

Senat
Rzeczypospolitej Polskiej
VI kadencja

Sprawozdanie Stenograficzne

z 16. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej
w dniach 2 i 3 sierpnia 2006 r.

Porządek obrad

16. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej

w dniach 2 i 3 sierpnia 2006 r.

1. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych.
2. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw.
3. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym.
4. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o służbie cywilnej.
5. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o państwowym zasobie kadrowym i wysokich stanowiskach państwowych.
6. **Drugie** czytanie projektu ustawy o zmianie ustawy o wyborze Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej oraz niektórych innych ustaw.
7. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Prawo energetyczne.
8. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych oraz ustawy o podpisie elektronicznym.
9. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o Policji oraz niektórych innych ustaw.
10. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o pracownikach samorządowych.
11. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy zmieniającej ustawę o zmianie ustawy – Prawo o adwokaturze i niektórych innych ustaw.
12. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o finansowym wsparciu rodzin w nabywaniu własnego mieszkania.
13. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy.
14. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy zmieniającej ustawę o zmianie ustawy o organizacji rynku mleka i przetworów mlecznych.
15. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia.
16. **Drugie** czytanie projektu uchwały w sprawie ustanowienia roku 2007 Rokiem Miasta Krakowa.
17. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944–1990 oraz treści tych dokumentów.*
18. **Informacja** Rządu o działaniach w zakresie polityki społecznej na rzecz rodzin.

*Oświadczenia senatorów są składane na końcu posiedzenia,
po wyczerpaniu porządku obrad.*

* Punkt został skreślony z porządku obrad 16. posiedzenia Senatu, będzie rozpatrywany na 17. posiedzeniu Senatu.

Obecni senatorowie: *według załączonej do protokołu listy obecności.*

Obecni goście i przedstawiciele urzędów:

Urząd Regulacji Energetyki	- wiceprezes Wiesław Wójcik
Urząd Służby Cywilnej	- zastępca szefa Jacek Czaputowicz
Ministerstwo Budownictwa	- sekretarz stanu Piotr Styczeń
Ministerstwo Finansów	- podsekretarz stanu Paweł Banaś
Ministerstwo Gospodarki	- podsekretarz stanu Tomasz Wilczak
Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej	- podsekretarz stanu Joanna Kluzik-Rostkowska
	- podsekretarz stanu Bogdan Socha
Ministerstwo Rolnictwa i Rowoju Wsi	- podsekretarz stanu Sebastian Filipek-Kaźmierczak
Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji	- sekretarz stanu Władysław Stasiak
	- podsekretarz stanu Grzegorz Bliźniuk
Ministerstwo Sprawiedliwości	- podsekretarz stanu Krzysztof Józefowicz
Ministerstwo Zdrowia	- podsekretarz stanu Andrzej Wojtyła

(Początek posiedzenia o godzinie 12 minut 00)

(Posiedzeniu przewodniczą marszałek Bogdan Borusewicz oraz wicemarszałkowie Krzysztof Putra, Marek Ziółkowski, Ryszard Legutko oraz Maciej Płażyński)

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Otwieram szesnaste posiedzenie Senatu Rzeczypospolitej Polskiej szóstej kadencji.

(Marszałek trzykrotnie uderza laską marszałkowską)

Na sekretarzy posiedzenia wyznaczam senatora Andrzeja Łuczyckiego oraz senatora Andrzeja Mazurkiewicza. Listę mówców prowadzić będzie senator Andrzej Mazurkiewicz.

Proszę senatorów sekretarzy o zajęcie miejsc przy stole prezydialnym.

Informuję, że Sejm na dwudziestym drugim posiedzeniu w dniu 22 lipca 2006 r. przyjął wszystkie poprawki Senatu do: ustawy o przekazywaniu środków finansowych świadczeniodawcom na wzrost wynagrodzeń, ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja wyborcza do rad gmin, rad powiatów i sejmików województw oraz ustawy o zmianie ustawy o samorządzie gminnym oraz niektórych innych ustaw. Sejm przyjął też większość poprawek Senatu do: ustawy o spółdzielni europejskiej, ustawy o paszach, ustawy o zmianie ustawy o świadku koronnym oraz ustawy o ochronie informacji niejawnych, ustawy o zmianie ustawy o transporcie kolejowym.

Wobec niewniesienia zastrzeżeń do protokołu czternastego posiedzenia stwierdzam, że protokół tego posiedzenia został przyjęty.

Informuję, że protokół piętnastego posiedzenia Senatu, zgodnie z art. 39 ust. 3 Regulaminu Senatu, jest przygotowany do udostępnienia senatorom. Jeżeli nikt z państwa senatorów nie zgłosi do niego zastrzeżeń, to zostanie on zatwierdzony na kolejnym posiedzeniu.

Doręczony państwu senatorom projekt porządku obrad szesnastego posiedzenia obejmuje:

1. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych.

2. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw.

3. Stanowisko Snatu w sprawie ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym.

4. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o służbie cywilnej.

5. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o państwowym zasobie kadrowym i wysokich stanowiskach państwowych.

6. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Prawo energetyczne.

7. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych oraz ustawy o podpisie elektronicznym.

8. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o Policji oraz niektórych innych ustaw.

9. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o pracownikach samorządowych.

10. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy zmieniającej ustawę o zmianie ustawy – Prawo adwokaturze i niektórych innych ustaw.

11. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o finansowym wsparciu rodzin w nabywaniu własnego mieszkania.

12. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy.

13. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy zmieniającej ustawę o zmianie ustawy o organizacji rynku mleka i przetworów mlecznych.

14. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia.

15. Drugie czytanie projektu ustawy o zmianie ustawy o wyborze Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej oraz niektórych innych ustaw.

16. Drugie czytanie projektu uchwały w sprawie ustanowienia roku 2007 Rokiem Miasta Krakowa.

17. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944–1990 oraz treści tych dokumentów.

18. Informacja Rządu o działaniach w zakresie polityki społecznej na rzecz rodzin.

Informuję, że punkt dotyczący informacji rzecznika praw dziecka o działalności za rok 2005 na prośbę pani rzecznik Ewy Sowińskiej zo-

(marszałek B. Borusewicz)

stał skreślony z projektu porządku obrad i zostanie rozpatrzony na jednym z kolejnych posiedzeń Senatu.

Informuję też, że z uwagi na złożoną materię ustawy o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944–1990 oraz treści tych dokumentów podjąłem decyzję o rozpatrywaniu tej ustawy jako punktu siedemnastego porządku obrad, w piątek, żeby senatorowie mieli możliwość zapoznania się ze sprawozdaniem Komisji Praw Człowieka i Praworządności dostarczonym w terminie późniejszym niż określony w art. 34 ust. 2 Regulaminu Senatu.

Ponadto informuję, że w terminie późniejszym niż określony w art. 34 ust. 2 Regulaminu Senatu zostały także dostarczone sprawozdania komisji do punktów od pierwszego do szóstego. Proponuję rozpatrzenie tych punktów mimo niedostarczenia sprawozdań w regulaminowym terminie.

Jeśli nie usłyszę sprzeciwu, uznam, że Wysoka Izba przyjęła przedstawioną propozycję. Sprzeciwu nie słyszę.

Wobec braku głosów sprzeciwu stwierdzam, że Senat przyjął przedstawioną propozycję.

Czy ktoś z państwa senatorów pragnie zabrać głos w sprawie przedstawionego porządku obrad?

Proszę bardzo, pan senator Bachalski.

Senator Dariusz Bachalski:

Panie Marszałku, ja zabieram głos w związku z projektem ustawy zawartym w drukach nr 133 i 133S. Jest to punkt piętnasty w bieżącym porządku. Chciałbym prosić o przeniesienie tego, tak aby był to punkt następujący po punkcie dotyczącym ustawy o służbie cywilnej, czyli punkt piąty. Uzasadniałbym to tym, iż ten projekt dość długo jest w Senacie, to jest nasz projekt, senacki, jest to drugie czytanie i gdyby były jakieś poprawki, to moglibyśmy nie zdążyć tego projektu wysłać do Sejmu na tym posiedzeniu, a to z kolei spowodowałoby, że nie zdążylibyśmy uchwalić tych zmian w takim czasie, który umożliwiłby zastosowanie nowej ordynacji w wyborach samorządowych.

A dlaczego to jest ważne? Dlatego, że w tym projekcie dajemy dodatkowe prawa osobom niepełnosprawnym i starym, a także wydłużamy z jednego dnia do dwóch dni okres wyborów, co jest bardzo istotne z uwagi na frekwencję, o której wszyscy wiemy, że w Polsce jest jedną z najniższych w Europie.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Pana propozycja, Panie Senatorze, jest taka, aby punkt piętnasty był punktem szóstym?

(Senator Dariusz Bachalski: Piątym.)

Piątym? Żeby było to rozpatrywane po punkcie czwartym, tak?

(Senator Dariusz Bachalski: Tak jest.)

On może być... Dobrze, ale ja chcę zaproponować, aby...

Proszę bardzo...

(Głos z sali: Panie Marszałku...)

Za chwilę, dobrze?

Proszę bardzo, pan senator Szmit.

Senator Jerzy Szmit:

Panie Marszałku, chciałbym zaproponować, aby punkty dotyczące dwóch spraw: ustawy o służbie cywilnej oraz ustawy o państwowym zasobie kadrowym i wysokich stanowiskach państwowych, rozpatrywać łącznie ze względu na komplementarność materii. Dziękuję.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Rozumiem.

To najpierw byśmy rozstrzygnęli tę propozycję, bo wtedy będziemy wiedzieli, w którym miejscu umieścić obecny punkt piętnasty, tak?

Senator Dariusz Bachalski:

Ponieważ ja, Panie Marszałku, teraz się dowiedziałem, że punkt piąty będzie dyskutowany razem z czwartym, de facto koryguję się i wołałbym, żeby ten mój punkt to był punkt szósty.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Rozumiem.

Ale najpierw zapytam, czy w związku z wnioskiem pana senatora Szmita o połączeniu tych dwóch punktów, czwartego i piątego, jest jakiś sprzeciw. Nie ma.

Dobrze, w związku z tym te punkty będziemy rozpatrywać łącznie.

Czy jest sprzeciw wobec wniosku pana senatora Bachalskiego, wniosku, aby punkt piętnasty rozpatrywać jako punkt szósty? Nie ma sprzeciwu.

Dobrze, Panie Senatorze, jest to punkt szósty.

Proszę bardzo, pan senator Niesiołowski.

Senator Stefan Niesiołowski:

Panie Marszałku, Wysoki Senacie, chciałbym prosić już teraz, żeby nie zaskakiwać i nie działać, że tak powiem w trybie nagłym, aby ze względu na ważne zebranie naszego klubu o 15.30 ogłosić półtoragodzinną przerwę.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dobrze, o 15.30 zostanie zarządzone półtoragodzinną przerwą.

(marszałek B. Borusewicz)

Może do tego czasu rozpatrzemy część punktów i będą mogły zebrać się komisje.

Innych wniosków nie ma?

Stwierdzam, że Senat zatwierdził porządek obrad szesnastego posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej szóstej kadencji.

Informuję, że pierwsza tura głosowań zostanie przeprowadzona najprawdopodobniej w czwartek wieczorem, a druga tura pod koniec posiedzenia Senatu.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu pierwszego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa została uchwalona przez Sejm na dwudziestym drugim posiedzeniu w dniu 21 lipca 2006 r. Do Senatu została przekazana w dniu 24 lipca 2006 r. Marszałek Senatu w dniu 24 lipca 2006 r., zgodnie z art. 68 ust. 1 Regulaminu Senatu, skierował ją do Komisji Gospodarki Narodowej oraz Komisji Rolnictwa i Ochrony Środowiska. Komisje po rozpatrzeniu ustawy przygotowały swoje sprawozdania w tej sprawie.

Przypominam ponadto, że tekst ustawy zawarty jest w druku nr 207, a sprawozdania komisji w drukach nr 207A i 207B.

Proszę sprawozdawcę Komisji Gospodarki Narodowej senatora Andrzeja Owczarka o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji w sprawie rozpatrywanej ustawy.

Senator Andrzej Owczarek:

Panie Marszałku! Panie Ministrze! Wysoka Izbo!

Mam przyjemność w imieniu Komisji Gospodarki Narodowej przedstawić sprawozdanie z prac komisji nad ustawą o biokomponentach i biopaliwach ciekłych.

Komisja dwa dni, to jest 26 lipca i 1 sierpnia, dyskutowała na ten temat. W posiedzeniu komisji brali udział zainteresowani wytwórcy biopaliw i biokomponentów.

Ustawa ma na celu wdrożenie dyrektywy 2003/30/WE Parlamentu Europejskiego i Rady Europy w sprawie wspierania użycia w transporcie biopaliw lub innych paliw odnawialnych. Dyrektywa nakłada na producentów obowiązek zapewnienia w danym roku określonego udziału biokomponentów w ogólnej ilości paliw ciekłych sprzedawanych, zbywanych i zużywanych na potrzeby własne. Niewypełnienie tego obowiązku skutkuje karą pieniężną. Udział biokomponentów będzie określony w narodowym celu wskaźnikowym ustalonym w rozporządzeniu Rady Ministrów.

Ustawa reguluje zasady wykonywania działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania bio-

komponentów. Mogą w tym także uczestniczyć rolnicy, którzy mogą wytwarzać biopaliwa na własny użytek w ilości 100 l rocznie estru lub czystego oleju na 1 ha powierzchni użytków rolnych będących w posiadaniu rolnika. Mogą to robić również grupy rolników, którzy połączą swoje wysiłki w celu wspólnego wytwarzania. Nie wolno im wprowadzać do obiegu biopaliw ciekłych wytworzonych na własny rachunek. Rolnik musi mieć wpis do rejestru wytwórców prowadzonego przez prezesa Agencji Rynku Rolnego, wpis, który uzależniony jest od posiadania zezwolenia na prowadzenie składu podatkowego. Biokomponenty powinny spełniać wymogi potwierdzone certyfikatem jakości. Ustawa zawiera również przepisy dotyczące sprawozdawczości oraz sankcji za nieprzestrzeganie przepisów.

Komisja na swoim posiedzeniu wprowadziła dwadzieścia poprawek. Wszystkie te poprawki były uzgodnione z przedstawicielem rządu. Większość z nich ma charakter uszczegółowiający lub wyjaśnia niejasne do tej pory pojęcia.

Są też dwie poprawki merytoryczne. Pierwsza poprawka, poprawka do art. 26, likwiduje pewną wątpliwość konstytucyjną dotyczącą nierówności podmiotów gospodarczych. W artykule tym była mowa o tym, że przedsiębiorcy wprowadzający do obrotu biopaliwa ciekłe są zobowiązani do zamieszczania informacji na co najmniej dziesięciu własnych, patronackich lub partnerskich stacjach paliwowych. I tu zostały wykreślone słowa „na co najmniej dziesięciu własnych, patronackich lub partnerskich stacjach paliwowych” oraz dopisane zostały wyrazy „czytelnych informacji”.

Druga poprawka o charakterze merytorycznym mówi o tym, że w wypadku zobowiązania producentów do zakupywania części produktów w drodze kontraktacji produktów rolnych został zmniejszony obowiązujący procent – z 75 do 50%. Dziękuję bardzo, Panie Marszałku.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję, Panie Senatorze.

Proszę sprawozdawcę Komisji Rolnictwa i Ochrony Środowiska senatora Jerzego Chróścikowskiego o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji w sprawie rozpatrywanej ustawy.

Senator Jerzy Chróścikowski:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Pragnę przedłożyć sprawozdanie w imieniu Komisji Rolnictwa i Ochrony Środowiska, sprawozdanie zawarte w druku nr 207B.

W tym druku są dwadzieścia cztery poprawki. Poprawek, które zostały wniesione na posiedzeniu komisji, było dwadzieścia siedem. Część

(senator J. Chróścikowski)

z nich została wycofana, a część została przedstawiona w druku nr 207B.

Pragnę przekazać jeszcze parę informacji. Wprawdzie mój przedmówca, pan senator Owczarek, wspominał o ogólnych zasadach funkcjonowania tejże ustawy, ale my również pracowaliśmy na dwóch posiedzeniach, 26 lipca i 1 sierpnia, czyli wczoraj, i po głębokiej analizie oraz długich dyskusjach część poprawek została poparta, a część wycofana.

Ja może krótko uzasadnię poprawki, które są wprowadzone.

Jeśli chodzi o poprawkę pierwszą, to zmierza ona do tego, aby możliwość wytwarzania przez rolników biopaliw ciekłych na własny użytek uzależnić od prowadzenia działalności rolniczej w gospodarstwie rolnym, a nie, jak jest w ustawie, tylko od posiadania gospodarstwa.

Poprawki druga i trzecia umożliwiają wytwarzanie biopaliw ciekłych na użytek własny grupie osób fizycznych, która nie będzie grupą producentów rolnych, pod warunkiem, że grupa ta wytwarzać będzie biopaliwa ciekłe wyłącznie na użytek własny członków grupy. Ponadto grupa producentów rolnych też będzie mogła wytwarzać biopaliwa ciekłe wyłącznie na użytek własny członków grupy.

Poprawki czwarta, szósta, dziewiąta, szesnasta, osiemnasta, dwudziesta pierwsza i dwudziesta druga umożliwiają rolnikowi wytwarzanie biopaliw ciekłych na użytek własny w ilości przekraczającej roczny limit, ale zakazują wywózki ze składu podatkowego wytworzonych biopaliw ciekłych ponad limit. Wysokość kary pieniężnej za złamanie tego zakazu będzie uzależniona od ilości biopaliw wywózki ponad limit. Sprawozdawczość rolników obejmie biopaliwa wywózki ze składu podatkowego oraz przeznaczone na własny użytek.

Poprawki piąta, siódma, ósma i dwudziesta zmierzają do uszczelnienia systemu poprzez zakazanie rolnikom sprzedaży i zbywania w innej formie biopaliw ciekłych. Obejmuje to zarówno zakaz wprowadzania ich do obrotu poza procedurą zawieszania poboru akcyzy, jak i zakaz sprzedaży i zbywania w innej formie biopaliw ciekłych pomiędzy składami podatkowymi.

Poprawka dziesiąta upoważnia ministra właściwego do spraw gospodarki do określenia w drodze rozporządzenia wartości opałowej biokomponentów i paliw ciekłych.

Jeśli chodzi o poprawkę jedenastą, to umożliwia ona obniżenie narodowego celu wskaźnikowego w wypadku wystąpienia na rynku nadzwyczajnych zdarzeń skutkujących zmianą warunków zaopatrzenia w surowce rolnicze lub biomasę. Poprzedni zapis mówił, że jest to możliwe tyl-

ko w wypadku klęski. Tu jest szerszy zapis, a więc dogodniejszy, mówiący, kiedy można obniżyć ten cel wskaźnikowy.

Poprawki dwunasta i trzynasta wprowadzają dla przedsiębiorców wprowadzających biopaliwa ciekłe na stacjach paliw, bez względu na liczbę tych stacji, obowiązek zamieszczania czytelnych informacji o dostępności biopaliw ciekłych na tych stacjach. W ustawie uchwalonej przez Sejm obowiązek ten dotyczy przedsiębiorstw wprowadzających biopaliwa ciekłe na co najmniej dziesięciu stacjach paliwowych. Ponadto informacja nie będzie musiała być umieszczana na stacjach oferujących biopaliwa ciekłe.

Jeśli chodzi o poprawki trzynastą, piętnastą i siedemnastą, to zmierzają one do ustalenia terminu sprawozdawczości na czterdzieści pięć dni po zakończeniu roku kalendarzowego, a nie – jak było w wersji sejmowej – trzydzieści dni, w których to rolnicy musieliby się zmieścić. Wydłużamy zatem cały cykl. Także Agencja Rynku Rolnego ma wydłużony ten okres, wprowadzamy termin do 15 marca zamiast do końca lutego.

Jeśli chodzi o poprawkę czternastą, mówi ona o zagregowanych kosztach.

Poprawka dwudziesta trzecia nowelizuje ustawę o podatku akcyzowym.

Poprawka dwudziesta czwarta dotyczy programu promocji paliw.

Jest tu również poparta poprawka mniejszości, odniesie się do niej pan senator Łyczak.

Prosiłbym Wysoką Izbę o przyjęcie poprawek, które zostały poparte przez komisje, prawie do wszystkich poprawek ustosunkował się również rząd. Jeżeli będą jakieś problemy, to myślę, że chętnie o nich jeszcze porozmawiamy. Jest to ustawa naprawdę oczekiwana. Myślę, że Sejm się spieszył, tak to nazwę, i najszybciej jak mógł przygotował tę ustawę. To jest szansa dla przetwórstwa, dla rolników, szansa na stworzenie nowych miejsc pracy. Chodzi o to, by zagospodarować jak najwięcej produkcji rolnej w związku z biopaliwami. Jeszcze raz proszę o poparcie. Dziękuję bardzo.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję, Panie Senatorze.

Proszę sprawozdawcę mniejszości Komisji Rolnictwa i Ochrony Środowiska, pana senatora Józefa Łyczaka, o zabranie głosu i przedstawienie wniosku mniejszości komisji.

Senator Józef Łyczak:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo! Panie Ministrze! Szanowni Państwo!

W imieniu mniejszości Komisji Rolnictwa i Ochrony Środowiska wnoszę poprawkę do ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych.

(senator J. Łyczak)

Jest to poprawka do art. 12 pktu 3 o następującej treści: po wyrazie „biomasy” dodaje się wyrazy „które nie powinny być bardziej rygorystyczne niż na innych rynkach Unii Europejskiej”.

Przedstawię może argumenty, które przemawiają za wprowadzeniem tej bardzo ważnej w mojej ocenie poprawki, sprzyjającej polskim producentom rzepaku.

Po pierwsze, ceny rzepaku w Europie, a od kilku lat też w Polsce, ustalane są na podstawie notowań na giełdzie Matif i dotyczą rzepaku o następujących parametrach: 9% wilgotności, 3% zanieczyszczeń. Tymczasem w Polsce, chcę to podkreślić, powszechnie obowiązujące parametry to 7–7,5% wilgotności i 2,4% zanieczyszczeń. Już w tym przypadku widzimy, że polscy producenci są niejako dyskryminowani, gdyż muszą osiągnąć wyższe parametry, żeby otrzymać najwyższą cenę.

Po drugie, w pozostałych krajach europejskich powszechnie stosuje się dopłaty do zaolejenia. Za każdy 1% powyżej 40% zaolejenia jest dopłata, która wynosi 1,5% ceny. W Polsce dotychczas nie stosowano tych dopłat.

Po trzecie, stosowane przez polskie zakłady przetwórcze potrącenia od ceny podstawowej są o wiele wyższe niż w pozostałych krajach Unii Europejskiej. W Polsce potrącenia wynoszą średnio 18–25 euro za tonę, zaś w krajach Unii Europejskiej 5–10 euro za tonę.

Po czwarte, producenci rzepaku z krajów unijnych otrzymują dopłaty do roślin energetycznych, 45 euro do każdego hektara rzepaku. W Polsce tych dopłat w ogóle się nie stosuje. W Polsce stosuje się, co ma miejsce obecnie, tak zwane sezonowe obniżanie ceny w momentach największego wysypu rzepaku, czyli wykorzystuje się to w taki sposób, na jaki pozwala sytuacja skupującym rzepak.

Dlatego uważam, że ta poprawka ma bardzo duże znaczenie. Poprawi ona sytuację polskich producentów, którzy dziś są dyskryminowani w stosunku do konkurencji z Unii Europejskiej. Z tych względów bardzo proszę Wysoką Izbę o poparcie mojej poprawki. Dziękuję, Panie Marszałku.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję, Panie Senatorze.

Zgodnie z art. 44 ust. 5 Regulaminu Senatu przed przystąpieniem do dyskusji senatorowie mogą zgłaszać z miejsca trwające nie dłużej niż minutę zapytania do senatorów sprawozdawców.

Czy ktoś z państwa senatorów pragnie zadać takie pytanie?

Przypominam...

Jest chętny. Ktoś jeszcze?

(Głos z sali: Nie, nie chcę, wycofuję się.)

Wycofuje się pan. Dobrze.

Pan senator Wittbrodt.

Senator Edmund Wittbrodt:

Dziękuję bardzo, Panie Marszałku.

Mamy taką ekspertyzę prawną, opinię prawną do ustawy...

(Marszałek Bogdan Borusewicz: Do kogo to pytanie?)

Do obu sprawozdawców komisji.

(Marszałek Bogdan Borusewicz: Dobrze.)

Zwraca się tu uwagę na pewne rozwiązania, które są czy mogą być niezgodne z konstytucją i mogą zostać zaskarżone, nie będą ich przywoływał, powtarzał. Czy te sprawy były rozpatrywane na posiedzeniach komisji?

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Proszę bardzo, Panie Senatorze.

Senator Jerzy Chróścikowski:

Panie Marszałku! Panie Senatorze Wittbrodt!

Myślę, że dość dokładnie omawialiśmy sprawę konstytucyjności. Zwracaliśmy na to szczególną uwagę, gdyż ta ustawa już raz została zawetowana i przez prezydenta, i przez Trybunał Konstytucyjny. Jednak wtedy kiedy ona była kwestionowana, my nie byliśmy jeszcze członkiem Unii Europejskiej. Można powiedzieć, że wtedy obowiązywały nas troszkę inne zasady. Dziś jesteśmy krajem Unii Europejskiej, pełnoprawnym jej członkiem, w związku z tym w naszym rozumieniu można by powiedzieć, że wiele zapisów pasuje w sensie konstytucyjnym. Biorąc pod uwagę fakt, że niektóre rozwiązania się powtarzają, w naszym rozumieniu to nie powinno być teraz kwestią podważaną przez Trybunał. Jeśli tak, to będzie ponowna sprawa. Jeśli dojdzie do takiej sytuacji, to trudno, jeszcze raz zderzymy się z Trybunałem. Ażeby jednak nie blokować, uznajemy, że wprowadzimy tę ustawę w tej wersji.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa została wniesiona jako projekt rządowy oraz poselskie projekty ustaw. Do reprezentowania stanowiska rządu w toku prac parlamentarnych został upoważniony minister gospodarki.

Zgodnie z art. 50 Regulaminu Senatu, głos może teraz zabrać obecny na posiedzeniu przedstawiciel rządu, a właściwie przedstawiciele rządu, bo są dwaj

Proszę bardzo.

**Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Gospodarki
Tomasz Wilczak:**

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Wobec szerokiego przedstawienia przez senatorów sprawozdawców wnoszonej przez rząd ustawy ograniczę się tylko do kilku uwag jej dotyczących.

Zgodnie z dyrektywą 2003/30 w sprawie wspierania użycia w transporcie biopaliw i innych paliw odnawialnych, państwa członkowskie zostały zobowiązane do podejmowania działań prowadzących do osiągnięcia z końcem 2010 r. minimalnego udziału biokomponentów w wysokości co najmniej 5,75%. Niezależnie jednak od zobowiązań wynikających z tej dyrektywy promocja i wykorzystanie biopaliw stanowią ogromną szansę na poprawę bezpieczeństwa energetycznego, zmniejszenie zależności od importu ropy naftowej, wykorzystanie potencjału produkcyjnego rolnictwa przy jednoczesnym pozytywnym wpływie na stan środowiska. Oczekiwania rządu są takie, że rozpatrywana dzisiaj ustawa o biokomponentach i biopaliwach ciekłych, stworzy korzystne i stabilne warunki rozwoju rynku biokomponentów i biopaliw ciekłych w połączeniu z pełną transpozycją przywołanej dyrektywy.

Spośród zagadnień uregulowanych ustawą warto wymienić kilka najistotniejszych. Bardzo ważnym elementem ustawy jest zagadnienie wytwarzania przez rolników biopaliw ciekłych na własny użytek. Zgodnie z regulacjami przewidzianymi w projekcie ustawy, biopaliwa ciekłe, wytwarzane przez rolników na własny użytek, powinny spełniać jedynie minimalne wymagania jakościowe, istotne ze względu na ochronę środowiska. Wytwarzanie na własny użytek oznacza, że biopaliwo nie może być wprowadzane do obrotu. Dodatkowo biopaliwa ciekłe mogą być wytworzone na własny użytek przez rolnika w ilości nieprzekraczającej limitu uzależnionego od powierzchni użytków rolnych.

Szczególnego podkreślenia wymaga wprowadzenie obowiązku zapewnienia określonego udziału biokomponentów w rynku paliw transportowych. Nałożony on został na przedsiębiorców, wykonujących działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania, importu lub nabycia wewnątrzwspólnotowego paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych, którzy sprzedają je lub zużywają na potrzeby własne. Przedsiębiorcy ci są zwani podmiotami realizującymi narodowy cel wskaźnikowy. Ten cel, a tym samym wielkość nałożonego obowiązku, wyznaczać będzie Rada Ministrów.

W toku prac komisji senackich wprowadzono do ustawy wiele poprawek, które rząd w pełni popiera. Doprecyzowują one wiele istotnych kwe-

stii, w tym upraszczają procedury formalne dla podmiotów uczestniczących w rynku biopaliw. Przykładem takiej procedury jest raportowanie przez wytwórców i producentów o kosztach wytwarzania biokomponentów i biopaliw. W tym przypadku w sposób pożądanym ograniczono poziom szczegółowości raportów.

Kolejna istotna poprawka, którą rząd w pełni popiera, a o której warto wspomnieć, dotyczy umożliwienia Radzie Ministrów obniżenia wartości narodowego celu wskaźnikowego. Jest on uchwalany raz na trzy lata, ale w przypadku wystąpienia nadzwyczajnych zdarzeń skutkujących zmianą warunków zaopatrzenia w surowce rolnicze w owych okresach trzyletnich Rada Ministrów będzie mogła obniżyć w sposób nadzwyczajny wartość narodowego celu wskaźnikowego. Jest to niezwykle istotna zmiana z uwagi na możliwość wystąpienia jakichś klęsk żywiołowych, nieurodzaju czy innych zdarzeń losowych, które będą uniemożliwiały wypełnienie obowiązków nałożonych przez przedsiębiorców realizujących narodowy cel wskaźnikowy.

Warto również wspomnieć o poprawce dotyczącej rozszerzenia definicji rolnika na grupę osób fizycznych. Dzięki tej zmianie również grupa rolników będących osobami fizycznymi, na przykład sąsiadów, będzie miała możliwość wspólnego wytwarzania biopaliw na własny użytek, przy wykorzystaniu wspólnego arealu oraz wspólnie zakupionych urządzeń. Dziękuję bardzo.

(Przewodnictwo obrad obejmuje wicemarszałek Krzysztof Putra)

Wicemarszałek Krzysztof Putra:

Dziękuję bardzo panu ministrowi.

Czy ktoś z przedstawicieli rządu chce jeszcze zabrać głos? Nie.

Zgodnie z art. 44 ust. 6 Regulaminu Senatu senatorowie mogą zgłaszać z miejsca trwające nie dłużej niż minutę zapytania do obecnych na posiedzeniu przedstawicieli rządu, związane z omawianym punktem porządku obrad.

Czy ktoś z państwa senatorów chce zabrać głos?

Bardzo proszę, pan senator Gołaś, następnie pan senator Podkański, pan senator Wittbrodt, pan senator Biela i pani senator Fetlińska.

Bardzo proszę.

Senator Andrzej Gołaś:

Panie Ministrze!

Chcę wrócić do sprawy omawianej wczoraj na posiedzeniu komisji, aby poinformować o niej wszystkie koleżanki i kolegów senatorów. Sprawa dotyczy w moim przekonaniu niedopuszczalnych praktyk, stosowanych przez ministerstwo. Chodzi o wysyłanie do Brukseli w celu notyfikacji

(senator A. Gołaś)

uchwał przyjętych przez Sejm, co do których nie zakończyła się jeszcze procedura legislacyjna. Innymi słowy, uchwały podjęte przez Sejm, ale które jeszcze nie przeszły przez procedurę w Senacie, są wysyłane jako już obowiązujące dokumenty do Brukseli w celu notyfikacji. Po pierwsze, godzi to w autorytet Senatu, bo w takiej sytuacji wydaje się, że Senat jest w ogóle niepotrzebny, jest tylko dekoracją. Po drugie, nosi to także znamiona potwierdzenia nieprawdy, bo przecież nie jest to obowiązujący w naszym systemie prawnym dokument.

Wczoraj zajął pan w tej sprawie stanowisko, że w zasadzie nic się nie stało i że taka praktyka jest dopuszczalna. Moje pytanie brzmi: czy od wczoraj pańskie stanowisko nie uległo zmianie?

Wicemarszałek Krzysztof Putra:

Dziękuję bardzo.

Teraz proszę pana senatora Podkańskiego o zadanie pytania.

Senator Lesław Podkański:

Dziękuję bardzo.

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie!

Debatujemy nad ustawą długo oczekiwaną, i w układzie gospodarczym, i w układzie rolniczym. Ja chciałbym zadać następujące pytania.

Pierwsze. Czy rząd oszacował skutki wprowadzenia w życie tej ustawy w zakresie efektów społecznych, ekonomicznych, w zakresie pożytków i korzyści dla budżetu i dla rolników?

Drugie. Czy możemy usłyszeć odpowiedź na pytanie, jakie jest przewidywane tempo rozwoju tego rynku? Czy to zjawisko będzie, według obecnych szacunków rządowych, zjawiskiem masowym, czy zjawiskiem cząstkowym i powoli się rozwijającym?

I trzecie, ostatnie już pytanie. Jakie jest stanowisko rządu w zakresie wzmocnienia roli reprezentacji związków branżowych jako jednego z ogniw uczestniczących w procesach decyzyjnych i rozstrzygających? Dziękuję.

Wicemarszałek Krzysztof Putra:

Dziękuję bardzo panu senatorowi.

Proszę o zabranie głosu pana senatora Wittbrodta.

Senator Edmund Wittbrodt:

Dziękuję bardzo, Panie Marszałku.

Panie Ministrze, podczas dyskusji nad ustawą o biopaliwach w poprzednim wydaniu wyrażane były ze strony konsumentów obawy co do wpły-

wu biopaliwa na używane silniki. Teraz jest możliwość dokonania wyboru przez klienta, może on chcieć takie paliwo albo inne. Jaką pan widzi zachętę do tego, żeby klient, który ma prawo wyboru, wybierał właśnie to paliwo, a nie inne?

Wicemarszałek Krzysztof Putra:

Dziękuję bardzo.

Proszę o zabranie głosu panią senator Fetlińską.

Senator Janina Fetlińska:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Ja chciałabym zapytać pana ministra, w jakim stopniu polscy rolnicy są przygotowani do wytwarzania biopaliw na własny użytek. Czy polskie placówki naukowo-techniczne przygotowały się albo przygotowują się do udzielenia pomocy technologicznej, edukacyjnej rolnikom, ażeby mogli oni wytwarzać biopaliwo? Czy jest w ogóle przygotowany jakiś konsekwentny plan wdrażania zapisów tej ustawy w życie przez rolników? Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Krzysztof Putra:

Dziękuję.

Głos zabierze jeszcze pan senator Biela.

Czy może ktoś z państwa będzie chciał jeszcze zadać pytanie? Nie.

Bardzo proszę, Panie Senatorze.

Senator Adam Biela:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Chciałbym zadać dwa pytania. Pierwsze dotyczy losów skargi złożonej przez Polskę do Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu, związanej z wprowadzeniem zmian we Wspólnej Polityce Rolnej przez Unię Europejską przed wejściem w życie traktatu akcesyjnego, a konkretnie dotyczącej nierównych dopłat do produkcji rzepaku dla producentów polskich. Otóż Parlament Europejski uchwalił taką wytyczną na wniosek komisji rolnictwa Unii Europejskiej i będzie ona obowiązywała do roku 2013. Ja byłem wówczas obserwatorem, później eurodeputowanym. Usiłowaliśmy powstrzymać ten proces legislacyjny, nastąpiła wyjątkowa integracja wszystkich polskich ugrupowań politycznych wokół tej sprawy, najpierw obserwatorów, potem eurodeputowanych. Oczywiście nie mieliśmy wówczas prawa głosu, sprawa została przesądzona. Rząd poprzedniej kadencji na moje pytanie, zadane na tej sali, odpowiedział, iż złożono stosowną skargę. Chciałbym zapytać, jakie są losy tej skargi. To byłoby pierwsze pytanie.

(Wicemarszałek Krzysztof Putra: Panie Senatorze, ale na zadawanie pytań mamy minutę. Ja

(senator A. Biela)

muszę pilnować porządku regulaminowego. Bardzo proszę.)

Tak jest.

Drugie pytanie. Jak są oceniane zasoby rzepakowe w Polsce? Czy polscy producenci rolni są dostatecznie informowani o tych możliwościach? Jakie są aktualne zasoby? Czy ktoś prowadzi taką statystykę, czy mamy jakąś orientację w tym zakresie? Dziękuję.

Wicemarszałek Krzysztof Putra:

Dziękuję bardzo.

Bardzo proszę pana ministra Tomasza Wilczaka o udzielenie odpowiedzi.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Gospodarki Tomasz Wilczak:

Jeśli pan marszałek pozwoli, ustosunkuję się do wszystkich pytań, oprócz tych ostatnich, sądzę bowiem, że o tych zagadnieniach najbardziej kompetentnie będzie mógł opowiedzieć minister rolnictwa. I jeżeli pan marszałek się na to zgodzi, proszę o taki podział ról.

(Wicemarszałek Krzysztof Putra: Oczywiście, bardzo proszę.)

Dziękuję bardzo.

Jeśli chodzi o pierwsze pytanie, Panie Senatorze, to najistotniejsze jest to, że wszystkie akty prawne, które zawierają przepisy techniczne, powinniśmy notyfikować w Komisji Europejskiej przed zakończeniem procesu legislacyjnego. Rozporządzenie Rady Ministrów, które właśnie tę kwestię reguluje – wydane, o ile mnie pamięć nie myli, w roku 2002 – nie precyzuje w sposób jednoznaczny, na którym etapie procesu legislacyjnego taka notyfikacja powinna nastąpić, kiedy akt prawny powinien zostać przesłany do tej notyfikacji.

Działaliśmy pod dużą presją czasu, bo chcieliśmy zakończyć proces legislacyjny w parlamencie przed przerwą wakacyjną. Z wiadomych względów istnieje konieczność umożliwienia rolnikom zapoznania się z przepisami o zasiewach na przyszły rok, zwłaszcza jeśli chodzi o rzepak. W związku z koniecznością podjęcia procedury legislacyjnej, a jednocześnie ze świadomością, że na etapach sejmowym i senackim mogą być zgłaszane poprawki, które w sposób istotny zmieniają ten akt prawny, przekazaliśmy projekt ustawy do Sejmu, wszczynając procedurę parlamentarną. I po pracach Sejmu mieliśmy świadomość, że najważniejsze fragmenty, które zawierają właśnie przepisy techniczne, zyskały aprobatę. Potwierdziła to też procedura senacka, bowiem w trakcie prac obu komisji senackich nie wprowadzono żadnych poprawek do fragmentów z przepisami technicznymi.

Okres notyfikacji będzie trwał trzy miesiące. Mając na względzie to, że dzień wejścia w życie ustawy został ustalony na 1 stycznia 2007 r. i że mamy wystarczająco dużo czasu, żeby te wszystkie proceduralne sprawy zamknąć, podjęliśmy decyzję, aby na tym etapie wszcząć notyfikację.

Nie wiem, czy pana senatora moja odpowiedź satysfakcjonuje. Absolutnie nie było naszym zamiarem jakiegokolwiek deprecjonowanie pozycji Senatu.

Wicemarszałek Krzysztof Putra:

Bardzo proszę, pan senator Gołaś.

Senator Andrzej Gołaś:

Panie Ministrze, rozumiem intencję i może bardzo dobrze się stało, że nie było istotnych poprawek, które zmieniają warunki techniczne. Mam jednak poważne wątpliwości – i to nie jest pytanie, na które oczekuję w tej chwili odpowiedzi – czy taka procedura jest zgodna z oczekiwaniami chociażby Brukseli. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Krzysztof Putra:

Dziękuję bardzo.

Bardzo proszę, Panie Ministrze.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Gospodarki Tomasz Wilczak:

Dziękuję.

Odpowiadam zatem na kolejne pytanie: jakie przewiduje się skutki wprowadzenia w życie tej ustawy?

Otóż, proszę państwa, chcąc zadośćuczynić narodowemu celowi wskaźnikowemu, przewidujemy, że w przypadku bioetanolu, którego zużycie w 2004 r. wyniosło 38 tysięcy t, a w 2005 r. – 42 tysiące t, w kolejnych latach będziemy mogli zwiększyć jego zużycie do około 260 tysięcy t w 2010 r. Będzie tak pod warunkiem, że ten cel wskaźnikowy, 5,75%, zostanie wypełniony. Jeśli zostanie przekroczony, wskaźniki będą jeszcze wyższe.

W 2005 r. zużycie estrów metylowych wyniosło 17 tysięcy t. W wypadku wprowadzenia tej ustawy przewidujemy, że wypełnienie narodowych celów wskaźnikowych, czyli 1,5% w roku bieżącym, 2,3% w roku następnym i dalej, aż do 5,75%, będzie miało skutek w postaci wielokrotnego zwiększenia zużycia tych estrów, do około 380 tysięcy t.

Jakie są zachęty? Proszę państwa, jeżeli chodzi o biopaliwa w powszechnym użytku, czyli te, które będą sprzedawane na stacjach ze specjalnie oznakowanych dystrybutorów – będzie to al-

(podsekretarz stanu T. Wilczak)

bo czysty ester, albo olej napędowy z dwudziestoprocentowym dodatkiem estru, przewidujemy te dwa rodzaje paliw – to ze względu na zachętę w rodzaju ulg akcyzowych będą miały one po prostu niższe ceny.

Jeżeli zaś chodzi o wybrane floty, których właściciele będą mogli zastosować dowolne biopaliwa o praktycznie dowolnej kompozycji, od czystego bioestru do czystego oleju napędowego – oczywiście pod warunkiem, że pojazdy będą pod ciągłą kontrolą techniczną – to, proszę państwa, największą zachętą jest tu po prostu cena biokomponentu, jaką można uzyskać, też nieobarczona podatkiem akcyzowym.

Pragnę przypomnieć, że przewidujemy również wprowadzenie zachęt inwestycyjnych przy produkcji biokomponentów, a także użytkowanie kwot, które wpłyną do Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska z tytułu kar za nieprzestrzeganie jakości paliw. I te pieniądze będą mogły być zużytkowane tylko i wyłącznie jako wsparcie inwestycyjne w tym zakresie.

Nie wiem, czy to już odpowiedzi na wszystkie pytania...

(Senator Adam Biela: Ja nie otrzymałem odpowiedzi na moje pytanie.)

Wicemarszałek Krzysztof Putra:

Panie Senatorze, na to pytanie będzie odpowiadał pan minister rolnictwa.

Bardzo dziękuję panu ministrowi.

(Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Gospodarki Tomasz Wilczak: Dziękuję.)

Jeszcze pan marszałek Borusewicz chce zabrać głos.

Bardzo proszę.

Senator Bogdan Borusewicz:

Panie Ministrze, chcę powiedzieć, że nie przekonała mnie pana argumentacja dotycząca notyfikacji. Tylko tyle.

Wicemarszałek Krzysztof Putra:

Bardzo dziękuję.

Dziękuję panu ministrowi.

Bardzo proszę o zabranie głosu ministra rolnictwa, pana Sebastiana Filipka-Kaźmierczaka.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Sebastian Filipek-Kaźmierczak:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Chcę udzielić odpowiedzi na dwa pytania, dotyczące kwestii dopłat do rzepaku, a także tego, czy polski rolnik jest przygotowany do produkcji

rzepaku, jaka jest skala naszych możliwości, jaki jest nasz potencjał.

Zacznę od drugiego pytania. Na dzień dzisiejszy produkcja rzepaku w Polsce to około 500–600 tysięcy ha, czyli około 1 miliona 500 tysięcy t, 1 miliona 600 tysięcy t.

Możliwości są takie, że w zależności od zapotrzebowania przemysłu i od stopnia zużycia biopaliw na potrzeby własne przez rolników, możemy powierzchnię upraw praktycznie podwoić. Jest to bardzo dobre rozwiązanie dla rolników, bowiem – jak państwo doskonale wiecie – jeżeli porównamy na przykład produkcję zbóż do rzepaku, to opłacalność tego pierwszego jest mniejsza. Tak więc tworzy się tu pewna alternatywa, pojawi się konkurencja, nie będą to tylko zakłady tłuszczowe, będą to zakłady produkujące biopaliwa.

Od dłuższego czasu nasze instytuty prowadziły symulacje, analizy dotyczące tego, czy mamy takie możliwości i czy sami sobie będziemy mogli zapewnić dostateczną ilość surowca. Odpowiedź brzmi: tak.

Jeżeli chodzi o sprawy dopłat obszarowych, to był to wybór polityczny, sytuacja zmieni się po 2009 r. W Unii Europejskiej do roślin produkowanych na cele energetyczne na gruntach odłogowanych są dopłaty. Po zmianie systemu będziemy korzystali z tej samej formy dopłat. Trzeba jednak zwrócić uwagę na to, że dochodzenie do poziomu dopłat, jaki obowiązuje w Unii Europejskiej, rozłożone jest na kilka lat, do 2013 r. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Krzysztof Putra:

Bardzo dziękuję panu ministrowi.

Czy ktoś z państwa chce jeszcze zadać pytanie? Nie widzę chętnych.

Otwieram dyskusję.

(Senator Adam Biela: Ja tylko chcę podziękować.)

Dziękuję bardzo.

Przypominam o wymogach regulaminowych, dotyczących czasu przemawiania senatorów, to jest art. 46 ust. 1 i 2 Regulaminu Senatu, o konieczności zapisywania się do głosu u senatora prowadzącego listę mówców, a przede wszystkim o obowiązku składania podpisanych wniosków o charakterze legislacyjnym do marszałka Senatu do czasu zamknięcia dyskusji.

Czy ktoś z państwa senatorów chce zabrać głos?

Pan senator Chróścikowski, bardzo proszę.

Senator Jerzy Chróścikowski:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Chciałbym w imieniu rolników podziękować za to, że ta ustawa już się znalazła w parlamencie, że daje się rolnikom szansę, aby dowiedzieli się o tych rozstrzygnięciach wcześniej. A to jest

(senator J. Chróścikowski)

akurat czas ostateczny, bo 15 sierpnia jest już termin rozpoczęcia siewu rzepaku. Sygnał poszedł i dzisiaj powtarzamy go z tej trybuny: rolnicy mogą liczyć na to, że ta ustawa prawdopodobnie będzie przyjęta w tej wersji, oczywiście jeśli Sejm nie odrzuci poprawek.

Poprawki senackie idą, w odczuciu naszej komisji, w dobrym kierunku, szczególnie dobrym dla rolników. Mówimy o tym, że zmniejszamy kary, a to jest element bardzo istotny. Mówimy również o tym, że może się zorganizować grupa producentów, ale grupa nieformalna, na przykład grupa sąsiadów, zakupić sprzęt i funkcjonować na tej zasadzie. Do tej pory mówiło się o formalnej grupie producenckiej, zarejestrowanej przez urzędy marszałkowskie jako spółka o osobowości prawnej – można tu wymieniać różne formy prawne. To rozwiązanie również daje szansę rolnikom.

Oczywiście możemy od razu powiedzieć, że to nie jest szansa dla każdego rolnika. Na pewno to jest szansa dla tych, którzy uznają, że efekt ekonomiczny jest opłacalny, którzy uznają, że będzie im się opłacał zakup sprzętu, urządzeń, przetwarzających w ich gospodarstwach ich własny produkt. Dlatego nie robimy rolnikom nadziei, że każdy z nich będzie mógł to robić, bo na pewno liczy się tu efekt ekonomiczny.

Sprawą dla nas istotną jest też to, że terminy, które już wymieniałem, są przesunięte, czyli na sprawozdawczość jest czterdzieści pięć dni, nie jest to tak rygorystyczne jak do tej pory.

Bardzo istotnym elementem – a myślę, że także dyskusyjnym – jest zapis, który znajduje się w poprawkach Komisji Gospodarki Narodowej, chodzi o poprawkę drugą w druku nr 207A. Jest tam mowa, że w art. 11 ust. 3 wyrazy „25%” zastępuje się wyrazami „50%”. Jestem akurat wyrazicielem przeciwnego zdania, uważam, że ten zapis sejmowy jest dobry i należy go zostawić, i tak w Sejmie poszli na obniżenie ze 100% do 75%. Jeśli chodzi o zapis w tych poprawkach, bo jest tu kilka poprawek łącznych, powinniśmy utrzymać zapis sejmowy. Inaczej byłaby za duża dowolność przechodzenia przetwórców, byłaby tu nadmierna tolerancja.

W związku z tym, jeszcze raz gorąco proszę, abyśmy te poprawki senackiej Komisji Rolnictwa i Ochrony Środowiska, które częściowo kolidują z poprawkami Komisji Gospodarki Narodowej, wspólnie uzgodnili na posiedzeniu komisji. Na przykład jest poprawka, która trochę tu koliduje... Mianowicie w poprawce dwudziestej lit. b mówi się, że w art. 38 skreśla się pkt 3, a to świadczy o tym, że skreśla się wsparcie, a jeśli skreśla się wsparcie, to ogranicza się możliwości tego wsparcia. Dlatego uważam, że ten zapis powinien zostać.

Była również w komisji propozycja, która została wycofana, skreślenia art. 33. Uważam, że jest rozwiązanie, dyskusyjne konstytucyjnie, które mówi, że państwowe samorządowe jednostki również mogą używać biopaliw – jednak tej poprawki tu nie ma. Ten zapis jest jakby przeniesiony z rozwiązań amerykańskich, że właśnie w ten sposób powinna być robiona promocja. I ten zapis w lit. b, który mówi, że skreśla się pkt 3, też niejako hamuje wsparcie w tym zakresie. Stąd również moje wątpliwości, czy ta propozycja powinna zostać w poprawkach komisji gospodarki. Wnoszę o rozważenie tego i ewentualnie przyjęcie naszej wersji, która jest w poprawce dwudziestej czwartej.

Jeszcze raz gorąco proszę o przegłosowanie poprawek, które przygotowała komisja rolnictwa przy znacznym udziale rządu i różnych organizacji, zgłaszających swoje postulaty i uwagi, przez nas uwzględnione. Proszę o ich poparcie w imieniu własnym, jak również kolegów.

Dziękuję, Panie Marszałku.

Wicemarszałek Krzysztof Putra:

Dziękuję bardzo.

Informuję, że lista mówców została wyczerpana...

Bardzo przepraszam, proszę o zabranie głosu pana senatora Marka Waszkowiaka.

Senator Marek Waszkowiak:

Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

Nie chciałem zabierać głosu, bo sprawy zdają się być oczywiste: nie możemy sprowadzać ustawy o biopaliwach tylko do sprawy rolnictwa. Biopaliwa to jest problem polskiej gospodarki, to jest kwestia dyskutowana od wielu miesięcy w naszych komisjach w różnych aspektach: jako bezpieczeństwo energetyczne, jako przyszłość energetyki, jako program rolnictwa.

Proszę państwa, chcę zwrócić uwagę na jedną rzecz. Mianowicie wczoraj w trakcie obrad Komisji Gospodarki Narodowej zgodność była tak wysoka, że we wszystkich głosowaniach wyniki były do zera. I nieważne były barwy polityczne, patrzono tylko w kategoriach gospodarczych. Chciałbym zwrócić uwagę na to, o czym mówił pan senator Chróścikowski, chodzi o poprawkę trzecią Komisji Gospodarki Narodowej dotyczącą art. 11. Pytanie: 25% czy 50%? Jeżeli sprowadzamy problem tylko do kwestii rolniczych – 25%, dobrze. Ale jeżeli mówimy o tym, że ta ustawa musi wejść w życie maksymalnie szybko – to musi być 50%.

Proszę państwa, problem nie polega na tym, że my możemy w zamkniętym kółku ustalić ramy ustawy. Ta ustawa musi być notyfikowana w Unii Europejskiej. I jeżeli będzie 25%, może się

(senator M. Waszkowiak)

pojawić problem. Jeżeli będzie 50%, prawdopodobieństwo, że Ministerstwo Gospodarki, że polski rząd rozwiąże ten problem w bardzo szybkim tempie, jest duże. A nam zależy na tym, żeby ta ustawa maksymalnie szybko weszła w życie. I o to prosiłbym Wysoką Izbę. Dziękuję bardzo, Panie Marszałku.

Wicemarszałek Krzysztof Putra:

Dziękuję bardzo panu senatorowi.

Informuję, że lista mówców została wyczerpana.

Dla porządku informuję, że w dyskusji wnioski o charakterze legislacyjnym na piśmie złożyli: pan senator Marek Waszkowiak, pan senator Mirosław Adamczak i pan senator Adam Biela.

Zgodnie z art. 52 ust. 2 Regulaminu Senatu, zamykam dyskusję.

W trakcie dyskusji zostały zgłoszone wnioski o charakterze legislacyjnym, więc zgodnie z art. 52 ust. 2 Regulaminu Senatu proszę Komisję Gospodarki Narodowej oraz Komisję Rolnictwa i Ochrony Środowiska o ustosunkowanie się do przedstawionych w toku debaty nad tym punktem wniosków i przygotowanie wspólnego sprawozdania w tej sprawie.

Informuję, że głosowanie w sprawie ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych zostanie przeprowadzone w czwartek wieczorem.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu drugiego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa została uchwalona przez Sejm na dwudziestym drugim posiedzeniu w dniu 21 lipca 2006 r. Do Senatu została przekazana w dniu 24 lipca 2006 r. Marszałek Senatu w dniu 24 lipca 2006 r., zgodnie z art. 68 ust. 1 Regulaminu Senatu, skierował ją do Komisji Gospodarki Narodowej. Komisja po rozpatrzeniu ustawy przygotowała swoje sprawozdanie w tej sprawie.

Przypominam ponadto, że tekst ustawy zawarty jest w druku nr 208, a sprawozdanie komisji w druku nr 208A.

Proszę sprawozdawcę Komisji Gospodarki Narodowej, pana senatora Jerzego Szmita, o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji w sprawie rozpatrywanej ustawy.

Senator Jerzy Szmit:

Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

Mam zaszczyt przedstawić sprawozdanie Komisji Gospodarki Narodowej z prac nad uchwaloną przez Sejm 21 lipca 2006 r. ustawą o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw.

Ustawa określa zasady organizacji i działania systemu monitorowania i kontrolowania ja-

kości paliw przeznaczonych do stosowania: w pojazdach, ciągnikach rolniczych, a także maszynach nieporuszających się po drogach; w instalacjach energetycznego spalania oraz w statkach żeglugi śródlądowej; w wybranych flotach; przez rolników na własny użytek – pkt 4. Celem ustawy jest ograniczenie negatywnych skutków oddziaływania paliw na środowisko i zdrowie ludzi oraz zapobieżenie nadużyciom finansowym.

Nowa ustawa w porównaniu z dotychczasowym stanem rozszerza słowniczek pojęć między innymi o takie pojęcia jak: gaz skroplony, sprężony gaz ziemny, wprowadzenie do obrotu, magazynowanie, gromadzenie, wybrana flota. Uwzględnia w swej treści uregulowania przyjęte w ustawie o biokomponentach i biopaliwach ciekłych, nad tą ustawą toczą się prace również w Senacie. Rozszerza system monitorowania i kontrolowania, dodając: paliwa węglowodorowe, gaz skroplony, LPG, i sprężony gaz ziemny, czyli CNG, paliwa ciekłe, których katalog został utworzony na nowo w ustawie o biokomponentach i paliwach ciekłych, oraz lekkie oleje opałowe. Umożliwia stosowanie w wybranych flotach biopaliw ciekłych spełniających niższe wymagania jakościowe niż biopaliwa wprowadzane do obrotu, to znaczy spełniających wymagania jakościowe określone dla danego paliwa ze względu na ochronę środowiska. Zezwala, aby biopaliwa ciekłe wytwarzane na własny użytek przez rolników spełniały również niższe wymagania jakościowe, także jako biopaliwa używane w wybranych flotach. Wprowadza obowiązek spełniania wymagań jakościowych dotyczących zawartości siarki przez lekki olej opałowy, ciężki olej opałowy oraz olej do silników statków żeglugi śródlądowej. Rozszerza system monitorowania i kontrolowania na paliwa magazynowane w celu wprowadzenia do obrotu oraz gromadzone na stacjach zakładowych. Wprowadza wymóg niezależności akredytowanego laboratorium od przedsiębiorców wykonujących działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania, magazynowania lub wprowadzania do obrotu paliw. Wprowadza obowiązek oznaczania próbki do badań w sposób uniemożliwiający identyfikację przedsiębiorcy.

Ustawa ponadto wyłącza stosowanie art. 79, 80 i 82 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej do kontroli polegającej na pobieraniu próbek i badaniu dokumentów dotyczących pochodzenia i jakości badanego paliwa. Art. 79 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej mówi o kontroli po okazaniu legitymacji służbowej i po doręczeniu upoważnienia do przeprowadzenia kontroli. Art. 80 mówi o czynnościach kontrolnych – dokonuje się je w obecności kontrolowanego lub osoby przez niego upoważnionej. Art. 82 zaś mówi o tym, że nie można równo-

(senator J. Szmit)

czesnie podejmować i prowadzić więcej niż jednej kontroli działalności przedsiębiorcy.

Dalej ustawa rozszerza kontrolę na paliwa znajdujące się na terenach zamkniętych oraz oblige prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów do doręczania Komisji Europejskiej rocznego zbiorczego raportu dotyczącego zawartości siarki w olejach opałowych i paliwie żeglugowym. Tak jak dotychczas będzie funkcjonował system monitorowania i kontrolowania jakości paliw, którym zarządzać będzie prezes Urzędu Kontroli Konkurencji i Konsumentów. Prezes UOKiK realizuje swoje zadania przy pomocy Inspekcji Handlowej.

Ustawa ma wejść w życie z dniem 1 stycznia 2007 r. Jednocześnie uchylili ustawę z dnia 23 stycznia 2004 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych.

Panie Marszałku! Wysoki Senacie! W trakcie prac nad ustawą komisja zajęła się dwoma problemami. Była dyskusja na temat wyłączeń z ustawy o swobodzie działalności gospodarczej art. 79, 80 i 82, które dają narzędzia odpowiednim instytucjom do większej kontroli paliw. Padły zarzuty, że ten element kontroli może być nadużywany, że jest to wyraźne odejście od powszechnie obowiązującego prawa o swobodzie działalności gospodarczej. Uzasadnienie rządu dotyczące wprowadzenia tych uregulowań mówiło z kolei o tym, że tak wynika z praktyki, że niestety dzisiejsze instrumenty są niewystarczające i ochrona w tym wypadku praw przedsiębiorców często sprowadza się do bezkarności i nadużyć związanych z fałszowaniem czy z tak zwanym chrzczeniem paliw.

Druga bardzo istotna część dyskusji dotyczyła z kolei problemu, który został zauważony przez senatorów, mianowicie tego, że ustawa nie przewiduje w zasadzie możliwości kontrolowania paliw w transporcie – zarówno w transporcie kolejowym, jak i samochodowym. Zostały w związku z tym sformułowane trzy poprawki, które mają spowodować to, że powstanie możliwość kontrolowania jakości paliw w trakcie transportu. Te trzy poprawki zostały przyjęte przez komisję.

Jednocześnie po dalszej analizie została podjęta próba całościowego uregulowania sprawy kontroli jakości paliw w transporcie, gdyż te trzy poprawki, które zostały przyjęte przez komisję, nie wyczerpują całości zagadnienia i ustawa byłaby niepełna w tym zakresie. W związku z tym pozwałam sobie zgłosić kolejne poprawki dotyczące właśnie tej problematyki.

I kończąc, rekomenduję zgodnie z opinią Komisji Gospodarki Narodowej Wysokiemu Senatowi przyjęcie uchwały z załączonymi poprawkami. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Krzysztof Putra:

Dziękuję bardzo panu senatorowi.

Zgodnie z art. 44 ust. 5 Regulaminu Senatu przed przystąpieniem do dyskusji senatorowie mogą zgłaszać z miejsca trwające nie dłużej niż minutę zapytania do senatora sprawozdawcy.

Czy ktoś z państwa senatorów pragnie zadać takie pytanie? Nie widzę chętnych.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa była rządowym projektem ustawy. Do reprezentowania stanowiska rządu w toku prac parlamentarnych został upoważniony minister gospodarki. Zgodnie z art. 50 Regulaminu Senatu głos może zabrać teraz obecny na posiedzeniu przedstawiciel rządu.

Czy przedstawiciel rządu chce zabrać głos w sprawie rozpatrywanej ustawy i przedstawić stanowisko rządu?

Bardzo proszę, pan minister Tomasz Wilczak.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Gospodarki Tomasz Wilczak:

Dziękuję bardzo.

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Rozpatrywany dziś projekt ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw powstał na podstawie doświadczeń z ponaddwuletniego okresu funkcjonowania w polskim prawie ustawy z 23 stycznia 2004 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych.

Utrzymująca się nadal znaczna liczba nieprawidłowości w zakresie jakości paliw oraz zmieniająca się sytuacja na rynku paliw spowodowały konieczność rozszerzenia dotychczasowego zakresu systemu oraz doprecyzowania zastosowanych rozwiązań w celu uszczelnienia systemu oraz poprawy jego efektywności.

Projekt ustawy stanowi również zasadniczy element pakietu rozwiązań prawnych umożliwiających stworzenie korzystnych warunków rozwoju rynku biokomponentów i biopaliw w Polsce i dostosowany jest do zakresu przygotowanego i prezentowanego przed chwilą Wysokiej Izbie projektu ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych. Projekt wprowadza instytucję tak zwanych wybranych flot, które umożliwiają stosowanie biopaliw ciekłych o zwiększonej zawartości biokomponentów w porównaniu do powszechnie dopuszczonych do obrotu. Przedmiotowy projekt ustawy przewiduje rozszerzenie systemu monitorowania i kontrolowania na paliwa gazowe, stosowane obecnie na coraz większą skalę w transporcie na terenie kraju, to jest na gaz skroplony, LPG, i na sprężony gaz ziemny, CNG, używany dotychczas w ograniczonym zakresie w Polsce, ale coraz popularniejszy na świecie.

(podsekretarz stanu T. Wilczak)

Nowym, ale bardzo istotnym elementem w stosunku do obowiązującej ustawy jest wprowadzenie kontrolowania przedsiębiorców wytwarzających oraz magazynujących paliwa. Wprowadzenie obowiązku kontroli łańcucha dystrybucji od stacji paliwowej poprzez dostawców paliwa aż do ich wytwórców ma służyć uszczelnieniu systemu. Dla zwiększenia skuteczności egzekwowania odpowiednich wymogów jakościowych paliw wprowadzono w przepisach karnych dolny wymiar wysokości kary grzywny. Zmiana ta podyktowana jest koniecznością ograniczenia częstych dotąd przypadków nakładania przez sądy zbyt niskich kar grzywny, na przykład w symbolicznej wysokości 1 tysiąca zł, zupełnie nieadekwatnych do skali działalności związanej z obrotem paliwami.

W toku prac senackiej Komisji Gospodarki Narodowej zaproponowano istotne poprawki prowadzące do objęcia systemem monitorowania i kontrolowania jakości również paliw transportowanych cysternami samochodowymi i kolejowymi. Jest to koncepcja, którą rząd popiera z powodów organizacyjnych oraz z uwagi na bezpieczeństwo inspektora przeprowadzającego kontrolę. Niezwykle istotne jest, by kontrola jakości paliw transportowanych odbywała się na wniosek Policji w toku czynności przez nią prowadzonych i w jej asyście. Dziękuję bardzo za uwagę.

Wicemarszałek Krzysztof Putra:

Dziękuję bardzo panu ministrowi.

Zgodnie z art. 44 ust. 6 Regulaminu Senatu senatorowie mogą zgłaszać z miejsca trwające nie dłużej niż minutę zapytania do przedstawiciela rządu związane z omawianym punktem porządku obrad.

Czy ktoś z państwa senatorów chce zadać takie pytanie?

(Senator Andrzej Łuczycki: Ja może zadam.)

Bardzo proszę.

Senator Andrzej Łuczycki:

Panie Ministrze, chciałbym zadać panu pytanie dotyczące właśnie uszczelnienia kontroli, w szczególności, jeżeli chodzi o transport biopaliw. Rozumiem, że nastąpiła zmiana stanowiska rządu, bo na posiedzeniu komisji pan minister prezentował inne stanowisko. Chciałbym usłyszeć nieco więcej na temat tego, pod jakimi warunkami rząd zgadza się na tę kontrolę. Dziękuję.

Wicemarszałek Krzysztof Putra:

Bardzo dziękuję panu senatorowi Łuczyckiemu. Czy ktoś z państwa chce jeszcze zabrać głos? Pan senator Ślusarz, bardzo proszę.

Senator Rafał Ślusarz:

Panie Ministrze, ustawa nakłada na ministra właściwego do spraw gospodarki obowiązek wydania rozporządzeń dotyczących tego, jakie metody badawcze będą stosowane do badania paliw. Czy są już przygotowane te rozporządzenia? Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Krzysztof Putra:

Dziękuję bardzo.

Czy ktoś z państwa senatorów chce jeszcze zadać pytanie? Nie widzę chętnych.

Panie Ministrze, bardzo proszę o udzielenie odpowiedzi.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Gospodarki Tomasz Wilczak:

Dziękuję bardzo.

Panie Marszałku! Panie Senatorze! Wysoka Izbo!

Rzeczywiście, w trakcie prac komisji zgłaszaliśmy zastrzeżenia co do możliwości i skuteczności przeprowadzania kontroli cystern samochodowych i kolejowych. Ale problem jest znaczny. W związku z tym i z argumentacją senatorów zgłaszających poprawki, uwagi jeszcze po wczorajszym posiedzeniu komisji gospodarczej, ze względu na konieczność rozszerzenia katalogu poprawek ponad te trzy zgłoszone podczas prac komisji, żeby uporządkować całą treść ustawy, wprowadziliśmy dodatkowy element mówiący o włączeniu Policji w proces kontroli cystern samochodowych. Może nie „wprowadziliśmy”, przepraszam, bo to nie my jesteśmy stroną czynną tego procesu. W każdym razie została wprowadzona poprawka, która włącza Policję w proces kontroli cystern samochodowych i kolejowych. W celu zapewnienia bezpieczeństwa kontrolerowi ten właśnie element uważamy za wystarczający do tego, aby w pełni poprzeć pakiet rozwiązań rozszerzających zakres kontroli również na ruchome cysterny.

Jeśli chodzi o rozporządzenia, to wszystkie rozporządzenia wykonawcze do tej ustawy są przygotowane, one zaraz wejdą w proces uzgodnień międzyresortowych i notyfikacji, tak aby przed wejściem w życie tej ustawy, czyli przed 1 stycznia 2007 r., komplet rozporządzeń, również komplet rozporządzeń do poprzedniej ustawy o biokomponentach, został wprowadzony w życie jako cały pakiet. Mamy nadzieję, ponieważ rozporządzenia są już praktycznie gotowe, że ten proces zostanie zakończony w tym czasie, o którym powiedziałem przed chwilą. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Krzysztof Putra:

Dziękuję bardzo panu ministrowi.
Otwieram dyskusję.

Przypominam o wymogach regulaminowych dotyczących czasu przemawiania senatorów – art. 46 ust. 1 i 2 Regulaminu Senatu – o konieczności zapisywania się do głosu u senatora prowadzącego listę mówców, a przede wszystkim o obowiązku składania podpisanych wniosków o charakterze legislacyjnym do marszałka Senatu do czasu zamknięcia dyskusji.

Czy ktoś z państwa senatorów chce zabrać głos w dyskusji? Nie widzę chętnych.

Informuję, że nikt z państwa senatorów nie zapisał się do głosu.

Informuję też, że wnioski o charakterze legislacyjnym na piśmie złożyli: pan senator Marek Waszkowiak, pan senator Andrzej Mazurkiewicz i pan senator Jerzy Szmit.

W trakcie dyskusji zostały zgłoszone wnioski o charakterze legislacyjnym, więc zgodnie z art. 52 ust. 2 Regulaminu Senatu proszę Komisję Gospodarki Narodowej o ustosunkowanie się do przedstawionych w toku debaty nad tym punktem wniosków i przygotowanie sprawozdania w tej sprawie.

Zamykam dyskusję, zgodnie z art. 52 ust. 2 Regulaminu Senatu.

Informuję, że głosowanie w sprawie ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw zostanie przeprowadzone w czwartek wieczorem.

Teraz ogłaszam piętnastominutową przerwę na prośbę klubu Prawa i Sprawiedliwości. Przerwa do godziny 13.40.

(Przerwa w obradach od godziny 13 minut 22 do godziny 13 minut 41)

Wicemarszałek Krzysztof Putra:

Bardzo proszę o zajmowanie miejsc.
Wznawiam obrady.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu trzeciego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa została uchwalona przez Sejm na dwudziestym drugim posiedzeniu w dniu 21 lipca 2006 r. Do Senatu została przekazana w dniu 24 lipca 2006 r. Marszałek Senatu w dniu 24 lipca 2006 r., zgodnie z art. 68 ust. 1 Regulaminu Senatu, skierował ją do Komisji Gospodarki Narodowej. Komisja po rozpatrzeniu ustawy przygotowała swoje sprawozdanie w tej sprawie.

Przypominam ponadto, że tekst ustawy zawarty jest w druku nr 206, a sprawozdanie komisji w druku nr 206A.

Proszę sprawozdawcę Komisji Gospodarki Narodowej, pana senatora Jerzego Szymurę, o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji w sprawie rozpatrywanej ustawy.

Senator Jerzy Szymura:

Szanowny Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Mam zaszczyt przedstawić sprawozdanie Komisji Gospodarki Narodowej o uchwalonej przez Sejm w dniu 21 lipca 2006 r. ustawie o nadzorze nad rynkiem finansowym. Ustawa ta była przedmiotem obrad komisji w dniach 26 lipca i 1 sierpnia 2006 r.

Przedstawiony projekt ustawy stanowi realizację założeń programowych rządu w obszarze dotyczącym sprawowania nadzoru nad rynkiem finansowym. Celem projektowanej ustawy jest dokonanie organizacyjnej integracji organów nadzoru nad rynkiem finansowym i tym samym wprowadzenie modelu zintegrowanego nadzoru nad tym rynkiem.

W krajach europejskich występują trzy główne modele organizacji nadzoru nad rynkiem finansowym. Pierwszy to nadzór zintegrowany, drugi to model nadzoru w pełni zdeintegrowanego, a trzeci to model nadzoru koordynowanego, w którym część instytucji jest zintegrowana, ale nad nimi jest jeszcze organ koordynujący.

Zgodnie z koncepcją projektowanej ustawy nadzór nad rynkiem finansowym będzie sprawowany przez jeden organ nadzoru, który przejmie kompetencje Komisji Nadzoru Ubezpieczeń i Funduszy Emerytalnych, Komisji Papierów Wartościowych i Giełd, a z dniem 1 stycznia 2007 r. – Komisji Nadzoru Bankowego. Docelowo nadzór nad całym rynkiem finansowym sprawowany będzie przez kolegialny organ: Komisję Nadzoru Finansowego, w składzie którego zasiadać będą, obok przewodniczącego i jego zastępców, minister właściwy do spraw instytucji finansowych albo jego przedstawiciel, minister właściwy do spraw zabezpieczenia społecznego albo jego przedstawiciel, prezes Narodowego Banku Polskiego albo delegowany przez niego wiceprezes Narodowego Banku Polskiego oraz przedstawiciel prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej.

Proces budowy zintegrowanego nadzoru planowany jest na dwa etapy. W pierwszym etapie Komisja Nadzoru Finansowego przejmie kompetencje KNUiFE i KPWiG. W związku z nakładaniem się zadań Komisja Nadzoru Finansowego przejmie też kompetencje dotychczasowego rzeczownika ubezpieczonych. W drugim etapie, który rozpoczyna się z początkiem przyszłego roku, Komisja Nadzoru Finansowego przejmie także kompetencje KNB i proces budowy zintegrowanej instytucji nadzoru nad rynkiem finansowym zostanie zakończony.

(senator J. Szymura)

Trzeba powiedzieć, że ta ustawa niejako kontynuuje zapoczątkowany w roku 2002 proces integracji nadzoru bankowego. Chciałbym Wysokiej Izbie przybliżyć powody, dla których ten proces jest inicjowany przez rząd. Decyzja ta wiąże się w dużym stopniu ze zmianami, jakie miały miejsce w ostatnich latach na rynkach finansowych. Otóż postępuje proces globalizacji w przypadku oferentów usług finansowych. Równocześnie następuje silna konsolidacja rynku usług finansowych, a korporacje, które oferują te usługi, proponują ich szerokie spektrum. Praktycznie każdy, kto korzysta z usług banku, wie, że może tu skorzystać z kredytu, zrobić lokatę swoich pieniędzy, może również zakupić jednostki funduszy powierniczych, czyli zlecić bankowi usługi związane z inwestowaniem własnych środków finansowych, czy też dokonywać innych operacji. Tak więc widać, że w Polsce ten proces realnie się dokonuje. Aby zatem zapewnić pełne bezpieczeństwo obywatelom korzystającym z usług finansowych – a to jest główna rola nadzoru finansowego – konieczne jest takie rozwiązanie organizacyjne na szczeblu państwa, które umożliwi analizę procesów, jakie zachodzą na tym rynku, we wszystkich sektorach usług finansowych. Nadzór musi być zatem w pełni kompatybilny z rzeczywistą sytuacją na rynku finansowym.

W Polsce proces ten nie zawsze jest dostrzegany przez wszystkie podmioty funkcjonujące na tym rynku. W trakcie obrad naszej komisji mieliśmy możliwość zapoznania się między innymi z opinią Narodowego Banku Polskiego, którego pierwszy wiceprezes przedstawił główne argumenty przemawiające – jego zdaniem – za tym, aby pozostawić nadzór bankowy w gestii Narodowego Banku Polskiego. Przedstawiając argumenty Narodowego Banku Polskiego, zwrócił między innymi uwagę na to, że w Polsce nie istnieją tak zwane konglomeraty finansowe. Powoływał się przy tym na analizę wykonaną przez Narodowy Bank Polski, która stwierdza, że jeśli popatrzymy na strukturę rynku usług finansowych z punktu widzenia kodeksu spółek handlowych, to wtedy te konglomeraty nie istnieją. Jednak zdaniem osób, które prowadziły dyskusję w trakcie obrad komisji – między innymi ja zgłaszałem tego typu uwagi – jest to zupełnie pozorne. Struktura polskiego rynku finansowego wygląda bowiem tak, że ponad 70% rynku usług bankowych jest w rękach kapitału zagranicznego i procesy w zakresie sprzedaży produktów finansowych poprzez korporacje finansowe na polskim rynku oraz nadzór nad nimi musiałyby być de facto, jeśli przyjąć model Narodowego Banku Polskiego, prowadzone poza granicami polskiego państwa. Tak jednak nie jest. Nadzór finansowy musi dobrze reprezentować interesy polskich obywateli,

bo w wypadku jakiegokolwiek katastrofy na tym rynku to właśnie obywatele korzystający z usług finansowych czy też polskie podmioty gospodarcze faktycznie poniosą tego koszty.

Wysoka Izbo, pierwszy dzień obrad komisji przeznaczony był głównie na dyskusję. Zapoznaliśmy się ze stanowiskami wielu organizacji i instytucji funkcjonujących na rynku usług finansowych. Drugi dzień – 1 sierpnia – poświęciliśmy na analizę poprawek zgłaszanych przez senatorów. W wyniku podjętych uchwał odrzucony został wniosek o odrzucenie ustawy w całości, a następnie komisja znaczną większością głosów przyjęła wniosek senatora Waszkowiaka, który zaleca Wysokiemu Senatowi uchwalenie projektu ustawy bez poprawek. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Krzysztof Putra:

Dziękuję bardzo panu senatorowi.

Proszę sprawozdawcę mniejszości Komisji Gospodarki Narodowej, pana senatora Andrzeja Gołasia, o zabranie głosu i przedstawienie wniosku mniejszości komisji.

Senator Andrzej Gołaś:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Platforma Obywatelska jest przeciwna przyjmowaniu tej ustawy. Niemniej mając świadomość decyzji i woli politycznej większości parlamentarnej, w tym także większości w Senacie, zdajemy sobie sprawę z tego, że ta ustawa zostanie uchwalona. I w związku z tym, że naszym zdaniem ustawa nosi piętno wielu niedoróbek, wnosimy o, mówiąc kolokwialnie, w pewnym sensie ucywilizowanie tej ustawy tak, ażeby zwłaszcza sprawy pracownicze czy rozwiązania związane ze sprawami pracowniczymi nie budziły wątpliwości.

Projekt ustawy tworzy nowy organ w zakresie nadzoru nad rynkiem finansowym, nie określa jednak precyzyjnie jego statusu. Nie precyzuje, czy jest on organem administracji rządowej czy organem o innym charakterze. Przepisy projektu zdają się wskazywać, że organ ten nie jest centralnym organem administracji rządowej. W świetle art. 12 ust. 1 ustawy o działach administracji rządowej dział instytucji finansowych obejmuje sprawy funkcjonowania rynku finansowego, w tym sprawy banków, zakładów ubezpieczeń, funduszy inwestycyjnych i innych instytucji wykonujących działalność na rynku. Działy administracji rządowej odzwierciedlają zakres zadań administracji rządowej, tak więc oznaczałoby to, że sprawy funkcjonowania rynku finansowego są w gestii organów administracji rządowej. Ponadto przewodniczący jest powoływany przez prezesa Rady Ministrów, a organ jest przez niego nadzorowany.

(senator A. Gołaś)

Warto zauważyć, że art. 153 ust. 1 konstytucji stanowi, iż w urzędach administracji rządowej działa korpus służby cywilnej. W związku z brakiem wyraźnie określonego statusu nowego organu rodzą się wątpliwości, czy i w jakim zakresie mają w jego wypadku zastosowanie następujące ustawy: ustawa o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne, ustawa o pracownikach w urzędach państwowych, ustawa o wynagradzaniu osób kierujących niektórymi podmiotami prawnymi oraz przepisy dotyczące audytu wewnętrznego w zakresie ustawy o finansach publicznych. Według art. 10 ust. 3 projektu do pracowników Urzędu Komisji Nadzoru Finansowego stosuje się przepisy kodeksu pracy. Oznacza to, że nie będą miały zastosowania ustawa o służbie cywilnej ani ustawa o pracownikach w urzędach państwowych. Wydaje się, że po wejściu w życie ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym w tym wypadku będzie miał zastosowanie art. 77 kodeksu pracy, w świetle którego warunki wynagradzania za pracę i przyznawanie innych świadczeń związanych z pracą określać będzie zbiorowy układ pracy lub minister właściwy do spraw pracy na wniosek właściwego ministra. Komisja Nadzoru Finansowego, nie będąc organem administracji rządowej, nie będzie mogła wnosić o ustalenie warunków wynagradzania swoich pracowników.

Proponuje się, aby art. 20 ust. 2 ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym otrzymał brzmienie: Prezes Rady Ministrów, uwzględniając organizację komisji i urzędu komisji, konieczność zapewnienia właściwej realizacji zadań komisji i urzędu komisji w zakresie sprawowanego nadzoru oraz poziom płac w instytucjach nadzorowanych, określi w drodze rozporządzenia: po pierwsze, sposób ustalania wysokości środków przeznaczonych na wynagrodzenia i nagrody dla przewodniczącego komisji i jego zastępców oraz ustalania wysokości tych wynagrodzeń i nagród; po drugie, sposób ustalania wysokości środków przeznaczonych na wynagrodzenia i nagrody dla pracowników urzędu komisji oraz zasady ustalania wysokości wynagrodzeń i innych świadczeń związanych z pracą.

W art. 74 projektu ustawodawca odwołuje się do przepisów o służbie cywilnej. Według tych przepisów zadania związane z zakresem prawa pracy wykonuje dyrektor generalny. W nowym urzędzie nie będzie takiego stanowiska. Brakuje wskazania, kto będzie realizował jego zadania. Brakuje też uzasadnienia, aby z przepisów art. 74 ust. 2 wyłączać pracowników korpusu służby cywilnej. Jakie przepisy będzie się do nich stosować w okresie przejściowym sześciu miesięcy? Wobec braku przepisów wykonawczych rodzi

się przypuszczenie, że pracownicy likwidowanych urzędów tracą z dnia na dzień, bez okresu przejściowego, dotychczasowe uprawnienia. Dotyczy to na przykład dodatkowego wynagrodzenia rocznego, odprawy emerytalnej, nagrody jubileuszowej.

Proponuje się: po pierwsze, w art. 74 ust. 2 po wyrazach „do urzędników” dodać wyrazy „i pracowników”; po drugie, w art. 74 dodać ust. 2a w brzmieniu: „W okresie sześciu miesięcy, o których mowa w ust. 2, zadania dyrektora generalnego określone w przepisach o służbie cywilnej wykonuje przewodniczący komisji lub osoba przez niego upoważniona”; po trzecie, w art. 75 dodać ust. 4 w brzmieniu: „Przewodniczący komisji lub osoba przez niego upoważniona stwierdza wygaśnięcie stosunku pracy pracowników, o których mowa w ust. 1 i 2”. Chodzi o to, żeby pracownik nie był pozbawiony dokumentu potwierdzającego okoliczności, w jakich doszło do rozwiązania z nim stosunku pracy.

I ostatnia sprawa, związana z zapisami w ust. 2 i 3 art. 74. Przewidziano tam dwa różne momenty, od których oblicza się okres sześciu miesięcy: od dnia likwidacji, ust. 2, i od ostatniego dnia miesiąca, w którym powstał Urząd Komisji Nadzoru Finansowego. To rozróżnienie nie ma uzasadnienia. Proponuje się przyjęcie w ust. 2 zapisu analogicznego do zapisu w ust. 3 i art. 75 ust. 1. Dziękuję, Panie Marszałku.

Wicemarszałek Krzysztof Putra:

Dziękuję panu senatorowi.

Zgodnie z art. 44 ust. 5 Regulaminu Senatu przed przystąpieniem do dyskusji senatorowie mogą zgłaszać z miejsca trwające nie dłużej niż minutę zapytania do senatorów sprawozdawców.

Czy ktoś z państwa senatorów pragnie zadać takie pytanie? Nie widzę chętnych.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa była rządowym projektem ustawy. Do reprezentowania stanowiska rządu w toku prac parlamentarnych został upoważniony minister finansów.

Zgodnie z art. 50 Regulaminu Senatu głos może zabrać obecny na posiedzeniu przedstawiciel rządu.

Bardzo serdecznie witam pana ministra Pawła Banasia. Czy pan minister chce zabrać głos?

(*Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Finansów Paweł Banaś: Tak.*)

Bardzo proszę o zabranie głosu i przedstawienie stanowiska rządu.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Finansów Paweł Banaś:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

O tej ustawie, o tym projekcie bardzo wiele już mówiono i niemal wszystkie argumenty zostały

(podsekretarz stanu P. Banaś)

już wykorzystane. Zresztą również w sprawozdaniu, głębokim i merytorycznym, Komisji Gospodarki Narodowej, przedstawionym przez pana senatora Szymurę, istotne kwestie związane z tym projektem zostały przedstawione.

Ja chciałbym w kilku słowach podkreślić jeszcze raz pewne zasadnicze kwestie, które i w debacie publicznej, i w czasie naszych dyskusji w Senacie były, jak się wydaje, jakimiś obszarami nieporozumień.

Przede wszystkim, na czym polega ta operacja? Ona nie polega na ingerencji w rynek, co często projektowi zarzucano. Ona jest przeprowadzana po stronie administracji, czyli polega na ujednoczeniu nadzoru, który już jest sprawowany. Tak więc zamiast sześciu nadzorów ma być jeden, zamiast trzech komisji i trzech urzędów ma być jedna komisja i jeden urząd.

Po co tego rodzaju operację się przeprowadza? Jak mówił już pan senator Szymura, tak naprawdę są trzy zasadnicze grupy powodów. Przede wszystkim jest obawa przed ryzykiem kryzysów w systemie finansowym, które co pewien czas, z reguły niespodziewanie, pojawiają się z niszczącym efektem. Chodzi o to, żeby administracja, żeby państwo przygotowali się do tego niebezpieczeństwa.

Obecne zdeintegrowane czy też – powiedzmy w ten sposób – osobne nadzory są często bezradne wobec produktów hybrydalnych, łączących w sobie różne cechy różnych segmentów rynku finansowego. Ogromna innowacyjność na rynkach finansowych i częste łączenie różnych cech w różnych produktach, jak również wykorzystywanie różnych kanałów dystrybucji powodują, że powstają pola niejasne kompetencyjnie albo pola, w wypadku których nie wiadomo, który z nadzorów ma zareagować, albo takie pola, wobec których żaden nie chce zareagować.

No i jest oczywiście, omówiony przez pana senatora Szymurę, problem konglomeratów. Jest pewna definicja konglomeratu, definicja używana w Unii Europejskiej. Takich konglomeratów w Polsce nie ma – to było przedstawiane i przez pana prezesa Balcerowicza w dyskusji sejmowej, i przez pana prezesa Pruskiego w Senacie – ale tak jak powiedział pan senator Szymura, nie oznacza to, że nie ma w Polsce instytucji łączących różne instytucje różnych segmentów finansowych. Tak więc te konglomeraty się tworzą i niewątpliwie warto być przygotowanym do ich funkcjonowania.

Pojawiał się również zarzut związany z nagłym, nadmiernie szybkim, nadmiernie pilnym trybem tworzenia tej instytucji. Otóż, tak jak powiedział pan senator, ten proces jest procesem wieloletnim. Zaczął się on w 2002 r. I nastąpi pewien ważny etap, jeśli Senat podejmie decyzję o przyjęciu

tej ustawy, a prezydent o jej podpisaniu. Ten etap powinien zakończyć się w 2008 r., kiedy dojdzie do objęcia w pełni tym nadzorem również nadzoru bankowego.

Niewątpliwie to nie będzie koniec całego procesu, dlatego że rynki finansowe są strukturą żywą, na którą trzeba reagować. Państwo musi znajdować się wobec rynków w odpowiedni sposób, w sposób zapewniający bezpieczeństwo finansowe i państwu, i obywatelom, i w jakiejś mierze samym rynkom. Niewątpliwie w związku ze zmianami na tych rynkach następne zmiany w nadzorze są bardzo prawdopodobne. Trudno powiedzieć jakie, ponieważ jak powiedziałem, rynki rozwijają się bardzo szybko.

Z faktu, że to jest proces wieloletni, wynika również inna ważna konsekwencja. Mianowicie dysponujemy już doświadczeniami. W związku z tym, że w 2002 r. łączone były nadzory nad rynkiem ubezpieczeń i nad rynkiem emerytur, my już wiemy, jak pewne procesy przebiegają w praktyce. Przede wszystkim wiemy, jak w wypadku nadzoru nad rynkami finansowymi wygląda likwidacja urzędów i jakie pojawiają się problemy związane ze sprawami pracowniczymi, które rząd w tym przypadku traktuje bardzo poważnie, wychodząc z założenia, że ludzie są tutaj zasobem najważniejszym, którego nie można uszkodzić przy tej całej operacji. Trzeba powiedzieć, że w tym rozwiązaniu, które Wysoki Senat otrzymał i o którym teraz mówimy, sprawy pracownicze są potraktowane wyjątkowo korzystnie dla pracowników. W 2002 r. pracownicy likwidowanych urzędów mieli znacznie gorsze warunki.

Jeśli chodzi o opinie ważnych z punktu widzenia rynku finansowego instytucji, które wypowiedziały się krytycznie na temat tego projektu, to niezwykle ważna była dla nas opinia Europejskiego Banku Centralnego. Ta instytucja jest często w tej dyskusji przywoływana. Należy zaznaczyć, że uzgadnianie stanowisk jest normalnym procesem. Zalecenia czy wskazania Europejskiego Banku Centralnego, jakie dotyczyły naszej ustawy, zostały wprowadzone w taki sposób, by spełnić wszystkie najistotniejsze, kluczowe czy też decydujące o istocie naszej przyszłej współpracy z Europejskim Bankiem Centralnym postulaty.

Ważną instytucją opiniotwórczą jest Międzynarodowy Fundusz Walutowy. Trzeba powiedzieć, że fundusz generalnie wypowiada się przychylnie o odbywających się na całym świecie procesach integracyjnych, jeśli chodzi o nadzór nad instytucjami finansowymi. I na tych opiniach w znacznym stopniu oparliśmy się, przygotowując cały ten projekt. W ostatnich miesiącach miała miejsce misja, wizyta studyjna w Polsce. I tu otrzymaliśmy opinię krytyczną. Na tę opinię wskazywał pan prezes Narodowego Banku Polskiego w czasie debaty sejmowej.

(podsekretarz stanu P. Banaś)

Otóż chcę bardzo wyraźnie zaznaczyć, że rząd przeanalizował tę opinię i w naszym przekonaniu eksperci funduszu oparli się na niewłaściwych przesłankach, na przesłankach błędnych. Wskazaliśmy im je w korespondencji, jaką przekazaliśmy prezesowi Międzynarodowego Funduszu Walutowego. Do tej pory nie otrzymaliśmy odpowiedzi, również z tego względu, że jak się można domyśleć, eksperci funduszu wracają do tej argumentacji i ponownie się nad nią zastanawiają. W naszym przekonaniu argumenty istotnie krytyczne były oparte na niewłaściwych, błędnych przesłankach.

Wreszcie z wieloma krytycznymi opiniami ze strony Narodowego Banku Polskiego mieli do czynienia i opinia publiczna, i parlamentarzyści. Chcę powiedzieć, że była cała sfera argumentacji niejako wykraczająca poza zakres właściwości Narodowego Banku Polskiego będącego regulatorem i obecnie w znacznym stopniu nadzorcą rynku bankowego, ale nie innych rynków finansowych, które będą podlegały tej operacji, a nawet nie tyle rynków, ile innych nadzorów nad rynkami finansowymi. W związku z tym niewątpliwie należy bardzo poważnie analizować wszystkie opinie Narodowego Banku Polskiego w tej sprawie, ale co do istoty Narodowy Bank Polski jest właściwy, jeśli chodzi o nadzór bankowy. I co do tej przede wszystkim dziedziny padał zarzut chęci zmarginalizowania banku centralnego. Naszym zdaniem jest to zarzut nietrafny. Przede wszystkim prezes Narodowego Banku Polskiego bądź wyznaczony przez niego wiceprezes będą mieli pełny udział w pracach komisji, która powstanie w wyniku tej operacji. Rzeczywiście, ten prezes nie będzie jej przewodniczącym z tego względu, że jak mówię, nadzór, który wprowadzamy, dotyczy wszystkich rynków finansowych, a nie tylko rynku bankowego, który obecnie jest bardzo ważnym, o ile nie najważniejszym z tych rynków, ale nie jest jedynym i nie decyduje o całości zjawiska.

Również w związku z postulatami Narodowego Banku Polskiego, oprócz różnych rozwiązań szczegółowych, które zostały przyjęte, zanim projekt trafił do parlamentu, już w trakcie prac sejmowych została przyjęta poprawka o wprowadzeniu dłuższego okresu przejściowego, jeśli chodzi o przejście przez Komisję Nadzoru Finansowego Komisji Nadzoru Bankowego, w skrócie KNB. Ten okres został wydłużony o cały 2007 r. po to właśnie, aby zapewnić płynność tego przejścia, wymianę doświadczeń, i po to, żeby zmiana dotycząca rynku bankowego nie odbyła się zbyt gwałtownie. Ponadto komisja i Narodowy Bank Polski zostaną ustawowo zobowiązane do pełnej wymiany informacji, również informacji niejawnych, po to, aby jakiegokolwiek tarcia bądź niepo-

rozumienia między tymi instytucjami nie zagroziły nadzorowi nad rynkami finansowymi.

Ważną kwestią poruszaną w debacie był również problem relacji ze środowiskami biznesowymi. W sposób oczywisty Komisji Nadzoru Finansowego będzie zależało na tym, aby te środowiska czuły się bezpiecznie i aby rynki finansowe w najmniejszym stopniu odczuły zmianę, o której tutaj mówimy, żeby te odczucia były pozytywne. Dlatego kontakt ze środowiskami biznesowymi, polegający na wymianie informacji, na wymianie poglądów, będzie zachowany. Rząd nie uważa natomiast za celowe, ze względu na efektywność tej organizacji, tworzenia rad czy stosowania jakichś innych form nadzoru w stosunku do Komisji Nadzoru Finansowego. W czasie prac sejmowych w poprawkach, które zostały przez Komisję Gospodarki odrzucone, pojawiła się między innymi propozycja wprowadzenia do tej komisji przedstawicieli Bankowego Funduszu Gwarancyjnego i Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego. I tutaj rząd uważał, że z jednej strony nie należy, jeśli chce się zapewnić skuteczność temu projektowi, tworzyć mechanizmu, w którym nadzorowany będzie nadzorował sam siebie, a z drugiej strony, jeśli docenia się wagę tych instytucji, ich znaczenie dla bezpieczeństwa rynku finansowego, należy zadbać, aby zapewniony został mechanizm wymiany informacji z komisją.

Panie Marszałku, jeśli można, odniosę się do wniosku mniejszości przedstawionego przez pana senatora Gołasia, bo już mamy opinię na ten temat.

Otóż naszym zdaniem te poprawki, wyrażające niepokój pana senatora co do pewnych rozwiązań związanych ze sferą pracowniczą i organizacyjną, nie znajdują uzasadnienia, nie ma uzasadnienia, aby wprowadzać je do ustawy na tym etapie, przede wszystkim dlatego, że rozwiązania, które zostały przyjęte, opierają się, jak powiedziałem, na doświadczeniu wyniesionym z reorganizacji, z likwidacji urzędów i tworzenia nowego urzędu w roku 2002.

Jeśli chodzi o status komisji, jej urzędu, to powiem, że nie ma takiego obowiązku, żeby każdy urząd w Polsce miał wyraźnie, jednoznacznie określony status. Rząd świadomie decyduje się na pewną nietypowość tej instytucji. Z jednej strony rzeczywiście, tak jak mówi projekt, jak wskazywał pan senator, to premier wyznacza przewodniczącego. Z drugiej jednak – nie ma takiej intencji rządu, by w działalność komisji ingerować zbyt głęboko, by ingerować w jej sprawy bieżące, na przykład w decyzje podejmowane przez komisję. Rząd proponuje ustawodawcy podjęcie świadomej decyzji, w myśl której rząd ma zapewniony pewien wpływ, ale wpływ polegający wyłącznie na tym,

(podsekretarz stanu P. Banaś)

że premier powołuje, na określony czas i na określonych warunkach, przewodniczącego komisji. Regulowanie wynagrodzeń, jakieś inne sposoby ingerencji w sprawy bieżące i bardzo istotne dla funkcjonowania zespołu ludzkiego – te instrumenty zostały rządowi świadomie odjęte w tym projekcie.

Jeśli chodzi o okres przejściowy i status pracowników, status urzędników służby cywilnej oraz wynagrodzenia dla kierownictwa, to są tutaj przyjęte rozwiązania, jak powiedziałem, już zastosowane i nadal stosowane w odniesieniu do instytucji nadzorujących ubezpieczenia i emerytury oraz rynek kapitałowy. Jeśli zaś chodzi o okres przejściowy, to projekt ustawy przewiduje przepisy, które w okresie przejściowym odwołują się do obecnego statusu osób zatrudnionych w likwidowanych urzędach i przechodzących automatycznie do urzędu nowego, oraz oferowane są, jak powiedziałem, bardzo dobre, komfortowe warunki do podjęcia decyzji, czy zainteresowane osoby będą dalej pracowały w nowo tworzonym urzędzie, czy nie. Jeżeli nowy pracodawca nie zdecyduje się na kontynuację zatrudnienia, pracownicy będą mieli co najmniej pełne trzy miesiące na znalezienie innej pracy. Pracodawca również będzie miał trzy miesiące, co razem daje okres półroczny, nie stosowany do tej pory, do tej pory, na przykład w roku 2002, stosowano jedynie okres trzymiesięczny.

Jeśli chodzi o ostatnią uwagę, omówioną przed chwilą przez pana senatora, to jest, zdaniem rządu, uzasadnienie dla tego rozróżnienia w odniesieniu do terminu sześciomiesięcznego. To jest tak naprawdę problem redakcji legislacyjnej. W naszym przekonaniu, ponieważ pierwsza z kwestii dotyczy obowiązywania przepisów o służbie cywilnej w stosunku do urzędników, którzy przyjmą zaproponowane warunki pracy i płacy, a druga sytuacji odmowy akceptacji, uzasadnione jest użycie różnych dat. Nie ma to żadnego znaczenia dla tego rozwiązania w praktyce. Bardzo dziękuję.

(Przewodnictwo obrad obejmuje wicemarszałek Marek Ziółkowski)

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Proszę o pozostanie przez chwilę, Panie Ministrze.

Czy zgodnie z Regulaminem Senatu ktoś z państwa senatorów chciałby zadać z miejsca trwające nie dłużej niż minutę pytanie panu ministrowi?

Pan senator Owczarek i pan senator Chmielewski.

Proszę bardzo, Panie Senatorze.

Senator Andrzej Owczarek:

Panie Ministrze, czy gdyby działające na terenie Polski zagraniczne banki komercyjne przekształciły się w oddziały, których główne siedziby znajdowałyby się poza granicami kraju, to podlegałyby one naszemu nadzorowi finansowemu?

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Proszę bardzo, Panie Ministrze.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Finansów Paweł Banaś:

Panie Senatorze, ta kwestia, szeroko zresztą omawiana w czasie debaty sejmowej, poruszona przez pana prezesa Pruskiego, i z tego względu już przez rząd przemyślana, wzięta pod uwagę, w przekonaniu rządu nie jest dla rynku finansowego niebezpieczna w związku z tym, że to zagrożenie jakąś masową zmianą formuły, w jakiej banki zagraniczne działają w Polsce, nie jest zagrożeniem realnym. Nie ma powodu, żeby tak było. Doświadczaliśmy tego zresztą po roku 2002, kiedy łączyliśmy instytucje rynku ubezpieczeniowego i emerytalnego, i żaden exodus instytucji finansowych z Polski nie nastąpił, żadne masowe przekształcenia instytucji finansowych w oddziały instytucji zagranicznych nie nastąpiły. Nie ma po prostu takiego zagrożenia.

Do przedstawicielstw banków zagranicznych odnoszą się oczywiście odpowiednie przepisy i wykonywany wobec nich nadzór ma inną formę. Jeśli to zjawisko stanie się zjawiskiem groźnym dla systemu finansowego, to wtedy trzeba będzie przeprowadzić nowelizację tego systemu. Nie ulega to wątpliwości. W naszej ocenie jednak takie zagrożenie nie występuje.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Dziękuję bardzo.

Pan senator Jarosław Chmielewski – proszę bardzo.

Senator Jarosław Chmielewski:

Szanowny Panie Ministrze, mój przedmówca zadał pytanie, które po części wyczerpuje treść mojego pytania, więc je sformułuję trochę w innym kontekście. Kolega senator mówił o bankach komercyjnych. Ja zapytam o banki inwestycyjne, których mimo wszystko na naszym rynku jeszcze tak naprawdę nie ma. Są to duże banki zagraniczne, zdolne finansować na przykład przedsięwzięcia infrastrukturalne. Takie banki, jak zauważyłem, ja jestem laikiem w tej

(senator J. Chmielewski)

dziedzinie, w ogóle nie są zainteresowane wchodzeniem na rynek polski z oddziałem czy z przedstawicielstwem. Mogą jednak uczestniczyć w procesie finansowania inwestycji w różny sposób, niekoniecznie w systemie budżetowym.

Czy w takim wypadku istnieje jakikolwiek nadzór nad tą właśnie formą działalności banków? A może raczej należałoby zapytać, czy zostałyby podjęta – a takie informacje do mnie dotarły – próba wprowadzenia takiego nadzoru? Ja uważam, że rozszerzanie tego nadzoru na tak zwane kwestie merytoryczne mogłoby być szkodliwe w odniesieniu do rozwoju tak zwanych produktów bankowych. Czy w tym wypadku, w świetle starego systemu nadzoru i tego proponowanego, nowego, który niedługo wejdzie w życie, jest jakikolwiek nadzór nad tą formą działalności bankowej?

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Proszę bardzo, Panie Ministrze.

**Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Finansów
Paweł Banaś:**

Przede wszystkim chciałbym bardzo wyraźnie zaznaczyć, że projektując ustawę przedstawioną teraz Wysokiemu Senatowi, a wcześniej Sejmowi, rząd świadomie podejmuje decyzje o niemodyfikowaniu tych nadzorów, które już są. Tak więc również w przypadku banków inwestycyjnych zasady się nie zmieniają właśnie z tego względu, aby nie powodować nadmiernego niepokoju na rynku. My nie mamy żadnych sygnałów o tym, żeby duże banki inwestycyjne w jakiś zasadniczy sposób chciały zmieniać swoją strategię wobec Polski w związku z działaniem nowej instytucji. Chociaż trzeba powiedzieć, że rząd liczy na sprawniejsze działanie nadzoru finansowego, a wobec tego należy się niewątpliwie spodziewać jakiejś zmiany reguł i strategii różnych banków. Liczymy na to, że skoro nadzór będzie wykonywany sprawniej, efektywniej, bardziej przejrzysto, to te zmiany będą dla rynku i dla podmiotów gospodarczych korzystne, że Polska przestanie być jednak traktowana jako obszar, w którym można działać również na pograniczu dobrych obyczajów kupieckich.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Dziękuję bardzo, Panie Ministrze.

Nie widzę innych kandydatów do zadawania pytań...

A pan senator Biela się zgłaszał.

To pan będzie łaskaw zadać pytanie.

Senator Adam Biela:

Panie Ministrze, ja chciałbym zadać pytanie dotyczące banków spółdzielczych.

Otóż przewiduje się, że do roku 2007 te banki powinny mieć aktywa o wartości 1 miliona euro. Czy to jest właściwy termin? Czy nie należałoby go lekko przesunąć, żeby te banki, które jakoś tam funkcjonują w środowiskach lokalnych, w regionie, mogły dalej spełniać swoją rolę? Te przynajmniej, które ją spełniają. To jest pierwsze pytanie.

Drugie pytanie dotyczy nadzoru bankowego w całości. Otóż ze względu na reformy, również reformę systemu emerytalnego, wartość kontrolowanego kapitału będzie wynosiła, jak się przewiduje, 850 miliardów zł. Czy nie boi się pan minister, że przy takim kurczeniu się zasobów personalnych, kadry, która ma to kontrolować, będzie to pomysł nieefektywny? I czy nie będzie to jednak sporo kosztowało budżetu państwa?

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Proszę bardzo, Panie Ministrze.

**Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Finansów
Paweł Banaś:**

Zacznę od drugiego pytania.

Panie Senatorze, nie przewidujemy jakiegos wielkiego kurczenia się kadry. Wykorzystując doświadczenia międzynarodowe, rząd przyjmuje że w następnych latach będzie można w Urzędzie Komisji Nadzoru Finansowego wykorzystać efekt skali i przesuwając ludzi, dokonać pewnych oszczędności. Ale ten ruch jest pomyślany jako ruch bardzo ostrożny. Rząd nie chce ni z tego ni z owego utrzymywać jakiejś nadzwyczajnej, dodatkowej kontroli nad rynkami finansowymi, ale też wcale nie chce się jej wyzbywać. Tak naprawdę zakres merytoryczny nadzoru finansowego pozostaje taki, jaki jest do tej pory, a zmiana jest tylko organizacyjna. I nie ma założenia jakichś masowych zwolnień, gwałtownego zmniejszenia liczebności tej kadry, która obecnie zajmuje się nadzorem finansowym.

A teraz pytanie pierwsze. W tym projekcie przewidujemy następujący mechanizm, jeśli chodzi o banki. Otóż do tej pory utrzymywanie Generalnego Inspektoratu Nadzoru Bankowego i Komisji Nadzoru Bankowego było finansowane przez środki NBP, a więc środki budżetowe. W tym momencie dla tego jednolitego nadzoru chcemy przyjąć zasadę, która od lat jest już stosowana w instytucjach nadzorujących rynki kapitałowe ubezpieczeń i emerytur, mianowicie finansowanie ze składki instytucji rynkowych, podmiotów rynkowych. Rozważaliśmy, czy nie będzie to stanowiło nadmiernego obciążenia dla

(podsekretarz stanu P. Banaś)

banków spółdzielczych. Pojawiły się tutaj różne argumenty i różne obawy, ale według nas, według tych obliczeń, jakie my wykonaliśmy, banki spółdzielcze zostaną tutaj obciążone w niewielkim stopniu, kwotowo. To będą kwoty niewielkie, a uzyskana zostanie jednolitość zasad, naszym zdaniem, bardzo ważna również w przypadku banków spółdzielczych. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Dziękuję bardzo, Panie Ministrze.

Proszę państwa, otwieram dyskusję, przypominając o znanych państwu senatorom wymogach regulaminowych, zwłaszcza tych dotyczących czasu przemawiania.

Do dyskusji zapisał się jeden mówca, pan senator Marek Waszkowiak.

Proszę bardzo.

Senator Marek Waszkowiak:

Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

Z racji pełnienia przeze mnie funkcji przewodniczącego Komisji Gospodarki Narodowej śledziłem proces tworzenia tej ustawy na etapie prac sejmowych, potem w komisjach, śledziłem również to, co się działo w prasie, śledziłem publiczne wypowiedzi polityków, udziałowców tego rynku, przedstawicieli banków, przedstawicieli związków banków. Wszystko to zamykała wypowiedź pana Rosenberga z Międzynarodowego Funduszu Walutowego, wygłoszona pod koniec prac naszej komisji. I tak naprawdę, to ja się z nim chyba zgadzam: wiele rzeczy może niepokoić, wiele rzeczy jest nieznanymi, wiele rzeczy jest nowych. Pojawiły się, proszę państwa, pewne emocje, które są tego wynikiem. Ja chciałbym się skoncentrować na jednej sprawie, na tej mianowicie, która te emocje w jakiś sposób chyba podkręcała.

Do tej pory nadzorowi były poddane papiery wartościowe, ubezpieczenia, fundusze emerytalne, banki. Poza systemem były SKOK. W tym samym czasie stworzona została ustawa o wspieraniu budownictwa mieszkaniowego, ona będzie dzisiaj omawiana przez Senat w punkcie dwunastym – druk senacki nr 198. I to jeszcze bardziej jak gdyby podgrzało te emocje. Ale we wszystkich tych dyskusjach, proszę państwa, i przedstawiciele rządu z panem premierem na czele, i przedstawiciele banków, funduszy, i również przedstawiciele SKOK deklarowali, że wszystkich nas interesuje jednolity nadzór nad systemem, wszystkich nas interesuje pełna spójność i jednoznaczność nadzoru nad rynkiem finansowym, pełne bezpieczeństwo tego rynku. W dokumentach kas

SKOK jest nawet takie stwierdzenie, że SKOK jest integralną częścią rynku finansowego, działa w ramach prawa, potrzebuje pełnego nadzoru i regulacji prawnych dotyczących nadzoru.

Myślę, że prędzej czy później musi nastąpić nowelizacja ustawy o nadzorze nad kasami SKOK, ale nie wolno tego robić, proszę państwa, w atmosferze emocji i nie będąc do tego przygotowanym. Kasy SKOK są bowiem specyficzną formą działalności finansowej. Proszę zwrócić uwagę, że one powstały w określonym sektorze. One powstawały z reguły przy dużych zakładach, one powstawały w wyniku zebrania pieniędzy od ludzi jednak biednych i one działają tak naprawdę dla ludzi biednych. One mają prawem określone formy działania i prawem określone formy wsparcia dla tej działalności. Jest dla nich ważny element bezpieczeństwa i one też mają tego świadomość.

Chciałbym zadeklarować, Panie Ministrze, że Komisja Gospodarki Narodowej jest gotowa do prac analitycznych, przygotowawczych, potrzebnych do tego, żeby przygotować zapisy dotyczące nadzoru nad kasami SKOK w sposób wyważony, tak by wziąć pod uwagę wszystkie elementy naszego rynku, a także doświadczeń światowych.

Teraz sprawa bieżącej sytuacji w dziedzinie wspierania budownictwa mieszkaniowego, która spowodowana jest również tą ustawą. Chciałbym, Panie Marszałku, teraz, w tym właśnie punkcie, złożyć poprawkę do ustawy o finansowym wsparciu rodzin w nabywaniu własnego mieszkania – choć ta ustawa będzie omawiana dopiero w punkcie dwunastym – aby pokazać coś, co może być niebezpieczne, to znaczy że kasy SKOK mogą wydostać się spod kontroli i stać się niebezpieczne, i aby zagwarantować, że tak się nie stanie. Moja propozycja polega na tym, żeby w tej wymienionej ustawie w art. 15 w pkt 2 wpisać ograniczenie, że kasy SKOK mają prawo udzielania długoterminowych kredytów mieszkaniowych, ale tylko do ośmiu lat, tak jak zakłada program rządowy, a rozszerzenie tej działalności będzie możliwe po naszej nowelizacji w zakresie nadzoru. I o przyjęcie tego bym prosił. Dziękuję państwu bardzo.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Dziękuję bardzo.

Rozumiem, że tę poprawkę wniesiemy w tym kolejnym punkcie obrad.

(Senator Marek Waszkowiak: Tak, ale chodzi mi o to, żeby było to łączone również z tą ustawą i żeby było pokazane, że chodzi o bezpieczeństwo.)

Dziękuję, Panie Senatorze.

Pan senator Owczarek jest następnym mówcą. Proszę bardzo.

Senator Andrzej Owczarek:

Panie Marszałku! Panie Ministrze! Wysoka Izbo!

W wielu kwestiach zgadzam się z panem przewodniczącym Waszkowiakiem, ale akurat w przypadku ustawy, którą dzisiaj omawiamy, myślę, że problemem nie są kasy SKOK, ale że problem leży w czymś innym. Otóż ten problem polega na tym, że zmniejsza się kompetencje banku centralnego i że bank centralny jest odsuwany od wielu bardzo ważnych spraw. I to właśnie jest podstawowy problem.

Oczywiście, sprawa kas SKOK, która jest tu wprowadzana niejako tylnymi drzwiami i, jak widać, tylnymi drzwiami wyprowadzana – bo nawet nie w tym punkcie, w którym jest omawiana – jest kwestią istotną, ale to chyba nie ona decyduje o negatywnym stosunku do projektu omawianej ustawy.

Wszelkie zmiany dotyczące rynku finansowego powinny być dobrze uzasadnione i przedyskutowane, zanim zostaną wprowadzone w życie, gdyż mogą one wpłynąć zasadniczo na życie gospodarcze i na sytuację każdego Polaka. A w przypadku tej ustawy tempo było ekspresowe: trafiła ona do Sejmu 23 czerwca, po trzech dniach komisja odesłała projekt do marszałka, przy czym nie powołano nawet podkomisji, co zwykle w takich przypadkach się robi, i ostatecznie Sejm uchwalił ją 21 lipca. Co decydowało o tej szybkości działania? Czy może dramatyczna sytuacja rynku finansowego? Chyba nie. Wiosną bieżącego roku Bank Światowy i Międzynarodowy Fundusz Walutowy oceniały sektor usług finansowych w Polsce, w tym także nadzór nad tym rynkiem, i eksperci uznali, że działa on zgodnie z najlepszymi standardami. Zresztą po co powoływać się na ekspertów? My, klienci, sami najlepiej czujemy bezpieczeństwo naszych pieniędzy. Może złoścą nas wzrastające opłaty pobierane przez banki, ale to już inna historia.

I tu chciałbym wrócić do sprawy, o której mówił pan minister, do sprawy kryzysów finansowych. Akurat w przeciwieństwie do innych krajów środkowej Europy – szczególnie chodzi tu o Węgry czy Czechy – nas, jak do tej pory, omijały duże kryzysy finansowe. I myślę, że jest to właśnie zasługą dobrze prowadzonego nadzoru bankowego.

Kiedy wprowadza się nadzór finansowy? Na ten temat mówił i pan minister, i kolega sprawozdawca. Otóż głównie wtedy, kiedy na rynku występują konglomeraty finansowe, kiedy przenikają się sektory bankowy, ubezpieczeniowy i rynku kapitałowego, kiedy banki angażują się kredytowo w finanse ubezpieczeniowe i towarzystwa emerytalne. Zjawiska te w Polsce nie występują, charakterystyczna jest za to dominacja banków – jak była już mowa, 70% rynku finansowego to banki – oraz specjalizacja instytucji finansowych

w określonych segmentach rynku finansowego. To, że gdzieś występują takie konglomeraty, to... No oczywiście nadzór finansowy w każdym kraju jest inny i zależy on od specyfiki samego kraju i od sytuacji, jaka panuje na rynku. I oczywiście zgadzam się z panem ministrem, że to będzie ulegało ciągłym przemianom. Myślę też jednak, że z powodów politycznych wychodzimy z tym za szybko, o te dwa kroki za daleko.

W związku z brakiem przesłanek do utworzenia skonsolidowanego systemu nadzoru nad rynkami finansowymi, nie może ów nadzór przynieść tych wymiernych korzyści, które w uzasadnieniu się omawia, to jest że będzie większa sprawność systemu, że będą niższe koszty działania... Zresztą, jak do tej pory, nic o kosztach działania dokładnie nie wiadomo. Wiadomo za to, że gdy wprowadza się nowy system, to ten system w pewnym okresie prowadzi do zakłóceń. Zresztą samo Ministerstwo Finansów w opracowaniu „Zintegrowany nadzór nad rynkiem finansowym” stwierdza, że ze względu na bardzo skomplikowany charakter przedsięwzięcia, jakim jest fuzja kilku instytucji nadzorczych, w pierwszych latach może wystąpić nawet pogorszenie zamiast poprawienia się sytuacji nadzorczej. Podobna była opinia Parlamentu Europejskiego w 2002 r.

Nieokreślone, jak już mówiłem, są koszty przeprowadzenia operacji, ale zostały one przerzucone na banki, co w przypadku małych banków spółdzielczych może obniżać ich konkurencyjność. A, jak mówił pan minister, dotychczas nadzór bankowy był finansowany przez NBP.

Podstawową cechą omawianej zmiany jest pozabawienie banku centralnego wpływu na nadzór bankowy, co krytykuje Europejski Bank Centralny w swojej opinii: Europejski Bank Centralny aprobująco ocenia rozwiązania instytucjonalne istniejące w państwach członkowskich, w ramach których uwzględnia się zasadniczą rolę banków centralnych we wspieraniu bezpieczeństwa i wiarygodności całego systemu finansowego. Europejski Bank Centralny uważa, że zapewnienie efektywnej koordynacji nad poszczególnymi segmentami rynku finansowego może być osiągnięte za pomocą środków, które nie prowadziłyby do ograniczenia roli sprawowanej w tym zakresie przez bank centralny.

Wynika to z przeświadczenia, że bank centralny dysponuje największą wiedzą o rynku pieniężnym i finansowym oraz z jego udziału w systemach płatności oraz operacjach polityki pieniężnej.

Według procedowanej ustawy Komisja Nadzoru Finansowego podlega premierowi, który powołuje szefa na sześcioletnią kadencję, co z pewnością nie zapewni jego apolityczności. Zresztą zmniejsza się kompetencje prezydenta Rzeczypospolitej, który miał większy udział w powoły-

(senator A. Owczarek)

waniu członków istniejącej dotychczas Komisji Nadzoru Bankowego.

W ustawie brakuje przepisów ustalających zasady współpracy między Urzędem Komisji Nadzoru Finansowego, NBP czy Ministerstwem Finansów. Stwarza to możliwości konfliktów.

W przeciwieństwie do pana ministra, który bardzo wysoko ocenia sytuację pracowników, ja chciałbym powiedzieć, iż – jako że pracownicy spotykali się ze mną w moim biurze, umawiali się ze mną w Łodzi, byli tu, na spotkaniu naszej komisji – powszechny jest niepokój wśród pracowników. I nawet jeśli pan minister będzie zapewniał, że sytuacja jest tak świetna, jak w przypadku żadnej innej ustawy, to chyba ich nastawienia to nie zmieni. No, chyba że rzeczywistość za sześć miesięcy pokaże, że pan minister miał rację, że pan minister nie kłamał albo nie mylił się.

I chciałbym, tak samo jak kolega...

(Głos z sali: Waszkowiak.)

...kolega Waszkowiak, który zapowiedział, co będzie mówił później... Otóż ja chciałbym powiedzieć, że mam tu przed sobą przemówienie ministra Czartoryskiego o służbie cywilnej, w którym zapewniał, że kwestia konkursów w tej nowelizowanej ustawie jest bardzo wyraźnie w każdym punkcie podkreślana i za każdym razem, w każdej sytuacji, są te konkursy stosowane. No ale dzisiaj już będziemy mówili, że konkursów nie ma. Tak że niepokoje nasze są, jak myślę, umotywowane.

Jak już mówiliśmy, nadzorem nie zostały objęte nie tylko kasy SKOK, ale też firmy leasingowe, a także pośrednicy kredytowi.

Ustawa ta została skrytykowana przez większość organizacji skupiających bankowców, a większość ich postulatów prowadzących do zmian w ustawie została odrzucona. Odrzucono nawet wnioski o wysłuchanie publiczne, co gwarantuje ustawa o lobbingu. Ja także czytałem wywiad z panem Christophem Rosenbergiem, przedstawicielem Międzynarodowego Funduszu Walutowego na Polskę, który to artykuł ukazał się przed kilkoma dniami. Chyba najważniejsza jest konkluzja zawarta w ostatnim zdaniu: W świetle tego mandatu sądzimy, że zmiany, które mają być wprowadzone w Polsce, są niepokojące i wymagają, żeby im się ponownie uważnie przyjrzeć.

W związku z tym będę głosował przeciwko tej ustawie.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze.

Informuję państwa, że lista mówców została wyczerpana.

Dla porządku informuję, że wnioski o charakterze legislacyjnym złożył do protokołu pan senator Adam Biela.

W tej sytuacji proszę Komisję Gospodarki Narodowej o ustosunkowanie się do przedstawionych w toku debaty nad tym punktem, czyli przez pana senatora Bielę, wniosków i o przygotowanie sprawozdania w tej sprawie.

Zamykam dyskusję.

Jednocześnie chcę poinformować Wysoki Senat, a zwłaszcza senatora Marka Waszkowiaka, że ta poprawka, którą zgłosił, zostanie formalnie złożona w momencie rozpoczęcia punktu dwunastego.

Niniejszym informuję także, że głosowanie w sprawie ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym zostanie przeprowadzone w czwartek wieczorem.

Dziękuję państwu. Zamykam punkt trzeci obrad.

A obecnie **przystępujemy do łącznego rozpatrzenia punktów czwartego i piątego** porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o służbie cywilnej; stanowisko Senatu w sprawie ustawy o państwowym zasobie kadrowym i wysokich stanowiskach państwowych.

Żegnam przedstawicieli Ministerstwa Finansów opuszczających salę.

Przypominam, że obie te ustawy zostały uchwalone przez Sejm na dwudziestym drugim posiedzeniu w dniu 22 lipca 2006 r. Do Senatu zostały przekazane 24 lipca. Marszałek Senatu w tymże dniu skierował je do Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej. Komisja po rozpatrzeniu ustaw przygotowała swoje sprawozdania w tych sprawach.

Teksty ustaw zawarte są w drukach nr 216 i 217, a sprawozdania komisji w drukach nr 216A i 217A.

Proszę teraz sprawozdawcę Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej, już gotowego do boju senatora Janusza Kubiaka, o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdań komisji. Proszę bardzo.

Senator Janusz Kubiak:

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie!

Przedstawię sprawozdanie Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej dotyczące uchwalonej przez Sejm ustawy o służbie cywilnej z dnia 22 lipca 2006 r., jak również uchwalonej w tymże dniu ustawy o państwowym zasobie kadrowym i wysokich stanowiskach państwowych. Te ustawy są ze sobą powiązane.

Nowa ustawa o służbie cywilnej ma na celu realizację konstytucyjnego wymogu utworzenia w urzędach administracji rządowej zawodowego, bezstronnego i politycznie neutralnego korpusu służby cywilnej do wykonywania zadań państwa.

(senator J. Kubiak)

Korpus służby cywilnej tworzą pracownicy i urzędnicy służby cywilnej zatrudnieni na stanowiskach urzędniczych średniego szczebla zarządzania, koordynujących, samodzielnych, specjalistycznych i wspomagających w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów, urzędach ministrów i przewodniczących komitetów wchodzących w skład Rady Ministrów, urzędach centralnych itd. Pracownicy ci decydują o neutralnym politycznie i zawodowym wykonywaniu zadań państwa w tych urzędach.

Członek korpusu służby cywilnej nie może manifestować swoich politycznych poglądów, uczestniczyć w strajkach, akcjach protestacyjnych. Z kolei urzędnik służby cywilnej nie ma prawa również tworzyć partii politycznych ani pełnić funkcji w związkach zawodowych.

Model pracy przedstawiony w nowej ustawie o służbie cywilnej został ukształtowany jako model kariery, w którym zaczyna się pracę jako pracownik służby cywilnej. Co do zasady: po trzech latach istnieje możliwość awansu i podnoszenia kwalifikacji.

Podstawowe zmiany w porównaniu do poprzednio obowiązującej ustawy polegają na jak największym uproszczeniu systemu służby cywilnej w Polsce, z jednoczesnym zagwarantowaniem jej niezależności od wpływów politycznych, jak również zawodowego oraz bezstronnego i rzetelnego charakteru.

Ze służby cywilnej zostali wyłączeni kierujący departamentami lub komórkami równorzędnymi w urzędach, o których mowa wcześniej, oraz dyrektorzy generalni.

Nabór do służby cywilnej ma charakter otwarty i konkurencyjny. Ale w związku z koniecznością szybszego niż dotychczas przeprowadzania naboru i wyboru pracowników rezygnuje się z formy umieszczania ogłoszeń w Biuletynie Służby Cywilnej, co trwało około miesiąca. Teraz ogłoszenie będzie zamieszczane w Biuletynie Informacji Publicznej Kancelarii Prezesa Rady Ministrów i będzie termin krótszy, wynoszący do dziesięciu dni.

Pierwsza umowa o pracę w służbie cywilnej jest zawierana na czas określony, nie dłuższy niż trzyletni.

W służbie cywilnej powinny pracować osoby o wysokim poziomie nie tylko etyki osobistej i zawodowej, ale również moralnej.

Dyrektor generalny ma możliwość zorganizowania służby przygotowawczej, tak że jeżeli stwierdzi, iż nowo zatrudnieni pracownicy wymagają przeszkolenia w zakresie zasad funkcjonowania urzędu oraz podstawowych aktów prawnych, może to przeprowadzić.

Zmienione zostały również kryteria przystąpienia do postępowania kwalifikacyjnego na

urzędnika służby cywilnej. Otóż może do niego przystąpić osoba, która jest pracownikiem służby cywilnej, posiada co najmniej trzyletni staż pracy w służbie lub uzyskała zgodę dyrektora generalnego na przystąpienie do postępowania kwalifikacyjnego przed upływem tego terminu, posiada tytuł magistra lub równorzędny, zna co najmniej jeden język roboczy Unii Europejskiej i jest żołnierzem rezerwy lub nie podlega powszechnemu obowiązkowi obrony.

Prezes Rady Ministrów wskazuje absolwentom Krajowej Szkoły Administracji Publicznej pierwsze stanowisko pracy w służbie cywilnej, przedstawiane przez szefa Kancelarii Prezesa Rady Ministrów.

Postępowanie kwalifikacyjne na urzędników służby cywilnej prowadzi Krajowa Szkoła Administracji Publicznej. Jest to jednostka wyspecjalizowana, doświadczona w tym zakresie, istniejąca już od około piętnastu czy dziesięciu lat.

Ustawa wprowadza możliwość elastycznego przenoszenia członków korpusu służby cywilnej do urzędów. Ograniczenia dotyczą między innymi matek wychowujących małe dzieci.

System ocen, który do tej pory obejmował wyłącznie urzędników służby cywilnej, został rozszerzony na wszystkich członków korpusu, a celem tego jest lepsze planowanie i wykonywanie polityki kadrowej w urzędzie, w tym zarządzanie zasobami ludzkimi.

Postępowanie dyscyplinarne, które zostało wprowadzone w ustawie o służbie cywilnej, obejmuje tylko i wyłącznie urzędników służby cywilnej.

Nastąpiło ponadto uproszczenie systemu służby cywilnej związane ze zniesieniem stanowiska szefa służby cywilnej oraz likwidacją Urzędu Służby Cywilnej i przeniesieniem tychże uprawnień na prezesa Rady Ministrów, który jest zwierzchnikiem korpusu służby cywilnej. Zniesienie stanowiska szefa służby cywilnej oraz likwidacja Urzędu Służby Cywilnej wpisuje się w realizację programu „Tanie państwo”.

W ustawie przewidziana jest możliwość wydawania w drodze zarządzeń wytycznych i poleceń w zakresie przestrzegania zasad służby cywilnej.

Zmienione zostały również zasady wynagradzania pracowników służby cywilnej. Wynagrodzenie będzie się składało z wynagrodzenia zasadniczego oraz z dodatków związanych z okresem pracy w korpusie służby cywilnej, jak i z dodatku za wykonywane zadania.

W związku z wprowadzeniem nowej ustawy znosi się również Radę Służby Cywilnej.

Istotną przyczyną zmian w ustawie jest konieczność realizacji cięć wydatków budżetowych na administrację państwową. W ustawie zachowane zostały jednak fundamentalne zasady warunkujące sprawne wykonywanie zadań państwa przez służbę cywilną. Należą do nich: mianowanie w służbie cywilnej, dzięki któremu

(senator J. Kubiak)

istnieje gwarancja wykonywania zadań państwa w zgodzie z konstytucją, oraz rola Krajowej Szkoły Administracji Publicznej, instytucji rządowej, która na przestrzeni piętnastu lat wykazała się zdolnością tworzenia i wzmacniania funkcjonowania służby cywilnej oraz tworzenia jak najlepszych kadr.

Projekt ustawy nie pociąga za sobą obciążenia budżetu państwa lub budżetów jednostek samorządu terytorialnego.

W ustawie jest również przewidziane wydanie siedmiu aktów wykonawczych.

Przedmiot projektowanej regulacji, projektowanej ustawy, nie jest objęty prawem Unii Europejskiej.

Teraz odniosę się do ustawy o państwowym zasobie kadrowym. Oczywiście jest to nowa ustawa. Ma ona na celu utworzenie państwowego zasobu kadrowego w postaci zbioru kandydatów na wysokie stanowiska państwowe. Celem tego jest stworzenie warunków do zapewnienia zawodowego, bezstronnego i rzetelnego wykonywania zadań na wysokich stanowiskach państwowych.

Ustawa reguluje sposób powołania i wyboru osób na wysokie stanowiska państwowe, przez które należy rozumieć kierownicze stanowiska państwowe oraz inne kierownicze stanowiska wymienione w ustawie. W art. 4 tejże ustawy wymienia się te stanowiska państwowe. Nie będą ich przytaczał, państwo mają to w swoich drukach. Proponowana poprawka dotyczy objęcia tym również osób oddelegowanych.

Zakres przedmiotowy ustawy o państwowym zasobie kadrowym został ukształtowany z uwzględnieniem znaczenia i wagi zadań wykonywanych na stanowiskach wymienionych w ustawie, związanych z realizacją polityki rządu oraz zapewnieniem sprawnego administrowania i zarządzania kadrami. Zatrudnione na tych stanowiskach osoby powinny spełniać wysokie wymagania kwalifikacyjne oraz posiadać predyspozycje osobowościowe i umiejętności kierownicze warunkujące sprawne i efektywne wykonywanie powierzonych zadań. Kluczowe znaczenie pracowników na wymienionych stanowiskach przejawia się w konieczności zapewnienia sprawnego współdziałania między aparatem urzędniczym, w tym funkcjonującym w ramach służby cywilnej, a poziomem politycznym, wyznaczającym kierunki działania rządu. Do państwowego zasobu kadrowego będą należały osoby będące urzędnikami służby cywilnej, osoby, które zdadzą z wynikiem pozytywnym egzamin do państwowego zasobu kadrowego i otrzymają świadectwo potwierdzające kwalifikacje, oraz osoby, które wygrają konkurs ogłoszony przez prezesa Rady Ministrów na wysokie stanowisko państwowe.

Jeżeli zaś chodzi o zakres przedmiotowy państwowego zasobu kadrowego, to został on ukształtowany w taki sposób, aby zapewnić możliwość wejścia do niego sprawdzonych pod względem posiadanej wiedzy, umiejętności i kwalifikacji, a także predyspozycji osobowościowych i etycznych osób, bez względu na dziedziny życia społecznego i gospodarczego, z którymi do tej pory były one związane. W każdym przypadku kwalifikacje kandydatów do państwowego zasobu kadrowego będą sprawdzane w toku postępowania egzaminacyjnego w jeden z trzech możliwych sposobów: postępowania kwalifikacyjnego na urzędnika, egzaminu do państwowego zasobu kadrowego i konkursu na konkretne stanowisko. Egzamin do państwowego zasobu kadrowego oraz konkursy będzie organizowała Krajowa Szkoła Administracji Publicznej jako jednostka posiadająca największe w Polsce doświadczenie oraz uznanie w zakresie naboru i kształcenia kandydatów na wysokie stanowiska w administracji publicznej oraz pracowników tejże administracji. Konkurs ogłosi prezes Rady Ministrów, jeżeli ze względu na szczególne doświadczenie lub umiejętności zawodowe wymagane do pracy na danym stanowisku nie będzie możliwe powołanie innej osoby z państwowego zasobu kadrowego. Wyniki weryfikacji zachowują ważność przez okres pięciu lat.

Obsadzanie wysokich stanowisk państwowych będzie następowało w drodze powołania przez uprawnione organy wskazane w ustawach o ich utworzeniu: prezesa Rady Ministrów, ministra właściwego do spraw finansów publicznych, głównego lekarza weterynarii lub dyrektora generalnego urzędu.

Wynagrodzenie, z wyjątkiem wynagrodzenia osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe, które jest już określone w odrębnych przepisach, zostanie ustalone w rozporządzeniu przy uwzględnieniu mnożnikowego systemu wynagrodzeń.

Odwołanie osoby zajmującej wysokie stanowisko państwowe może nastąpić w każdym czasie, z tym, że ustawa określa też przypadki, w których odwołuje się obligatoryjnie.

Ustawa tworzy stanowisko dyrektora generalnego w urzędach obsługujących ministrów, członków komitetów wchodzących w skład Rady Ministrów, Kancelarii Prezesa Rady Ministrów, urzędach obsługujących kierowników urzędów centralnych oraz urzędach wojewódzkich.

Osoby zajmujące w dniu wejścia w życie ustawy wysokie stanowiska państwowe wchodzić automatycznie do państwowego zasobu kadrowego.

Projekt ustawy nie pociąga za sobą obciążenia budżetu państwa lub budżetów jednostek samorządu terytorialnego. Projekt nie przewiduje utworzenia nowych stanowisk ani zwiększenia zatrudnienia na wysokich stanowiskach państwowych. Osoby zajmujące stano-

(senator J. Kubiak)

wiska, o których mowa w projekcie ustawy, będą otrzymywały wynagrodzenie na dotychczasowych zasadach i w ramach środków przyznaných w budżecie.

Tworzy się Radę Służby Publicznej.

Do tej ustawy są przewidziane trzy akty wykonawcze. Przedmiotowy projekt regulacji nie jest objęty prawem Unii Europejskiej. Dziękuję.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze.

Czy ktoś z państwa senatorów chciałby zadać z miejsca trwające nie dłużej niż minutę pytanie panu senatorowi sprawozdawcy?

Pan senator Franciszek Adamczyk. Proszę bardzo.

Senator Franciszek Adamczyk:

Panie Marszałku! Panie Senatorze!

W art. 22 ust. 3 ustawy o państwowym zasobie kadrowym i wysokich stanowiskach państwowych jest zapisane, że prezes Rady Ministrów powołuje 1/3 członków rady spośród osób reprezentujących wszystkie kluby parlamentarne, których wiedza, doświadczenie i autorytet dają rękojmię prawidłowej realizacji zadań rady.

Moja wątpliwość dotyczy rozdziału władzy ustawodawczej i wykonawczej. Jak premier może powoływać kogoś spośród senatorów i posłów? To raczej marszałkowie Sejmu i Senatu czy posłowie w jakimś trybie mogliby delegować do tej rady swoich przedstawicieli. Ja mam tu pewną wątpliwość, czy władza premiera w tym momencie jakby sięga... czy on może wyznaczyć tego czy innego posła czy senatora do tej rady. Taką mam wątpliwość. Dziękuję.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Proszę bardzo, Panie Senatorze.

Senator Janusz Kubiak:

Prezes Rady Ministrów oczywiście sprawuje władzę wykonawczą, a nie władzę ustawodawczą. Jeżeli chodzi o zapis: spośród osób reprezentujących wszystkie kluby, to rozumiem, że to te osoby, które będą reprezentowały te kluby, będą powoływane. A czy one się zgodzą i czy oświadczą, że obejmą te stanowiska, to już będzie zależało od poszczególnych osób.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Czy są jeszcze inne pytania do pana senatora sprawozdawcy?

Przypominam, że rozpatrywane ustawy były poselskimi projektami ustaw.

Chciałbym powitać przybyłego na nasze posiedzenie podsekretarza stanu w MSWiA, pana Grzegorza Bliźniuka.

Panie Ministrze, czy chciałby pan zabrać głos?

(Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Grzegorz Bliźniuk: Tak, Panie Marszałku.)

Zapraszam na mównicę.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Grzegorz Bliźniuk:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Dziękuję za inicjatywę poselską dotyczącą ustawy o służbie cywilnej i ustawy o państwowym zasobie kadrowym i wysokich stanowiskach państwowych. Chciałbym powiedzieć, że w czasie prac Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej rząd był w zasadzie zgodny co do przedkładanych poprawek i co do stanowiska komisji. Jedyna rozbieżność była przy poprawkach dotyczących ustawy o służbie cywilnej – to były poprawki czwarta i piąta. One nie są fundamentalne w swoim znaczeniu, w związku z czym można powiedzieć, że rząd w pełni zgadza się ze stanowiskiem komisji w sprawach dotyczących obu tych ustaw, czyli ustawy o służbie cywilnej i ustawy o państwowym zasobie kadrowym i wysokich stanowiskach państwowych.

Chcę też powiedzieć w imieniu rządu, że rząd będzie wdzięczny Wysokiej Izbie za uchwalenie obu tych ustaw. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Dziękuję. Czy byłby pan minister łaskaw jeszcze zostać? Obecnie jest możliwość kierowania trwających nie dłużej niż minutę pytań do pana ministra.

Państwo Senatorowie, czy ktoś ma takie pytanie?

Pan senator Adamczyk, tak?

Senator Franciszek Adamczyk:

Ja chciałbym powtórzyć moje pytanie i zadać je przedstawicielowi rządu, ponieważ zawsze tak było, czy to w przypadku Krajowej Rady Sądownictwa, czy innych tego typu ciał, że to Senat czy Sejm delegowały członków. A tutaj mamy do czynienia z nową sytuacją, taką oto, że premier może poza wiedzą i wolą chociażby marszałka Senatu wybierać członków rady spośród senatorów. To po prostu kłóci się z ideą rozdziału władzy ustawodawczej i wykonawczej. Podlegamy jurys-

(senator F. Adamczyk)

dykcji marszałka, a premier powie: a ten senator mi się podoba, ja go chcę powołać do rady. No to jest nielogiczne, coś mi tu nie pasuje.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Proszę bardzo, Panie Ministrze.

**Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych
i Administracji
Grzegorz Bliźniuk:**

Dziękuję panu senatorowi za to pytanie. Chodzi o art. 22, tak?

(Senator Franciszek Adamczyk: Tak, tak.)

Ja rozumiem ten artykuł w ten sposób, że prezes Rady Ministrów będzie miał możliwość wyznaczenia reprezentantów spośród osób, które reprezentują kluby, ale pan premier nie będzie wyznaczał osób, które te kluby będą reprezentować, bo te osoby będą wskazane przez kluby. A więc co do realizacji tego przepisu w tym sensie, wydaje mi się, że można mieć opinię, że tu nie ma sprzeczności z ideą rozdziału władzy wykonawczej od ustawodawczej, albowiem w przepisie nie jest napisane, że prezes Rady Ministrów wyznacza reprezentantów klubów, tylko że prezes Rady Ministrów wybiera osoby spośród reprezentantów klubów. I to jest, być może, ta właściwa semantyka, taka jest istota tego przepisu. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Dziękuję bardzo, Panie Ministrze.

Nie widzę więcej chętnych do zadawania pytań.

Otwieram zatem łączną dyskusję nad rozpatrywanymi ustawami.

Przypominam o wszystkich znanych państwu senatorom wymogach regulaminowych i czasowych.

Proszę państwa, do dyskusji jako pierwsza zapisała się pani senator Ewa Tomaszewska.

Zapraszam panią senator.

Senator Ewa Tomaszewska:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Ja nie będę się odnosić do generalnych regulacji tych ustaw, tylko do konkretnej regulacji, która jest w ustawie o służbie cywilnej i która w ustawie do dziś obowiązującej jest również, w takiej samej formie. Chodzi mi o zapis zawarty w art. 49 ust. 6, mówiący o tym, że urzędnik służby cywilnej nie może pełnić funkcji w związkach zawodo-

wych. Otóż ten zapis prowadzi do takiej sytuacji, że pracownicy, członkowie korpusu służby cywilnej, kształcąc się, a potem awansując, tracą prawo do pełnienia funkcji w związku. A to z kolei prowadzi do tego, że po pewnym czasie organizacja nie może istnieć, ponieważ nie ma kto pełnić w niej podstawowych funkcji – w przypadku związku zawodowego „Solidarność” to są funkcje członków komisji zakładowej, w innych związkach inaczej się nazywają te funkcje związkowe – i wówczas nie jest możliwe istnienie organizacji związkowej.

Rzeczywiście, zdarza się, że prawo do zrzeszania się, jeśli chodzi o pracowników służby cywilnej, jest nieco ograniczone w porównaniu do pracowników innych zakładów pracy, niemniej jednak to naruszenie w prawie polskim... ten przepis uznany został za zbyt restrykcyjny przez międzynarodowe organizacje, choćby przez Międzynarodową Organizację Pracy. Zapisy konwencji nr 87 nie są tu realizowane. Zresztą materiały na ten temat ma Departament Współpracy Międzynarodowej Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej.

I stąd moja propozycja poprawki do art. 49 ust. 6. Proponuję, by brzmiał on: urzędnik służby cywilnej nie może pełnić w związkach zawodowych funkcji wyższych niż na szczeblu zakładowym lub międzyzakładowym. Chodzi o to, by podstawowa komórka związkowa miała szansę funkcjonowania. To oczywiście oznacza, że na wyższych szczeblach, gdzie może dochodzić do kolizji interesów, możliwości pełnienia funkcji nadal nie będzie.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Dziękuję bardzo, Pani Senator.

(Senator Ewa Tomaszewska: Dziękuję bardzo.)

Proszę pana senatora Andrzeja Mazurkiewicza o zabranie głosu.

Senator Andrzej Mazurkiewicz:

Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

Pragnę zgłosić wiele poprawek. Pierwsza grupa dotyczy ustawy o służbie cywilnej i są to poprawki porządkujące pewne zapisy legislacyjne. Główna poprawka, którą zgłaszam, zapewnia sprawną obsługę szefa Kancelarii Prezesa Rady Ministrów zarówno w sferze organizacyjnej, jak i kadrowej, jeśli chodzi o wykonywanie zadań dotyczących służby cywilnej, organizację zasad i tryb jej obsługi. To wszystko, co się z tym wiąże, powinno znaleźć się w rozporządzeniu prezesa Rady Ministrów, który jest zwierzchnikiem korpusu służby cywilnej.

Druga grupa poprawek dotyczy ustawy o państwowym zasobie kadrowym i obsadzaniu wysokich stanowisk państwowych. Przysłany nam tu z Sejmu materiał ustawowy, no, niestety ma sze-

(senator A. Mazurkiewicz)

reg uchybień, szereg luk, które trzeba uzupełnić. Tak więc kwestią do uregulowania pozostają odprawy pracowników będących członkami korpusu służby cywilnej. Ta kwestia powinna zostać właściwie uregulowana, tak aby nie budziła żadnych wątpliwości. W związku z faktem, iż przepisów projektu ustawy nie stosuje się do osób zajmujących stanowiska kierowników państwowych jednostek organizacyjnych lub nadzorowanych przez prezesa Rady Ministrów bądź ministrów, lub też zastępców, ani do osób im podległych, konieczne są kolejne zmiany ustawowe, które jasno uregulują sposób powoływania, odwoływania osób na takich stanowiskach, i to nie tylko w tej części ustaw. Proponowana przeze mnie poprawka uzupełnia rozdział 6 projektu ustawy o przepisy zmieniające te ustawy, które zostały pominięte w dotychczasowym projekcie. A istnieje konieczność uzupełnienia ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi, ustawy z sierpnia 1996 r. o Radzie Ministrów, ustawy z grudnia 1996 r. o Polskim Instytucie Spraw Międzynarodowych, ustawy z czerwca 1999 r. o Polskiej Organizacji Turystycznej, z grudnia 2000 r. o dozorze technicznym, jak również ustawy o Urzędzie Rejestracji Produktów Leczniczych, Wyrobów Medycznych i Produktów Biobójczych z lipca 2001 r., ustawy z sierpnia 2002 r. o systemie oceny zgodności i ustawy z 12 września 2002 r. o normalizacji. Ten zakres uzupełnień jest bardzo szeroki i świadczy o tym, że na etapie prac sejmowych, no, nastąpiły jednak pewnego rodzaju przeoczenia, które Wysoka Izba musi po prostu uregulować poprzez poprawki legislacyjne.

Pozwolę sobie, Panie Marszałku, złożyć te poprawki w nadziei, że jak zwykle Senat naprawi to, co niedoskonałe. Dziękuję.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze.

Następnym mówcą jest pan senator Marek Rocki.

Proszę bardzo.

Senator Marek Rocki:

Panie Marszałku, pozwolę sobie prosić od razu o możliwość wykorzystania całych piętnastu minut, żeby dwa razy nie wchodzić na mównicę. Będę się starał wypowiedzieć krócej niż w piętnaście minut.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Dobrze, Panie Senatorze, niechętnie, ale się zgadzam, ponieważ to są dwie ustawy naraz,

więc w drodze wyjątku ma pan piętnaście minut, ale po piętnastu minutach przerywam zdecydowanie.

Senator Marek Rocki:

Dziękuję bardzo.

Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

W grudniu zeszłego roku Sejm, a następnie Senat, mimo negatywnych opinii między innymi sejmowego Biura Studiów i Ekspertyz, przyjęły nowelizację obowiązującej wówczas ustawy o służbie cywilnej. Nowelizacja ta doczekała się dwóch wniosków skierowanych do Trybunału Konstytucyjnego. W tych wnioskach wskazywanych jest kilkanaście powodów, ze względu na które ta nowelizacja jest sprzeczna z konstytucją. Wejście w życie omawianych dzisiaj ustaw oczywiście wstrzymuje rozpatrywanie tych wniosków. I być może z tego właśnie powodu, dla odwołania momentu, gdy Trybunał wyda swoją opinię w sprawie zmian w systemie służby cywilnej, uchwalone zostały te dwie nowe ustawy.

Przypomnę tu, że w wyroku z grudnia 2002 r. w sprawie dotyczącej innej nowelizacji ustawy o służbie cywilnej Trybunał Konstytucyjny stwierdził, przytaczam: Jakakolwiek ingerencja ustawodawcy [...] musi być nie tylko szczególnie uzasadniona, ale przede wszystkim nie może naruszać lub prowadzić do przekreślenia ustalonych, przejrzystych i gwarantujących realizację wskazanych konstytucyjnie celów zasad funkcjonowania tej służby. I dalej: Zdaniem Trybunału Konstytucyjnego faktyczna trudna sytuacja kadrowa nie może uzasadniać daleko idących odstępstw od dotychczasowych zasad. Nawet w wypadku faktycznego braku obsady stanowisk konieczne jest przeprowadzanie konkursu, który jest podstawowym instrumentem gwarantującym realizację wymogów konstytucyjnych. Cele wskazane w art. 153 ust. 1 konstytucji są niepodzielnie związane z określonymi mechanizmami proceduralnymi.

Koronnym argumentem za koniecznością zmian ustawowych przedstawianych w parlamencie było stwierdzenie o sabotowaniu obecnego rządu przez urzędników służby cywilnej. Ale jedynym przykładem namawiania do nieposłuszeństwa jest przypadek dyrektora generalnego jednego z urzędów wojewódzkich. Incydent ten miał miejsce na początku funkcjonowania rządu PiS, a więc dziewięć miesięcy temu. Jeśli taka postawa byłaby powszechna, to i przykładów by przybywało, a tak nie jest. Co więcej, osoba ta była zatrudniona na podstawie słynnego już art. 144a ustawy o służbie cywilnej, który – wprowadzony do ustawy przez SLD – otwierał boczną furtkę i łamał klarowne pryncypia naboru do służby cywilnej. Tak więc osoba ta była zatrudniona z pominięciem zasad opisa-

(senator M. Rocki)

nych w obowiązującej ustawie. Podobnie dwa inne słynne przykłady, pijaka i zomowca, dotyczą osób, które w służbie cywilnej znalazły się na podstawie tak zwanych innych przepisów. Znalazły się tam, gdyż zdaniem ówczesnych przedstawicieli władzy wymagał tego interes służby cywilnej. A to właśnie określenie jest dzisiaj kluczowe dla przenoszenia do służby cywilnej pracowników z NIK i samorządów, wprowadzone zostało ono do nowelizacji i zawarte jest w omawianej dzisiaj ustawie.

Panie Marszałku, Wysoki Senacie, w uchwalonych przez Sejm ustawach zawężono pojęcie służby cywilnej do osób zatrudnionych na stanowiskach do średniego szczebla. A zatem dyrektorzy generalni i osoby kierujące departamentami, według uchwalonych już przez Sejm ustaw, mają być wyłączeni z korpusu służby cywilnej. Z art. 153 konstytucji wnosić należy, iż korpus służby cywilnej obejmuje wszystkie osoby zatrudnione w urzędach. Konstytucja nie daje tutaj, jak to bywa w innych jej miejscach, upoważnienia do ustawowego definiowania służby cywilnej w sposób zawężający, czyli poprzez wskazanie jako korpusu służby cywilnej jedynie osób zatrudnionych na stanowiskach do szczebla średniego. Zauważmy, że jeśli dyrektorzy generalni i osoby kierujące departamentami są wyłączeni z grona mającego zapewniać wykonywanie zadań państwa w sposób określony w art. 153 konstytucji, to oznacza, że w urzędach administracji rządowej ma być zatrudniona pewna grupa osób, która nie ma na celu politycznie neutralnego wykonywania zadań państwa. Rozumowanie takie potwierdza art. 1 ustawy o państwowym zasobie kadrowym, który wskazuje, że dyrektorzy generalni i kierujący departamentami mają wykonywać zadania zawodowo, bezstronnie i rzetelnie. I kropka. Nie wspomina się, iż mają realizować zadania w sposób politycznie neutralny.

Panie Marszałku, Wysoki Senacie, obowiązująca jeszcze ustawa o służbie cywilnej definiuje zadania szefa służby cywilnej. Nowa ustawa przekazuje te zadania i kompetencje szefowi Kancelarii Prezesa Rady Ministrów. Szef kancelarii, który działa z upoważnienia premiera i podlega prezesowi Rady Ministrów, ma czuwać nad neutralnym politycznie wykonywaniem zadań państwa. Sądzę, że lepsze było rozwiązanie przyjęte przez twórców jeszcze obowiązującej ustawy o służbie cywilnej, którzy kierując się art. 153 konstytucji, w zgodzie z logiką i zdrowym rozsądkiem, ustanowili stanowisko szefa służby cywilnej po to, aby ten, powoływany w drodze konkursu na kadencję dłuższą niż parlamentarna, mógł bez uwarunkowań politycznych czuwać nad zasadami pracy korpusu służby cywilnej. Jednocześnie to stanowisko zostało tak umocowane,

aby pełniący je mógł obiektywnie, niezależnie od aktualnych konfiguracji politycznych, rozstrzygać o interesach różnych zaangażowanych podmiotów.

Panie Marszałku, nowe ustawy w sposób znaczący zmieniają też rolę instytucji noszącej nazwę Krajowa Szkoła Administracji Publicznej. Oprócz dotychczasowych zadań, zgodnie z ustawą z 1991 r. polegających na kształceniu i przygotowywaniu do służby publicznej urzędników służby cywilnej oraz kadr wyższych urzędników administracji, ma ona dodatkowo przeprowadzać postępowania kwalifikacyjne dla pracowników służby cywilnej ubiegających się o mianowanie, w minionych dwóch postępowaniach było od czterech do sześciu tysięcy kandydatów; współpracować z Kancelarią Prezesa Rady Ministrów przy ustalaniu planów szkoleń; co najmniej trzy razy w roku przeprowadzać egzaminy do państwowego zasobu kadrowego i konkursy związane z obsadzaniem wysokich stanowisk państwowych, kiedy poszukiwanie w zasobie kadrowym nie da rezultatu. Do tej pory zadania odpowiadające tym wynikającym z nowych ustaw wykonywał Urząd Służby Cywilnej, który zatrudniał około stu osób. KSAP zatrudnia około trzydziestu osób. Oznacza to konieczność znaczącego wzrostu zatrudnienia w tej instytucji i to w ramach akcji „Tanie państwo”.

KSAP występuje w obu ustawach jako autonomiczna instytucja mająca istotne kompetencje merytoryczne i formalne, ale w rzeczywistości nie posiada ona żadnych uprawnień akademickich, nie jest nawet jednostką badawczo-rozwojową, choć była nią do 1991 r. W instytucji tej nie ma pracowników naukowych i akademickich, bo nauczający tam są zatrudniani jedynie okresowo, do przeprowadzania konkretnych wykładów.

W świetle tych danych likwidacja Urzędu Służby Cywilnej i powierzenie jego obowiązków Krajowej Szkole Administracji Publicznej oznacza nie tylko konieczność wzrostu zatrudnienia w KSAP, ale być może także konieczność zmiany ustawy powołującej KSAP, a na pewno konieczność nadania jej przez prezesa Rady Ministrów nowego statutu zmieniającego zakres zadań. Oznacza to też konieczność wypracowania nowych procedur realizacji zadań, które do tej pory skutecznie i z sukcesem realizował Urząd Służby Cywilnej.

Panie Marszałku, Wysoki Senacie, można mieć wrażenie, że uchwalone przez Sejm zmiany przygotowywano pośpiesznie i z tego powodu niestarannie. Świadczy o tym chociażby liczba wprowadzanych przez komisję poprawek, która sięga pięćdziesięciu, a dzisiaj też już były zgłaszane poprawki.

Autorzy po prostu wydzielili z dotychczasowej ustawy o służbie cywilnej przepisy dotyczące wyższych stanowisk i zdefiniowali nowy sposób powoływania na wyższe stanowiska. Z tego powodu

(senator M. Rocki)

w obu uchwalonych ustawach brak pewnych elementów. Przykłady podam za chwilę, formułując propozycje poprawek, bo nie liczę na akceptację wniosków o odrzucenie ustaw. Ale dwa takie wnioski złożę.

Proponuję dwa rodzaje poprawek do obu ustaw. Pierwszy rodzaj to poprawki porządkujące i uzupełniające, a drugi to te stanowiące próbę lekkiego skorygowania nowych zasad.

Poprawką wynikającą z doświadczenia w stosowaniu poprzedniej ustawy jest wskazanie sądów pracy jako właściwych do rozpatrywania sporów dotyczących postępowań kwalifikacyjnych, egzaminów i konkursów. Ani poprzednia ustawa, ani to, co zaproponował Sejm, nie przewidują wskazania odpowiedniego sądu w tych sprawach.

Próbą naprawy ustawy jest propozycja przywrócenia obowiązkowej sześciomiesięcznej służby przygotowawczej. Według nowych przepisów dyrektor generalny może, jedynie może, skierować nowego pracownika do odbycia takiej służby. Moim zdaniem obowiązkowa służba przygotowawcza, kończąca się egzaminem, ma istotne znaczenie dla kształtowania etosu służby cywilnej i daje możliwość oceny przydatności nowego pracownika.

Kolejną poprawką tego typu jest przywrócenie w postępowaniu kwalifikacyjnym punktów dodatkowych, dodawanych do punktów przyznawanych za wiedzę, kwalifikacje i predyspozycje. Rozwiązanie to, funkcjonujące w dotychczasowej ustawie, w istotny sposób wzbogacało system oceny kandydatów do mianowania. Przy jednakowej liczbie punktów uzyskanych z testów preferowano tych kandydatów, którzy znali więcej języków obcych, ukończyli studia podyplomowe oraz takich, którzy posiadali stopień lub tytuł naukowy. Obecna ustawa to kasuje.

W kolejnej poprawce – identyczna dotyczy ustawy o państwowym zasobie kadrowym – proponuję, by nie było możliwe zatrudnienie w jednym urzędzie jako kierownika urzędu i jako zwykłego pracownika osób będących krewnymi. Treść uchwalonego przez Sejm przepisu mówi jedynie o służbie cywilnej, a ta poprawka rozszerza stosowny zapis na służbę publiczną. Służba publiczna to służba cywilna i państwowy zasób kadrowy. W tym, między innymi, przypadku widać sztuczność wydzielenia przepisów o państwowym zasobie kadrowym z ustawy o służbie cywilnej. Drugim przykładem takiej sztuczności jest fakt przypisania w ustawie o służbie cywilnej kompetencji Radzie Służby Publicznej, która jest w ustawie o państwowym zasobie kadrowym.

Prawdopodobnie w sposób niezamierzony pominięto w ustawie o służbie cywilnej przepis o wygaśnięciu członkostwa w komisjach dyscypl-

linarnych, rozpatrujących sprawy korpusu służby cywilnej. Stosowny przepis stanowi treść kolejnej zgłaszanej przeze mnie poprawki.

Ostatnia z poprawek dotyczących ustawy o służbie cywilnej przywraca pewne dotychczasowe przywileje urzędników służby cywilnej. Trzeba mieć świadomość, że mianowani urzędnicy podlegają o wiele ostrzejszym rygorom niż pracownicy służby cywilnej i z tego powodu przywileje urlopowe, istniejące we wcześniejszej ustawie, warte są przywrócenia.

W ustawie o państwowym zasobie kadrowym, poza wspomnianymi już poprawkami, proponuję wprowadzenie zmiany momentu sprawdzania warunku natury etycznej, związanego z pełnieniem funkcji na wyższych stanowiskach państwowych. W ustawie uchwalonej przez Sejm mówi się, że do egzaminu, którego pozytywny wynik jest warunkiem wejścia do państwowego zasobu kadrowego, mogą przystąpić osoby cieszące się nieposzlakowaną opinią. Pomijam już, że nie jest dokładnie sprecyzowane, co to właściwie znaczy i kto wydaje stosowne pismo. Proponuję, żeby warunek nieposzlakowanej opinii dotyczył osób, które są powoływane na wyższe stanowiska państwowe, i żeby było to sprawdzane nie przed egzaminem, tylko przed powołaniem.

W kolejnej poprawce proponuję wprowadzenie, równoległe do przepisów zawartych w ustawie o służbie cywilnej, punktu mówiącego o konieczności określenia dokumentów potwierdzających w stosownym momencie rekrutacji do państwowego zasobu kadrowego znajomość języków obcych.

Trzy kolejne poprawki dotyczą ewidencji osób należących do państwowego zasobu kadrowego. Przede wszystkim w wersji uchwalonej przez Sejm ewidencja ta nie zawiera adresu osób należących do państwowego zasobu kadrowego, co uniemożliwiałoby komunikowanie się z nimi.

Druga poprawka daje osobom mającym uprawnienia do powoływania na wysokie stanowiska państwowe, to jest prezesowi Rady Ministrów i ministrom, prawo dostępu do tej ewidencji. W myśl tego przepisu, który jest, ewidencja byłaby dostępna jedynie szefowi Kancelarii Prezesa Rady Ministrów.

Ostatnia poprawka w tej grupie przewiduje publikację w Biuletynie Informacji Publicznej listy wszystkich osób należących do zasobu kadrowego, wraz z najistotniejszymi danymi o ich kwalifikacjach zawodowych. Taka jawna lista pozwalałaby potencjalnym pracodawcom dokonywać wstępnej selekcji dobrych kandydatów, dzięki czemu nie musieliby się ograniczać tylko do tych osób, które sami bezpośrednio znają. Ponadto osoby uczestniczące w poszczególnych egzaminach czy konkursach mogłyby, śledząc listę, dowiedzieć się, kto uzyskał pozytywną ocenę.

(senator M. Rocki)

Ponieważ w ustawie o służbie cywilnej jest rozdział o szkoleniach w korpusie służby cywilnej, a podobnych przepisów w ustawie o państwowym zasobie kadrowym zabrakło, to proponuję wprowadzenie nowego rozdziału, który ten problem rozwiązuje. Jest oczywiste, że osoby zajmujące wysokie stanowiska państwowe mogą i powinny uczestniczyć w stosownych szkoleniach podnoszących ich kwalifikacje.

Kolejne poprawki dotyczą Rady Służby Publicznej. W pierwszej z nich proponuję rozszerzenie zakresu spraw, w jakich rada wyraża opinie. Poprawka wprowadza między innymi ocenianie postępowań kwalifikacyjnych w służbie cywilnej, co dotychczas czyniła likwidowana Rada Służby Cywilnej, oraz rozszerza zakres wyrażania opinii w sprawach etyki zawodowej urzędników na cały korpus, czyli i urzędników służby cywilnej, i jej pracowników.

Drużga z poprawek dotyczących Rady Służby Publicznej daje jej prawo kierowania przedstawicieli do obserwowania postępowania kwalifikacyjnego – do tej pory robiła to Rada Służby Cywilnej, której ma nie być – i reguluje sposób postępowania w przypadku stwierdzenia naruszenia zasad prowadzenia tego procesu.

I ostatnia już poprawka, dotycząca składu Rady Służby Publicznej. Proponuję, aby przywrócić skład tej rady podobny do dotychczasowego składu Rady Służby Cywilnej. Jeśli będzie on taki, jak uchwalono w Sejmie, to prezes Rady Ministrów nie będzie miał okazji do zapoznania się z różnorodnością opinii. Będzie znał opinię tylko tych osób, które sam w większości mianował, i będzie wobec tego wiedział mniej, niż mógłby wiedzieć, znając opinię większego grona, także opozycji.

Panie Marszałku, przedkładam łącznie trzydzieści jeden poprawek i dwa wnioski o odrzucenie ustaw.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze.

Zmieścił się pan w czternastu minutach.

(Senator Marek Rocki: Zgodnie z planem.)

Proszę o zabranie głosu pana senatora Jerzego Szmita.

Proszę bardzo.

Senator Jerzy Szmit:

Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

Chciałbym złożyć jeszcze kilka poprawek do obu ustaw.

To będzie poprawka do ustawy o służbie cywilnej, poprawka, która wynika z konieczności zapewnienia sprawnej obsługi szefa Kancelarii Pre-

zesa Rady Ministrów, zarówno w sferze organizacyjnej, jak i kadrowej, jeśli chodzi o wykonywanie zadań dotyczących służby cywilnej. Organizacja, zasady i tryb tej obsługi powinny się znaleźć w rozporządzeniu prezesa Rady Ministrów, który jest zwierzchnikiem korpusu służby cywilnej.

To będą również poprawki, które regulują funkcjonowanie służby zagranicznej.

Poprawka pierwsza. Uzasadnienie do niej jest następujące: aktualnie przyjęty opis jest nieprecyzyjny, dotyczy przepisu stanowiącego upoważnienie do wydania rozporządzenia, które określało stanowiska kierownicze w służbie zagranicznej. Ponieważ w ustawach nie cytuje się rozporządzeń, to należy zastosować przepis ogólny. Poszczególne stanowiska kierownicze są określone w rozporządzeniu wydanym na podstawie art. 27 ustawy o służbie zagranicznej. To jest poprawka pierwsza.

Poprawka druga. Ze względu na konstytucyjne uprawnienia prezydenta Rzeczypospolitej, art. 133 Konstytucji, nie powinno się ograniczać możliwości mianowania ambasadorem osoby wybranej do pełnienia tej funkcji przez prezydenta Rzeczypospolitej. Osoby te pełnią jednak kierownicze stanowiska w służbie zagranicznej, dlatego też powinny się znaleźć w państwowym zasobie kadrowym, tak jak wszystkie inne osoby powołane na stanowiska kierownicze.

Poprawka trzecia. Redakcja art. 9 ust. 6 powinna być dostosowana do zapisów o służbie zagranicznej, tak aby odbywało się to odpowiednio do rodzaju stanowiska. Tam pełnomocnych przedstawicieli Rzeczypospolitej, ambasadatorów, powołuje prezydent Rzeczypospolitej; kierowników placówek niebędących ambasadarami, to są na przykład konsulowie generalni i kierownicy instytutów polskich, powołuje minister spraw zagranicznych; na pozostałe stanowiska w służbie zagranicznej powołuje dyrektor generalny tej służby. Pozostawienie dotychczasowej redakcji oznaczałoby, że wszystkich powołań dokonuje dyrektor generalny urzędu, co byłoby sprzeczne z art. 133 Konstytucji Rzeczypospolitej oraz art. 15 i 18 ustawy o służbie zagranicznej.

Poprawka czwarta. W związku ze zmienioną redakcją art. 4 ust. 11 oraz art. 5 ustawy o państwowym zasobie kadrowym zbędnym staje się wydanie nowego zarządzenia na podstawie art. 27 ustawy o służbie zagranicznej. Ponadto nie ma potrzeby zmiany redakcji art. 28 ustawy o służbie zagranicznej, ponieważ dotyczy on obsadzenia stanowisk w służbie zagranicznej w drodze konkursów. Obecnie stosowany będzie jednolity tryb powoływania na podstawie ustawy o państwowym zasobie kadrowym, dlatego też art. 28 ustawy o służbie zagranicznej należy uchylić.

Poprawka piąta. Uzupełnienie przepisu art. 69 ust. 1 pozwala włączyć do państwowego zasobu

(senator J. Szmit)

kadrowego osoby, które znalazły się w nim na podstawie dotychczasowego brzmienia przepisu, jednak zostały powołane na stanowisko ministrów, sekretarzy i podsekretarzy stanu i dlatego nie zostały włączone do państwowego zasobu kadrowego.

Jeszcze jedna poprawka, która została też zaproponowana przez Biuro Legislacyjne... To już są poprawki legislacyjne, które tutaj bez całego kontekstu byłoby trudno zrozumieć. One będą przedmiotem prac w komisjach. Składam te poprawki zgodnie z regulaminem.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Dziękuję, Panie Senatorze.

Pan senator Franciszek Adamczyk, proszę bardzo.

Senator Franciszek Adamczyk:

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie!

Chciałbym zgłosić jedną poprawkę, która wynika z moich pytań odnośnie do art. 22 ust. 3. W poprawce dodaje się po wyrazie „osób” wyrazy „wskazanych przez Sejm i Senat oraz”. Ja przeczytam, jak by wyglądała całość: Prezes Rady Ministrów powołuje 1/3 członków rady spośród osób wskazanych przez Sejm i Senat oraz reprezentujących wszystkie kluby parlamentarne, których wiedza, doświadczenie i autorytet dają rękojmię prawidłowej realizacji zadań rady. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Dziękuję, Panie Senatorze.

Pan senator Andrzej Jaroch, proszę bardzo.

Senator Andrzej Jaroch:

Dziękuję bardzo, Panie Marszałku.

Moja wypowiedź będzie krótka. Ja chciałbym nieco polemicznie odnieść się do fragmentów wystąpienia pana senatora Rockiego. Zwłaszcza jedna rzecz wymaga, jak sądzę, pewnej repliki.

Powiem tylko tytułem wstępu, że wszystkie zaproponowane zmiany dotychczasowego modelu nie wzięły się, oczywiście, z realizacji jakiegoś celu politycznego, tak jak tu w swoim wystąpieniu starał się, może oględnie, zaznaczyć pan senator, tylko z reakcji na pewne kryzysy, bardzo szkodliwe dla funkcjonowania administracji państwowej. Ja przypomnę właśnie tę dyskusję z grudnia, w której tutaj nie tylko przedstawiciele klubu Prawa i Sprawiedliwości, którzy wnosili to pod obrady, ale również inni jej uczestnicy wskazywali na odczuwalne konsekwencje tych kryzysów, przede wszystkim na deficyt korpusu służby cywilnej, w porównaniu do planów to był prze-

cież jakiś ułamek, fragment tego, co planowano, wskazywali na deficyt kandydatów w konkursach, brak konkurencji, brak pożądanej mobilności. Wszystko to były istotne przyczyny, składające do tych zmian, które teraz zostały zrealizowane, ukształtowane w wewnętrznie spójny model służby publicznej wprowadzany przez te dwie ustawy.

Krytykując niekonstytucyjność pewnych rozwiązań, pan senator podał przykład ustawy o państwowym zasobie kadrowym i wysokich stanowiskach państwowych, przytaczał jej pierwszy artykuł, który wspomina o zawodowym, bezstronnym i rzetelnym wykonywaniu zadań na stanowiskach objętych państwowym zasobem kadrowym, i wskazał wprost na brak respektu dla konstytucyjnego celu neutralności politycznej. A wystarczy przenieść się do art. 13. Tam przeczytamy, że osobom powołanym na wysokie stanowiska państwowe nie wolno publicznie manifestować swoich poglądów politycznych, kierować się interesem jednostkowym lub grupowym, uczestniczyć w strajku, łączyć pracy z mandatem radnego. To przecież jest właśnie rozszerzony katalog definiujący neutralność polityczną.

Do innych szczegółów trudno się odnieść w tak krótkim wystąpieniu. Ja chciałbym tylko na koniec zauważyć, że ustawy tego typu zawsze mogą wywoływać pewnego rodzaju, płytszą lub głębszą, krytykę, ale niezależnie od modelu, jaki one wykorzystują, zawsze dobrze służą państwu i obywatelom, jeśli są dobrze wykonywane. Przykład poprzedniego modelu i praktyki związanej z jego używaniem świadczy, że nie było z tym najlepiej. To tyle tytułem krótkiej polemiki. Dziękuję, Panie Marszałku.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze.

Informuję państwa, że lista mówców została w tym momencie wyczerpana. W czasie dyskusji senatorowie zgłosili wnioski o charakterze legislacyjnym. Oprócz tych, którzy zgłosili to w trakcie dyskusji, do protokołu złożyli wnioski panowie senatorowie Antoni Szymański i Jerzy Chrościkowski.

Chciałbym zapytać pana ministra, czy chce się ustosunkować do przedstawionych wniosków o charakterze legislacyjnym. Panie Ministrze?

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Grzegorz Bliźniuk:

Panie Marszałku, Wysoki Senacie, szanując nienaruszalność przerwy, którą panowie senatorowie i panie senator powinni mieć, żeby móc

(podsekretarz stanu G. Bliźniuk)

sprawnie procedować, ja do tych uwag chciałbym się odnieść już na posiedzeniu komisji. Jest ich bardzo dużo, musimy się pochylić nad nimi, wczuć w nie i poważnie zastanowić. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Dziękuję bardzo za zrozumienie interesów ustawodawczej części naszego państwa.

W związku z tym, że w łącznej dyskusji zostały zgłoszone wnioski o charakterze legislacyjnym, proszę Komisję Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej o ustosunkowanie się do przedstawionych wniosków i przygotowanie sprawozdania w tej sprawie.

Wtedy także pan minister będzie się do owych wniosków ustosunkowywał.

Informuję, że głosowania w sprawie ustawy o służbie cywilnej, ustawy o państwowym zasobie kadrowym i wysokich stanowiskach państwowych zostaną przeprowadzone w czwartek wieczorem.

Zamykam zatem dyskusję nad punktami czwartym i piątym.

Proszę pana senatora sekretarza o odczytanie komunikatu.

A panu ministrowi oraz przedstawicielom rządu dziękuję za uczestnictwo w tej części naszych obrad.

Senator Sekretarz Andrzej Mazurkiewicz:

Szanowni Państwo, wspólne posiedzenie Komisji Rolnictwa i Ochrony Środowiska oraz Komisji Gospodarki Narodowej w sprawie rozpatrzenia wniosków zgłoszonych w toku debaty do ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych odbędzie się w dniu dzisiejszym w sali nr 217 bezpośrednio po ogłoszeniu przerwy.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Proszę państwa, teraz ogłaszam przerwę do godziny 17.00.

(Przerwa w obradach od godziny 15 minut 31 do godziny 17 minut 03)

Wicemarszałek Ryszard Legutko:

Wznawiam obrady.

Proszę bardzo panów senatorów sekretarzy o zajęcie miejsc.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu szóstego porządku obrad: drugie czytanie projektu ustawy o zmianie ustawy o wyborze Prezy-

dentą Rzeczypospolitej Polskiej oraz niektórych innych ustaw.

Projekt ten został wniesiony przez grupę senatorów i zawarty jest w druku nr 133. Marszałek Senatu 25 kwietnia 2006 r., zgodnie z art. 79 ust. 1 Regulaminu Senatu, skierował projekt do rozpatrzenia w pierwszym czytaniu do Komisji Ustawodawczej, Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej oraz Komisji Praw Człowieka i Praworządności.

Pierwsze czytanie projektu ustawy zostało przeprowadzone, zgodnie z art. 80 ust. 1, 2, 3 i 4 Regulaminu Senatu, na wspólnych posiedzeniach 6 i 20 czerwca oraz 18 lipca 2006 r. Komisje po rozpatrzeniu projektu ustawy przygotowały wspólne sprawozdanie w tej sprawie. Sprawozdanie to zawarte jest w druku nr 133S.

Przypominam też, że zgodnie z art. 81 ust. 1 Regulaminu Senatu drugie czytanie projektu ustawy obejmuje przedstawienie Senatowi sprawozdania komisji o projekcie ustawy, przeprowadzenie dyskusji oraz zgłaszanie wniosków.

Proszę sprawozdawcę Komisji Ustawodawczej, Komisji Praw Człowieka i Praworządności oraz Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej, pana senatora Jerzego Szmita o zabranie głosu i przedstawienie wspólnego sprawozdania komisji o projekcie ustawy.

Senator Jerzy Szmit:

Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

Mam zaszczyt przedstawić sprawozdanie ze wspólnej pracy trzech komisji: Komisji Ustawodawczej, Komisji Praw Człowieka i Praworządności oraz Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej, nad projektem ustawy o zmianie ustawy o wyborze Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej oraz niektórych innych ustaw.

Przedłożony projekt ustawy jest projektem senackim. Podpisało się pod nim pięćdziesięciu siedmiu senatorów. Do reprezentowania nas w dalszych pracach, przed Sejmem, wyznaczony został pan senator Bachalski, który jest inicjatorem tego pomysłu, osobą od ponad trzech lat zabiegającą o wprowadzenie tego projektu w życie.

Szanowni Państwo! Wysoki Senacie! Jakże jest pierwsze podstawowe uzasadnienie przedstawionego projektu ustawy?

Otóż od roku 1989, kiedy to w Polsce odbyły się pierwsze, jeszcze nie w pełni wolne, ale przynajmniej do Senatu całkowicie wolne, wybory, w zasadzie oprócz wprowadzenia dwudniowego głosowania, jeśli chodzi o wybory do Parlamentu Europejskiego, nie było praktycznie żadnych zmian w ordynacji wyborczej. Mimo że w międzyczasie, w ciągu ponad siedemnastu lat, Polska przeszła bardzo poważne przeobrażenia, wiele się wydarzyło w sferze społecznej, gospodarczej, ale też i obyczajowej, my jako osoby odpowie-

(senator J. Szmit)

działne dzisiaj za sprawowanie władzy, za tworzenie zrębu państwa, tak naprawdę w żaden sposób nie przystosowaliśmy ordynacji wyborczej, czyli tego podstawowego aktu, dzięki któremu obywatele mogą wyrażać swoją wolę polityczną, do wymagań, jakie przed nami stoją.

Obecna ordynacja wyborcza tak naprawdę w znacznym stopniu wyklucza znaczną część społeczeństwa – osoby starsze, osoby niepełnosprawne, przede wszystkim osoby, które nie mogą fizycznie dotrzeć do lokali wyborczych – faktycznie pozbawia ją możliwości korzystania z podstawowego prawa politycznego obywateli, czyli prawa głosu. Zmienia się też w Polsce sposób życia, coraz częściej pracujemy poza miejscem stałego zamieszkania, coraz częściej w dni wolne, w soboty, w niedziele wyjeżdżamy, a to właśnie w niedzielę przeprowadza się wybory, często jest tak, że z różnych powodów nie docieramy na czas do urn wyborczych. Tym bardziej, że z reguły głosowanie kończyło się o godzinie 20.00, co też było pewnym ograniczeniem.

Z takich przesłanek wyszliśmy. Mówię o pewnych subiektywnych kwestiach, ale też i obiektywnych... W Polsce, kraju, który siedemnaście lat temu wrócił do rodziny państw demokratycznych, frekwencja wyborcza jest niestety jedna z najniższych, właściwie oprócz ostatnio coraz niższej frekwencji na Słowacji u nas jest najniższa frekwencja. I ten fakt przez wiele osób i wiele instytucji... Ciągłe mówi się o tym, ale tak naprawdę w żaden sposób nie próbowaliśmy temu zaradzić. Ten projekt ustawy jest poważną propozycją, która wychodzi naprzeciw obserwowanym problemom.

Szanowni Państwo, na początku powiem może o czterech zasadniczych zmianach, które do obecnego ustawodawstwa, do obecnego porządku prawnego, proponuje wprowadzić projekt ustawy, a potem opowiem szerzej, czym generalnie zajmowaliśmy się w czasie prac trzech komisji na trzech posiedzeniach poświęconych temu projektowi ustawy.

Otóż, Szanowni Państwo, jako pierwszą zasadniczą zmianę wprowadza się możliwość głosowania przez pełnomocnika. Była dyskusja na temat, czy to nie narusza konstytucyjnej zasady głosowania bezpośredniego i zasady tajności głosowania. To również było przedmiotem obrad komisji. No ale te wątpliwości zostały rozwiązane. Zgodnie z przedstawionym projektem każdy obywatel może uzyskać pełnomocnictwo od dwóch innych obywateli, z tym że przynajmniej jedna z tych osób musi być spokrewniona, w stopniu najbliższym, z pełnomocnikiem. Zaświadczenie o pełnomocnictwie będzie można uzyskać w urzędzie gminy.

Drugą poważną zmianą, którą wprowadza projekt, jest możliwość rozpisywania wyborów

na dwa dni. Doświadczenia polskie – mówmy w tym momencie o polskich doświadczeniach, o głosowaniu podczas wyborów do Parlamentu Europejskiego – pokazują, że drugi dzień był jednak przesądzający. Okazało się, że w drugim dniu frekwencja była dużo wyższa i gdyby głosowanie było jednego dnia, to na pewno frekwencja byłaby zdecydowanie... Byłaby po prostu kilkunastoprocentowa. A więc widzimy, że rozciągnięcie wyborów na dwa dni ma głęboki sens.

Kolejna zmiana dotyczy godzin otwarcia lokali wyborczych. W ustawie zaproponowano, by były to godziny od 8.00 do 22.00.

I wreszcie czwarta zmiana, która też jest bardzo poważna i będzie pociągała za sobą daleko idące konsekwencje, dotyczy podniesienia progu z dwudziestu do czterdziestu tysięcy, jeśli chodzi o gminy, w których będą odbywały się wybory bezpośrednie do rad gmin. Ten pomysł ma umożliwić większe zaangażowanie obywateli, którzy będą mogli w sposób bardziej spersonifikowany głosować na swoich przedstawicieli. Granica czterdziestu tysięcy to jest zresztą powrót do propozycji, która była złożona bodaj sześć lat temu, jeszcze w poprzedniej ordynacji.

Szanowni Państwo, to są te zasadnicze propozycje, które dzisiaj przedkładają połączone komisje.

Ale o czym jeszcze dyskutowaliśmy? Bo w tej długiej debacie brało udział kilka niezależnych od Senatu instytucji, chociażby Państwowa Komisja Wyborcza, która wypowiedziała swoje zdanie już w kwietniu tego roku – zresztą do opinii jest dołączona informacja, że znaczna część wówczas, czyli w kwietniu tego roku, proponowanych zmian, poprawek do ordynacji została uwzględniona w tym projekcie – wypowiadał się również Komitet Integracji Europejskiej. A więc była tu pewna wątpliwość dotycząca faktu, że w ustawie wszędzie jest napisane, iż jednym z elementów legitymowania się wyborców będzie numer PESEL. Ale obywatele krajów Unii Europejskiej – poza Polską – nie posiadają numeru PESEL, w związku z czym padła propozycja, aby w stosunku do obywateli niepolskich, obywateli pozostałych państw Unii można było stosować chociażby numer paszportu.

W dyskusji i w pracach nad propozycjami bardzo nas wspierał Instytut Spraw Publicznych, reprezentowany przez panią profesor Lenę Kolarską-Bobińską. Korzystaliśmy również z ekspertyz Biura Informacji i Dokumentacji Kancelarii Senatu. Korzystając z tych wszystkich opracowań, staraliśmy się przedstawić państwu, Wysokiemu Senatowi, taką wersję ustawy, która będzie uwzględniała tę bardzo skomplikowaną i zróżnicowaną materię, której regulacji się podejmujemy.

Co jeszcze było poruszane? Jakie problemy, jakie tematy były zgłaszane w czasie dyskusji? Otóż sprawa głosowania Polonii. Ten problem ciągle jest nierozwiązany. Ciągłe mamy wrażenie, że Polonia w sposób niedostateczny uczestniczy

(senator J. Szmit)

w życiu politycznym, w aktach głosowania. Ale na to pytanie ten projekt ustawy nie odpowiada.

Głosowanie korespondencyjne to kolejny pomysł, kolejna idea. Jest to stosowane w kilku krajach. Chodzi o to, aby obywatele mogli głosować korespondencyjnie, niekoniecznie osobiście udając się do lokali wyborczych. Jednak okazało się, że na dzisiejszym etapie rozwoju jeszcze nie jesteśmy w stanie tego przeprowadzić pod względem technicznym.

Kolejna sprawa, która była poruszana, to sprawa głosowania osób niezameldowanych. Ten problem też pozostał nierozwiązany.

Była propozycja, aby przy okazji tej nowelizacji umożliwić głosowanie z wykorzystaniem przenośnej urny; był tutaj przywoływany przykład ukraiński. Byłby to pewien pomysł na zastąpienie pełnomocnictw możliwością głosowania w domu. Wówczas komisja wyborcza udawałaby się do obywatela z urną wyborczą i to w mieszkaniu obywatela mogłoby się odbywać głosowanie. Ale również ten pomysł nie znalazł wyrazu w żadnej przygotowanej poprawce.

Co za to znalazło sobie miejsce w pierwszej wersji przygotowanego projektu, ale po dyskusji zostało przez wnioskodawców i komisje wycofane? Otóż dyskutowano jeszcze na temat powiadamiania wyborców, na temat nałożenia na administrację takiego obowiązku, aby każdy obywatel został osobiście powiadomiony przed wyborami o tym, gdzie może głosować, w jakich godzinach odbywa się głosowanie i w jakim okręgu wyborczym itd. Czyli chodziło o to, żeby dostał te informacje bezpośrednio do domu. Tutaj wątpliwości dotyczyły dwóch spraw, ale przede wszystkim kosztów, które byłyby z tym związane. Tu były bardzo różne szacunki, od 25 do nawet 45 milionów, różne wersje były przedstawiane. Ostatecznie komisje wycofały się z tego pomysłu. Drugi pomysł dotyczył chęci prowadzenia kampanii wyborczej do dnia wyborów. Obecnie, jak wszyscy państwo wiedzą, na dwadzieścia cztery godziny przed rozpoczęciem głosowania jest zakaz prowadzenia agitacji wyborczej. W pierwszym projekcie ustawy był też taki pomysł, aby znieść ciszę wyborczą, jednak zostało to zaniechane. I wreszcie była próba wprowadzenia, jak już mówiłem, głosowania korespondencyjnego.

To wszystko zostało zaniechane i ostatecznie projekt, który mają państwo w druku nr 133S, zawiera tak naprawdę cztery konkretne propozycje zmian w ordynacji wyborczej. Pierwsza zmiana dotyczy głosowania w ciągu dwóch dni; druga – głosowania przez pełnomocników; trzecia – głosowania w godzinach od 8.00 do 22.00; czwarta mówi o tym, że w gminach do czterdziestu tysięcy mieszkańców głosowanie będzie się odbywało w wyborach bezpośrednich, czyli bezpośrednio na danego kandydata. Dziękuję bardzo...

Aha, myślę, że tutaj powinien jeszcze zabrać głos senator Bachalski, który jako inicjator na pewno będzie mógł przedstawić szersze tło prac nad tymi projektami.

Rekomenduję Senatowi do dalszych prac przedstawiony projekt ustawy. Dziękuję serdecznie.

(Przewodnictwo obrad obejmuje wicemarszałek Maciej Płażyński)

Wicemarszałek Maciej Płażyński:

Dziękuję bardzo.

Czas na pytania.

Czy ktoś z państwa senatorów chciałby zadać takie pytania? Pytania będą i do pana sprawozdawcy pana senatora Szmita, i do pana senatora Dariusza Bachalskiego jako wnioskodawcy.

Proszę bardzo, pan senator Andrzejewski. Proszę bardzo.

Senator Piotr Andrzejewski:

Pierwsze pytanie. Jak wygląda możliwość sprostania temu w przypadku najbliższych wyborów samorządowych? Bo termin to czternaście dni. Czy Państwowa Komisja Wyborcza jest w stanie to przygotować i w jakim terminie, jakim kosztem? I jakie są na to zarezerwowane środki budżetowe? Cały ten nowy tryb wymaga jednak bardzo intensywnych działań technicznych i przygotowawczych. To jest pierwsze pytanie.

Drugie pytanie. Chodzi o odpowiedź na pytanie, jak będzie wyglądała możliwość zrealizowania głosowania przez pełnomocnika. Co prawda dotyczy to tylko jednego okręgu wyborczego, ale są uprawnieni Polacy zamieszkali na całym świecie, również ci, którzy wyjechali za granicę za chlebem i są tam czasowo. Czy – i w jakim zakresie – będą mieli możliwości, przygotowane przez Państwową Komisję Wyborczą, zrealizowania tych uprawnień? Mówię tu o uprawnieniach do głosowania przez pełnomocnika.

Wicemarszałek Maciej Płażyński:

Dziękuję bardzo.

Proszę bardzo.

Senator Jerzy Szmit:

Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

Otóż, jeśli chodzi o przygotowania organizacyjne do wprowadzenia ustawy w życie, to bez dodatkowych kosztów na pewno tutaj się nie obejdzie. Od razu można powiedzieć, że wybory odbywające się w ciągu dwóch dni to przede wszystkim zwiększone diety dla członków komisji wyborczych, a są to znaczące kwoty. Dzisiaj, kiedy mówiono o przeprowadzeniu wyborów w Polsce, padała kwota około 300 milionów zł. Tyle to kosztuje w ogóle, w skali całego kraju. A więc można

(senator J. Szmit)

powiedzieć, że ta kwota na pewno musiałaby być powiększona, na pewno nie dwukrotnie, w jakimś zakresie; trudno to określić. W tej sprawie, jak myślę, powinna się wypowiedzieć Państwowa Komisja Wyborcza i określić, o ile, w jakim stopniu w tym wypadku diety byłyby powiększone. Podobnie jest z postulatem głosowania od 8.00 do 22.00. Wydaje mi się, że musiałaby to rozwiązać po prostu sprawa wysokości diet.

Teraz sprawa Polonii i pełnomocnictw wśród Polonii. Panie Senatorze, jak już wspominałem, problem głosowania Polonii jest ciągle problemem nierozwiązanym; ta ustawa również w jakiś znaczący sposób tego nie zmieni. Myślę jednak, że na ogólnych zasadach w niej zapisanych pełnomocnictwa będą mogły być stosowane już w tych wyborach, o ile oczywiście terminy się zgodzą i będziemy mogli przy okazji najbliższego głosowania wziąć to pod uwagę. Jeżeli myślimy o najbliższych wyborach, które są przed nami, czyli o tych do samorządu, to tutaj raczej głosy Polonii liczone nie będą, chyba że ludzie po prostu przyjadą i zagłosują. Myślę, że jest to naturalne. Jednak do wyborów do polskiego parlamentu czy Parlamentu Europejskiego czy do wyborów prezydenta Rzeczypospolitej powinniśmy tę sprawę lepiej opracować, jak myślę. Jeszcze jest na to czas.

Wicemarszałek Maciej Płażyński:

Dziękuję bardzo.

Pan senator Bachalski, proszę bardzo.

Senator Dariusz Bachalski:

Chciałbym tutaj wyjść naprzeciw pytaniu senatora Andrzejewskiego i wspomóc kolegę przewodniczącego, bo pamiętam, że przedstawiciele PKW mówili o maksymalnie trzydziestoprocentowym zwiększeniu budżetu na przeprowadzenie wyborów samorządowych. Czyli, jeżeli to się zamyka, o ile dobrze pamiętam, w kwocie 50 milionów zł, to możemy mówić maksymalnie o 80 milionach zł przy najbliższych wyborach, gdyby nam się udało przegłosować tę ustawę do listopada.

Wicemarszałek Maciej Płażyński:

Dziękuję bardzo.

Proszę bardzo.

Senator Mieczysław Augustyn:

Ja mam pytanie do pana senatora Bachalskiego jako inicjatora tego projektu ustawy. Prosiłbym, żeby pan zechciał jednak osobiście wskazać nam tu korzyści, zwłaszcza w kontekście spodziewanego wzrostu frekwencji przy zastosowaniu tego projektu ustawy.

Wicemarszałek Maciej Płażyński:

Zapraszam na mównicę, jeśli pan senator zechce.

Senator Dariusz Bachalski:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Dziękuję za to pytanie, Panie Senatorze. Z przyjemnością na nie odpowiem. Ale zanim odniosę się do niego, chciałbym w paru zdaniach zdradzić państwu historię tego projektu.

To nie jest tak, że ta świadomość pojawiła się nagle w tej kadencji. Jak powiedział kolega przewodniczący, jestem zaangażowany w tę materię od dobrych trzech lat – wcześniej byłem posłem – i za sprawą Instytutu Spraw Publicznych, reprezentowanego tutaj dzisiaj przez siedzącą na sali panią profesor Kolarską-Bobińską, już dwa lata temu próbowaliśmy wprowadzić te zmiany do ustawy o ordynacji wyborczej. Wtedy to się nie udało. Na posiedzeniu połączonych komisji mówiłem, że ta inicjatywa została storpedowana przez posłów SLD i – niestety – PSL.

Teraz spróbowaliśmy wrócić właśnie do dwóch de facto kluczowych zmian, mianowicie do instytucji pełnomocnika i obowiązkowego informowania wyborców o wyborach przez PKW. Nie będę tego rozwijał, bo mówił o tym kolega senator Szmit. Ale oczywiście tutaj, w ogólnym ferworze czy też z uwagi na morze potrzeb dotyczących wyborów, pojawiły się inne pomysły, notabene wydaje mi się, że bardzo dobre i niekwestionowane przez nikogo na posiedzeniu połączonych komisji. Chodzi o wydłużenie czasu głosowania z jednego dnia do dwóch, a także o zmianę godzin głosowania: wcześniej było to od 6.00 do 20.00, teraz, w tym projekcie, jest od 8.00 do 22.00. To zresztą ma związek ze zmianami w naszym życiu: pewnie dłużej pracujemy, jeździmy itd. Tak że to wszystko sprzyja frekwencji.

W tym kontekście na pytanie pana senatora należałoby odpowiedzieć tak: rzeczywiście te zmiany kolosalnie – tak wynika z badań – kolosalnie wpłyną na poprawienie frekwencji. A ta w Polsce jest po prostu żenująco niska, szczególnie w porównaniu do krajów starej Piętnastki, Europy czy do Kanady, a tym bardziej do Belgii, gdzie głosowanie jest obowiązkowe. I tutaj mógłbym państwu oczywiście zacytować parę cyfr, ale najogólniej mówiąc, w Polsce ta frekwencja jest nawet niższa, i to mocno niższa niż w byłych krajach postsocjalistycznych. Jesteśmy społeczeństwem, które aktywizuje się wyborczo raczej akcyjnie, czyli jak jest problem, to wtedy idziemy do urn, a tak w zasadzie... Fachowo to się nazywa społeczeństwem partycypacyjnym, jeśli się nie mylę, czy partycypującym w wyborach.

Ta inicjatywa ma nie tylko poprawić frekwencję. A tu można mówić o wielu setkach tysięcy

(senator D. Bachalski)

głosujących. Wywodzę to z tego, iż przy badaniach, również przeprowadzonych przez Instytut Spraw Publicznych, chyba około czterdziestu paru, jeśli dobrze pamiętam, to 45% niegłosujących zadeklarowało, iż nie poszło na wybory z powodów niezawinionych przez siebie, w tym duża część osób właśnie dlatego, że po prostu fizycznie nie mogli dotrzeć, na przykład z powodów barier architektonicznych albo z tego powodu, że nie miał kto z nimi pójść, nie miał kto z nimi odczytać miejsca, w którym ich komisja przyjmowała głosy. A więc pomysł dotyczący pełnomocnika wychodzi naprzeciw przede wszystkim tej grupie ludzi. Ale innym celem tej inicjatywy ustawodawczej jest również to, żeby zrównać w prawach wyborczych tych starszych, chorych ludzi, z tymi, którzy mogą głosować. I tutaj konstytucja mówi wyraźnie, że powinniśmy być równi, a z powodów niezawinionych nie jesteśmy. I to jest drugi motyw czy druga przesłanka tego, żeby jak najszybciej wprowadzić te zmiany.

Powiem państwu również, że... Pozwolę sobie na wyjście poza pytanie, aby uzupełnić wypowiedź kolegi senatora Szmita o wątek, który był podnoszony podczas dyskusji właśnie w sprawach dotyczących pełnomocnika, gdzie pojawił się zarzut złamania bezpośredniości głosowania. Chciałbym tutaj tym wszystkim, którzy nie orientują się w tej materii, wyjaśnić, że w literaturze pojawia się termin głosowania bezpośredniego i głosowania osobistego, a także głosowania nieosobistego. I tutaj głosowanie nieosobiste nie wchodzi w konflikt z głosowaniem bezpośrednim. My, upoważniając czy niejako umocowując kogoś z rodziny, mamy pełne zaufanie, że ten ktoś zagłosuje według naszej decyzji, według naszej woli. W głosowaniu nieosobistym mielibyśmy do czynienia właśnie z szansą na głosowanie bezpośrednie, bo decydowalibyśmy o tym, jak głosować, a to, że głosujemy przez pośrednika, należy raczej odnieść do pewnej techniki głosowania. Tak to w literaturze jest postrzegane: korzystając z pomocy pośrednika, w tym wypadku osoby bliskiej, której ufamy, tak naprawdę zmieniamy tylko technikę głosowania.

Wierzę tutaj, że przekonam do takiego pojmowania tego zapisu senatora Andrzejewskiego, który podnosił tę sprawę. Chciałbym dodać, iż również wszelkie ekspertyzy, które do nas trafiły, nie podnosiły tej kwestii w taki sposób, w jaki pan senator wyrażał swoje obawy.

Chciałbym tutaj położyć bardzo mocny nacisk na to, że środowiska osób niepełnosprawnych z ogromną uwagą śledzą nasze prace i oczekują, iż ta zmiana, ta nowelizacja wejdzie jeszcze na tyle szybko, żeby dało się właśnie w najbliższych wyborach, w listopadzie, wykorzystać tę instytucję.

Powiem również państwu, że szczegółowe zapisy tej ustawy pozwalają na wycofanie pełnomocnictwa. Może to się zdarzyć najpóźniej na dwa dni przed aktem wyborczym; można to zrobić pisemnie lub osobiście.

Z istotnych spraw wymienię również to – kolega być może nie przekazał tego państwu – że sam akt powołania pełnomocnika może odbyć się też w domu, czyli możemy poprosić wójta, prezydenta lub burmistrza, ewentualnie upoważnioną przez niego osobę, o to, żeby można było podpisać to pełnomocnictwo w domu u wyborcy.

Dodam również, że na wniosek senatora Romaszewskiego w pewnym sensie zliberalizowaliśmy procedurę, która miała związek z udowodnieniem, że ma się prawo do ustanowienia tego pełnomocnika. Zrezygnowaliśmy więc z całego procesu udowadniania, poprzez zbierane dokumenty, że jest się osobą niepełnosprawną – tam są dwa takie poziomy – i zastąpiliśmy to oświadczeniem, które oczywiście musi być złożone na piśmie. Cały ten proces musi być zakończony najpóźniej na dziesięć dni przed wyborami. Oczywiście to wszystko było konsultowane z Państwową Komisją Wyborczą. Koszt, który w tym wypadku poniosłaby gmina, nie będzie wielki, a co więcej, wpisuje się w zadania gminy – to też jest istotna dla państwa informacja.

Może jeszcze warto dodać, że nie jest naszą intencją, ale pomysłem, który przedarł się do tej nowelizacji, idea podniesienia progu wyborczego z dwudziestu tysięcy do czterdziestu tysięcy. Ten próg przesądza o tym, czy obowiązuje nas głosowanie większościowe, czy nie. I to jest być może jedna z potencjalnie niebezpiecznych politycznie poprawek, która nie musi być, mówiąc kolokwialnie, kupiona przez Sejm, bo uderza w interes różnych partii. Nie będę tego rozwijał, ale na pewno osłabia to siłę partii na przykład w gminach czy w małych powiatach, gdzie na pewno w większym stopniu będziemy mieli do czynienia z komitetami wyborczymi niż z aktywnością partii.

Chcę jeszcze państwu powiedzieć, że podczas spotkań trzech komisji mieliśmy przyjemność zawrzeć pewien kompromis, mianowicie zrezygnowaliśmy z bardzo istotnego postulatu obowiązkowego informowania przez Państwową Komisję Wyborczą wyborców o wyborach, co również podniosłoby frekwencję. Zrezygnowaliśmy z tego postulatu z powodu podnoszonych argumentów – między innymi również przez panią senator Rafalską, koleżankę z mojego miasta – dotyczących kosztów przeprowadzenia tej akcji, a także ustalenia tego, kto miałby ten obowiązek spełnić, czy na przykład Państwowa Komisja Wyborcza, czy gminy. To jest wielka koncesja. Mówię tutaj nie tylko w swoim imieniu, ale również w imieniu Instytutu Spraw Publicznych, bowiem wiemy, że w innych krajach to narzę-

(senator D. Bachalski)

dzie, informowanie obywateli o wyborach, bardzo podnosi frekwencję. Ono jest o wiele bardziej skuteczne niż obwieszczenia, które dzisiaj w Polsce są zalewane deszczem czy umieszczane w miejscach niekoniecznie często uczęszczanych. Chcieliśmy jednak przekonać tych wszystkich, którzy byli zainteresowani pracą nad tą ustawą, do tego, żeby wyszła ona z Senatu bez poprawek, żebyśmy nie tracili już czasu, żebyśmy – i tu ponawiam prośbę – nie próbowali już jej zmieniać. Ona jest i tak wielkim kompromisem, a dobrze byłoby, żeby jeszcze na tym posiedzeniu Senatu przeprowadzić trzecie czytanie. Chodzi o to, żebyśmy mogli oddać ją do Sejmu w takim czasie, żeby zdążyć ją przegłosować.

Nie będę już tego rozwijał, i tak pewnie państwa znudziłem, ale gdyby były pytania, oczywiście jestem gotów na nie odpowiedzieć.

Chyba, że pan kolega senator ma pytanie do mnie, to nie będę schodził z mównicy. Tak?

(Senator Bogdan Lisiecki: Tak.)

Wicemarszałek Maciej Płażyński:

Proszę bardzo.

Senator Bogdan Lisiecki:

Panie Senatorze, projekt tej ustawy, tak jak pan mówił, zakłada zmianę progu w ordynacji wyborczej do czterdziestu tysięcy, teraz ma być wprowadzona ordynacja większościowa. O ile mnie pamięć nie myli, proszę sprostować, jeżeli jestem w błędzie, jest próg dwadzieścia – pięćdziesiąt tysięcy. I w tym przedziale mamy dzisiaj dwudziestu jeden radnych. I moje pytanie jest takie: dlaczego to nie zostało podciągnięte pod pięćdziesiąt tysięcy?

(Senator Dariusz Bachalski: Pod czterdzieści tysięcy, tak...)

Tak, a jest czterdzieści.

I drugie pytanie: co z powiatami? Widzę, że to dotyczy tylko gmin, a co z powiatami, które nie przekraczają czterdziestu tysięcy mieszkańców? Dziękuję.

Wicemarszałek Maciej Płażyński:

Proszę bardzo.

Senator Dariusz Bachalski:

Muszę się wytłumaczyć albo nawet może poprosić pana senatora i wypisać się z odpowiedzi na to pytanie, bo to nie była moja inicjatywa, tylko była to inicjatywa senatora Romaszewskiego.

Przyznaję, że rzeczywiście PKW podnosiła różne problemy z tym związane. Muszę przyznać, że nie do końca wierzę, że to przejdzie w Sejmie, ale znalazło się w tym projekcie. Akurat dzisiaj nie ma senatora Romaszewskiego, a nie chcę za niego odpowiadać.

(Wicemarszałek Maciej Płażyński: Ale jest sprawozdawca i zaraz nam to wyjaśni.)

Jeżeli kolega senator zechce odpowiedzieć, to bardzo dobrze. Ja nie czuję się może nie tyle na siłach, co nie czuję się uprawniony do tego, żeby odpowiadać na pytanie, co kryje się za tą inicjatywą.

Wicemarszałek Maciej Płażyński:

Czy jest pytanie do pana senatora Bachalskiego?

Proszę bardzo.

Senator Andrzej Łuczycycki:

Mam dwa pytania. Pierwsze: czy rozważaliście państwo przymus głosowania, jaki jest w Belgii czy w Australii?

Senator Dariusz Bachalski:

Nie rozważaliśmy. To znaczy w toku dyskusji oczywiście pojawiła się informacja o tym, że są kraje, w których rzeczywiście jest to narzędzie, które radykalnie podnosi frekwencję. Jeśli chodzi o naszą polską mentalność, to zdaje się, iż to by nie zostało dobrze odebrane. Nikt nie forsowałby takiego pomysłu.

Mogę powiedzieć, że sporo rozmawialiśmy na przykład o głosowaniu korespondencyjnym czy o objazdowych urnach wyborczych, o których mówił przewodniczący Szmit. Tutaj jednak stanowisko PKW było jednoznaczne: nie jesteśmy organizacyjnie przygotowani do takiego przedsięwzięcia. Chociaż, jeśli dobrze pamiętam, wszyscy zgodzili się, że byłoby to najlepsze rozwiązanie – mówię o głosowaniu korespondencyjnym – zwłaszcza w kontekście wyjeżdżających Polaków, którzy, nie daj, Bóg, nie będą chcieli do Polski wrócić. Wtedy byłoby to oczywiście takie bardzo przemyślane patriotyczne związanie ich z Polską. No, ale to jest melodia przyszłości, Panie Senatorze.

Wicemarszałek Maciej Płażyński:

Proszę bardzo.

Senator Andrzej Łuczycycki:

Drugie pytanie dotyczy głosowania przez internet. Czy to też państwo rozwiązaście?

Senator Dariusz Bachalski:

Tak. Dyskusja o głosowaniu przez internet pojawiła się, ale muszę powiedzieć, że w kategorii marzeń. Tu też głos zabierała PKW. Po prostu nie jesteśmy technicznie gotowi do tego, żeby zabezpieczyć się przed, najogólniej mówiąc, nadużyciami, czyli ingerencją z zewnątrz. Chociaż wydaje mi się, że nie byłoby tu sporów, gdybyśmy mieli odpowiednie możliwości techniczne, wtedy członkowie trzech komisji, które obradowały nad tą ustawą, by się na to zgodzili. Tak że wypada być optymistą. Zakładam, że być może jeszcze w tej kadencji, jeśli nie będzie ona skrócona, podejmiemy próby wprowadzenia głosowania, jeśli nie internetowego, to przynajmniej korespondencyjnego.

Wicemarszałek Maciej Płażyński:

Dziękuję.

Proszę, pan senator Andrzejewski.

Senator Piotr Andrzejewski:

Chciałbym wyjaśnić tylko pewną kwestię na bazie tej i innych inicjatyw związanych z tą ordynacją. Mianowicie dotąd był taki zwyczaj, jeżeli chodziło o ordynację podatkową i o ordynację wyborczą, że tak należało stworzyć *vacatio legis*, żeby obywatele mieli możliwość zapoznania się ze zmianami przynajmniej w terminie rocznym.

Ostatnio mnożą się inicjatywy, które mają tak krótkie *vacatio legis* jak ta inicjatywa, czyli są obliczone na najbliższe wybory samorządowe. Jakie są powody tego, że dostosowujemy się do tego takiego trendu, którego nie uważam za najlepszy, żeby doraźnie regulować pewne kwestie, tak na najbliższe wybory, i nie dawać ludziom szansy, by w pełni świadomie przygotowali się do różnych daleko idących zmian w ordynacjach – i to jest zasadnicze pytanie.

Senator Dariusz Bachalski:

Panie Senatorze, może zacznę od tego, że jest to zmiana, która – mówimy tu głównie o instytucji pełnomocnika i o tych dwóch dniach...

(Senator Piotr Andrzejewski: O wszystkim.)

Tak. Ta zmiana wprowadzi pewne *novum* we wszystkich ordynacjach. Być może skoncentrowaliśmy się tutaj na myśleniu o najbliższych wyborach, ale ta ordynacja dotyczy również wyborów prezydenckich, wyborów parlamentarnych...

(Senator Piotr Andrzejewski: I to należało zrobić.)

...referendum, wyborów europejskich. Zawsze jest taki moment, Panie Senatorze, że coś jest blisko, prawda? Jak nie jedne wybory, to drugie. Poza tym w Polsce, przynajmniej tu, w tym gmachu, dyskusja o instytucji pełnomocnika czy wy-

dłużeniu głosowania, jeśli dobrze pamiętam, trwa od 1993 r., i nie kto inny, tylko PKW występowała z tą inicjatywą dawno temu. To nie jest temat nowy i on na pewno ludzi z branży nie zaskoczy. Nie powinien też zaskoczyć wyborców, zwłaszcza w świetle tego, że prawa wyborcze są tu rozszerzane, te zapisy pozwalają na pełne skorzystanie z konstytucji, wiele osób może poczuć się upodmiotowionymi – osób, które dzisiaj z niezawinionych przez siebie przyczyn tak czuć się nie mogą.

Dlatego przekonywałbym pana senatora, żeby nie patrzeć na to w kategorii jakiegoś problemu, zaskoczenia kogokolwiek, tylko w kategorii, jeśli mogę użyć tego słowa, prezentu – tego, że niektórzy ludzie będą mogli wyrazić swoją wolę, której może nigdy nie wyrażali, a na przykład część życia poświęcili walce o demokrację. Posługuję się tu może taką trochę kombatancką retoryką, ale wierzę, że tacy ludzie też są. Mamy dzisiaj lipiec 2006 r., ale my walczymy – mówię o instytucie, o pani profesor – o te zmiany od trzech lat. I teraz jest taka szansa.

Przeniosłem to z Sejmu do Senatu, bo teraz tu jestem. I wierzę, że autorytet Senatu skłoni do pewnej głębszej refleksji nad istotą tych zmian również posłów w Sejmie. Wierzę, że nie będą tego łączyć z tym, tak jak pan powiedział, że jest wiele takich inicjatyw. Oczywiście, zgadzam się, nie wszystkie zmiany w ordynacji są mądre. Nie będę wymieniał, które to są propozycje zmian, bo każdy z nas ma na ten temat wiedzę. Jednak akurat ta wiedza, jak mi się wydaje, jest wyjątkowo pożądana zarówno z punktu widzenia pewnego obowiązku moralnego, jaki mamy w stosunku do starszych osób, jak i dlatego, żeby podążyć za światem. Nie powiedziałem tego, kolega też tego nie powiedział, ale jesteśmy jednym z ostatnich krajów, które wprowadzają instytucję pełnomocnika. Jestem krajem, który na mapie frekwencji wyborczej jest na końcu statystyki – państwo pewnie dostali na posiedzeniach komisji dokument, który to bardzo ładnie pokazuje. Jeśli chodzi o frekwencję, między Polską a innymi krajami jest różnica dochodząca niemal do 30–40%. Na przykład różnica między Polską a Holandią czy Belgią wynosi 40%. U nas średnia frekwencja wynosi czterdzieści parę procent, nawet 46%, a w krajach Unii Europejskiej jest to, zdaje się, około 70%.

Wydaje mi się, że zawsze jest dobry czas na dobre zmiany. I chciałbym pana przekonać, że to nie wprowadza zamętu, nie trzeba będzie studiować nie wiadomo jak skomplikowanych przepisów, tak jak w przypadku prawa podatkowego. Po prostu można będzie albo skorzystać z tej instytucji, albo nie.

A jeśli chodzi o drugi dzień głosowania, to w ten sposób będzie można wyjść naprzeciw tym wszystkim, którzy po prostu ciężko pracują, sie-

(senator D. Bachalski)

dzą w pracy do ósmej i nie zdążą zgłosować. Zre-sztą muszę przyznać, że w ostatnich wyborach z powodu różnych obowiązków udało mi się zdążyć do lokalu wyborczego właśnie za minutę dwudziestą.

Chcę więc bardzo państwa prosić o poparcie tego projektu, o to, żeby nie wprowadzać zmian i żeby to, mówiąc niedyplomatycznie, wypchnąć z Senatu do Sejmu jeszcze w tej sesji. Dziękuję.

Wicemarszałek Maciej Płażyński:

Proszę bardzo, pan senator Boroń.

Senator Piotr Boroń:

Dziękuję.

Panie Senatorze, proszę uszczegółowić, jakich procedur miałyby dopełnić osoba chcąca zgłosować per procura.

Senator Dariusz Bachalski:

Spróbuję odpowiedzieć z pamięci, pewnie dokopię się do tej informacji. Oczywiście trzeba udokumentować swoją tożsamość, czyli trzeba podać PESEL, adres zamieszkania, nazwisko i imię. Trzeba wcześniej wystąpić o to pisemnie do gminy w terminie dziesięciu dni przed wyborami. I we wniosku, który trzeba wypełnić, oczywiście oprócz imienia i nazwiska, wymaga się jeszcze imienia ojca i daty urodzenia. Mówiłem o numerze ewidencyjnym PESEL, o adresie zamieszkania, ale również należy podać dane osoby, której ma dotyczyć pełnomocnictwo. Mogę tylko jeszcze dodać, że ta osoba musi również być prawnym wyborcą z tego samego okręgu.

Dodatkowo do wniosku załącza się oświadczenie osoby udzielającej pełnomocnictwa o spełnieniu przesłanek, o których mowa wcześniej, a które z kolei nawiązują do tej niepełnosprawności. Nie jestem człowiekiem z branży, dokładnie nie pamiętam, ale tam mówi się chyba o dwóch kategoriach niepełnosprawności.

To jest oczywiście udzielane przy osobie, która ma pełnomocnictwo wójta, prezydenta czy burmistrza, czyli nieprzypadkowej. Ustawa mówi o wójcie, ale może on również wysłać upoważnionego pracownika. Dodam jeszcze, bo pewnie to pana interesuje, że w sytuacji, kiedy wniosek o sporządzenie aktu pełnomocnictwa do głosowania nie spełnia ustawowych warunków, można się odwołać w terminie trzech dni od dnia otrzymania wniosku. Burmistrz czy wójt wzywa wtedy wyborcę do usunięcia wad wniosku, który otrzymał.

Dodam również, że odmowę sporządzenia aktu pełnomocnictwa do głosowania wraz z uzasa-

dnieniem doręcza się niezwłocznie wyborcy, czyli tutaj organ wykonawczy nie ma czasu na grę. Gdyby pan podejrzewał, że na przykład może zaistnieć sytuacja, w której celowo ktoś chciałby odmówić, to odmowa musi być doręczona natychmiast.

Dodam jeszcze również to, że cofnięcie pełnomocnictwa może nastąpić najpóźniej dwa dni przed wyborami.

Wicemarszałek Maciej Płażyński:

Dziękuję.

Proszę pana senatora Szmita, żeby odpowiedział na pytanie pana senatora Lisieckiego.

(Senator Dariusz Bachalski: Dziękuję bardzo.)

Jeśli pan nie pamięta, to pan senator zaraz przypomni pytanie.

Senator Jerzy Szmit:

Szanowni Państwo!

Były dwa pytania. Pierwsze dotyczyło tego, czy ta zmiana miałyby obowiązywać w powiatach. I tu jest krótka odpowiedź: nie. Jest to rozwiązanie, które ma być realizowane jedynie w gminach.

Drugie pytanie dotyczyło wielkości rad w gminach, w których jest między dwadzieścia a pięćdziesiąt tysięcy mieszkańców. Jeżeli ta ustawa będzie obowiązywała, niewątpliwie przed gminami stanie może nie problem, ale zadanie wyznaczenia nowych okręgów wyborczych, bo w tych starych ta ustawa już się po prostu nie mieści. Tak więc na pewno dzielenie okręgów wyborczych będzie zadaniem dla administracji gmin. I ono jest wykonywane przez gminy na bieżąco, tak więc te zmiany już się dokonują.

Senator Bogdan Lisiecki:

Panie Senatorze, dlaczego ta liczba nie została powiększona do pięćdziesięciu tysięcy? W przedziale od dwudziestu do pięćdziesięciu tysięcy mamy dwudziestu jeden radnych w gminach, a tutaj zrobiliśmy do czterdziestu tysięcy. Wydaje mi się, że powstał w tym wszystkim taki mały chaos.

Senator Jerzy Szmit:

Na pewno propozycja pana senatora jest analogiczna, bo odpowiada innym uregulowaniom, ale propozycja, która jest w projekcie, padła i została przegłosowana. Można jeszcze teraz zgłosić wniosek, żeby to było pięćdziesiąt tysięcy. Wracając jednak do tego, o czym mówił pan senator Bachalski, to rzeczywiście są wątpliwości co do tego punktu i one były dyskutowane. Chodzi o pytanie, jak ta zmiana wpłynie na funkcjonowanie partii politycznych w małych gminach.

(senator J. Szmit)

Oczywiście było dyskutowane to, że obywatele, którzy chcą być radnymi, nie będą musieli być w partiach politycznych i poddawać się obiektywnym rygorom z tym związanym: dyscyplinie, związkom organizacyjnym, odpowiedzialności nie tylko przed wyborcami, przed którymi się staje raz na cztery lata, ale także odpowiedzialności bieżącej, politycznej. Po głosowaniu został jednak zapis mówiący o czterdziestu tysiącach. Chociaż rzeczywiście głosy były tutaj bardzo różne, również takie, że jednak to rozwiązanie, obiektywnie rzecz biorąc, idzie w kierunku osłabienia partii politycznych działających w małych gminach.

(Senator Piotr Andrzejewski: Słusznie.)
Sprawa cenna, słuszny czyn.

Wicemarszałek Maciej Płażyński:

Dziękuję bardzo.

Czy są jeszcze jakieś pytania?

(Senator Piotr Andrzejewski: Być może nie doczytałem tego...)

Proszę, pan senator Andrzejewski.

Senator Piotr Andrzejewski:

Chciałbym się dowiedzieć, ile osób może reprezentować jeden pełnomocnik.

Senator Jerzy Szmit:

Może reprezentować dwie osoby, z tym, że...

(Senator Piotr Andrzejewski: To zostało, tak?)

...jedna z nich musi być osobą najbliższą.

(Senator Piotr Andrzejewski: Dziękuję.)

Wicemarszałek Maciej Płażyński:

Dziękuję.

Nie ma więcej pytań.

Otwieram dyskusję.

Proszę bardzo, pan senator Alexandrowicz.

Senator Przemysław Alexandrowicz:

Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

Senator sprawozdawca, pan senator Szmit, mówił, że wszystkie wątpliwości zostały rozwiązane. Ja bym tę wypowiedź skorygował: nie do końca i nie we wszystkich punktach. Dla mnie szczególne wątpliwości budzi to, że przyjmując tę propozycję, zawartą w pierwszych punktach art. 1, 2, 3, 5, 6, w zasadzie w każdej ordynacji wyborczej, także w przypadku ustawy o referendum, wykreśliamy zapis, że głosować można tylko osobiście. A to jest zmiana fundamentalna.

Oczywiście doskonale odróżniam bezpośredniość głosowania od głosowania osobistego, ale dotychczas w naszym systemie prawnym te dwie kategorie były ze sobą połączone: wybory są bezpośrednio, a głosować można wyłącznie osobiście. Taki jest jeden z pierwszych zapisów we wszystkich ordynacjach wyborczych.

Myślę, że uzasadnienie, które ma służyć odejściu od fundamentalnej zasady osobistego głosowania, nie do końca jest rzetelne. Oczywiście należy ułatwiać osobom starszym i niepełnosprawnym udział w procedurze głosowania. I tu jestem zwolennikiem daleko idących ułatwień. Te ułatwienia to utrzymanie bądź ewentualnie rozwinięcie dotychczasowej instytucji obwodów zamkniętych, na przykład w szpitalach czy w domach pomocy społecznej. To instytucja, która dopuszcza techniczną pomoc osobie niepełnosprawnej przy samym oddawaniu głosu. To likwidacja barier architektonicznych w lokalach wyborczych – być może nawet pewien program, który finansowo dopomagałby gminom w tym, aby lokale wyborcze były barier architektonicznych pozbawione. To wreszcie możliwość, którą należałoby szeroko propagować, także przez dofinansowanie z funduszy państwowych, dowożenia osób niepełnosprawnych do lokalów wyborczych.

Ta sprawa nie budzi żadnych wątpliwości, nie powinna budzić żadnych wątpliwości. Taki sposób pomocy w głosowaniu osobom niepełnosprawnym czy starszym już ma miejsce, aczkolwiek finansowe wsparcie, na przykład likwidacji barier architektonicznych czy komunikacyjnych, byłoby bardzo istotne.

Można wreszcie rozważyć możliwość docierania komisji wyborczej, czy dwu- lub trzyosobowej delegacji komisji wyborczej, do mieszkań osób niepełnosprawnych, oczywiście jeżeli one wyrażą taką wolę, bo w Polsce nie ma przymusu głosowania i myślę, że jednak większość obywateli tego przymusu głosowania by sobie nie życzyła. Taką możliwość, możliwość dotarcia komisji wyborczej do mieszkań osób niepełnosprawnych, które taką wolę wyrażą, można rozważyć.

To wszystko nie powinno nam jednak zastępować zasady, która moim zdaniem powinna być nienaruszalna, zasady głosowania osobistego. Jeżeli zgodzimy się, żeby jedna osoba reprezentowała dwie inne, które udzielą jej pełnomocnictwa, to jaki będziemy mieli argument, jeśli pojawią się głosy, że trójka rodzeństwa w wieku powyżej siedemdziesięciu pięciu lat chciałaby upewnić swojego jedynego bratanka czy siostrzeńca, a nie ma takiej możliwości. Skoro dwójka może, to dlaczego trójka nie? Skąd taka sztuczna bariera? Dlaczego trzy osoby, mieszkające razem, nie mogą upoważnić jednego krewniaka przebywającego w tej miejscowości? Podobne zastrzeżenia mogą się pojawić w przypadku osób

(senator P. Alexandrowicz)

niespokrewnionych. Skoro można głosować za jedną osobę niespokrewnioną, to dlaczego nie można za dwie, jeżeli wszystkie rygory będą spełnione? Nie ma bariery, która na razie jest fundamentalna i nienaruszalna – głosujemy tylko osobiście.

Jeżeli mówimy o zwiększeniu frekwencji wyborczej, to dlaczego nie rozważyć instytucji, która istnieje chyba w większości krajów Unii Europejskiej, jaką jest możliwość dostępu do jawnego spisu wyborców, dotarcia przez kandydata z indywidualnym listem do każdego z wyborców? Polska jest, z tego, co wiem, jednym z nielicznych bądź ostatnim krajem we Wspólnocie Europejskiej, w którym spisy wyborców nie są jawne.

Te wszystkie wątpliwości, powtarzam, dla mnie fundamentalne, związane z odejściem od zasady osobistego głosowania, skłaniają mnie do złożenia na ręce pana marszałka poprawek do projektu ustawy, które zmierzają do wykreślenia punktów, mówiących o głosowaniu nieosobistym, o głosowaniu przez pośredników.

Wicemarszałek Maciej Płażyński:

Dziękuję bardzo.
Pan senator Augustyn.

Senator Mieczysław Augustyn:

Panie Senatorze Alexandrowicz, czuję, jakby pan mi na odcisk nadepnął. Wielu spośród ludzi, których dotyczą zapisy – te, które panu się nie podobają – nie może stanąć na tej mównicy. Cieszę się, że jestem tutaj, jako dyrektor domu pomocy społecznej dla osób starszych, obecnie na urlopie.

Są różne fundamentalne zasady. Ta, którą pan określił zasadą fundamentalną, nie jest przez pana, moim zdaniem, dobrze rozumiana. Głosowanie bezpośrednie nie musi oznaczać głosowania osobistego. Przy głosowaniu nieosobistym dajemy szansę bardzo wielu osobom, zwłaszcza osobom starszym, które są bardzo zaangażowane, bardzo przeżywają wszystko to, co się w naszym kraju dzieje, mają swoje poglądy, wyrobione opinie w sprawach lokalnych i ogólnokrajowych, i chciałyby się móc wypowiedzieć i opowiedzieć w wyborach. Fundamentalna zasada to jest zasada równości nas wszystkich. To jest rzeczywiście fundament, któremu rozwiązania zaproponowane w tym projekcie dobrze służą. Tego się trzymajmy, Panie Senatorze.

Myślę, że intencją projektodawców tej ustawy było to, ażeby patrzeć nie przez pryzmat najbliższych wyborów, ale daleko w przyszłość i odcinać się od tego, co jest naszą niedobłą przeszłością,

od tego, że bardzo chętnie o równouprawnieniu osób niepełnosprawnych mówimy, a tak niekoniecznie chętnie wiele robimy. Cieszę się, że to zauważono, że wreszcie nastąpił konkretny ruch. Tylko z zażenowaniem stwierdzam, że niekoniecznie musiałem się do tego przyłączyć, robię to teraz, dziękując Instytutowi Spraw Publicznych, panu senatorowi Bachalskiemu za tę inicjatywę.

Jest to spojrzenie w przyszłość, dlatego że zbliża się wyż seniorów. Gdy państwo popatrzycie na tabele, które pokazują, kto głosuje, to okaże się, że seniorzy głosują najczęściej. Oni są najbardziej zaangażowani, oni chcą się wypowiadać. Szanujemy to i pomagajmy im. Myślę, że długo jeszcze będziemy walczyć z barierami architektonicznymi w lokalach wyborczych. Zatem teraz zrobmy to, co jest możliwe, postarajmy się poprzez zapisy, które dobrze służą seniorom, niepełnosprawnym, mieszkańcom domów pomocy społecznej, umożliwić im głosowanie, bo jest to kwestia naszej przyzwoitości i jest to kwestia ich godności, ich możliwości partycypacji w tym, co dla kraju, dla społeczności lokalnej najważniejsze.

Bardzo chciałbym państwa przekonać, a najbardziej pana senatora Alexandrowicza, który wymienił tu wszystkie bariery, do tego, że kiedy mamy do wyboru dwie ważne zasady – ja nie twierdzę, że ta nie jest ważna, ale może nie tak fundamentalna jak ta, na którą ja się powołuję – wtedy warto powołać się na tę zdecydowanie ważniejszą. Do tego bym zachęcał. Dziękuję.

Wicemarszałek Maciej Płażyński:

Dziękuję bardzo.

Panie Senatorze, ale zwyczajowo w Sejmie i w Senacie zaczyna się od słów „Panie Marszałku, Wysoka Izbo”, nawet wtedy, kiedy się mówi do senatora Alexandrowicza.

(*Senator Mieczysław Augustyn: Przepraszam, Panie Marszałku.*)

Proszę bardzo, pan senator Piotrowicz.

Senator Stanisław Piotrowicz:

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie!

Wbrew pozorom obydwu moim przedmówcom przyświecały te same ideały. Obydwaj w swoich wystąpieniach przejawiali z troską o to, by zwiększyć frekwencję wyborczą, by umożliwić głosowanie wszystkim, którzy z przyczyn natury obiektywnej nie mogli wziąć udziału w głosowaniu. Różne do tego prowadziły drogi.

Osobiście myślę, że póki co nie zadaliśmy sobie pytania, a już na pewno nie uzyskaliśmy odpowiedzi na to pytanie, dlaczego frekwencja jest tak niska. Czy aby rzeczywiście przyczyną niskiej frekwencji są trudności w spełnieniu obywatelskiego obowiązku? Czy aby nie jest tak, że wielu

(senator S. Piotrowicz)

ludzi zostało zniechęconych do uczestniczenia w wyborach?

Przecież permanentnie jesteście świadkami tego, jak wszystkich odwozi się od czynnego brania udziału w życiu politycznym i publicznym poprzez to, że napiętnuje się i poniewiera wszystkich polityków. Ja wiem, że trzeba patrzeć politykom na ręce, że są tacy, którzy szkoda ich wizerunkowi. W każdym zawodzie tak bywa i wśród polityków też są tacy, których należy się wstydić, ale nie należy tych opinii uogólniać, bo jest wielu szlachetnych ludzi, którzy właściwie pojmują swoją misję. Czy aby nie tego rodzaju sygnały są powodem tego, że wielu nie idzie do urny wyborczej, powiadając: nie ma na kogo głosować, wszyscy są jednacy, albo też mówiąc: a co to da, to niczego nie zmieni. A może trzeba odbudować zaufanie do polityków? Może trzeba napiętnować tych nieuczciwych i niegodziwych, ale pokazywać też i dobre sylwetki, ludzi dobrze służących ojczyźnie? Czy 60% lub 70% tych, którzy nie biorą udziału w głosowaniu, to rzeczywiście są ludzie, o których mówił pan senator Augustyn? Na pewno spory odsetek tak, na pewno tak, ale co z resztą?

Obawiam się też tego, że dla wielu osób cały tryb związany z głosowaniem za pośrednictwem pełnomocników może się okazać zbyt skomplikowany. W szczególności dlatego, że taka osoba musi wystąpić z inicjatywą, przedstawiciel gminy musi się udać do tej osoby. To niby wszystko proste dla określonej grupy ludzi, ale nie dla wszystkich, dla niektórych będą to poważne bariery i problemy, łącznie z tym, jak kiedyś powiedziano, że może będą się oni krępowali wizyty urzędnika w swoim domu.

Czy rzeczywiście głosowanie przez pełnomocnictwa przyczyni się do wydatnego zwiększenia frekwencji? Może w jakimś stopniu tak, ja wszakże obawiam się pewnych nadużyć związanych z udzielaniem pełnomocnictwa, i to nadużyć zarówno na etapie udzielania pełnomocnictwa, jak i na etapie późniejszego realizowania woli osoby, która tego pełnomocnictwa udziela. Czy rzeczywiście pełnomocnik zagłosuje zgodnie z wolą osoby, która udziela pełnomocnictwa? Czy straty z tego powodu nie będą większe niż korzyści?

Jestem za tym, żeby podjąć wszelkie działania zmierzające do tego, by osobom, które autentycznie nie mogą wziąć udziału w głosowaniu, umożliwić to poprzez podejmowanie kroków, form działań, o których wspomnieli pan senator Alexandrowicz, a jeżeli te formy okażą się nieskuteczne, to być może przyjdzie się zastanowić i nad pełnomocnictwem, ale w nieco odmiennym kształcie. Dziękuję.

(Przewodnictwo obrad obejmuje marszałek Bogdan Borusewicz)

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję, Panie Senatorze.

Poproszę pana senatora Alexandrowicza o zabranie głosu.

**Senator
Przemysław Alexandrowicz:**

Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

Pan senator Augustyn zwrócił się do mnie z osobistym apelem, czyniąc się rzecznikiem osób niepełnosprawnych i dopominając się o ich godność. Był to apel osobisty, więc osobiście odpowiem.

Sam od dzieciństwa jestem osobą niepełnosprawną, ponad trzy lata spędziłem w szpitalach i sanatoriach. W swojej działalności społecznej, zwłaszcza w samorządzie miasta Poznania, zajmowałem się szczególnie problemami osób niepełnosprawnych, szerokim udostępnieniem edukacji integracyjnej, likwidacją barier w szkołach, w przedszkolach, w komunikacji publicznej i w żaden sposób nie mogę przyjąć takiego wzbudzenia we mnie poczucia winy, jakobym ja od osób niepełnosprawnych się odcinał. To absolutnie nieprawda.

Ja zwracałem uwagę na to, że jest jeszcze wiele dróg, aby osobom niepełnosprawnym ułatwić głosowanie, i przede wszystkim z tych dróg, także wymagających pewnego zaangażowania finansowego, powinniśmy skorzystać. Zwracam uwagę na to, że mówimy o likwidacji barier architektonicznych w lokalach wyborczych, a przecież w 90%, jeżeli nie częściej, lokalami wyborczymi są szkoły. Otóż jest wiele krajów w Unii Europejskiej, w których wszystkie szkoły pozbawione są barier architektonicznych. My zawsze mówimy, że nas na to nie stać. Skoro tak ważny dla nas jest udział osób niepełnosprawnych w życiu społecznym, a ów udział zaczyna się właśnie od szkół, i najlepiej byłoby, gdyby były to szkoły najbliższe miejsca zamieszkania tych osób, być może to właśnie jest dla nas wyzwaniem, któremu powinniśmy sprostać.

Mówił pan senator Augustyn także o tym, że występuje jako urlopowany kierownik domu pomocy społecznej. Otóż jest oczywiste, że we wszystkich domach pomocy społecznej, we wszystkich szpitalach czy sanatoriach mogą być tworzone zamknięte obwody wyborcze. Możemy, tak jak mówiłem w swoim pierwszym wystąpieniu, rozszerzyć tę instytucję poprzez zmniejszenie liczby wyborców, przy której obwód może zostać utworzony.

Bardzo bym prosił, żeby w żaden sposób nie czynić mnie przeciwnikiem osób niepełnosprawnych, ich fundamentalnych uprawnień. Jestem gorącym zwolennikiem likwidacji barier i pełnej integracji osób niepełnosprawnych z całym społeczeństwem. Myślę, że i mój życiorys, i moje działania społeczne to potwierdzają.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję, Panie Senatorze.

Poproszę pana senatora Adamczyka o zabranie głosu.

Senator Franciszek Adamczyk:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo! Szanowni Goście!

Nie uczestniczyłem w pracach komisji nad tym projektem ustawy. Przysłuchując się dyskusji, chciałbym się podzielić raczej moimi doświadczeniami, ponieważ jako obserwator z ramienia OECD czy Rady Europy uczestniczyłem w wyborach w kilku krajach ościennych i nie tylko.

Oczywiście, dwudniowe wybory są stosowane dość powszechnie. Jeśli chodzi o niepełnosprawnych, to odbywa się to w ten sposób, że są dwie urny, urna stała i urna ruchoma. Rano czy w ciągu dnia przychodzą rodziny i mówią, że w tym domu pod takim adresem jest niepełnosprawny, który chciałby głosować. Tworzona jest lista i później, dwa razy w ciągu dnia, około południa i wieczorem, przed zamknięciem okręgów, dwuosobowa komisja udaje się pod wskazany adres i po prostu te osoby głosują. Podobno w komisji był rozważany ten wariant, jednak Państwowa Komisja Wyborcza twierdziła, że nadmiernie podnosiłoby to koszty i nie byłaby w stanie tych kosztów pokryć, a przecież jeżeli wójt czy ktoś inny ma jechać pod wskazany adres i spisywać pełnomocnictwo, to też ponoszone są określone koszty.

Materia jest ważna, trudna i każdy z nas, w zależności od tego, jaką przyjmuje perspektywę przy jej rozważaniu, ma rację. Nie jest to materia tego typu, że rację ma tylko ten, kto akurat ostatni zabiera głos. Nie chciałbym tu polemizować, chciałem po prostu podzielić się spostrzeżeniami, doświadczeniami z innych krajów, w których w ten sposób to działa. Dziękuję bardzo.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję, Panie Senatorze.

Poproszę pana senatora Bachalskiego o zabranie głosu.

Senator Dariusz Bachalski:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Ja króciutko chciałbym się odnieść do pytania senatora Piotrowicza, pytania czy wątpliwości, jaką pan podniósł, Panie Senatorze.

Mówił pan o możliwości powstania nadużyć, o tym, że nie przekonuje pana to, iż osoba, która dostaje pełnomocnictwo, jest wystarczająco godna zaufania. Ja chcę panu powiedzieć, że ta nowelizacja może zostać wykorzystana tylko przez osoby niepełnosprawne i stare, chociaż osoby w wie-

ku siedemdziesięciu pięciu lat niektórzy mogą nie chcieć uznać za starą, a zatem przez osoby starsze. A te osoby w Polsce – pewnie pan się zgodzi ze mną – są osobami, które zwykle, powiedziałbym, łatwo swojego zaufania nie roztrwonią. Pewnie mamy podobne doświadczenia. Na przykład moi dziadkowie byli w tych sprawach zwykle bardziej nieufni niż moi rodzice. I ja bym się nie bał tutaj tego, że ktoś z rodziny – najpewniej to będzie dziecko, może być córka, ewentualnie wnuczek, może siostra – komu zaufa wyborca mający prawo do udzielenia takiego pełnomocnictwa, zawiedzie wyborcę, gdyż wtedy ten wyborca takiego pełnomocnictwa mu po prostu nie udzieli. Zresztą śledzimy przecież od dobrych szesnastu czy siedemnastu lat wybory w Polsce i wiemy, jak głosują osoby starsze, wiemy, jak bardzo emocjonalnie podchodzą do tego aktu, jak bardzo ważny jest to moment, jak traktują demokrację. Tak więc ja bym chciał powiedzieć, że jest rzeczywiście bardzo ograniczona możliwość nadużycia wyborczego. Z zasady, tak też jest to zapisane w nowelizacji, jest to jedna osoba, a wyjątkiem może tu być właśnie przyjęcie pełnomocnictwa od kogoś z rodziny. To jest odpowiedź na ten temat.

Druga sprawa, o której chcę powiedzieć. Otóż argumenty pana senatora Alexandrowicza użyte w replice skierowanej do senatora Augustyna troszkę się jakby mijają z celem, dlatego że nie o to chodzi – tak mi się wydaje – aby likwidować możliwość pełnomocnictwa. Ono nie jest bowiem sprzeczne z tym, co pan postuluje, czyli likwidacją barier architektonicznych. Przecież my możemy je likwidować, umożliwiając jednocześnie innym osobom czy osobom niepełnosprawnym skorzystanie z instytucji pełnomocnika.

Myślę, że w Polsce jest bardzo wyraźna potrzeba myślenia, jeśli chodzi o osiąganie różnych celów, w tym również korzystanie z praw demokracji, w kategoriach wielości dróg dojścia do celu. A więc można to osiągnąć nie tylko tym jednym sposobem. Przecież nic nie stoi na przeszkodzie, abyśmy mieli instytucję pełnomocnika i w przyszłości, jak będą pieniądze, być może objazdowe urny, a jeszcze później głosowanie korespondencyjne czy internetowe. Myślę, że jeżeli będziemy liczbę tych dróg dojścia rozszerzać, to tylko poprawi to poziom demokracji w Polsce. I nie będziemy zadowoleni, że mamy raptem jedną możliwość głosowania osobistego. Po prostu wydaje mi się, że nie jest to myślenie otwarte czy myślenie perspektywiczne. Zachęcałbym pana, żeby nie konfliktować tych dwóch spraw. Likwidujemy bariery, myślimy o osobach starszych, ale działajmy wielotorowo. Dziękuję.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję, Panie Senatorze.

Poproszę o zabranie głosu pana senatora Wacha.

Senator Piotr Wach:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Ja także występuję w sprawie, nad którą tak gorąco teraz dyskutujemy, a mianowicie głosowania osobistego lub dopuszczenia pełnomocnika. Jestem zdecydowanie za rozwiązaniem, które proponuje się w przedstawionym projekcie. Chcę jednak poruszyć inny aspekt tej sprawy, którego zresztą pan senator Bachalski dotknął.

Otóż jeżeli myślimy o dopuszczeniu w przyszłości głosowania internetowego, to musimy również dopuścić głosowanie nieosobiste albo inaczej interpretować głosowanie osobiste. Głosowanie z posługiwaniem się hasłem, podpisem elektronicznym czy też elektronicznym kodem dostępu jest rozumiane bowiem jako udział osobisty, ale z drugiej strony to jest właściwie używane w sposób prywatny, pojedynczy. Może więc być tak, że ktoś, kto dysponuje podpisem elektronicznym, pinem lub kodem elektronicznym, potrzebuje pomocy osoby drugiej, która za niego wykonuje czynności techniczne. Jeżeli chcemy iść w tę stronę, a jest to rozwiązanie przyszłościowe i należy zmierzać do tego, to powinniśmy w tym wypadku wyraźnie powiedzieć, że dopuszcza się, tak jak to się proponuje w art. 48a, iż głosowanie może być osobiste lub przez pełnomocnika. Głosowanie osobiste pozostaje jako ta forma podstawowa, pełnomocnik jest zaś formą uzupełniającą, stosowaną rzadko, w szczególnych przypadkach. Jest jednak zrobiony pewien krok w stronę poszerzenia możliwości dostępu do głosowania i to nie tylko osób starszych i niepełnosprawnych, ale również coraz bardziej rosnącej grupy osób, która dostęp elektroniczny do różnych, nawet bardzo zastrzeżonych dóbr, uważa za normalny. Przecież cała bankowość internetowa – a ludzie traktują pieniądze bardzo poważnie, co najmniej tak samo poważnie jak wybory – opiera się na tej drodze i ona ma w zasadzie charakter osobisty. I nie jest tak, żeby żonie nie można było podać numeru swojego pinu. To jest moje ryzyko, jeśli tak robię, jeżeli komuś bliskiemu udostępniam swoje kody elektroniczne, ale one są dalej osobiste. Myślę, że powinniśmy iść w tę stronę.

Sądzę, że wędrująca urna jest rozwiązaniem wstecznym, starym i właściwie nie powinno się do niego nawiązywać i go promować. Należy raczej myśleć o przyszłości, o możliwości głosowania typu elektronicznego, co poszerzy liczbę osób korzystających z prawa wyborczego również o ludzi młodych, o ludzi, którzy mają już nawyk używania tych źródeł. Stąd mój głos. Dziękuję uprzejmie za uwagę.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję, Panie Senatorze.

Poproszę o zabranie głosu panią senator Gacek.

Senator Urszula Gacek:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Chciałabym uspokoić senatora Piotrowicza, który ma obawy, że może być jakieś nadużycie instytucji pełnomocnika. Oczywiście, zawsze takie niebezpieczeństwo istnieje, ale zwróciłabym uwagę na dosyć częste, w mojej opinii, łamanie prawa podczas wyborów w Polsce, kiedy więcej niż jedna osoba udaje się za kotarę. Bardzo często się zdarza tak, że przychodzi osoba starsza, niepełnosprawna i ktoś z rodziny razem z nią tam wchodzi.

Będąc ostatnio obserwatorem wyborów na Ukrainie i w Macedonii, zauważyłam, że tam bezwzględnie egzekwuje się zakaz rodzinnego głosowania, u nas zaś jest ono dosyć często spotykane. Nikt na to nie zwraca uwagi.

Jest też taka możliwość, że osoba starsza niedowidzi, nie bardzo się orientuje i wtedy osoba, która wchodzi razem z nią za kotarę, może wykorzystać tę okazję, żeby zagłosować niekoniecznie na tę opcję, na którą akurat ta osoba niepełnosprawna czy starsza by sobie życzyła głosować.

Tak że ja bym nie wyolbrzymiała problemów z pełnomocnikami, bo problemy istnieją i być może warto też zwrócić uwagę na to, żebyśmy bardziej rygorystycznie przestrzegali zasad, które już są w prawie polskim. Jak mówiłam, gdy obserwuję wybory, tak jak koledzy, pan senator Wach i pan senator Adamczyk, którzy też często są obserwatorami, to czasami jestem mile zaskoczona, jak mocno nowe demokracje, młodsze od naszych, przestrzegają wszystkich zasad, a my sobie troszeczkę w pewnych sprawach odpuściliśmy.

Myślę więc, że nie tak wiele osób będzie korzystało z pełnomocników, ale to jest ważny gest z naszej strony, że dopuszczamy taką możliwość. Nie przesadzałabym z obawami, że ta instytucja będzie nadużyta, bo obecnie są inne możliwości nadużyć i są inne nadużycia podczas wyborów, powszechnie obserwowane. Być może warto zwrócić uwagę też na to, żeby zapewnić to, aby osoby starsze, niepełnosprawne mogły rzeczywiście wyrazić swoją wolę, na to, czy posługują się pełnomocnikiem, czy ktoś im asystuje, w dobrym tego słowa znaczeniu, przy wyborach. Dziękuję bardzo.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję.

(Senator Dariusz Bachalski: Można?)

Tak, Panie Senatorze, zaraz pana dopuszczę do głosu.

Zapytam tylko przedstawiciela rządu, czy chce zabrać głos? Nie.

Proszę bardzo, Panie Senatorze.

Senator Dariusz Bachalski:

Chciałbym, Panie Marszałku, prosić o wpisanie sprawozdania z posiedzenia komisji – rozumiem, że są poprawki, więc pewnie będziemy musieli zorganizować posiedzenie połączonych komisji – jeszcze na tę sesję, żebyśmy zdążyli zrobić trzecie czytanie podczas tej sesji plenarnej.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dobrze.

Przypominam, że zgodnie z art. 81 ust. 3 Regulaminu Senatu drugie czytanie kończy się skierowaniem projektu do komisji w celu ustosunkowania się do zgłoszonych w toku dyskusji...

(*Głos z sali: Jeszcze zamknięcie dyskusji.*)

A, przepraszam.

Zamykam dyskusję.

Przypominam, że zgodnie z art. 81 ust. 3 Regulaminu Senatu drugie czytanie kończy się skierowaniem projektu do komisji w celu ustosunkowania się do zgłoszonych w toku dyskusji wniosków.

Proponuję, aby Senat skierował projekt ustawy do Komisji Ustawodawczej, Komisji Praw Człowieka i Praworządności oraz Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej.

Jeżeli nie usłyszę innych propozycji, uznam, że Senat propozycję przyjął.

Stwierdzam, że Senat skierował projekt ustawy o zmianie ustawy o wyborze Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej oraz niektórych innych ustaw do Komisji Ustawodawczej, Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej oraz Komisji Praw Człowieka i Praworządności.

Przypominam, że senator Bachalski zgłosił wniosek o wyznaczenie komisjom terminu przygotowania dodatkowego sprawozdania, tak aby można było przeprowadzić trzecie czytanie projektu ustawy jeszcze na tym posiedzeniu Senatu.

Jeśli nie usłyszę głosów sprzeciwu, uznam, że Senat przyjął przedstawiony wniosek. Nie słyszę głosów sprzeciwu.

Stwierdzam, że Senat wyznaczył komisjom termin przedstawienia dodatkowego sprawozdania i zobowiązał je, aby przygotowały to sprawozdanie jeszcze na tym posiedzeniu, tak aby trzecie czytanie projektu ustawy mogło się odbyć na bieżącym posiedzeniu Senatu.

Wniosek o charakterze legislacyjnym do tej ustawy zgłosił pan senator Alexandrowicz.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu siódmego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Prawo energetyczne.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa została uchwalona przez Sejm na dwudziestym dru-

gim posiedzeniu w dniu 21 lipca 2006 r. Do Senatu została przekazana w dniu 24 lipca 2006 r. Marszałek Senatu w dniu 24 lipca 2006 r., zgodnie z art. 68 ust. 1 Regulaminu Senatu, skierował ją do Komisji Gospodarki Narodowej. Komisja po rozpatrzeniu ustawy przygotowała swoje sprawozdanie w tej sprawie.

Przypominam ponadto, że tekst ustawy zawarty jest w druku nr 211, a sprawozdanie komisji w druku nr 211A.

Proszę sprawozdawcę Komisji Gospodarki Narodowej senatora Mariana Miłka o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji w sprawie rozpatrywanej ustawy.

Senator Marian Miłek:

Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

Rozpatrywana ustawa o zmianie ustawy – Prawo energetyczne jest już chyba trzydziestą nowelizacją ustawy – Prawo energetyczne z dnia 10 kwietnia 1997 r. Dotyczy ona implementacji dyrektywy Rady 2004/67 z dnia 26 kwietnia 2004 r. dotyczącej środków zapewniających bezpieczeństwo dostaw gazu ziemnego oraz rozporządzenia nr 1775/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 kwietnia 2005 r. w sprawie warunków dostępu do sieci przesyłowej gazu ziemnego.

Na wspólnotowym rynku gazu dokonano prawnego oddzielenia operatorów systemów gazowych od wytwórców i sprzedaży. Taki sam podział zadań jest już zawarty w ustawie – Prawo energetyczne. Ale obecnie obowiązująca ustawa nie precyzuje odpowiedzialności poszczególnych podsektorów za bezpieczeństwo energetyczne i trybu postępowania poszczególnych podmiotów w sytuacjach ograniczenia podaży gazu w kontekście uwarunkowań obowiązujących w Unii Europejskiej. Zgodnie z dyrektywą na poziomie Unii Europejskiej utworzono grupę koordynującą do spraw gazu, która ma ułatwić koordynację działań państw członkowskich w sytuacji poważnego zaburzenia dostaw gazu i która służy pomocą państwom członkowskim na poziomie krajowym.

W sytuacji poważnego zaburzenia dostaw gazu w dyrektywie przewidziano trzy fazy działań. Pierwsza faza obejmuje reakcję podmiotów sektora gazowego na występujące zaburzenia. Druga wymaga podjęcia przez poszczególne państwa członkowskie takich środków, które pozwolą na eliminację zaburzeń i ich skutków. W trzeciej fazie stosowane są środki na poziomie wspólnotowym, przy czym działania koordynowane są przez utworzoną grupę koordynującą do spraw gazu. Trzeci etap wymaga ścisłej współpracy odpowiednich organów administracji rządowej z grupą koordynującą do spraw gazu. W ten sposób przyporządkowano środki do

(senator M. Miłek)

skal zaburzeń dostaw gazu: lokalnej, krajowej oraz unijnej.

Ustawa – Prawo energetyczne z dnia 10 kwietnia 1997 r. w art. 9j ust. 1 stanowi, iż przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się obrotem gazem ziemnym z zagranicą jest zobowiązane utrzymywać zapasy tego gazu w wysokości 3% planowanej przez to przedsiębiorstwo rocznej wielkości importu gazu ziemnego. Nowelizacja ustawy narzuca utrzymanie tych zapasów na terenie Rzeczypospolitej Polskiej, co zwiększa bezpieczeństwo energetyczne Polski.

Zmiana ustawy – Prawo energetyczne w art. 1 ust. 1 zobowiązuje przedsiębiorstwa energetyczne zajmujące się magazynowaniem paliw gazowych do świadczenia usług magazynowych operatorowi systemu przesyłowego gazowego oraz firmom zajmującym się sprzedażą gazu, oczywiście za wynagrodzeniem zgodnym z taryfą przedsiębiorstwa energetycznego zajmującego się magazynowaniem paliw gazowych.

W art. 11 doprecyzowano treść delegacji ustawowej dla Rady Ministrów dotyczącej rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 marca 2003 r. w sprawie szczegółowych zasad i trybu wprowadzania ograniczeń w sprzedaży paliw stałych oraz ciekłych oraz w dostarczaniu i poborze paliw gazowych, energii elektrycznej lub ciepła. Omówiono tryb informowania odbiorców oraz rządu o zaburzeniach w dostawie gazu. Operator systemu przesyłowego gazowego na podstawie zebranych przez siebie informacji zgłasza ministrowi właściwemu do spraw gospodarki potrzebę wprowadzenia ograniczeń w dostarczaniu paliw gazowych.

Art. 11b ust. 2 zawiera upoważnienie dla ministra właściwego do spraw gospodarki do wystąpienia do Rady Ministrów z wnioskiem o konieczności zawiadomienia przewodniczącego grupy koordynującej do spraw gazu o wystąpieniu zaburzeń dostaw gazu, których likwidacja skutków wymaga działań innych państw członkowskich, lub też z wnioskiem o konieczności wystąpienia do Komisji Europejskiej z żądaniem zwołania posiedzenia grupy koordynującej do spraw gazu.

W art. 23 ust. 2 ustawy – Prawo energetyczne, określającym zakres działania prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, rozszerza się ten zakres o kontrolowanie realizacji obowiązków wynikających z przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1775/2005 z dnia 28 września 2005 r. w sprawie warunków dostępu do sieci przesyłowej gazu ziemnego. Rozporządzenie, a za nim ustawa, narzuca pełną przejrzystość warunków świadczonych usług przez operatorów systemów przesyłowych, w tym obowiązek publikowania prawie wszystkich infor-

macji dotyczących operatorów. Ograniczenie informacji może nastąpić jedynie za zgodą prezesa Urzędu Regulacji Energetyki.

W nowelizacji ustawy – Prawo energetyczne w art. 56 wprowadzono kary pieniężne za nieprzestrzeganie obowiązków wynikających z przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1775/2005 z dnia 28 września 2005 r. w sprawie warunków dostępu do sieci przesyłowej gazu ziemnego. Sprawa kar w rozporządzeniu i konsekwentnie w ustawie została uregulowana w sposób bardzo rygorystyczny. Nawet o zmianie przepisów w zakresie kar pieniężnych i o działaniach podejmowanych w przypadku naruszenia warunków dostępu do sieci prezes Urzędu Regulacji Energetyki musi niezwłocznie powiadomić Komisję Europejską.

Panie Marszałku, Wysoki Senacie, przyjęcie ustawy o zmianie ustawy – Prawo energetyczne jest sprawą bardzo pilną. Zgodnie z art. 11 dyrektywy nr 2004/67 jej implementacja w krajowym ustawodawstwie powinna zostać wprowadzona najpóźniej do dnia 19 maja 2006 r. Komisja Gospodarki Narodowej nie proponuje wprowadzenia do ustawy żadnych poprawek, a głosowanie nad ustawą w Komisji Gospodarki Narodowej dało wynik jednomyślny. Dlatego proszę Wysoki Senat o przyjęcie ustawy o zmianie ustawy – Prawo energetyczne bez poprawek. Dziękuję bardzo.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję, Panie Senatorze.

Zgodnie z art. 44 ust. 5 Regulaminu Senatu przed przystąpieniem do dyskusji senatorowie mogą zgłaszać z miejsca trwające nie dłużej niż minutę zapytania do senatora sprawozdawcy.

Czy ktoś z państwa senatorów pragnie zadać takie pytanie? Nie ma chętnych.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa była rządowym projektem...

Dziękuję, Panie Senatorze.

(Senator Marian Miłek: Dziękuję.)

Przypominam, że rozpatrywana ustawa była rządowym projektem ustawy. Do reprezentowania stanowiska rządu w toku prac parlamentarnych został upoważniony minister gospodarki. Zgodnie z art. 50 Regulaminu Senatu głos może teraz zabrać obecny na posiedzeniu przedstawiciel rządu.

Czy pan minister Wilczak chce zabrać głos?

(Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Gospodarki Tomasz Wilczak: Dziękuję bardzo, Panie Marszałku, wobec tak obszernego sprawozdania i braku poprawek rezygnuję z zabrania głosu.)

Dziękuję.

Zgodnie z art. 44 ust. 6 Regulaminu Senatu senatorowie mogą zgłaszać z miejsca trwające nie dłużej niż minutę zapytania do obecnego

(marszałek B. Borusewicz)

na posiedzeniu przedstawiciela rządu związane z omawianym punktem porządku obrad.

Czy ktoś z państwa senatorów chce zadać takie pytanie?

Proszę bardzo, pani senator Gacek, potem pan senator Andrzejewski.

Senator Urszula Gacek:

Dziękuję bardzo, Panie Marszałku.

Chciałabym zapytać pana ministra o pewną sprawę. Bezpieczeństwo energetyczne zależy od kilku czynników, a jednym z nich jest możliwość przechowywania rezerw gazu w magazynach. Jeżeli się nie mylę, to do listopada 2008 r. Polska powinna mieć możliwość przechowania dziewięćdziesięciodniowych rezerw gazu ziemnego, czyli około 4,5 miliarda m³. Z tego, co informuje PGNiG, na najbliższe lata ta firma zakłada zwiększenie możliwości magazynowania, ale tylko do 3,9 miliardów m³.

Dwa pytania. Czy pana zdaniem PGNiG osiągnie ten cel, te 3,9 miliardów m³, do końca 2008 r.? I drugie pytanie: czy możemy zgodnie z tą ustawą część naszych rezerw przechowywać w magazynach poza terytorium Polski? Była tutaj mowa o tym, że musimy w Polsce, ale czy część możemy przechowywać poza Polską, bo wiem, że do tego czasu korzystaliśmy z magazynów na Ukrainie i na Białorusi. Dziękuję bardzo.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję.

Pan senator Andrzejewski.

Senator Piotr Andrzejewski:

Przy okazji tej ustawy jeden z profesorów zwrócił nam w ramach prac Komisji Ustawodawczej uwagę – a mówię o tym, ponieważ będziemy mieli ciągle do czynienia z tą praktyką – na zakres konieczności implementacji. Polska konstytucja przewiduje bowiem w przepisach o źródłach prawa automatyczną wyższość nie tylko pierwotnego prawa unijnego, ale i wtórnego, czyli tych wszystkich podustawowych dyrektyw; one mają priorytet i powinny być bezpośrednio implementowane do polskiego systemu prawnego. Również artykuł konstytucji mówiący, że Polska przestrzega prawa międzynarodowego, plus wtopienie tych dyrektyw automatycznie do egzekucji w polski system prawny, zdaniem niektórych teoretyków, usuwają konieczność powtarzania ich całkowicie w polskim systemie prawnym.

Przy okazji akurat tej dyrektywy i jej implementacji chciałbym spytać, które z tych przepisów, niezależnie od tego, czy byłoby to implementowane do polskiego prawa energetycznego, mogłyby samoistnie funkcjonować w systemie prawnym w Polsce, a które są niezbędne do tego, żeby uszczegółwić tę dyrektywę w polskim systemie prawnym. Jak dotąd bowiem praktyka legislacyjna jest dosyć jednolita i, czy trzeba, czy nie trzeba, wszystkie dyrektywy wpisuje się do polskiego systemu prawnego *expressis verbis* w ramach implementacji, co zdaniem niektórych teoretyków nie jest konieczne i niezbędne.

Przy okazji tego zabiegu legislacyjnego, choć mógłbym zadać to pytanie przy okazji innego, podobnego zabiegu, chciałbym właśnie o to pana ministra spytać, bo szczególnie pan minister ma do czynienia z tego typu implementacją dyrektyw do polskiego systemu prawnego. Nie wiem, czy jest pan w stanie odpowiedzieć w tej chwili, jeśli nie byłby pan w stanie odpowiedzieć teraz, to chciałbym dostać odpowiedź na piśmie, bo to dotyczy całego procesu legislacyjnego i ma dla nas zasadnicze znaczenie.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję, Panie Senatorze.

Pan senator Korfanty.

Potem pana ministra poproszę na mównicę.

Proszę bardzo, Panie Senatorze.

Senator Bronisław Korfanty:

Dziękuję bardzo.

Panie Marszałku! Panie Ministrze!

W nawiązaniu do tego, co powiedziała pani senator Gacek, a co dotyczyło zapasów, chciałbym zapytać konkretnie o art. 9j. Artykuł ten mówi, że przedsiębiorstwo energetyczne, które zajmuje się obrotem gazem ziemnym z zagranicy, jest obowiązane utrzymywać zapasy tego gazu w ilości 3% planowanej przez to przedsiębiorstwo rocznej wielkości importu gazu ziemnego. Chciałbym zapytać, jak to wyglądało w poprzedniej wersji tej ustawy? Czy ten poziom był ustalony w innej wysokości, w mniejszej czy większej? I chciałbym wiedzieć, czy ta ustalona wielkość w wysokości 3% zapewnia bezpieczeństwo energetyczne Polski w zakresie gazu? Dziękuję bardzo.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Pan senator Trybuła, proszę bardzo.

Senator Zbigniew Trybuła:

Panie Marszałku! Panie Ministrze!

Senator Korfanty wyprzedził mnie właściwie z tym swoim pytaniem, ale ja wobec tego, jak już

(senator Z. Trybuła)

było to pytanie zadane, zapytam o systemy magazynowe. Wiem, że wykorzystuje się do tego nieczynne już kopalnie. Jest na przykład w Wierzchowicach nieczynna kopalnia, która jest magazynem na gaz ziemny. Czy PGNiG i ministerstwo rozważają też inne możliwości magazynowania, na przykład w pokładach soli kamiennej? I czy w tym planie, o którym mówiła pani senator Gacek – chodzi o te 3,9 miliarda m³ – uwzględnione są również inne magazyny, poza nieczynnymi kopalniami gazu ziemnego? Dziękuję bardzo.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Proszę bardzo, Panie Ministrze.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Gospodarki Tomasz Wilczak:

Panie Marszałku, Wysoka Izbo, postaram się zwięźle odpowiedzieć na te wszystkie pytania.

Panie Senatorze – zwracam się do pana senatora Andrzejewskiego – ponieważ pytanie jest szersze, spróbujemy odpowiedzieć na nie na piśmie, tak żeby po prostu tutaj nie próbować wyławiać z poszczególnych innych przepisów właśnie...

Jeśli chodzi o pytanie pierwsze pani senator Gacek: nie ma takiego obowiązku, o którym pani wspomniała, w żadnym przepisie prawa unijnego. Tak że nie będziemy mieli do 2008 r. żadnego obowiązku utrzymywania tak dużych rezerw dziewięćdziesięciodniowych. W tej chwili nasze zdolności magazynowe trochę przekraczają 10% rocznego zużycia gazu i wynoszą 1,6 miliarda m³.

Kiedyś rzeczywiście wykorzystywaliśmy komercyjnie magazyny na Ukrainie i na Białorusi. W tej chwili takich magazynów nie utrzymujemy poza granicami kraju.

Oczywiście, te 3%, Panie Senatorze, nie zapewnią bezpieczeństwa energetycznego w zakresie dostaw gazu, to jest około dziesięciodniowe przeciętne zużycie gazu, a chciałoby się więcej. Mamy 1,6 miliarda m³, to jest 11–12%, tak że to wystarcza na około dziesięć dni, może nawet mniej, szczytowego zużycia. Ten przepis o 3% był w prawie polskim, tylko myśmy doprecyzowali, że te 3% ma być przechowywane przez importerów na terenie kraju. Proszę państwa, wiem, że były w związku z tym protesty na przykład firmy dystrybucyjnej, która importuje na własne potrzeby dystrybucyjne gaz z terenów Niemiec; ona działa na terenie województwa lubuskiego w okolicach Słubic, Międzyrzeczka. Okazuje się, że te 3% pojemności magazyno-

wych to jest pojemność ich rurociągów. Uznaliśmy więc, że ten akurat wymóg na terenie kraju spełniają.

Jeżeli chodzi o rozbudowę magazynów, oczywiście PGNiG będzie dążyło do rozbudowy. Chcemy doprowadzić do powiększenia zdolności magazynowej, być może uda się dwukrotnie. Oczywiście, w takich kawernach solnych się przechowuje, Mogilno jest taką kawerną solną i tam magazyn będzie rozbudowywany. Na potrzeby inwestycyjne również zarezerwowane są środki w jednym z programów operacyjnych. To tyle mogę tytułem odpowiedzi na pytania państwa senatorów powiedzieć.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Jeszcze są pytania.

Pan senator Augustyn i pan senator Bachalski... Nie, przepraszam.

Senator Mieczysław Augustyn:

Panie Ministrze, w naszych odkrytych już zasobach znajdują się jeszcze spore ilości gazu i według prognoz przedsiębiorstw wiertniczych istnieje szansa na odkrycie nowych. Jeśli mówimy o bezpieczeństwie energetycznym, to nie musimy mieć na myśli tylko tego, co mamy pod ziemię wpompować, że tak powiem, ale powinniśmy mieć w dużej mierze, może nawet przede wszystkim, na myśli to, co możemy stamtąd, z naszych zasobów naturalnych wydobyć. W Pile, z której pochodzę, jest Przedsiębiorstwo Poszukiwań Nafty i Gazu, część PGNiG, i wiem, że można by było w Polsce zdecydowanie zwiększyć zarówno poszukiwania, jak i ilość wydobywanego gazu. Czy ministerstwo przewiduje w ramach bezpieczeństwa energetycznego jakiś znaczący postęp w tej dziedzinie?

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję.

Pan senator Miłek.

(*Senator Marian Miłek: Ja chciałbym tylko dopowiedzieć kilka słów do wypowiedzi pana ministra, ale to może po tym, jak pan minister skończy swoją wypowiedź.*)

To może w dyskusji, Panie Senatorze.

Pani senator Gacek.

Senator Urszula Gacek:

Dziękuję bardzo.

Panie Ministrze, ja miałam informację, że 20 kwietnia 1998 r. przyjęliśmy ustawę, która nas obowiązywała do tych dziewięćdziesięciodniowych rezerw. Nie ma takiej ustawy?

**Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Gospodarki
Tomasz Wilczak:**

Nie, absolutnie nie ma takiego aktu prawnego, który obligowałby nas do utrzymywania dziewięćdziesięciodniowych rezerw. To byłby rzeczywiście szczyt szczęścia, gdybyśmy mieli możliwość zapewnienia sobie takich rezerw. Ale za-przeczam.

Jeśli zaś chodzi o odpowiedź na poprzednie pytanie, Panie Senatorze, przede wszystkim trzeba powiedzieć, że magazyny gazu rządzą się innymi prawami technicznymi, ten gaz można czerpać zupełnie inaczej niż ze złoża. Tak że z magazynu będziemy po prostu czerpać tyle, ile nam potrzeba. A co do złóż gazu, rzeczywiście, Polska ma złoża gazu i są możliwości zwiększenia wydobycia. Ja miałem okazję na ten temat wypowiadać się z trybuny sejmowej, odpowiadając na wiele pytań poselskich. Proszę państwa, chciałbym powiedzieć, że przez ostatnie cztery lata spółka PGNiG praktycznie nie zainwestowała nic w zwiększenie wydobycia, na co są dowody w postaci po prostu danych dotyczących ilości gazu wydobywanego rocznie, które można w pierwszym lepszym zestawieniu statystycznym zobaczyć.

Jeżeli chcielibyśmy, proszę państwa, zwiększyć wydobycie gazu o około 1 miliard m³ rocznie, powinniśmy około 1 miliarda 800 tysięcy zł zainwestować w kopalnię, plus jeszcze konieczne są dodatkowe środki do odprowadzania gazu do systemu gazowniczego. Zatem są to bardzo duże wydatki. Oczywiście tymi zagadnieniami zajmować się będzie Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo, spółka do tego celu powołana i utrzymywana w kraju. Nie wiem, czy będzie nas stać, żeby wydać 18 miliardów zł na inwestycje i zwiększyć roczne wydobycie o 10 miliardów m³ tak, aby zastąpić całkowicie import gazu, bo tyle powinniśmy zwiększyć, żeby całkowicie wyeliminować import. Uważam to za nierealne, ale PGNiG w swoich planach inwestycyjnych, zwłaszcza na Niżu Wielkopolskim, ma również zwiększenie wydobycia.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Pan senator Trybuła, proszę bardzo.

Senator Zbigniew Trybuła:

Panie Marszałku! Panie Ministrze!

Jeszcze jedno pytanie w związku z ewentualnymi planami zwiększenia wydobycia gazu ziemnego. Czy jest ustawa o ochronie na przykład helu, który jest zawarty w gazie ziemnym? Zwiększone wydobycie czy użycie gazu ziemnego, który jest w pokładach polskich, a zawiera hel, co jest rzeczą taką dość szczególną, może spowodować

duże straty. Fabryka odazotowania gazu w Odolanowie na przykład uzyskuje hel, potem go sprzedaje i na tym zarabia. Czy jest takie prawo, które chroni hel zawarty w gazie ziemnym? Chodzi o to, żeby go nie podawać, że tak powiem, razem z gazem ziemnym i żeby tam, gdzie złoża gazu ziemnego zawierają hel, maksymalnie go wykorzystywać. Dziękuję.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Czy są jeszcze jakieś pytania?

Jeśli nie, to, Panie Ministrze, ja mam jedno pytanie.

PGNiG jest największym producentem, wydobywcą ropy naftowej. Czy nie uważa pan za stosowne, żeby ten sektor został oddzielony, wydzielony z PGNiG? PGNiG jest spółką gazową. Czy ropą naftową nie powinien zajmować się ktoś inny? Pytam o to w kontekście sugestii o braku środków na wydobycie gazu, na eksploatację. Jak rozumiem, PGNiG – tak mi się wydaje – nie zwiększało wydobycia właśnie z tego powodu. Może także dlatego, że chcemy te nasze złoża zachować na później. Jeżeli nie, to chyba chodzi tylko o problem inwestycji finansowych. Dziękuję.

**Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Gospodarki
Tomasz Wilczak:**

Nie ma specjalnego uregulowania prawnego, które odnosiłoby się właśnie do helu. Rzeczywiście, zakład odazotowania w Odolanowie to była nasza sztandarowa inwestycja jeszcze chyba trzydzieści lat temu. Praktycznie cały gaz ze złóż odolanowskich był przepuszczany przez te instalacje i dokonywane było oddzielenie helu od tego gazu. Na pewno nie można tego zrobić w przypadku każdego złoża. Z tego, co wiem, podobna instalacja będzie również realizowana w Grodzisku przy okazji zagospodarowania złóż kościańskich i międzychodzkich, taka zbiorcza instalacja, gdzie także odhelowanie, oddzielenie helu będzie następowało. To jest też dobry biznes, więc tam, gdzie zawartość helu będzie duża i jednocześnie ilości gazu wydobywane w danym miejscu będą wystarczająco duże, budowa takiej instalacji na pewno będzie opłacalna. Ale nie wszędzie można to zrealizować.

Odniosę się teraz do pytania pana marszałka. Otóż złoża gazu, niestety albo stety, występują razem ze złożami ropy naftowej i często gaz jest elementem odpadowym przy szczypaniu złóż ropy naftowej. Na przykład w złożu w Dębnie koło Gorzowa Wielkopolskiego gaz jest dodatkiem do ropy naftowej. Dlatego trudno by to było rozdzielić w ten sposób.

Jeśli chodzi o środki inwestycyjne, to sądzę, że w tej chwili PGNiG dysponuje środkami, które

(podsekretarz stanu T. Wilczak)

będą umożliwiały stopniowe zwiększanie produkcji krajowego gazu ziemnego. Udokumentowane złoża gazu ziemnego możliwego w tej chwili do wydobycia wynoszą, o ile dobrze pamiętam, około 160 miliardów m³. To wystarczy na około czterdzieści lat wydobycia. A szacowane zasoby maksymalne – ja się nie znam tak dokładnie na określeniach geologicznych – sięgają około 1 biliona m³. Tak więc gaz ziemny jeszcze mamy.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję bardzo, Panie Ministrze.

(Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Gospodarki Tomasz Wilczak: Dziękuję.)

Otwieram dyskusję.

Przypominam o wymogach regulaminowych dotyczących czasu przemawiania senatorów, o konieczności zapisywania się do głosu u senatora prowadzącego listę mówców, a przede wszystkim o obowiązku składania podpisanych wniosków o charakterze legislacyjnym u marszałka Senatu do czasu zamknięcia dyskusji.

Proszę o zabranie głosu pana senatora Miłka.

Senator Marian Miłek:

Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

Moja wypowiedź będzie nawiązaniem do tej dyskusji, która odbyła się przed chwilą. Chciałbym tylko coś dopowiedzieć i uzupełnić po to, abyśmy mieli większe rozeznanie w tych sprawach, o których rozmawiamy.

Pierwsza sprawa. Państwowe magazyny gazu są magazynami strategicznymi dla Polski. Ta trzyprocentowa, dostępna natychmiast rezerwa ma być dostępna w momencie wystąpienia zaburzenia, czyli gwałtownego spadku ciśnienia w sieci gazowej. Tutaj czynnikiem decydującym jest szybkość. Ta trzyprocentowa rezerwa musi być dostępna w miarę szybko. Jeżeli chodzi o państwowe magazyny gazu, to rzeczywiście, tak jak pan minister powiedział, jest to 1 miliard 600 milionów m³. Może tylko krótko przypomnę: Wierzchowice – 480 milionów m³, Husów – 400 milionów m³, wspomniane tu Mogilno – 391 milionów m³, Strachocina – 130 milionów m³. To są te najważniejsze.

Wierzchowice. Kilkaset milionów złotych włożono w budowę tego magazynu. Budowa, inwestycja została przerwana. Nie znam jej dalszych losów, nie wiem, czy będzie kontynuowana, czy będzie rozbudowywana. A możliwości, jeżeli chodzi o magazynowanie gazu, są tam przeogromne. To jest kwestia rozdzielenia sprawy państwowych magazynów gazu i trzyprocentowej rezerwy. Oczywiście, ta rezerwa może być magazynowana również w części pojemności tych państwowych magazynów gazu.

Sprawa implementacji dyrektyw itd. Chciałbym przypomnieć – bo akurat nie ma tutaj senatora Andrzejewskiego – że dyrektywa określa jedynie cel i horyzont czasowy, nie określa wysokości środków. To musi się znaleźć w ustawach, w naszym prawie. Na przykład tryb powiadamiania grupy koordynującej do spraw gazu o jakimś kataklizmie gazowym w Polsce, od operatora poprzez ministra gospodarki, poprzez Radę Ministrów itd. To musi być ustalone w naszej ustawie, o tym dyrektywa nie mówi. I od takich implementacji nie uciekniemy.

Sprawa zasobów gazu. Rzeczywiście mamy bardzo duże zasoby gazu. Ciągłe jeszcze są odkrywane, ostatnio w okolicach Lubiatowa, Międzychodu. Tylko że ten gaz nie jest najlepszej jakości. Ten gaz wymaga odpowiedniego dopracowania, odpowiedniej obróbki. I tak się dzieje, w przypadku zasilania elektrociepłowni w Gorzowie Wielkopolskim z pokładów gazowych w Dębnie, Elektrociepłowni „Zielona Góra” z kopalni gazu w Kościanie. Tylko że ten gaz jest mieszany z innym gazem i dopiero takowy nadaje się do użytku w tych elektrowniach.

Sprawa zastąpienia importu naszym wydobyciem nie do końca jest taka prosta. My nie jesteśmy w stanie całkowicie zastąpić importu. Musimy dobry gaz importować po to, żeby go mieszać ze złym albo trochę gorszym naszym gazem, aby był zdatny do użycia.

Sprawa zakresu stosowania nowelizacji ustawy, szczególnie w punkcie dotyczącym tej trzyprocentowej rezerwy. Dzisiaj istnieje właściwie tylko jedno przedsiębiorstwo, którego będzie dotyczyła nowelizacja ustawy – PGNiG. MOW, czyli niemiecka spółka „Media Odra Warta”, która rozwinęła się na zachodnim, środkowym przygraniczu, właściwie kupuje w tej chwili gaz od PGNiG. No i nie sprowadza go z zagranicy, z Niemiec. Początkowo sprowadzała. Czyli w tej chwili nie ma potrzeby utrzymywania tego trzyprocentowego zapasu, ponieważ on obowiązuje jedynie tych importerów, którzy skupują gaz właśnie z zagranicy.

Tyle może dodatkowych wyjaśnień, które państwu senatorom troszeczkę chyba poszerzą pole widzenia i ulokują właściwie tę ustawę w tym całym bardzo skomplikowanym problemie energetycznym. Dziękuję bardzo.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję, Panie Senatorze.

Proszę o zabranie głosu pana senatora Trybułę.

Senator Zbigniew Trybuła:

Panie Marszałku! Panie Ministrze! Wysoka Izbo!

Ja krótko. W związku z omawianą ustawą prosiłbym bardzo pana ministra o to, żeby w mini-

(senator Z. Trybuła)

sterstwie pomyślano o pracy na temat ustawy o ochronie helu. Rzeczywiście, jeżeli ilość gazu będzie się zwiększała – i będą w tym również brały udział podmioty poza PGNiG – to może nastąpić sytuacja, że duże ilości gazu, który jest u nas w Polsce, będą bezpośrednio spalane, a zawarty tam hel, gaz dość wyjątkowy, będzie stracony. Instalacja w Odolanowie, która już od ponad trzydziestu lat działa non stop, pokazuje, że hel po odzyskaniu, po skropleniu przynosi określone zyski. Chcę też przy tej okazji powiedzieć, że nasza instalacja jest jedynym miejscem w Europie, gdzie odzyskuje się duże ilości helu na skalę przemysłową i możliwości techniczne instalacji nie są w pełni wykorzystane. Ustawa o ochronie helu zapobiegłaby temu, żeby ten hel był stracony. Jak wiemy, hel jest materiałem strategicznym, potrzebnym w wielu dziedzinach gospodarki, nie tylko nauki. Ja korzystam z helu jako źródła zimna do uzyskiwania niskich temperatur. Dziękuję bardzo.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję, Panie Senatorze.

Informuję, że lista mówców została wyczerpana.

Zgodnie z art. 52 ust. 2 Regulaminu Senatu, zamykam dyskusję.

Do głosowania w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Prawo energetyczne przejdziemy w czwartek wieczorem.

Dziękuję, Panie Ministrze.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu ósmego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych oraz ustawy o podpisie elektronicznym.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa została uchwalona przez Sejm na dwudziestym drugim posiedzeniu w dniu 21 lipca 2006 r. Do Senatu została przekazana w dniu 24 lipca 2006 r. Marszałek Senatu w dniu 24 lipca 2006 r., zgodnie z art. 68 ust. 1 Regulaminu Senatu, skierował ją do Komisji Gospodarki Narodowej oraz Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej. Komisje po rozpatrzeniu ustawy przygotowały swoje sprawozdania w tej sprawie.

Przypominam ponadto, że tekst ustawy zawarty jest w druku nr 214, a sprawozdania komisji w drukach nr 214A i 214B.

Proszę sprawozdawcę Komisji Gospodarki Narodowej senatora Jerzego Szymurę o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji w sprawie rozpatrywanej ustawy.

Senator Jerzy Szymura:

Szanowny Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Mam zaszczyt przedstawić sprawozdanie Komisji Gospodarki Narodowej z debaty nad usta-

wą o zmianie ustawy o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych oraz ustawy o podpisie elektronicznym. Wnioskodawcą w przypadku tej ustawy było Ministerstwo Gospodarki, które reprezentował podczas obrad komisji pan minister Tomasz Wilczak.

Proponowane w ustawie zmiany dotyczą w zasadzie jednej sprawy. Otóż wnioskodawca proponuje, aby przesunąć termin określony tą ustawą, a termin ten dotyczy momentu uruchomienia podpisu elektronicznego oraz związanego z tym poniekąd procesu umożliwiającego ogłaszanie aktów normatywnych oraz ustaw w formie elektronicznej.

Sama treść ustawy jest bardzo krótka, dotyczy jednak bardzo ważnej rzeczy – uruchomienia w kontaktach obywateli z administracją państwową podpisu elektronicznego. Proponowany przez wnioskodawcę termin przesunięcia obowiązywania podpisu elektronicznego został określony na dzień 1 maja 2008 r.

Po przedstawieniu propozycji przez wnioskodawcę, pana ministra Wilczaka, odbyła się krótka dyskusja, w wyniku której została zaproponowana poprawka do tej ustawy, skracająca ten termin o jeden rok. Wnioskodawcami było trzech senatorów: pani senator Dorota Arciszewska-Mielewczyk, pan senator Bronisław Korfanty oraz mówiący te słowa senator Jerzy Szymura. W wyniku głosowania poprawka została przyjęta i w związku z tym Komisja Gospodarki Narodowej proponuje, aby Senat przyjął uchwałę, która wprowadza proponowaną zmianę, łącznie z poprawką zgłoszoną w czasie debaty Komisji Gospodarki Narodowej. Dziękuję bardzo.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję, Panie Senatorze.

Proszę sprawozdawcę Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej senatora Andrzeja Owczarka o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji w sprawie rozpatrywanej ustawy.

Senator Andrzej Owczarek:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Faktycznie, tekst tej ustawy jest niesłychanie krótki. Są to tylko trzy artykuły. Chcę tylko dodać, że jeden z tych artykułów, mianowicie dotyczący ustawy o ogłaszaniu aktów normatywnych w formie elektronicznej, ma termin 1 lipca, wtedy wszedł w życie, czyli praktycznie półtora miesiąca obowiązuje, a my przesuwamy ten termin na dzień – taka jest propozycja – 1 maja 2008 r. Komisja samorządu również uważa, że jest to termin zbyt długi, że byłoby znacznie lepiej, gdyby dało się taki termin skrócić. Dlatego też przegłosowano wniosek o skrócenie terminu wejścia

(senator A. Owczarek)

w życie ustawy do dnia 1 stycznia 2008 r. Proponujemy Wysokiej Izbie przyjęcie takiego terminu. Dziękuję.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję, Panie Senatorze.

Zgodnie z art. 44 ust. 5 Regulaminu Senatu przed przystąpieniem do dyskusji senatorowie mogą zgłaszać z miejsca trwające nie dłużej niż minutę zapytania do senatorów sprawozdawców.

Czy ktoś z państwa senatorów pragnie zadać takie pytanie? Nie ma zgłaszających się.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa była poselskim oraz rządowym projektem ustawy. Do reprezentowania stanowiska rządu w toku prac parlamentarnych został upoważniony minister gospodarki.

Zgodnie z art. 50 Regulaminu Senatu głos może teraz zabrać obecny na posiedzeniu przedstawiciel rządu.

Czy przedstawiciel rządu chce zabrać głos w sprawie rozpatrywanej ustawy i przedstawić stanowisko rządu?

(Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Gospodarki Tomasz Wilczak: Tak, Panie Marszałku.)

Proszę bardzo, Panie Ministrze.

Pan minister Tomasz Wilczak.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Gospodarki Tomasz Wilczak:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Ustawa z dnia 18 września 2001 r. o podpisie elektronicznym w art. 58 ust. 2 zobowiązuje organy władzy publicznej do umożliwienia odbiorcom usług certyfikacyjnych, to znaczy posiadaczom podpisu elektronicznego, wnoszenia podań i wniosków oraz innych czynności w postaci elektronicznej, w przypadkach gdy przepisy prawa wymagają składania ich w określonej formie lub według określonego wzoru, od dnia 16 sierpnia 2006 r. W opinii współprzewodniczącego Zespołu do spraw Społeczeństwa Informacyjnego Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego jedynie jednostki samorządu terytorialnego bardziej aktywne, to znaczy wielkie miasta, część województw samorządowych i nieliczne powiaty, są dostatecznie przygotowane do terminowej realizacji przedsięwzięcia. Nie więcej niż 10% jednostek samorządu terytorialnego jest przygotowanych do umożliwienia składania formularzy drogą elektroniczną. Z tego względu konieczne jest przesunięcie terminu umożliwienia przez organy władzy publicznej wnoszenia podań i wniosków oraz wykonywania innych czynności w postaci elektronicznej.

Minister spraw wewnętrznych i administracji wystąpił o zmianę terminu przewidzianego art. 58 ust. 2 ustawy o podpisie elektronicznym na dzień 1 maja 2008 r. Termin ten jest terminem przemyślanym i skonsultowanym z przedstawicielami jednostek samorządu terytorialnego, a także skorelowanym z kluczowymi projektami administracji publicznej w zakresie udostępniania usług drogą elektroniczną, takich jak Pesel 2, e-Deklaracje, czy też e-PUAP.

W zgodnej opinii MSWiA i strony samorządowej, termin 1 maja 2008 r. jest pierwszym realnym terminem, w którym możliwe będzie zapewnienie otoczenia elektronicznego i sprzętowego umożliwiającego wszystkim, także najmniejszym gminom, realizację zadań nałożonych przez ustawę o podpisie elektronicznym. Propozycje krótszych terminów mogą doprowadzić do powtórzenia się sytuacji, w której organy nie będą mogły się z tego zadania wywiązać. Należy podkreślić, że te organy, które szybciej uzyskają lub już uzyskały gotowość do udostępniania formularzy, mogą z niej w sposób prawnie dozwolony korzystać znacznie wcześniej.

W odniesieniu do pytań komisji senackiej dotyczących zapisów art. 2 i 3 projektu ustawy z dnia 21 lipca 2006 r. o zmianie ustawy o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych oraz ustawy o podpisie elektronicznym, a także stanu faktycznego w okresie obowiązywania nowelizowanych obecnie przepisów, informuję, że zawieszony zostanie jedynie termin egzekwowania zapisów wspomnianych artykułów. Podmioty zobowiązane do realizacji postanowień tych artykułów nie są przygotowane do uruchomienia regulacji w dniu jej wejścia w życie. Zawieszenie obowiązku stosowania regulacji pozwoli na przygotowanie niezbędnych rozwiązań organizacyjno-technicznych przez te podmioty. Zapisy te dotyczą około dwóch tysięcy ośmiuset jednostek samorządu terytorialnego oraz urzędów centralnych.

Ponadto w odniesieniu do zgłaszanych uwag pragnę nadmienić, że zasada stabilności norm prawnych w obowiązującym systemie prawa nie ma charakteru zasady bezwzględnie obowiązującej. Dlatego uwzględniając trudności faktyczne, które wystąpiły w zakresie realizacji obowiązków określonych w art. 15 ust. 3a i ust. 5, art. 20a, art. 20b, art. 28a i 28b, w art. 42a, w projektowanej ustawie proponuje się zawieszenie stosowania wymienionych przepisów do dnia 1 maja 2008 r.

W związku z tym, że względu na związki między zmianą terminów w ustawie o podpisie elektronicznym a koniecznością ustawowej zmiany terminu przewidzianego w ustawie o ogłaszaniu aktów normatywnych, w świadomym zamyśle ustawodawcy zdecydowano o objęciu obu terminów projektem niniejszej nowelizacji.

(podsekretarz stanu T. Wilczak)

W wypadku uwzględnienia sugestii komisji senackich nie będzie możliwe, ze względu na kalendarz pracy parlamentu, dokonanie na czas zmiany terminu 16 sierpnia bieżącego roku, o którym wcześniej mówiłem. W takim razie bowiem projekt ustawy będzie musiał być ponownie rozpatrzony przez Sejm, a to oznacza, że zostanie rozpatrzony dopiero we wrześniu. Tymczasem zgodnie z obowiązującymi zapisami ustawy odnośna regulacja zacznie obowiązywać już od 16 sierpnia, czyli za dwa tygodnie.

W związku z pilną potrzebą zwolnienia organów władzy publicznej z obowiązkowej realizacji art. 58 ust. 2 ustawy o podpisie elektronicznym, i to w okresie przed wejściem tego obowiązku w życie, zwracam się do Wysokiej Izby w imieniu rządu o przyjęcie projektu nowelizacji w brzmieniu uchwalonym przez Sejm Rzeczypospolitej Polskiej. Dziękuję bardzo.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję, Panie Ministrze.

Zgodnie z art. 44 ust. 6 Regulaminu Senatu senatorowie mogą zgłaszać z miejsca, trwające nie dłużej niż minutę, zapytania do obecnego na posiedzeniu przedstawiciela rządu związane z omawianym punktem porządku obrad.

Czy ktoś z państwa senatorów chce zadać takie pytanie?

Nie widzę... A są chętni, dobrze.

Senator Augustyn zgłaszał się i pan senator także.

Proszę bardzo.

Senator Mieczysław Augustyn:

Panie Ministrze, ja rozumiem intencje, które przyświecały komisji w dążeniu do tego, ażeby termin zaproponowany przez ministerstwo skrócić. Za każdym razem ilekroć parlament, czy to ta izba, czy Sejm, ma wpisać jakiś termin do ustawy, uzyskuje przecież wcześniej od ministerstwa odpowiednie dane z zapewnieniem, że jest to termin dobry, ostateczny, możliwy itd., itd. Oczywiście po jakimś czasie często bywa, że ten termin jest przesuwany. Intencja komisji jest wobec tego taka, ażeby zmobilizować ministerstwo do tego, by podpis elektroniczny mógł być w administracji zastosowany jak najszybciej.

Czy mogłoby pan przekonać nas, że to nie dla wygody ministerstwa, i samorządu oczywiście, ten termin został tak wyznaczony? Jaka jest skala tego, czego już dokonano? Może mogłoby pan to podać w procentach, może w liczbach, może określić, jakie są do tego potrzebne wydatki, byśmy mogli rozmawiać o konkretach.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję, Panie Senatorze.
 Pan senator Kubiak, proszę bardzo.

Senator Janusz Kubiak:

Ja mam pytanie. Poprzednia ustawa dawała czteroletni okres i ona powinna obowiązywać już od 1 lipca tego roku. Jeżeli wejdzie w życie, to czy będzie obowiązywała od daty wejścia w życie, czy czternaście dni później? Jak określić ten okres? Czy prawo będzie działało wstecz? Czy będą tego jakieś konsekwencje? Dziękuję.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Panie Ministrze, prosiłbym jeszcze tutaj, na mównicę.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Gospodarki Tomasz Wilczak:

Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

Chciałbym powiedzieć, że we wrześniu 2001 r., kiedy uchwalano tę ustawę, nie mieliśmy jeszcze równoległej ustawy o informatyzacji, nie było programu informatyzacji państwa. W tej chwili Ministerstwo Gospodarki kończy swoją pieczę nad tą ustawą, przekazując ją do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji. Praktycznie rzecz biorąc, zajmowały się tą ustawą cztery kolejne rządy i nie można jej było do końca skutecznie zaimplementować. Po długich analizach, dyskusjach, jak wspomniałem, z przejmującym ją resortem spraw wewnętrznych i administracji oraz z jednostkami samorządu terytorialnego uznaliśmy, że właśnie ten okres do 1 maja 2008 r. będzie najbliższym terminem, o którym spokojnie będziemy mogli powiedzieć: tak, ten okres jest wystarczający, żeby dokończyć wdrażanie systemu w najmniejszych gminach. W tej chwili, jak wspomniałem, około 10% gmin, jednostek samorządu terytorialnego, ma techniczne możliwości pełnego wdrożenia tych przedsięwzięć w swoich biurach.

Jeśli chodzi o ostatnie pytanie o działanie prawa wstecz, to powiem, że ono zacznie działać dopiero w momencie upływu tych czternastu dni i wtedy to zawieszenie zostanie dokonane. W ten sposób ja bym interpretował tę...

(Senator Janusz Kubiak: Ale co to będzie za okres od 1 lipca do połowy sierpnia? Jakimi przepisami ten okres będzie objęty? Tamta ustawa określała termin wejścia na 1 lipca, a teraz to będzie od połowy sierpnia.)

Wejście jest przewidziane od 16 sierpnia. Od 16 sierpnia działa przepis art. 58 ust. 2.

(podsekretarz stanu T. Wilczak)

(Senator Janusz Kubiak: Obowiązywał termin do 1 lipca tego roku i po dziś dzień ten przepis nie wszedł przecież w życie, a już cały lipiec minął i ustawa powinna być stosowana.)

Nie, nie, ten przepis art. 58 ust. 2 wchodzi w życie 16 lipca w wersji, która jest obowiązująca.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję, Panie Ministrze.

Są jeszcze jakieś pytania? Nie ma.

Otwieram dyskusję.

Przypominam o wymogach regulaminowych dotyczących czasu przemawiania senatorów, o konieczności zapisywania się do głosu u senatora prowadzącego listę mówców, a przede wszystkim o obowiązku składania podpisanych wniosków o charakterze legislacyjnym do marszałka Senatu do czasu zamknięcia dyskusji.

Proszę o zabranie głosu pana senatora Wiatra.

Senator Kazimierz Wiatr:

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie!

Rzeczywiście, wprowadzenie podpisu elektronicznego jest sprawą bardzo ważną i zgadzam się z opinią, która została tutaj wyrażona, że przesuwanie terminów zapisanych w ustawach nie jest rzeczą dobrą. Nie tylko w tej sprawie, ale i w każdej innej zapewne.

Ja jestem informatykiem i chciałbym, tak jak i wielu z państwa, niezależnie od państwa zawodu, ażeby wprowadzenie tej ważnej usługi cywilizacyjnej odbyło się jak najszybciej. Myślę jednak, że warto powiedzieć, że jak na tę skalę przedsięwzięcia terminy, które zostały zaproponowane przez komisję, dwa różne terminy, to nie są terminy zbyt odległe, to są terminy bardzo krótkie. Trzeba też powiedzieć, że dzisiaj stawiamy te zadania przed obecnym rządem, a to są zadania, których w tak krótkim czasie zrealizować się nie da, i że to jest pewien proces, który trwa, jak już zostało to powiedziane, przez czas kilku rządów. Ten system jest bardzo rozległy nie tylko w sensie logistyki, tych urządzeń, które trzeba uruchomić i podłączyć do Internetu. Przede wszystkim jest to kwestia rozbudowanego software'u, który musi być kompatybilny, który ma pokazywać wiele różnych usług, a te usługi muszą się wzajemnie przenikać i być obecne w różnych, że tak powiem, ujęciach.

Pamiętamy, jakie problemy generował system informatyczny ZUS. Skala przedsięwzięcia jest podobna i myślę, że samo dekretowanie pewnego zadania ustawą, no, niewiele załatwia. To tak jakby ktoś powiedział, że od samego mieszania herbata nie robi się słodka.

Moje rozdarcie wynika z tego, że bardzo bym chciał, żeby ten podpis elektroniczny obowiązy-

wał jak najszybciej, jednocześnie jednak widzę pewne realne przeszkody realizacyjne, implementacyjne w odniesieniu do tego zagadnienia. I cieszy mnie to sformułowanie, że jest taka prawna możliwość, aby te urzędy, które mają zaimplementowane i urządzenia, i software, mogły z tego korzystać już dzisiaj. Narzucanie pewnego terminu, który jest trudny do osiągnięcia, uważam za niecelowe, tym bardziej że przez cały czas postępuje rozszerzanie dostępu do internetu, zarówno po stronie urzędów, jak i po stronie obywateli. To jest także kwestia coraz bardziej przyjaznego oprogramowania, tak żeby nie tylko informatycy mogli z tej usługi korzystać.

Wniosek legislacyjny o przyjęcie tej ustawy bez zmian już został złożony przez pana senatora Waszkowiaka, dlatego ja już nie składam kolejnego. Będzie to pewna możliwość, żeby Senat mógł to rozstrzygnąć. Postulaty komisji nie dają takiej możliwości. Ja oczywiście taki wniosek popieram, chociaż czuję się rozdarty. Chciałoby się, aby tak było, ale z tego jeszcze nie wynika, że pewne rzeczy się dzieją. Dziękuję bardzo.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję, Panie Senatorze.

Pan senator Szymura – proszę o zabranie głosu.

Senator Jerzy Szymura:

Szanowny Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Muszę powiedzieć, że ja też czuję się rozdarty z powodu tego, że akurat w sprawie, która jest mi bardzo bliska, też z wykształcenia jestem informatykiem, przez wiele lat prowadziłem przedsiębiorstwa informatyczne, i dobrze znana, stawiam rząd, który naprawdę w tej chwili próbuje się tym zająć, w trudnej sytuacji.

Ja chciałbym państwa senatorów przekonać, że sprawa podpisu elektronicznego, a to jest właściwie clou naszej dzisiejszej debaty, jest niezmiernie ważna. To nie jest tylko sprawa umożliwienia obywatelom składania podań w formie elektronicznej. Oczywiście, możemy sobie na ten temat dyskutować szerzej, nawet dzisiaj dyskutowaliśmy w związku z nowelizacją ustawy o wyborze prezydenta o możliwości głosowania przez internet i proszę mi wierzyć, ten wniosek był składany przez senatora, który nie należy do najmłodszych osób w Senacie.

Ta sprawa jest niezmiernie ważna. Ale proszę zwrócić uwagę również na to, że moment wdrożenia ustawy o podpisie elektronicznym to pewien etap w realizacji tak zwanej informatyzacji państwa. Jest to moment, w którym faktycznie zaczynamy bardziej skutecznie realizować ideę takiego państwa, bo przecież wykorzystanie środków komunikacji elektronicznej zapewnia możliwość sprawniejszej organizacji administracji

(senator J. Szymura)

państwowej, a zatem realizacji tego celu, o który walczyliśmy zarówno jako parlament, jak i jako kluby parlamentarne, zarówno PiS, jak i Platforma Obywatelska. Tak że jest to kwestia bardzo ważna i z tego punktu widzenia. Podpis elektroniczny to nie tylko możliwość skomunikowania się z urzędem, to również otwarcie możliwości prowadzenia pełnego procesu zarządzania sprawami obywateli w formie elektronicznej, w sposób znacznie tańszy, znacznie lepszy. Koszty pośrednie związane z podwyższeniem standardu tej obsługi są jeszcze wyższe niż koszty bezpośrednie.

Ale to nie wszystko. Pamiętajmy, że jeśli chodzi o inwestycje, które realizujemy w ramach funduszy strukturalnych, finansowane ze środków pomocowych Unii Europejskiej, to około 60% z nich ma być skorelowanych z programami związanymi z realizacją Strategii Lizbońskiej. Dzisiaj sytuacja w administracji państwowej wygląda tak, że istnieje bardzo wiele urzędów administracji państwowej, przynajmniej samorządowych, które de facto już korzystają z komunikacji elektronicznej, zaś szersze wdrażanie projektów jest praktycznie uniemożliwione, ponieważ informatycy – rozmawiałem z wieloma z nich przed tą debatą – nie wiedzą co zrobić, nie mają praktycznie podstaw formalnych do tego, aby domykać koncepcje tych systemów. W związku z tym te, które są realizowane, de facto są realizowane na ryzyko informatyków, którzy proponują tego typu rozwiązania zarządowi swoich miast czy też gmin.

Tak więc opóźnianie tej ustawy, za co absolutnie nie można winić naszego rządu, tak czy owak powoduje konsekwencje w postaci opóźnienia w procesie wykorzystania środków unijnych, a jest to dla nas rzecz niezmiernie ważna, i to właśnie w obszarze – realizacja idei społeczeństwa informacyjnego i Strategii Lizbońskiej, który powinien być naszym absolutnym priorytetem

Ja przed tą debatą przeprowadziłem dosyć szeroką dyskusję ze środowiskiem osób i organizacji, które zajmują się tą problematyką. Dwie główne organizacje, które emocjonalnie i rzeczowo zajmują się tym tematem, Polska Izba Informatyki i Telekomunikacji oraz Polskie Towarzystwo Informatyczne, uważają bezwzględnie, że termin ten należy przyspieszyć. Przeprowadziłem też rozmowy z wieloma informatykami pracującymi w administracji państwowej. Oni również uważają, że są tu potrzebne szybkie decyzje. Tak więc ten wniosek, który został przedstawiony w trakcie obrad Komisji Gospodarki Narodowej, choć nie był poprzedzony szczegółową analizą harmonogramu realizacji zadań, był naprawdę głęboko przemyślany. Nie mówię o szczegółowym terminie, mówię o samej idei przesuwania tego terminu, bo wydaje mi się, że przesunięcie go o dwa lata jest trudne do zaakceptowania.

Proszę mi wierzyć, nikt z moich rozmówców nie był innego zdania w tej kwestii.

Powstaje zatem pytanie: co faktycznie utrudnia realizację tego przedsięwzięcia? Ja myślę, że na pewno nie kompetencje pana ministra Bliźniuka, którego znam osobiście nie tylko jako ministra, ale także jako bardzo dobrego specjalistę w zakresie systemów informatycznych. Ja myślę, że jest problem w pewnej koncepcji podejścia rządu do tej sprawy, to znaczy próby znalezienia rozwiązania kompleksowego i zamknięcia terminem tej ustawy. To może być pewien problem, który w moim przekonaniu należałoby przemyśleć. Stąd też w tej chwili złożyłem wniosek legislacyjny, aby dodatkowo tę ustawę uzupełnić o zobowiązanie rządu do przedstawienia harmonogramu działań. Byłaby to okazja do przemyślenia tej koncepcji. Tutaj jesteśmy również do dyspozycji państwa jako Senat, a także Parlamentarny Zespół do spraw Społeczeństwa Informacyjnego i Gospodarki Opartej na Wiedzy. Chodzi o to, aby faktycznie z tej sprawy uczynić jak najwyższy priorytet.

Na zakończenie chciałbym powiedzieć, że moim zdaniem w podejściu do sprawy budowy systemów informatycznych absolutnie należy odejść od koncepcji typu *big bang*, czyli stworzenia najpierw globalnego projektu, a następnie zrealizowania go na jednym etapie. To jest praktycznie niemożliwe. Wszystkie próby podejścia, jakie ja znam, do budowy systemów w polskiej administracji państwowej tym sposobem kończyły się fiaskiem. Jednym z podstawowych elementów koncepcji wdrażania systemów informatycznych jest zaprojektowanie tego jako dynamicznego procesu, co poniekąd się dzieje. A kwestia dobrania komponentów w tym procesie ma zasadnicze znaczenie, jeśli chodzi o czas realizacji.

Stąd też moja gorąca prośba do rządu, aby kwestie związane z wdrażaniem tego strategicznego zadania, jakim jest uruchomienie podpisu elektronicznego w Polsce, potraktować jako najwyższy priorytet i ponownie podejść do terminu, ale w sposób bardziej elastyczny. Dziękuję bardzo.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję, Panie Senatorze.

Informuję, że lista mówców została wyczerpana.

Informuję też dla porządku, że senator Waszkowiak złożył swoje przemówienie w dyskusji do protokołu...

Przepraszam najmocniej. Senator Waszkowiak oraz senator Szymura złożyli wnioski o charakterze legislacyjnym na piśmie.

Zgodnie z art. 52 ust. 2 Regulaminu Senatu, zamykam dyskusję.

Ponieważ w trakcie dyskusji zostały zgłoszone wnioski o charakterze legislacyjnym, zgodnie z art. 52 ust. 2 Regulaminu Senatu proszę Komisję Gospodarki Narodowej oraz Komisję Samo-

(marszałek B. Borusewicz)

rządu Terytorialnego i Administracji Państwowej o ustosunkowanie się do przedstawionych w toku debaty nad tym punktem wniosków i przygotowanie wspólnego sprawozdania w tej sprawie, tak aby można było jeszcze na tej sesji Senatu przystąpić do głosowań.

Informuję, że głosowanie w sprawie ustawy o zmianie ustawy o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych oraz ustawy o podpisie elektronicznym zostanie przeprowadzone w czwartek wieczorem.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu dziewiątego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o Policji oraz niektórych innych ustaw.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa została uchwalona przez Sejm na dwudziestym drugim posiedzeniu w dniu 21 lipca 2006 r. Do Senatu została przekazana w dniu 24 lipca 2006 r. Marszałek Senatu w dniu 24 lipca 2006 r., zgodnie z art. 68 ust. 1 Regulaminu Senatu, skierował ją do Komisji Praw Człowieka i Praworządności oraz Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej. Komisje po rozpatrzeniu ustawy przygotowały swoje sprawozdania w tej sprawie.

Przypominam też, że tekst ustawy zawarty jest w druku nr 210, a sprawozdania komisji w drukach nr 210A i 210B.

Proszę sprawozdawcę Komisji Praw Człowieka i Praworządności, senatora...

(Senator Sławomir Sadowski: Panie Marszałku, zmiana. Ja jestem sprawozdawcą.)

Tak, dobrze.

Proszę sprawozdawcę Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej senatora Sławomira Sadowskiego o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji w sprawie rozpatrywanej ustawy.

Senator Sławomir Sadowski:

Panie Marszałku! Wysoki Senacie! Panowie Ministrów! Szanowni Państwo!

Mam przyjemność w imieniu Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej przedstawić państwu do rozpatrzenia uchwaloną przez Sejm Rzeczypospolitej Polskiej na dwudziestym drugim posiedzeniu w dniu 21 lipca 2006 r. ustawę o zmianie ustawy o Policji oraz niektórych innych ustaw.

W tym miejscu warto wspomnieć, że 21 lipca 2006 r. Sejm, w głosowaniu nad projektem wymienionej ustawy, uchwalił ją jednogłośnie. Głosowało wówczas czterystu czternastu posłów i ustawa przeszła jednomyślnie mimo pewnych zastrzeżeń opozycji.

Zmiany w ustawie mają stanowić pierwszy, ustawowy impuls do daleko idących zmian w Po-

licji. Celem jest zwiększenie bezpieczeństwa wewnętrznego, zwiększenie bezpieczeństwa obywateli, walka z korupcją, w tym z korupcją w sporcie, dynamizacja przedsięwzięć w Policji. Krótko mówiąc, usprawnienie pracy Policji, a także danie szansy najlepszym policjantom.

Ustawa będzie miała wpływ na Policję, Straż Graniczną, Państwową Straż Pożarną, Biuro Ochrony Rządu ze względu na wprowadzenie możliwości podejmowania służby w Policji przez funkcjonariuszy służb nadzorowanych przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych. Dotyczyć to będzie także funkcjonariuszy ABW i Agencji Wywiadu. Dodatkowo ustawa wpłynie na sprawniejszą reakcję na zagrożenia, na przykład o charakterze terrorystycznym, dzięki możliwości bardziej ścisłego współdziałania Policji i Straży Granicznej w sytuacjach kryzysowych. Ustawa wpłynie też na zwiększenie motywacyjnej roli systemu płac w Policji, co powinno spowodować poprawę skuteczności działania policjantów, a w konsekwencji skutkować poprawą poziomu bezpieczeństwa w całym kraju. Warto wspomnieć również w tym miejscu o tym, że w 2007 r. na ten cel jest przeznaczonych ponad 120 milionów zł.

Przekształcenia w systemie szkolenia skutkować będą zwiększeniem jego sprawności, podniesieniem poziomu umiejętności zawodowych policjantów. Zakres regulacji jest bardzo różnorodny.

Projekt ustawy przekazano do zaopiniowania NSZZ Policjantów, NSZZ Funkcjonariuszy Straży Granicznej, Komisji Krajowej „Solidarność”, Ogólnopolskiemu Porozumieniu Związków Zawodowych, Forum Związków Zawodowych.

Zakres regulacji jest, jak wspomniałem wcześniej, bardzo różnorodny. Projektowana regulacja nie jest sprzeczna z prawem Unii Europejskiej. Zakres projektu nie jest regulowany prawem Unii Europejskiej.

Szanowni Państwo, w skrócie przybliżę najważniejsze zmiany, jest ich trzydzieści sześć. Otóż wprowadzenie... Może zacznę jednak od tego, co najbardziej istotne. W zasadzie ta ustawa ma za zadanie zbudowanie systemu informacyjnego, dotyczy również spraw organizacyjnych, no i są jeszcze uzupełnienia.

Pierwsza zmiana. W art. 1 w ust. 2 w pkt 10 dodaje się pkt 11: utworzenie, eksploatacja i utrzymanie systemu informacyjnego umożliwiającego organom administracji rządowej i organom sprawiedliwości przekazywanie oraz dostęp do danych gromadzonych w Systemie Informacyjnym Schengen, niezbędnych z punktu widzenia funkcjonowania obszaru Schengen. Do 31 marca 2007 r. komendant główny Policji utworzy krajowy system informacyjny. Zmiana ta zakłada zmianę odpowiedzialnego za utworzenie i funkcjonowanie systemu ministra właściwego

(senator S. Sadowski)

do spraw wewnętrznych – scedowuje się to na komendanta głównego Policji.

Inną bardzo istotną zmianą jest zmiana w art. 18b pkt 3: funkcjonariuszom Straży Granicznej skierowanym do wykonywania zadań służbowych polegających na udzielaniu pomocy Policji przysługują, w zakresie niezbędnych do wykonywania zadań, uprawnienia policjantów. Otóż jest to wprowadzenie możliwości użycia funkcjonariuszy Straży Granicznej do pomocy Policji w drodze zarządzenia ministra właściwego do spraw wewnętrznych oraz przyznanie funkcjonariuszom Straży Granicznej uprawnień policjantów w zakresie legitymowania osób, zatrzymywania ich, użycia siły i możliwości użycia broni palnej. Jest to bardzo istotna zmiana, ponieważ umożliwi użycie Straży Granicznej w sytuacji zagrożenia bezpieczeństwa państwa.

Następną dosyć istotną zmianą jest uzupełnienie katalogu przestępstw w sprawach, w których możliwe jest zarządzenie kontroli operacyjnej, o przestępstwa korupcyjne, w tym związane ze sportem, o czym wspominałem wcześniej.

Bardzo istotną zmianą jest zawarcie w ustawie przepisu uprawniającego przeniesienie funkcjonariuszy określonych służb mundurowych nadzorowanych przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych do służby w Policji na ich wniospek. Zgodnie bowiem z art. 25a pkt 1, funkcjonariusz Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Wywiadu Wojskowego, Służby Kontrwywiadu Wojskowego lub Centralnego Biura Antykorupcyjnego może być na własną prośbę przeniesiony do służby w Policji, jeżeli wykazuje on szczególne predyspozycje do jej pełnienia. Otóż ten artykuł wzbudził pewną dyskusję. Chodziło o to, że nie ma tu relacji zwrotnej, a więc funkcjonariusz Policji nie może być na takiej samej zasadzie przeniesiony do wymienionych instytucji. Oczywiście funkcjonariusza przenosi się tutaj do służby w Policji w porozumieniu odpowiednio z komendantem głównym Straży Granicznej itd., itd., a więc za zgodą szefów wymienionych przeze mnie instytucji.

Dalej, zmiana systemu szkolenia, doskonalenia zawodowego policjantów również wpłynie, mam nadzieję, a raczej pewność, na podniesienie sprawności Policji, a tym samym na zapewnienie bezpieczeństwa. Tutaj wprowadza się także możliwość przeprowadzenia testu sprawności fizycznej, badania psychologicznego i psychofizjologicznego, a więc chodzi o badania policjanta za pomocą wariografu przy określaniu jego predyspozycji do służby w określonej jednostce.

Bardzo ważną zmianą jest nałożenie na policjantów obowiązku złożenia oświadczenia o sta-

nie majątkowym, dotyczącego także mienia objętego małżeńską wspólnością ustawową. Tak więc policjant będzie musiał składać tego typu oświadczenia, a także wykonywać wiele innych czynności mających zapobiec korupcji w Policji.

Tworzy się nowy fundusz nagród i zapomóg dla policjantów. Ustanawia się pomoc finansową na kształcenie dzieci w wypadku śmierci funkcjonariusza, jeżeli nastąpiła ona w związku ze służbą. Jest to bardzo ważna zmiana. Dzieci do lat dwudziestu pięciu będą miały możliwość otrzymania takiej pomocy finansowej.

Dalej, ustala się identyczną dla wszystkich policjantów kwotę należnego zasiłku pogrzebowego. Do tej pory zasiłek pogrzebowy był większy dla funkcjonariuszy wyższych rangą. W tej chwili ten zasiłek w obliczu śmierci zrównuje się. Jest to istotna zmiana.

W art. 47 ustanawia się korpusy Policji i stopnie policyjne w następującym porządku... Ja nie wiem, czy mam to czytać, żeby państwo...

(Głos z sali: Nie, nie, nie.)

W każdym razie ustanawia się korpus generałów Policji, a w nim jest generalny inspektor Policji i nadinspektor Policji. I ten akurat korpus jest w gestii prezydenta, pozostałe są w gestii komendanta głównego.

(Rozmowy na sali)

Wspominałem tu o pewnych... Przepraszam bardzo, jeżeli mam skracać, to będę to robił.

Art. 64 otrzymuje brzmienie: policjant jest obowiązany powiadomić swojego bezpośredniego przełożonego o planowanym wyjeździe zagranicznym poza obszar Unii Europejskiej na więcej niż trzy dni.

Z rzeczy ważnych wymienię jeszcze oświadczenie o stanie majątkowym. Oświadczenie to powinno zawierać informacje o źródłach i wysokości uzyskanych przychodów, posiadanych zasobach pieniężnych, nieruchomościach, udziałach i akcjach w spółkach prawa handlowego, a ponadto o nabytym przez tę osobę albo jego małżonka od Skarbu Państwa, innej państwowej osoby prawnej, gminy lub związku międzygminnego mieniu, które podlegało zbyciu w drodze przetargu. Oświadczenie to powinno zawierać również dane dotyczące prowadzenia działalności gospodarczej oraz pełnienia funkcji w spółkach prawa handlowego lub spółdzielniach, z wyjątkiem funkcji w radzie nadzorczej spółdzielni mieszkaniowej.

Szanowni Państwo, to są, powiedzmy, te najważniejsze zmiany. Ustawa była przedmiotem procedowania na posiedzeniu Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej w dniu 26 lipca. W wyniku głosowania została przyjęta – 1 senator wstrzymał się od głosu. Wnoszę o przyjęcie tej ustawy i w dniu jutrzejszym... Dziękuję bardzo za uwagę.

(Przewodnictwo obrad obejmuje wicemarszałek Krzysztof Putra)

Wicemarszałek Krzysztof Putra:

Dziękuję bardzo panu senatorowi sprawozdawcy.

Proszę sprawozdawcę Komisji Praw Człowieka i Praworządności, pana senatora Kosmę Złotowskiego, o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji w sprawie rozpatrywanej ustawy.

Senator Kosma Złotowski:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Po tym wszystkim, co powiedział pan senator Sadowski, ja pozwolę sobie dodać tylko kilka zdań, które będą charakteryzować dyskusję w Komisji Praw Człowieka i Praworządności, a ta dyskusja nie była wielce ożywiona. Dotyczyła w zasadzie tylko dwóch punktów. Jeżeli Straż Graniczna będzie mogła być używana razem z Policją, to skąd obywatele na przykład legitymowani przez Straż Graniczną będą wiedzieć, że ona ma do tego uprawnienia? Ale i tutaj dyskusja była krótka, a wyjaśnienie proste. No, będą wiedzieć, dlatego że funkcjonariusze, po pierwsze, będą pracować razem, po drugie, tamci będą również umundurowani, a po trzecie, Straż Graniczna także ma prawo do legitymowania.

Jeśli chodzi o art. 20, który mówi, że Policja może pobierać, uzyskiwać, gromadzić, przetwarzać i wykorzystywać w celu realizacji zadań ustawowych informacje, w tym dane osobowe itd., itd., tu są wymienione te informacje, to jedyne pytanie i rozmowa na ten temat dotyczyły tego, dlaczego nie zostały tutaj wymienione elektroniczne dane biometryczne. Uzyskaliśmy odpowiedź, że cała ta ustawa, o której dzisiaj mówimy, to jest incydentalna nowelizacja, że jest przygotowywana nowa ustawa o Policji i że to będzie właśnie w tej nowej ustawie. Dzisiaj zaś nasze służby nie są jeszcze do tego przygotowane i upoważnianie ich do przechowywania i gromadzenia danych biometrycznych byłoby przedwczesne.

To tylko tyle, jeśli chodzi o dyskusję w Komisji Praw Człowieka i Praworządności, a wniosek komisji, i prośba do państwa, jest o przyjęcie ustawy bez poprawek. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Krzysztof Putra:

Dziękuję bardzo panu senatorowi.

Zgodnie z art. 44 ust. 5 Regulaminu Senatu przed przystąpieniem do dyskusji senatorowie mogą zgłaszać z miejsca trwające nie dłużej niż minutę zapytania do senatorów sprawozdawców.

Czy ktoś z państwa senatorów pragnie zadać takie pytanie? Nie widzę zgłoszeń.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa była rządowym projektem ustawy. Do reprezentowania stanowiska rządu w toku prac parlamentarnych został upoważniony minister spraw wewnętrznych i administracji.

Zgodnie z art. 50 Regulaminu Senatu głos może zabrać obecny na posiedzeniu przedstawiciel rządu.

Czy przedstawiciel rządu chce zabrać głos w sprawie rozpatrywanej ustawy i przedstawić stanowisko rządu?

Widzę tutaj pana ministra Stasiaka. Nie ma takiej...

(*Sekretarz Stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Władysław Stasiak: Dziękuję.*)

Bardzo dziękuję panu ministrowi.

Zgodnie z art. 44 ust. 6 Regulaminu Senatu senatorowie mogą zgłaszać z miejsca trwające nie dłużej niż minutę zapytania do obecnego na posiedzeniu przedstawiciela rządu związane z omawianym punktem porządku obrad.

Czy ktoś z państwa senatorów pragnie zabrać głos?

(*Głos z sali: Ja.*)

Bardzo proszę, pan senator Wach.

Senator Piotr Wach:

Ja chciałbym zapytać o pewną sprawę, ona nie ma jakiejś szczególnej wagi, dotyczy raczej zapisu. Różne artykuły nowelizowanej ustawy zawierają określenie „pierwszy zastępca komendanta głównego”. Ten pierwszy zastępca jest wymieniany w wielu artykułach. Ja chciałbym zapytać, czy sposób zapisania tego pierwszego zastępcy jest właściwy. To jest napisane tak: w tym „i”, albo jedyńka rzymska, zastępcę. Ja to rozumiem i myślę, że większość czytających ustawę rozumie, że tu chodzi o pierwszego zastępcę. Ale z drugiej strony liczebniki porządkowe w języku polskim pisze się w ten sposób, że jeżeli jest cyfra, a w tym przypadku jest cyfra rzymska, to daje się kropkę i wtedy to jest liczebnik porządkowy. Ja nie chcę specjalnie robić z tego problemu, ale czy ten zapis był już stosowany? Czy sposób zapisania pierwszego zastępcy w tych nowelizowanych paragrafach nie budzi wątpliwości formalnych i językowych?

Wicemarszałek Krzysztof Putra:

Bardzo dziękuję.

Czy ktoś z państwa senatorów pragnie jeszcze zadać pytanie? Nie widzę zgłoszeń.

Bardzo proszę pana ministra o udzielenie odpowiedzi.

**Sekretarz Stanu
w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych
i Administracji
Władysław Stasiak:**

Panie Marszałku, Wysoka Izbo, odnośnie do sformułowania proponowanego brzmienia przepisu pozwolę sobie przypomnieć, że w takim kształcie, czyli jako zapis za pomocą jedyńki rzymskiej, funkcjonuje to w obecnie obowiązującym stanie prawnym, czyli w obecnie obowiązującej ustawie o Policji. Jest to zapis stosowany i praktykowany. Proponowana nowelizacja dotyczy wyłonienia pierwszego zastępcy komendanta głównego Policji i wskazania go wprost oraz doprecyzowania przepisów dotyczących komendantów wojewódzkich, powiatowych, miejskich czy też komendantów rejonowych policji. Podkreślam, że w tym brzmieniu czy w tym kształcie taki przepis funkcjonuje już w obecnie obowiązującej ustawie o Policji i nigdy nie był przedmiotem jakichkolwiek wątpliwości. Zresztą ten projekt ustawy, pozwolę sobie przypomnieć, choć to jest sprawa oczywista, był opiniowany przez Rządowe Centrum Legislacji i przez legislatorów Sejmu i Senatu. To właściwie chyba tyle, co mogę w tej materii powiedzieć. Dziękuję uprzejmie.

Wicemarszałek Krzysztof Putra:

Bardzo dziękuję panu ministrowi za udzielenie odpowiedzi.

Otwieram dyskusję.

Przypominam o wymogach regulaminowych dotyczących czasu przemawiania senatorów, art. 46 ust. 1 i 2 Regulaminu Senatu, o konieczności zapisywania się do głosu u senatora prowadzącego listę mówców, a przede wszystkim o obowiązku składania podpisanych wniosków o charakterze legislacyjnym do marszałka Senatu do czasu zamknięcia dyskusji.

Bardzo proszę o zabranie głosu pana senatora Sławomira Sadowskiego...

Czy pan zapisał się do głosu, Panie Senatorze?

(*Senator Sławomir Sadowski*: Nie, nie. Ja już dziękuję.)

Bardzo dziękuję.

Czy ktoś z państwa chce zabrać głos? Nie widzę zgłoszeń.

Informuję, że w dyskusji wnioski o charakterze legislacyjnym na piśmie złożył pan senator Antoni Szymański.

Zgodnie z art. 52 ust. 2 Regulaminu Senatu zamykam dyskusję.

W trakcie dyskusji zostały zgłoszone wnioski o charakterze legislacyjnym, więc zgodnie z art. 52 ust. 2 Regulaminu Senatu proszę Komisję Praw Człowieka i Praworządności oraz Komisję Samorządu Terytorialnego i Administracji

Państwowej o ustosunkowanie się do przedstawionych w toku debaty nad tym punktem wniosków i przygotowanie wspólnego sprawozdania w tej sprawie.

Informuję, że głosowanie w sprawie ustawy o zmianie ustawy o Policji oraz niektórych innych ustaw zostanie przeprowadzone w czwartek wieczorem.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu dziesiątego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o pracownikach samorządowych.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa została uchwalona przez Sejm na dwudziestym drugim posiedzeniu w dniu 21 lipca 2006 r. Do Senatu została przekazana w dniu 24 lipca 2006 r. Marszałek Senatu w dniu 24 lipca 2006 r., zgodnie z art. 68 ust. 1 Regulaminu Senatu, skierował ją do Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej. Komisja po rozpatrzeniu ustawy przygotowała swoje sprawozdanie w tej sprawie.

Przypominam ponadto, że tekst ustawy zawarty jest w druku nr 209, a sprawozdanie komisji w druku nr 209A.

Proszę sprawozdawcę Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej, pana senatora Ryszarda Ciecierskiego, o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji w sprawie rozpatrywanej ustawy.

Senator Ryszard Ciecierski:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Chciałbym przedstawić sprawozdanie Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej z dnia 26 lipca bieżącego roku na temat nowelizacji ustawy z dnia 22 marca 1990 r. o pracownikach samorządowych, druk nr 209. Ustawa, nowelizacja, nad którą pracowaliśmy, zawiera cztery krótkie modyfikacje.

Po pierwsze, zmodyfikowano jedno z wymagań stawianych pracownikom samorządowym zatrudnionym na stanowiskach urzędniczych. W tym wypadku wymóg niekaralności za przestępstwo umyślne zastąpiono warunkiem, by pracownik nie był prawomocnie skazany za przestępstwo umyślne. Celem tej zmiany jest unikanie przypadków, w których osoba mająca skazujący wyrok karny w zawieszeniu, odbywająca okres probacyjny, pracowała w samorządzie, załatwiając sprawy publiczne.

Po drugie, zwolniono pracowników samorządowych zatrudnionych na kierowniczych stanowiskach na podstawie powołania z obowiązku dwuletniego stażu pracy w administracji publicznej.

Po trzecie, nowelizacja modyfikuje przepis określający zakaz podejmowania przez pracownika samorządowego określonych zajęć. Zakaz dotyczy podejmowania zajęć tożsamyh, po-

(senator R. Ciecierski)

zostających w sprzeczności lub związanych z zająciami, które pracownik wykonuje w ramach obowiązków służbowych, wywołujących uzasadnione podejrzenie o stronniczość lub interesowność. Dotychczasowy przepis zakazywał wykonywania zajęć będących w sprzeczności z obowiązkami pracownika samorządowego wywołujących podejrzenia o stronniczość lub interesowność, czyli teraz zapis jest nieco rozbudowany. Nowelizacja wyłącza stosowanie tego przepisu do pracowników samorządowych zatrudnionych na stanowiskach pomocniczych i stanowiskach obsługi.

Po czwarte, w zmienionym art. 17 nowelizowanej ustawy wprowadzono obowiązek przeprowadzania okresowych ocen kwalifikacyjnych wszystkich pracowników samorządowych zatrudnionych na stanowiskach urzędniczych, bez względu na podstawę nawiązania stosunku pracy. Dotychczas takim ocenom podlegali pracownicy samorządowi mianowani. Następuje więc istotne rozszerzenie liczby pracowników podlegających ocenie.

W tej sytuacji, przy nowych zapisach art. 17 ust. 4, skutki ponownej negatywnej oceny urzędników nie mogą być uregulowane oddzielnie dla pracowników mianowanych i oddzielnie dla pozostałych pracowników. W związku z tym Komisja Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej zaproponowała poprawkę do nowelizacji powodującą uchylenie pktu 1 w art. 10 ust. 1.

Ponadto Komisja Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej zaproponowała następujące poprawki do znowelizowanego art. 17. W ust. 1 po zdaniu pierwszym dodaje się... To mają państwo zapisane w druku nr 209A, w związku z tym ja może nie będę czytał tych poprawek zaproponowanych przez komisję. Jest tu kilka poprawek i w ostatniej z nich dodaje się jeden artykuł, w którym określa się pierwszą okresową ocenę kwalifikacyjną pracowników samorządowych, przyjmując, że pierwsza ocena nastąpi w ciągu ośmiu miesięcy.

Komisja Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej zwraca się do Wysokiej Izby z prośbą o przyjęcie projektu ustawy wraz z tymi poprawkami. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Krzysztof Putra:

Dziękuję bardzo panu senatorowi.

Zgodnie z art. 44 ust. 5 Regulaminu Senatu przed przystąpieniem do dyskusji senatorowie mogą zgłaszać z miejsca trwające nie dłużej niż minutę zapytania do senatora sprawozdawcy.

Czy ktoś z państwa senatorów pragnie zadać takie pytanie?

Pan senator Chmielewski, bardzo proszę.

(Rozmowy na sali)

(Senator Jarosław Chmielewski: Czy mogę już zadać pytanie?)

Bardzo proszę, Panie Senatorze.

(Senator Jarosław Chmielewski: Bo pan senator jeszcze...)

Czekamy na pytanie, Panie Senatorze. Bardzo proszę

Senator Jarosław Chmielewski:

Ja mam pytanie szczegółowe, z uwagi na to, iż senator sprawozdawca jest praktykiem z długim stażem właśnie w samorządzie, odnoszące się do pktu 3 w art. 17, który mówi: od okresowej oceny kwalifikacyjnej pracownikowi służy odwołanie w ciągu siedmiu dni od jej doręczenia do kierownika jednostki, o której mowa w art. 1. Jeżeli bezpośrednim przełożonym pracownika jest na przykład prezydent miasta czy wójt gminy, to w takim wypadku, gdzie jest kierowane odwołanie?

Wicemarszałek Krzysztof Putra:

Dziękuję bardzo.

Czy są jeszcze pytania do pana senatora sprawozdawcy? Nie widzę zgłoszeń.

Bardzo proszę o udzielenie odpowiedzi.

Senator Ryszard Ciecierski:

Zgodnie z tą regulacją tylko prezydent... Nie ma... Wtedy prawo pracy to reguluje. Za chwilę będę chciał zgłosić pewne poprawki i na pewno na podstawie tych poprawek państwo zorientujecie się, w jakim kierunku powinno zmierzać to rozwiązanie.

Senator Jarosław Chmielewski:

Dziękuję, Panie Senatorze.

Moje pytanie dotyczyło... Bo nasunęło mi się, że podobne rozwiązanie jest w wypadku urzędów centralnych: odwołanie od decyzji ministra bezpośrednio do tego samego ministra...

Wicemarszałek Krzysztof Putra:

Panie Senatorze, nie prowadzimy debaty, ale zadajemy pytania.

(Senator Jarosław Chmielewski: Dziękuję bardzo.)

Dziękuję bardzo.

Dziękuję panu senatorowi sprawozdawcy.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa była poselskim projektem ustawy. Do reprezentowania stanowiska rządu w toku prac parlamentarnych został upoważniony minister spraw wewnętrznych i administracji.

(wicemarszałek K. Putra)

Zgodnie z art. 50 Regulaminu Senatu głos może teraz zabrać obecny na posiedzeniu przedstawiciel rządu.

Czy przedstawiciel rządu chce zabrać głos w sprawie rozpatrywanej ustawy i przedstawić stanowisko rządu?

(Sekretarz Stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Władysław Stasiak: Nie, Panie Marszałku.)

Dziękuję bardzo.

Zgodnie z art. 44 ust. 6 Regulaminu Senatu senatorowie mogą zgłaszać z miejsca trwające nie dłużej niż minutę zapytania do obecnego na posiedzeniu przedstawiciela rządu związane z omawianym punktem porządku obrad.

Czy ktoś z państwa senatorów chce zadać takie pytanie? Nie widzę zgłoszeń.

Otwieram dyskusję.

Przypominam o wymogach regulaminowych dotyczących czasu przemawiania senatorów, art. 46 ust. 1 i 2 Regulaminu Senatu, o konieczności zapisywania się do głosu u senatora prowadzącego listę mówców, a przede wszystkim o obowiązku składania podpisanych wniosków o charakterze legislacyjnym do marszałka Senatu do czasu zamknięcia dyskusji.

Proszę o zabranie głosu pana senatora Ryszarda Ciecierskiego.

Senator Ryszard Ciecierski:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Pan senator Chmielewski zadał mi przed chwilą pytanie, które wskazuje na potrzebę wprowadzenia pewnych dodatkowych regulacji. Pozwoliłem więc sobie przygotować kilka propozycji zmian.

Pierwsza poprawka. Ustawa, jak wiemy, najprawdopodobniej wejdzie w życie nieco przed terminem najbliższych wyborów samorządowych. Oceny zarządzą nowo wybrani kierownicy jednostek samorządowych. Stąd, by umożliwić im realizację zadań i ocenę tych zadań, które przebiegają przecież w sposób cykliczny, a dodatkowo mamy do czynienia z końcem roku, gdy w samorządzie następuje duże spiętrzenie zadań... Ocena przy tym terminie przyjętym w projekcie ustawy, wynoszącym osiem miesięcy, wypadłaby w pierwszym kwartale, co moim zdaniem, a mówię to po konsultacjach w samorządach, nie jest odpowiednim terminem. W związku z tym chciałbym zaproponować zmianę terminu ośmiu miesięcy na dwanaście miesięcy. To jest pierwsza, taka drobna, poprawka, dotycząca terminu.

Poprawka druga do ustawy. Proponuję, aby dotychczasowy ust. 3 zastąpić dwoma punktami. Pkt 1 zawierałby dotychczasową treść ust. 3,

w której wprowadzam dwa przecinki, mianowicie zdanie wtrącone „w ciągu siedmiu dni od jej doręczenia” ograniczone byłoby dwoma przecinkami, właśnie jako zdanie wtrącone. Pkt 2, który proponuję wprowadzić, nakazuje kierownikowi jednostki ustosunkowanie się do odwołania od oceny i doręczenie pracownikowi swojej decyzji w tej sprawie, a pracownikowi umożliwia odwołanie od tej decyzji do sądu pracy – to jest to, o co pan senator pytał. Poprawka ta jest analogiczna do zasad, jakie obowiązują w ocenach pracowników służby cywilnej, gdzie spór pomiędzy kierownikiem a pracownikiem ostatecznie rozstrzyga sąd pracy.

I poprawka trzecia, którą proponuję do art. 1 pkt 2, zmieniająca ust. 2 w art. 17 nowelizowanej ustawy. W dotychczasowym zapisie pominięto ocenę wykonywania obowiązków wynikających z opisu stanowiska pracy, czyli zgodnie z zaproponowanym przepisem przydział czynności, czynności, jakie pracownik wykonuje, nie były brane pod uwagę przy ocenie jego przydatności. Poprawka oczywiście uzupełnia ten brak. Ponadto poprawka pomija odwołanie, bo w ustawie, w nowelizacji mamy odwołanie do art. 18 ust. 1. Poprawka pomija to odwołanie, dlatego że, jak wynika z ust. 2, pracownik naruszający ten ustęp nie będzie już oceniany, jest po prostu zwolniony, więc nie ma sensu uwzględniać tego artykułu przy ocenie. Stąd zostaje pominięty w projekcie poprawki. Poprawka nakazuje również doręczenie oceny pracownikowi, analogicznie do tego, jak to jest na przykład w art. 74 ustawy o służbie cywilnej. Tam też jest nakaz doręczenia pracownikowi.

I jeszcze poprawka czwarta, dotycząca art. 1 nowelizacji, pktu 2. Poprawka ta zmienia ust. 4 nowelizowanego art. 17. Dotyczy takiej drobnej zmiany. Mianowicie zastępuje się wyrazy „otrzymaniu przez pracownika” wyrazami „doręczeniu pracownikowi”. W prawie, w postępowaniach mamy do czynienia z doręczeniami, a nie z otrzymaniem przez pracownika, to nie jest właściwe określenie. Zmiana jest konieczna z uwagi na to, że wszystkie przepisy regulują doręczenie decyzji, a nie otrzymanie decyzji. Dotychczasowa regulacja mogłaby rodzić problemy interpretacyjne, na przykład w sytuacjach spornych.

Panie Marszałku, jeśli wolno mi w takiej formie te wszystkie poprawki złożyć...

Wicemarszałek Krzysztof Putra:

Dziękuję bardzo.

(Senator Ryszard Ciecierski: Dziękuję bardzo.)
Bardzo dziękuję panu senatorowi.

Informuję, że lista mówców została wyczerpana.

Informuję również, że w czasie dyskusji wnioski o charakterze legislacyjnym na piśmie złożył pan senator Ryszard Ciecierski.

(wicemarszałek K. Putra)

Zgodnie z art. 52 ust. 2 Regulaminu Senatu zamykam dyskusję.

W trakcie dyskusji zostały zgłoszone wnioski o charakterze legislacyjnym, więc zgodnie z art. 52 ust. 2 Regulaminu Senatu proszę Komisję Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej o ustosunkowanie się do przedstawionych w toku debaty nad tym punktem wniosków i przygotowanie sprawozdania w tej sprawie.

Informuję, że głosowanie w sprawie ustawy o zmianie ustawy o pracownikach samorządowych zostanie przeprowadzone w czwartek wieczorem.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu jedenastego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy zmieniającej ustawę o zmianie ustawy – Prawo o adwokaturze i niektórych innych ustaw.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa została uchwalona przez Sejm na dwudziestym drugim posiedzeniu w dniu 21 lipca 2006 r. Do Senatu została przekazana w dniu 24 lipca 2006 r. Marszałek Senatu w dniu 24 lipca 2006 r., zgodnie z art. 68 ust. 1 Regulaminu Senatu, skierował ją do Komisji Praw Człowieka i Praworządności. Komisja po rozpatrzeniu ustawy przygotowała swoje sprawozdanie w tej sprawie.

Przypominam ponadto, że tekst ustawy zawarty jest w druku nr 213, a sprawozdanie komisji w druku nr 213A.

Proszę sprawozdawcę Komisji Praw Człowieka i Praworządności, pana senatora Janusza Kubiaka, o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji w sprawie rozpatrywanej ustawy.

Senator Janusz Kubiak:

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie!

Mam zaszczyt przedstawić sprawozdanie Komisji Praw Człowieka i Praworządności dotyczące uchwalonej przez Sejm w dniu 21 lipca 2006 r. ustawy zmieniającej ustawę – Prawo o adwokaturze i niektórych innych ustaw. Komisja Praw Człowieka i Praworządności proponuje przyjęcie tej ustawy bez poprawek.

Kilka słów uzasadnienia.

30 czerwca 2005 r. była uchwalana zmiana ustawy o adwokaturze i innych ustaw. W związku z tą ustawą w art. 5 określono, iż aplikanci adwokaccy, którzy rozpoczęli odbywanie aplikacji, tylko i wyłącznie w 2005 r. będą zdawali na dotychczasowych zasadach, czyli w okręgowych radach adwokackich. Ustawa obowiązuje jednak od 10 września. Powstał problem nabytych praw aplikantów adwokackich, którzy przed dniem 10 września 2005 r. rozpoczęli aplikację adwokacką – notabene trwa ona trzy i pół roku – a mieliby zdawać już egzamin państwowy według no-

wych zasad. Ten nowy egzamin państwowy był proponowany pierwotnie na maj – kwiecień 2006 r., natomiast z tej racji, że nie wszystkie szkolenia, trwające dwa – trzy lata, zakończyły się w tym okresie, nie było możliwe przeprowadzenie egzaminu państwowego według pierwotnych założeń. Dlatego aplikanci adwokaccy wystąpili między innymi do rzecznika praw obywatelskich, który ich poparł; również ministerstwo ustosunkowało się pozytywnie. I wprowadzono poprawkę. Pozwala ona na to, dzięki zmianie art. 5, że nie będzie tu takiej cenzury, nie będzie to obowiązywało tylko w jednym roku. Będzie to obowiązywało na takich zasadach, że osoby, które były wpisane przed 10 września 2005 r., będą mogły przystąpić do egzaminu na dotychczasowych zasadach.

Chciałbym jeszcze dodać w ramach uzasadnienia, iż w Sejmie na czterystu czterestu posłów czterystu dwunastu głosowało za tą poprawką. Nie widzę tutaj co prawda przedstawiciela rządu, ale z posiadanych informacji wynika, że również rząd przychylił się do tej poprawki.

Dlatego wnoszę o przyjęcie tegoż projektu bez poprawek. Dziękuję.

Wicemarszałek Krzysztof Putra:

Dziękuję bardzo panu senatorowi.

Zgodnie z art. 44 ust. 5 Regulaminu Senatu przed przystąpieniem do dyskusji senatorowie mogą zgłaszać z miejsca trwające nie dłużej niż minutę zapytania do senatora sprawozdawcy.

Czy ktoś z państwa senatorów pragnie zadać takie pytanie? Nie widzę chętnych.

Witam pana ministra Józefowicza, ministra sprawiedliwości.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa była poselskim projektem ustawy. Zgodnie z art. 50 Regulaminu Senatu głos może teraz zabrać obecny na posiedzeniu przedstawiciel rządu.

Czy pan minister chce zabrać głos w sprawie rozpatrywanej ustawy?

(*Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Krzysztof Józefowicz: Można, Panie Marszałku?*)

Bardzo proszę, Panie Ministrze.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Krzysztof Józefowicz:

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie!

Pierwotnie rząd wnosił o odrzucenie projektu tej ustawy, dlatego że miała ona dotyczyć wyłącznie aplikantów notarialnych, adwokackich i radcowskich, którzy mieli ukończyć aplikację w tym roku kalendarzowym. Ponieważ ta liczba nie przekraczałaby trzydziestu osób w skali kraju, w naszej ocenie ten projekt ustawy był merytory-

(podsekretarz stanu K. Józefowicz)

cznie nieuzasadniony. W pracach komisji sejmowych rozszerzono jednak projekt i dotyczy on wszystkich aplikantów, którzy rozpoczęli aplikację przed wejściem ustawy w życie. Tak więc aktualnie uważamy, że ustawa przyjęta w tej wersji przez Sejm zasługuje na poparcie i uwzględnienie. Dlatego w imieniu rządu oświadczam, że popieramy ten projekt.

Wicemarszałek Krzysztof Putra:

Bardzo dziękuję panu ministrowi.

Zgodnie z art. 44 ust. 6 Regulaminu Senatu senatorowie mogą zgłaszać z miejsca trwające nie dłużej niż minutę zapytania do obecnego na posiedzeniu przedstawiciela rządu związane z omawianym punktem porządku obrad.

Czy ktoś z państwa senatorów chce zadać takie pytanie?

Bardzo proszę, pani senator Ewa Tomaszewska.

Senator Ewa Tomaszewska:

Panie Ministrze, chciałabym zapytać, czy również do pana przedstawicieli adwokatur w różnych regionach kraju kierowali jednobrzmiące listy, zwracając się o to, żeby przyjąć tę ustawę bez poprawek. Czy pan wie coś o takiej akcji? Dziękuję.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Krzysztof Józefowicz:

Wiem, że takie działania były podejmowane. Nie otrzymałem jednak żadnej takiej korespondencji od przedstawicieli korporacji, tylko od grupy aplikantów, od grupy młodzieży, i ich argumenty w naszej ocenie zasługiwały na uwzględnienie. Ostatecznie uznaliśmy, że trzeba, mówiąc kolokwialnie, pójść na rękę tym młodym ludziom, którzy rozpoczynali aplikację w innych warunkach, na innych zasadach, a więc na takich samych zasadach powinni ją zakończyć.

(Przewodnictwo obrad obejmuje wicemarszałek Ryszard Legutko:)

Wicemarszałek Ryszard Legutko:

Jeszcze jakieś pytania?

Bardzo proszę, pan senator Chmielewski.

Senator Jarosław Chmielewski:

Szanowny Panie Ministrze, ja mam wątpliwość, która nasunęła mi się tutaj właśnie podczas posiedzenia. Jak wygląda sytuacja osób, które powtarzają egzamin? Bo według starych zasad można było egzamin końcowy, kończący aplikację, zdawać bodajże... no, nie powiem, że

w nieskończoność, nie pamiętam tego, nie miałem tego problemu. Teraz zaś, według nowych zasad, można chyba dwukrotnie... Albo jest to na odwrót, nie pamiętam. W każdym razie jak wygląda sytuacja aplikantów, którzy zostali wpisani wcześniej na listę, ale po prostu nie udało im się zdać tego egzaminu, że tak powiem, w pierwszym terminie?

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Krzysztof Józefowicz:

Panowie Senatorowie, Panie Senatorze, według poprzedniego stanu prawnego dotyczącego tych aplikantów, który niejako przywracamy, było prawo do jednej poprawki. W aktualnym stanie prawnym można nieskończoną ilość razy zdawać egzamin korporacyjny, każdy z tych egzaminów korporacyjnych. A więc osoby, którym, według starych zasad, dotychczas się nie powiodło i którym się nie powiedzie, mimo że przedłużyliśmy ten okres, będą mogły – jeśli będą spełniać warunki formalne według nowych przepisów – przystępować do egzaminu i liczba tych podejść będzie nieograniczona.

Wicemarszałek Ryszard Legutko:

Dziękuję bardzo.

Bardzo proszę.

Senator Zbigniew Trybuła:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Panie Ministrze, ja chciałbym się dowiedzieć, ilu obecnie aplikantów obejmuje ta ustawa. Pan mówił, że w poprzedniej wersji było to około trzydziestu osób. A ile osób to będzie obecnie, po tym rozszerzeniu? Dziękuję.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Krzysztof Józefowicz:

Panie Senatorze, jeśli chodzi o aplikantów adwokackich, to jest to około pięciuset osób, aplikantów radcowskich jest tysiąc sześciuset – tysiąc siedmiuset, a liczba aplikantów notarialnych to trzydzieści dziewięć osób, to pamiętam dokładnie. A więc to jest taka skala. Ale zaznaczam: mówimy o wszystkich rocznikach, które skorzystają z tego uprawnienia i przywileju.

Wicemarszałek Ryszard Legutko:

Bardzo proszę, są jeszcze jakieś pytania? Nie widzę zgłoszeń.

Dziękuję bardzo panu ministrowi.

(wicemarszałek R. Legutko)

Otwieram dyskusję.

Ale nikt się do dyskusji nie zapisał.

Nie pozostaje mi więc nic innego, jak dyskusję zamknąć.

Informuję państwa, że głosowanie w sprawie ustawy zmieniającej ustawę o zmianie ustawy – Prawo o adwokaturze i niektórych innych ustaw zostanie przeprowadzone w czwartek wieczorem.

Teraz komunikaty, a po komunikatach ogłoszę przerwę.

Bardzo proszę.

Senator Sekretarz Andrzej Mazurkiewicz:

Szanowni Państwo!

Posiedzenie Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej w sprawie rozpatrzenia wniosków zgłoszonych w toku debaty nad ustawą o służbie cywilnej i o państwowym zasobie kadrowym i wysokich stanowiskach państwowych odbędzie się w dniu 3 sierpnia o godzinie 8.00 rano w sali nr 182.

Wspólne posiedzenie Komisji Ustawodawczej, Komisji Praw Człowieka i Praworządności oraz Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej poświęcone rozpatrzeniu wniosków zgłoszonych podczas drugiego czytania projektu ustawy o zmianie ustawy o wyborze Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej oraz niektórych innych ustaw odbędzie się w dniu dzisiejszym, to jest 2 sierpnia, bezpośrednio po ogłoszeniu przerwy, w sali nr 176.

Posiedzenie Komisji Praw Człowieka i Praworządności oraz Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej odbędzie się dwadzieścia minut po ogłoszeniu przerwy w sali nr 176. Temat: rozpatrzenie poprawek zgłoszonych na posiedzeniu Senatu do ustawy o zmianie ustawy o Policji oraz niektórych innych ustaw.

Wspólne posiedzenie Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej oraz Komisji Gospodarki Narodowej w sprawie rozpatrzenia wniosków zgłoszonych w toku debaty nad ustawą o zmianie ustawy o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych oraz ustawy o podpisie elektronicznym odbędzie się 3 sierpnia o godzinie 9.30 w sali nr 182.

Posiedzenie Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej w sprawie rozpatrzenia wniosków zgłoszonych w toku debaty nad ustawą o zmianie ustawy o pracownikach samorządowych odbędzie się w dniu 2 sierpnia w sali nr 176 bezpośrednio po zakończeniu wcześniejszego wspólnego posiedzenia z Komisją Praw Człowieka i Praworządności.

I ostatni komunikat. Posiedzenie Komisji Gospodarki Narodowej w sprawie rozpatrzenia wniosków do ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym odbędzie się w dniu jutrzejszym o godzinie 8.30 w sali nr 217. Dziękuję.

Wicemarszałek Ryszard Legutko:

Dziękuję bardzo.

Teraz zarządzam przerwę do jutra do godziny 10.30.

Dziękuję państwu. Dobranoc.

(Przerwa w posiedzeniu o godzinie 20 minut 25)

(Wznowienie posiedzenia o godzinie 10 minut 31)

(Posiedzeniu przewodniczą wicemarszałkowie Maciej Płażyński, Ryszard Legutko i Marek Ziółkowski oraz marszałek Bogdan Borusewicz)

Wicemarszałek Maciej Płażyński:

Dzień dobry państwu.

Wznawiam posiedzenie.

Proszę senatorów sekretarzy o zajęcie miejsc przy stole prezydialnym.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu dwunastego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o finansowym wsparciu rodzin w nabywaniu własnego mieszkania.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa została uchwalona przez Sejm na dwudziestym pierwszym posiedzeniu w dniu 13 lipca 2006 r. Do Senatu została przekazana 14 lipca. Marszałek Senatu w dniu 14 lipca, zgodnie z art. 68 ust. 1 Regulaminu Senatu, skierował ją do Komisji Rodziny i Polityki Społecznej oraz do Komisji Gospodarki Narodowej. Komisje po rozpatrzeniu ustawy przygotowały swoje sprawozdania w tej sprawie.

Przypominam ponadto, że tekst ustawy zawarty jest w druku nr 198, a sprawozdania komisji w drukach nr 198A i 198B.

Proszę sprawozdawcę Komisji Rodziny i Polityki Społecznej senatora Antoniego Szymańskiego o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji w sprawie rozpatrywanej ustawy.

Gdzie jest pan senator?

(*Senator Jerzy Szmít:* Ponieważ nie ma senatora Szymańskiego, zamieńmy kolejność sprawozdawców, Panie Marszałku.)

(*Rozmowy na sali*)

(*Głos z sali:* Jest, jest.)

Panie Senatorze, proszę bardzo.

Senator Antoni Szymański:

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie! Przepraszam za te dwie minuty spóźnienia.

Mam zaszczyt zaprezentować państwu w imieniu Komisji Rodziny i Polityki Społecznej ustawę o finansowym wsparciu rodzin w nabywaniu

własnego mieszkania. Ustawa ma na celu wspomaganie rodzin w nabywaniu własnego mieszkania. Ta pomoc budżetowa polega na dopłacie do odsetek w wysokości 50% stopy referencyjnej plus dwa punkty. Tak powstała liczba jest odejmowana od oprocentowania bankowego. Nie oznacza ona, co pragnę podkreślić, 50% odsetek, jak podają niektóre media. Z mojej konsultacji z ministrem, którą przeprowadziłem przed chwilą, wynika, że to będzie obecnie – gdyby ustawa weszła w życie teraz – nawet więcej niż 50%.

Ustawa skierowana jest do małżeństw i osób samotnie wychowujących dzieci. Spłata odsetek dotowanych z budżetu państwa odbywa się w okresie ośmiu lat. Następnie beneficjent tej ustawy przechodzi do rynkowego sposobu spłaty tych odsetek. Może wówczas renegotjować umowę z bankiem albo posłużyć się nowym kredytem, może również spłacić kredyt już na nowych warunkach, jednak bez pomocy budżetu państwa.

Ustawa ta jest elementem szerszych zmian mających na celu lepszy niż dotąd dostęp do mieszkań. Przedstawiciel rządu podczas posiedzenia komisji przedstawił informację o tym, że przygotowana jest też zmiana ustawy o planowaniu przestrzennym, zmiana ustawy – Prawo budowlane. Niebawem należy się też spodziewać zmiany ustawy o pomocy w budowaniu lokali dla najuboższych, która obecnie jest w międzyresortowych uzgodnieniach. Przesuwa ona ciężar pomocy budżetu z rynku kredytów hipotecznych w stronę osób o niewielkich dochodach. Przedstawiciel rządu, pan minister Piotr Styczeń, poinformował na posiedzeniu komisji, że Ministerstwo Budownictwa tworzy oprzyrządowanie prawne dotyczące budownictwa mieszkaniowego, mające za zadanie sprzyjać powstawaniu przyjaznej sytuacji dla wskazanych regulacjami prawnymi grup ludności, zachęcając je do posiadania – tak jak to jest w wypadku tej ustawy – własnego mieszkania bądź domu. W Polsce model posiadania własnego mieszkania jest modelem najbardziej powszechnym, choć są próby rozszerzenia rynku mieszkań na wynajem, który dla niektórych grup ludności byłby znacznie bardziej przyjazny.

(senator A. Szymański)

Minister Piotr Styczeń przedstawił także koszty wynikające z ustawy. W okresie między rokiem 2007 a 2019 dopłaty z budżetu powinny wynieść prawie 7 miliardów 500 milionów zł, przy dochodach budżetowych wynoszących około 4 miliardów 300 milionów zł. Wydatki będą zatem w granicach 3 miliardów 200 milionów zł – a są to kwoty bardzo zbliżone do tych związanych z dużą ulgą budowlaną, niedawno zlikwidowaną – ale będzie to towarzyszyło efektowi mieszkaniowemu traktowanemu jako wartość dodana, w ciągu ośmiu lat, wobec istniejącego rynku mieszkaniowego, wynoszącemu, jak się przewiduje, trzysta piętnaście tysięcy mieszkań.

Minister poinformował, że taką pomoc beneficjent otrzymuje przez osiem lat i ma ona charakter rzeczywistej pomocy mieszkaniowej, bo ona nie może wystąpić inaczej niż tylko jako pomoc na spłatę kredytu. Średni okres takich kredytów długoterminowych, hipotecznych to dwadzieścia cztery, dwadzieścia pięć lat. Wykonane symulacje wskazują, że na przykład w wypadku kredytu studziesięciotysięcznego i powierzchni mieszkania wynoszącej 50 m² pomoc ze strony budżetu państwa wynosiłaby około 31 tysięcy zł. Dla porównania: stara ulga budowlana, czyli 19% wydatków na zakup mieszkania, według pewnego limitu ustalonego na rok 2005 wynosiłaby 28 tysięcy 500 zł. Oznacza to zatem kwoty zbliżone, a jednak na korzyść obecnych rozwiązań z punktu widzenia osób, które będą z nich korzystały.

Podczas posiedzenia komisji podjęto kilka zasadniczych kwestii. Pierwsza z nich dotyczyła wątpliwości co do tego, czy cel wyznaczony przez ustawę ma szansę być zrealizowany, kto będzie końcowym jej beneficjentem oraz czy wywrze ona korzystny wpływ na rynek nieruchomości. W tej kwestii powoływano się na opinie analityków rynku, którzy obawiają się, że tak się nie stanie w sytuacji nierównowagi rynkowej, jaką obecnie mamy, a przyczyny tej nierównowagi leżą poza materialem ustawy. Wyrażano obawy, czy beneficjentami tej ustawy nie zostaną deweloperzy, a nie osoby, do których ustawa ta jest adresowana. Argumentowano, że wzrost dostępności kredytów jest dzisiaj wymieniany jako naczelną przyczyną wzrostu cen mieszkań, a wzrost marż, które osiągają deweloperzy, w wyniku tej nierównowagi jest jeszcze większy aniżeli wzrost tych cen. Minister Piotr Styczeń, ustosunkowując się do tych wątpliwości, wyjaśnił, że nie tworzymy podażowego rynku mieszkaniowego, który byłby obciążony dotkliwym wzrostem cen, dlatego że w tej ustawie są wyraźnie wskazane parametry cenowe za 1 m² i dopiero wtedy, kiedy są one spełnione, jest to argument za możliwością kredytu i zakupu mieszkania. A ten beneficjent ustawy, który ma odpowiednią kwotę środków fi-

nansowych, dostanie na rynku podażowym mieszkanie deweloperskie i może nie skorzystać z dopłat, jakie ona przewiduje – wtedy może uzyskać mieszkanie, w przypadku którego koszt budowy 1 m² przekroczy parametry wymienione w ustawie. Takimi ustawowymi rozwiązaniami próbujemy nakłonić rynek podażowy do tworzenia zasobu, który – gdyby został wybudowany – byłby właściwie sprzedawany tej grupie, do której kierowana jest ta ustawa. Zdaniem pana ministra, gdybyśmy tego ograniczenia cenowego nie zrobili, to skutek byłby rzeczywiście niekorzystny.

Minister jest zdania, że ustawa ta spowoduje także pewne zdywersyfikowanie rynku popytowego, a dodatkowo wpłynie na utworzenie wielu nowych miejsc pracy oraz na wzmocnienie kondycji przedsiębiorstw, które budują. Zdaniem pana ministra, podwyższenie cen mieszkań w ostatnim czasie spowodowane jest głównie zbliżaniem się cen w Polsce do cen w Unii Europejskiej.

Druga kwestia, nad którą dyskutowano, dotyczyła tego, czy wprowadzenie progu cenowego za 1 m² mieszkania nie spotka się z zarzutem, że na równi traktuje się osoby zamieszkujące w różnych ośrodkach. Zdaniem przedstawiciela rządu nigdzie w tej ustawie nie ma założeń, by taką nierówność czynić. Jest to wynik połączenia oddziaływania materii ustawowej z sytuacją rynkową. To bowiem rynek w określonej miejscowości, gdzie jest praca i odpowiednie dochody i gdzie na kredyty hipoteczne jest wielki popyt, powoduje wzrost cen.

Trzecia kwestia. Dyskutowano także o stanowisku rządu w sprawie zapisu art. 15, dotyczącego spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych. Przedstawiciel rządu podkreślił, że nie ma stanowiska rządu w tej sprawie. Wyraził za to swoją opinię wobec zapisu art. 15. Otóż zdaniem pana ministra rozszerzenie katalogu instytucji rynku finansowego, które mogłyby dostarczyć na rynek – w tym przypadku kredytów hipotecznych, mieszkaniowych – dodatkowy produkt, oddziałujący konkurencyjnie, jest korzystne. Wielość takich produktów czy też mnogość produktów pochodzących z różnych instytucji, nie tylko z jednego miejsca, jest korzystna dla rynku kredytów hipotecznych.

Biuro Legislacyjne przygotowało trzy propozycje poprawek, które mają charakter redakcyjny. Poprawki te zostały jednogłośnie przyjęte przez komisję.

Poprawka pierwsza wprowadza zmianę w art. 3, w którym mówi się o osobie samotnie wychowującej przynajmniej jedno dziecko – zmierza do wprowadzenia następującego zapisu: przynajmniej jedno dziecko do ukończenia dwudziestego piątego roku życia.

Druga poprawka wprowadza w dwóch artykułach, w art. 4 i 9, w każdym z nich w dwóch ustę-

(senator A. Szymański)

pach, zmiany wyrażenia „stan wymagalności”. Propozycja zmiany przejęta przez komisję to „stan natychmiastowej wymagalności”, bo takie wyrażenie jest stosowane w innych ustawach.

Zmiana trzecia to zmiana redakcyjna w art. 4, w którym mówi się o prawomocnym skazaniu kredytobiorcy za przestępstwa. Gdyby zostało wyrażenie „za przestępstwa”, w liczbie mnogiej, to by oznaczało, że wyrok powinien obejmować przestępstwa wskazane i w §1, i w §2, a nie o to chodzi. Chodzi o przestępstwa albo z §1, albo z §2. Czyli powinno to być zmienione na wyrażenie „przestępstwo”, w liczbie pojedynczej.

Jak powiedziałem, poprawki zostały przyjęte jednogłośnie przez komisję. Za całością ustawy głosowało trzech senatorów, jeden senator był w tym głosowaniu przeciwny. Dziękuję za uwagę.

Wicemarszałek Maciej Płażyński:

Dziękuję bardzo.

Proszę sprawozdawcę Komisji Gospodarki Narodowej senatora Jerzego Szmita o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji w sprawie rozpatrywanej ustawy.

Senator Jerzy Szmit:

Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

Mam zaszczyt przedstawić sprawozdanie Komisji Gospodarki Narodowej, wraz z wnioskiem mniejszości, w sprawie uchwalonej przez Sejm w dniu 13 maja 2006 r. ustawy o finansowym wsparciu rodzin w nabywaniu własnego mieszkania.

Wysoki Senacie, pan senator sprawozdawca Antoni Szymański bardzo precyzyjnie przedstawił założenia ustawy i jej kształt. Ja więc może tylko podam kilka uzupełnień, które, wydaje mi się, powinno się przedstawić Wysokiej Izbie.

Otóż możliwość wsparcia kredytu dotyczy pierwszego mieszkania uzyskiwanego przez kredytobiorcę. Korzystanie z dopłaty jest możliwe tylko raz. Nie ma możliwości kilkakrotnego korzystania z dopłat. Przy tym Bank Gospodarstwa Krajowego będzie prowadził rejestr osób, które są w tych umowach stroną. Chodzi o to, żeby nie było nadużyć. Jest też w ustawie lista negatywna, precyzująca, kto nie może skorzystać z ulgi, z dopłaty mieszkaniowej.

I jeszcze jedna, ważna informacja. Mianowicie ustawa określa też maksymalne wielkości zarówno mieszkania, jak i domu jednorodzinnego, w przypadku których można uzyskać wsparcie. Jest to odpowiednio: dla mieszkania – 75 m², a dla domu jednorodzinnego – 140 m².

Jeżeli chodzi o przebieg prac w komisji, to problemy, które były poruszane w czasie prac Kom-

sjii Gospodarki Narodowej, były bardzo podobne do omówionych, również pytania były podobne. W związku z tym nie będę się już odnosił do tych spraw.

Co jeszcze interesowało senatorów i jakie otrzymywali odpowiedzi? Pan senator Korfanty zapytał o to, dlaczego kredyty nie mogą być nominowane w walutach obcych, na przykład we frankach szwajcarskich. Dzisiaj bardzo często w tej formie uzyskuje się kredyty mieszkaniowe ze względu na niskie oprocentowanie tej waluty na rynkach finansowych. Odpowiedź padła następująca: państwo nie może brać na siebie ryzyka kursowego. Pomoc będzie obowiązywała przez osiem lat, a jak się będzie zmieniał kurs franka szwajcarskiego w ciągu ośmiu lat, tego nikt nie jest w stanie powiedzieć. W związku z tym państwo nie może uczestniczyć w tak zwanym ryzyku kursowym – to jest jasne określenie tego, o co chodzi.

Była też długa dyskusja na temat cen mieszkań, dlaczego one są dzisiaj tak wysokie, dlaczego te ceny wzrosły. W komisji przeważał jednak pogląd, że dzisiaj mamy przede wszystkim rynek, który buduje popyt na mieszkania, a nie podaż mieszkań, czyli że jest stanowczo za mało możliwości budowania mieszkań w stosunku do możliwości finansowania ich budowy. A my, proponując tę ustawę, również jakby wpisujemy się w ten nurt. Odpowiedź pana ministra była analogiczna do odpowiedzi dla komisji rodziny: że są przygotowywane pewne ustawy, rozwiązania, które mają ułatwić zwiększenie możliwości budowy mieszkań, zwiększenie popytu na tereny budowlane, i że na pewno po wprowadzeniu tych rozwiązań rynek się wyrówna, to znaczy nastąpi równowaga między popytem a podażą i ceny przestaną być rzeczywiście tak wysokie. Z tym że tutaj też nie było zgody co do opinii, którą prezentował pan minister, że głównym czynnikiem zwiększającym ceny mieszkań jest przystąpienie Polski do Unii Europejskiej, aczkolwiek niewątpliwie również to ma swoje znaczenie. Co do tego można by się... Tylko jest pytanie, na ile ma to znaczenie.

Padło też ze strony pana senatora Chmielewskiego pytanie, dlaczego osoby samotne nie mogą być objęte tym wsparciem. Odpowiedź ministerstwa była w tym duchu: jest jasno powiedziane, że jest to po prostu kredyt, wsparcie dla rodzin bądź osób samotnie wychowujących dzieci. Taka jest intencja i to zostało jasno wyrażone.

Szanowni Państwo, oprócz trzech poprawek, które przedstawiło Biuro Legislacyjne i które referował pan senator Szymański, Komisja Gospodarki Narodowej przyjęła jeszcze dwie poprawki. Są one w druku nr 198B i dotyczą rozliczania kosztów budowy mieszkań, doprecyzowania w zapisie, w jaki sposób będą rozliczane koszty budowy przy dopłacie do kredytu. Może przeczytam to, bo to krótkie poprawki, a warto poznać ich treść.

(senator J. Szmit)

Chodzi głównie o poprawkę czwartą, do art. 5. Lit. a: w ust. 1 pkt 3 wyrazy „koszt budowy domu jednorodzinnego lub wkład budowlany” zastępuje się wyrazami „cena zakupu spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu, wkład budowlany, koszt budowy domu jednorodzinnego, koszt nadbudowy, przebudowy lub rozbudowy budynku mieszkalnego lub koszt adaptacji budynku lub lokalu o innym przeznaczeniu na cele mieszkaniowe”. Lit. b w tej poprawce: w ust. 4 po wyrazach „lit. e” dodaje się wyrazy „lub lokalu mieszkalnego, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 lit. f”. I lit. c w tej poprawce: w ust. 5 po wyrazach „Koszt budowy domu jednorodzinnego” dodaje się wyrazy „koszt nadbudowy, przebudowy lub rozbudowy budynku mieszkalnego lub koszt adaptacji”.

Widzimy wyraźnie, że z tych poprawek wynika, iż chodzi o to, aby umożliwić wsparcie finansowania nie tylko budowy nowych lokali, ale i rozbudowy i przeprowadzenia gruntownych prac modernizacyjnych mieszkań bądź budynków. A efekt tego będzie dokładnie taki sam: po prostu uzyskamy zwiększenie liczby mieszkań i możliwości zamieszkania przez rodziny we własnym lokalu.

Został sformułowany również wniosek mniejszości, który dotyczy skreślenia art. 15. W artykule tym mówi się o tym, że spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe również mogą bez ograniczeń czasowych kredytować te sprawy, udzielać kredytów. To się odnosi przede wszystkim do kredytów hipotecznych, a więc tych, które wspierane będą środkami przeznaczonymi na to na mocy tej ustawy.

Wnoszę o przyjęcie przez Wysoki Senat projektu uchwały wraz z przyjętymi przez komisję poprawkami. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Maciej Płażyński:

Dziękuję bardzo.

Proszę sprawozdawcę mniejszości Komisji Gospodarki Narodowej senatora Andrzeja Owczarka o zabranie głosu i przedstawienie wniosku mniejszości komisji.

Proszę bardzo, Panie Senatorze.

Senator Andrzej Owczarek:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

W imieniu mniejszości zgłaszam wniosek w sprawie skreślenia z ustawy art. 15. Artykuł ten został wprowadzony podczas procesu legislacyjnego w Sejmie przez posłów Prawa i Sprawiedliwości. Zmienia on w sposób systemowy ustawę o SKOK, umożliwiając tym kasom udzielanie długoterminowych kredytów w miejsce kredytów

dotychczas udzielanych członkom kasy na okres pięciu lat. Ale regulacje takie powinno się wprowadzić w drodze zmiany ustawy o SKOK. Nie występujemy przeciwko udzielaniu kredytów mieszkaniowych przez SKOK, ale przeciwko sposobowi legislacji.

Wydaje się, że kasy SKOK, które odgrywają coraz większą rolę w naszym życiu gospodarczym, w systemie finansowym państwa, powinny mieć nową ustawę. A obecna ustawa powinna być znolizowana, tym bardziej że te kasy nie podlegają przepisom o NBP w zakresie rezerwy obowiązkowej oraz przepisom ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym w zakresie gwarantowania depozytów. Dziękuję za uwagę.

Wicemarszałek Maciej Płażyński:

Dziękuję bardzo.

Zgodnie z art. 44 ust. 5 Regulaminu Senatu przed przystąpieniem do dyskusji senatorowie mogą zgłaszać zapytania do senatorów sprawozdawców. Czy ktoś z państwa senatorów pragnie zadać takie pytanie?

Proszę bardzo, pani senator Tomaszewska.

Senator Ewa Tomaszewska:

Dziękuję.

Mam do panów senatorów sprawozdawców pytanie: czy w trakcie debat komisji rozważano kwestię porównania wcześniejszej ulgi inwestycyjnej z obecnym rozwiązaniem? Dziękuję.

Wicemarszałek Maciej Płażyński:

Pan senator Szmit, proszę.

Senator Jerzy Szmit:

Myślę, że tę sprawę bardzo dokładnie zreferuje pan senator Szymański, tym bardziej iż wspominał o tym w swoim wystąpieniu.

Wicemarszałek Maciej Płażyński:

Proszę bardzo.

Senator Antoni Szymański:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Powiem bardzo króciutko: ta sprawa nie była szerzej rozważana. Pan minister, mówiąc o kosztach ustawy, nad którą dzisiaj debatujemy, porównywał je tylko do kosztów dużej ulgi budowlanej. I to porównanie wyszło na korzyść obecnych rozwiązań z punktu widzenia beneficjentów. Jednak szerszej dyskusji o tym, które rozwiązanie byłoby korzystniejsze dla beneficjentów, jeśli chodzi o budowę mieszkań – czy duża ulga budowlana, czy to rozwiązanie ustawowe – podczas posiedzenia Komisji Rodziny i Polityki Społecznej nie prowadzono. Dziękuję.

Wicemarszałek Maciej Płażyński:

Dziękuję.

Czy są jeszcze pytania do sprawozdawców?

Proszę bardzo.

Senator Mirosław Adamczak:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Panowie Sprawozdawcy, mam pytanie: czy w chwili ubiegania się o kredyt jest brany pod uwagę zarobek całej rodziny, czy ewentualnie tylko żywiciela rodziny?

Wicemarszałek Maciej Płażyński:

Dziękuję.

Proszę o odpowiedź na pytanie pana senatora Adamczaka.

Senator Antoni Szymański:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Warunkiem korzystania z takiego kredytu jest to, żeby było małżeństwo lub osoba samotna wychowująca dziecko bądź dzieci. Tutaj warunku progu dochodowego nie ma. Jest tylko taki, żeby nie posiadać własnego lokalu mieszkalnego.

Wicemarszałek Maciej Płażyński:

Dziękuję.

Pan senator Rau, proszę bardzo.

Senator Zbigniew Rau:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Chcę zadać panu senatorowi Szymańskiemu krótkie pytanie. Czy w czasie prac komisji brali państwo pod uwagę liczbę członków rodziny w relacji do metrażu, o którym słyszeliśmy? Bo dla rodziny, która posiada trójkę dzieci, nawet ten limit 75 m² przy współczesnych standardach nie wygląda bardzo imponująco.

Wicemarszałek Maciej Płażyński:

Proszę bardzo.

Senator Antoni Szymański:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Ta kwestia podczas posiedzenia Komisji Rodziny i Polityki Społecznej nie była dyskutowana – tyle mogę powiedzieć. To jest oczywiście istotny problem, ale myślę, że było tu też jednak zrozumienie wynikające z tego, że są pewne ograniczenia. Bo nadmierne zwiększanie w tej ustawie metrażu mieszkania bądź domu oznacza większe koszty dla budżetu państwa. Przyjeliśmy, że

środki kierowane przez budżet państwa w ciągu czasu, o którym mówiłem, to są – tak sądzę, taka jest moja opinia – te środki możliwe. A każde zwiększenie metrażu spowoduje większe środki z budżetu państwa. Jednak dyskusji na ten temat w komisji nie było. Dziękuję.

Wicemarszałek Maciej Płażyński:

Niech pan poczeka, Panie Senatorze, bo może jeszcze będą chętni do zadania pytania.

(*Senator Jerzy Szmit: Ja pierwszy chciałbym...*)

Pan senator Szmit, proszę.

Senator Jerzy Szmit:

Chcę dodać, że w pierwszym projekcie, który wyszedł z rządu, była mowa o 50 m² mieszkania i 100 m², jeśli chodzi o dom jednorodzinny. W trakcie prac sejmowych te wielkości zostały powiększone do 75 m² w wypadku mieszkania i 140 m² w wypadku domu jednorodzinnego. Jednak jest tu bariera finansowa, bo im większe będą dopłaty dla jednej osoby, tym bardziej zostanie ograniczona liczba osób, które będą mogły ewentualnie z tych dopłat skorzystać, bo tak naprawdę jest na to określona pula pieniędzy.

Wicemarszałek Maciej Płażyński:

Dziękuję.

Proszę bardzo.

Senator Franciszek Adamczyk:

Dziękuję, Panie Marszałku.

W związku z tym, że nie ma tu kryterium dochodowości, kto będzie te kredyty sponował w całości? Pytam, jak to będzie wyglądać. No bo który bank udzieli kredytu bez możliwości jego spłaty? To jest pewna fikcja. Dziękuję.

Wicemarszałek Maciej Płażyński:

Pan senator Szymański, proszę bardzo.

Senator Antoni Szymański:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Ta kwestia nie była dyskutowana podczas posiedzenia komisji. Chciałbym jednak zwrócić uwagę na to, że omawianiu tego punktu i obradom komisji przysłuchuje się i będzie się przysłuchiwać pan minister Piotr Styczeń, który jest wybitnym fachowcem, jeżeli chodzi o tę ustawę i o rynek mieszkaniowy. Myślę więc, że do pana ministra można skierować wiele pytań. A ta kwestia nie była jeszcze przedmiotem obrad komisji.

Wicemarszałek Maciej Płażyński:

Proszę bardzo.

Senator Jerzy Szmit:

Może dodam, że mówimy o wsparciu, które polega na dofinansowaniu odsetek od kredytu, od kapitału. Banki czy inne instytucje finansowe będą dokonywały normalnej oceny zdolności kredytowej osób, tak jak to się odbywa za każdym razem. Tak więc to nie jest wsparcie, że tak powiem, socjalne, które ma zabezpieczyć potrzeby osób o bardzo niskich dochodach, osób, które państwo bierze w szczególnie sposób w opiekę. Dotyczyć to będzie tylko tych osób, które normalnie funkcjonują, które mają dochody i które są w stanie spłacać kredyty bankowe.

Wicemarszałek Maciej Płażyński:

Dziękuję bardzo.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa była projektem rządowym. Do reprezentowania stanowiska rządu w toku prac parlamentarnych został upoważniony minister budownictwa. Ministra reprezentuje pan minister Piotr Styczeń.

Zapraszam pana ministra do wystąpienia. Proszę bardzo.

**Sekretarz Stanu
w Ministerstwie Budownictwa
Piotr Styczeń:**

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Chciałbym tylko krótko odnieść się do prac obu komisji i oczywiście podziękować przewodniczącym i senatorom sprawozdawcom za wkład w prace nad tą ustawą. Oczywiście popieramy wszystkie poprawki, które zostały wymienione w sprawozdaniach obu komisji, bo treść tych poprawek jest rzeczywiście doprecyzowaniem brzmienia ustawy.

Nie chciałbym się w tej chwili odnosić do całości materii. Uznajemy, że ustawa w tym kształcie oczywiście będzie mogła funkcjonować w odniesieniu do rynku mieszkaniowego i w sposób właściwy, ale różny w różnym okresie, w zależności od sytuacji mieszkaniowej – i popytowej, i podażowej na rynku mieszkaniowym – będzie wspomagać tę część społeczeństwa, która chce poprawić swoją sytuację mieszkaniową lub nie ma własnych mieszkań, a mogłaby z pomocą budżetu uzyskać możliwość zaciągnięcia kredytu hipotecznego i kupić określony zasób mieszkaniowy na rynku mieszkaniowym. Nie tworzymy – podkreślam to, bo to jest bardzo ważne – jakiegoś specjalnego nowego zasobu, ale wpisujemy się w ten, który powstaje lub też będzie na rynku powsta-

wał, oczywiście w zgodzie z kryteriami przewidzianymi w ustawie.

Panie Marszałku, gdyby były jakieś pytania, oczywiście udzielę szczegółowych odpowiedzi. A na razie to tyle.

Wicemarszałek Maciej Płażyński:

Dziękuję bardzo. Niech pan zostanie, Panie Ministrze, bo teraz jest czas na pytania.

Proszę, pan senator Bender.

Senator Ryszard Bender:

Panie Ministrze, chciałbym usłyszeć jasną wykładnię. Art. 5 proponowanej ustawy mówi, że dopłaty dotyczą kredytu na „zakup będącego w budowie lub istniejącego domu jednorodzinnego lub lokalu mieszkalnego w budynku wielorodzinnym”. Czy można to rozumieć tak, że dotyczy to również zakupu na tak zwanym rynku wtórnym, czyli mieszkań i domów już gotowych? Bo wiem w wielu miejscowościach w Polsce są sprzedawane takie mieszkania. Chodzi o to, żeby nie wiązać tego z koniecznością budowania lub kupowania od dewelopera. Czy można więc rozumieć, że dotyczy to również zakupu na rynku wtórnym? To było pierwsze pytanie.

Drugie pytanie dotyczy spłaty. Wiem, że w wielu krajach europejskich, między innymi w Belgii, niekiedy spłaca się kredyty przez odliczanie – jeśli ktoś buduje dom czy uczestniczy w budowie mieszkania, kwota tej spłaty może być corocznie odliczana od podatku. Czy takie rozwiązanie pro futuro, czyli w sensie przyszłościowym, jest możliwe? Oczywiście ustawa na razie o tym nie wspomina, ale czy byłaby taka możliwość w przyszłości, czy to byłoby zasadne? Skończyłem.

Wicemarszałek Maciej Płażyński:

Proszę bardzo, Panie Ministrze.

**Sekretarz Stanu
w Ministerstwie Budownictwa
Piotr Styczeń:**

Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

Oczywiście odpowiedź na pierwsze pytanie jest twierdząca. Rynek wtórny został tutaj dopisany przez posłów w ramach pracy nad ustawą w Komisji Infrastruktury, a następnie zapis ten został skonsumowany, zatwierdzony przez Sejm. Oczywiście rynek wtórny musi być rozumiany również w takich kategoriach, że tylko osoba, która nie ma mieszkania lub jest zobowiązana przepisami ustawy do pozbycia się posiadanego zasobu mieszkaniowego, będzie mogła uczestniczyć w nabywaniu lokali na rynku wtórnym. Ten argument nieposiadania mieszkania w chwili podpisywania umowy kredytowej lub też pozbycia się

(sekretarz stanu P. Styczeń)

najmu lub prawa najmu do lokalu w ciągu sześciu miesięcy od dnia podpisania takiej umowy oczywiście działa we wszystkich wypadkach.

Jeżeli chodzi o drugie pytanie, to trudno jest mi udzielić na nie wiążącej odpowiedzi. Państwo senatorowie oczywiście dostrzegacie w tej chwili tendencję do znacznego zmniejszania czy wręcz eliminowania różnego typu ulg podatkowych. Poza tym ta nasza ustawa bliska jest pod względem idei czy też wielkości dopłaty temu, co funkcjonowało kiedyś pod nazwą dużej ulgi budowlanej. Chodziło o to, by utworzyć produkt, który po wyeliminowaniu tej ulgi będzie ją zastępował pod względem działania. W naszej opinii jest to tu nawet poprawione, ulepszone. I choć związane jest to z trochę innym obszarem mieszkaniowym, będzie zastępować działanie zlikwidowanej dużej ulgi budowlanej.

Wicemarszałek Maciej Płażyński:

Dziękuję bardzo.

Pani senator Tomaszewska.

Senator Ewa Tomaszewska:

Ja z podobną kwestią. Czy rząd rozważał sens powrotu do tej dużej ulgi inwestycyjnej? I które z tych rozwiązań jest, pana zdaniem, korzystniejsze dla ubiegających się o własne mieszkanie?

Chciałabym również usłyszeć odpowiedź na pytanie, czy analizowano wpływ rozwiązań, których głównym celem jest zapewnienie mieszkania rodzinom, na szarą strefę. Pytam o to, ponieważ ulga inwestycyjna istotnie przyczyniła się do ograniczenia szarej strefy w budownictwie, a to poprzez konieczność rozliczeń i przedstawiania rachunków VAT iz-bom skarbowym. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Maciej Płażyński:

Proszę bardzo.

Sekretarz Stanu w Ministerstwie Budownictwa Piotr Styczeń:

Wysoki Senacie!

Udzielając odpowiedzi na pytanie pani senator, pozwolę sobie na początku na stwierdzenie, że będzie to w dużej części pewna kalkulacja, a nie zajmowanie oficjalnego stanowiska w tej sprawie.

Otóż trzeba wyraźnie powiedzieć, że duża ulga budowlana funkcjonowała również w takim obszarze, w którym klient nabywający lokal mieszkalny ponosił pewien wydatek niekoniecznie związany z kredytem, tylko opłacał to ze środków własnych, następnie dokonywał lub też nie odpowiedniego rozliczenia z fiskusem, a jeśli dokony-

wał, to w ramach tej dużej ulgi budowlanej odzyskiwał część nakładów. Należy zauważyć, że w wypadku pomocy z budżetu państwa – nawet jeżeli założymy, że kwotowo będą to tożsame instrumenty pomocowe – istnieje tu jeszcze jeden element porządkujący pomoc budżetową. Mianowicie środki płyną jedynie w sposób legalny, czyli pozyskiwane są z kredytów udzielanych przez banki funkcjonujące na rynku finansowym lub inne instytucje finansowe, oczywiście dopuszczone do takich działań.

Należy to również pokazać jako pewien element, który można, dla przybliżenia państwu pewnej tezy w tej dyskusji, uznać za stuprocentowe wyczerpanie oddziaływania pozytywnego, czyli negującego szarą strefę. Otóż mamy tutaj do czynienia z obrotem środków w 100% jasnych, bo pochodzących z zasobów konkretnej instytucji finansowej. Z innej strony, gdybyśmy spojrzeli na dużą ulgę budowlaną w kategoriach jej oddziaływania na rynek mieszkaniowy, należy podkreślić to, że była ona przypisana do pewnej grupy o znacznej pomyślności finansowej i osobistej, o dużej dostępności do rynku mieszkaniowego jako takiego. Ta zaś ulga jest skonstruowana w ten sposób, żeby wspomóc tych, którzy za pomocą instrumentu pod nazwą „duża ulga” nie uzyskaliby własnego zasobu, nie mieliby skąd wziąć własnych środków, bo na przykład kredytu również by nie otrzymali. My ten kredyt przybliżamy do tych właśnie osób, do tych rodzin.

Jest jeszcze jedna kwestia. Mianowicie budżet państwa w przypadku dużej ulgi budowlanej zwracał ją – albo jednorazowo, albo, jeżeli nie została wyczerpana od razu, w kolejnych transzach – i te zwroty nie musiały trafiać z powrotem do substancji mieszkaniowej, ale mogły być przeznaczone na każdy inny, wybrany przez beneficjenta cel. A w tym wypadku budżet ewidentnie zwraca środki związane poprzez zaciągnięcie kredytu hipotecznego z pozyskaniem konkretnego mieszkania. One oczywiście wracają do banku w postaci dopłaty do odsetek, ale w ten sposób wspomagane są również wydatki konkretnej rodziny i nie mogą zostać przeznaczone na inny cel. Określiłbym to tak: jest to wektor silnie związanego oddziaływania budżetu państwa na budownictwo mieszkaniowe – w tym momencie również oddziaływania jednoznacznego. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Maciej Płażyński:

Dziękuję bardzo.

Pan senator Augustyn.

Senator Mieczysław Augustyn:

Panie Ministrze!

Proszę powiedzieć, w jakim stopniu ten nowy instrument będzie korzystniejszy dla chcących

(senator M. Augustyn)

budować własne mieszkania od stosowanej dzisiaj tak zwanej ulgi odsetkowej?

Poza tym, jak wiemy, tę ulgę można stosować przez cały okres kredytowania, a tutaj jest ośmioletnie ograniczenie tych dopłat. Proszę powiedzieć, dlaczego jest tu akurat ograniczenie ośmioletnie. Pytam o to także w kontekście tego pierwszego pytania.

Jeżeli pan marszałek pozwoli, zadam jeszcze wiele innych pytań, ale będą to tylko pytania, bez żadnych komentarzy.

Panie Ministrze, proszę powiedzieć: czy ograniczenie dotyczące tego metrażu w budownictwie nie będzie powodować braku chętnych do realizacji takich inwestycji? Realizatorzy inwestycji, z którymi się spotkałem po posiedzeniu komisji, wyraźnie wskazują na to, że nie będą zainteresowani budowaniem po takiej cenie. Czy to, wobec tego, może grozić załamaniem się tego pomysłu?

Wreszcie pytanie: dlaczego brakuje korzystnych rozwiązań dla towarzystw budownictwa społecznego? Przecież, jak wiadomo, w ich wypadku też są dość spore koszty partycypacji, również trudne do udźwignięcia dla chcących wybudować własne mieszkanie?

Proszę także o odpowiedź, dlaczego w art. 4 ust. 3 pkt 2 wpisano sześć miesięcy jako czas na rozwiązanie umowy najmu i opróżnienie lokalu mieszkalnego. W przekonaniu uczestników rynku jest to czas zbyt długi. Skąd się wzięło to, że przez sześć miesięcy ktoś będzie blokował mieszkanie w sytuacji, kiedy nowy lokal jest już gotowy do użytku? Dlaczego jest to uregulowane tak, że przez pół roku można się, że tak powiem, wyprowadzać?

Na koniec pytanie szczegółowe. W art. 5 ust. 5 mowa jest o kosztorysie uwzględniającym koszt budowy. O jaki kosztorys chodzi? Jak wiadomo, w procesie inwestycyjnym stosowane są różne kosztorysy, robione różnymi metodami. O jaki kosztorys chodzi? To po pierwsze. A po drugie, co będzie, jeśli się okaże, że nie sposób zmieścić się w tych kosztach, utrzymać się w ramach kosztorysu? Czy wówczas będzie to traktowane jako złamanie umowy kredytowej? Czy nastąpi pozbawienie tych dopłat? Dziękuję.

Wicemarszałek Maciej Płażyński:

Dziękuję.

Proszę bardzo, Panie Ministrze.

Sekretarz Stanu w Ministerstwie Budownictwa Piotr Styczeń:

Dziękuję bardzo.

Ulgą odsetkowa a pomoc budżetowa. Oczywiście państwo senatorowie wiecie, że ulga odsetkowa ma zniknąć jako produkt, który jest do ak-

tualnego stosowania, ale ci, którzy nabyli do niej uprawnienia, będą z niej korzystali aż do, nazwijmy to, wyczerpania okresu spłaty kredytu, bo umowy już zawarte będą w tym okresie musiały być również związane z taką ulgą.

My dokonaliśmy pewnego wyliczenia – ale nie konstruując tego okresu ośmioletniego w taki sposób, aby porównywać tę pomoc z ulgą odsetkową w całości okresu spłaty kredytu – i doszliśmy do wniosku, że ten produkt, który w tej chwili proponujemy rynkowi mieszkaniowemu, w zestawieniu z ulgą odsetkową, wobec dużej ulgi budowlanej, istniejącej do pewnego okresu, jest instrumentem bardzo porównywalnym. Ja wcześniej mówiłem, jakie są różnice, oczywiście in plus dla proponowanego przez nas produktu, ale przecież nie konstruujemy teraz porównania dla produktu, który w założeniach rządowych dotyczących zmiany ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych ma zniknąć z rynku. Dlatego, Panie Senatorze, tak szczegółowej informacji nie jestem w stanie z trybuny panu udzielić. Po prostu jeżeli produktu znika, nie czynimy już do niego porównań, bo trudno byłoby prowadzić wirtualną symulację.

(Senator Mieczysław Augustyn: Panie Ministrze, ale to przecież zastępuje...)

Nie, to nie zastępuje ulgi odsetkowej. To przywraca inną treść, inne oddziaływanie dużej ulgi budowlanej. W tym momencie nie braliśmy pod uwagę ulgi odsetkowej właśnie dlatego, że ona będzie zniknęła z rynku produktów pomocowych związanych z budownictwem mieszkaniowym. Ale dokonamy symulacji na przykładzie kilku kredytów, jakie zostały wzięte na przykład na okres dwudziestu pięciu czy trzydziestu lat, i sprawdzimy, jaką kwotę mógłby uzyskać beneficjent ulgi odsetkowej w przypadku oprocentowania, które obecnie jest na rynku, bo to, jaką kwotę uzyskuje beneficjent naszej pomocy, już wiemy, gdyż zostało to sprawdzone w naszych symulacjach.

Teraz odpowiedź na drugie pytanie, kwestię ograniczenia metrażu a brak rynku popytowego czy również rynku podażowego dla tego typu budownictwa. Wysoka Izbo, wydaje mi się, że twierdzenie, iż mieszkanie mające 75 m² nie znajdzie nabywców na rynku mieszkaniowym, jest twierdzeniem wysoce nieuprawnionym. Wiemy dobrze, że w tej chwili i czterdziesto-, i pięćdziesięcio-, a i stu pięćdziesięciometrowe mieszkania mają popyt w określonych grupach. Ja twierdzę z całym przekonaniem, że ustalenie dopłaty do 50 m² w odniesieniu do mieszkania i do 70 m² w odniesieniu do budynku jednorodzinnego, przy założeniach prognozy maksymalnej wielkości takiej substancji – w wypadku mieszkania jest to 75 m², a w wypadku domku 140 m² – wpisuje się w kwestię średniego metrażu w budownictwie mieszkaniowym w Polsce, pozwalając

(sekretarz stanu P. Styczeń)

jednocześnie elastycznie dostosowywać, po pierwsze, własne i kredytowe możliwości finansowe beneficjenta, po drugie, możliwości podażowe rynku mieszkaniowego. Te rynki muszą się do siebie zbliżyć. Jestem przekonany, że nie jest tak, iż deweloperom w Polsce nie opłaca się budować mieszkań o maksymalnej powierzchni 75 m², jak również że nie wyczerpuje potrzeb mieszkaniowych rodziny mieszkanie o wielkości do 75 m² powierzchni użytkowej.

Senator Mieczysław Augustyn:

Panie Ministrze, pan mnie nie zrozumiał. Chodzi mi o koszt przeliczeniowy, o to, że w sytuacji takiego kosztu przeliczeniowego metra kwadratowego nie będzie się to kalkulowało. Ja o metrażu nic nie mówię.

Sekretarz Stanu w Ministerstwie Budownictwa Piotr Styczeń:

Oczywiście twierdzenie takie jest uprawnione w stosunku do zasobów, po pierwsze, wysoko standaryzowanych, po drugie, w wypadku rynku popytowego silnie nacechowanego, nazwijmy to, przekalkulowaniem wielkości zysku, który uzyskują inwestorzy czy też – inaczej – wielkości sumy, którą skłonni są zapłacić nabywcy mieszkań. Mam tu na myśli przede wszystkim zasoby budowane w metropoliach, w dużych miastach.

Podczas posiedzenia komisji, w którym miałem przyjemność brać udział, dyskutowaliśmy na ten temat z panem senatorem. Wtedy pokazywałem, że w Polsce obserwujemy silne nierównoważenie, nierówności, jeżeli chodzi o tworzenie cen, tworzenie również wielkości rent odcinanych w wypadku tych, którzy inwestują w budownictwo mieszkaniowe. To nierównoważenie powoduje, że rzeczywiście często znajdujemy miejsca, w których dostępność produktu określonego w ustawie będzie prawie niemożliwa lub możliwa jedynie na ich obrzeżach, ale też znajdziemy w Polsce wiele miejsc, w których praktycznie wyczerpywanie podaży następuje w ramach popytu na lokale zawierające się w parametrach cenowych ustalonych w tej ustawie.

Owo nierównoważenie to jest niejako większy problem niż to, że w niektórych silnie nacechowanych ogromnym popytem na mieszkania miejscowościach w Polsce ta ustawa nie będzie mogła być wprost do takiego rynku zastosowana. Trudno byłoby jednak podczas konstruowania tej ustawy zakładać, że będziemy jednocześnie próbowali łagodzić ogromne różnicowanie cen, wywołane oczywiście, szczególnie w metropoliach, niezwykle silnym popytem na mieszkania.

Trzecie pytanie dotyczyło tebeesów. Produkt, który dotyczyłby tebeesów, nie został tu umieszczony z bardzo prostego powodu, a mianowicie dlatego że tebeesy budują mieszkania na wynajem, a budownictwo na wynajem w ogóle nie jest objęte tą ustawą. Tego będą dotyczyły inne produkty w przyszłości tworzone przez resort. Jeżeli mieszkania są przeznaczone na wynajem, a pomoc dotyczy wyłącznie nabywania mieszkań na własność, to trudno by było dokonać połączenia produktów w taki sposób, żeby to funkcjonowało na rynku. Poza tym tebeesy, a pośrednio i najemcy, korzystają z pomocy państwa związanej z wydatkowaniem czy też przeznaczaniem środków z budżetu, poprzez Bank Gospodarstwa Krajowego, na wspomaganie tego typu budownictwa.

Mogę w tym przypadku dodać, aby uspokoić pana senatora, że my próbujemy w kolejnych ustawach rozszerzać formułę tebeesów. Będziemy modernizować funkcję i rolę tebeesów w budownictwie mieszkaniowym na wynajem w Polsce, ale tego będą dotyczyły kolejne produkty. Między innymi ustawa o pomocy państwa w budowaniu mieszkań dla najuboższych, która jest już na etapie uzgodnień międzyresortowych, zawiera komponenty reformujące rolę tebeesów w tym zakresie.

Dlaczego ma być sześć miesięcy na rozwiązanie umowy najmu mieszkania? To jest ochrona prawa lokatora, który chce zmienić swój stan posiadania czy stan użytkowania lokalu z najmu na własność, bo w pewnym momencie historii rodziny może zaistnieć czy zaistnieje taka możliwość. Jest to ochrona, chodzi o to, aby lokator mógł w ciągu sześciu miesięcy dokonać właściwego uregulowania stosunku najmu i w tym czasie w sposób bezpieczny zamieszkiwać w lokalu, tym bardziej że nie musi być tak, iż wraz z wzięciem kredytu będzie on miał do dyspozycji wybudowane przez dewelopera mieszkanie – tak nie musi się zdarzyć. Dlatego ochrona w stosunku do najemców jest szczególnie uzasadniona. Chcę też powiedzieć Wysokiej Izbie, że na przykład w przypadku sprzedaży posiadanego mieszkania i nabywania kolejnego, z pomocą wynikającą z tej ustawy – bo również taki wariant w ustawie przewidujemy – w umowie często występuje element domówienia się co do daty sprzedaży zasobu mieszkaniowego i daty jego opuszczenia, często jest to uzgadniane między zbywcą a nabywcą. W ten sposób zapewniana jest, zawarta nawet w akcie notarialnym, ochrona dotycząca momentu zdania czy przekazania zbytego zasobu. A w przypadku najmu nie byłoby takiej ochrony. Dlatego wkomponowaliśmy w ustawę tę możliwość, z której, mam nadzieję, najemcy będą korzystać i w ten sposób płynnie przejdą od jednego rodzaju zasobu, w ramach najmu, do zasobu własnościowego, nabytego.

(sekretarz stanu P. Styczeń)

Ostatnie pytanie dotyczyło, jeśli dobrze pamiętam, kosztorysu, kosztu budowy. Oczywiście chodzi o kosztorys, nazwijmy to, inwestorski, czyli występujący wtedy, gdy ktoś, kto chce budować dom jednorodzinny, nadbudowę czy dokonywać rozbudowy, przygotowuje swój kosztorys i udaje się z nim do banku. I jeżeli z założeń materiałowych i standardowych tego kosztorysu wynikają określone koszty 1 m², ten ktoś otrzymuje kredyt w określonej wysokości, a jednocześnie staje się beneficjentem pomocy z budżetu państwa w zakresie spłaty odsetek od kredytu.

Pojawiło się też pytanie o symulację: co się stanie, jeżeli koszty zostaną przekroczone? Beneficjent oczywiście nie otrzyma kredytu w razie przekroczenia kosztów, bo to wykracza poza parametry ustalone w ustawie. W razie wzrostu kosztów nie może się on o to dopominać i to jest już niejako jego problem. To jest sytuacja troszeczkę zbliżona do sytuacji z kupnem mieszkania o powierzchni 75 m² – beneficjent może nabyć na rynku siedemdziesięciopięciometrowe mieszkanie, ale pomoc z budżetu państwa otrzymuje do wielkości 50 m² i już nie interesujemy się tym, o ile koszt tak pozyskiwanego dużego zasobu został przekroczony w stosunku do tych 50 m², co do których otrzyma pomoc z budżetu państwa na spłatę kredytu.

Senator Mieczysław Augustyn:

Panie Marszałku, jeśli mogę, to chciałbym przypomnieć, że moje pierwsze pytanie było dwuczłonowe. Pytałem jeszcze o osiem lat: dlaczego tyle, a nie więcej?

Sekretarz Stanu w Ministerstwie Budownictwa Piotr Styczeń:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Osiem lat w tej konstrukcji wynika z próby znalezienia produktu, który pod względem wartości silnie zbliżyłby się do dużej ulgi budowlanej. W naszych symulacjach – ja już o tym mówiłem – skonsumowaliśmy to w ten sposób: właśnie w okresie ośmiu lat pomocy z budżetu państwa otrzymujemy, dla różnych kwot kredytowych, kwotę silnie zbliżoną do tej, jaką otrzymywał beneficjent dużej ulgi odsetkowej w wypadku dokonywania zakupu mieszkania według starych, tak to nazwijmy, zasad związanych z tą ulgą. Z tego wynika ustalenie tego okresu na osiem lat. To nie jest tak, że nie mogłoby to być dziewięć czy siedem, ale średnia wychodziła właśnie w granicach ośmiu lat. Postanowiliśmy przy niej pozostać i taką wartość zaproponować państwu w ustawie.

Wicemarszałek Maciej Płażyński:

Dziękuję.

Pan senator Chmielewski.

Senator Jarosław Chmielewski:

Szanowny Panie Marszałku! Panie Ministrze!

Uczestnicząc w pracach komisji, słuchając tu senatorów sprawozdawców, zrozumiałem, iż ta ustawa jest częścią szerszego rządowego systemu zwiększenia inwestycji w budownictwie i pchnięcia, tak to nazwę, tego rynku w stronę odbiorców.

Mam pytanie wynikające z pewnych wątpliwości. Czy ta ustawa nie jest przedwczesna? Czy nie jest to element wysunięty za bardzo do przodu, przez co po prostu nie spełni on oczekiwań związanych z rozwojem budownictwa? Co do tego też pojawiają się wątpliwości senatorów. Czy dysponujecie danymi, wynikającymi z konkretnych analiz, świadczącymi o tym, że ta ustawa spowoduje zwiększenie liczby mieszkań i utrzymanie cen przynajmniej na dotychczasowym poziomie, to, że one nie będą rosły? Pytam, ponieważ na rynku budownictwa rozpoczął się już taki wręcz chocholi taniec, jeśli chodzi o wzrost cen mieszkań, i niewielki, dziwnie stymulowany, wzrost liczby mieszkań. Chcę usłyszeć, w jakim stopniu ta ustawa jest integralną częścią jakiegoś rządowego programu budownictwa mieszkaniowego.

Sekretarz Stanu w Ministerstwie Budownictwa Piotr Styczeń:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Trudno mówić o tworzeniu programu, którego jedną część, czyli oprzyrządowanie prawne poszczególnych segmentów, przygotowuje minister właściwy do spraw budownictwa, a drugą część, dotyczącą finansowania z budżetu, szczególnie ze środków budżetowych, powinien wykonać minister finansów. W dzisiejszej sytuacji minister budownictwa doszedł do wniosku, że przede wszystkim tworzenie oprzyrządowania, które będzie wyprzedzało możliwości budżetu lub też działało równolegle, współfunkcjonowało z możliwościami budżetu, jest obowiązkiem państwa, dlatego że dotychczas w poszczególnych okresach funkcjonowanie rynku podażowego i popytowego na budownictwo mieszkaniowe w Polsce ulegało silnym zachwianiom. Chciałbym zauważyć, że teraz mamy okres wysokiej koniunktury popytowej i stosunkowo słabo skonstruowanej – bo nie zgodzę się z twierdzeniem, że słabej – koniunktury podaźowej. Ona jest bardzo nierównomierna, dlatego być może – powiem to trochę tytułem komentarza –

(sekretarz stanu P. Styczeń)

należałoby tworzyć oddzielne ustawy dla miejsc, w których jest wysoki lub niski poziom popytu, czy też, bo tu nie chodzi o wielkość, nieadekwatny poziom popytu i podaży. Jednak nie o to nam chodzi. My musimy tworzyć produkty dla całego kraju.

Czy ta ustawa niepotrzebnie wyprzedza inne ustawy? Moim zdaniem, nie. Chcę przekazać Wysokiej Izbie informację, że już we wrześniu rozpoczną się pierwsze pozaresortowe prace nad ustawą o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, o zmianie ustawy o gospodarce nieruchomościami, są już też przygotowane założenia do zmiany ustawy – Prawo budowlane. Całość tych prac zmierza praktycznie do jednego, mianowicie do przechodzenia nie w sposób skokowy, czyli nie przez przygotowanie jednego pakietu produktów, który jednorazowo oddziaływałby na rynek, lecz w sposób płynny, z okresu nierównomiernego, a jednak wysokiego popytu na dobra mieszkaniowe – bo to trzeba rozumieć bardzo szeroko, nie tylko w kategoriach mieszkań deweloperskich – do okresu budowania zrównoważonego rozwoju rynku mieszkaniowego.

Ta teza może być niepopularna, ale przecież może się zdarzyć również tak, że nastąpi załamanie popytu w niektórych miejscach w Polsce, także dlatego, że w niektórych miejscowościach popyt jeszcze nawet nie powstał, będzie on oddziaływał na rynek mieszkaniowy z opóźnieniem w stosunku do wysokiego popytu w metropoliach. Mamy tego przykłady, mogą nawet podać nazwy miejsc w Polsce, w których tak się dzieje. W związku z tym musimy przygotowywać również takie produkty, które będą powodowały łagodniejsze spadanie popytu na dobra mieszkaniowe, a jednocześnie będą oddziaływały stabilizująco na ceny – na ceny rozumiane w kategoriach standardów, do których może się dołączyć budżet, czyli nie każde. Standardy proponowane w ustawie nie są zbyt wysokie, jeżeli chodzi o ceny, które te standardy by określały czy też określają już teraz.

Planujemy, że za pomocą tej ustawy w okresie przewidywanym w ocenie skutków regulacji powinno powstać, a na pewno powinno być dotowane z budżetu państwa, około trzystu piętnastu tysięcy lokali. To jest ta pula, pomiędzy liczbą trzystu piętnastu tysięcy a trzystu pięćdziesięciu tysięcy lokali – i to przekazujemy w różnych informacjach kierowanych na rynek mieszkaniowy – dotowana z budżetu państwa, nie ta czysta deweloperska.

(Senator Jarosław Chmielewski: A w jakim okresie?)

Z tego, co pamiętam, to jest osiem lat... Tak, w okresie ośmioletnim.

Wicemarszałek Maciej Płażyński:

Dziękuję.

Pan senator Czesław Rybka.

Senator Czesław Rybka:

Panie Ministrze, aktualnie w Polsce wiele osób, rodzin spłaca kredyty zaciągnięte bądź na zakup mieszkania własnościowego, bądź na budowę domu jednorodzinnego. Czy ta ustawa w jakikolwiek sposób może ich dotyczyć? Czy oni także mogą skorzystać z dobrodziejstwa tej ustawy? Chodzi mi o tych, którzy teraz spłacają kredyty omawiane w tej ustawie. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Maciej Płażyński:

Proszę bardzo.

**Sekretarz Stanu
w Ministerstwie Budownictwa
Piotr Styczeń:**

Wysoka Izbo!

Niestety, odpowiedź jest negatywna. To jest nowy produkt, jakościowo nowy, on w żaden sposób nie powoduje wydatków budżetowych na sprawy kredytowe czy inne sprawy związane z budownictwem mieszkaniowym dotychczas powstałe, istniejące lub kontynuowane przez biorców kredytów bądź osoby, które z innych źródeł to finansowały, zaspokajały swoje potrzeby mieszkaniowe.

Jestem jednak zobowiązany przy tej okazji poinformować Wysoką Izbę o tym, że my nie zastosowaliśmy w tej ustawie wykluczenia osób, które na przykład korzystały z dużej ulgi budowlanej lub innych środków pomocowych z budżetu państwa w zakresie pozyskania zasobów mieszkaniowych. Po prostu tamten okres uważamy za zamknięty. Jeśli ktoś korzystał z dużej ulgi, nabył lokal, a dzisiaj chce go sprzedać i nabyć lokal, korzystając z tej ustawy, to będzie mógł to uczynić. Nie uwzględnia się tu jednak sytuacji, które pan senator był łaskaw wymienić w swoim zapytaniu.

Wicemarszałek Maciej Płażyński:

Dziękuję.

Pan senator Biela.

Senator Adam Biela:

Dziękuję bardzo, Panie Marszałku.

Chciałbym zapytać, jaka byłaby korelacja zapisów tej ustawy z przekształceniami własnościowymi, które odbywają się na mocy już istniejących ustaw, względnie ustaw nowelizowanych, między innymi z inicjatywy Senatu, a dotyczyłyby to mieszkań zakładowych lub byłych

(senator A. Biela)

mieszkań zakładowych, zbytych wraz z ich najemcami, w których to mieszkaniach ustanowione jest prawo odrębnej własności. Czy najemcy tych mieszkań, zdaniem pana ministra, również mieliby szanse korzystania z dobrodziejstw tej ustawy, gdyby zdecydowali się na warunkach określanych w tamtych ustawach nabyć prawo odrębnej własności? Oczywiście będą z tym związane jakieś koszty. A niektóre z tych osób są w takiej sytuacji, że trudno im będzie te koszty ponosić. Czy w tej sytuacji można by również ich gdzieś tu widzieć?

Wyczytałem też, że jest tu mowa o nadbudowie, przebudowie, rozbudowie. A stan niektórych budynków, które są przejmowane na własność przez najemców, pracowników byłych przedsiębiorstw państwowych itd., przedstawia się niedobrze, więc będą konieczne w wypadku tych budynków jakieś remonty. Czy można by liczyć na to, że ci ludzie będą mogli korzystać z tej ustawy?

To był kompleks zagadnień związanych z adaptacją do tej ustawy już istniejących ustaw lub ustaw nowelizowanych. Dziękuję.

Wicemarszałek Maciej Płażyński:

Proszę bardzo.

Sekretarz Stanu w Ministerstwie Budownictwa Piotr Styczeń:

Wysoka Izbo, odpowiedź jest następująca: ta ustawa ma służyć zaspakajaniu potrzeb mieszkaniowych, czyli generalnie tą pierwotną ideą, która przyświecała twórcom ustawy podczas jej tworzenia, było to, aby na rynku mieszkań nowych ktoś, kto nie ma zaspokojonych potrzeb mieszkaniowych, i jego rodzina mogli pozyskać mieszkanie, zaspokoić swoje potrzeby i spłacać kredyt z pomocą budżetu państwa. Do tego produktu zostały dopisane kolejne, które oczywiście rozszerzają katalog obciążeń budżetu państwa w tym zakresie. A przekształcenia, o których mówił pan senator, dotyczą osób, które mają zaspokojone potrzeby mieszkaniowe, innymi słowy, mają albo umowę najmu, albo mają możliwość, z której skorzystają lub nie, zamiany takiej umowy, przekształcenia i nabycia czy wykupienia lokalu od gestorów zasobów powstałych w wyniku przekształceń zasobów mieszkaniowych byłych przedsiębiorstw państwowych. I dlatego trudno mi będzie podejść do tej tezy tak, aby pozwoliła ona tej ustawie oddziaływać również na rynek, który składa się z rodzin i osób mających już zaspokojone potrzeby mieszkaniowe. Dodanie tu tego produktu powodowałoby, że państwo pol-

skie stwarzałoby dodatkową pomoc dla osób, które i tak korzystają z preferencyjnych warunków wykupu takich lokali. Taki pogląd na sprawę nie wydaje mi się, Panie Senatorze, uzasadniony. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Maciej Płażyński:

Dziękuję.
Pani senator Gelert.

Senator Elżbieta Gelert:

Ja zwracam się, Panie Ministrze, z takim zapytaniem: czy nie można było w tej ustawie wprowadzić zapisu również o osobach samotnych, bo tak się chyba nazywa kawalerów i panny, żeby w końcu ci synowie przestali mieszkać z mamusiami? Co prawda pan senator Szmit powiedział wcześniej, że chodzi tu po prostu o wsparcie rodzin, a wiadomo, że pojedyncza osoba nie stanowi rodziny, ale może można by było inaczej skonstruować choćby samą nazwę tej ustawy, żeby wspierała ona również inne osoby, które po raz pierwszy chciałyby nabyć mieszkanie. To jest jedno pytanie.

I drugie pytanie. A co się dzieje w przypadku osób, które są rodziną, ale się rozwodzą i zostają bez dzieci? Jak wówczas traktowana jest taka osoba? Czy tej osobie, która pozostaje w mieszkaniu, nadal należy się taka dopłata? Chodzi mi o osobę bezdzietną, która w takiej sytuacji przestaje należeć do rodziny i zostaje, że tak powiem, pojedynczą osobą. Dziękuję.

Wicemarszałek Maciej Płażyński:

Proszę bardzo.

Sekretarz Stanu w Ministerstwie Budownictwa Piotr Styczeń:

Wysoka Izbo, rozważana była kwestia również osób nieposiadających dzieci, niewychowujących samotnie dzieci i w ogóle osób samotnych, które mogłyby być nabywcami mieszkań z pomocą budżetu państwa. Od tego jednak w trakcie tworzenia ustawy odeszliśmy, ponieważ ideą tej ustawy jest pomoc rodzinom lub rodzinom niepełnym, tak to nazwijmy w skrócie, czyli takim, które borykają się z wychowaniem własnych dzieci w pojedynkę. I ta idea została w tej ustawie doprowadzona do samego końca. Nie jest to, jak niektórzy twierdzą, wykluczenie przez tę ustawę osób samotnych z dostępu do środków z budżetu państwa. Jest to po prostu pomoc dla tych, którzy są uprzywilejowani – również w konstytucji, bo rodzina w świetle konstytucji jest objęta szczególną opieką – w zakresie dostępu do pomocy z budżetu państwa; zresztą znajdują się oni

(sekretarz stanu P. Styczeń)

w szczególnej sytuacji, bo są rodziną, czy to pełną, czy też niepełną.

Jeżeli chodzi o taki przypadek, o jakim pani senator była łaskawa powiedzieć, to tutaj nie ma zagrożenia, ponieważ prawa nabyte podczas konstruowania swojej pomyślności mieszkaniowej przy udziale banku – czyli kredyt hipoteczny i dopłaty z budżetu państwa do odsetek – są kontynuowane. Nie ma tutaj zagrożenia pozbawienia uprawnień do pomocy z budżetu państwa aż do skończenia się w wypadku jednego z beneficjentów okresu udzielania tej pomocy. Umowa jest zawierana przez małżonków, czyli w takiej sytuacji musi nastąpić, także za zgodą banku, przeniesienie pewnych praw, ale te same prawa jako takie będą obowiązywały do końca okresu ustalonego w ustawie. Czyli nie pogarszamy sytuacji osób, które z powodów, nazwijmy to, losowych zmieniają swoją sytuację rodzinną. Dziękuję.

Wicemarszałek Maciej Płażyński:

Nie ma więcej pytań.

Dziękuję bardzo panu ministrowi.

Otwieram dyskusję.

Pan senator Mieczysław Augustyn, proszę bardzo.

Senator Mieczysław Augustyn:

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie!

Zastanawiamy się dzisiaj nad problemem przyspieszenia rozwiązania kłopotów mieszkaniowych polskich rodzin. Warto, żebyśmy sobie uprzytomnili, jaka jest skala tego problemu, o czym w ogóle mówimy. Otóż w Polsce milion siedemset tysięcy rodzin nie ma własnego mieszkania. Od lat buduje się w Polsce mniej mieszkań, aniżeli zawiera małżeństw. Szacuje się, że od ośmiuset tysięcy do miliona mieszkań w już istniejących zasobach znajduje się w budynkach przeznaczonych do rozbiórki w najbliższych latach. Od dziesięcioleci, do dziś, czynsze, uważane zresztą przez wielu lokatorów za zbyt wysokie, nie pokrywają kosztów odtworzenia, co powoduje ciągle postępującą degradację stanu technicznego budynków. Takie są realia, takie są dzisiaj fakty.

Dlaczego tak się dzieje? Od lat mamy nierównowagę na rynku, od lat mamy niski poziom budownictwa i niską podaż mieszkań. Od niepamiętnych czasów rynek nieruchomości mieszkalnych jest rynkiem niedoboru. Ponadto na takim rynku, rzecz oczywista, są wysokie ceny mieszkań. Jeżeli to nałożymy na niskie dochody rodzin, to oczywiście dostaniemy przyczynę tego dramatu. Średnie wynagrodzenie w Polsce po-

zwala sfinansować jedynie 0,6–0,8 m² mieszkania, podczas gdy w zachodnich krajach Unii Europejskiej jest to trzykrotnie więcej, 2–2,5 m², przy całej różnicy cen i zarobków. Jest więc coś po naszej stronie, że tu jest dużo gorzej niż tam.

Przyjrzyjmy się tym barierom i może z tego będziemy wywodzić jakieś kierunki i działania. I odnieśmy to do tej ustawy, którą dzisiaj omawiamy. Jeśli rzeczywiście główną barierą jest podaż, no to powinniśmy iść przede wszystkim w kierunku rynku, odnosić te zmiany do niego, do rynku. Mieszkanie to przecież dziś towar bardzo deficytowy i drogi. Ale jednocześnie mieszkanie to bardzo ważne dobro społeczne, o znaczeniu egzystencjalnym, ważne dla rodzin. I dlatego drugim kierunkiem, w którym powinniśmy podążać, jest zwiększanie możliwości finansowych rodzin pragnących nabyć własne mieszkanie. Oba te kierunki działań powinny być realizowane równoległe, bo rozwiązywanie tych problemów rozdzielnie, asynchronicznie, może przynieść więcej szkody niż pożytku. Jeżeli już jakieś działanie może wyprzedzać drugie działanie, to przede wszystkim działania propodażowe powinny wyprzedzać te finansowe.

Jakie powinny być te działania propodażowe? Gdy się rozmawia z uczestnikami rynku, oni mówią, że nie przewyciężymy problemów w budowie mieszkań, nie zwiększymy podaży, jeżeli nie zwiększymy dostępności gruntów pod budowę nowych mieszkań – bo to jest podstawowa przeszkoda. Potrzebne są więc zmiany w ustawie o nieruchomościach, uregulowanie spraw własnościowych, na przykład kwestii reprivatyzacji, uruchomienie gruntów z zasobów Skarbu Państwa itd.

Drugi problem, który wymaga pilnego rozwiązania, to oczywiście poprawa w zakresie gospodarki przestrzennej. Ogromna liczba gmin ma dzisiaj zbyt mało planów zagospodarowania przestrzennego, umożliwiających budownictwo mieszkaniowe. Zmienność przepisów – która, jak wiemy, już doprowadziła do upadku, zlikwidowania bardzo wielu spośród tych planów – powoduje niepewność co do przeznaczenia gruntów i wobec tego jest poważnym hamulcem rozwoju budownictwa mieszkaniowego.

Kolejna sprawa to infrastruktura. Trzeba się zastanowić nad zmianą metod finansowania budowy infrastruktury. Dzisiaj obciąża to najczęściej inwestorów i przez to wzrasta koszt lokali. Obciąża to inwestorów, mimo że beneficjentami przez lata są użytkownicy tej infrastruktury, czyli monopolistyczne przedsiębiorstwa, które dyktują warunki instalacji urządzeń – to oni czerpią korzyści, a płaci przyszły nabywca mieszkania.

Wprowadzenie programu taniego budownictwa społecznego i socjalnego, w tym budownictwa czynszowego, jak widać, jest zamiarem obecnego rządu. Dobrze by było, żeby to się stało jak

(senator M. Augustyn)

najszybciej, zwłaszcza w wypadku budownictwa czynszowego, które powinno z natury rzeczy być tańsze, a które obumiera. Nawet dynamika budownictwa w tebesach zaczyna ostatnio słabnąć. Odpowiednia stymulacja fiskalna w odniesieniu do budownictwa mieszkaniowego mogłaby rzeczywiście ruszyć je z miejsca. Trzeba się więc zastanowić, na ile stać budżet, jeśli chodzi o utrzymanie lub zastosowanie ulg i zachęt podatkowych w wypadku budownictwa mieszkaniowego.

Stymulacja rozwoju rynku nieruchomości to kolejne działanie, które moim zdaniem może mieć duże znaczenie dla wzrostu podaży mieszkań. Dzięki przyspieszeniu prywatyzacji mieszkań komunalnych, ułatwieniom w obrocie, chociażby uproszczeniu przepisów i procedur, zmniejszeniu wysokości opłat administracyjnych i notarialnych można by zrobić naprawdę dużo.

Oczywiście nie zmieni się wiele, jeśli możliwości nabywcy przyszłych lub już istniejących rodzin nie będą wystarczające, tego zaś nie da się zrobić bez kompleksowej polityki rozwojowej, która przyniesie wzrost zatrudnienia, a to jest możliwe w sytuacji zmniejszenia kosztów pracy. Nie da się więc tego zrobić, jeśli nie zmniejszymy fiskalizmu, czyli nie pozostawimy w dyspozycji obywateli większych funduszy.

Wreszcie, do tej poprawy możliwości finansowych należy oczywiście także pomoc finansowa, z przeznaczeniem na cele mieszkaniowe, dla małżeństw, dla osób najuboższych. I w tej materii czy w jej okolicach mieści się ta dzisiaj omawiana ustawa.

Jak te problemy próbuje ona rozwiązywać? Dotyczy jedynie niewielkiego fragmentu spraw czekających na pilne rozwiązanie. Dobrze, że rząd to zapowiada, ale ja nie pamiętam żadnego rządu, który nie zapowiadał. Dobrze, że przygotowuje rozwiązania, ale oby były one lepsze od tych, które państwo przedstawiście, bo moim zdaniem ta ustawa podchodzi do problemu zwiększenia możliwości finansowych w nabywaniu mieszkania nieumiejętnie, wadliwie.

Pozbądźmy się złudzeń. Rząd tą ustawą nie tylko za wiele nie daje, ale także odbiera. Kończy się bowiem możliwość korzystania z ustaw umożliwiających odliczanie od PIT odsetek od oprocentowania kredytów mieszkaniowych, o czym tutaj słyszeliśmy. Nikt nie pokusił się o odpowiedź – bo też okazało się, że nie ma takiej odpowiedzi – na pytanie: czy to nowe rozwiązanie jest lepsze, korzystniejsze dla jego adresatów? Co to da? Tym bardziej że ustawa obejmuje wsparciem tylko osiem lat, podczas gdy średni okres kredytowania to, jak mówią jedni, dwadzieścia cztery lata, albo jak mówi inni, dwadzieścia

osiem lat, i w sytuacji gdy poprzednia ustawa obejmowała cały okres kredytowania.

Nie ma też pewności, że po 2007 r. nie wzrośnie VAT w budownictwie. Od 1 stycznia mają się zmienić zasady opodatkowania w wypadku sprzedaży mieszkań – podatek wzrośnie do 19%. Pytam: czy tak zamierzamy stymulować rynek nieruchomości, rozwój budownictwa? Jak widać, jedną ręką trochę się daje, ale drugą znacznie więcej próbuje się odebrać. Apetyt fiskalny jest po prostu nieograniczony i nie omija rynku usług budowlanych i samego budownictwa.

Ustawa jest źle zaadresowana. Jeśli przyjąć, że najtrudniej dorobić się nowego mieszkania osobom i rodzinom najuboższym, to trzeba też powiedzieć, że proponowane rozwiązania nie są dostępne dla tej kategorii ludzi. Żeby z tych rozwiązań korzystać, trzeba mieć zdolność kredytową, trzeba mieć możliwość spłacania miesięcznie około 600 zł, wnieść wkład własny itd. Ustawa dotyczy więc tych osób, które takie możliwości mają, czyli osób średnio, a raczej więcej zarabiających – tych, którzy, zdaniem ekspertów, w 80% i tak zaciągnęliby kredyt mieszkaniowy. Chcemy zatem pomagać tym, którzy w większości tej pomocy w dochodzeniu do swojego mieszkania wcale nie muszą otrzymać.

Czy nie powinniśmy dążyć do tego, aby ci, którzy są samotni i zamierzają założyć rodzinę, również posiadali możliwość wsparcia finansowego? Ta sprawa też budzi poważne wątpliwości, bo jak państwo wiecie, poważną barierą w założeniu rodziny jest brak mieszkania, nie tylko perspektywy, ale także fizyczny brak mieszkania. Normalność pojawi się wtedy, kiedy kawaler, mając mieszkanie, będzie zachęcał dziewczynę do założenia rodziny, a nie roztaczał przed nią miraż, że może kiedyś, może jak zaciągniemy kredyt, może jak da się spłacić, to wtedy będziemy coś mieli, bo to nie są zachęty. A ta ustawa wyklucza, moim zdaniem niesłusznie – niektórzy twierdzą wręcz, że niekonstytucyjnie – osoby samotne z możliwości uzyskania tej pomocy.

Ustawa jest wyraźnie propopytowa. Pan minister mówił, że ona się wpisuje w dzisiejszą logikę rynku, w tę sytuację rynkową, która teraz jest. Ja nie jestem specjalistą od budownictwa, wobec tego pozwolicie państwo, że oprę się tylko na stwierdzeniach ekspertów. Twierdzą oni mianowicie, że wprowadzając tę ustawę, bardzo wielu rodzinom zrobimy zwyczajnie niedźwiedzią przysługę. Cytuję za ekspertami sejmowymi: ustawa spowoduje istotny wzrost popytu, co pociągnie za sobą wzrost cen o około 10%, i to tylko z tytułu tych dopłat. I dalej: jedynym beneficjentem projektowanego instrumentu będą banki i sprzedawcy nowych mieszkań. Zapytajmy więc sami siebie, gdy zabieramy dzisiaj głos i zastanawiamy się nad głosowaniem w przyszłości: czy te 4–4,5 miliarda zł z naszych podatków chcemy

(senator M. Augustyn)

rzeczywiście skierować do kieszeni i na konta deweloperów, czyniąc mieszkania jeszcze mniej dostępnymi?

(Głos z sali: Nie!)

Czy nie korzystniej byłoby przeznaczyć tak dużą sumę na program realizacji tych zamierzeń, o zarysach którego tutaj słyszeliśmy? Czy potem nie okaże się, że na tamte – być może słuszniejsze – adresowane do mniej zamożnych osób programy pieniędzy po prostu już nie będzie?

Platforma Obywatelska uważa, że przedłożone propozycje co do ustawy są nie do końca przemyślane. Nie uwzględniają wszystkich skutków, które mogą się okazać przeciwne do zamierzeń. Nie możemy się zgodzić, aby kosztem ludzi najbardziej potrzebujących – w sytuacji braku funduszy na realizację budownictwa socjalnego, poprawę infrastruktury, gospodarki przestrzennej i gospodarki nieruchomościami – kierować z całą świadomością miliardy złotych do deweloperów i do banków. Od tego mieszkań, jak twierdzą eksperci, na pewno nie przybędzie, a będzie ich dalej brakować, będą na dodatek droższe i coraz mniej dostępne.

Ci, którzy nie mogą samodzielnie rozwiązać swoich problemów mieszkaniowych, pozostaną na razie, w dalszym ciągu, bez pomocy. Czy tak ma wyglądać budowa Polski solidarnej?

Wicemarszałek Maciej Płażyński:

Dziękuję.

Pani senator Ewa Tomaszewska.

Senator Ewa Tomaszewska:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Problem niedoboru mieszkań towarzyszy nam od zakończenia II wojny światowej, szczególnie ze względu na utratę substancji mieszkaniowej w trakcie działań wojennych. Jest to jeden z najbardziej palących problemów społecznych. Nie będę powtarzać istotnych danych liczbowych, bo przed chwilą przytoczył je pan senator Augustyn, ale powiem, że jest dla mnie oczywiste, iż pomoc finansowa państwa powinna trafiać do rodzin o dochodach niewystarczających do samodzielnego sfinansowania budowy mieszkania lub domu i którym dopiero wsparcie kredytowe otwiera drogę do zdobycia tego mieszkania. To tłumaczy ograniczenie metrażowe w kredytowaniu mieszkań.

Przedstawioną ustawę traktuję jako pierwszy krok w rozwiązywaniu problemu mieszkaniowego. Bo niezbędne są wielorakie działania kierowane do różnych grup ludności. Myślę tu między innymi, a właściwie szczególnie, o budowie mieszkań socjalnych dla rodzin, których nigdy nie będzie stać na własny dom lub mieszkanie, o budowie mieszkań czynszowych. Pan minister

wspominał o kolejnych przygotowywanych ustawach, o mieszkaniach dla najuboższych, o budowie mieszkań na wynajem, o prawie budowlanym i innych sprawach. Wydaje mi się, że dla naszej bardziej racjonalnej pracy nad szczegółowymi rozwiązaniami byłoby przydatne przygotowanie i przedstawienie nam na piśmie rządowego programu rozwoju budownictwa mieszkaniowego. Byłoby to ułatwienie i pozwoliłoby to zobaczyć w spójnym ujęciu, jak będzie wyglądać działanie na rzecz różnych grup ludności, różnych środowisk, i dałoby to szansę na rozwiązanie w dłuższej perspektywie tego problemu.

Pozwolę sobie na jedną uwagę do pana senatora Augustyna, w związku z jego wypowiedzią. Otóż myślę, że jeśli się wie, iż koszty pracy stanowią wynagrodzenia i pochodne, to wtedy wiadomo, że jeśli się je będzie obniżać, to za pięć minut nasi pracownicy budowlano-montażowi wyjadą za granicę w znacznie większym procencie, niż wyjeżdżają dzisiaj, a wtedy będzie jeszcze trudniej wykonywać prace budowlano-montażowe na rzecz mieszkańców naszego kraju.

(Senator Mieczysław Augustyn: Tylko pochodne, tylko pochodne.)

Wszystko jedno. To i tak zawsze chodzi o zarobek takiego pracownika. I chodzi tu też o to, czy dostanie on na przykład emeryturę, czy nie, czy dostanie rentę, czy nie, jeśli ulegnie wypadkowi lub utraci zdrowie w inny sposób. A więc to chodzi o jego dochód i jego szansę na przeżycie. A jeśli otrzymuje on lepsze wynagrodzenia i lepsze świadczenia za granicą, a do tego zna języki, to po prostu wyjeżdża. I musimy się z tym liczyć. Tak więc jeśli chodzi o rynek pracy, to przestał istnieć wyłącznie rynek pracodawcy, teraz pracodawcy muszą się zacząć trochę liczyć z sytuacją pracowników i z tym, że pracownik nie jest już niewolnikiem i może gdzieś indziej uzyskać pracę lepiej płatną.

Tak więc wydaje mi się, że oczywiście argument kosztów pracy trzeba uwzględniać, ale nie wolno go traktować tak, jak go traktowano do tej pory – to było, moim zdaniem, moralnie naganne, ale tak było do dziś. Jednak w tej chwili, ze względu na skutki ekonomiczne, trzeba także te inne sprawy uwzględniać, niezależnie już od przekonań co do sposobu traktowania ludzi. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Maciej Płażyński:

Dziękuję bardzo.

Pani senator Rudnicka. Proszę bardzo.

Senator Jadwiga Rudnicka:

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie! Panie Ministrze!

Moi poprzednicy już wyczerpali dużo z tych wątpliwości, które ja również miałam. Ale ja

(senator J. Rudnicka)

chciałabym jeszcze zwrócić uwagę na problem prawny, to znaczy: co będzie już po zakupieniu takiego mieszkania? Dla nas, na Ziemiach Zachodnich, jest to bardzo ważny problem, gdyż zakupy mieszkań, zarówno komunalnych, jak i spółdzielczych, wiążą się z ograniczeniami w takich oto zapisach: dziewięćdziesiąt dziewięć lat dzierżawy, wieczysta dzierżawa, jakieś tam stu-letnie użytkowanie i różne tego typu formy. A takie formy w Europie nie obowiązują. I z tym właśnie wiąże się pewien mój niepokój. Jak więc będą wyglądać później akty notarialne dotyczące mieszkań, na których zakup poszczególne osoby otrzymają te pieniądze, te kredyty?

Druga kwestia: jak ma wyglądać sprawa kupna mieszkań z drugiej ręki, komunalnych, czyli takiego właśnie handlu mieszkaniami? Jak te sprawy mają wyglądać?

Pewne sprawy, o których chciałam powiedzieć, wyczerpała już moja poprzedniczka, pani senator Tomaszewska. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Maciej Płażyński:

Dziękuję bardzo.

Pan senator Chmielewski, proszę bardzo.

Senator Jarosław Chmielewski:

Szanowny Panie Marszałku! Wysoki Senacie! Panie Ministrze!

Chciałbym się podzielić kilkoma sugestiami, które nasunęły mi się w trakcie prac komisji, a także podczas tej debaty w Senacie.

Wysłuchuję się w programy i obietnice wyborcze wszystkich polskich ugrupowań politycznych, które zgadzają się co do tego, że trzeba wspierać budownictwo mieszkaniowe. Obliguje do tego zapis konstytucji. Ponadto dopinguje do tego czy raczej powinien dopingować elementarz ekonomiczny. Tyle że retoryka nie znajduje przełożenia na działania. Budownictwo od lat pozostaje w stanie zapaści, a głód mieszkaniowy nie maleje, lecz rośnie. Według oficjalnych szacunków – nie jestem ekspertem od budownictwa, więc mogę się mylić, ale opieram się na tych szacunkach, które udało mi się zebrać – brakuje w Polsce od półtora miliona do dwóch milionów mieszkań. Około miliona mieszkań znajduje się w budynkach przeznaczonych do wyburzenia. Skalę niedoborów potęguje też fakt, że część budynków z lat pięćdziesiątych i sześćdziesiątych zacznie się wkrótce po prostu sypać. Pod względem liczby oddawanych lokali na tysiąc mieszkańców cofnęliśmy się do poziomu z początku lat pięćdziesiątych i wlecemy się na szarym końcu, za innymi krajami Europy. Zlikwidowano ulgi mieszkaniowe i realizuje się likwidację

ulg remontowych. Do tego wysokie bezrobocie i słaby popyt wewnętrzny, pogłębiający dekonunkturę w przemyśle, mocno nadwerężają i tak kruchą kondycję finansową państwa. Zważywszy na powszechne na całym świecie przekonanie o potężnej sile wspomagania rozwoju gospodarczego przez budownictwo mieszkaniowe, zdumiewa czy nawet dosłownie przeraża indolencja poprzednich ekip rządowych w tej dziedzinie oraz ignorowanie narzędzia, które aż się prosi, aby go użyć dla zwiększenia rozwoju gospodarczego.

W moich sugestiach proponuję rządowi pewne przemyślenia na temat obniżki kosztów budowy mieszkań, poprawy dostępu do kredytu, tworzenia wtórnego rynku hipotecznego. Bo na razie poprzednie ekipy rządowe, jeśli chodzi o rozwój budownictwa mieszkaniowego, doprowadziły do umocnienia się takiego już prawie sloganu: w Polsce to się nie uda.

Moje wystąpienie przedstawiam w przekonaniu, że wystarczy – przy dobrej woli rządu i dzięki uruchomieniu pewnych mechanizmów – sięgnąć do rozwiązań sprawdzonych już przez inne państwa Unii Europejskiej, tak zwane państwa starej Unii, aby tę naszą dzisiejszą klęskę w budownictwie, bo tak to trzeba nazwać, stosunkowo szybko zmienić w sukces. I to nie za sprawą magicznych słów czy jakichś heroicznych wysiłków, tylko zwyczajnych, przemysłanych, merytorycznych działań i opierania się na opiniach ekspertów. Ale potrzebna jest do tego wola polityczna, wyobraźnia rządzących, a przede wszystkim konsekwencja w realizacji tych planów.

Wprowadźcie u nas, w Polsce, kuleje mieszkaniówka we wszelkiej postaci – może z wyjątkiem pięknych willi w Konstancinie – ale szczególnie kryzys wykazuje budownictwo czynszowe, komunalne, pod wynajem, dla ludzi stosunkowo ubogich, o czym właśnie wspominali tu moi poprzednicy. Dlatego właśnie tego elementu dotyczy jakby moja propozycja rozwiązania, którą panu ministrowi daję pod rozwagę. Opiera się ona na doświadczeniach francuskich – kraju, który oczywiście z powodu pewnych uwarunkowań historycznych osiągnął, można tak powiedzieć, wyższy stopień cywilizacyjny, co dotyczy między innymi także budownictwa. Otóż istniejący tam francuski urząd mieszkalnictwa o umiarkowanym czynszu – taka jest jego nazwa w tłumaczeniu na język polski – administruje obecnie piętnastoma milionami mieszkań we Francji i w niektórych departamentach zamorskich. W ramach wieloletniego planu wybudował on te mieszkania bądź je wyremontował, bądź też zmodernizował mieszkania w starym budownictwie, tworząc jednocześnie – co podaję na podstawie danych francuskich – około miliona miejsc pracy.

Sytuacja polskiego budżetu utrudnia uzyskanie kredytów rządowych, o ile wręcz tego nie wy-

(senator J. Chmielewski)

klucza. Trzeba więc szukać wsparcia w organizacjach międzynarodowych i ponadnarodowych, takich jak Unia Europejska. Wierzmy czy też to raczej ja wierzę, że uzyskanie tych kredytów jest możliwe, pod warunkiem przedstawienia tym instytucjom wiarygodnego strategicznego planu inwestycyjnego i struktury organizacyjnej odpowiedzialnej za realizację tego planu.

Dzisiaj omawiana ustawa jest częścią – tak zrozumiałem pana ministra – tego programu rządowego, który ma być dźwignią w budownictwie. Oczywiście istnieją wątpliwości, czy ona nie będzie tylko dobrym prezentem finansowym dla instytucji kredytujących i dla inwestorów deweloperskich. Ja jednak uważam, że przy dobrej woli i dzięki skutecznym działaniom rządu w ciągu kilku miesięcy mógłby powstać realistyczny, oparty właśnie między innymi na francuskich doświadczeniach plan inwestycyjny zakładający wybudowanie lub wyremontowanie do roku 2020 około trzech milionów mieszkań socjalnych na wyjątkiem dla niezamożnych grup ludności.

Wstępne szacunki oparte na dostępnych i dziś stosowanych w Polsce technologiach i metodach wykonawstwa przewidują możliwość budowy sześćdziesięciometrowych mieszkań w cztero-kondygnacyjnych budynkach, w wypadku których miesięczny czynsz nie przekraczałby 300 zł. Czy jest to możliwe? Realizacja takiego planu budowy mieszkań czynszowych dla ludzi niezamożnych mogłaby być powierzona powołanemu właśnie na ten wzór francuski zarządowi budownictwa socjalnego i jego terenowym odpowiednikom. W pierwszym etapie, w etapie organizacyjnym, byłyby to na przykład spółki z o.o. z minimalnym kapitałem Skarbu Państwa. W drugim okresie, już wykonawczym, inwestycyjnym, zostałyby one przekształcone w spółki akcyjne, a ich akcjonariuszami byłyby również samorządy lokalne wchodzące do spółki z aportem – chodzi tu o nieruchomości – o wartości na przykład 10% wartości inwestycji, za co samorządy te otrzymałyby odpowiedni pakiet akcji. Proponowana organizacja będzie spełniać rolę inwestora zastępczego, działającego na zlecenie organów władzy komunalnej, czyli w tym wypadku samorządów.

Podobną inicjatywę rząd wykazuje już w odniesieniu do budownictwa drogowego – chodzi o ustawę o spółkach specjalnego przeznaczenia, która ma umożliwić właśnie szybsze i skuteczniejsze budowanie autostrad i, między innymi, dróg szybkiego ruchu. Idea tych spółek specjalnego przeznaczenia – a ja tutaj proponuję podobne jakby rozwiązanie – polega na tym, że taka spółka zarazem jest inwestorem, jak również może organizować finansowanie w ramach różnych systemów, między innymi w ramach systemu pozabudżetowego, aby nie przeciążać budżetu pań-

stwowego. Linia kredytowa takiej organizacji może być uruchamiana co roku, pod warunkiem wykonania rzeczowego, finansowego i w terminie planu roku poprzedniego. Takie rozwiązanie sprzyjać może czy też będzie sprzyjać budowaniu zaufania u międzynarodowych kredytodawców, gdyż narzuci dyscyplinę finansową i ograniczy możliwości korupcji, która się może w tym wypadku pojawić.

Najważniejszym jednak argumentem za taką organizacją jest możliwość wpływania przez nią na obniżenie kosztów mieszkań oraz na rozwój krajowego przemysłu produkcyjnego na potrzeby budownictwa poprzez wieloletnie zamówienia, a to dlatego, że system budownictwa jest systemem naczyń sprzężonych – pewne części programu inwestycyjnego są nierozzerwalnie ze sobą związane. Firmy uczestniczące w przedsięwzięciu uzyskują trwałość kontraktu na długi czas, na przykład minimum sześć lat, ale przy ograniczonym...

(Przewodnictwo obrad obejmuje wicemarszałek Ryszard Legutko)

Wicemarszałek Ryszard Legutko:

Przepraszam, Panie Senatorze, wyczerpał pan już swój czas. Bardzo proszę o zakończenie.

Senator Jarosław Chmielewski:

Dobrze. Ale w końcowej części wystąpienia chciałem mówić nie tylko o doświadczeniach francuskich, ale jeszcze chciałem przedstawić doświadczenia niemieckie, a przede wszystkim brytyjskie.

Jednakże puentując to wystąpienie, zgodzę się z panem marszałkiem... Choć moi poprzednicy mieli więcej czasu na wystąpienia ode mnie, szczególnie senator Augustyn.

Do czego dążyłbym, Panie Ministrze? Do tego, by stworzyć program...

(Wicemarszałek Ryszard Legutko: Regulamin jest jeden, Panie Senatorze, a więc proszę tutaj nie tworzyć precedensu do jego łamania. Ja w każdym razie nigdy na to nie pozwolę.)

Panie Ministrze, należy dążyć do tego, aby ta koncepcja nie była tylko częściowa, ale żeby uchwycić ten system deweloperski i wprowadzić nad nim pełną kontrolę, a zarazem uruchomić na szeroką skalę – szerszą niż tebeesy, szerszą niż jakieś tam fragmentaryczne rozwiązania – system właśnie takiego taniego budownictwa pod wynajem i stworzyć tu możliwości odkupu. Chodzi tu o jednoczesne scentralizowanie systemu zamówień, systemu cenowego, podobnie jak na przykład proponuje to wprowadzić rząd w ustawie o spółkach specjalnego przeznaczenia w odniesieniu do systemu budownictwa autostradowego i drogowego. Takie są moje przemyślenia. Bardzo dziękuję.

Wicemarszałek Ryszard Legutko:

Dziękuję bardzo. To wyczerpuje listę...

(*Głos z sali:* Jeszcze pan senator Szmit.)

Przepraszam bardzo. A jest pan zapisany?

(*Senator Jerzy Szmit:* Tak, jeszcze ja. Teraz...)

Pan senator Szmit jest zapisany?

(*Głos z sali:* Teraz się zapisał.)

(*Senator Jerzy Szmit:* Ale jeszcze można...)

Jest pan zapisany. Proszę bardzo.

Senator Jerzy Szmit:

Dziękuję bardzo.

Szanowni Państwo, ja na pewno nie nadużyję państwa cierpliwości i nie przekroczę limitu czasu.

Otóż, Szanowni Państwo, ja myślę, że warto może na koniec tej debaty wrócić do początku sprawy. Bo my nie zajmujemy się tutaj, w wypadku tej ustawy, ustawą, która ma za zadanie udzielanie pomocy osobom najuboższym ani nie mamy teraz dyskutować na temat osób najbogatszych. No a mamy taką manierę, że mówimy ciągle o tych najbogatszych i tych najbiedniejszych. A podczas tego, niestety, najczęściej zapominamy o tych osiemdziesięciu czy osiemdziesięciu pięciu procentach społeczeństwa, które nie jest ani najbogatsze, ani najbiedniejsze, ale które pracuje, które chce zarabiać, które jest gotowe ciężko pracować, by kupić mieszkanie czy wybudować dom. Podkreślam: kupić, a nie dostać, nie czekać na podarunek, jak to było w poprzednim ustroju. Ci ludzie są gotowi po prostu przez całe życie ciężko pracować na swoje podstawowe dobro, jakim jest mieszkanie. I tak jest też na całym świecie – te piękne domy, te piękne mieszkania, które widzimy albo bezpośrednio, albo gdzieś w kinie, na filmach, powstają jako wynik kredytów hipotecznych, takich, które są spłacane przez całe rodziny i przez całe życie.

Ta propozycja, o której dzisiaj dyskutujemy, idzie właśnie w tym kierunku: aby ludziom, którzy pracują, dać dodatkową motywację do ciężkiej pracy, do zarabiania i w efekcie do wybudowania swojego własnego domu, swojego własnego mieszkania. I dlatego ta idea jest jak najbardziej słuszna i warto ją popierać.

Ja odniosę się jeszcze, może w ramach pewnego pytania... Choć może nie tyle pytania, ile zgłoszenia pewnego problemu panu ministrowi. I wierzę, że w ramach prac nad zwiększaniem podaży mieszkań to także zostanie uwzględnione, chociaż do tej pory w ogóle nie było o tym mowy. Otóż jesteśmy pod względem technologii budowlanej, budowy mieszkań, daleko, daleko w tyle. Budujemy drogo, budujemy bardzo kapitałochłonne, budujemy bardzo energochłonne, a potem jeszcze te mieszkania czy domy, które budujemy, zużywają znaczne ilości energii. Mimo ogromnego postępu, jaki się dokonał w ciągu

ostatnich kilkunastu lat, my ciągle jakby jesteśmy w epoce, która już minęła. Zwracam się do pana ministra z prośbą o uwzględnienie również tych kwestii, tak aby inspirować prace, które będą zmierzały do zastosowania nowoczesnych technologii w budownictwie, tych technologii stosowanych powszechnie na świecie. Pan senator Chmielewski mówił tu o formach organizacyjnych, ale są też formy technologiczne, są też nowe technologie, które, no niestety, jakoś w Polsce z różnych powodów ciągle nie mogą się przebić. I trudno powiedzieć, dlaczego tak się dzieje. Czy to jest jakaś zmowa architektów, zmowa budowlanców, zmowa kogoś innego, nie wiem. Ale tak jest, fizycznie tak jest, że koszt budowy mieszkań w Polsce jest znacznie wyższy od kosztów budowy mieszkań w innych krajach europejskich. To jest fakt obiektywny i trudno o tym dyskutować, bo tak po prostu jest. A wynika to przede wszystkim z tego, jakie stosujemy technologie budowlane. Tak że zwracam się z tym do pana ministra i proszę o uwzględnienie tych spraw.

Składałem jeszcze jeden wniosek. No ale i tak komisja będzie musiała się zebrać, żeby powrócić do rozpatrywanej ustawy. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Ryszard Legutko:

Dziękuję bardzo.

To wystąpienie na pewno zamyka już listę mówców.

Chciałbym poinformować państwa, że wnioski o charakterze legislacyjnym na piśmie złożyli panowie senatorowie: Waszkowiak, Mazurkiewicz, Biela i Szmit.

Zgodnie z art. 52 ust. 2 Regulaminu Senatu zamykam dyskusję.

Głosowanie w sprawie ustawy o finansowym wsparciu rodzin w nabywaniu własnego mieszkania zostanie przeprowadzone pod koniec... Przepraszam bardzo, przepraszam.

W związku z tym, że zostały zgłoszone wnioski o charakterze legislacyjnym, art. 52 ust. 2 Regulaminu Senatu skłania mnie do poproszenia Komisji Gospodarki Narodowej oraz Komisji Rodziny i Polityki Społecznej o ustosunkowanie się do przedstawionych wniosków i przygotowanie wspólnego sprawozdania w tej sprawie.

Głosowanie w sprawie ustawy o finansowym wsparciu rodzin w nabywaniu własnego mieszkania zostanie przeprowadzone pod koniec posiedzenia Senatu.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu trzynastego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy.

Rozpatrywana ustawa została uchwalona przez Sejm na dwudziestym pierwszym posiedzeniu w dniu 13 lipca 2006 r. Do Senatu przekazano ją 14 lipca. Marszałek Senatu w dniu 14 lipca

(wicemarszałek R. Legutko)

2006 r., zgodnie z art. 68 ust. 1 Regulaminu Senatu, skierował ją do Komisji Rodziny i Polityki Społecznej. Komisja po rozpatrzeniu ustawy przygotowała swoje sprawozdanie w tej sprawie.

Przypominam, że tekst ustawy zawarty jest w druku nr 199, a sprawozdanie komisji w druku nr 199A.

Proszę sprawozdawcę Komisji Rodziny i Polityki Społecznej, panią senator Ewę Tomaszewską, o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji w sprawie rozpatrywanej ustawy.

Bardzo proszę.

Senator Ewa Tomaszewska:

Panie Marszałku! Wysoki Senacie! Panie Ministrze!

Ustawa z dnia 29 grudnia 1993 r. o ochronie roszczeń pracowniczych była pierwszą z wynegocjowanych w ramach paktu o przedsiębiorstwie państwowym w trakcie przekształcania ustaw, które weszły w życie. Była ona ustawą idącą w kierunku uwzględnienia rozwiązań prawnych Unii Europejskiej – myślę tu o dyrektywie Rady nr 80 z października 1980 r. o zbliżaniu ustaw państw członkowskich dotyczących ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy.

Przypomnę, że w 1992 r., szczególnie w połowie tego roku, nastąpiło bardzo dramatyczne nasilenie się zjawiska unikania wypłat, odmowy wypłat, przewlekania wypłat wynagrodzeń pracownikom. Był to bardzo ważny wówczas problem. A ta ustawa zapewniała pracownikom wypłatę podstawowych należności w przypadku upadłości pracodawcy bez konieczności oczekiwania na możliwość ich spłaty z masy upadłościowej. Dawała też szansę wypłat z Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w wypadku krótkookresowego pogorszenia kondycji finansowej pracodawcy, a więc służyła także ochronie miejsc pracy.

Zmiany systemu prawnego w Polsce, myślę tu o wejściu w życie ustawy – Prawo upadłościowe i naprawcze z 28 lutego 2003 r. oraz ustawy o swobodzie działalności gospodarczej z 2 lipca 2004 r., a także zmiany prawne w Unii Europejskiej, tu zaś myślę o dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady Wspólnoty Europejskiej z 23 września 2002 r., spowodowały konieczność istotnych zmian w treści i konstrukcji dotychczas obowiązującej ustawy. Co szczególnie ważne, nowa ustawa w związku z faktem wejścia Polski do Unii Europejskiej zawierać musi rozwiązania dotyczące sytuacji polskiego pracownika w wypadku upadłości zatrudniającego go zakładu z innego kraju, mającego swe filie lub oddziały na terytorium Polski.

W tej sytuacji rząd przygotował projekt ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy, przyjęty przez Sejm 13 lipca 2006 r. Ustawa ta reguluje zasady, zakres i tryb ochrony roszczeń pracowniczych w wypadku niewypłacalności pracodawcy. Dotyczy ona osób zatrudnionych u przedsiębiorców, o których mowa w art. 4 ust. 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, działających na terytorium Polski, a także u przedsiębiorców zagranicznych pochodzących z państw Unii Europejskiej lub członków EFTA, którzy na terytorium Polski mają swoje oddziały. Działania zapisane w ustawie nie obejmują organizacji społecznych, zawodowych, fundacji, zakładów opieki zdrowotnej ani też gospodarstw domowych.

Ustawa definiuje pojęcie niewypłacalności – chodzi tu o wymogi formalne – w przypadku podlegających jej działaniu podmiotów gospodarczych.

Objęci jej działaniem są pracownicy zatrudnieni na podstawie umowy o pracę, jak i na podstawie umowy o pracę nakładczą, umowy agencyjnej, umowy zlecenia lub innej umowy o świadczeniu usług albo usług w zakresie produkcji rolnej – to odniesienie do art. 10 ustawy.

W razie niewypłacalności pracodawcy Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych zaspokaja należności z tytułu wynagrodzenia za pracę i pochodnych, czyli przede wszystkim wynagrodzenia za czas niezawinionego postoju, wynagrodzenia za czas niezdolności do pracy, wynagrodzenia za czas urlopu wypoczynkowego, odprawy pieniężnej z tytułu rozwiązania stosunku pracy z przyczyn niedotyczących pracownika i innych, a także składek na ubezpieczenia społeczne. Z tym że te należności dotyczą okresu nie dłuższego niż trzy miesiące poprzedzające datę wystąpienia niewypłacalności.

Ustawa określa tryb dokonywania wypłat.

Określa ona też zadania i sposób funkcjonowania Krajowego Biura Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych.

Do przedstawionej ustawy w trakcie prac komisji zostało zgłoszonych pięć poprawek dotyczących uchybień legislacyjnych. Dwie poprawki zgłoszone przeze mnie dotyczyły sposobu funkcjonowania biura krajowego i biur terenowych funduszu. Ale ze względu na zobowiązanie przedstawiciela rządu, że kwestie, które w poprawkach poruszyłam, zostaną uregulowane w rozporządzeniu zgodnie z delegacją ustawową, poprawki te wycofałam.

Kwestią rozważaną na wniosek pana senatora Augustyna było objęcie ustawą organizacji pozarządowych prowadzących działalność gospodarczą ze względu na potrzebę ochrony ich pracowników. Jednak ze względu na konieczność symetrycznego oskładkowania tych organizacji,

(senator E. Tomaszewska)

pan senator na tym etapie nie zdecydował się zaproponować poprawek.

Pilność dostosowania prawa polskiego do prawa Unii Europejskiej w zakresie objętym ustawą, a także fakt, że poprawki legislacyjne nie miały charakteru zasadniczego, spowodowały, że komisja postanowiła zarekomendować Wysokiemu Senatowi przyjęcie ustawy bez poprawek. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Ryszard Legutko:

Dziękuję.

Zgodnie z art. 44 ust. 5 Regulaminu Senatu przed przystąpieniem do dyskusji senatorowie mogą zgłaszać z miejsca trwające nie dłużej niż minutę pytania do senator sprawozdawcy.

Czy ktoś z państwa senatorów chciałby zadać takie pytanie? Nie widzę chętnych.

Dziękuję bardzo, Pani Senator.

Przypominam państwu, że rozpatrywana ustawa była rządowym projektem ustawy. Do reprezentowania stanowiska rządu w toku prac parlamentarnych został upoważniony minister pracy i polityki społecznej.

Zgodnie z art. 50 Regulaminu Senatu głos mogą teraz zabrać obecni na posiedzeniu przedstawiciele rządu.

Rząd reprezentują pan Bogdan Socha, podsekretarz stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej, oraz pani Anna Pruszkowska, dyrektor Departamentu Funduszy. Witam państwa.

Czy państwo chcielibyście zabrać głos w sprawie ustawy i przedstawić stanowisko rządu?

(*Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Bogdan Socha: Panie Marszałku, Wysoki Senacie, dziękuję bardzo.*)

Dziękuję.

Zgodnie z art. 44 ust. 6 Regulaminu Senatu senatorowie mogą zgłaszać z miejsca trwające nie dłużej niż minutę pytania do przedstawicieli rządu, związane z omawianym punktem porządku obrad.

Czy takie pytanie ktoś z państwa chce zadać? Nie widzę chętnych.

Otwieram dyskusję.

Ale ponieważ nikt się do niej nie zapisał, zgodnie z art. 52 ust. 2 Regulaminu Senatu dyskusję zamykam.

Informuję, że głosowanie w sprawie ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy zostanie przeprowadzone pod koniec posiedzenia Senatu.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu czternastego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy zmieniającej ustawę o zmianie ustawy o organizacji rynku mleka i przetworów mlecznych.

Rozpatrywana ustawa została uchwalona przez Sejm na dwudziestym drugim posiedzeniu w dniu 21 lipca 2006 r. Do Senatu przekazano ją 24 lipca. Marszałek Senatu 24 lipca 2006 r., zgodnie z art. 68 ust. 1 Regulaminu Senatu, skierował ją do Komisji Rolnictwa i Ochrony Środowiska. Komisja po rozpatrzeniu ustawy przygotowała swoje sprawozdanie w tej sprawie.

Tekst ustawy zawarty jest w druku nr 212, a sprawozdanie komisji w druku 212A.

Proszę teraz sprawozdawcę Komisji Rolnictwa i Ochrony Środowiska, pana senatora Pawła Michalaka, o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji w sprawie rozpatrywanej ustawy.

Senator Paweł Michalak:

Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

Mam zaszczyt przedstawić w imieniu Komisji Rolnictwa i Ochrony Środowiska sprawozdanie z prac nad ustawą zmieniającą ustawę o zmianie ustawy o organizacji rynku mleka i przetworów mlecznych. Już sama ta nazwa mówi, jak gorący jest to projekt, ilu już poprawkom został poddany w tym roku.

Ustawa ma na celu racjonalne rozdysponowanie krajowej rezerwy w roku 2006–2007.

Dla przypomnienia podam kilka faktów, bo one później, w kontekście dyskusji, mogą być ważne.

Otóż minister rolnictwa 1 czerwca wydał rozporządzenie w sprawie wielkości zwiększenia sprzedaży mleka, ustalając to zwiększenie na poziomie 5 t. Ustawa, o której burzliwie dyskutowaliśmy tutaj w lutym, ustanowiła kolejność dodatkowych ilości referencyjnych dla dostawców hurtowych z krajowej rezerwy. Ja tylko przypomnę, że musieli oni spełniać warunki: po pierwsze, otrzymania tej ilości referencyjnej – ale jej nie otrzymali, bo rozdysponowano rezerwę; po drugie, złożenia do 31 maja wniosków o przyznanie indywidualnej ilości rezerwy referencyjnej z rezerwy krajowej; i wreszcie po trzecie, bycia w roku kwotowym 2005–2006 właścicielami ilości referencyjnej w wysokości mniejszej od 800 t. Właśnie ten ostatni punkt był gorąco dyskutowany.

Proszę państwa, przypomnę jeszcze, że dwa tygodnie temu na posiedzeniu Komisji Spraw Unii Europejskiej opiniowaliśmy prawo Komisji Europejskiej, które pozwala na konwersję na szczeblu krajowym niewykorzystanej krajowej ilości referencyjnej przeznaczonej dla dostawców bezpośrednich. Istota tej konwersji jest taka, by mogli z tej ilości referencyjnej skorzystać dostawcy hurtowi. Ta konwersja dotyczy 85 tysięcy t. Drugi zapis w tym prawie dotyczył możliwości zmiany terminu przekazania środków finansowych za przekroczenie ilości referencyjnych do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich. Mówimy tu o pieniądzach, dlatego że to są ważne

(senator P. Michalak)

rzeczy, bo sama ta konwersja pozwoli zmniejszyć opłatę wyrównawczą dla Polski o 26 milionów euro. Przypomnę jeszcze tylko, że inne kraje także mają nadprodukcję mleka – Niemcy i Włosi podobną jak Polska, wynoszącą 290 tysięcy t. Są tu więc oczywiście wymierne korzyści dla polskiego sektora mleczarskiego. I w tym miejscu nie należy wracać do historii ustaleń akcesyjnych, do tego, jakie te kwoty mieliśmy.

Proszę państwa, ustawa uchwalona przez Sejm 21 lipca jest kolejną już w tym bardzo krótkim czasie nowelizacją, a wynika z dynamiki zmian na tym rynku. Celem jest korekta przyjętych w lutym rozwiązań, a mianowicie taka, aby z możliwości otrzymania dodatkowych kwot z rezerwy krajowej mogli skorzystać także dostawcy indywidualni, którzy przekroczyli ilość referencyjną, czyli 800 t mleka.

Na takie nowelizacje i taką korektę pozwala analiza i szacunki przedstawione przez Agencję Rynku Rolnego. Bo ta rezerwa krajowa, przeznaczona dla dostawców hurtowych, będzie dosyć znaczna. Będzie się składała z rezerw restrukturyzacyjnych, tych 416 tysięcy t przyznanych przez Komisję Europejską, ilości referencyjnych pozostałych po rozdysponowaniu krajowej rezerwy z roku 2005–2006, ilości referencyjnych niewykorzystanych przez dostawców hurtowych i wreszcie z pięcioprocentowych potrąceń z indywidualnych ilości referencyjnych, stanowiących przedmiot umowy prawa ich zbycia.

Wstępne rozliczenie roku kwotowego 2005–2006 przez Agencję Rynku Rolnego daje taki oto obraz: trzydzieści cztery tysiące dostawców uprawnionych jest do otrzymania tej kwoty, sześćdziesiąt trzy tysiące dostawców zwiększyło sprzedaż mleka w przedziale od 100 kg do 5 t i też będzie mogło korzystać z tego podziału, i wreszcie stu osiemdziesięciu dwóch dostawców, którzy byli właścicielami tej indywidualnej ilości referencyjnej wynoszącej ponad 800 t, teraz będzie mogło z tego korzystać – przekroczyli oni w tym roku produkcję o 53 tysiące t, co w przeliczeniu na jeden podmiot daje przekroczenie o około 300 t.

Podczas dyskusji na posiedzeniu komisji senator Łyczak wyraził zadowolenie z takich rozwiązań, bo już w lutym optował za nimi, za tym, by podział tej rezerwy, ilości referencyjnej, dotyczył wszystkich producentów. Senator Chróścikowski miał sporo wątpliwości i obiecał, że przełoży swoje przemyślenia na wniosek legislacyjny. I rzeczywiście ten wniosek złożył. A ja ten wniosek popieram, bo trzeba jeszcze pewne rzeczy z panem ministrem przedyskutować. Chodzi tu o to, czy w momencie, kiedy po suszy szukamy pieniędzy na rolnictwo, a będziemy musieli wydać dwa razy te same decyzje rozliczające ilość mleka, co jest związane ze „skromną” kwotą około pół miliona złotych, którą trzeba będzie wydać

na samo rozesłanie stu kilkudziesięciu tysięcy wniosków, nie można by tego opóźnić i, że tak powiem, zbić tych wniosków w jedno. Oczywiście następuje w tym wypadku kolizja terminów, dlatego jest prośba, żeby dzisiaj jeszcze raz na posiedzeniu komisji przeanalizować, czy będzie taka możliwość, czy istniałaby możliwość uniknięcia podwójnego rozliczania producentów, którzy przekroczyli limity. Dlatego ja formalnie złożę ten wniosek panu marszałkowi.

W każdym razie ustalenie preferencji w dostępie do krajowej rezerwy na lata 2006–2007 pozwoli na zminimalizowanie skutków ekonomicznych wynikających z konieczności zapłacenia przez producentów opłaty wyrównawczej.

Po dyskusji komisja zaproponowała przyjęcie tej ustawy bez poprawek. Niemniej zgłoszony dzisiaj wniosek zmusi nas do spotkania się raz jeszcze i do przeanalizowania propozycji pana Chróścikowskiego. Dziękuję bardzo, Panie Marszałku.

Wicemarszałek Ryszard Legutko:

Dziękuję.

Zgodnie z art. 44 ust. 5 Regulaminu Senatu przed przystąpieniem do dyskusji państwo senatorowie mogą zgłaszać z miejsca trwające nie dłużej niż jedną minutę pytania do senatora sprawozdawcy.

Czy ktoś z państwa senatorów chce zadać takie pytanie? Nie widzę zgłoszeń.

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze.

Rozpatrywana ustawa była rządowym projektem ustawy oraz poselskim projektem ustawy. Do rozpatrywania stanowiska rządu w toku prac parlamentarnych został upoważniony minister rolnictwa i rozwoju wsi.

Zgodnie z art. 50 Regulaminu Senatu głos mogą teraz zabrać obecni na posiedzeniu przedstawiciele rządu.

Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi reprezentują: pan Sebastian Filipek-Kaźmierczak, podsekretarz stanu, pan Jerzy Dąbrowski i pani Ewa Mazgajska. Witam państwa.

Czy ktoś z państwa chciałby zabrać głos w sprawie rozpatrywanej ustawy i przedstawić stanowisko rządu?

(Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Sebastian Filipek-Kaźmierczak: Panie Marszałku, Wysoka Izbo, na tym etapie nie. Dziękujemy bardzo.)

Dziękuję.

Zgodnie z art. 44 ust. 6 Regulaminu Senatu senatorowie mogą zgłaszać z miejsca trwające nie dłużej niż minutę pytania do obecnych przedstawicieli rządu, związane z omawianym punktem obrad.

Czy ktoś z państwa chciałby takie pytanie zadać? Nie widzę zgłoszeń. Dziękuję bardzo.

Otwieram dyskusję.

(wicemarszałek R. Legutko)

Nie ma nikogo zapisanego do dyskusji, chciałbym wszelako wcześniej poinformować państwa, że wnioski o charakterze legislacyjnym na piśmie złożyli panowie senatorowie Chróścikowski i Michalak.

Zgodnie z art. 52 ust. 2 Regulaminu Senatu zamykam dyskusję.

Ponieważ w trakcie dyskusji zostały zgłoszone wnioski o charakterze legislacyjnym, zgodnie z art. 52 ust. 2 Regulaminu Senatu proszę Komisję Rolnictwa i Ochrony Środowiska o ustosunkowanie się do przedstawionych wniosków i przygotowanie sprawozdania w tej sprawie.

Głosowanie w sprawie ustawy zmieniającej ustawę o zmianie ustawy o organizacji rynku mleka i przetworów mlecznych zostanie przeprowadzone pod koniec posiedzenia Senatu.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu piętnastego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia.

Rozpatrywana ustawa została uchwalona przez Sejm na dwudziestym pierwszym posiedzeniu w dniu 13 lipca 2006 r. Do Senatu przekazano ją 14 lipca. Marszałek Senatu w dniu 14 lipca 2006 r., zgodnie z art. 68 ust. 1 Regulaminu Senatu, skierował ją do Komisji Zdrowia. Komisja po rozpatrzeniu ustawy przygotowała swoje sprawozdanie w tej sprawie.

Tekst ustawy zawarty jest w druku nr 201, a sprawozdanie komisji w druku nr 201A.

Proszę teraz sprawozdawcę Komisji Zdrowia, pana senatora Czesława Żelichowskiego, o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji w sprawie rozpatrywanej ustawy.

Senator Czesław Żelichowski:

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie!

Mam zaszczyt przedstawić w imieniu senackiej Komisji Zdrowia sprawozdanie komisji z prac nad projektem ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia, uchwalonej przez Sejm w dniu 13 lipca 2006 r. Panie i panowie senatorowie otrzymali druki nr 201 i nr 201A, które dotyczą przedmiotowej sprawy.

Projekt ustawy to projekt rządowy. Rozpatrywane przez Sejm druki to druki nr 573, nr 669 i nr 669A.

Uchwalona przez Sejm ustawa ma na celu dostosowanie uregulowań związanych z bezpieczeństwem żywności i żywienia do prawa Wspólnoty Europejskiej regulującego te zagadnienia. Ustawa będąca przedmiotem obrad wdraża i upoważnia do wdrożenia na mocy rozporządzeń dyrektywy Unii Europejskiej dotyczącej bezpieczeństwa żywności. Zmiany wprowadza-

ne niniejszą ustawą są jednakże na tyle istotne, że opiniowana ustawa uchyla dotychczasową ustawę o warunkach zdrowotnych żywności i żywienia oraz ustawę o materiałach i wyrobach przeznaczonych do kontaktów z żywnością. Wymagania dotyczące produktów pochodzenia zwierzęcego określone zostały w ustawie o produktach pochodzenia zwierzęcego z 16 grudnia ubiegłego roku.

Przedmiotowy zakres ustawy obejmuje: określenie wymagań zdrowotnych żywności, określenie wymagań dotyczących przestrzegania zasad higieny żywności oraz określenie materiałów i wyrobów przeznaczonych do kontaktu z żywnością, i wreszcie określenie właściwości organów uprawnionych do przeprowadzania urzędowych kontroli żywności, a także wymagań dotyczących przeprowadzania tych kontroli.

Sejm przyjął tę ustawę na dwudziestym pierwszym posiedzeniu, 13 lipca bieżącego roku. Do Senatu została przekazana w dniu 14 lipca. Komisja Zdrowia zajmowała się tym projektem na posiedzeniu, które odbyło się 27 lipca. Podczas obrad komisji głosowano nad trzydziestoma dwiema poprawkami, mającymi charakter legislacyjny, uściślający, doprecyzowujący. Po konsultacji z przedstawicielem ministerstwa okazało się, że poprawki te nie mają wpływu na merytoryczną zawartość ustawy.

Podczas posiedzenia komisji swoje uwagi do ustawy przedstawiła Krajowa Rada Suplementów i Odżywek, jednakże żadna z tych propozycji poprawek nie została przez komisję podniesiona. Jedynie wydłużony został określony w art. 119 czas, przez jaki, licząc od dnia wejścia w życie ustawy, suplementy diety nie spełniające wymagań w zakresie oznakowania, a wprowadzone do obrotu przed wejściem w życie ustawy, mogą znajdować się w obrocie do wyczerpania zapasów. Okres ten, oczywiście po zasięgnięciu opinii przedstawiciela Ministerstwa Zdrowia, wydłużono z sześciu miesięcy do dwunastu.

Wszystkie trzydzieści dwie poprawki zostały przez Komisję Zdrowia przyjęte jednogłośnie. Następnie ustawa została, wraz z poprawkami, jednogłośnie zaopiniowana przez komisję pozytywnie. Tak więc komisja rekomenduje Wysockiej Izbie przyjęcie tej ustawy. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Ryszard Legutko:

Dziękuję.

Zgodnie z art. 44 ust. 5 Regulaminu Senatu przed przystąpieniem do dyskusji senatorowie mogą zgłaszać z miejsca trwające nie dłużej niż jedną minutę pytania do senatora sprawozdawcy.

Czy ktoś z państwa senatorów chciałby zadać takie pytanie?

Proszę bardzo, pan senator Wittbrodt.

Senator Edmund Wittbrodt:

Dziękuję bardzo, Panie Marszałku.

Ja mam pytanie następujące: jakie będą koszty wdrożenia tej ustawy?

Senator Czesław Żelichowski:

Komisja nie debatowała na ten temat. Myślę, że to jest pytanie raczej do ministra zdrowia.

Wicemarszałek Ryszard Legutko:

Dziękuję bardzo.

Czy są jeszcze jakieś pytania? Nie.

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa była rządowym projektem ustawy. Do rozpatrywania stanowiska rządu w toku prac parlamentarnych został upoważniony minister zdrowia.

Zgodnie z art. 50 Regulaminu Senatu głos mogą teraz zabrać obecni na posiedzeniu przedstawiciele rządu.

A rząd reprezentują pan Andrzej Wojtyła, podsekretarz stanu w Ministerstwie Zdrowia, i jego współpracownicy. Witam państwa bardzo serdecznie.

Czy przedstawiciele rządu chcą zabrać głos w sprawie rozpatrywanej ustawy i przedstawić stanowisko rządu? Widzę, że tak.

Bardzo serdecznie zapraszam pana ministra.

**Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Zdrowia
Andrzej Wojtyła:**

Dziękuję bardzo.

Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

Jako że to jest ustawa rządowa, ja chciałbym uzupełnić, że ona dostosowuje krajowe przepisy w zakresie bezpieczeństwa żywności do regulacji wspólnotowych i obowiązków wynikających ze wspólnotowych rozporządzeń, które weszły w życie 1 stycznia 2006 r. Są to następujące rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady: nr 852 w sprawie higieny środków spożywczych, nr 882 w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regulami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt oraz rozporządzenie nr 1935 w sprawie materiałów i wyrobów przeznaczonych do kontaktu z żywnością, jednocześnie uchylające dyrektywy 80/590 i 89/109.

Pan senator sprawozdawca przedstawił informację o dyskusji, jaka odbyła się na ten temat na posiedzeniu Komisji Zdrowia. Ja zaś chciałbym pokrótce powiedzieć, że projekt ustawy wyznacza organy urzędowej kontroli żywności kompetentne do wykonywania obowiązków nałożonych przez wyżej wymienione rozporządzenia w po-

szczególnych obszarach produkcji żywności i obrotu żywnością oraz obrotu materiałami i wyrobami przeznaczonymi do kontroli żywności.

Projekt ustawy wprowadza szereg definicji, między innymi definicję żywności i jej bezpieczeństwa. Określono w nim szczegółowo wymagania zdrowotne wobec żywności – dotyczące substancji dodatkowych, aromatów, rozpuszczalników, zanieczyszczeń żywności, napromieniania żywności, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego, suplementów diety, wzbogacania żywności witaminami i składnikami mineralnymi.

Projekt ustawy dotyczy również naturalnych wód mineralnych, źródłanych i stołowych, a także grzybów i ich przetworów, ponadto określa zasady i wymagania w zakresie znakowania środków spożywczych.

W projekcie ustawy zawarto też przepisy dotyczące materiałów i wyrobów przeznaczonych do kontaktu z żywnością, które to sprawy dotychczas były regulowane oddzielną ustawą z 2001 r. o materiałach i wyrobach przeznaczonych do kontaktu z żywnością. Jak już mówiłem na wstępie, projekt zharmonizuje prawo krajowe z obowiązującym wprost rozporządzeniem nr 1935 w zakresie urzędowej kontroli materiałów i wyrobów przeznaczonych do kontaktu z żywnością.

Projekt reguluje również wymagania higieniczne dotyczące produkcji żywności i obrotu żywnością w zakresie wynikającym z wymienionych na wstępie rozporządzeń.

Chciałbym jeszcze powiedzieć, że dotychczas obowiązuje ustawa o warunkach zdrowotnych żywności i żywienia i że pod rządami tej ustawy, według danych Państwowej Inspekcji Sanitarnej, ilość próbek środków spożywczych nieodpowiadających obowiązującym wymaganiom dotyczącym bezpieczeństwa żywności zmniejszyła się z ponad 12% w roku 2000 do 5,1% w roku 2001. Tak że pole, które regulujemy tą ustawą, jest porządkowane i efekty działań ustaw regulujących te problemy są widoczne. W tej chwili musimy uregulować tę jedną ustawę, ponieważ unijne dyrektywy stały się już rozporządzeniami.

Jeszcze raz chciałbym powiedzieć, że ustawa, o której mówimy, dostosowuje prawo polskie do przepisów Unii Europejskiej i w dostatecznym stopniu reguluje zagadnienia bezpieczeństwa żywności, zarówno ustanawiając wymagania zdrowotne żywności i wymagania higieniczne w jej produkcji oraz obrocie nią, jak i wprowadzając przepisy dotyczące organów nadzoru, umożliwiające przeprowadzenie właściwej kontroli spełniania przez przedsiębiorców obowiązujących wymagań.

Padło pytanie, ile to będzie kosztowało. To jest ustawa porządkująca, a więc żadnych dodatkowych wydatków finansowych się nie przewiduje. To jest, jak już mówiłem, dostosowanie naszego

(podsekretarz stanu A. Wojtyła)

prawodawstwa do prawodawstwa Unii Europejskiej, czyli uporządkowanie tego, co obecnie jest w Polsce praktykowane. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Ryszard Legutko:

Dziękuję.

Może jeszcze poproszę pana ministra o pozostanie tutaj przez chwilę.

Zgodnie z art. 44 ust. 6 Regulaminu Senatu senatorowie mogą zgłaszać z miejsca trwające nie dłużej niż minutę pytania do przedstawiciela rządu, związane z omawianym punktem obrad.

Czy ktoś z państwa chciałby zadać takie pytanie? Bardzo proszę, Panie Senatorze.

Senator Rafał Ślusarz:

Panie Ministrze, ustawa reguluje problemy żywności. To jest ogromny rynek. Czy w trakcie prac nad tą ustawą, i sejmowych, i w ministerstwie, zetknął się pan ze środowiskami producentkami, które były niezadowolone z tej regulacji, które próbowały przeprowadzić zmiany w tej ustawie i wyrażały niezadowolenie z jakichś jej zapisów? Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Ryszard Legutko:

Bardzo proszę.

**Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Zdrowia
Andrzej Wojtyła:**

Dziękuję bardzo.

Ja chciałbym powiedzieć, że ustawa, którą omawiamy, była poddana szerokim konsultacjom, nie tylko wewnątrzresortowym, ale również zewnątrzresortowym i społecznym. Myśmy współpracowali z organizacjami, które zajmują się tą problematyką, między innymi z organizacją zajmującą się suplementami żywności. Nie wszystkie racje, które przedstawiała ta organizacja, zostały uwzględnione, zarówno w toku prac w Głównym Inspektoracie Sanitarnym, w Ministerstwie Zdrowia, w trakcie dyskusji w Sejmie, jak i w pracach senackiej Komisji Zdrowia. Dotyczy to przede wszystkim suplementów żywności. Naszym zdaniem propozycja stowarzyszenia, które zajmuje się suplementami żywności, wyprzedzała regulacje, jakie w tej chwili występują w Unii Europejskiej. Mówię tu na przykład o tak zwanych ogólnych oświadczeniach zdrowotnych – taka definicja w ogóle nie funkcjonuje w prawodawstwie europejskim. My, to znaczy Główny Inspektorat Sanitarny i Ministerstwo Zdrowia, pracujemy w instytucjach unijnych, eksperckich, nad definicją oświadczeń żywieniowych i oświadczeń zdrowotnych. Ale ogólne oświadcze-

nie zdrowotne w tych pracach jeszcze w ogóle nie występuje, w związku z tym wprowadzenie tego do ustawy byłoby niezgodne z regulacjami unijnymi. Prace nad tym problemem w Unii Europejskiej mają charakter roboczy, a więc gdybyśmy wprowadzili takie regulacje w polskim prawodawstwie, byłoby to niezgodne z zasadą swobodnego przepływu towarów i dyskryminujące w stosunku do polskich producentów, ponieważ polscy producenci musieliby spełnić wymogi, które nie obowiązują w Unii Europejskiej. Taką opinię prezentuje rząd i taką opinię podzielają zarówno komisje sejmowe, Sejm, jak i senacka Komisja Zdrowia.

Wicemarszałek Ryszard Legutko:

Dziękuję.

Pan senator Wittbrodt.

Senator Edmund Wittbrodt:

Dziękuję bardzo, Panie Marszałku.

Ja mam jeszcze jedno pytanie do pana ministra. Pan minister mówi, że w tej ustawie jest podanych wiele definicji, doprecyzowań itd., itd. Ja jednak żywię obawę, że są to zapisy tego typu jak w art. 3 ust. 1, gdzie definicja: „Żywnością (środkiem spożywczym) jest każda substancja lub produkt w rozumieniu art. 2 rozporządzenia nr 178/2002”, jest sformułowana właściwie na zasadzie odesłania do rozporządzenia Wspólnoty Europejskiej. Moim zdaniem w takim dokumencie ta definicja powinna być podana, wtedy byłoby to czytelne, a tak mamy do czynienia z odsyłaniem do innego dokumentu.

Nawiasem mówiąc, do tego też mam uwagę. Piśze się „rozporządzenie nr” i właściwie tylko na wstępie jest wyjaśnione, że chodzi o rozporządzenie albo Wspólnoty, albo Rady, bez dopisania odpowiedniego skrótu. A ponieważ rozporządzenia krajowe też obowiązują, z legislacyjnego punktu widzenia być może byłoby lepiej, gdyby dopisać „rozporządzenie WE” albo dopisać to „WE” do „r.”, czyli do skrótu od rozporządzenia. Byłoby to wtedy bardziej czytelne w całej ustawie.

Ale pytanie dotyczy właściwie tego odsyłania, tego, że się tu coś definiuje poprzez odesłanie do innego dokumentu.

Wicemarszałek Ryszard Legutko:

Bardzo proszę, Panie Ministrze.

**Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Zdrowia
Andrzej Wojtyła:**

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze, za to pytanie. Ono dotyczy spraw legislacyjnych, a ani legislatorzy rządowi, ani legislatorzy w trakcie dyskusji w Sejmie czy w senackiej Komisji Zdrowia

(podsekretarz stanu A. Wojtyła)

takich uwag nie zgłaszali. To nie jest kwestia merytorycznego podejścia, za co ja jako minister i główny inspektor sanitarny odpowiadam. Mogę tylko powiedzieć, że słuchałem i że strona rządowa słuchała głosu legislatorów, ale takich uwag nie było, nie zgłaszano uwag typowo legislacyjnych, o jakich pan senator wspominał.

Wicemarszałek Ryszard Legutko:

Dziękuję.
Pan senator Szaleniec.

Senator Zbigniew Szaleniec:

Panie Ministrze, ja mam pytanie dotyczące jeszcze oświadczeń zdrowotnych. W swojej odpowiedzi na wcześniejsze pytanie mówił pan, że wprowadzenie ich do ustawy postawiłoby na nierównoprawnej pozycji naszych krajowych producentów. Tymczasem protesty w sprawie braku oświadczeń zdrowotnych w tej ustawie napływają właśnie od producentów. Uważają oni, że to ten brak postawi ich w dużo trudniejszej sytuacji. W innym argumente powiada pan, że wynika to z ustaleń europejskich, podczas, gdy Parlament Europejski – i tu jest pytanie do pana – wydał rozporządzenie w sprawie oświadczeń żywieniowych i zdrowotnych umożliwiających stosowanie przez okres trzech lat krajowych oświadczeń zdrowotnych. Nasz projekt nie umożliwi polskim firmom legalnego stosowania takich oświadczeń, przez co powoduje, że firmy te stają się właśnie mniej konkurencyjne w stosunku do firm zagranicznych. Takie jest ich stanowisko, więc ja bym prosił, żeby pan jeszcze raz doprecyzował odpowiedź w tej sprawie.

I jeszcze drugie pytanie. Proszę mi powiedzieć, dlaczego definicja suplementu diety przyjęta w projekcie nie odpowiada definicji suplementu diety zawartej w dyrektywie unijnej – chodzi o relacje pomiędzy suplementem diety a lekiem. Tu znowu jest problem. Nasi producenci uważają, że takie rozwiązanie spowoduje duże komplikacje przy wprowadzaniu naszych produktów, bo będzie to wymagało różnych dodatkowych działań administracyjnych przed wprowadzeniem danego produktu.

Czy mógłby pan mi na te dwa pytania odpowiedzieć?

Wicemarszałek Ryszard Legutko:

Bardzo proszę, Panie Ministrze.

**Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Zdrowia
Andrzej Wojtyła:**

Dziękuję bardzo.

Chciałbym najpierw odpowiedzieć na drugą część pytania, dotyczącą suplementu diety. Myś-

my dyskutowali z przedstawicielami organizacji, które zajmują się suplementami diety i naszym zdaniem, zdaniem zarówno ministerstwa, jak i prawników z Sejmu, z Senatu, z Urzędu Komitetu Integracji Europejskiej, definicja autorstwa rządu, zawarta w tym projekcie ustawy, jest definicją pełną i regulacje europejskie są w niej w stu procentach zawarte. Ja tylko mówię, jaka była dyskusja, jakie jest nasze stanowisko i stanowisko Urzędu Komitetu Integracji Europejskiej. Urząd Komitetu Integracji Europejskiej i Ministerstwo Zdrowia nie zgadzały się z uwagami, które zgłosili przedstawiciele stowarzyszeń zajmujących się suplementem diety.

I teraz odpowiedź na drugie pytanie, dotyczące definicji ogólnego oświadczenia zdrowotnego. Prace nad rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie oświadczeń żywieniowych i zdrowotnych dotyczących żywności trwają od 2003 r. i w chwili obecnej trudno przewidzieć ostateczny termin wejścia w życie tego rozporządzenia, zwłaszcza że zawiera ono wiele przepisów przejściowych. Dopóki nie ukazuje się rozporządzenie wspólnotowe, nie ma podstawy prawnej do wprowadzenia poprawki w krajowej ustawie. Naszym zdaniem wyprzedzające wprowadzenie zmian do projektu procedowanej ustawy, na podstawie nieobowiązującego aktualnie prawa europejskiego, jest nieuzasadnione. Projektowane rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady nie zawiera definicji, jak już mówiłem, ogólnego oświadczenia zdrowotnego, a wprowadzenie tej definicji w ustawodawstwie krajowym, naszym zdaniem, spowoduje utworzenie nowej kategorii oświadczeń, co wprowadzi chaos i trudności w interpretacji przepisów przez przedsiębiorców.

Może to również, jak już mówiłem, poważnie zakłócić swobodny przepływ towarów, bowiem definicja ta nie będzie obowiązywać innych przedsiębiorców, z pozostałych państw unijnych oraz państw trzecich. Będzie ona miała moc tylko w odniesieniu do przedsiębiorców krajowych i fakt ten może spowodować to, o czym mówiłem, czyli nierówne traktowanie przedsiębiorców wobec prawa. No, to jest nasze stanowisko, przyjęte przez rząd, podziela je Urząd Komitetu Integracji Europejskiej, podzielili je posłowie, którzy pracowali nad tą ustawą w Sejmie, jak również senatorowie w senackiej Komisji Zdrowia.

Wicemarszałek Ryszard Legutko:

Dziękuję bardzo.

Czy jeszcze jakieś pytania?

Bardzo proszę, pan senator Mazurkiewicz.

Senator Andrzej Mazurkiewicz:

Panie Ministrze, moje pytanie dotyczy rozdziału 6 „Środki spożywcze specjalnego przeznaczenia żywieniowego”. W art. 24 ust. 2 są wymienio-

(senator A. Mazurkiewicz)

ne poszczególne grupy, które zostały objęte klauzulą środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywnościowego. W tym katalogu, w punktach od pierwszego do ósmego, wymienione są różne środki, między innymi środki spożywcze stosowane w dietach o ograniczonej zawartości energii w celu redukcji masy ciała, środki spożywcze zaspokajające zapotrzebowanie organizmu przy intensywnych wysiłku fizycznym, zwłaszcza sportowców, preparaty do początkowego żywienia niemowląt itd., itd. W art. 25 z kolei proponujecie państwo wprowadzenie zakazu reklamy preparatów do początkowego żywienia niemowląt. Czyli z tego katalogu z art. 24 ust. 2, obejmującego osiem pozycji, wybraliście państwo tylko jeden ze środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywnościowego. Co o tym zdecydowało? Czy państwo uważacie, że na przykład te środki spożywcze, które powodują redukcję masy ciała, a więc do odchudzania, mogą powodować mniejsze spustoszenie, jeśli chodzi o zdrowie konsumenta? Dlaczego zdecydowaliście się państwo na wyodrębnienie zakazu reklamy tylko w stosunku do preparatów dla dzieci?

Wicemarszałek Ryszard Legutko:

Bardzo proszę, Panie Ministrze.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Zdrowia Andrzej Wojtyła:

Bardzo ważne pytanie, Panie Senatorze, bo dotyczy właśnie środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywnościowego. W skład tych środków spożywczych, oprócz tych, które są preparatami dietetycznymi, obniżającymi masę ciała itd., itd., wchodzi również preparaty przeznaczone do żywienia niemowląt, to jest mleko początkowe i mleko następne. Zabramy reklamowania tych preparatów, dlatego że ogólne tendencje w pediatrii, jak również w ochronie zdrowia są takie, ażeby propagować karmienie naturalne, piersią, bo jest to najzdrowsza i naturalna forma żywienia niemowląt. Gdybyśmy propagowali mleko, karmienie mlekiem sztucznym – mleko początkowe jest przeznaczone dla najmłodszych dzieci, mleko następne dla dzieci w późniejszym okresie życia – to byśmy działali wbrew temu przekonaniu, że karmienie piersią jest zdrowsze. W latach siedemdziesiątych w Polsce został już popełniony taki błąd, że propagowano nie karmienie naturalne, tylko karmienie sztuczne, i potem trzeba było wielu lat, ażeby namówić polskie matki, żeby karmiły piersią, bo to jest najzdrowsza, najbardziej naturalna forma żywienia noworodków i niemowląt.

Wicemarszałek Ryszard Legutko:

Dziękuję.

Czy jeszcze jakieś pytanie? Nie.

Dziękuję panu ministrowi.

Otwieram dyskusję.

Przypominam o wymogach regulaminowych dotyczących czasu przemawiania senatorów. Przypominam o konieczności zapisywania się do głosu u senatora prowadzącego listę mówców, a przede wszystkim przypominam o obowiązku składania podpisanych wniosków o charakterze legislacyjnym do marszałka Senatu do czasu zamknięcia dyskusji.

Głos zabierze teraz pan senator Szaleniec.

Senator Zbigniew Szaleniec:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Ja w tej sprawie zabiorę głos być może nieco spóźniony, bo cały proces legislacyjny trwa już dosyć długo, dyskusje toczyły się na różnych posiedzeniach już od jakiegoś czasu, ale myślę, że jeżeli jest możliwość, aby coś poprawić, to każdy moment jest dobry i być może, nawet tuż przed metą, uda mi się przekonać do pewnych zmian, bo planuję wnieść poprawki do tej ustawy.

Od razu powiem, że nie jestem fachowcem w tej dziedzinie, nie mam nic wspólnego z przemysłem żywnościowym, nie za bardzo się na tym znam. Uważam jednak, proszę państwa, że ta ustawa nie uwzględnia interesów tych, dla których jest pisana, czyli przedsiębiorców, producentów, jak również, w pewnym sensie, konsumentów. Ja nie doszukałem się na żadnym etapie prac nad tą ustawą jakichś pozytywnych zmian w odniesieniu do suplementów i odżywek – bo o tym chcę mówić – zmian pozytywnych dla konsumentów. Dotychczasowa ustawa dopuszczała pewne produkty o określonych składach, a ta, od dnia wejścia w życie, nie dopuści pewnych substancji do handlu, co pociągnie za sobą poważne konsekwencje dla firm, które mogą na tym wiele stracić, poważne konsekwencje dla dużego segmentu rynku. Nie przyniesie przy tym żadnych korzystnych efektów dla społeczeństwa. Gdyby to było wprowadzane ze względu na jakieś przesłanki zdrowotne, wtedy warto by rzeczywiście nawet zamknąć jakąś część przemysłu, bo zdrowie jest najważniejsze, jednak takich elementów ja tutaj nie widzę.

Wprowadzenie tej ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia spowoduje znaczne i całkowicie nieuzasadnione ograniczenie rozwoju działających na polskim rynku firm z sektora suplementów diety, żywności funkcjonalnej, odżywek, surowców używanych do jej produkcji i opakowań, osłabiając jego konkurencyjność w wymiarze europejskim i światowym, co w efekcie wywrze niekorzystny wpływ na gospodarkę kraju.

(senator Z. Szaleniec)

A jeżeli przyjmujemy, proszę państwa, art. 119 tej ustawy, to możemy doprowadzić do upadłości wielu firm zajmujących się produkcją tych elementów żywnościowych.

Dlatego wydaje mi się, proszę państwa, że my powinniśmy, a być może także ministerstwo powinno jeszcze na sam koniec, jak mówię, spróbować się nad tym zastanowić. Wiem, że początkowy projekt rządowy był zupełnie inny czy w części inny i że on został zmieniony pod wpływem pewnych sugestii przedstawicieli administracji poszczególnych jednostek, przede wszystkim głównego inspektora sanitarnego. Być może warto jeszcze raz rozważyć, czy nie dokonać w tej ustawie zmian, które umożliwiłyby producentom przetrwanie okresu przejściowego, zanim rozporządzenie Parlamentu Europejskiego mówiące o oświadczeniach zdrowotnych wejdzie w życie.

Czy nie warto się zastanowić, Panie Ministrze, nad jakimś, powiedzmy, przejściowym charakterem tej ustawy, co może uratować te przedsiębiorstwa? Może warto to jednak rozważyć i wprowadzić do tej ustawy. Ja bym proponował, żeby tak się stało.

O co chodzi, proszę państwa? Mimo przyjęcia przez Parlament Europejski rozporządzenia w sprawie oświadczeń żywieniowych i zdrowotnych, umożliwiającego stosowanie przez trzyletni okres krajowych oświadczeń zdrowotnych, projekt ten nie umożliwia legalnego stosowania takich oświadczeń przez polskie firmy. Tymczasem inne państwa członkowskie bądź to stosują własny system ogólnych oświadczeń zdrowotnych dotyczących żywności, bądź planują jego wprowadzenie. Jednocześnie projekt wprowadza definicję oświadczenia żywieniowego, zupełnie pomijając oświadczenia zdrowotne, podczas gdy oświadczenia żywieniowe są istotne dla producentów żywności klasycznej, a oświadczenia zdrowotne odgrywają ważną rolę w wypadku specjalnych kategorii żywności, w tym suplementów diety. Niezrozumiałe jest odmienne traktowanie tych dwóch kategorii żywności. Narusza to zasadę równości wobec prawa.

W rezultacie przez następne trzy lata, to jest do czasu opracowania przez Komisję Europejską wspólnotowej listy oświadczeń zdrowotnych, polskie firmy nie będą mogły z nich korzystać, co znacznie osłabi ich konkurencyjną pozycję w stosunku do firm z Unii Europejskiej. Tym samym polskie regulacje prawne będą znacząco odstawać od regulacji w innych państwach członkowskich. Także polscy konsumenci, w porównaniu do konsumentów z innych państw członkowskich, zostaną pozbawieni istotnych informacji dotyczących zdrowotnych aspektów odżywiania, co pośrednio wpłynie na stan ich zdrowia, a także

na poziom wydatków publicznych związanych z ochroną zdrowia.

Projekt na etapie rządowym zawierał odniesienie do oświadczeń zdrowotnych, co zostało pozytywnie ocenione przez UKIE, ale główny inspektor sanitarny – bo to właśnie główny inspektor sanitarny, tak jak wspominałem, miał obiekcje – z dość niejasnych powodów zdecydował o usunięciu tych przepisów.

Dlatego zgłoszę, proszę państwa, określone poprawki w tym względzie. Wierzę, że ministerstwo, a także Komisja Zdrowia, w której posiedzeniu będę chciał uczestniczyć i państwa przekonywać, postara się uwzględnić te poprawki, które w tym zakresie proponuję, jeżeli nie wszystkie, to przynajmniej ich część.

Dруга sprawa to, o czym wspominałem w pytaniu, definicja suplementu diety. Otóż ta przyjęta w projekcie nie odpowiada definicji suplementu diety zawartej w dyrektywie w sprawie suplementów diety – mam tutaj numer tej dyrektywy. Definicja z dyrektywy nie odnosi się do relacji pomiędzy suplementem diety a lekiem. Wszystko to w konsekwencji spowoduje, jak już powiedziałem, że producenci będą musieli się zwracać do odpowiednich instytucji o zgodę na produkcję niektórych żywnościowych produktów, a wydolność urzędu rejestracji produktów leczniczych jest taka, że wprowadzenie suplementów będzie trwało kilka lat. I to też uderzy w producentów.

I wreszcie, proszę państwa, ostatnia moja poprawka będzie dotyczyła art. 119. Tu co prawda komisja zrobiła mały krok, bo wydłużyła okres przejściowy dla producentów do dwunastu miesięcy, ale zmieniła zapis tylko w części odnoszącej się do opisu, oznakowania na danym produkcie. Nie zmieniła za to zapisu dotyczącego *vacatio legis* dla składu sprzedawanych elementów. Tak więc można powiedzieć, że duża część wyprodukowanych już produktów zostanie zmarnowana, trzeba je będzie wyrzucić, bo nie będą mogły być wprowadzone do obrotu. Dlatego ja w tym zakresie również będę proponował poprawkę, aby uwzględnić nie tylko opis produktu, ale też jego skład.

Panie Ministrze, nie zgodzę się też z jednym pana stwierdzeniem. Odpowiadając na pytanie pana senatora Wittbrodta, mówił pan, że ta ustawa nie spowoduje żadnych skutków finansowych. Ja uważam, że ona będzie miała skutki finansowe, bo jeżeli padnie u nas iluś tam producentów tej gałęzi przemysłu, to oczywiście spowoduje to niższe wpłaty podatku, a ponadto, proszę państwa, będą koszty po stronie tych, którzy zajmują się tą produkcją, i pracowników, i właścicieli tych firm. Tak więc uważam, że są jednak koszty wprowadzenia ustawy w tym kształcie i warto to rozważyć.

Dziękuję bardzo, Panie Marszałku. Przekazuję swoje poprawki. Dziękuję za uwagę.

Wicemarszałek Ryszard Legutko:

Dziękuję bardzo.
Głos zabierze teraz pan senator Ślusarz.
Proszę bardzo.

Senator Rafał Ślusarz:

Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

Głos repliki wobec wystąpienia mojego poprzednika, pana senatora Szaleńca, w związku z tym, że ta wypowiedź wywołała pewne, moim zdaniem, mylne wrażenie.

Po pierwsze, takie, że w trakcie długiego procesu legislacyjnego w ministerstwie, w Sejmie i w Senacie przeoczono pewną sprawę i w tej chwili jest szansa na to, aby to naprawić. To jest mylne wrażenie. Środowiska producentów suplementów żywności na każdym etapie docierały do debatujących nad tą ustawą, a debatujący odrzucali ich sugestie, odrzucali ich wnioski, bo nie byli do nich przekonani. Tezy, które pan senator tutaj podniósł, pojawiły się choćby na posiedzeniu senackiej Komisji Zdrowia i nie zostały przez komisję podzielone, nie zostały wprowadzone do ustawy nawet w formie jakiejś poprawki. Uznaliśmy, że są to roszczenia z różnych powodów nie do przyjęcia.

Po drugie, za sprawą wypowiedzi pana senatora Szaleńca wytworzyła się taka atmosfera czy wrażenie, że Polskę czeka potężne uderzenie gospodarcze w związku z tym, iż przyjmujemy jakieś rozwiązania niekorzystne dla producentów. Proszę państwa, mówimy o żywności i to jest rzeczywiście potężny rynek, ale to zagrożenie pojawia się dla bardzo wąskiej grupy producentów suplementów diety. Mówiąc szczerze, sądzę, że większość państwa nie korzysta w codziennym życiu z czegoś takiego jak suplementy diety, jest dość odporna na reklamy dotyczące tego, odżywia się po prostu zdrowo, zdrowymi produktami, ten zaś obszar zaspokajania potrzeb własnego organizmu jest nam wszystkim obcy. Ale to może być złudzenie, dlatego że jest to jednak potężny rynek, bazujący na wrażeniu odbieranym przez konsumentów, że są to produkty medyczne. Pewna „medyczność” zawiera się w nazwie „suplement”, zawiera się w nazwie „dieta”, w tym, że jest to sprzedawane w aptekach, w tym, że to wygląda jak tabletki. W związku z tym dokonuje się pewne zniekształcenie postrzegania konsumenta, który myśli, że naprawdę ma w tym momencie kontakt z medycyną. A jeśli tak jest, jeżeli konsument ma takie wrażenie, to może warto by było poddać to kontroli medycznej. I o to idzie tutaj bój, o to, żeby tej kontroli medycznej, rejestracji leków, nadzoru medycznego nad tymi produktami nie było, ale żeby one korzystały z majestatu medycyny, związanego z dbaniem o zdrowie.

W związku z tym myślę, że warto jednak zachować pewną odporność na argumentację, któ-

ra tu do nas dotarła. Ona docierała do nas wszystkich, otrzymywaliśmy telefony, żeby jednak wprowadzić te zmiany, choć były one na różnych etapach procesu legislacyjnego zakwestionowane. Uważam, że to już była praktyka zbyt daleko posunięta. Te argumenty zostały już odrzucone. Ale oto próbuje się, ostatnim rzutem na taśmę, jak już wspomniał pan senator Szaleniec, przymusić te zmiany, wielokrotnie już przedyskutowane.

Konkludując, jako lekarz, który dwadzieścia lat praktykował – z suplementami diety miałem znikomy kontakt, a nawet uważałem, że ich funkcjonowanie na rynku w majestacie medycyny jest pewną uzurpacją, i to nadmierną – chciałbym państwa przekonać do tego, że nie powinniśmy iść na rękę akurat tym producentom. Myślę, że oni sobie świetnie poradzą, mimo tych ograniczeń, które im się stawia. A te ograniczenia stawiamy po to, żeby nie utrzymywać ludzi w jakimś mylnym przeświadczeniu – żeby nie powiedzieć: oszustwie – co do tego, jakie produkty są im sprzedawane. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Ryszard Legutko:

Dziękuję.

Lista mówców została wyczerpana.

W czasie dyskusji wnioski o charakterze legislacyjnym na piśmie złożył pan senator Szaleniec.

Zgodnie z art. 52 ust. 2 Regulaminu Senatu zamykam dyskusję.

Czy pan minister chciałby zabrać głos, ustosunkować się do przedstawionych wniosków?

Proszę bardzo.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Zdrowia Andrzej Wojtyła:

Dziękuję bardzo, Panie Marszałku.
Wysoki Senacie!

Chciałbym ustosunkować się do tezy, jakoby ta ustawa była przeciwko przedsiębiorcom. Akurat tak się składa, że w 2000 r. byłem sprawozdawcą ustawy o warunkach zdrowotnych żywności i żywienia. I przypomina mi się, jakie wtedy były argumenty przeciwko wprowadzeniu systemu HACCP. I okazuje się, że przez ten okres, przez to, że w Polsce obowiązuje ustawa o warunkach zdrowotnych żywności i żywienia, żywność polska, polskie produkty żywnościowe są postrzegane na rynku państw starej Unii Europejskiej jako te, które są poddane kontroli zarówno w zakresie produkcji, jak i obrotu, w związku z czym jest to żywność bezpieczna i zdrowa. I dlatego nasi przedsiębiorcy mogą konkurować na rynku europejskim z przedsiębiorcami państw dawnej Unii Europejskiej. To, co było krytykowane, okazało się argumentem

(podsekretarz stanu A. Wojtyła)

za tym, że należy wprowadzać takie regulacje, które stwarzają warunki do produkcji zdrowej żywności i obrotu nią.

Chciałbym też powiedzieć, że od 2002 r. obowiązuje zasada, iż to przedsiębiorcy decydują o jakości zdrowotnej swoich produktów, a do tego czasu wymagało to zezwolenia głównego inspektora sanitarnego na wprowadzenie żywności do obrotu. W tej chwili przedsiębiorca wprowadza produkt do obrotu, zawiadamia o tym Główny Inspektorat Sanitarny i dopiero wtedy, kiedy inspekcja sanitarna, powiatowy czy wojewódzki inspektor sanitarny ma podejrzenie, że dany produkt jest niebezpieczny dla zdrowia, nakazuje przedsiębiorcy przedstawienie ekspertyzy uznanych ośrodków naukowych typu Instytut Żywności i Żywienia, PZH, instytut weterynarii czy instytut zielarstwa, w zależności od tego, jaki to jest produkt. I my tutaj nic nie zmieniamy. Ta ustawa sankcjonuje praktyki, które były dotychczas prowadzone.

Jeżeli chodzi o konsultacje, to chciałbym powiedzieć, że ustawa, o której mówimy, została poddana szerokim konsultacjom również ze stowarzyszeniami działającymi na rynku żywności, produktów żywnościowych, jak również suplementów żywności. Ja tutaj wspomnę o Polskiej Federacji Producentów Żywności, Krajowej Radzie Gospodarczej do spraw przemysłu spożywczego, Radzie Gospodarki Żywnościowej przy ministrze zdrowia. Tak że naszym zdaniem te konsultacje były bardzo szerokie. W Instytucie Żywności i Żywienia już pracuje zespół do spraw bezpieczeństwa żywności. Jest to zespół ekspertów naukowych. Zajmuje się on wypracowywaniem propozycji dotyczących oświadczeń zdrowotnych. Bardzo aktywnie współpracujemy też z instytucjami Unii Europejskiej w tym zakresie.

I chciałbym tu zdementować to, jakoby Parlament Europejski przyjął jakieś regulacje w tym zakresie... To znaczy przyjął je Parlament Europejski, ale nie przyjęła ich jeszcze Rada. I my przewidujemy, że takie regulacje w formie rozporządzenia zostaną przyjęte najwcześniej w pierwszej połowie przyszłego roku.

Jeżeli chodzi o definicję suplementu diety, to zarówno naszym zdaniem, jak i zdaniem Urzędu Komitetu Integracji Europejskiej, definicja suplementu diety w tym projekcie jest pełna i odpowiada regulacjom unijnym w tym zakresie. Tak więc nie zgadzamy się z opiniami, jakoby była to definicja niepełna, a naszą opinię potwierdza Urząd Komitetu Integracji Europejskiej, powołany do rozstrzygania takich spraw.

Chciałbym jeszcze raz podkreślić, że wymagania dotyczące suplementów diety nie są teraz zmieniane i nie zostały zmienione od 2002 r., czyli od chwili, kiedy zaczęła obowiązywać ustawa

o warunkach zdrowotnych żywności i żywienia. A więc ta ustawa nie jest bardziej restrykcyjna w zakresie suplementów diety. Ona nic nie zmienia. Poprawka pana senatora Szaleńca idzie w tym kierunku, żeby złagodzić te przepisy w stosunku do ustawy z 2002 r. o warunkach zdrowotnych żywności i żywienia – takie też sygnały docierały do nas z różnych organizacji, które zajmują się suplementami diety – a na to my nie wyrażamy zgody. W trakcie dyskusji w komisji senacka Komisja Zdrowia podzieliła nasze stanowisko.

Jeżeli chodzi o okres dwunastomiesięczny, to dotyczy on znakowania. Rzeczywiście zgodziliśmy się na ten okres dotyczący znakowania, czyli te produkty, które znajdują się w obrocie, w sklepach, jeszcze przez dwanaście miesięcy mogą być znakowane w inny sposób. Jednak nie możemy się zgodzić na ustalenie tego okresu w stosunku do wszystkich wymagań zdrowotnych, ponieważ w ten sposób byśmy złagodzili standardy, które obecnie obowiązują. Jeszcze raz chciałbym podkreślić, że to te standardy spowodowały, iż nasi przedsiębiorcy są przedsiębiorcami konkurencyjnymi na rynku europejskim, a nasza żywność jest uznawana na rynku europejskim za żywność bezpieczną dla zdrowia, wręcz zdrową. I o to musimy dbać. My, jako Ministerstwo Zdrowia, jako rząd, na takim stanowisku stoimy. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Ryszard Legutko:

Bardzo dziękuję, Panie Ministrze.

Ponieważ w trakcie dyskusji zostały zgłoszone wnioski o charakterze legislacyjnym, zgodnie z art. 52 ust. 2 Regulaminu Senatu proszę Komisję Zdrowia o ustosunkowanie się do przedstawionych wniosków i przygotowanie sprawozdania w tej sprawie.

Głosowanie w sprawie ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia zostanie przeprowadzone pod koniec posiedzenia Senatu.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu szesnastego porządku obrad: drugie czytanie projektu uchwały w sprawie ustanowienia roku 2007 Rokiem Miasta Krakowa.

Przypominam, że jest to projekt uchwały okolicznościowej, który został wniesiony przez grupę senatorów. Zawarty jest on w druku nr 188.

Marszałek Senatu 7 lipca 2006 r., zgodnie z art. 79 ust. 1, w związku z art. 84 ust. 3 Regulaminu Senatu, skierował projekt uchwały do rozpatrzenia w pierwszym czytaniu do Komisji Ustawodawczej oraz Komisji Kultury i Środków Przekazu. Pierwsze czytanie projektu uchwały zostało przeprowadzone na wspólnym posiedzeniu komisji 20 lipca 2006 r. Komisje po rozpatrzeniu projektu uchwały przygotowały wspólne sprawozdanie w tej sprawie.

Zawarte jest ono w druku nr 1880.

(wicemarszałek R. Legutko)

Przypominam też, że zgodnie z art. 84 ust. 1 Regulaminu Senatu drugie czytanie projektu uchwały okolicznościowej obejmuje przedstawienie Senatowi przez sprawozdawcę komisji sprawozdania komisji o projekcie uchwały oraz przedstawienie przez sprawozdawców mniejszości komisji wniosków mniejszości komisji, ponadto przeprowadzenie dyskusji oraz głosowanie.

Poproszę teraz sprawozdawcę Komisji Ustawodawczej oraz Komisji Kultury i Środków Przekazu, pana senatora Piotra Boronia, o zabranie głosu i przedstawienie wspólnego sprawozdania komisji o projekcie uchwały.

Senator Piotr Boron:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Na wstępie pragnę podziękować wszystkim państwu senatorom, którzy tak licznie złożyli swoje podpisy pod projektem uchwały w sprawie ustanowienia roku 2007 Rokiem Miasta Krakowa. Reakcje państwa na projekt były tak życzliwe, że nie pozostawiały cienia wątpliwości co do słuszności takiego postanowienia. Dziękuję również pracownikom Kancelarii Senatu, prawnikom i językoznawcom, którzy z pełnym sympatią zaangażowaniem zajęli się tym projektem.

Połączone komisje, Komisja Ustawodawcza oraz Komisja Kultury i Środków Przekazu, w dniu 20 lipca pochyliły się nad tym projektem. Uznano, że byłoby bezzasadne tłumaczenie komukolwiek i przekonywanie, a zwłaszcza państwa senatorów, którzy tak licznie podpisali projekt, dlaczego w ogóle Kraków zasługuje na uhonorowanie go przez Senat Rzeczypospolitej. Dyskusja skoncentrowała się więc wokół przytoczonych w pierwszym akapicie rocznic, które w sposób szczególny łączą się w 2007 r. z Krakowem. A zatem senator Chmielewski sugerował poprawkę co do nazewnictwa osiemsetlecia obioru Wincentego Kadłubka na biskupa krakowskiego, a senator Kutz w ogóle był przeciwny wspomnianiu jakichkolwiek osób w kontekście Roku Miasta Krakowa. Zgłoszono kilka poprawek. Większość senatorów nie zaakceptowała propozycji usunięcia przymiotnika z pojęcia „wielki jubileusz” – sugestia senatora Kutza – ani też zastąpienia określenia „wielki” przymiotnikiem „znaczący” – to sugestia senatora Ryszki. W obu przypadkach za poprawkami głosowały tylko dwie osoby.

Połączone komisje przychyliły się za to do dwóch poprawek, uznając je za komisyjne. Jedną była autorstwa senatorów Kutza i Massalskiego. Chodzi o to, aby w pierwszym akapicie skreślić drugie zdanie, mówiące o różnych rocznicach personalnych związanych z Krakowem, a przy-

padających w 2007 r. Co do tego 8 senatorów było za, 4 – przeciw, a 1 wstrzymał się od głosu. Przegłosowanie tej poprawki wykluczyło zatem poprawkę senatora Chmielewskiego dotyczącą Wincentego Kadłubka. Druga przegłosowana poprawka, senatora Ryszki, polegała na tym, by w akapicie czwartym skreślić wyraz „tego” – co do tego 12 senatorów było za, nikt nie był przeciw, a 1 wstrzymał się od głosu.

Połączone komisje, Komisja Ustawodawcza oraz Komisja Kultury i Środków Przekazu, zaopiniowały pozytywnie cały projekt uchwały wraz z poprawkami: 11 senatorów było za, 2 wstrzymało się od głosu, nikt nie był przeciw.

Mam zatem zaszczyt w imieniu połączonych komisji rekomendować Wysokiej Izbie projekt uchwały o ustanowieniu roku 2007 Rokiem Miasta Krakowa. Dziękuję.

Wicemarszałek Ryszard Legutko:

Dziękuję bardzo.

Zgodnie z art. 84b ust. 2 Regulaminu Senatu przed przystąpieniem do dyskusji senatorowie mogą zgłaszać pytania do sprawozdawcy komisji, do senatorów, których wnioski zostały odrzucone podczas pierwszego czytania oraz do przedstawiciela wnioskodawców.

Przypominam, że wnioski, które zostały odrzucone podczas pierwszego czytania, złożyli panowie senatorowie: Kazimierz Kutz, Czesław Ryszka oraz Jarosław Chmielewski. Przypominam ponadto, że wnioskodawcy upoważnili do ich reprezentowania pana senatora Piotra Boronia.

Czy ktoś z państwa senatorów chciałby zgłosić trwające nie dłużej niż jedną minutę pytanie? Nie widzę zgłoszeń.

Otwieram dyskusję.

Przypominam o wymogach regulaminowych dotyczących czasu przemawiania senatorów w dyskusji oraz o konieczności zapisywania się do głosu u senatora prowadzącego listę mówców.

Przypominam również, że zgodnie z art. 84b ust. 1 Regulaminu Senatu drugie czytanie uchwały okolicznościowej nie obejmuje zgłaszania wniosków o charakterze legislacyjnym.

Do głosu zapisał się pan senator Massalski.

Bardzo proszę.

Senator Adam Massalski:

Szanowny Panie Marszałku! Szanowna Wysoka Izbo!

W tym momencie chciałbym zabrać głos w związku z projektem uchwały w sprawie ustanowienia roku 2007 Rokiem Miasta Krakowa. W czasie posiedzenia Komisji Kultury i Środków Przekazu czy raczej posiedzenia połączonych komisji zgłosiłem, wspólnie z panem senatorem Kutzem, wniosek o wykreślenie jednego ze zdań,

(senator A. Massalski)

wydaje się bowiem – i chciałem zabrać głos po to, żeby to uzasadnić i jeszcze rozszerzyć nieco to zagadnienie – że wyliczanie numeryczne różnego rodzaju wydarzeń związanych ze znaczeniem Krakowa w dziejach naszego narodu i naszej kultury byłoby ogromnie długie. Dlatego uważałem, że należy ograniczyć to tylko do tego stwierdzenia o nadaniu Krakowowi praw miejskich i ogólnego stwierdzenia, że Kraków odgrywał ogromną rolę w dziejach kultury naszego narodu.

Pragnę przypomnieć – bo tylko jednym zdaniem czy nawet fragmentem zdania zasygnalizowana jest w uchwale sprawa podtrzymywania dzięki Krakowowi tożsamości narodowej w czasie zaborów – że Uniwersytet Jagielloński, wszechnica krakowska, odgrywał ogromną rolę w tej dziedzinie. Do Krakowa podążali wtedy studenci ze wszystkich ziem polskich, z innych zaborów, i to mimo zakazów. Przypomnijmy, że wtedy ogromną rolę, także integrującą naród, odgrywała Akademia Umiejętności, nosząca dzisiaj nazwę Polskiej Akademii Umiejętności, i że Kraków był również rozsądkiem myśli niepodległościowej w okresie, kiedy posiadał status wolnego miasta.

Myślę, że takie elementy dotyczące naszych dziejów związanych z Krakowem i ze znaczeniem Krakowa dla całego kraju można by tutaj przez wiele godzin wymieniać. Ja zwróciłem uwagę tylko na jeden fragment, pokazując, że to ograniczenie wynikało nie z chęci pomniejszenia znaczenia Krakowa, ale wręcz przeciwnie, z chęci wykazania, że nie sposób w jednej krótkiej uchwale ująć wszystkiego, co dotyczy tego miasta i ma znaczenie związane z jego wielkością. Dziękuję bardzo.

(Przewodnictwo obrad obejmuje wicemarszałek Marek Ziółkowski)

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze.

Informuję Wysoki Senat, że lista mówców została wyczerpana.

Zatem zamykam dyskusję nad tym punktem.

Informuję, że głosowanie w sprawie projektu uchwały w sprawie ustanowienia roku 2007 Rokiem Miasta Krakowa zostanie przeprowadzone razem z głosowaniami nad pozostałymi punktami porządku obrad.

Proszę państwa, zamykam zatem dyskusję nad tym punktem... Zamykam cały ten punkt.

Teraz chciałbym przejść do punktu osiemnastego, a mianowicie do informacji rządu o działaniach w zakresie polityki społecznej na rzecz rodzin. Ale ponieważ pani minister, która ma udzielić tej informacji, dopiero jedzie – bo porządek obrad Senatu był dzisiaj jakoś szybko realizowany – to żeby poczekać, dać jej czas na dojazd, ogłaszam

w tej chwili dziesięciominutową przerwę, przerwę do godziny 13.45. W czasie tej przerwy będziemy oczekiwać na panią minister, a potem przejdziemy do omawiania punktu osiemnastego porządku obrad.

Przerwa do 13.45.

(Przerwa w obradach od godziny 13 minut 34 do godziny 13 minut 47)

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Wysoki Senacie, kończymy przerwę.

Wznawiam obrady.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu osiemnastego porządku obrad: informacja Rządu o działaniach w zakresie polityki społecznej na rzecz rodzin.

Pragnę powitać obecną na posiedzeniu Senatu podsekretarz stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej, panią Joannę Kluzik-Rostkowską.

Witam, Pani Minister, i zapraszam na mównicę. I oczywiście proszę o przedstawienie informacji rządu o działaniach w zakresie polityki społecznej na rzecz rodzin.

Aha, proszę państwa, obecnym państwu senatorom – przepraszam panią minister – chcę zapowiedzieć, że po rozpatrzeniu tego punktu ogłosimy przerwę do godziny 18.30 i po niej nastąpią głosowania. Jeszcze nie wiadomo, czy wszystko zostanie przegłosowane, ale raczej tak.

W tej przerwie odbędzie się zebranie klubu PiS, chyba o godzinie 15.00, tudzież zebrania komisji, ale o zebraniach komisji dokładnie państwa poinformujemy po rozpatrzeniu tego punktu.

W takim razie jeszcze raz witam panią minister i proszę o przedstawienie owej informacji.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Joanna Kluzik-Rostkowska:

Dzień dobry. Witam państwa bardzo serdecznie.

Dziękuję bardzo za zaproszenie, tym bardziej że spora część spraw, którymi się w tej chwili zajmuję, wcześniej czy później trafi do państwa i mam nadzieję, że już w tej chwili znajdę w państwie sojuszników, jeżeli chodzi o sprawy, którymi wspólnie będziemy się zajmować w przyszłości.

Ta tematyka jest bardzo rozległa. Ale najpierw pewien wstęp. Bez względu na to, jak każdy z nas wyobraża sobie swoje osobiste życie, czy chce mieć dużo dzieci, czy mało, czy nie chce ich mieć, czy chce mieć rodzinę, czy nie, musi sobie zdawać sprawę z tego, że teraz w dorosłe życie weszło ostatnie pokolenie wyżu demograficznego. I to jest ostatni moment, w którym my możemy przekonać młodych ludzi, żeby chcieli mieć dzieci,

(podsekretarz stanu J. Kluzik-Rostkowska)

i stworzyć im na tyle przyjazne warunki, żeby ci ludzie, którzy chcą mieć dzieci, mogli je mieć, dlatego że jeżeli przegapimy ten wyż, który jest w tej chwili, to każde następne pokolenie wchodzące w dorosłe życie to będzie mniejsza pula potencjalnych rodziców. Tak więc dlatego to jest tak ważne, chociaż efekty, co zrozumiałe, przyjdą za piętnaście, dwadzieścia lat. Ale jeżeli my ten moment przegapimy, to będziemy mieli bardzo trudną sytuację demograficzną za piętnaście, dwadzieścia lat, dlatego że będziemy bardzo dojrzałym społeczeństwem, na które po prostu nie będzie miał kto pracować. Zatem w naszym interesie jest stworzenie takich warunków, żeby młodzi Polacy mogli się rodzić.

Co zatem możemy zrobić już w tej chwili, w krótkim czasie?

Ustawa o świadczeniach rodzinnych z 2003 r. nakłada na nas obowiązek rewaloryzacji świadczeń rodzinnych raz na trzy lata. I właśnie w tej chwili jesteśmy po podjęciu decyzji o zrewaloryzowaniu części świadczeń rodzinnych. Oczywiście nasze marzenia, nasze wyobrażenia o tym, jak moglibyśmy pomóc, wiążą się ze znacznie większymi kosztami niż to, na co stać nasz budżet. Zdecydowaliśmy więc – ponieważ nie jesteśmy w stanie włożyć w to tyle pieniędzy, ile byśmy chcieli włożyć – że musimy skupić się na pewnych grupach ludzi.

Okazuje się, że w najtrudniejszej sytuacji w Polsce są rodziny wielodzietne. Ich sytuacja jest znacznie trudniejsza niż rodzin niepełnych. Tak naprawdę 40% rodzin wielodzietnych żyje na skraju ubóstwa. Jeżeli zatem komuś pomagać w pierwszym rzędzie, to rodzinom wielodzietnym. Jeżeli gdzieś przede wszystkim skierować ten strumień pieniędzy, to właśnie do rodzin wielodzietnych. I rewaloryzacja świadczeń rodzinnych została tak skonstruowana... Ja bardzo walczyłam o to, żeby nie podnosić kryterium dostępu do tych świadczeń, dlatego że każde podniesienie kryterium dostępu powoduje, że w ten system wpada następna grupa ludzi, którym możemy pomóc w bardzo niewielkim stopniu. Tak że zrobiłam wszystko, żeby wszystkich dookoła przekonać, żeby kryterium dostępu do świadczeń zostało na takim poziomie, na jakim jest – i tak korzysta z nich 52% polskich rodzin – i żeby ten dodatkowy strumień pieniędzy skierować do rodzin wielodzietnych. W tym całym pakiecie świadczeń rodzinnych zostały podniesione kwoty dotyczące rodzin wielodzietnych. To jest uzależnione od liczby dzieci w rodzinie i od wieku dzieci w rodzinie.

Następna sprawa. W tej chwili trwają w Sejmie prace, jesteśmy na etapie dyskusji w komisjach sejmowych, dotyczące podwyższenia wymiaru urlopu macierzyńskiego. I oczywiście znowu na-

stępuje brutalne zderzenie naszych wyobrażeń z rzeczywistością, dlatego że rząd, chcąc mówić odpowiedzialnie o tym, na jaką kwotę i na jak długi urlop nas stać, zaproponował, żeby szybko zdecydować się na wydłużenie urlopu macierzyńskiego o dwa tygodnie, bo tu chodzi o taką sumę, którą dysponujemy już w tej chwili, sumę, która jest zarezerwowana w budżecie.

Ja przypomnę – bo kiedy ostatni raz się widziałam z państwem w grudniu, to o tym właśnie mówiłam – że wtedy, kiedy się decydowało, czy będziemy mieć pojedyncze becikowe, czy podwójne becikowe, tłumaczyłam państwu, iż jeżeli zdecydujemy się na to drugie becikowe, to tym samym zmniejszymy szanse na znaczne wydłużenie urlopu macierzyńskiego, dlatego że to drugie becikowe to jest równowartość pięciu tygodni urlopu macierzyńskiego. I w tej chwili jesteśmy właśnie w takiej sytuacji, że parlament zdecydował o podwójnym becikowym, w związku z czym możemy rozmawiać o znacznie skromniejszym w tej najbliższej przyszłości wydłużeniu urlopów macierzyńskich. W każdym razie rząd mówi o tym, żeby w maksymalnie krótkim czasie wydłużyć ten urlop macierzyński o dwa tygodnie.

Przy okazji powiem, że jest problem, z którym państwo prawdopodobnie się zetknie, kiedy ustawa wyjdzie z Sejmu, dlatego że trwają dyskusje, ponieważ i PiS, i LPR, i SLD zapowiedziały różne długości tworzonych specjalnych okresów ochronnych dla kobiet, które powracają na rynek pracy po urlopiach macierzyńskich. Z punktu widzenia młodej mamy sytuacja jakby nie podlega dyskusji, jest bardzo komfortowa, bo kobieta wracająca z urlopu macierzyńskiego może mieć pewność pracy. Ale ja osobiście jestem przeciwna wprowadzeniu tej regulacji w tej chwili, dlatego że już teraz kobiety mają znacznie trudniejszy dostęp do rynku pracy niż mężczyźni, i to bez względu na to, w jakim są wieku. Między innymi albo przede wszystkim mają utrudniony dostęp do rynku pracy pełnowymiarowej z umową na czas nieokreślony i to jest spowodowane obawą pracodawcy, że ta kobieta zajdzie w ciążę, urodzi dziecko i będzie przez jakiś czas nieobecny, a więc złym, gorszym pracownikiem. Zatem stworzenie takiej regulacji – której idea jest bardzo słuszną i która pewną część mam na pewno by ucieszyła – w tak trudnej sytuacji na rynku pracy tak naprawdę ten rynek pracy dla kobiet jeszcze dodatkowo zamknie. Sądzę więc, że najpierw powinniśmy zrobić wszystko, żeby obniżyć bezrobocie, tak żeby ten zapis naprawdę działał na korzyść kobiet, a nie przeciwko nim. Ja próbowałam przekonać o tym posłów. Zobaczymy, czy mi się to uda. W każdym razie już w tej chwili mówię, że prawdopodobnie to będzie sprawa, z którą państwo też się zetknie, więc bardzo proszę o to, żebyście państwo sobie to przemyśleli. Przede wszystkim mężczyźni o to proszę, bo ko-

(podsekretarz stanu J. Kluzik-Rostkowska)

biety, jak wynika z mojego doświadczenia, rozumieją to bardziej.

Następna sprawa, którą w tej chwili się zajmujemy. Był projekt obywatelski mówiący o powrocie do Funduszu Alimentacyjnego. To było zobowiązanie PiS, również przedwyborcze, żeby wrócić do idei tego funduszu. Świadczenie z Funduszu Alimentacyjnego było takim specjalnym świadczeniem, które funkcjonowało od 1974 r. W 2004 r. zostało ono zamienione na zaliczkę alimentacyjną. Wtedy samotne mamy podniosły bardzo duży bunt. I samotne mamy, a była to siła trzystu tysięcy podpisów, złożyły obywatelski projekt dotyczący powrotu do Funduszu Alimentacyjnego. Ten projekt trafił pod obrady Sejmu. W tej chwili pracuje nad nim podkomisja. Jeśli chodzi o Fundusz Alimentacyjny – bez względu na to, czy mówimy o Funduszu Alimentacyjnym, czy mówimy o zaliczce alimentacyjnej – jednym z głównych problemów, jaki ja widzę, jest problem ściągłości tego długu. Bo zgodnie z ideą czy funduszu, czy zaliczki, to zostało zaplanowane tak, żeby w momencie, kiedy rodzic zobowiązany do płacenia alimentów popada w tarapaty i nie może tych alimentów płacić, państwo dało pożyczkę – w teorii krótkoterminową – żeby dziecko też nie zubożało razem z rodzicem. Ale w praktyce nie potrafimy ściągać tego długu, więc ten dług alimentacyjny czy to świadczenie alimentacyjne stało się kolejnym świadczeniem bezzwrotnym. Dłużnicy alimentacyjni są dłużni skarbowi państwa 8 miliardów zł. Wczoraj uczestniczyłam w pracach komisji trójstronnej do spraw restrukturyzacji kolejnictwa i stąd wiem, że długi kolei wynoszą 7 miliardów zł. Gdybyśmy więc ściągnęli długi alimentarzy, to moglibyśmy zrestrukturyzować polskie koleje w bardzo krótkim czasie. To jest więc bardzo duże zadłużenie. I dlatego w trakcie prac nad tą ustawą staramy się wprowadzić takie zapisy, które oprócz tego, że będą korzystne dla tych osób samotnie wychowujących dzieci i mających duże kłopoty ze ściągnięciem alimentów z drugiego rodzica, udrożnią również kanał zwrotu tego zadłużenia. Bo, po pierwsze, to są wpływy do Skarbu Państwa, a po drugie, czas zacząć myśleć o pieniądzach publicznych inaczej, to znaczy nie jako o tej puli pieniędzy, z której można sobie dowolnie brać bez poczucia odpowiedzialności, ale z taką świadomością, że to są nasze wspólne pieniądze.

W związku z tą ustawą są jeszcze inne problemy. Na przykład okazuje się, że część samotnych matek – ja przepraszam wszystkich ojców, ale w zdecydowanej większości dotyczy to jednak samotnych mam – świadomie rezygnuje z pracy, dlatego że jeżeli zrezygnują z pracy, to mogą pokazać, że nie osiągają dochodu czy że te dochody są tak niskie, iż kwalifikują je do pomocy w ra-

mach świadczeń rodzinnych. I dochody takiej matki uzyskane z tych świadczeń rodzinnych, z różnego rodzaju pomocy wynikającej z ustawy o świadczeniach rodzinnych oraz z tej zaliczki alimentacyjnej tak naprawdę są wyższe niż wtedy, gdyby ona pracowała. No, to oczywiście jest sytuacja zła, bo możemy sobie wyobrazić: mama bez pracy albo czasem, jak rozumiem, funkcjonująca w szarej strefie... I są pobierane pieniądze ze Skarbu Państwa, głównie dlatego, że ten mechanizm, który został stworzony, po prostu jest wadliwy. A więc nad tym też trzeba popracować. Bardzo ważną kwestią będzie zdefiniowanie, na jakim poziomie ma być dostęp do tego świadczenia i w jakiej ono będzie wysokości.

Ja bardzo chciałabym, żeby ta ustawa była tak skonstruowana, by pozwalała na ściągnięcie długu nie tylko wtedy, kiedy dłużnik jest dłużnikiem wobec Skarbu Państwa. Bo w jeszcze groźniejszej sytuacji są ci samotni rodzice, którzy mają zbyt wysoki dochód, żeby skorzystać z zaliczki alimentacyjnej, a nie są w stanie tego długu z drugiego rodzica ściągnąć. Bardzo wyraźną przeszkodę tworzą komornicy, którzy wprowadzają bardzo łatwo odzyskują bardzo duże długi, na przykład szpitalne, ale bardzo trudno namówić ich do tego, żeby ściągali zadłużenie znacznie mniejsze. Wiem, że występują takie przypadki, że przychodzi kobieta, mówi: wiem, gdzie znajduje się ojciec mojego dziecka, wiem, jakim jeździ samochodem, wiem, gdzie pracuje nielegalnie; a komornik mówi: ależ proszę pani, no co my się będziemy tutaj męczyć, on ma drugą rodzinę, ja dam pani dokument, napiszę, że nie jestem w stanie tego ojca ściągnąć, pani sobie pójdzie do ośrodka pomocy społecznej i dostanie pani pieniądze. I to nie jest pojedyncza historia, ja słyszałam takich historii naprawdę sporo. Współpracujemy więc ściśle z Ministerstwem Sprawiedliwości, żeby jakoś skłonić komorników do bardziej aktywnego ściągnięcia tego zadłużenia. Gdybyśmy potrafili odzyskiwać znaczną część długu alimentacyjnego, to moglibyśmy inaczej myśleć o kosztach tej ustawy, nie w kategoriach kolejnego bezzwrotnego świadczenia.

Ja przy okazji prac nad sprawą tego Funduszu Alimentacyjnego rozpoczęłam taki program pilotażowy, który jest prowadzony w dziesięciu gminach, ponieważ chcieliśmy w konkretnych miejscach sprawdzić, tak jakby pod lupą, co działa, a co nie działa, jeśli chodzi o ściągnięcie tego zadłużenia. Będziemy więc mieli dla państwa bardzo konkretne informacje na ten temat, ponieważ różne rzeczy już wiemy, dlatego że przyglądaliśmy się temu z bliska: co działa, co nie działa, jakie zmiany w prawie trzeba wprowadzić, żeby to zadziałało lepiej.

Ja mam pewną wielką nadzieję, mówiłam o tym kilka miesięcy temu. Otóż byłam zwolennikiem wprowadzenia kwoty wolnej od podatku

(podsekretarz stanu J. Kluzik-Rostkowska)

w zależności od liczby dzieci w rodzinie. Ja rozumiałam to w ten sposób... Bo w tej chwili Polska jest jednym z niewielu krajów Unii Europejskiej, który w ogóle nie zauważa i nie honoruje dzieci w systemie podatkowym. I to nawet nie chodzi o to, żeby stworzyć jakieś specjalne, bardziej sprzyjające warunki dla osób, które mają dzieci, tylko o to, żeby te sprawy wyrównać. Dlatego że ktoś, kto ma dzieci, wnosi do skarbu państwa pod postacią podatków pośrednich większe kwoty niż ktoś, kto tych dzieci nie ma. I nie dość, że jest jakby karany za to, że ma dzieci, to jeszcze, biorąc pod uwagę długi dystans, czyli następnych dwadzieścia czy trzydzieści lat... No i oczywiście będzie tak, że te dzieci będą wypracowywały emerytury również dla tych osób, które dzisiaj dzieci nie mają. Dlatego ja nie mówię tu o sytuacji uprzywilejowania, tylko o sytuacji stworzenia równowagi. I mam nadzieję, że minister Kluzka, który był zwolennikiem ulg prorodzinnych czy kwot wolnych od podatku, wtedy, kiedy jeszcze ministrem finansów nie był, jest ich zwolennikiem w dalszym ciągu. Liczę, że będą one jednym z elementów polityki prorodzinnej. Jestem przekonana, że najlepsza sytuacja, jaką można sobie wyobrazić, to taka, kiedy pieniądź zostaje w rodzinie, a nie wychodzi z niej po to, żeby pod postacią różnych świadczeń – znacznie droższych, bo aż o 40% – wrócić do tej rodziny.

Kwestia następna. Postanowiłam, że zrobię wszystko – a czy mi się to uda, czy nie, tego nie wiem – żeby stworzyć takie warunki, by mogły być w Polsce likwidowane duże, instytucjonalne domy dziecka. Jesteśmy jednym z ostatnich krajów... To znaczy jest to problem wszystkich takich krajów, wszystkich byłych demoludów, Zachód poradził sobie z tym problemem już dawno. Otóż nikt tak naprawdę nie ma wątpliwości, że jeśli dziecko musi opuścić swój rodzinny dom, to znacznie bardziej sprzyjającym środowiskiem dla tego dziecka jest jakaś forma rodzinnej opieki zastępczej niż duży, instytucjonalny dom dziecka, nawet gdyby on był bardzo dobrym, modelowym, dobrze działającym domem. Bo kiedy w takim domu jest trzydzieścioro, czterdzieścioro czy pięćdziesięcioro dzieci, nie ma mowy o tym, żeby stworzyć jakąś namiastkę poczucia bezpieczeństwa, że już o innych sprawach nie wspomnę. A jeszcze w dodatku jest taka sytuacja, że co prawda istnieje rozporządzenie ministra pracy, które nakazuje likwidację dużych domów dziecka do końca 2006 r. – w domach dziecka nie powinno być więcej niż trzydzieścioro dzieci, nie powinny być te domy liczniejsze – ale praktyka pokazuje, że często się zdarza, iż duży dom dziecka jest po prostu administracyjnie dzielony na dwa albo i trzy domy. Czyli jedyny efekt tego rozporządzenia jest taki, że mamy dwie panie dyrektorki,

a nie jedną, zaś w sensie faktycznym nic się nie zmienia, bo nadal mamy dużą grupę dzieci w dużym domu dziecka.

I tutaj oczywiście kłopotów jest dużo. Po pierwsze, żeby likwidować domy dziecka, żeby móc o tym myśleć praktycznie, trzeba tworzyć rodziny zastępcze, różne formy rodzinnej opieki zastępczej. Mamy obecnie cztery tysiące różnego rodzaju rodzin zastępczych, a potrzebujemy czterdzieści tysięcy. A więc jestem już po dogadaniu się z Telewizją Polską, po zawarciu umowy, na mocy której po wakacjach, 23 września, ruszamy z bardzo dużą akcją medialną w tej sprawie. Akcja ta będzie trwała długo, będzie prowadzona i w programach ogólnopolskich, i w telewizjach regionalnych. Jest to duża kampania mająca na celu stworzenie przyjaznego klimatu wobec rodzicielstwa zastępczego. Bo okazuje się, że żeby mówić o rodzicielstwie zastępczym, nie wystarczy przekonać potencjalnych rodziców zastępczych, trzeba też stworzyć przyjazny nastrój wokół – chodzi o ciocię, babcię, sąsiadkę... Te rodziny zastępcze, które już istnieją – ja w tej chwili mam z tymi środowiskami bardzo duży kontakt – naprawdę napotykają na bardzo duży opór, strasznie trudno być dzisiaj w Polsce rodzicem zastępczym.

To co się z tym wiąże... Ja sobie tę sytuację wyobrażam w następujący sposób. Jeżeli państwo za pośrednictwem swoich instytucji musi zabrać dziecko z domu naturalnego, to tym samym przejmuje nad tym dzieckiem opiekę. I co się powinno dziać dalej? Otóż sąd może albo zdecydować, że nie ma szansy na powrót dziecka do domu rodzinnego i postanowić o pozbawieniu rodziców praw rodzicielskich, a wówczas dziecko szybko trafia do adopcji... No, w tej chwili mamy więcej rodziców adopcyjnych przygotowanych do przyjęcia dzieci niż samych dzieci. Ale w praktyce to wygląda różnie, zdarzają się bardzo często takie sytuacje, że wystarczy, iż matka pojawi się w domu dziecka raz na pół roku, a sędzia już pisze, że istnieje bardzo duża szansa na powrót więzi rodzinnych. Ale nikt z rodziną naturalną nie pracuje nad tym, żeby to faktycznie mogło się zdarzyć, a jedyny efekt jest taki, że to dziecko rośnie w domu dziecka i ma coraz mniejsze szanse na to, by znaleźć się w innej rodzinie. Kiedy więc sąd zdecydował, że jest szansa na powrót dziecka do domu rodzinnego, dziecko powinno trafić do systemu opieki zastępczej. Ale żeby ono rzeczywiście miało szansę na powrót do domu naturalnego, żeby to mogło się wydarzyć, jest potrzebna praca z rodziną naturalną. A takiej pracy z rodziną naturalną w skali makro nie ma. Choć oczywiście są takie jasne punkty w Polsce, gdzie to wszystko wygląda bardzo dobrze.

Jedyna poważna konsekwencja w takiej sytuacji jest taka, że rodzina zastępcza jest zobowiązana do utrzymywania kontaktów, do pozwo-

(podsekretarz stanu J. Kluzik-Rostkowska)

lenia na kontakty rodziców naturalnych z dzieckiem. A więc jak tata czy mama sobie przypomną o dziecku, obojętnie o której godzinie dnia czy nocy, to mogą przyjść zobaczyć to dziecko. No i bardzo często zdarza się tak, że po kilkumiesięcznej pracy nad stworzeniem w dziecku poczucia bezpieczeństwa, nad wyciszeniem, tworzeniem nowych warunków życia, to wszystko zostaje zburzone w ciągu piętnastu minut wizyty mamy czy taty. Zatem tak naprawdę – i w tej chwili zajmujemy się tym w ministerstwie pracy – musimy tak przebudować pracę służb socjalnych, tak przeorganizować pracę pracowników socjalnych, żeby oni rzeczywiście mieli szansę z tymi rodzinami naturalnymi pracować. A sytuacje skrajne, jakie, niestety mają miejsce, są takie, że się zabiera dzieci do domu dziecka tylko dlatego, że rodziców nie stać na utrzymanie tych dzieci. I to już jest klęska pomocy społecznej, dlatego że naprawdę można zrobić wiele, żeby takiej sytuacji uniknąć. To długi temat, mogłabym tu państwu trzy godziny zająć.

W każdym razie robię wszystko, na różnych poziomach, żeby był możliwy proces likwidacji domów dziecka na rzecz różnych form rodzicielstwa zastępczego. Myślę, że w przyszłym roku będziemy mieli okazję rozmawiać o tym wspólnie, dlatego że przygotowujemy również projekt ustawy o rodzicielstwie zastępczym. Ta ustawa powinna uporządkować wszystkie sfery związane z rodzicielstwem zastępczym. Liczę na to, że przez sam fakt, iż będzie to ustawa, nadamy odpowiednią rangę tej sprawie.

Jest jeszcze jedna kwestia, nad którą w tej chwili pracujemy. Sprawa dotyczy bardzo trudnego tematu. Niestety, nie mam poczucia, że kiedykolwiek uda nam się z tego całkowicie wyjść, ale na pewno możemy w tej dziedzinie dużo zrobić. Chodzi o przemoc w rodzinie, szczególnie przemoc wobec dzieci. Ja zajęłam się tą sprawą natychmiast, jak tylko zaczęłam pracować w ministerstwie pracy. Wszystkie spotkania, wszystkie konsultacje, wszystkie rozmowy na samym końcu prowadziły do jednego: nawet jeśli poszczególne instytucje, które mają na celu chronić dzieci, zapobiegać przemocy, szybko i skutecznie interweniować, same nad tym pracują, to one ze sobą nie współpracują. I tak naprawdę my nie mamy żadnej rzetelnej wiedzy na podstawowym poziomie, na poziomie gminy, na temat tego, co tak naprawdę w rodzinie się dzieje i jak duża pomoc ze strony służb, które są do tego zobowiązane, jest potrzebna. I dlatego w tej chwili pracujemy nad takim systemem. Wszystkie instytucje, które mają kontakt z takim dzieckiem – czy to jest sąd rodzinny, czy to jest Policja, czy to jest ośrodek pomocy społecznej, czy to jest powiatowe centrum pomocy rodzinie, czy to jest nauczyciel, czy

to jest dyrektor przedszkola – mają, każda z nich, pakiet informacji, albo schowany w swoim biurku, albo w swoim komputerze. I my w tej chwili pracujemy nad stworzeniem takiego modelu, takiego systemu komputerowego, żeby poszczególne instytucje czy poszczególne osoby, które mają kontakt z dziećmi, mogły wprowadzać informacje do tego systemu i żeby były służby, które będą te informacje kontrolować i będą jakby z drugiej strony zobowiązane do szybkiego reagowania w sytuacjach, kiedy coś się dzieje. Po pierwsze, to znacznie ułatwi szybką reakcję w sytuacji, kiedy jest to potrzebne, a po drugie, w momencie, kiedy będziemy mieli zbiorczą informację w jednym punkcie, znacznie trudniej będzie tym osobom, które powinny się zająć takimi dziećmi, a tego nie robią, wytłumaczyć się w ten sposób, że niczego nie zrobiły, bo po prostu o niczym nie wiedziały. Tak że taki system w tej chwili budujemy i mam nadzieję, że będę mogła go państwu zaproponować.

To tyle, bo nie chciałabym już przedłużać. Nie wiem, czy macie państwo do mnie jakieś pytania.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Bardzo dziękuję, Pani Minister.

Chciałbym teraz prosić państwa senatorów o zadawanie pytań.

(Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Joanna Kluzik-Rostkowska: Czy mam pozostać na trybunie?)

Tak, proszę o pozostanie tutaj, oczywiście.

Pan senator Szymański jako pierwszy. Proszę zapisywać: raz, dwa, trzy, cztery... Dobrze.

Proszę bardzo, pan senator Szymański.

Senator Antoni Szymański:

Pani Minister, chciałbym zapytać o dwie ustawy, które rząd zgłosił.

W jaki sposób rząd partycypuje w tych ustawach, w jaki sposób dba, żeby do Senatu dotarły one jak najszybciej, a także żeby polskie rodziny miały z tego pożytek? Myślę o kodeksie pracy, a konkretnie wydłużeniu urlopu macierzyńskiego. Bo mamy kuriozalną sytuację: są zagwarantowane środki w budżecie państwa, projekt byłby niezwykle prosty, można go naprawdę napisać w ciągu pół godziny, bo przecież wzory są znane – byłoby to przywrócenie pewnych rozwiązań ustawowych, które już kiedyś były – zresztą projekt został złożony przez rząd bardzo dawno temu, ale ciągle go nie otrzymujemy. A polskie noworodki czekają na to, żeby być dłużej z mamami. Chodzi mi o panowanie rządu, koalicji, nad bardzo prostym projektem, co do którego, jak powiedziałem, środki są zagwarantowane. Społeczeństwo jest do niego przekonane i właściwie nie ma co do tego specjalnej dyskusji, że to rozwiązanie, to wydłużenie dwutygodniowe urlopu jako pewne minimum, jest potrzebne. Chciałbym więc wie-

(senator A. Szymański)

dzieć, kiedy to wejdzie w życie i czy rząd panuje nad tym.

Druga sprawa dotyczy ustawy o zaliczce alimentacyjnej. Jest tam fatalne rozwiązanie, które daje to uprawnienie osobom samotnym, czyli zachęca do rozwodów i separacji bądź niewchodzenia przez ludzi biednych w związki małżeńskie, ponieważ prawo do zaliczki alimentacyjnej przysługuje tylko samotnym. Czy rząd panuje nad tymi przepisami w taki sposób, żeby również małżonkowie, którzy nie są w separacji, uzyskiwali tę pomoc, o ile, oczywiście, sąd uznał, że któraś ze stron powinna płacić alimenty? To są dwa pytania.

I jeszcze jedno stwierdzenie, związane z pytaniem. Mianowicie nasz obecny system podatkowy nie jest zupełnie obojętny wobec dzieci. Otóż jeżeli rodzice się rozwiodą albo są w separacji, to mogą się rozliczać z dziećmi. Wyobraźmy sobie, że senator bierze separację, żona rozlicza się z jednym dzieckiem, bo jest dwoje dzieci, a mąż z drugim dzieckiem, i w ten sposób każde z tych małżonków uzyskuje z budżetu państwa znaczące środki. Myślę, że jest to rażąca niesprawiedliwość, a mamy z nią od wielu lat do czynienia i żałuję, że nasz rząd tego nie podjął. Bo to wspólne rozliczanie funkcjonuje, ale tylko wówczas, kiedy rodzina się rozpada, kiedy zaś jest rodzina z pięciorgiem dzieci, to już wara od tego rodzaju rozwiązania. No a zasobnym ludziom itd., itd.

Są to trzy pytania, trzy problemy. Uważamy, że te sprawy powinny być przez rząd intensywnie podjęte.

(Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Joanna Kluzik-Rostkowska: Czy mogę odpowiedzieć?)

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Pani Minister, przepraszam, ja tylko odczytałem listę zadających pytania.

A pani minister woli odpowiadać pytanie po pytaniu, tak?

(Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Joanna Kluzik-Rostkowska: Tak, tak, tak będzie lepiej.)

W ten sposób senatorowie będą mieli przekonanie, że na każde pytanie uzyskali odpowiedź.

Czytam zatem listę państwa senatorów, według kolejności zgłoszeń. Państwo senatorowie: Łyczak, Gowin, Gołaś, Augustyn, Szaleniec, Tomaszewska. Czy ktoś jeszcze chciałby się wpisać? Senator Alexandrowicz. Tak jest, już wpisuję.

(Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Joanna Kluzik-Rostkowska: Bardzo się cieszę, że państwo jesteście zainteresowani tym projektem.)

Pani Minister, proszę bardzo.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Joanna Kluzik-Rostkowska:

Rzecz pierwsza. Rzeczywiście rządowy projekt ustawy mówiący o wydłużeniu urlopu macierzyńskiego o dwa tygodnie jest bardzo prosty i są na to zabezpieczone środki, ale... No, ale na etapie prac komisji sejmowych zderzyły się trzy projekty: szybki projekt rządowy, czyli dotyczący wydłużenia urlopu o dwa tygodnie; projekt LPR, znacznie bardziej skomplikowany, mówiący o wydłużeniu urlopu z szesnastu do dwudziestu sześciu tygodni, już, od zaraz – znalazł się tam również zapis o dwuipółletnim okresie ochronnym dla matek powracających na rynek pracy; i zmodyfikowany już w tej chwili projekt PiS, mówiący o wydłużaniu urlopu macierzyńskiego co roku o dwa tygodnie, żeby w 2011 r. dość do dwudziestu sześciu tygodni – jest tam jeszcze pomysł okresu ochronnego dla matek, dłuższego niż w wypadku projektu LPR, bo wynoszącego trzy lata. I do tego wszystkiego jeszcze doszły poprawki SLD, mówiące o okresie ochronnym... Tak, o okresie ochronnym. I w związku z tym, że te projekty się zderzyły, trwają długie i żmudne prace dotyczące wszystkich innych kwestii, a pracuje się nad nimi wspólnie, tak że bardzo prosty projekt rządowy padł jakby ofiarą całej tej reszty skomplikowanych propozycji. Rzeczywiście byłoby najlepiej, gdyby... Ale to niestety nie ja o tym decyduję, to już muszą zdecydować posłowie. Najlepiej byłoby po prostu pójść jedną drogą, żeby można było wprowadzić już, natychmiast, te dwa dodatkowe tygodnie urlopu macierzyńskiego, bo to naprawdę nie budzi wątpliwości. Są środki, nikt nie kwestionuje tego, że wydłużenie urlopu macierzyńskiego o dwa tygodnie nie jest problemem. Bo jak mówimy szerzej o dłuższym urlopie, to wtedy już pojawiają się wątpliwości, a jeśli chodzi o te dwa tygodnie, to nikt nic przeciwko temu nie ma.

Tak że jest to po prostu kłopot legislacyjny, związany z pracami w Sejmie. Myślę, że jak się skończą wakacje sejmowe – Sejm wraca do pracy, zdaje się, 21 sierpnia – szybko odbędzie się posiedzenie podkomisji w związku z tą sprawą. Ja będę starała się przekonać posłów, żeby po prostu rozdzielili te dwie rzeczy, żeby przynajmniej te dwa tygodnie można było szybko wprowadzić.

Jeżeli chodzi o zaliczkę alimentacyjną, to proszę się nie martwić, właśnie trwają prace nad sprawą Funduszu Alimentacyjnego. Chodzi tu o projekt obywatelski, w tej chwili jest on w parlamencie. Ale ja jestem... My, ministerstwo i Departament Świadczeń Rodzinnych, jesteśmy w ścisłym kontakcie i w ścisłej współpracy zarówno z parlamentem, jak i z projektodawcami. Ja pracuję nad tym od kilku tygodni, ale w zasadzie

(podsekretarz stanu J. Kluzik-Rostkowska)

każdego dnia zajmuję się tą sprawą. Bardzo by nam zależało na tym, żeby szybko zakończyć pracę legislacyjną na poziomie parlamentu, bo wtedy po prostu nowa ustawa o Funduszu Alimentacyjnym zastąpi ustawę o zaliczce alimentacyjnej i problem jakby zniknie. A zapis o zaliczce był rzeczywiście bardzo niefortunny, spowodował w krótkim czasie wzrost separacji o 200%, a rozwodów o 23%.

Przy okazji powiem państwu jeszcze o jednej sprawie, która wiąże się z wypłacaniem świadczeń. Otóż przy okazji nowelizacji ustawy o świadczeniach rodzinnych, kiedy rozmawialiśmy o becikowym, toczyłam z posłanką SLD, panią Jarugą-Nowacką, spór o definicję określenia „ojciec nieznany”. Toczyłam ten spór, ponieważ miałam bardzo poważne obawy, że jeżeli my tego nie zdefiniujemy dobrze, to co prawda zrezygnujemy ze 170 zł, które generowały rozwody i separacje, ale, że tak powiem, przerzucimy te 170 zł na dzieci, które będą się wychowywały bez ojców. W końcu ja, niestety, tę walkę przegrałam. A ten zapis jest tak skonstruowany, że jeśli matka nie przyzna się, kto jest ojcem jej dziecka i jest zapis, że ojciec jest nieznany, to właśnie przysługuje jej 170 zł. Bardzo chciałam się wtedy mylić. Naprawdę. Ale niestety, mam informacje, że takie historie się zdarzają. Zastanawiam się więc teraz, jak tę sprawę odwrócić. Bo znacznie łatwiej wrócić z fikcyjnej separacji do pełnego małżeństwa niż odwrócić sytuację w momencie, kiedy dziecko po prostu nie ma ojca, czyli żeby ten ojciec w sensie i faktycznym, i przede wszystkim prawnym, ze wszystkimi tego konsekwencjami, się znalazł.

Jeżeli chodzi o ulgi podatkowe, to rzeczywiście, w tej chwili zapisy mówią, że samotny rodzic może dzielić swój dochód na dwa, bez względu na to, ile dzieci wychowuje. Propozycja, która wyszła ode mnie, z mojego ministerstwa, jakby wyrównywała te kwestie. Jestem dużym zwolennikiem kwoty wolnej od podatku. W Europie funkcjonują dwa systemy. Jeden wiąże się z kwotą wolną od podatku, a drugi z podziałem ze względu na liczbę dzieci w rodzinie. I okazuje się, że ta kwota wolna od podatku lepiej pracuje, przynosi większe zyski ludziom, którzy są mniej zamożni. Ten drugi sposób naliczania podatku jest znacznie korzystniejszy dla ludzi najbogatszych. A ponieważ ponad 90% polskiego społeczeństwa nie wychodzi poza pierwszy próg podatkowy, to dla mnie w oczywisty sposób lepszym wyjściem było sięgnięcie po tę kwotę wolną od podatku. Naprawdę, nie trzeba tutaj bardzo wiele czasu temu poświęcać i się zastanawiać, ponieważ to funkcjonuje w wielu krajach Europy Zachodniej i po prostu działa. Nie wchodzimy więc na jakiś bardzo nieznany sobie grunt. Dziękuję.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Dziękuję bardzo.

Pan senator Józef Łyczak, proszę bardzo.

Senator Józef Łyczak:

Panie Marszałku! Pani Minister! Chciałbym poruszyć trzy kwestie.

Pierwsza to likwidacja domów dziecka. Zaznaczyła pani, że pani zrobiła i zrobi wszystko, żeby one zniknęły jak najszybciej z mapy naszego kraju. Jest to bardzo chwalebne. Ale dramat dziecka będącego w domu dziecka rozpoczyna się z chwilą jego opuszczania. Chcę więc zapytać, co rząd planuje, jaka jest planowana szczególna opieka dla tych dzieci, które opuszczają mury domu dziecka.

Druga sprawa, w kierunku której należy pójść – i słusznie – to są rodziny zastępcze. One, że tak powiem, rodzą się w bólach...

(Sygnał telefonu komórkowego)

Przepraszam bardzo. Rodzą się w bólach. Chcę zapytać, jak wysokie są świadczenia na dziecko dla rodziny podejmującej się tego. I czy pani planuje również wkroczyć w to, ażeby uprościć procedury przyznawania rodzinom zastępczym pełnienia tej funkcji?

I trzecia sprawa, której pani nie dotknęła albo ja to przeoczyłem. Chcę mianowicie zapytać o adopcję. Uważam, że jest to najlepsze i najcudowniejsze rozwiązanie tego problemu, który mamy w Polsce. Czy pani minister planuje również włączyć się w to, ażeby procesy adopcyjne przebiegały szybciej? Bardzo często bowiem taki proces trwa pół roku albo rok, potencjalni rodzice się zniechęcają i sprawa upada. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Proszę bardzo, Pani Minister.

**Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Pracy
i Polityki Społecznej
Joanna Kluzik-Rostkowska:**

Jeżeli chodzi o sprawę pierwszą, to rzeczywiście, dzieci z domów dziecka przeżywają dramat nie tylko wtedy, kiedy są w takim domu dziecka, ale bardzo często przeżywają taki sam albo i większy dramat, kiedy z tego domu dziecka wychodzą. Tym bardziej że przepisy są tak skonstruowane, że po prostu jakby nagle wypychają te dzieci z domu dziecka. Ja jestem w tej chwili na etapie rozpoznawania sytuacji. Nie jestem w stanie dzisiaj podać panu szczegółowej informacji, jak widzę rozwiązanie tego problemu. Ale dostrzegam ten problem i się nim zajmuję.

Jest również kłopot z rodzinami zastępczymi, dlatego że jest taki zapis – mam nadzieję, że szyb-

(podsekretarz stanu J. Kluzik-Rostkowska)

ko się uda go zmienić, gdyż jesteśmy na etapie nowelizacji ustawy o pomocy społecznej, w której ten zapis istnieje – że również dziecko w rodzinie zastępczej przebywa do osiemnastego roku życia. Kropka. Po prostu w momencie, kiedy kończy osiemnaście lat – nieważne, czy jest na przykład pół roku przed maturą – to nagle się urywa.

Oczywiście, i rodziny zastępcze, i domy dziecka, które biorą pod uwagę dobro dziecka, jakoś po prostu w tej sprawie kombinują. Tak, kombinują. Trzeba jednak rzeczywiście nad tym popracować i ten system udroźnić, bez względu na to, czy mówimy o domach dziecka, dużych, państwowych, czy mówimy o rodzinach zastępczych. Bo naprawdę ten system jest nieprzyjazny.

Rzecz druga. Jestem w ścisłym kontakcie z różnymi środowiskami rodzicielstwa zastępczego. Tak naprawdę swoją rolę widzę jako rolę kogoś, kto porządkuje pewne rzeczy. Ja nie siedzę i nie zastanawiam się sama, co by tutaj zrobić, żeby było lepiej, bo ja po prostu tego nie wiem. Wiedzą to za to rodziny zastępcze. Jestem z nimi w stałym kontakcie. Jesteśmy tak umówieni, że oni mówią, co działa źle, i wspólnie się zastanawiamy, co zrobić, żeby było lepiej – i tak trwają prace nad projektem ustawy o rodzicielstwie zastępczym. Uważam, że nie ma lepszej metody, żeby spróbować zbudować coś, co będzie działało dobrze, jak po prostu pytać ludzi, którzy są tym bezpośrednio zainteresowani i wiedzą, co działa źle.

Rzeczywiście, występują sytuacje kuriozalne, że gdy przychodzą pracownicy socjalni, to najważniejszym problemem dla nich jest to, czy jest kurz na ścianach, na półkach, czy go nie ma. Nie ma za to pracy z rodziną, nie ma tego właściwego kontaktu. Bardzo często rodziny zastępcze, różne formy rodzin zastępczych, traktowane są bardzo nieprzyjaźnie, jak petenci, na zasadzie: czego oni jeszcze chcą? Nie dość, że mają dzieci, to jeszcze czegoś chcą. A tymczasem – i to jest również bardzo ważny element tej pracy, którą w tej chwili wykonuję – jest kwestia pomocy psychologicznej dla rodzin zastępczych. Proszę sobie wyobrazić sytuację, w której nagle państwo bierze piętkę, szóstkę dzieci – bo można mieć szóstkę dzieci, do tej liczby – i to z tak trudnym bagażem doświadczeń, że naprawdę nikomu tego nie życzę. I nagle ci rodzice zostają z tą szóstką bardzo trudnych dzieci bez jakiegokolwiek pomocy psychologa. No i później mamy informacje o tym, że po pół roku rodzina pada. Małżeństwo się rozwodzi, oni po prostu tego nie wytrzymują. Bo to jest naprawdę bardzo trudna materia i bardzo heroiczna sprawa. Trzeba więc zrobić wszystko, żeby stworzyć tu system opieki.

Ja myślę między innymi o tym, że kiedy będą likwidowane domy dziecka, to musimy oczywi-

ście brać pod uwagę również kadrę domów dziecka. Wyobrażam sobie, że tę kadrę domów dziecka można bardzo dobrze wykorzystać, właśnie jako osoby z dużym doświadczeniem, które będą mogły współpracować czy pracować i z rodzinami zastępczymi, i z rodzinami naturalnymi. Ale to na pewno jest proces, a ja jestem realistką. To nie jest tak, że wyobrażam sobie, że w ciągu dwóch lat znikną domy dziecka. Ale po prostu trzeba zacząć coś robić w tym kierunku.

Jeżeli chodzi o adopcję, to jestem w ścisłym kontakcie z Ministerstwem Sprawiedliwości. Tam mam dużego sojusznika w osobie pani Beaty Kempy, wiceminister, która trafiła do ministerstwa po piętnastoletniej praktyce w sądzie rodzinnym. Czyli po prostu też jest w tej sprawie praktykiem, wie znacznie więcej niż ja, rozumie ten problem. Będziemy w tej sprawie ściśle współpracować, dlatego że to naprawdę musi być bardziej drożne. Albo rzeczywiście nie ma szansy na to, żeby dziecko wróciło do rodzinnego domu dziecka... To jednak wymaga zaangażowania również ze strony sędziów, którzy powinni mieć kontakt z pracownikami socjalnymi, żeby wiedzieć, czy dana rodzina ma się lepiej, czy gorzej. A to też działa bardzo różnie, a często nie działa wcale. To rzeczywiście powinno być tak, że tam, gdzie nie ma tej szansy i jest co do tego jasność, to dziecko powinno móc jak najszybciej trafić do adopcji. Ale ja byłabym ostrożna z tym, żeby dziecko trafiało do adopcji... Zresztą w tej chwili w Polsce proces adopcyjny nie jest bardzo długi, no ale trochę, niestety, musi on trwać. Niestety, ci potencjalni, przyszli rodzice muszą przejść ciężką szkołę, bo później czeka ich bardzo duża odpowiedzialność. A zbyt łatwe oddanie dzieci może przynieść naprawdę wręcz oplakane skutki, i dla dzieci, i dla tych rodziców.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Dziękuję bardzo.

Kolejne pytanie zada pan senator Jarosław Gowin.

Proszę bardzo.

Senator Jarosław Gowin:

Pani Minister, bardzo dziękuję za niezwykle interesującą prezentację działań ministerstwa. Z radością muszę stwierdzić, że wszystkie te działania idą, w moim przekonaniu, w bardzo dobrym kierunku. Ze szczególnym zainteresowaniem wysłuchałem tego, co pani minister mówiła o planach likwidacji państwowych domów dziecka. Wydaje mi się, że to jest niezwykle ważne zadanie.

Wspomniała pani minister o projekcie przeprowadzenia kampanii społecznej z udziałem Telewizji Polskiej. Chcę zapytać, czy ministerstwo planuje włączenie do tej kampanii społecznej

(senator J. Gowin)

środowisk biznesowych. Z moich doświadczeń wynika, że taka kampania może się spotkać z bardzo dużym wsparciem ze strony tych środowisk, w tym również ze strony międzynarodowych koncernów działających w Polsce. Koncerny ze względu na doświadczenia krajów zachodnich na ogół bardzo dobrze rozumieją wagę tej problematyki. Dziękuję bardzo.

**Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Pracy
i Polityki Społecznej
Joanna Kluzik-Rostkowska:**

Ja poszłam do telewizji publicznej między innymi dlatego, że telewizja publiczna ma w swoje działanie wpisana misję. Po prostu mogłam prosić o różne rzeczy, które nie będą kosztowały ani grosza, między innymi o czas antenowy na spoty i taką współpracę. To jest tak zapisane, że ja po prostu nie muszę wydawać pieniędzy – których nie mam – mogę za to wykorzystać w tej sprawie telewizję publiczną. Telewizja publiczna, ku mojemu bardzo miłemu zaskoczeniu, do puli próśb, którą miałam, dorzuciła jeszcze kilka swoich propozycji.

Ale oczywiście ja nikomu nie będę przeszkadzała w tym, żeby promowano wszystkie możliwe formy rodzicielstwa zastępczego i likwidowano domy dziecka. To jest zupełnie oczywiste. Proszę jednak zwrócić uwagę na jedną sprawę. To bowiem jest również, oprócz problemu bardzo praktycznego... Ja się bardzo cieszę, że to budzi pozytywne emocje. Środowiska biznesu mogłyby się świetnie sprawdzić, nie wiem, na przykład w jakiejś współpracy z poszczególnymi rodzinami zastępczymi, mogłyby też jakoś się stowarzyszać, mając na uwadze dzieci wychodzące z domów dziecka... Oczywiście jest zbyt wcześnie, żeby o tym mówić tutaj na poziomie szczegółów. Niemniej jednak na pewno nie jest to taka sytuacja, że ja chcę sobie zawłaszczyć temat i chcę się sama tylko nim zajmować. Wręcz odwrotnie: szukam sojuszników wszędzie.

Chcę dodać jeszcze jedno. Otóż bardzo często się zdarza, że kiedy osoba publiczna wygrywa proces i jest w tej sprawie zasądzona kwota na jakiś cel społeczny, to tym celem społecznym okazuje się dom dziecka. W ogóle nie ma myślenia w stronę rodzicielstwa zastępczego, tylko jest myślenie ukierunkowane na dom dziecka. A ja bardzo chciałabym, żebyśmy zaczęli myśleć o domach dziecka jako o czymś, co jest złe, co jest zdecydowanie najgorszym z możliwych wyjść, gdy dziecko nie może przebywać w domu rodzinnym, i że są inne, lepsze wyjścia. A nie że dom dziecka jest tym jedynym domem, już na zawsze.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Dziękuję bardzo.

Pan senator Andrzej Gołaś, proszę bardzo.

Senator Andrzej Gołaś:

Pani Minister, zanim zadam pytanie, uwaga. I od razu mówię, że bardzo życzliwa, bo życzę pani sukcesów w realizacji tych celów, które pani z taką żarliwością przedstawiła. Otóż wydaje mi się, że w tej klasyfikacji trudności związanych ze stopniową likwidacją domów dziecka nie docenia pani roli, jaką odgrywa personel domów dziecka.

(Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Joanna Kluzik-Rostkowska: Doceniam.)

Bo zgodnie z moją – może trochę przewrotną – tezą może się zdarzyć taka sytuacja, że wszystkie z tych czterdziestu tysięcy dzieci znajdą miejsca w rodzinach zastępczych, a domy dziecka będą dalej istniały, bo tam musi funkcjonować dyrektor, zastępca, główny księgowy, technolog żywienia, woźny itd., itd. Z mojego doświadczenia wiem, że to nawet nie chodzi o brak dobrych zapisów, regulacji prawnych czy świadomości społecznej, ale o opór ze strony struktur, tych, którzy pracują w domach dziecka. W związku z tym mam pytanie... To znaczy może nie w związku z tym, bo ono jest troszeczkę z innej płaszczyzny. Sugerowałbym mianowicie, żeby ten element też brać pod uwagę. Bowiem opór ze strony przeróżnych związków zawodowych, ze wszystkich stron, jest na tyle duży, że potem okazuje się, iż rodzina zastępcza, która jest też mniej kosztowna aniżeli utrzymanie dziecka w domu dziecka, co jest pewnego rodzaju paradoksem... Pytanie w każdym razie jest następujące: jaką pani przewiduje dynamikę tych zmian? Bo w tej chwili mamy cztery tysiące dzieci w rodzinach zastępczych, czterdzieści tysięcy w domach dziecka. A więc za trzy lata, kiedy będzie pani – mam nadzieję – kończyć swoją misję, ile dzieci będzie w domach dziecka, a ile będzie w rodzinach zastępczych?

**Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Pracy
i Polityki Społecznej
Joanna Kluzik-Rostkowska:**

Przepraszam, czy ta nadzieja wiąże się z tym, że to będzie dopiero za trzy lata, czy już za trzy lata, bo nie wiem... (Wesołość na sali)

Dobrze. Doceniam kłopot związany z kadrami domów dziecka. Tak, to jest bardzo duży problem. Są takie domy dziecka, które działają bardzo dobrze, gdzie dyrektorzy sami starają się o to, żeby dzieci znajdowały lepsze, przyjaźniejsze miejsca. Ale są również takie domy dziecka –

(podsekretarz stanu J. Kluzik-Rostkowska)

wiem o tym – w których bywało tak, iż dyrektor nie informował o tym, że ma dziecko przygotowane do adopcji. Obawiał się bowiem, że jak mu to dziecko ubędzie ze stanu, to będzie miał kłopot i dom dziecka będzie likwidowany. To są naprawdę straszne sytuacje. Między innymi dlatego pomyślałam o dużej kampanii społecznej, bo chciałabym, żeby ona również była moim sprzymierzeńcem. Być może ulegam temu, że sama byłam dziennikarzem przez całe swoje życie i łatwo mi wyobrazić sobie ten mechanizm. Ale ja potrzebuję takiego sojusznika. To jest jedna rzecz.

Jest w tym wszystkim coś dziwnego, dlatego że utrzymanie dziecka w domu dziecka kosztuje nawet do 3 tysięcy zł miesięcznie. A utrzymanie dziecka w ramach jakiegokolwiek formy rodzicielstwa zastępczego kosztuje 1 tysiąc 500 zł. Kiedyś, dawno temu, zapisy były takie, że to z centralnego budżetu szły pieniądze za dzieckiem będącym w domu dziecka. Wtedy samorzady tak naprawdę nie były specjalnie zainteresowane tworzeniem różnych form rodzicielstwa zastępczego, bo gdy ono występowało na ich terenie, to one zaczynały mieć kłopot. No a tak to pieniądze szły z centrali, samorzady nie miały więc kłopotu. Ale od kilku lat te zapisy są już inne. I ja naprawdę tego nie rozumiem – dlatego też będę co do tego współpracowała z poszczególnymi gminami – w tej chwili bowiem jest to zadanie własne samorządu. I przecież to samorząd decyduje o tym, czy będzie płacił na dziecko 1 tysiąc 500 zł rodzinie zastępczej, którą stworzy, czy będzie płacił 3 tysiące zł na dziecko, które jest w dużym domu dziecka.

Podejrzewam, że w tym oczywiście jest kilka kłopotów. Spora część pieniędzy na dziecko w domu dziecka idzie na utrzymanie tego domu. Takie domy mieszczą się często w starych budynkach, to są jakieś pałace, duże budynki. Spora część pieniędzy – mimo zapisu, że idą za dzieckiem – idzie więc na utrzymanie, remonty, ogrzewanie itd.

Rozumiem również, tak sobie to wyobrażam, że samorzady mogą mieć tym, że tak powiem, mentalny kłopot. Dom dziecka to jest placówka, która ma swojego dyrektora, a więc jest jedna osoba, właśnie dyrektor placówki, która odpowiada za to, co się w tym domu dziecka dzieje. I wyobrażam sobie, że samorzady mogą mieć poczucie, że kiedy tworzą rodziny zastępcze, to jakby w większym stopniu same przejmują odpowiedzialność za te dzieci, bowiem to już nie jest jedna placówka z jednym dyrektorem, ale cała sieć rodzin zastępczych.

Naprawdę, nie ma żadnego ekonomicznego powodu – bo ja już nie mówię o ludzkich powodach – żeby trzymać dzieci w nieprzyjaznych domach i płacić za nie 3 tysiące zł z własnego budżetu,

tu, skoro może być i przyjaźniej, i dwa razy taniej. Rozumiem więc, że to jest kwestia budynków, pewnej rutyny, która funkcjonuje... Trzeba się starać, trzeba chcieć coś zrobić, żeby to zmienić. Rzeczywiście, jest też problem z kadrą domów dziecka. A jeszcze w dodatku część kadry domów dziecka to są nauczyciele funkcjonujący na podstawie zapisów Karty Nauczyciela. Tutaj więc te sytuacje są jeszcze trudniejsze.

Rozumiem, wiem, że muszę znaleźć sojuszników w samorządach i oczywiście muszę również znaleźć sojuszników – co będzie najtrudniejsze – wśród samej kadry domów dziecka. Tak, tutaj będzie opór. Wiem o tym. Ale dlatego im bardziej udana kampania, im lepszy klimat, im większe przekonanie, że to ma sens, tym łatwiej będzie można...

No, nie jestem w stanie panu odpowiedzieć, co będzie za trzy lata. Bardzo bym chciała, żeby te wszystkie nasze działania przyniosły jakiś efekt. Na pewno nie uda się zlikwidować wszystkich domów dziecka, w coś takiego nie wierzę. Na pewno będą musiały istnieć domy dziecka – i tu już abstrahując od tych wszystkich kłopotów, które są do pokonania. Bardzo często jest też tak, że dzieci, które mają po piętnaście, szesnaście lat, nie chcą już pójść do żadnej rodziny zastępczej. One spędziły większość życia w domu dziecka i chcą po prostu z niego wyjść w dorosłe życie. Ten proces więc na pewno będzie opóźniony na przykład z tego powodu, że duże dzieci nie chcą wychodzić do rodzin zastępczych. A im starsze dziecko – nawet jeśli chce pójść do rodziny zastępczej – tym ma większy z tym problem, również ze znalezieniem tej rodziny. Bardzo bym chciała, żeby to się udało, ale nie jestem w stanie odpowiedzieć panu, jak to szybko będzie szło.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Dziękuję bardzo.

Pan senator Mieczysław Augustyn.

Senator Mieczysław Augustyn:

Pani Minister, w czasie posiedzenia naszej komisji zwracałem uwagę na to, że nie jest możliwe sensowne wspieranie rodziny, zwłaszcza w kontekście jej problemów, bo o tym przecież mówimy, jeśli nie ma kompleksowej, pełnej diagnozy sytuacji polskich rodzin.

Dyskusje były różne, mówiło się nawet, że może lepiej nie tracić czasu, może zabrać się za to, co już wiadome. Co do jednego byliśmy wtedy zgodni – zresztą padła taka obietnica i o to chcę zapytać – że jednak działania kompleksowe i działania międzyresortowe są konieczne. Było zapowiadane powołanie specjalnego zespołu. Czy ten zespół międzyresortowy powstał, czy funkcjonuje i jakie ewentualnie są jego osiągnięcia?

**Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Pracy
i Polityki Społecznej
Joanna Kluzik-Rostkowska:**

Chcę państwa uspokoić. Jest już przygotowany raport i bardzo chętnie zapoznam państwa z nim po wakacjach, bo rozumiem, że państwo macie dzisiaj ostatnie posiedzenie przed nimi. Jest to dokument rządowy, który przeszedł wszystkie szczeble akceptacji, z Radą Ministrów włącznie, dotyczący diagnozy sytuacji polskich rodzin, i to w różnych aspektach. To jest gruby dokument, który ma ponad sto stron. Chętnie państwu go przedstawię, chętnie go państwu po prostu pokażę.

Drugi dokument, który jest już u mnie w departamencie, jeszcze nie przeszedł dwóch najważniejszych szczebli, czyli nie doszedł do komitetu Rady Ministrów i nie przeszedł przez Radę Ministrów, ale jest już praktycznie przygotowany. To jest taka zbiorcza informacja dotycząca tego, co rząd, a nie tylko ja, skromny wiceminister, zamierza w bliższym i w dalszym czasie robić, jak zamierza działać w sferze polityki prorodzinnej.

Jeżeli chodzi o zespół międzyresortowy, to rzeczywiście były co do niego plany. Spotkałam się jednak ze straszną krytyką... To znaczy ona nie była skierowana w moją stronę, ale wszyscy doświadczeni pracownicy administracji mówili: o rany, proszę, nie powołuj zespołu, bo to na pewno nic nie da... Bo jeszcze nigdy działania żadnego międzyresortowego zespołu nie przyniosły szybkiego efektu. A więc w praktyce współpracuję z różnymi wiceministrami i ministrami, ale jakieś ciało jednolite, powołane przez prezesa Rady Ministrów nie powstało.

Ale jest w tej chwili przygotowany projekt ustawy o działach administracji rządowej i mają być w nim dwa nowe działy, między innymi dział „rodzina”. Kiedy więc dowiedziałam się, że trwają prace nad stworzeniem specjalnego działu „rodzina”, zupełnie zapomniałam o rozporządzeniu i tym międzyresortowym zespole. Chcę jednak państwa uspokoić, że jestem w stałym kontakcie z ministerstwami, które są mi w tej kwestii potrzebne.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Dziękuję bardzo.

Pani senator Ewa Tomaszewska, proszę bardzo.

Senator Ewa Tomaszewska:

Dziękuję bardzo.

Mam kilka pytań. Jedno to jakby drążenie kwestii, która była teraz dyskutowana.

Pani Minister, czy brali państwo pod uwagę pozyskanie jako sojuszników – a przynajmniej nie przeciwników – pracowników domów dziec-

ka, i to w taki sposób, by dawać im zatrudnienie jako konsultantom i pedagogom pracującym dla rodzin zastępczych?

(Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Joanna Kluzik-Rostkowska: Tak.)

Dziękuję.

Czy brano pod uwagę doświadczenia Wrocławia w tworzeniu rodzinnych domów dziecka?

Następnie, czy fakty odbierania dzieci rodzinom ze względu na to, że są ubogie i nie mają środków na ich utrzymanie, a następnie umieszczenia ich przez ośrodki pomocy społecznej w domach dziecka, są traktowane jako dowód konieczności negatywnego zaopiniowania pracy takiego ośrodka? Dopóki tak nie będzie, takie fakty będą miały miejsce.

I teraz już pytanie z innej beczki, w sprawie urlopu macierzyńskiego. Otóż urlopy macierzyńskie finansowane są z funduszu ubezpieczeń chorobowych i macierzyńskich, czyli z systemu ubezpieczeniowego ZUS. W tej chwili w tym funduszu jest nadwyżka i ona przeznaczana jest na inne cele, czyli głównie na pokrycie niedoborów funduszu emerytalnego. Chcę zapytać, czy brali państwo pod uwagę, jaka jest to nadwyżka i czy ona wystarczy na pokrycie kosztów tych dwóch tygodni, a na dofinansowanie innych funduszy będą przeznaczane ewentualne środki z budżetu. Czy może w samym tym funduszu trzeba będzie, poprzez dotację, zapłacić powstały niedobór? Czy jednak da się w ramach tej nadwyżki te dwa tygodnie swobodnie sfinansować? Skoro słyszę, że środki na ten cel są w budżecie, a finansowanie idzie z systemu ubezpieczeń społecznych, to chciałabym też usłyszeć, jak wygląda ta kwestia. Dziękuję.

**Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Pracy
i Polityki Społecznej
Joanna Kluzik-Rostkowska:**

Jeżeli chodzi o pracowników domów dziecka, to bardzo bym chciała zachęcić ich – i będę w tym celu robić wszystko – żeby chcieli współpracować z rodzinami zastępczymi, z rodzinami naturalnymi, z tymi dziećmi. Bowiem oni, mówię to z całym szacunkiem, są bardzo wielkimi praktykami. Tak więc rozumiem, że jest to jeden z elementów, dzięki któremu, mam nadzieję, uda mi się przynajmniej część pracowników przekonać do tego, że można pracować z tymi dziećmi, tylko w ramach nieco innej formuły. Zastanawiałam się nawet nad tym, czy pracownicy domów dziecka nie mogliby sami stawać się rodzicami zastępczymi, ale oni w większości przypadków nie chcą. To znaczy jest pewna grupa pracowników, którzy są rodzicami zastępczymi, ale generalnie to oni nie chcą. I ja oczywiście to szanuję, bo rozumiem,

(podsekretarz stanu J. Kluzik-Rostkowska)

że po iluś tam latach pracy... Wiem, że oni mogą być – i mam nadzieję, że będą – przydatni w ten sposób, by po prostu te dzieci i te rodziny wspierać z innego miejsca.

Jeżeli chodzi o dzieci, które są zabierane z domu rodzinnego tylko dlatego, że jest w nim bieda, to zawsze jest to, jak sądzę, klęska pomocy społecznej, czyli tych ludzi, którzy powinni tę pomoc nieść, którzy są najbliżej. Rozumiem, że trzeba zabrać dziecko z domu rodzinnego, kiedy jest w nim przemoc, kiedy dzieją się tam straszne rzeczy, ale absolutnie nie rozumiem, dlaczego w sytuacji rozbudowanego systemu świadczeń rodzinnych i pomocy społecznej dochodzi do takich sytuacji, że te dzieci są zabierane. Departament Pomocy i Integracji Społecznej nie jest w mojej gestii, jest w gestii wiceministra Sochy z Samoobrony, z którym współpracuję, niemniej sama nie mam jednak bezpośredniego wpływu na ośrodki pomocy społecznej. Ale oczywiście, proszę pani, zgadzam się z tym, że tylko pracą w miejscu zdarzenia można coś zmieniać.

Jeżeli chodzi o urlop macierzyński, o kwestię pieniędzy, które są w budżecie albo ich nie ma, to trzeba tu jednak patrzeć na budżet całościowo. To nie jest tak, że ZUS jest zupełnie gdzieś z boku i nie jest dofinansowywany z budżetu państwa, bo jest. Powiem tak: we wszystkich kwestiach, które wiążą się z wydawaniem pieniędzy, konsultuję się z Ministerstwem Finansów. I trochę to jest już ich problem, z której części budżetu wezmą te pieniądze. Tydzień urlopu macierzyńskiego to jest koszt wysokości 75 milionów zł, a więc dwa tygodnie urlopu to jest 150 milionów zł. Te pieniądze po prostu w budżecie są zabezpieczone i już nie wnikam, z jakiej części budżetu zostały wzięte, bo to nie jest moja kompetencja.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Dziękuję bardzo.

Pan senator Przemysław Alexandrowicz.

Senator Przemysław Alexandrowicz:

Pani Minister, niestety, nie mamy tej informacji, którą pani przedstawiła na piśmie, dlatego odnosimy się do czegoś, co usłyszeliśmy przed chwilą. Może pani powiedziała pewne rzeczy, a nie do końca to zrozumieliśmy. Chciałbym więc trzy tematy troszkę podrażyc.

Pani minister mówiła, że należy uwzględnić fakt posiadania dzieci w przepisach podatkowych. To jest oczywistość, wiadomo, że nie może być tak, że taki sam podatek płaci małżeństwo bezdzietne i małżeństwo z czwórką dzieci. W sytuacji podobnych dochodów jest to rażąca

niesprawiedliwość. Jednak pytam: kiedy taki projekt do nas trafi? Mam wrażenie, że to stwierdzenie nie padło. Gdyby to była informacja na piśmie, to byśmy mieli to wyraźnie napisane. I dlatego pytam, kiedy taki projekt do nas trafi.

Druga sprawa. Była mowa o tym, że należy w pewien sposób promować wartości rodzinne. Jest to bardzo potrzebne, bo chociaż mam wrażenie, że to już trochę mija, to w latach dziewięćdziesiątych mieliśmy taki przekaz medialny, że najwspanialszy obywatel to młodzi, dynamiczni trzydziestolatkowie o menedżerskim, ekonomicznym, prawniczym wykształceniu, świetnie zarabiający, nakręcający koniunkturę. Bo przecież dużo kupują: i samochody, i podróże lotnicze, wycieczki i tak dalej. Tylko nikt nie mówił o tym, że za czterdzieści lat po tych ludziach zostaną ich nagrobki i ewentualnie nagrobki ich psów. Z kolei po rodzinie z czwórką dzieci zostanie następne pokolenie, które będzie już miało swoje dzieci. A więc to, niestety, takie prymitywnie liberalne ujęcie – mówię „prymitywnie”, bo nie chcę urażać liberałów – zupełnie nie zawierało konserwatywnego spojrzenia na całość interesów społecznych. Teraz, mam wrażenie, że ta fala zachwytu nad bezdzietnymi i przedsiębiorczymi, dynamicznymi i napędzającymi rynek, troszeczkę opadła. A jednak promowanie wartości rodzinnych jest potrzebne. Czy jest więc taki program? I czy do tego właśnie publiczna telewizja i publiczne radio – z tą misją i z abonamentem, czyli z podatkiem – będą wykorzystywane? A jeśli tak, to kiedy i w jaki sposób? Pytam, kiedy i w jaki sposób, bo tego mi też tu zabrakło.

Trzecia sprawa. Pani minister mówiła o pomocy w rodzinach. Czy są prowadzone jakies badania i statystyki? Prawdę mówiąc, jak się słucha relacji medialnych – oczywiście to są zawsze tylko pewne wycinki tych zdarzeń – to co i rusz słyszymy, że konkubent matki, że ojczym, że jakiś towarzysz życia... Mam więc wrażenie, że takie przypadki rzadziej mają miejsce w rodzinie składającej się z biologicznych rodziców. Bo gdy co chwilę słyszymy o rozmaitych dramatach, włącznie z tym ostatnim w Warszawie, to dowiadujemy się, że te sytuacje jednak nie dotyczą takiej zwykłej i tradycyjnej rodziny. Czy są więc prowadzone badania, jaka część tych najbardziej dramatycznych sytuacji dzieje się w rodzinach pełnych, a jaka w tych coraz bardziej mnożących się konkubinatach, związkach nieformalnych?

I to są trzy sprawy, trzy pytania, o odpowiedź na które proszę.

Dodam jeszcze coś do tego, o czym zaczęła mówić pani senator Tomaszewska. Bo każdy z nas zetknął się w swoim mieście z takim przypadkiem – choć pewnie nie są to przypadki częste – że rodzice dbający o dzieci, kochający je, ale posiadający ich wiele, czwórkę czy piątkę, na skutek ja-

(senator P. Alexandrowicz)

kiegoś dramatu, na przykład utraty pracy przez ojca rodziny, znajdują się w sytuacji, że tracą mieszkanie. I rzeczywiście wtedy otrzymują propozycję: oni do ośrodka dla bezdomnych, a dzieci do domów dziecka. A potem samorządy się tłumaczą, że nie mają tytułu, żeby na przykład im takie mieszkanie kupić. I jest tu pytanie: czy potrzebne są jakieś zmiany systemowe? Bo to jest sytuacja wołająca o pomstę do nieba. Być może rzeczywiście jest potrzeba takich zmian systemowych, które pozwolą przekazać pieniądze na przykład na uregulowanie sytuacji mieszkaniowej takich ludzi. Dziękuję.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Przepraszam, chcę tylko przypomnieć państwu senatorom, że jest prośba, aby pytania mieściły się mniej więcej w minucie.

(Senator Przemysław Alexandrowicz: To były cztery pytania.)

Tak, wiem, tylko właśnie mam zawsze problem, czy w wypadku czterech pytań jest po piętnaście sekund na jedno, Panie Senatorze.

W każdym razie proszę o zwięzłość wypowiedzi.

Pani Minister, pani oczywiście nie ma żadnych ograniczeń.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Joanna Kluzik-Rostkowska:

Dziękuję.

Postaram się państwa nie zanudzić.

Rzecz pierwsza: podatki, ulgi, podatki prorodzinne, kwota wolna od podatku. Ja ze swojej strony przygotowałam projekt ustawy w styczniu, może w lutym, już nie pamiętam, ale bardzo dawno temu, na początku tego roku. Później konsultowałam to z panią premier Zytą Gilowską. I kiedy pani Zyta Gilowska była jeszcze ministrem finansów, mówiła, że ten system zostanie wprowadzony. Jej plany były takie, że od przyszłego roku dotyczyłoby to każdego dziecka w rodzinie z trojgiem dzieci i więcej, a od 2008 r. dotyczyłoby to każdego dziecka w rodzinie z dwójką dzieci i więcej.

Myślę, że jest to kwestia, którą trzeba postawić panu ministrowi Kluzie. Pozwólmy, żeby miał chwilkę, trochę czasu na to, by to przeliczyć i państwu sprawę przedstawić. Ja ze swojej strony zrobiłam już wszystko, co mogłam. Tak naprawdę nie jest to kwestia złej czy dobrej woli, ale jest to kwestia środków dostępnych w budżecie. Główne i jedyne pytanie jest takie: od kiedy będziemy w stanie pozwolić sobie na to, żeby już

wszystkie dzieci mogły być w ten sposób honorowane? Sądzę, że pan minister w przewidywalnie szybkim czasie będzie miał dla państwa propozycję, jeżeli w jakikolwiek sposób zmieni się to w stosunku do propozycji pani premier Zyty Gilowskiej.

Jeżeli chodzi o promowanie rodziny, to problem jest szerszy. I nawet nie czas, żeby mówić o tym, dlaczego tak się stało, że młodzi ludzie chcą mieć dobrą pracę, dobre pensje, a dopiero później myślą, albo i nie myślą, o posiadaniu dzieci. Nie sądzę, żeby działał tu taki prosty mechanizm, że jak ktoś chce mieć dobrą pracę i jeździć dobrym samochodem, to już nie chce mieć dzieci. Nie sądzę, żeby tak było. Myślę, że wpływa na to wiele czynników, łącznie z tym, że wszyscy wychodziliśmy z takiej peerelowskiej biedy i po prostu chcieliśmy żyć lepiej. Mam takie przeświadczenie, bo pewności nie mam, że jednak w tej chwili już się to uspokoiło i już się to zmienia. Ja sama urodziłam pierwsze dziecko w wieku trzydziestu trzech lat i mam ich w tej chwili trójkę.

Tak więc naprawdę proszę dać szansę tym młodym ludziom. To, że oni nie decydują się na dzieci w dwudziestym piątym roku życia, naprawdę jeszcze nie wróży źle, nie świadczy o tym, że już do końca życia będą tylko zmieniać samochody. Badania mówią, że to nie kwestia poziomu życia jest głównym powodem, dla którego młodzi ludzie z trudnością decydują się na dzieci. Pierwszą obawą matek jest to, że po powrocie z urlopu macierzyńskiego stracą pracę albo tej pracy nie dostaną. I nie jest to kwestia tego, czy to będzie praca za 20 tysięcy zł miesięcznie. To chodzi o to, żeby potencjalni rodzice mogli zapewnić swoim dzieciom życie na dobrym poziomie. Naprawdę, proszę mi wierzyć, nie jest to poziom wyśrubowany tak strasznie, że trzeba mieć willę, trzy samochody i dopiero później myśleć o dziecku.

A jeśli chodzi o promowanie wartości rodzinnych w Telewizji Polskiej, to myślę, że państwo jak najbardziej też możecie mieć wpływ na prezesa Wildsteina. Mogę państwu obiecać, że będę na ten temat rozmawiała z prezesem telewizji, i myślę, że jest to sprawa dosyć oczywista.

Jeżeli chodzi o przemoc, to trafił do mnie wczoraj na biurko raport dotyczący przemocy w rodzinie. Mam również przygotowany raport o przemocy wśród dzieci. Zostałam także poproszona przez komisję senacką, żeby przygotować raport dotyczący przemocy wobec dzieci. Tak więc obiecuję, że jak państwo wrócicie z urlopu, zapoznam państwa z tym. Ale nie sądzę, żeby sytuacja była tak prosta, że jeżeli jest małżeństwo, ojciec i matka, to przemocy nie ma, a jeżeli jest matka i konkubent, to ta przemoc ma miejsce – tak jasne i jednoznaczne to nie jest. Ale bardzo proszę, pozwólcie mi państwo przedstawić raport w tej sprawie.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Dziękuję bardzo, Pani Minister.

Teraz chcę odczytać jeszcze listę następnych pytających, którzy są zapisani według kolejności zgłaszania się. To są senatorowie: Marek Ziółkowski, Janina Fetlińska, Bronisław Korfanty, Zbigniew Trybuła i Andrzej Jaroch.

Pani Minister, zgodnie z tą listą pozwolę sobie zadać pytanie.

Jestem pod wrażeniem tego całego wachlarza środków. Tylko że jeżeli mamy sprawić, by Polacy, a w szczególności Polki, mieli więcej dzieci, to między innymi chodzi także o to, o czym pani przed chwilą powiedziała, mianowicie o wyrównanie szans kobiet na rynku pracy. To jest właśnie sprawa podstawowa, taka druga wielka działka. Pani o tym już mówiła przed chwilą, ale to jest działka, która jest niezmiernie ważna. Interesują mnie zwłaszcza efekty bumerangowe, na przykład przedłużeń urlopów macierzyńskich i tych okresów ochronnych, a szczególnie te rozwiązania, które są stosowane na przykład w Szwecji czy w innych krajach, to znaczy – nie wiem, jak to się nazywa po polsku – urlopy parentalne albo ojczyńskie, coś, co jest obowiązkowe...

(Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Joanna Kluzik-Rostkowska: Rodzicielskie.)

Rodzicielskie, czyli, generalnie rzecz biorąc, jest tak, że mężczyzna także musi wziąć urlop. Bo chodzi o to, żeby spowodować, by pracodawca chciał zatrudnić kobietę. Jak wyglądają działania w tej dziedzinie?

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Joanna Kluzik-Rostkowska:

Tak, dostęp do rynku pracy jest sprawą kluczową. I jak już mówiłam wielokrotnie, bez względu na to, jak każdy z nas sobie wyobraża rolę kobiety w rodzinie, musi uznać, że dzisiaj kobiety w Polsce chcą pracować. Zdecydowana większość kobiet chce pracować, oczywiście z różnych powodów – jedne uważają, że muszą, gdyż tylko wtedy będą w stanie godnie utrzymać dom, a inne po prostu chcą. Ale nie podlega dyskusji to, że większość kobiet w Polsce chce pracować, a badania pokazują, że decyzyjnie o posiadaniu dziecka uzależniają od łatwości dostępu do rynku pracy. Rynek pracy dla kobiet dzisiaj jest straszliwie trudny. Kobiety, bez względu na to, w jakim są wieku, mają trudniejszy dostęp do rynku pracy. Polki są wykształcone lepiej niż Polacy, jest znacznie więcej Polek z wyższym wykształceniem niż Polaków, a mimo to zarabiają przeciętnie o 20% mniej niż mężczyźni na tych samych stanowis-

kach i w dodatku znacznie częściej długotrwale bezrobocie dotyka kobiet niż mężczyzn.

I proszę sobie wyobrazić, że do tego wachlarza kłopotów dokładamy jeszcze jeden. Ja rozumiem pracodawcę, który może przyjąć do pracy młodą kobietę, mającą pełne prawo zająć w ciąży, urodzić dziecko i być na urlopie macierzyńskim – a jeżeli państwo się zdecydujecie na to, to również podlegać przez jakiś czas po powrocie z tego urlopu okresowi ochronnemu, w którym nie będzie można jej zwolnić – albo młodego mężczyznę, który tego całego bagażu ze sobą nie niesie. Jestem przekonana, że w wielu przypadkach pracodawca na tym bardzo trudnym rynku pracy, w sytuacji kilkunastoprocentowego bezrobocia, wybierze mężczyznę, żeby sobie nie dokładać kłopotów, nawet jeżeli ma świadomość, że ten mężczyzna jest słabszym pracownikiem niż kobieta.

Właśnie ostatnio podczas prac komisji sejmowej, kiedy okazało się, że posłowie jednak zdecydowali o tym, żeby ten okres ochronny był, ja zaproponowałam coś takiego, żeby z tego względu, że ojcom przysługują dwa ostatnie tygodnie urlopu macierzyńskiego, w myśl obowiązującego dzisiaj prawa, iż ojcom przysługuje prawo do urlopu macierzyńskiego – a korzysta z tego tylko 1% mężczyzn – w takim samym procencie przysługiwało im prawo do ochrony po powrocie z tego urlopu. I nagle posłowie, mężczyźni, zaczęli używać dokładnie tych samych argumentów, których wcześniej ja używałam. I zrozumiałam, że mężczyźni nagle zrozumieli, o czym ja mówię, ponieważ pojawiły się argumenty: ach, jak ojcowie też będą podlegali tym okresom ochronnym, to już w ogóle nie będzie umów o pracę, tylko będą same umowy cywilnoprawne. Tak naprawdę ten strach miał wielkie oczy, ponieważ tylko 1% mężczyzn korzysta z urlopów macierzyńskich, a ich okres ochronny, proporcjonalny do długości ewentualnego okresu ochronnego kobiet, wynosiłby miesiąc, więc realnie to w ogóle nie miałyby znaczenia. Ale w sensie mentalnym dopuszczenie do tego przywileju wszystkich trochę minimalizuje ten kłopot związany z kobietami, bo skoro potencjalnie każdy może się udać na urlop i być objęty tym okresem ochronnym, to z punktu widzenia kobiet – a ja tak na to patrzę – trochę ten problem znika. Ja jednak bardzo chciałabym przekonać parlament, że mamy zbyt duże bezrobocie, żeby sięgnąć po taki środek i żeby kobiety i mężczyźni mogli podlegać okresowi ochronnemu w momencie, kiedy wracają na rynek pracy.

Dlaczego o tym mówię? Dlatego, że kraje skandynawskie mogą sobie pozwolić na znacznie więcej, ponieważ mają więcej środków na to. Urlop macierzyński jest długi, trwa na przykład pół roku, po czym jest możliwość wzięcia tak zwanego urlopu tacierzyńskiego – on przysługuje mężczyźnie wtedy, kiedy kobieta wraca do pracy, i jest on długi, relatywnie długi. I okazało się, że to

(podsekretarz stanu J. Kluzik-Rostkowska)

bardzo zmieniło postrzeganie kobiet właśnie na rynku pracy. W momencie, kiedy okazało się, że mężczyzna też może pójść na urlop z powodu tego, że urodziło mu się dziecko, zmieniło się postrzeganie kobiet jako tych słabszych elementów rynku pracy. W Szwecji kilkanaście lat temu była przeprowadzona bardzo duża kampania promująca rolę ojca rozumianą nowoczesnie, czyli właśnie jako ojca, który spędza czas z dzieckiem i który korzysta z tego urlopu. I rzeczywiście mężczyźni z tego urlopu korzystają, nawet jeżeli są prezesami dużych firm. A teraz proszę sobie wyobrazić prezesa dużej firmy polskiej, który na dwa miesiące przestaje pracować, bo mu się urodziło dziecko.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Dziękuję bardzo.

Pani senator Janina Fetlińska, proszę bardzo.

Senator Janina Fetlińska:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Pani Minister, ja jestem pod wielkim wrażeniem pani wystąpienia i odpowiedzi na pytania, ponieważ czuję tu ogromny entuzjazm, który jest niezbędny, żeby osiągnąć sukces. To jest bardzo istotne i bardzo się cieszę, słuchając pani.

Część moich pytań zadali już pan senator Gołaś i pani senator Tomaszewska, niemniej chciałabym jeszcze wrócić do sprawy domów dziecka. Tam są jednak spore zasoby kadrowe i materialne w jakimś stadium organizacji. Dla samorządów powiatowych, które prowadzą te domy dziecka, często jest to jakaś liczba miejsc pracy, a one też walczą o to, żeby mieć dobre wskaźniki, żeby pokazać, iż likwidują bezrobocie. Dlatego wydaje mi się, że bez pewnego zaplanowania, co z tymi zasobami zrobić, możemy mieć tutaj duży opór. Czy pani minister nie widzi potrzebę jakiegoś pomysłu na to, żeby te zasoby zagospodarować, na przykład w ramach jakiejś formy pobytu dziennego? Oczywiście wówczas ostałaby się nie cała kadra, ale przynajmniej część. Chodziłoby o to, żeby zagospodarować tę kadre, ale także te środki materialne, które zostały w jakiś sposób zgromadzone i które niekiedy mogłyby być nie za dobrze zagospodarowane, jeśli by je tak zostawić zupełnie bez pomysłu na ich użytkowanie. Chciałabym wiedzieć, jakie jest zdanie pani minister w tej kwestii. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Przepraszam bardzo, Pani Minister, ale miałbym jedną prośbę do senatorów.

Otóż o godzinie 15.00 miała rozpocząć się przerwa i miały być posiedzenia klubów, między

innymi klubu Prawa i Sprawiedliwości. Ja podjąłem się prowadzenia obrad do zakończenia tego punktu, więc chciałbym po prostu serdecznie prosić państwa senatorów o to, żeby nie tyle pytania – bo pytania są krótkie – ile wystąpienia w dyskusji były krótkie, no, żeby nie przemęczać pani minister i żebyśmy w ciągu mniej więcej pół godziny czy trzydziestu pięciu minut ten punkt mogli skończyć. Pani minister już bardzo długo stoi za tą mównicą...

(Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Joanna Kluzik-Rostkowska: Ja mogę stać.)

Ja wiem, bo zważywszy na entuzjazm pani minister, wiedzę i entuzjazm, jestem przekonany, że pani tu zostanie do końca, dzielnie prezentując nam meandry polityki społecznej, ale i tak prosiłbym, żeby to wziąć pod uwagę.

Proszę bardzo, Pani Minister.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Joanna Kluzik-Rostkowska:

Ja wiem, że muszę mieć po swoje stronie i samorządy, i powiaty, i przynajmniej część pracowników domów dziecka. To jest oczywiste. I mój plan działania jest taki, że z jednej strony kontaktuję się ze środowiskami rodzicielstwa zastępczego, a z drugiej strony kontaktuję się ze środowiskami, które wspomagają domy dziecka, albo wręcz z osobami pracującymi w domach dziecka, przychylnymi tej idei, i chciałabym zrobić pilotaż w wybranych powiatach, które są skłonne ze mną współpracować, po to, żeby wspólnie wypracować jakiś model czy kilka modeli zmiany tych systemów. Ja uważam, że priorytetem jest jednak dziecko. I jest pytanie, czy można poświęcić dziecko dla tego, żeby dom stał, żeby gmina nie miała kłopotu z zagospodarowaniem budynku czy ze znalezieniem pracy pracownikom – oczywiście z szacunkiem dla ich rodzin, bo też nie wyobrażam sobie, żeby robiąc coś dla jednych dzieci, stwarzać znacznie trudniejszą sytuację innym dzieciom.

Ponieważ wychodzę z założenia, że najważniejsze w tej sytuacji jest dziecko, że ono potencjalnie ma szansę przebywać w znacznie przyjaźniejszych dla siebie warunkach... Ale, żeby była jasność, to chodzi nie tylko o to dziecko. To tak naprawdę działa na korzyść nas wszystkich, dlatego że dziecko, które ma szansę wychowywania się w zdrowej, w przyjaznej rodzinie zastępczej, to jest dziecko, które ma znacznie większą szansę na normalne dojrzałe samodzielne życie, ma szansę na to, że sobie poradzi w tym życiu samo, a nie będzie żyło na garnuszku pomocy społecznej, ze świadczeń rodzinnych i że – a tak jest w wypadku jakiejś części tych dzieci – nie trafi do

(podsekretarz stanu J. Kluzik-Rostkowska)

więzienia, co może się zdarzyć, kiedy to dziecko się wychowuje całe życie w domu dziecka, jest nieprzygotowane do życia, jest nieporadne. Naprawdę, proszę mi wierzyć, znacząca część osób, które dzisiaj są mieszkańcami dworców, to są wychowankowie domów dziecka. A więc bardzo proszę, żebyśmy nie myśleli o tym tylko w kategoriach takiego dobrego myślenia o szczęściu dziecka, bo to naprawdę jest problem społeczny, którego rozwiązanie w jakiejś tam perspektywie po prostu lepiej zorganizuje życie społeczne.

Bo być może ten sam powiat, który dzisiaj nie chce się zdecydować na pewne zmiany, będzie miał za jakiś czas problem z tym samym dzieckiem, gdyż ono jest na stanie tego powiatu i ono za dziesięć lat przyjdzie do ośrodka pomocy społecznej. Bardzo często również się zdarza, że dzieci wychowanków domu dziecka też lądują w domu dziecka, no bo ci wychowankowie nie znają innego modelu rodziny. Tak że trzeba myśleć o tym w szerszym kontekście, a nie tylko w kategorii dobra dziecka. Jest jednak oczywiste, że musimy się wspólnie nad tym zastanowić.

Ale tak jak mówię, ja przyjąłam taki sposób pracy, że po prostu pytam, jak jest, i to pytam te osoby, które w tym funkcjonują, a nie siedzę i nie wymyślam sama różnych rozwiązań. Tak więc ja będę się opierała na doświadczeniach powiatów, które sobie z tym problemem chcą poradzić czy też radzą.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Pan senator Bronisław Korfanty, proszę bardzo.

Senator Bronisław Korfanty:

Pani Minister, chciałbym zapytać o konkretną sprawę, z którą się spotkałem w moim biurze senatorskim. A sprawa dotyczy wypłaty zaliczek alimentacyjnych w podwyższonej wysokości. W ustawie o zaliczkach alimentacyjnych – nie wiem, w którym artykule – kryterium przyznania tych zaliczek w podwyższonej wysokości jest dochód. Tyle że w jednym z tych artykułów jest określenie dotyczące tak zwanego dochodu rodziny, a w drugim występuje określenie „dochód rodziny w przeliczeniu na członka rodziny”. Te nieścisłości powodują różne interpretacje tych artykułów przez urzędy miast w moim okręgu, co skutkuje wypłatami zasiłków w różnych wysokościach. Jedne urzędy miast, a mam tu na myśli takie miasta mojego okręgu jak Świętochłowice i Chorzów, wypłacają zaliczki w podwyższonej wysokości, a inne, i to dotyczy mojego rodzinnego miasta, Siemianowic Śląskich, wypłacają zaliczki w normalnych wysokościach. Rodzi to wiele problemów. Osoby pobierające zaliczki alimen-

tacyjne przychodzą do mnie i skarżą się, pytają: jak to jest możliwe, że w miastach odległych jedno od drugiego o 7 km może być taka różnica w wypłacanych zasiłkach? Moje interwencje w tej sprawie w urzędzie miasta w Siemianowicach Śląskich skutkowały tym, że otrzymywałem pisma od urzędu miasta w Siemianowicach, że zaliczki wypłaca się w odpowiedniej wysokości i zgodnie z prawem.

Chciałbym więc zapytać panią minister, czy znany jest pani ten problem. Chciałbym też poinformować, że jeśli ten problem nie będzie załatwiony przez ministerstwo, to będę chciał wnieść do Senatu tę sprawę jako naszą senacką inicjatywę ustawodawczą. Proszę o odpowiedź na to pytanie. Dziękuję bardzo, Pani Minister.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Joanna Kluzik-Rostkowska:

Jeżeli mówimy o pana okręgu, to generalnie okazuje się, że Śląsk z problemami społecznymi tego typu, i z przeciwdziałaniem przemocy, i z rodzinami zastępczymi, radzi sobie bardzo dobrze. W zasadzie jest chyba najlepszy w kraju, co oczywiście budzi duży szacunek, dlatego że to jest bardzo trudny rejon – mieszkają tam cztery miliony ludzi, czyli jest to bardzo duże skupisko ludzi, wiele kopalni i innych zakładów pracy dawno padło – a mimo to tam rzeczywiście dzieje się bardzo dużo pozytywnych rzeczy.

Jeżeli chodzi o szczegóły... Ja tak spoglądam w ką, dlatego że tam w kącie siedzi pani Alina Wiśniewska, która jest dyrektorką Departamentu Świadczeń Rodzinnych i wie znacznie lepiej niż ja, na czym polegają problemy z interpretacją zapisów tej ustawy. Tak więc, nie wiem, albo poprosiłabym ją o odpowiedź w tej chwili, albo po zakończeniu posiedzenia, jak państwo wolicie. Ponieważ zdajemy sobie z tego sprawę, przede wszystkim pani dyrektor ma bardzo dużą wiedzę na ten temat, to mam nadzieję, że ten problem już niebawem zniknie, dlatego że ustawa o zaliczce alimentacyjnej zostanie zastąpiona ustawą o Funduszu Alimentacyjnym i te wszystkie sprawy będą uporządkowane. Tak że nie wiem, czy państwo chcielibyście teraz usłyszeć panią... Czy ja mogę jakoś poprosić, czy mam...

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Ja proponuję, żeby to było zrobione w trybie konsultacji.

Panie Senatorze, gdybym mógł prosić, żeby już po zakończeniu tego punktu pan... Tak? Dziękuję bardzo.

W takim razie proszę pana senatora Andrzeja Jarocho.

Proszę bardzo.

Senator Andrzej Jarocho:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Pani Minister, ja chciałbym wrócić do wątku związanego z realizacją programu, powiedzmy, wygaszania generalnie państwowych domów dziecka. Miałem zaszczyt pracować w zarządzie mojego miasta Wrocławia, kiedy był realizowany projekt dotyczący innych, bardziej efektywnych form opieki, i w szczególności jednoznacznie pozytywną opinię mam na temat możliwości wykorzystania rodzinnych domów dziecka. Pytanie w tej sprawie padło już z ust pani senator Tomaszewskiej, ale pani się do tego nie odniosła, więc pozwałam sobie spytać, czy korzystacie państwo z tego, czy macie wiedzę na temat efektów realizacji tego projektu. Bo to był projekt bardzo efektywny. My w ciągu dwóch lat zdołaliśmy zlikwidować mniej więcej połowę miejsc we wrocławskich domach dziecka, w tym też czasie powstało około dwudziestu rodzinnych domów dziecka, a to było więcej niż w pozostałych częściach kraju. Sądzę, że te wszystkie doświadczenia związane z całym procesem przygotowania i realizacji tego projektu, a więc ze szkoleniami, z całym procesem naboru, jak również doświadczenia związane z fizyczną likwidacją takiego obiektu, jakim był jeden z naszych dużych domów dziecka we Wrocławiu, to są bardzo cenne doświadczenia. I rzeczywiście, wszystko to, co już usłyszałem z ust innych państwa na temat pewnego oporu, jaki ta materia będzie stwarzać, się potwierdza. My to robiliśmy w bardzo trudnym okresie, w 2000, 2001 r., kiedy, że tak powiem, dążąca, marszerująca do władzy lewica wykorzystywała to dosyć instrumentalnie. Ale również teraz musicie państwo mieć na uwadze to, że ta materia będzie w taki sposób broniła się przed likwidacją. W związku z tym zachęcam do studiów tego przypadku wrocławskiego i sądzą, że to będzie dobre doświadczenie i dobry przyczynek do powodzenia, czego pani minister życzę.

**Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Pracy
i Polityki Społecznej
Joanna Kluzik-Rostkowska:**

Wiem, jak wygląda sytuacja we Wrocławiu, i przepraszam, że nie odpowiedziałam na to pytanie wcześniej. Bardzo bym sobie życzyła, żeby w innych miejscach było tak samo, żeby trzeba było coś zrobić z budynkami, bo po prostu już nie ma w nich dzieci, gdyż wszystkie znalazły się w różnych formach rodzinnej opieki zastępczej. Wiem, że macie państwo wyjątkowo dynamiczną panią dyrektorę, która bardzo skutecznie tymi sprawami się zajmowała. My jesteśmy – nie ja osobiście, ale moi współpracownicy – w kontakcie z Wrocławiem i na pewno będziemy z tych doświadczeń korzystać. Są również mniejsze miej-

scowości... Bo Wrocław jest o tyle cennym przykładem, że jest wielkim miastem. Ale są również mniejsze miasta, na przykład w Tychach też nie ma już żadnego domu dziecka, jest za to cała sieć rodzin zastępczych. Tyle że Tychy są znacznie mniejszym miastem, więc było tam mniej dzieci i trzeba było mniej wysiłku włożyć w to, żeby to się udało. A Wrocław jest bardzo dużym miastem. Niestety, Warszawa nie może się pochwalić takimi osiągnięciami jak Wrocław. Tak że wiem o tym i korzystam z tego.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Dziękuję bardzo.

Ostatni pytający, pan senator Zbigniew Trybuła.

Proszę bardzo.

Senator Zbigniew Trybuła:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Pani Minister, senator Alexandrowicz zadał podobne pytanie do mojego. Ja w tym samym duchu chciałbym powiedzieć o pozytywnym obrazie rodziny wielodzietnej i zapytać panią minister... Bo w świadomości ludzi rodzina wielodzietna jest kojarzona z rodziną patologiczną, taką, która jest na garnuszku państwa, która obciąża budżet państwa. I taki obraz raczej nie zachęca młodych małżeństw do tego, żeby mieć więcej dzieci, tym bardziej że teraz system wartości jest troszeczkę inny, bardziej materialny, a nie nastawiony na drugiego człowieka i na wartości niematerialne. I stąd moje pytanie: czy ministerstwo podejmuje działania na rzecz promocji obrazu takiej zdrowej, niepatologicznej rodziny, na rzecz pokazywania rodzin, które osiągnęły sukces? Niekoniecznie muszą to być rodziny, które borykają się z trudnościami finansowymi. Często tak nie jest, nie jest tak też na Zachodzie – na przykład w Belgii miałem kontakty z rodzinami z Equipe Notre-Dame, które były bogatymi rodzinami i miały po wiele dzieci. Chodzi mi więc o to, żeby ten obraz jakoś promować i chociażby trochę zachęcić młode małżeństwa, na bazie tych dobrych przykładów, do tego, żeby miały więcej dzieci. Żeby nie tylko ten materialny system wartości był dla nich ważny, ale również ten niematerialny, to nastawienie na drugiego człowieka i na wychowanie dzieci w rodzinie, bo one lepiej się wychowują, jeżeli ich jest więcej, dlatego że uczą się razem i nawzajem już normalnego życia. Dziękuję bardzo.

**Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Pracy
i Polityki Społecznej
Joanna Kluzik-Rostkowska:**

Niestety, jest sprzeczność pomiędzy realnym życiem a tym, co chcielibyśmy osiągnąć. Oczywi-

(podsekretarz stanu J. Kluzik-Rostkowska)

ście stworzenie pozytywnego wizerunku, takiego dobrego wizerunku rodziny wielodzietnej jest czymś bardzo pożądanym. Rzeczywistość jednak jest bardzo brutalna i 85% rodzin wielodzietnych w Polsce ma problemy finansowe. Niestety tak jest. Ten obraz, że rodzina wielodzietna to jest rodzina biedna, która sobie gorzej radzi, jest prawdziwy. Tak po prostu jest. I trzeba tutaj zrobić sporo, żeby taka rodzina zaczęła sobie lepiej radzić, po prostu żeby w realnym życiu następowały zmiany. I oczywiście potrzebna jest zmiana wizerunku rodziny wielodzietnej.

Ja bym jednak nie potępiała w czambuł – i w tym pewnie troszkę się różnimy – starań rodziców o to, żeby stworzyć możliwie dogodną materialnie sytuację do tego, by mieć dzieci. To nie jest tak, że albo się ma wiele dzieci i się nie ma za co żyć, albo się ma jedno dziecko i ma się za co żyć. Przecież nie chodzi tylko o to, żeby dzieci się rodziły, żeby one były, ale chodzi również o to, żeby miały takie warunki życia i rozwoju, by mogły wchodzić dobrze przygotowane w dorosłe życie i żeby w tym dorosłym życiu dobrze sobie same radziły. Nie stawiałabym tutaj więc... No po prostu przyjmuję jako rzecz oczywistą, że dzisiejsi młodzi rodzice chcą stworzyć warunki nie tylko do tego, żeby te dzieci mieć, ale też chcą stworzyć takie warunki, żeby dzieciom móc dać możliwie najlepszą przyszłość, czyli dobre miejsce do życia, dobre wykształcenie, dbałość o zdrowie.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Dziękuję bardzo, Pani Minister.

Kończę turę pytań. Dziękuję bardzo.

A teraz otwieram dyskusję.

Mamy dwóch dyskutantów zapisanych do głosu, a są to panowie senatorowie Antoni Szymański i Mieczysław Augustyn.

Proszę bardzo, Panie Senatorze, podium jest pańskie.

Senator Antoni Szymański:

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie!

Ponieważ pan marszałek podał informację o tym, że mój klub się zbiera, chciałbym powiedzieć, że ze względu na wagę tematu przesunęliśmy o pół godziny ważne klubowe posiedzenie, bo uważamy, że kwestie polityki społecznej na rzecz rodzin są niezmiernie istotne. Możemy więc rozmawiać bez tego obciążenia, że jest posiedzenie klubowe.

Mnie bardzo cieszy, że w pytaniach, które tutaj były zadawane, nikt nie stawiał pod znakiem zapytania tego, że polityka społeczna rodzin w ogóle jest potrzebna. Nie pytano, czy to jest sprawa prywatna, czy to jest sprawa indywidualna, czy

to jest tylko sprawa rodzin i pewnego wyboru. To świadczy o tym, że Senat rozumie, iż rodzina jest wspólnotą podstawową i że państwo, jak również samorządy lokalne, mają tutaj pewne zadanie do spełnienia. Mają, chociaż z drugiej strony szanujemy prywatność rodzin, prywatne decyzje w tej sprawie, bo rodzina to taka wspólnota, która wymaga tego, żeby pewną jej intymność, prywatność uszanować. Państwo wkracza więc wówczas, kiedy zgodnie z zasadą pomocniczości jest to niezbędne. A w sytuacji współczesnego skomplikowania świata potrzebna jest pomoc państwa w funkcjonowaniu rodzin.

Myśmy tu wielokrotnie już mówili o jednym tylko szalonym rozwiązaniu, które w pewnym sensie nadal funkcjonuje w polskim ustawodawstwie, a które spowodowało na masową skalę rozpady rodzin – to są te słynne świadczenia rodzinne. Nie chcę do tego wracać, ale to pokazuje, że wystarczy jeden przepis prawny, który jest nieprzemysłany, który jest źle wprowadzony, żeby spowodować gigantyczne, złe skutki.

Proszę państwa, w jakiej jesteśmy sytuacji? Będę mówił bardzo krótko, zgodnie z apelem pana marszałka. Mamy sytuację taką, że bardzo wielu młodych ludzi deklaruje, iż chciałoby mieć więcej dzieci, niż rzeczywiście w ich związkach się pojawia. I mówią, że oni nie mają faktycznie wolności wyboru swojej drogi życiowej i drogi swojej rodziny, bo z różnych powodów nie stać ich na to, żeby mieć więcej dzieci, mimo że tego pragną. Rolą państwa, w moim przekonaniu, jest więc zrobić wszystko, aby wolne decyzje ludzi w sprawach rodzinnych, w sprawach prokreacyjnych były możliwe do realizacji. Co to znaczy? To znaczy, że na barki państwa spada bardzo poważne zadanie, żeby te wolne, swobodne decyzje ludzi rzeczywiście mogły być realizowane.

I otóż czego dowiadujemy się z rozmaitych badań, których jest przecież sporo? Ludzie wskazują na trudności materialne i musimy jako państwo starać się te trudności materialne rozwiązywać. Myślę tutaj o kwestii rynku pracy, o tej aktywności, którą rząd powinien przejawiać w tej sprawie jako w jednej ze spraw bardziej zasadniczych, o ile nie najbardziej zasadniczej. O tym musimy dzisiaj rozmawiać w kontekście polityki rodzinnej. Pani minister bardzo żarliwie przekazywała nam – w jednym wystąpieniu być może trudno więcej zawrzeć – pewien element polityki społecznej na rzecz rodzin, pewien element dotyczący świadczeń rodzinnych i pewnych związanych z tym problemów. Jednocześnie mamy świadomość tego, że polityka społeczna na rzecz rodzin to są i świadczenia rodzinne, i prawo rodzinne, również prawo cywilne, nawet prawo międzynarodowe, to są też kwestie rynku pracy, to są wreszcie kwestie mieszkaniowe.

Dzisiaj akurat, szczęśliwie się składa, mieliśmy pewną prezentację podczas rozpatrywania

(senator A. Szymański)

jednej z ustaw dotyczących rynku mieszkaniowego – prowadziliśmy debatę, która de facto była również debatą o polityce społecznej na rzecz rodzin. Jutro rząd będzie podejmował decyzję w kwestiach mieszkaniowych dotyczących najuboższych, bo dzisiaj mówiliśmy o średniozamożnych, a jutro będziemy mówić o najuboższych. To pokazuje, że buduje się pewne oprządkowanie prawne, które ma sprzyjać temu, żeby rodziny – ale również osoby samotne, jeżeli taki jest ich wybór życiowy – miały zapewnione to podstawowe dobro, jakim jest własne mieszkanie czy własny dom.

Tak że spektrum polityki rodzinnej to jest znacznie więcej niż świadczenia rodzinne, to jest znacznie więcej niż to, czym zajmuje się Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej. To z całą pewnością w jakimś sensie dotyczy Ministerstwa Budownictwa, ministerstwa do spraw infrastruktury, to na pewno jest też kwestia działań podejmowanych przez Ministerstwo Sprawiedliwości. Właściwie gdybyśmy przeglądali się w tym zwierciadle rodzin, to zobaczylibyśmy, że żadne ministerstwo nie jest od tego wolne. Wobec tego jednak postulowałbym, żeby rząd zastanowił się bardzo mocno nad... no, jeśli nie nad międzyresortowym zespołem, o którym krytycznie mówiła pani minister Kluzik-Rostkowska, to nad jakąś inną formułą bliskiej współpracy resortów w tej sprawie, tak żeby każda ustawa, która przechodzi przez parlament, każda inicjatywa była prześwietlana również pod kątem sytuacji rodzinnej.

Dzisiaj na przykład były rozpatrywane ustawy – za chwilę będziemy nad nimi głosować – o służbie cywilnej. Próbowałem tam dołączyć pewne propozycje – skutecznie, bo komisje były przekonane co do tego – i poprawki, które są, w moim przekonaniu, istotne z punktu widzenia rodziny. Otóż my nie chcemy, żeby wysokie stanowiska mogły piastować osoby, które były karane, ale już nie uwzględniamy tego, czy ktoś, kto w sposób ciągły i długo zaniedbuje swoje dzieci, rażąco je zaniedbuje i jest pozbawiony władz rodzicielskich, może taką funkcję sprawować. Otóż, gdybyśmy mieli międzyresortowy czy innego rodzaju zespół, który by prześwietlał wszystkie ustawy pod kątem rozwiązań prorodzinnych, być może byśmy wprowadzali również takie rozwiązania do ustaw, które nie są wprost skierowane do rodzin.

Politykę prorodzinną czy politykę społeczną na rzecz rodzin, jakkolwiek ją nazwiemy, musimy więc traktować bardzo szeroko, bo przed nami są bardzo poważne problemy. Jest problem demograficzny, jest problem tego, że ludzie nie mogą realizować swoich planów prokreacyjnych na dużą skalę, mamy problem rozpadów rodzin na ogromną, niespotykaną skalę... I pojawia się

oczywiście pytanie: czy państwo w tej sprawie jest bezradne, czy państwo jest tutaj jakąś stroną, czy nie?

Chciałbym państwu przypomnieć – bo mówiłem o tym kiedyś przy okazji pytań – że rezygnacja państwa w grudniu ubiegłego roku z posiedzeń pojednawczych w odniesieniu do rozwodów sprzyja temu, żeby rozpadały się rodziny. Daliśmy w zamian mediacje, z których ludzie prawie w ogóle nie korzystają – niemal na palcach jednej ręki można policzyć przypadki, w których ludzie skorzystali z mediacji. A więc państwo zabrało dość dobry instrument, dało żaden i w sposób opieszale wprowadza nowe instrumenty. Wiem, że rząd przygotowuje obligatoryjną mediację, ale pytanie: czy będziemy tak długo czekać na to rozwiązanie jak na rozwiązanie dotyczące urlopów macierzyńskich? Czy to może będzie rok? Ile tysięcy małżeństw w tym czasie się rozwiedzie? A za każdym tego typu rozwiedzionym małżeństwem, które ma dzieci, jest w tle jakiś los, często tragiczny. Gdybyśmy widzieli nie tylko kolosalne liczby iluś tysięcy rozwodów, nastu tysięcy rozwodów – w sytuacji, kiedy nie pomogliśmy tym ludziom, bo nie było posiedzenia pojednawczego, bo nie było odpowiednich konsultacji, bo nie było ośrodka, który pomógłby tym ludziom w odpowiedni sposób – ale widzieli za każdym takim przypadkiem konkretne dziecko, będące w tragicznej sytuacji, to być może również na te sprawy patrzylibyśmy inaczej i przyśpieszalibyśmy te słuszne projekty, które zmierzają do tego, żeby takim ludziom jak najbardziej pomóc. Nie chodzi o to, żeby spowodować sytuację, w której rozwody nie będą możliwe, ale żeby tam, gdzie jest możliwe pojednanie, między innymi ze względu na dziecko, było to możliwe. Żeby był respektowany artykuł prawny, który mówi o tym, że jeżeli rozwód czy separacja są sprzeczne z dobrem dziecka, to rozwodu nie można udzielić. Oświadczam państwu, bo taka jest moja wiedza, było to potwierdzane też na posiedzeniach komisji, że ten artykuł prawny nie jest respektowany. A więc problem wymaga również powrotu do korzystania z prawa rodzinnego, także przez sędziów, zgodnie z tym, jak to prawo wygląda.

Chciałbym tylko wymienić, bo czas mojej wypowiedzi się kończy, kilka kwestii, które wydają się ważne, jeśli chodzi o pewien system polityki społecznej dotyczący rodzin. Myślę mianowicie o takich kwestiach jak: rozwój i dostępność systemu opieki nad dzieckiem przedszkolnym, rozwinięcie usług społecznych pomagających w rozwoju rodzin, usługi zdrowotne, zwiększenie funkcji socjalnej szkoły – z całą pewnością jest to potrzebne – oraz rozwój form spędzania wolnego czasu przez dzieci i młodzież. Co jeszcze jest niezbędne? Zwiększenie współpracy rodziny i szkoły, ale także samorządu lokalnego. Szczególnie jeżeli chodzi o mniejsze ośrodki, szkoła powinna

(senator A. Szymański)

być centrum kultury, ale również powinna wspierać w rozmaity sposób rodzinę. Dalej: poprawa w zakresie zdrowia jako czynnika istotnego dla aktywnego rodzicielstwa, w tym profilaktyka wielu chorób – chorób nowotworowych, chorób krążenia itd. Ponadto: rozwój systemu wsparcia i poradnictwa rodzinnego. Nie ma w tej chwili rozwoju, kilka lat temu nastąpiła nawet dewaluacja tego systemu. Należy go rozbudować, odbudować. On jest na pewno potrzebny.

O zmianach w systemie opieki nad dzieckiem pozbawionym opieki rodzicielskiej dużo mówiła pani minister, ten temat był bardzo szeroko w tej dyskusji podejmowany. Nic tylko poprzecz i wspólnie działać, żeby ten problem został rzeczywiście jak najlepiej rozwiązany.

No ale są różne rodziny, nie tylko rodziny wielodzietne, chociaż rodziny wielodzietne są w Polsce w najtrudniejszej sytuacji. Najczęściej wymienia się, tak medialnie, rodziny, w których samotnie wychowuje się dzieci – chociaż dane wskazują na to, że w wypadku przeciętnej osoby samotnie wychowującej dzieci jest o 100% wyższy dochód niż w wypadku rodziny z trojgiem i więcej dzieci. Czyli to rodziny wielodzietne powinny być naszym oczkiem w głowie. Ale oczywiście inne rodziny również powinny nas interesować. A więc: wspieranie dostępu do edukacji, tworzenie nowoczesnej oferty oświatowej – przypomina o stypendiach, internatach, dojazdach do szkół... Pieniądze, które w szczególności są przeznaczone dla rodzin wielodzietnych, bo są pewne możliwości w ramach świadczeń rodzinnych, są niewystarczające.

Dalej: potrzebna jest współpraca w tym zakresie, również państwa, z organizacjami pozarządowymi, organizacjami prorodzinnymi. Spektrum jest duże. Powinniśmy dalej rozwijać tę współpracę, chodzi mi również o granty, które w rozmaitych ministerstwach, w tym w ministerstwie pracy, się pojawiają. Z roku na rok są to większe środki i są one coraz lepiej wykorzystywane. I warto na te cele przeznaczać w budżecie państwa więcej pieniędzy. Ale też już trzeba pomyśleć o przyszłym roku, o jeszcze większych środkach, w szczególności na te organizacje, które w zakresie wspomagania i rozwiązywania rozmaitych problemów rodzin czynią bardzo wiele.

(Wicemarszałek Marek Ziółkowski: Panie Senatorze, konkluzja, bo dziesięć minut już upłynęło.)

Tak jest. Konkluzja jest taka: skoro pamiętamy o dziecku najmłodszym, czyli dziecku poczętym, a mówiliśmy też o noworodkach, to musimy pamiętać także o tym, że się starzejemy. Nie chodzi tu tylko o naszą przyszłość. W ramach polityki rodzinnej musimy myśleć również o ludziach starych. To spektrum polityki rodzinnej jest więc

bardzo szerokie i ono dotyczy właściwie wszystkich resortów, które mamy – choć jednego w większym stopniu, a drugiego w mniejszym. Musimy pamiętać, że potrzebne są zintegrowane programy w tym zakresie, żeby w sposób sensowny pomagać w funkcjonowaniu polskich rodzin.

Chcę też zaznaczyć, że nie każdy program oznacza pieniądze, duże pieniądze. Ale pieniądze muszą być wydawane sensownie, bo czasami pieniądze wydane w sposób nierozsądny, nieprzemysłany mogą wręcz uderzać w rodziny i sprzyjać na przykład rozwodom, o czym powiedziałem w pierwszym moim zdaniu i co wykazują rozmaite dane i dokumenty. Dziękuję za uwagę.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Dziękuję bardzo.

Pan senator Mieczysław Augustyn, proszę.

Senator Mieczysław Augustyn:

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie! Pani Minister!

Platforma Obywatelska, jako partia konserwatywno-liberalna, docenia wartość rodziny. Rodzinę postrzega jako wartość, jako potencjał, jako cenny, narodowy zasób.

Dlaczego? Przede wszystkim dlatego, że to rodzina, w której się rodzimy, którą chcemy zakładać, w której żyjemy i funkcjonujemy, jest naszym oparciem. Rodzina jest naszym marzeniem. Rodzina jest dążeniem i istotą życia. Chcemy w niej przeżywać starość, czuć jej pomoc w czasach kryzysu, choroby, w końcu także w czasie śmierci. Można powiedzieć, że nie możemy wykonywać żadnej funkcji społecznej prawidłowo, jeśli nie mamy zakorzenienia w rodzinie. I z tego punktu widzenia jest ona właśnie tak bardzo bezcenna. Jeśli tak, to każdy wydatek, każde posunięcie dotyczące rodziny nie może być traktowane jako utrata jakichś pieniędzy. To przede wszystkim dobra, sensowna inwestycja. Choć trzeba uważać, w co się inwestuje, i zważać na to, żeby nieprzemysłanymi ruchami politycznymi w różnych dziedzinach nie doprowadzić do dezintegracji rodziny.

Jak cenna to wartość, przekonują nas najnowsze badania Eurostatu. Otóż, proszę państwa, ci sami Polacy, którzy twierdzą, że sprawy naszego kraju idą w złym kierunku, zadziwiają Europejczyków, bo okazują się najbardziej zadowolonym społeczeństwem w Europie. Dlaczego? Dlatego że są dobrze zakorzenieni w rodzinie, dlatego że są w niej szczęśliwi. A jeżeli tak, to inwestycja w rodzinę jest najlepszą z możliwych inwestycji. Na pewno będziemy każde takie posunięcie popierać i z zadowoleniem słyszymy o przedsięwzięciach, które pani minister tutaj przedstawiła.

(senator M. Augustyn)

Jednocześnie jednak chcielibyśmy zwrócić uwagę i bardzo mocno podkreślić, że działania na rzecz rodziny powinny mieć charakter kompleksowy. Rodzina ma dzisiaj swoje problemy – mówił o tym bardzo dużo pan senator Szymański. Można rzeczywiście pokusić się o stwierdzenie, że jesteśmy na skraju kryzysu rodziny. To się przetacza przez całą Europę, przez cały świat i dotyka także nas. I dlatego rodzina oczekuje wsparcia. Bo chodzi o to, aby utrzymała swoją siłę, abyśmy ten potencjał, który jest, utrzymali, gdy rodzina jest zdrowa, ale także żebyśmy umieli ją uzdrowić, przywracać jej funkcję wtedy, kiedy jest w kryzysie.

To, co robimy w każdej niemalże dziedzinie, w polityce finansowej, gospodarczej, społecznej, w jakiejś mierze odnosi się do rodzin. I dlatego te działania interdyscyplinarne, międzyresortowe są konieczne. A nie wychodzi to nam najlepiej. Nie wiem, jak to zorganizować. Być może ten zespół to nie jest dobry pomysł – zgoda. Jednak konieczne są nie tylko konsultacje, ale i rzetelne współdziałanie w realizacji spójnego programu.

Te zapowiedzi, że jest wreszcie diagnoza – bo martwiłem się kiedyś na posiedzeniu komisji, że przystępujemy do realizacji programu pomocy rodzinie bez diagnozy – bardzo mnie cieszą. Cieszę się, że jest ta diagnoza, bo wtedy byli tacy, którzy zaprzeczali temu, że warto ją w ogóle robić. Cieszę się, że są te konsultacje, ale jednocześnie, podobnie jak pan senator Szymański, mam obawy, czy one wystarczą. Myślę, że potrzebny jest jednak spójny program, wspólna odpowiedzialność i wspólna realizacja.

Taki kompleksowy program powinien obejmować edukację i wychowanie, budownictwo wraz z rozwiązywaniem problemów mieszkaniowych, ochronę pracy, system wspomagania w okresie wychowania dziecka, przeciwdziałanie przemocy, nie tylko wobec dzieci, ale także – przyzwyczajamy się – wobec seniorów i w ogóle wobec słabszych członków rodziny. Bo jest cała sfera patologii, mnożących się, niestety, wśród młodych członków rodzin i dotykających już teraz rodziców matki i młodych ojców, patologii takich jak narkomania czy alkoholizm. To jest kwestia opieki zdrowotnej, zwłaszcza nad dziećmi i młodzieżą. Trzeba o tym głośno mówić i alarmować, że w zakresie profilaktyki dzieje się źle, że nasze dzieci, niestety, nie trzymają się prosto i nie prezentują najlepszej kondycji. Trzeba na to zwrócić uwagę.

Cieszę się z tych słów, że do wspierania modelu rodziny wielodzietnej dołącza się także wspieranie modelu rodziny wielopokoleniowej. To jest wielki skarb. To jest właśnie, między innymi, jeden z tych zasobów. Dzięki rodzinie, czy ona będzie zastępcza, czy naturalna, zawsze będziemy mogli udzielać skutecznej pomocy dzieciom osie-

roconym w sensie społecznym, niekoniecznie w sensie biologicznym. Dzięki rodzinie wielopokoleniowej możemy zaś zapewnić pomoc seniorom, a wyż seniorów przed nami.

Bardzo dziękuję za te zapowiedzi. Liczę, że pani minister przedstawi wkrótce taki ramowy, kompleksowy program wsparcia rodziny. Jak widać po wypowiedziach moich koleżanek i kolegów, w realizacji takiego programu możecie państwo liczyć na nasze poparcie.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Dziękuję, Panie Senatorze.

Ostatni głos w dyskusji – pani senator minister Elżbieta Rafalska.

Proszę bardzo.

Senator Elżbieta Rafalska:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Długo zastanawiałam się, jak się tu znaleźć, czy jako przedstawiciel resortu, czy jako senator. Oczywiście jako senator i jako osoba, która przez wiele lat zajmowała się także zagadnieniami związanymi z rodziną.

Chciałabym podnieść kilka wątków, które pojawiały się tu w trakcie dyskusji, a zaczęć może od tego budzącego największe emocje, dotyczącego likwidacji domów dziecka.

Jestem pełna uznania i podziwu dla pani minister Kluzik, dla determinacji, jaką ona wykazuje, zakładając, że zlikwiduje domy dziecka. Ja też cały czas podkreślałam, że pierwsze, co jest możliwe, realne, wykonalne, dosyć bliskie i osiągalne, to jest likwidacja domów małego dziecka. Wydaje mi się możliwe do zrealizowania w ciągu dwóch najbliższych lat ustawowe rozwiązanie likwidujące instytucję domów małego dziecka. Takich instytucji, takich instytucjonalnych rozwiązań, w Europie Zachodniej praktycznie chyba nie ma.

Proszę pamiętać, że koszty utrzymania dziecka w domach małego dziecka sięgają średnio 4 tysięcy zł, czasami nawet około 5 tysięcy zł. Standard opieki jest tam szalenie wysoki, naprawdę są już bardzo dobre, komfortowe warunki, jest bardzo profesjonalna kadra, ale niestety ciągle jest tam obecna choroba sieroca. Nie ma takich warunków, które zastąpiłyby bezpośredni kontakt małego dziecka z bliską osobą. Niech to będzie adopcja czy pogotowie rodzinne, czy też forma opieki zastępczej, ale na pewno nie taka pomoc instytucjonalna, w której będą poprawiane warunki bytowe, podczas gdy te emocjonalne zostaną zawsze na tym samym poziomie. Rzeczywiście, z tym problemem zmagają się bardzo ostro Wrocław i z tych przykładów też należałoby skorzystać. Będą duże opory środowisk pracowniczych, o których już mówiliśmy, ale dzięki jakiemuś programowemu, systemowemu

(senator E. Rafalska)

podejściu jest to, jak myślę, do rozwiązania. Oczywiście, zawsze jest mowa o tym, że mamy dzieci z dysfunkcjami, dzieci, dla których z trudem znajdujemy możliwość adopcji. I po prostu należy dla tych dzieci znaleźć rodziny zastępcze. To byłby... Prosiłabym panią minister, żeby... Tu w resorcie też już staniemy na głowie, żeby rzeczywiście w pierwszej kolejności zostały zlikwidowane te domy małego dziecka.

Trudniejsze kwestie wiążą się z likwidacją dużych domów dla starszych dzieci, ponieważ znalezienie opieki zastępczej dla czternastolatków i piętnastolatków może być trudne, również ze względu na brak zainteresowania ze strony rodzin zastępczych. Tu musiałoby być jakieś specjalne szkolenie.

Ale właściwie nie o tym chciałabym mówić, bo o tych systemowych działaniach ze strony rządu długo i bardzo wyczerpująco mówiła pani minister. Ja zaś chciałabym zwrócić uwagę na to, podkreślić, oddać to, co jest należne samorządowi, który odgrywa niezwykle istotną rolę w realizacji tej polityki społecznej na poziomie gminy i powiatu, i powiedzieć, że wykonywanie tych zadań w ogóle nie będzie możliwe bez bardzo dobrej współpracy samorządu. Te zadania, o których mówimy, nawet placówki opiekuńczo-wychowawcze, to są zadania własne samorządu. Jeżeli samorząd nie wykaże woli zlikwidowania czy zrestrukturyzowania takiej placówki, to możemy głosić najbardziej płomienne programy, ale, powtarzam, jeżeli one nie znajdą poparcia w samorządzie, to będzie trudno. A więc warunkiem realizacji jest bardzo dobra współpraca z samorządem i szukanie korzystnych rozwiązań dla wielu stron.

Chciałabym też odnieść się do programów wspierających rodziny wielodzietne, a właściwie do mitów o rodzinach wielodzietnych. Często, gdy mówimy, że rodzina jest wielodzietna, jest tak, jak gdybyśmy za chwilę zaczęli myśleć, że w tej wielodzietnej rodzinie jest więcej patologii, więcej negatywnych zjawisk niż w innych rodzinach. Mówię to na przykładzie własnego samorządu, na przykładzie miasta Gorzowa, które przygotowało program wspierania rodzin wielodzietnych, przygotowało też bardzo dokładną diagnozę sytuacji rodzin wielodzietnych. I okazało się, że te patologiczne zjawiska, bezrobocie i inne, są w rodzinach wielodzietnych mniej nasilone niż w rodzinach przeciętnych. To było zaskakujące odkrycie dla wielu osób, które się tym zajmowały. A okazuje się, że jest tak, że rodzina wielodzietna stawia rodzicom takie wyzwania, że oni czasami bardziej się mobilizują, są zmuszeni do innych działań. Rodzina inaczej wtedy funkcjonuje.

Wydaje mi się, że ważne jest promowanie takich programów wsparcia rodzin wielodzietnych,

jakie przygotowuje samorząd, a więc stypendiów, ulg w przejazdach autobusowych, pomocy w działaniach edukacyjnych i mieszkaniowych. Czyli taki kompleksowy program. Może też należałoby nagradzać takie programy w zakresie pomocy społecznej, które przygotował właśnie samorząd terytorialny. Skoro mówimy, że pomoc społeczna, z różnych powodów, najczęściej z powodu ograniczeń finansowych i kadrowych, nie jest w stanie pomóc wszystkim potrzebującym, to z całą pewnością powinna dokonywać wyboru, komu pomagać w pierwszej kolejności. A dzisiaj wiemy na pewno, że w tej sferze ubóstwa są też rodziny wielodzietne, a to z powodu niskich płac i tego, że koszty utrzymania dzieci są wysokie. Wydaje mi się, że przygotowanie lokalnych samorządowych programów wsparcia rodzin wielodzietnych powinno być czymś, co powinno zafunkcjonować właśnie w naszej, ministerstwa pracy, rezerwie budżetowej tak, byśmy mogli takie programy samorządu terytorialnego nagradzać. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Dziękuję bardzo.

Trzy minuty. Pani senator Janina Fetlińska. Proszę bardzo.

Senator Janina Fetlińska:

Bardzo dziękuję, Panie Marszałku.

Chciałabym mówić krótko, ponieważ pan senator Augustyn bardzo pięknie mówił tutaj o rodzinie i do tego dytyrambu na cześć rodziny nie dodawałabym już nic więcej.

Otóż chciałabym powiedzieć, że jeśli jesteśmy jako naród, kraj, tacy szczęśliwi, że mamy szczęśliwe rodziny, to może spróbujemy też tradycyjnie podejść do ról kobiety i mężczyzny w rodzinie. Najczęściej jest tak, że kobiety chcą pracować, bo muszą pracować. Czy nie należałoby jednak tak kształtować politykę płac, żeby zwłaszcza ten mężczyzna, który wychowuje małe dzieci, mógł zarabiać tyle albo mieć taki dodatek, żeby jego żona mogła nie pracować zawodowo, albo pracować na *part time*, jakoś tak częściowo, na pół etatu czy na inną część etatu i żeby mogła więcej przebywać w domu? Bo ten spokój i miłość w rodzinie zależą przecież także od tego, jak to poczucie czasu jest kształtowane. Jeżeli jest czas, to można okazać więcej uczuć, stworzyć dom. Myślę, że to też jest element polityki społecznej.

I rzeczywiście mówiłam nie dłużej niż trzy minuty, Panie Marszałku. Dziękuję bardzo. (Oklaski)

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Bardzo dziękuję, Pani Senator.

Proszę państwa, zamykam dyskusję.

(wicemarszałek M. Ziółkowski)

Chciałbym raz jeszcze serdecznie podziękować pani minister za informacje, a wszystkim państwu senatorom za udział w dyskusji.

Muszę też powiedzieć, że dla mnie to będzie jeden z najciekawszych stenogramów do późniejszego przeczytania, pewnie dzisiaj wieczorem albo w ciągu najbliższych dni.

Dziękuję państwu bardzo. Kończę ten dzisiejszy punkt.

Teraz poproszę o odczytanie komunikatów, a jednocześnie informuję, że ogłaszam przerwę do godziny 18.30, o której to godzinie odbędą się głosowania.

Proszę bardzo, Panie Senatorze Sekretarzu.

Senator Sekretarz Andrzej Łuczycycki:

Komunikaty.

Uprzejmie informuję, że posiedzenie Komisji Regulaminowej, Etyki i Spraw Senatorskich odbędzie się 4 sierpnia, czyli jutro, o godzinie 12.00 w sali nr 182. Porządek obrad to wyrażenie opinii o projekcie budżetu Kancelarii Senatu na rok 2007. Podpisał: przewodniczący komisji, senator Piotr Łukasz Andrzejewski.

Następny komunikat. Wspólne posiedzenie Komisji Gospodarki Narodowej oraz Komisji Rodziny i Polityki Społecznej w sprawie rozpatrzenia wniosków do ustawy o finansowym wsparciu rodziny w nabywaniu własnego mieszkania odbędzie się po ogłoszeniu przerwy w obradach Senatu, o godzinie 17.30 w sali nr 182.

Posiedzenie Komisji Zdrowia odbędzie się w dniu dzisiejszym, bezpośrednio po ogłoszeniu przerwy, w sali nr 179.

Posiedzenie Komisji Rolnictwa i Ochrony Środowiska w sprawie rozpatrzenia wniosku zgłoszonego w toku debaty do ustawy zmieniającej ustawę o zmianie ustawy o organizacji rynku mleka i przetworów mlecznych odbędzie się w dniu dzisiejszym o godzinie 17.00 w sali nr 217.

Panie i Panowie Senatorowie, Członkowie Konwentu Seniorów, uprzejmie informuję, że marszałek Senatu zwołuje posiedzenie Konwentu Seniorów w dniu dzisiejszym, to jest 3 sierpnia 2006 r. bezpośrednio po zakończeniu obrad. Dziękuję.

Wicemarszałek Marek Ziółkowski:

Dziękuję bardzo.

Ogłaszam przerwę do 18.30.

*(Przerwa w obradach od godziny 15 minut 53
do godziny 18 minut 30)*

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Wznawiam obrady.

Wciąż jeszcze obraduje jedna z komisji, wobec tego przedłużam przerwę do godziny 19.00.

(Rozmowy na sali)

Do dziewiętnastej przedłużam przerwę, ponieważ trwa jeszcze posiedzenie jednej komisji.

*(Przerwa w obradach od godziny 18 minut 31
do godziny 19 minut 00)*

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Wznawiam obrady.

I ogłaszam pół godziny przerwy. Przerwa w obradach do godziny 19.30.

*(Przerwa w obradach od godziny 19 minut 00
do godziny 19 minut 30)*

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Wznawiam obrady.

(Senator Mieczysław Augustyn: I ogłaszam przerwę.)

Panie Senatorze, to ja prowadzę.

(Senator Mieczysław Augustyn: Przepraszam bardzo.)

Wznawiam więc obrady.

Proszę o zajmowanie miejsc.

Zgodnie z art. 48 ust. 2 pkt 8 Regulaminu Senatu, wnoszę o skreślenie punktu siedemnastego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944–1990 oraz treści tych dokumentów.

Punkt ten będzie przedmiotem obrad następnego posiedzenia Senatu w dniach 22, 23 i 24 sierpnia 2006 r., oczywiście o ile nie będzie w tej sprawie sprzeciwu.

Czy jest sprzeciw? Nie widzę.

Proszę bardzo, pan senator Lasecki.

Senator Jarosław Lasecki:

Panie Marszałku, ja w kwestii formalnej. Czy to posiedzenie mogłoby się odbyć w dniach 21, 22 i 23 sierpnia? Dziękuję bardzo.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Nie, Panie Senatorze. W tym wypadku może pan zgłosić sprzeciw wobec mojego wniosku i wtedy będziemy nad tym głosowali.

Ale z tego, co rozumiem, to nie jest sprzeciw? Dziękuję bardzo.

Senatorowie sekretarze zajęli już miejsca przy stole prezydialnym.

Powracamy do rozpatrywania punktu pierwszego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych.

Przypominam, że w przerwie w obradach odbyło się posiedzenie Komisji Rolnictwa i Ochrony Środowiska oraz Komisji Gospodarki Narodowej...

(Rozmowy na sali)

(marszałek B. Borusewicz)

Proszę o spokój.

...które ustosunkowały się do przedstawionych w toku debaty wniosków i przygotowały wspólne sprawozdanie w tej sprawie.

Przypominam też, że dyskusja nad rozpatrywaną ustawą została zamknięta i obecnie, zgodnie z art. 52 ust. 6 Regulaminu Senatu, mogą zabierać głos jedynie sprawozdawcy i wnioskodawcy.

Proszę sprawozdawcę Komisji Rolnictwa i Ochrony Środowiska oraz Komisji Gospodarki Narodowej, senatora Jerzego Chróścikowskiego, o zabranie głosu i przedstawienie uzgodnionych na posiedzeniu wniosków.

Pan senator Jerzy Chróścikowski, proszę bardzo.

Panie Senatorze...

(Senator Marek Waszkowiak: Panie Marszałku, przepraszam bardzo, ale senatora Chróścikowskiego nie ma, a posiedzenie komisji było wspólne.)

Rozumiem. To znaczy, że pan to zreferuje, tak?

Proszę bardzo.

Senator Marek Waszkowiak:

Proszę państwa, w imieniu Komisji Gospodarki Narodowej oraz Komisji Rolnictwa i Ochrony Środowiska chciałbym złożyć krótkie sprawozdanie z pracy połączonych komisji.

Połączone komisje ponownie przeanalizowały wszystkie poprawki złożone podczas prac komisji, które wtedy pracowały oddzielnie, a także wszystkie poprawki złożone w trakcie debaty podczas posiedzenia Senatu. Komisje prowadziły prace w następujący sposób: najpierw były wyjaśnienia Biura Legislacyjnego, a następnie pytania i wypowiedzi wnioskodawców oraz opinia rządu. W wyniku tych prac składamy poprawki zawarte w sprawozdaniu komisji w druku nr 207Z.

Połączone komisje wnoszą, aby Wysoki Senat poparł poprawki poparte przez połączone komisje, zawarte w druku nr 207Z. Dziękuję bardzo.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję bardzo.

Czy senatorowie wnioskodawcy lub pozostali senatorowie sprawozdawcy chcą jeszcze zabierać głos? Nie widzę chętnych.

Przystępujemy zatem do głosowania w sprawie ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych.

Przypominam, że w tej sprawie w toku debaty komisje oraz senatorowie wnioskodawcy przedstawili wnioski o wprowadzenie poprawek do ustawy.

Informuję, że zgodnie z art. 54 ust. 1 Regulaminu Senatu za chwilę zostaną przeprowadzone

kolejne głosowania nad przedstawionymi poprawkami według kolejności przepisów ustawy.

Przystępujemy do głosowania nad przedstawionymi poprawkami.

Poprawka pierwsza zmierza do tego, aby możliwość wytwarzania biopaliw ciekłych na własny użytek przez rolników uzależnić od prowadzenia działalności rolniczej w gospodarstwie rolnym, a nie – jak jest w ustawie – tylko od posiadania takiego gospodarstwa.

Jest to poprawka Komisji Rolnictwa i Ochrony Środowiska, poparta przez połączone komisje.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za? Proszę o naciśnięcie przycisku „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Proszę o naciśnięcie przycisku „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał? Proszę o naciśnięcie przycisku „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o podanie wyników.

Na 82 obecnych senatorów 81 było za, 1 – przeciw. (**Głosowanie nr 1**)

Poprawka została przyjęta.

Poprawka druga uściśla, że narodowy cel wskaźnikowy będzie określany na rok kalendarzowy.

Jest to poprawka Komisji Gospodarki Narodowej, poparta przez połączone komisje.

Proszę nacisnąć przycisk obecności.

Kto jest za? Przycisk „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał od głosu? Przycisk „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o podanie wyników.

Na 83 obecnych senatorów 83 głosowało za. (**Głosowanie nr 2**)

Poprawka została przyjęta.

Nad poprawkami trzecią i szóstą głosujemy łącznie.

Poprawki trzecia i szósta umożliwiają wytwarzanie biopaliw ciekłych na własny użytek grupie osób fizycznych, która nie będzie grupą producentów rolnych, pod warunkiem że grupa ta wytwarzać będzie biopaliwa ciekłe wyłącznie na własny użytek członków tej grupy. Ponadto grupa producentów rolnych o statusie rolnika będzie mogła wytwarzać biopaliwa ciekłe wyłącznie na własny użytek członków tej grupy.

Są to poprawki Komisji Rolnictwa i Ochrony Środowiska, poparte przez połączone komisje.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za? Przycisk „za” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał? Przycisk... Przepraszam.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał od głosu? Przycisk „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o wyniki.

Na 84 obecnych senatorów 84 było za. (**Głosowanie nr 3**)

(marszałek B. Borusewicz)

Poprawki zostały przyjęte.

Nad poprawkami czwartą i dwudziestą siódmą głosujemy łącznie.

Poprawki czwarta i dwudziesta siódma liberalizują przepis uchwalony przez Sejm, zgodnie z którym 75% biokomponentów wytworzonych z biomasy powinno pochodzić z biomasy pozyskanej na podstawie umów kontraktacji, dostawy lub z produkcji własnej. Zgodnie z zaproponowaną poprawką 50% biokomponentów wytworzonych z biomasy powinno pochodzić z biomasy pozyskanej w ten sposób.

(Rozmowy na sali)

Ja proszę o spokój, mamy przed sobą około półtorej godziny głosowań.

Obie poprawki są poprawkami Komisji Gospodarki Narodowej, popartymi przez połączone komisje.

Proszę nacisnąć przycisk obecności.

Kto jest za? Przycisk „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał? Przycisk „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o wyniki.

Na 84 obecnych senatorów 79 było za, 5 – przeciw. (**Głosowanie nr 4**)

Poprawki zostały przyjęte.

Poprawka piąta zmierza do tego, aby jakoś surowca rolniczego lub innego rodzaju biomasy nie była określona w umowie kontraktacji lub dostawy w sposób bardziej rygorystyczny niż na innych rynkach Unii Europejskiej.

Jest to poprawka mniejszości Komisji Rolnictwa i Ochrony Środowiska.

Proszę nacisnąć przycisk obecności.

Kto jest za? Proszę, przycisk „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto wstrzymał się od głosu? Proszę o naciśnięcie przycisku „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o wyniki.

Na 85 obecnych senatorów 65 było za, 18 – przeciw, 2 wstrzymało się od głosu. (**Głosowanie nr 5**)

(Głos z sali: Serdecznie państwu dziękuję.)

(Oklaski) (Rozmowy na sali)

Proszę nie przeszkadzać.

Poprawka została przyjęta.

Nad poprawką szóstą już głosowaliśmy, łącznie z poprawką trzecią.

Nad poprawkami siódmą, dziesiątą, czternastą, trzydziestą i trzydziestą drugą należy głosować łącznie. Przyjęcie tych poprawek wykluczy głosowanie nad poprawkami ósmą, jedenastą, piętnastą, dwudziestą trzecią, dwudziestą piątą, trzydziestą pierwszą i trzydziestą trzecią.

Poprawki siódma, dziesiąta, czternasta, trzydziesta i trzydziesta druga umożliwiają rolnikowi wytworzenie biopaliw ciekłych na użytek własny w ilości przekraczającej roczny limit, ale zakazują wyprowadzenia wytworzonych biopaliw ciekłych ponad limit ze składu podatkowego, w celu zużycia, w okresie roku kalendarzowego. Wysokość kary pieniężnej za złamanie tego zakazu będzie uzależniona od ilości biopaliw wyprowadzonych ze składu podatkowego ponad limit zużycia.

Poprawki te różnią się od poprawek ósmej, jedenastej, piętnastej, dwudziestej trzeciej, dwudziestej piątej, trzydziestej pierwszej i trzydziestej trzeciej tym, że zakaz dotyczy wyprowadzenia ponad limit biopaliw ciekłych ze składu podatkowego w określonym celu: w celu zużycia.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za? Proszę, przycisk „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał? Przycisk „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o wyniki.

Na 83 obecnych senatorów 2 głosowało za, 77 – przeciw, 4 wstrzymało się od głosu. (**Głosowanie nr 6**)

Poprawki nie zostały przyjęte.

W związku z tym przystępujemy do głosowania...

(Senator Krzysztof Putra: Odrzucone.)

Przepraszam. Poprawki zostały odrzucone.

W związku z tym przystępujemy do głosowania nad następnymi poprawkami.

Poprawki ósma, jedenasta, piętnasta, dwudziesta trzecia, dwudziesta piąta, trzydziesta pierwsza i trzydziesta trzecia umożliwiają rolnikowi wytworzenie biopaliw ciekłych na użytek własny w ilości przekraczającej roczny limit, ale zakazują wyprowadzenia wytworzonych biopaliw ciekłych ponad limit ze składu podatkowego. Wysokość kary pieniężnej za złamanie tego zakazu będzie uzależniona od ilości biopaliw wyprowadzonych ze składu podatkowego ponad limit. Sprawozdawczość rolników obejmie biopaliwa wytworzone, wyprowadzone ze składu podatkowego oraz zużyte na własny użytek.

Są to poprawki Komisji Rolnictwa i Ochrony Środowiska oraz Komisji Gospodarki Narodowej, poparte przez połączone komisje.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

(Głos z sali: Łącznie głosujemy.)

Kto jest za? Proszę o naciśnięcie przycisku „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał od głosu? Przycisk „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o wyniki.

(marszałek B. Borusewicz)

Na 85 obecnych senatorów 85 było za. (**Głosowanie nr 7**)

Poprawki zostały przyjęte.

Nad poprawkami dziewiątą, dwunastą, trzynastą i dwudziestą dziewiątą należy głosować łącznie.

Poprawki dziewiąta, dwunasta, trzynasta i dwudziesta dziewiąta zmierzają do uszczelnienia systemu poprzez zakazanie rolnikom sprzedaży i zbywania w innej formie biopaliw ciekłych, co obejmuje zarówno zakaz wprowadzania do obrotu – poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy – oraz zakaz sprzedaży i zbywania w innej formie biopaliw ciekłych w składach podatkowych.

Są to poprawki Komisji Rolnictwa i Ochrony Środowiska, poparte przez połączone komisje.

Proszę nacisnąć przycisk obecności.

Kto jest za? Przycisk „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał od głosu? Przycisk „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o wyniki.

Na 85 obecnych senatorów 85 było za. (**Głosowanie nr 8**)

Poprawki zostały przyjęte.

Nad poprawką dziesiątą już głosowaliśmy, łącznie z poprawkami siódmą, czternastą, trzydziestą i trzydziestą drugą.

Nad poprawką jedenastą już głosowaliśmy, łącznie z poprawkami ósmą, piętnastą, dwudziestą trzecią, dwudziestą piątą, trzydziestą pierwszą i trzydziestą trzecią.

Nad poprawką dwunastą już głosowaliśmy, łącznie z poprawkami dziewiątą, trzynastą i dwudziestą dziewiątą.

Nad poprawką trzynastą już głosowaliśmy, łącznie z poprawkami dziewiątą, dwunastą i dwudziestą dziewiątą.

Nad poprawką czternastą już głosowaliśmy, łącznie z poprawkami siódmą, dziesiątą, trzydziestą i trzydziestą drugą.

Nad poprawką piętnastą już głosowaliśmy, łącznie z poprawkami ósmą, jedenastą, dwudziestą trzecią, dwudziestą piątą, trzydziestą pierwszą i trzydziestą trzecią.

Poprawka szesnasta upoważnia ministra właściwego do spraw gospodarki do określenia w drodze rozporządzenia wartości opałowej biokomponentów i paliw ciekłych.

Jest to poprawka Komisji Rolnictwa i Ochrony Środowiska, poparta przez połączone komisje.

Poproszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za? Przycisk „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał od głosu? Przycisk „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o wyniki.

Na 83 obecnych senatorów 81 było za, 2 nie głosowało. (**Głosowanie nr 9**)

Poprawka została przyjęta.

Poprawka siedemnasta umożliwi obniżenie narodowego celu wskaźnikowego w przypadku wystąpienia na rynku nadzwyczajnych zdarzeń skutkujących zmianą warunków zaopatrzenia w surowce rolnicze lub biomasę.

Jest to poprawka dwóch komisji, poparta przez połączone komisje.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za? Proszę o naciśnięcie przycisku „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Proszę, przycisk „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto wstrzymał się od głosu? Proszę o naciśnięcie przycisku „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o wyniki.

Na 84 obecnych senatorów 84 było za. (**Głosowanie nr 10**)

Poprawka została przyjęta.

Nad poprawkami osiemnastą i dwudziestą ósmą należy głosować łącznie.

Poprawki osiemnasta i dwudziesta ósma wprowadzają obowiązek dla przedsiębiorców wprowadzających biopaliwa ciekłe na stacjach benzynowych, bez względu na liczbę tych stacji, zamieszczenia czytelnych informacji o dostępności do paliw ciekłych na tych stacjach. W ustawie uchwalonej przez Sejm obowiązek informacyjny dotyczy przedsiębiorców wprowadzających biopaliwa ciekłe na co najmniej dziesięciu stacjach paliwowych.

To są poprawki dwóch komisji, poparte przez połączone komisje.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za? Proszę, przycisk „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto wstrzymał się od głosu? Przycisk „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o wyniki.

Na 85 obecnych senatorów 85 było za. (**Głosowanie nr 11**)

Poprawki zostały przyjęte.

Nad poprawkami dziewiętnastą, dwudziestą drugą i dwudziestą czwartą należy głosować łącznie.

Poprawki dziewiętnasta, dwudziesta druga i dwudziesta czwarta wydłużają termin przekazywania przez wytwórców i producentów sprawozdań kwartalnych z trzydziestu dni do czterdziestu pięciu dni po zakończeniu kwartału oraz termin przekazywania przez rolników sprawozdań rocznych z trzydziestu dni do czterdziestu pięciu dni po zakończeniu roku kalendarzowego. Jednocześnie jako konsekwencję wydłużenia terminu dla sprawozdawczości rolników określono nowy termin przekazywania ministrom zbior-

(marszałek B. Borusewicz)

czego raportu przez prezesa Agencji Rynku Rolnego z końca lutego na dzień 15 marca.

Są to poprawki dwóch komisji, poparte przez połączone komisje.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za? Proszę, przycisk „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał od głosu? Przycisk „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o wyniki.

Na 85 obecnych senatorów 84 głosowało za, 1 nie głosował. **(Głosowanie nr 12)**

Poprawki zostały przyjęte.

Poprawka dwudziesta zmierza do tego, aby sprawozdawczość wytwórców i producentów obejmowała zagregowane koszty wytworzenia biokomponentów lub paliw ciekłych i biopaliw ciekłych.

To jest wspólna poprawka komisji, poparta przez połączone komisje.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za? Proszę o naciśnięcie przycisku „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Proszę, przycisk „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał od głosu? Proszę, przycisk „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o wyniki.

Na 84 obecnych 84 głosowało za. **(Głosowanie nr 13)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawka dwudziesta pierwsza rozszerza sprawozdawczość producentów o biopaliwa ciekłe zużyte na potrzeby własne.

Jest to poprawka Komisji Gospodarki Narodowej, poparta przez komisje.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za? Proszę nacisnąć przycisk „za” i podnieść rękę.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał od głosu? Przycisk „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o wyniki.

Na 84 obecnych senatorów 82 głosowało za, 1 nie głosował.

Poprawka została przyjęta...

(Głos z sali: Jedna osoba się wstrzymała.)

Przepraszam. Wstrzymała się jedna osoba... Jeszcze raz odczytam wyniki.

Na 84 obecnych senatorów 83 głosowało za, 1 wstrzymał się od głosu. **(Głosowanie nr 14)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawka dwudziesta druga została już przegłosowana łącznie z poprawką dziewiętnastą i dwudziestą czwartą.

Poprawka dwudziesta trzecia została już przegłosowana łącznie z poprawką ósmą, jedenastą, piętnastą, dwudziestą piątą, trzydziestą pierwszą i trzydziestą trzecią.

Poprawka dwudziesta czwarta została już przegłosowana łącznie z poprawką dziewiętnastą i dwudziestą drugą.

Poprawka dwudziesta piąta została już przegłosowana łącznie z poprawką ósmą, jedenastą, piętnastą, dwudziestą trzecią, trzydziestą pierwszą i trzydziestą trzecią.

Poprawka dwudziesta szоста eliminuje z ustawy przepis upoważniający Radę Ministrów do określenia w drodze rozporządzenia zasad użycia biopaliw ciekłych lub innych paliw odnawialnych przez pojazdy znajdujące się w dyspozycji administracji państwowej i jednostek samorządu terytorialnego oraz podległych im jednostek organizacyjnych. Jest to poprawka senatora Waszkowiaka, poparta przez połączone komisje.

Proszę o naciśnięcie przycisku „przeciw”... Przepraszam, to nie przycisk „przeciw”.

(Wesołość na sali)

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za? Proszę, przycisk „przeciw”...

(Wesołość na sali)

(Głos z sali: Kto jest za – głosuje przeciw.)

(Wesołość na sali)

Przepraszam najmocniej.

Kto jest za? Proszę, przycisk „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał od głosu? Przycisk „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

(Senator Ryszard Bender: To już zmęczenie marszałka.)

Proszę o podanie wyników.

Na 84 obecnych 84 głosowało za. **(Głosowanie nr 15)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawka trzydziesta czwarta wprowadza zmianę w ustawie o podatku akcyzowym polegającą na umożliwieniu wystąpienia przez rolnika niebędącego podatnikiem podatku od towarów i usług w wnioskiem o wydanie pozwolenia na prowadzenie składu podatkowego, w którym będzie wyłącznie wytwarzał na własny użytek ester lub czysty olej roślinny.

Jest to poprawka Komisji Rolnictwa i Ochrony Środowiska, poparta przez połączone komisje.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za? Proszę, przycisk „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto wstrzymał się od głosu? Proszę, przycisk „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o wyniki.

(marszałek B. Borusewicz)

Na 84 obecnych 84 głosowało za (**Głosowanie nr 16**)

Poprawka została przyjęta.

Przyjęcie poprawki trzydziestej piątej kluczowy głosowanie nad poprawką trzydziestą szóstą.

Poprawka trzydziesta piąta eliminuje obowiązek uwzględnienia przez Radę Ministrów w programie promocji biopaliw wsparcia dla transportu publicznego działającego w aglomeracjach miejskich, w uzdrowiskach, na obszarach chroniących środowisko naturalne, wykorzystującego biopaliwa ciekłe lub inne paliwa odnawialne w ilości co najmniej dwukrotnie wyższej od celów określonych w narodowym celu wskaźnikowym.

Jest to poprawka Komisji Gospodarki Narodowej.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za? Proszę, przycisk „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał od głosu? Przycisk „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o wyniki.

Na 85 obecnych senatorów 13 głosowało za, 70 – przeciw, 2 wstrzymało się od głosu. (**Głosowanie nr 17**)

Poprawka została odrzucona.

Poprawka trzydziesta szоста doprecyzowuje przepis i dostosowuje jego treść do istniejącej sytuacji faktycznej.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za? Proszę, przycisk „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał od głosu? Przycisk „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o wyniki.

Na 85 obecnych senatorów 83 głosowało za, 2 wstrzymało się od głosu. (**Głosowanie nr 18**)

Poprawka została przyjęta.

Poprawka trzydziesta siódma, pana senatora Bieli, ma na celu wprowadzenie do dnia 30 kwietnia 2013 r. obowiązku pochodzenia surowców rolniczych lub biomasy wyłącznie z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za? Proszę o naciśnięcie przycisku „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Proszę o naciśnięcie przycisku „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał od głosu? Przycisk „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o wyniki.

Na 85 obecnych senatorów 13 głosowało za, 69 – przeciw, 2 wstrzymało się od głosu, 1 nie głosował*. (**Głosowanie nr 19**)

Poprawka została odrzucona.

Przystępujemy do głosowania nad podjęciem uchwały w sprawie ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych w całości, ze zmianami wynikającymi z przyjętych poprawek.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa senatorów jest za podjęciem uchwały? Proszę o naciśnięcie przycisku „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał od głosu? Proszę, przycisk „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 85 obecnych 85 głosowało za. (**Głosowanie nr 20**)

Wobec wyników głosowania stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych.

Powracamy do rozpatrywania punktu drugiego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw.

Przypominam, że w przerwie w obradach odbyło się posiedzenie Komisji Gospodarki Narodowej, która ustosunkowała się do przedstawionych w toku debaty wniosków i przygotowała sprawozdanie w tej sprawie.

Przypominam też, że dyskusja nad rozpatrywaną ustawą została zamknięta i obecnie, zgodnie z art. 52 ust. 6 Regulaminu Senatu, mogą zabrać głos jedynie sprawozdawcy i wnioskodawcy.

Proszę sprawozdawcę Komisji Gospodarki Narodowej senatora Jerzego Szmita o zabranie głosu i przedstawienie uzgodnionych na posiedzeniu wniosków.

Senator Jerzy Szmit:

Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

Na posiedzeniu Komisji Gospodarki Narodowej rozpatrzono poprawki, które wpłynęły w trakcie procedowania nad ustawą.

Komisja rekomenduje następujące poprawki: pierwszą, trzecią, czwartą, piątą, szóstą, siódmą, dziewiątą, jedenastą i dwunastą. Komisja jest przeciwna wnioskowi pierwszemu, który mówi o przyjęciu ustawy bez poprawek.

Poprawki, które zostały zarekomendowane, mają umożliwić systemowe podjęcie kontroli jakości paliw w trakcie transportu, czego dotychczasowe rozwiązania ustawowe nie przewidywały. Dziękuję bardzo.

*Marszałek przeczytał omyłkowo: Na 85 obecnych senatorów 13 głosowało za, 69 – przeciw, 2 wstrzymało się od głosu.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję, Panie Senatorze.

Czy senatorowie wnioskodawcy chcą jeszcze zabrać głos? Nie widzę zgłoszeń.

Przystępujemy zatem do głosowania w sprawie ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw.

Przypominam, że w tej sprawie w toku debaty zostały przedstawione następujące wnioski: senator Marek Waszkowiak oraz senator Andrzej Mazurkiewicz wnosili o przyjęcie ustawy bez poprawek, a Komisja Gospodarki Narodowej oraz senator Jerzy Szmit przedstawili wnioski o wprowadzenie poprawek do ustawy.

Informuję, że zgodnie z art. 54 ust. 1 Regulaminu Senatu w pierwszej kolejności zostanie przeprowadzone głosowanie nad wnioskiem o przyjęcie ustawy bez poprawek, a następnie, w wypadku odrzucenia tego wniosku, nad przedstawionymi poprawkami według kolejności przepisów ustawy.

Przystępujemy do głosowania nad wnioskiem o przyjęcie ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw bez poprawek.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem przedstawionego wniosku? Proszę o naciśnięcie przycisku „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Proszę o naciśnięcie przycisku „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał od głosu? Proszę, przycisk „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 84 obecnych senatorów 2 głosowało za, 80 – przeciw, 2 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 21)**

Stwierdzam, że wniosek został odrzucony.

Wobec odrzucenia wniosku o przyjęcie ustawy bez poprawek przystępujemy do głosowania nad przedstawionymi poprawkami.

Poprawki pierwsza, trzecia, czwarta, piąta, szósta, siódma, dziewiąta, jedenasta i dwunasta mają na celu umożliwienie przeprowadzania kontroli jakości paliwa transportowanego. Kontrola będzie przeprowadzana na wniosek policji, w toku czynności przez nią wykonywanych.

Są to poprawki senatora Szmita, poparte przez komisję.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za? Przycisk „za” i podniesienie ręki.

Kto przeciw? Przycisk „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał od głosu? Przycisk „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o wyniki.

Na 83 obecnych 83 głosowało za. **(Głosowanie nr 22)**

Poprawki zostały przyjęte.

(Głos z sali: Teraz całość.)

Przystępujemy do głosowania nad podjęciem uchwały w sprawie ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw w całości, ze zmianami wynikającymi z przyjętych poprawek.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za? Proszę, przycisk „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał od głosu? Proszę, przycisk „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 84 obecnych senatorów 83 głosowało za, 1 – przeciw. **(Głosowanie nr 23)**

Wobec wyników głosowania stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw.

Powracamy do rozpatrywania punktu trzeciego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym.

Przypominam, że w przerwie w obradach odbyło się posiedzenie Komisji Gospodarki Narodowej, która ustosunkowała się do przedstawionych w toku debaty wniosków i przygotowała sprawozdanie w tej sprawie.

Przypominam też, że dyskusja nad rozpatrywaną ustawą została zamknięta i obecnie, zgodnie z art. 52 ust. 6 Regulaminu Senatu, mogą zabrać głos jedynie sprawozdawcy i wnioskodawcy.

Proszę sprawozdawcę Komisji Gospodarki Narodowej senatora Jerzego Szymurę o zabranie głosu i przedstawienie uzgodnionych na posiedzeniu wniosków.

Senator Jerzy Szymura:

Szanowny Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Komisja Gospodarki Narodowej na swoim posiedzeniu rozpatrywała ponownie wnioski mniejszości oraz wnioski pana senatora Bieli. W wyniku głosowania komisja większością głosów podjęła uchwałę, w której rekomenduje przyjęcie ustawy bez poprawek. Dziękuję bardzo.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję bardzo.

Proszę sprawozdawcę mniejszości komisji senatora Andrzeja Gołasia o zabranie głosu i przedstawienie wniosków mniejszości komisji.

Senator Andrzej Gołaś:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

W toku debaty w komisji mniejszość zgłosiła wnioski, które, w związku z pewnymi niedopracowaniami legislacyjnymi, miały przede wszystkim zapewnić prawa pracownicze. I te wnioski mniejszości zostały zgłoszone. Dziękuję bardzo.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję.

Proszę drugiego sprawozdawcę mniejszości komisji senatora Adama Bielę o zabranie głosu i przedstawienie wniosków mniejszości komisji.

Senator Adam Biela:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Przedstawione przeze mnie wnioski poparte przez mniejszość komisji zmierzają do zachowania wysokiej jakości kontroli dzięki niezwalnianiu pracowników, którzy są aktualnie zatrudnieni. Poprawki te są związane z tym, że wykształcenie nowego pracownika w nadzorze bankowym jest zbyt kosztowne. Czyli chodzi tu o pewne korzyści budżetowe wynikające z przyjęcia tych poprawek, jak również o dbałość w tych sprawach, jako że przedmiotem nadzoru bankowego będzie olbrzymia masa kapitałowa, rzędu 85 miliardów zł. I to jest jedna z trosk, które przyświecały złożeniu tych poprawek. Dziękuję bardzo.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję.

Czy pan senator chce jeszcze zabrać głos jako senator wnioskodawca? Nie. Dziękuję.

Przystępujemy do głosowania w sprawie ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym.

Przypominam, że w tej sprawie w toku debaty zostały przedstawione następujące wnioski: komisja wnosiła o przyjęcie ustawy bez poprawek, zaś mniejszość komisji oraz senator wnioskodawca Adam Biela przedstawili wnioski o wprowadzenie poprawek do ustawy.

Informuję, że zgodnie z art. 54 ust. 1 Regulaminu Senatu w pierwszej kolejności zostanie przeprowadzone głosowanie nad wnioskiem o przyjęcie ustawy bez poprawek, a następnie, w wypadku odrzucenia tego wniosku, nad przedstawionymi poprawkami według kolejności przepisów ustawy.

Przystępujemy do głosowania nad wnioskiem Komisji Gospodarki Narodowej, popartym przez komisję, o przyjęcie ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym bez poprawek.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem przedstawionego wniosku? Proszę o naciśnięcie przycisku „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Proszę, przycisk „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał od głosu? Proszę o naciśnięcie przycisku „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 85 obecnych senatorów 50 głosowało za, 35 – przeciw. **(Głosowanie nr 24)**

Wobec wyników głosowania stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym.

Powracamy do rozpatrywania punktu czwartego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o służbie cywilnej.

Przypominam, że w przerwie w obradach odbyło się posiedzenie Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej, która ustosunkowała się do wniosków przedstawionych w toku debaty i przygotowała sprawozdanie w tej sprawie.

Przypominam, że dyskusja nad rozpatrywaną ustawą została zamknięta i obecnie, zgodnie z art. 52 ust. 6 Regulaminu Senatu, mogą zabrać głos jedynie sprawozdawcy i wnioskodawcy.

Proszę sprawozdawcę Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej senatora Janusza Kubiaka o zabranie głosu i przedstawienie uzgodnionych na posiedzeniu wniosków.

Senator Janusz Kubiak:

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie!

Komisja Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej wnosi, zgodnie z tym, jak to przedstawiono w druku nr 216Z, o przyjęcie przez Senat zawartych w punkcie oznaczonym rzymską dwójką poprawek: pierwszej, trzeciej, czwartej, piątej, szóstej, dziesiątej, jedenastej, dwunastej, osiemnastej, dwudziestej, dwudziestej pierwszej, dwudziestej drugiej, dwudziestej trzeciej, dwudziestej siódmej, dwudziestej ósmej, dwudziestej dziewiątej, trzydziestej, trzydziestej drugiej, trzydziestej trzeciej.

Ponadto w toku debaty w komisji zostały zgłoszone wnioski mniejszości, między innymi senatora Rockiego. Zestawienie tych wniosków znajduje się w tymże druku.

Należy jeszcze dodać, że poprawki jedenasta i dwunasta zostały wprowadzone przez senatorów, ta sprawa nie była wprowadzona w Sejmie. Dziękuję.

Marszałek Bogdan Borusewicz:

Dziękuję, Panie Senatorze.

Czy senatorowie wnioskodawcy chcą jeszcze zabrać głos? Nie widzę zgłoszeń.

(Senator Krzysztof Putra: Głosujemy.)

Przystępujemy do głosowania w sprawie ustawy o służbie cywilnej.

Przypominam, że w tej sprawie w toku debaty przedstawiono następujące wnioski: senator wnioskodawca Marek Rocki przedstawił wniosek o odrzucenie ustawy, a Komisja Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej oraz senatorowie wnioskodawcy przedstawili wnioski o wprowadzenie poprawek do ustawy.

Informuję, że zgodnie z art. 54 ust. 1 Regulaminu Senatu w pierwszej kolejności zostaną roz-

(marszałek B. Borusewicz)

patrzone głosowania nad wnioskiem o odrzucenie ustawy, a następnie, w przypadku odrzucenia tego wniosku, nad przedstawionymi poprawkami według kolejności przepisów ustawy.

Przystępujemy do głosowania nad wnioskiem senatora Marka Rockiego o odrzucenie ustawy o służbie cywilnej.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem przedstawionego wniosku? Proszę o naciśnięcie przycisku „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Proszę o naciśnięcie przycisku „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał od głosu? Proszę o naciśnięcie przycisku „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o podanie wyników głosowania.

82 obecnych senatorów, 27 głosowało za, 55 – przeciw. **(Głosowanie nr 25)**

Wniosek został odrzucony.

Wobec odrzucenia wniosku o odrzucenie ustawy przystępujemy do głosowania nad przedstawionymi poprawkami.

Poprawka pierwsza ma charakter precyzujący.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za? Przycisk „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał od głosu? Przycisk „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o wyniki.

85 obecnych, 83 – za, 1 wstrzymał się od głosu, 1 nie głosował. **(Głosowanie nr 26)**

Poprawka została przyjęta.

Nad poprawkami drugą i siedemnastą głosujemy łącznie.

Poprawka druga ma na celu umożliwienie obywatelom państwa członkowskiego Unii Europejskiej innego niż Polska zatrudnienia na stanowiskach urzędniczych w służbie cywilnej. Jednocześnie w poprawce zastrzega się, że zatrudnienie na określonych stanowiskach może być uzależnione od posiadania obywatelstwa polskiego. Poprawka siedemnasta jest konsekwencją poprawki drugiej.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za? Przycisk „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał od głosu? Przycisk „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o wyniki.

84 obecnych, 30 – za, 54 – przeciw. **(Głosowanie nr 27)**

Poprawki zostały odrzucone.

Poprawka trzecia uzupełnia katalog wymogów, jakie musi spełnić osoba, która może być zatrudniona w służbie cywilnej, oraz uzupełnia li-

stę przesłanek powodujących wygaśnięcie stosunku pracy urzędnika służby cywilnej.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za? Przycisk „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał od głosu? Przycisk „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o wyniki.

82 obecnych, 81 – za, 1 – przeciw. **(Głosowanie nr 28)**

Poprawka została przyjęta.

Nad poprawkami czwartą i osiemnastą będziemy głosować łącznie.

Poprawki czwarta i osiemnasta rozszerzają katalog wymogów, jakie musi spełnić osoba, która może być zatrudniona w służbie cywilnej, oraz uzupełniają listę przesłanek powodujących rozwiązanie stosunku pracy urzędnika w służbie cywilnej.

Poproszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za? Proszę przycisk „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał od głosu? Przycisk „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o wyniki.

85 obecnych senatorów, 60 – za, 22 – przeciw, 2 wstrzymało się od głosu, 1 nie głosował. **(Głosowanie nr 29)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawka piąta wskazuje sąd właściwy do rozpatrywania sporów w zakresie postępowania kwalifikacyjnego.

Przycisk obecności.

Kto jest za? Przycisk „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał od głosu? Przycisk „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o wyniki.

84 – obecnych, 31 – za, 52 – przeciw, 1 wstrzymał się od głosu. **(Głosowanie nr 30)**

Poprawka została odrzucona.

Poprawka szósta poszerza zakres kompetencji szefa Kancelarii Prezesa Rady Ministrów.

Proszę nacisnąć przycisk obecności.

Kto jest za? Przycisk „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał od głosu? Przycisk „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o wyniki.

84 obecnych, 84 – za. **(Głosowanie nr 31)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawka siódma poszerza zakres kompetencji szefa Kancelarii Prezesa Rady Ministrów.

Przycisk obecności.

Kto jest za? Przycisk „za” i podniesienie ręki.

(marszałek B. Borusewicz)

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał? Przycisk „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o wyniki.

83 obecnych senatorów, 28 – za, 52 – przeciw, 3 wstrzymało się od głosu. (**Głosowanie nr 32**)

Poprawka została odrzucona.

Także poprawka ósma poszerza zakres kompetencji szefa Kancelarii Prezesa Rady Ministrów.

Przycisk obecności.

Kto jest za? Przycisk „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał? Przycisk „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o wyniki.

85 obecnych, 33 – za, 50 – przeciw, 2 wstrzymało się od głosu. (**Głosowanie nr 33**)

Poprawka została odrzucona.

Poprawka dziewiąta wynika z konieczności zapewnienia sprawnej obsługi szefa Kancelarii Prezesa Rady Ministrów, zarówno w sferze organizacyjnej, jak i kadrowej, w wykonywaniu zadań dotyczących służby cywilnej.

Proszę nacisnąć przycisk obecności.

Kto jest za? Przycisk „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał od głosu? Przycisk „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o wyniki.

85 obecnych senatorów, 48 – za, 32 – przeciw, 4 wstrzymało się od głosu, 1 nie głosował. (**Głosowanie nr 34**)

Poprawka została przyjęta.

Poprawka dziesiąta wydłuża z dziesięciu do czternastu dni termin składania dokumentów w naborze pracowników na wolne stanowiska pracy w służbie cywilnej.

Proszę nacisnąć przycisk obecności.

Kto jest za? Przycisk „za” i podniesienie ręki.

Kto przeciw? Przycisk „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał od głosu? Przycisk „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o wyniki.

85 obecnych, 85 – za. (**Głosowanie nr 35**)

Poprawka została przyjęta.

Nad poprawkami jedenastą i dwunastą głosujemy łącznie.

Poprawki jedenasta i dwunasta poszerzają zakres informacji o kandydatach oraz o wyniku naboru, jakie będą podlegały upowszechnieniu.

Proszę nacisnąć przycisk obecności.

Kto jest za? Przycisk „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał od głosu? Przycisk „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o wyniki.

85 obecnych, 84 głosowało za, 1 – przeciw.

(**Głosowanie nr 36**)

Poprawka została przyjęta.

Poprawka trzynasta ma na celu wprowadzenie obligatoryjnej służby przygotowawczej dla osób podejmujących po raz pierwszy pracę w służbie cywilnej, ponadto ustala czas trwania służby przygotowawczej na sześć miesięcy oraz wprowadza egzamin kończący tę służbę.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za? Proszę o naciśnięcie przycisku „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto wstrzymał się od głosu? Przycisk „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o wyniki.

84 obecnych, 31 głosowało za, 53 – przeciw.

(**Głosowanie nr 37**)

Poprawka została odrzucona.

Poprawka czternasta zmierza do tego, aby w trakcie postępowania kwalifikacyjnego były sprawdzane ogólne predyspozycje pracowników niezbędne do wypełniania zadań służby cywilnej, a nie predyspozycje kierownicze w tym zakresie.

Proszę nacisnąć przycisk obecności.

Kto jest za? Przycisk „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał od głosu? Przycisk „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o wyniki.

84 obecnych, 29 – za, 55 – przeciw. (**Głosowanie nr 38**)

Poprawka została odrzucona.

Nad poprawkami piętnastą i szesnastą głosujemy łącznie.

Poprawki piętnasta i szesnasta wprowadzają dodatkowe punkty w postępowaniu kwalifikacyjnym i dla pracowników służby cywilnej ubiegających się o mianowanie.

Proszę nacisnąć przycisk obecności.

Kto jest za? Przycisk „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał od głosu? Przycisk „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o wyniki.

85 obecnych, 32 głosowało za, 53 – przeciw.

(**Głosowanie nr 39**)

Poprawka została odrzucona.

Poprawka dziewiętnasta odmiennie określa organ, który będzie informowany o poleceniu służbowym, którego wykonanie prowadziło do popełnienia przestępstwa lub wykroczenia.

(marszałek B. Borusewicz)

Przycisk obecności.

Kto jest za? Przycisk „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał od głosu? Przycisk „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o wyniki.

85 obecnych senatorów, 32 – za, 53 – przeciw.

(Głosowanie nr 40)

Poprawka została odrzucona.

Poprawka dwudziesta liberalizuje zakaz dotyczący pełnienia funkcji w związkach zawodowych przez urzędników służby cywilnej, ograniczając go do pełnienia funkcji wyższych niż na szczeblu zakładowym lub międzyzakładowym.

Przycisk obecności.

Kto jest za? Przycisk „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto wstrzymał się od głosu? Przycisk „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o wyniki.

85 obecnych senatorów, 64 – za, 6 – przeciw, 15 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 41)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawka dwudziesta pierwsza rozciąga na służbę publiczną zakaz dotyczący powstania stosunku podległości służbowej między krewnymi.

Przycisk obecności.

Kto jest za? Przycisk „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto wstrzymał się od głosu? Przycisk „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o wyniki.

85 obecnych senatorów, 84 – za, 1 wstrzymał się od głosu. **(Głosowanie nr 42)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawki dwudziesta druga i dwudziesta trzecia mają na celu uaktualnienie odesłania w związku z toczącymi się pracami nad nową ustawą lustracyjną.

Proszę nacisnąć przycisk obecności.

Kto jest za? Proszę nacisnąć przycisk „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto wstrzymał się od głosu? Przycisk „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o wyniki.

85 obecnych senatorów, 82 – za, 1 – przeciw, 2 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 43)**

Poprawki zostały przyjęte.

Poprawka dwudziesta czwarta wprowadza dodatkowe uprawnienia dla urzędników służby cywilnej w postaci dodatkowego urlopu wypoczynkowego. Poprawka trzydziesta pierwsza jest konsekwencją dotyczącą przepisu przejściowego.

Nad poprawkami dwudziestą czwartą i trzydziestą pierwszą głosujemy łącznie.

Proszę nacisnąć przycisk obecności.

Kto jest za? Przycisk „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał od głosu? Przycisk „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o wyniki.

85 obecnych senatorów, 27 – za, 57 – przeciw, 1 wstrzymał się od głosu. **(Głosowanie nr 44)**

Poprawki zostały odrzucone.

Poprawka dwudziesta piąta ma na celu wprowadzenie dodatkowego uprawnienia dla urzędników służby cywilnej w postaci płatnego urlopu dla poratowania zdrowia.

Przycisk obecności.

Kto jest za? Przycisk „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto wstrzymał się od głosu? Przycisk „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o wyniki.

84 obecnych senatorów, 28 – za, 55 – przeciw, 1 wstrzymał się od głosu. **(Głosowanie nr 45)**

Poprawka została odrzucona.

Poprawka dwudziesta szósta uzupełnia ustawę o przepis, który wskazuje przesłanki wygaśnięcia członkostwa w Wyższej Komisji Dyscyplinarnej.

Proszę nacisnąć przycisk obecności.

Kto jest za? Przycisk „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał od głosu? Przycisk „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o wyniki.

85 obecnych senatorów, 27 – za, 56 – przeciw, 2 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 46)**

Poprawka została odrzucona.

Poprawka dwudziesta siódma zmierza do tego, aby członkowie korpusu służby cywilnej mogli być przenoszeni wyłącznie na stanowiska urzędników państwowych zatrudnionych na podstawie umowy o pracę.

Proszę nacisnąć przycisk obecności.

Kto jest za? Proszę o naciśnięcie przycisku „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto wstrzymał się od głosu? Przycisk „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o wyniki.

85 obecnych senatorów, 84 – za, 1 nie głosował. **(Głosowanie nr 47)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawka dwudziesta ósma ma na celu skorelowanie prac nad ustawą o służbie cywilnej z pracami dotyczącymi nowej ustawy lustracyjnej.

Proszę nacisnąć przycisk obecności.

(marszałek B. Borusewicz)

Kto jest za? Przycisk „za” i podniesienie ręki.
Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał od głosu? Przycisk „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o wyniki.

85 obecnych senatorów, 84 głosowało za, 1 wstrzymał się od głosu. **(Głosowanie nr 48)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawka dwudziesta dziewięta w sposób prawidłowy, poprzez korektę odesłań, określa zakres uprawnień przysługujących ekspertom i aplikantom eksperckim określonym w ustawie – Prawo własności przemysłowej.

Proszę nacisnąć przycisk obecności.

Kto jest za? Przycisk „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał od głosu? Przycisk „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o wyniki.

84 obecnych, 84 – za. **(Głosowanie nr 49)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawka trzydziesta koryguje w ustawie o finansach publicznych błędne odesłanie.

Proszę nacisnąć przycisk obecności.

Kto jest za? Przycisk „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw” i podniesienie ręki.

Proszę o wyniki głosowania.

82 obecnych senatorów, 81 głosowało za, 1 nie głosował. **(Głosowanie nr 50)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawka trzydziesta druga redaguje przepis przejściowy w sposób zgodny z zasadami techniki legislacyjnej.

Proszę nacisnąć przycisk obecności.

Kto jest za? Przycisk „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał od głosu? Przycisk „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o wyniki głosowania.

85 obecnych senatorów, wszyscy głosowali za. **(Głosowanie nr 51)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawka trzydziesta trzecia ma na celu ujednolicenie terminologii ustawy.

Proszę nacisnąć przycisk obecności.

Kto jest za? Proszę, przycisk „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał od głosu? Przycisk „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o wyniki głosowania.

Na 85 obecnych senatorów wszyscy głosowali za. **(Głosowanie nr 52)**

Poprawka została przyjęta.

Nad poprawkami trzydziestą czwartą i trzydziestą piątą głosujemy łącznie.

Wynikają one z konieczności dostosowania wprowadzenia nowego systemu ustalania wynagrodzeń w służbie cywilnej do terminarza prac nad projektem ustawy budżetowej.

Proszę, przycisk obecności.

Kto jest za? Przycisk „za” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał od głosu? Przycisk „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

(Głos z sali: A przeciw?)

Przepraszam, jeszcze raz, powtarzam głosowanie.

Proszę nacisnąć przycisk obecności...

(Rozmowy na sali)

Chwilę poczekamy. Dobrze, teraz jeszcze powtórzmy.

Proszę, przycisk obecności.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za? Proszę o naciśnięcie przycisku „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Proszę o naciśnięcie przycisku „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał od głosu? Proszę o naciśnięcie przycisku „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o wyniki głosowania.

Na 85 obecnych senatorów 54 głosowało za, 28 – przeciw, 3 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 53)**

Poprawki zostały przyjęte.

Przystępujemy do głosowania nad podjęciem uchwały w sprawie ustawy o służbie cywilnej w całości, ze zmianami wynikającymi z przyjętych poprawek.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem projektu uchwały? Proszę o naciśnięcie przycisku „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Proszę o naciśnięcie przycisku „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał od głosu? Proszę o naciśnięcie przycisku „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o podanie wyników głosowania.

85 obecnych senatorów, 58 głosowało za, 27 – przeciw. **(Głosowanie nr 54)**

Wobec wyników głosowania stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o służbie cywilnej.

(Przewodnictwo obrad obejmuje wicemarszałek Ryszard Legutko)

Wicemarszałek Ryszard Legutko:

Powracamy do rozpatrywania punktu piątego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o państwowym zasobie kadrowym i wysokich stanowiskach państwowych.

Przypominam, że w przerwie w obradach odbyło się posiedzenie Komisji Samorządu Teryto-

(wicemarszałek R. Legutko)

rialnego i Administracji Państwowej, która ustosunkowała się do przedstawionych w toku debaty wniosków i przygotowała sprawozdanie w tej sprawie.

Dyskusja nad rozpatrywaną ustawą została zamknięta i obecnie, zgodnie z art. 52 ust. 6 Regulaminu Senatu, głos mogą zabrać jedynie sprawozdawcy i wnioskodawcy.

Proszę sprawozdawcę Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej senatora Janusza Kubiaka o zabranie głosu i przedstawienie uzgodnionych na posiedzeniu wniosków.

Senator Janusz Kubiak:

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie!

Komisja Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej raczy wnieść o przyjęcie poprawek wymienionych we wniosku oznaczonym rzymską dwójką. Poprawek w tym wniosku jest wiele, bo aż siedemdziesiąt dwie.

W punkcie oznaczonym rzymską jedynką jest wniosek o odrzucenie ustawy.

W trakcie debaty komisji senator Szmit wycofał jedną swoją poprawkę, a także zmodyfikował dwie poprawki. Nie będę przytaczał państwu całości, bo uważam, iż każdy z senatorów ma druk przed sobą. Nie chcę już przedłużać. Dziękuję.

Wicemarszałek Ryszard Legutko:

Dziękuję bardzo.

W trakcie dyskusji wnioski zgłosili panowie senatorowie: Rocki, Mazurkiewicz, Szmit, Szymański, Adamczyk, Chróścikowski.

Czy któryś z panów senatorów wnioskodawców chciałby jeszcze zabrać głos? Nie, dziękuję.

Przypominam, że senator Jerzy Szmit wycofał swoją poprawkę opisaną jako czwartą w druku nr 217Z.

Zgodnie z art. 52 ust. 7 Regulaminu Senatu każdy senator może podtrzymać wycofany wniosek, przejmując uprawnienia dotychczasowego wnioskodawcy.

Czy ktoś z państwa senatorów chce podtrzymać wycofany wniosek? Nie widzę chętnych.

Przystępujemy do głosowania w sprawie ustawy o państwowym zasobie kadrowym i wysokich stanowiskach państwowych.

Przypominam, że w tej sprawie w toku debaty przedstawiono następujące wnioski: senator wnioskodawca Marek Rocki przedstawił wniosek o odrzucenie ustawy, Komisja Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej oraz senatorowie wnioskodawcy przedstawili wnioski o wprowadzenie poprawek do ustawy.

Informuję, że zgodnie z art. 54 ust. 1 Regulaminu Senatu w pierwszej kolejności zostanie przeprowadzone głosowanie nad wnioskiem o odrzucenie ustawy, a następnie, w wypadku odrzucenia tego wniosku, nad przedstawionymi poprawkami według kolejności przepisów ustawy.

Przystępujemy do głosowania nad wnioskiem senatora Marka Rockiego o odrzucenie ustawy o państwowym zasobie kadrowym i wysokich stanowiskach państwowych.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem przedstawionego wniosku? Proszę o naciśnięcie przycisku „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Proszę o naciśnięcie przycisku „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał od głosu? Proszę o naciśnięcie przycisku „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 82 obecnych senatorów 28 głosowało za, 53 – przeciw, 1 wstrzymał się od głosu. **(Głosowanie nr 55)**

Wniosek został odrzucony.

Wobec odrzucenia wniosku o odrzucenie ustawy przystępujemy do głosowania nad przedstawionymi poprawkami.

Poprawka pierwsza ma charakter redakcyjny.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za? Proszę o naciśnięcie przycisku „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Proszę o naciśnięcie przycisku „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał od głosu? Proszę o naciśnięcie przycisku „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 82 obecnych senatorów wszyscy głosowali za. **(Głosowanie nr 56)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawka druga wskazuje na sąd właściwy do rozpatrywania sporów dotyczących egzaminów i konkursów do państwowego zasobu kadrowego.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za? Proszę o naciśnięcie przycisku „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Proszę o naciśnięcie przycisku „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał od głosu? Proszę o naciśnięcie przycisku „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 81 obecnych senatorów 28 głosowało za, 53 – przeciw. **(Głosowanie nr 57)**

Poprawka została odrzucona.

Poprawka trzecia ma na celu umożliwienie stosowania ustawy do innych stanowisk nadzorowanych przez prezesa Rady Ministrów lub podległych prezesowi Rady Ministrów.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za? Proszę o naciśnięcie przycisku „za” i podniesienie ręki.

(wicemarszałek R. Legutko)

Kto jest przeciw? Proszę o naciśnięcie przycisku „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał od głosu? Proszę o naciśnięcie przycisku „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o podanie wyników głosowania.

82 obecnych senatorów, 76 głosowało za, 5 – przeciw, 1 wstrzymał się od głosu. (**Głosowanie nr 58**)

Poprawka została przyjęta.

Poprawka czwarta została wycofana.

Nad poprawkami piątą, siedemdziesiątą i siedemdziesiątą pierwszą głosujemy łącznie.

Poprawka piąta umożliwi po wejściu w życie ustawy zajmowanie wysokich stanowisk państwowych osobom oddelegowanym na podstawie odrębnych przepisów, przy czym osoby te nie wejdą do państwowego zasobu kadrowego. Poprawki siedemdziesiąta i siedemdziesiąta pierwsza uzupełniają przepisy przejściowe o konsekwencję takiego rozwiązania.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za? Proszę o naciśnięcie przycisku „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Proszę o naciśnięcie przycisku „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał od głosu? Proszę o naciśnięcie przycisku „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o podanie wyników głosowania.

81 obecnych senatorów, 54 – za, 27 – przeciw. (**Głosowanie nr 59**)

Poprawki zostały przyjęte.

Nad poprawkami szóstą, czternastą i pięćdziesiątą drugą głosujemy łącznie.

Poprawka szоста zmierza do tego, aby ambasadorzy jako osoby zajmujące kierownicze stanowiska w służbie zagranicznej znaleźli się w państwowym zasobie kadrowym. Jednocześnie poprawka uwzględnia konstytucyjne kompetencje prezydenta RP w zakresie mianowania pełnomocnych przedstawicieli RP w innych państwach i przy organizacjach międzynarodowych. Poprawka czternasta konsekwentnie koryguje przepisy dotyczące trybu powoływania na stanowiska kierownicze w służbie zagranicznej. Poprawka pięćdziesiąta druga wprowadza konsekwencje w ustawie o służbie zagranicznej.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za? Proszę o naciśnięcie przycisku „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Proszę o naciśnięcie przycisku „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał od głosu? Proszę o naciśnięcie przycisku „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o podanie wyników głosowania.

83 obecnych senatorów, 80 głosowało za, 1 – przeciw, 2 wstrzymało się od głosu. (**Głosowanie nr 60**)

Poprawki zostały przyjęte.

Poprawka siódma uzupełnia katalog wymagań, jakie musi spełniać osoba zamierzająca przystąpić do egzaminu organizowanego przez Krajową Szkołę Administracji Publicznej, i dodaje kolejną przesłankę powodującą odwołanie z wysokiego stanowiska państwowego.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za? Proszę o naciśnięcie przycisku „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Proszę o naciśnięcie przycisku „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał od głosu? Proszę o naciśnięcie przycisku „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o podanie wyników głosowania.

83 obecnych senatorów, 82 głosowało za, 1 wstrzymał się od głosu. (**Głosowanie nr 61**)

Poprawka została przyjęta.

Nad poprawkami ósmą i szesnastą głosujemy łącznie.

Poprawki te rozszerzają katalog wymogów, jakie musi spełniać osoba, która zamierza przystąpić do egzaminu organizowanego przez Krajową Szkołę Administracji Publicznej, oraz uzupełniają listę przesłanek przesądających o odwołaniu z wysokiego stanowiska państwowego.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za? Proszę o naciśnięcie przycisku „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Proszę o naciśnięcie przycisku „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał od głosu? Proszę o naciśnięcie przycisku „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o podanie wyników głosowania.

83 obecnych senatorów, 56 głosowało za, 25 – przeciw, 2 wstrzymało się od głosu. (**Głosowanie nr 62**)

Poprawki zostały przyjęte.

Poprawka dziewiąta ma na celu odejście od weryfikowania wymagań etycznych danej osoby w momencie jej przystąpienia do państwowego zasobu kadrowego.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za? Proszę o naciśnięcie przycisku „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Proszę o naciśnięcie przycisku „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał od głosu? Proszę o naciśnięcie przycisku „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o podanie wyników głosowania.

83 obecnych senatorów, 28 głosowało za, 55 – przeciw. (**Głosowanie nr 63**)

Poprawka została odrzucona.

Poprawka dziesiąta uzupełnia delegację do wydania rozporządzenia o obowiązek wskazania dokumentów potwierdzających znajomość języka obcego.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za? Proszę o naciśnięcie przycisku „za” i podniesienie ręki.

(wicemarszałek R. Legutko)

Kto jest przeciw? Proszę o naciśnięcie przycisku „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał od głosu? Proszę o naciśnięcie przycisku „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o podanie wyników głosowania.

83 obecnych senatorów, 30 głosowało za, 52 – przeciw, 1 wstrzymał się od głosu. **(Głosowanie nr 64)**

Poprawka została odrzucona.

Poprawka jedenasta rozszerza zakres danych, jakie będą zamieszczone w ewidencji osób należących do państwowego zasobu kadrowego.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za? Proszę o naciśnięcie przycisku „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Proszę o naciśnięcie przycisku „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał od głosu? Proszę o naciśnięcie przycisku „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o podanie wyników głosowania.

83 obecnych senatorów, 79 – za, 2 – przeciw, 1 wstrzymał się od głosu, 1 nie głosował. **(Głosowanie nr 65)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawka dwunasta wprowadza możliwość korzystania z ewidencji osób należących do państwowego zasobu kadrowego przez osoby upoważnione do powoływania na wysokie stanowiska państwowe.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za? Proszę o naciśnięcie przycisku „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Proszę o naciśnięcie przycisku „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał od głosu? Proszę o naciśnięcie przycisku „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o podanie wyników głosowania.

84 obecnych senatorów, 82 głosowało za, 2 – przeciw. **(Głosowanie nr 66)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawka trzynasta wprowadza obowiązek upowszechniania danych osób należących do państwowego zasobu kadrowego poprzez zamieszczanie tych danych w Biuletynie Informacji Publicznej Kancelarii Prezesa Rady Ministrów.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za? Proszę o naciśnięcie przycisku „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Proszę o naciśnięcie przycisku „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał od głosu? Proszę o naciśnięcie przycisku „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o podanie wyników głosowania.

84 obecnych senatorów, 30 głosowało za, 54 – przeciw. **(Głosowanie nr 67)**

Poprawka została odrzucona.

Poprawkę czternastą przegłosowaliśmy łącznie z poprawką szóstą i pięćdziesiątą drugą.

Poprawka piętnasta zmierza do tego, aby osoba powołana na wysokie stanowisko państwowe legitymowała się nieposzlakowaną opinią w momencie powołania.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za? Proszę o naciśnięcie przycisku „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Proszę o naciśnięcie przycisku „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał od głosu? Proszę o naciśnięcie przycisku „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 83 obecnych senatorów wszyscy głosowali za. **(Głosowanie nr 68)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawkę szesnastą przegłosowaliśmy łącznie z poprawką ósmą.

Poprawka siedemnasta wprowadza zakaz dotyczący powstania na wysokich stanowiskach państwowych stosunku podległości służbowej między krewnymi.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za? Proszę o naciśnięcie przycisku „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Proszę o naciśnięcie przycisku „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał od głosu? Proszę o naciśnięcie przycisku „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o podanie wyników.

Na 83 obecnych senatorów 83 głosowało za. **(Głosowanie nr 69)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawka osiemnasta ma charakter precyzujący.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za? Proszę o naciśnięcie przycisku „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Proszę o naciśnięcie przycisku „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał od głosu? Proszę o naciśnięcie przycisku „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o podanie wyników.

Na 83 obecnych senatorów 83 głosowało za. **(Głosowanie nr 70)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawka dziewiętnasta usuwa nierówność w traktowaniu członków korpusu służby cywilnej przebywających na urloпах bezpłatnych i powołanych w tym czasie na wysokie stanowiska państwowe w zakresie uprawnień do odprawy pieniężnej.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za? Proszę o naciśnięcie przycisku „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Proszę o naciśnięcie przycisku „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał od głosu? Proszę o naciśnięcie przycisku „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o podanie wyników.

Na 84 obecnych senatorów 84 głosowało za. **(Głosowanie nr 71)**

(wicemarszałek R. Legutko)

Poprawka została przyjęta.

Poprawka dwudziesta koryguje odesłanie.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za? Proszę o naciśnięcie przycisku „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Proszę o naciśnięcie przycisku „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał od głosu? Proszę o naciśnięcie przycisku „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o podanie wyników.

Na 83 obecnych senatorów 83 głosowało za.

(Głosowanie nr 72)

Poprawka została przyjęta.

Poprawka dwudziesta pierwsza ma charakter uściślający.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za? Proszę o naciśnięcie przycisku „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Proszę o naciśnięcie przycisku „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał od głosu? Proszę o naciśnięcie przycisku „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o podanie wyników.

Na 83 obecnych senatorów wszyscy głosowali za. **(Głosowanie nr 73)**

Poprawka została przyjęta jednogłośnie.

Poprawka dwudziesta druga wprowadza do ustawy przepisy dotyczące zasad organizowania i zakresu szkoleń osób zajmujących wysokie stanowiska państwowe.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za? Proszę o naciśnięcie przycisku „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Proszę o naciśnięcie przycisku „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał od głosu? Proszę o naciśnięcie przycisku „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o podanie wyników.

Na 82 obecnych senatorów 30 głosowało za, 52 – przeciw. **(Głosowanie nr 74)**

Poprawka została odrzucona.

Poprawka dwudziesta trzecia wskazuje, czym organem opiniodawczo-doradczym jest Rada Służby Publicznej.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za? Proszę o naciśnięcie przycisku „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Proszę o naciśnięcie przycisku „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał od głosu? Proszę o naciśnięcie przycisku „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o podanie wyników.

Na 83 obecnych senatorów 27 głosowało za, 52 – przeciw, 4 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 75)**

Poprawka została odrzucona.

Poprawka dwudziesta czwarta uzupełnia katalog uprawnień Rady Służby Publicznej o wyra-

żanie opinii w sprawach etyki zawodowej pracowników służby publicznej.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za? Proszę o naciśnięcie przycisku „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Proszę o naciśnięcie przycisku „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał od głosu? Proszę o naciśnięcie przycisku „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o podanie wyników.

Na 82 obecnych senatorów 82 głosowało za.

(Głosowanie nr 76)

Poprawka została przyjęta.

Poprawka dwudziesta piąta poszerza zakres uprawnień Rady Służby Publicznej.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za? Proszę o naciśnięcie przycisku „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Proszę o naciśnięcie przycisku „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał od głosu? Proszę o naciśnięcie przycisku „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o podanie wyników.

Na 84 obecnych senatorów 83 głosowało za, 1 nie głosował. **(Głosowanie nr 77)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawka dwudziesta szósta rozszerza katalog uprawnień Rady Służby Publicznej.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za? Proszę o naciśnięcie przycisku „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Proszę o naciśnięcie przycisku „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał od głosu? Proszę o naciśnięcie przycisku „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o podanie wyników.

Na 84 obecnych senatorów 31 głosowało za, 53 – przeciw. **(Głosowanie nr 78)**

Poprawka została odrzucona.

Poprawka dwudziesta siódma przyznaje dodatkowe kompetencje Radzie Służby Publicznej.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za? Proszę o naciśnięcie przycisku „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Proszę o naciśnięcie przycisku „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał od głosu? Proszę o naciśnięcie przycisku „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o podanie wyników.

Na 81 obecnych senatorów 27 głosowało za, 53 – przeciw, 1 wstrzymał się od głosu. **(Głosowanie nr 79)**

Poprawka została odrzucona.

Poprawka dwudziesta ósma wprowadza instytucję obserwatorów w postępowaniu kwalifikacyjnym oraz określa skutki naruszenia zasad prowadzenia tego postępowania.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za? Proszę o naciśnięcie przycisku „za” i podniesienie ręki.

(wicemarszałek R. Legutko)

Kto jest przeciw? Proszę o naciśnięcie przycisku „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał od głosu? Proszę o naciśnięcie przycisku „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o podanie wyników.

Na 84 obecnych senatorów 29 głosowało za, 55 – przeciw. **(Głosowanie nr 80)**

Poprawka została odrzucona.

Poprawa dwudziesta dziewiąta, której przyjęcie wykluczy głosowanie nad poprawką trzydziestą. Poprawka dwudziesta dziewiąta w drodze ustawy przesądza o liczebności Rady Służby Publicznej oraz zwiększa liczbę jej członków reprezentujących wszystkie kluby parlamentarne w proporcji do liczby pozostałych członków rady.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za? Proszę o naciśnięcie przycisku „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Proszę o naciśnięcie przycisku „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał od głosu? Proszę o naciśnięcie przycisku „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o podanie wyników.

Na 85 obecnych senatorów 44 głosowało za, 39 – przeciw, 2 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 81)**

Poprawka została przyjęta.

W związku z tym nie głosujemy nad poprawką trzydziestą.

Przechodzimy do poprawki trzydziestej pierwszej, która przewiduje nowy, zgodny z ustawą, tryb powoływania i odwoływania dyrektora Państwowej Agencji Rozwiązywania Problemów Alkoholowych.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za? Proszę o naciśnięcie przycisku „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Proszę o naciśnięcie przycisku „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał od głosu? Proszę o naciśnięcie przycisku „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o podanie wyników.

Na 82 obecnych senatorów 54 głosowało za, 27 – przeciw*, 1 wstrzymał się od głosu. **(Głosowanie nr 82)**

Poprawka została przyjęta.

Teraz przeprowadzimy łączne głosowanie nad poprawkami: trzydziestą drugą, trzydziestą trzecią, czterdziestą pierwszą, czterdziestą czwartą, czterdziestą piątą, czterdziestą szóstą, czterdziestą siódmą, czterdziestą dziewiątą, pięćdziesiątą, pięćdziesiątą pierwszą, pięćdziesiątą piątą, pięćdziesiątą szóstą, pięćdziesiątą siódmą, sześćdziesiątą, sześćdziesiątą pierwszą, sześćdzie-

siątą drugą, sześćdziesiątą trzecią, sześćdziesiątą czwartą i sześćdziesiątą ósmą.

Poprawki te mają na celu prawidłowe zredagowanie przepisów.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za? Proszę o naciśnięcie przycisku „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Proszę o naciśnięcie przycisku „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał od głosu? Proszę o naciśnięcie przycisku „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o podanie wyników.

Na 84 obecnych senatorów 58 głosowało za, 26 – przeciw. **(Głosowanie nr 83)**

Poprawki zostały przyjęte.

Poprawka trzydziesta czwarta prawidłowo określa organ kompetentny w zakresie powoływania i odwoływania władz Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego, uwzględniając obowiązujący stan prawny w tym zakresie.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za? Proszę o naciśnięcie przycisku „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Proszę o naciśnięcie przycisku „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał od głosu? Proszę o naciśnięcie przycisku „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o podanie wyników.

Na 84 obecnych senatorów 57 głosowało za, 26 – przeciw, 1 nie głosował. **(Głosowanie nr 84)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawka trzydziesta piąta ma na celu zwiększenie z jednego do kilku liczby wiceprezesów Agencji Nieruchomości Rolnych.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za? Proszę o naciśnięcie przycisku „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Proszę o naciśnięcie przycisku „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał od głosu? Proszę o naciśnięcie przycisku „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o podanie wyników.

Na 84 obecnych senatorów 51 głosowało za, 31 – przeciw, 2 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 85)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawka trzydziesta szоста prawidłowo określa organ kompetentny w zakresie...

(Senator Mieczysław Augustyn: Panie Marszałku, w sprawie formalnej, można?)

Proszę bardzo.

Senator Mieczysław Augustyn:

Nie wiem, czy dobrze usłyszałem. Pan marszałek rozstrzygnął już, czy ta poprawka coś określa prawidłowo, czy nie?

*Wicemarszałek przeczytał omyłkowo: 21 – przeciw.

(senator M. Augustyn)

(Wicemarszałek Ryszard Legutko: Przepraszam bardzo, jeszcze... Tak jest, prawidłowo określa, tak.)

Według kogo?

(Głos z sali: Według pana marszałka.)

Ale to chyba my mamy nad tym głosować. Tak?

Wicemarszałek Ryszard Legutko:

Prawidłowo określa organ kompetentny w zakresie powoływania i odwoływania prezesa i wiceprezesów Wyższego Urzędu Górniczego, uwzględniając obowiązujący stan prawny w tym zakresie.

(Rozmowy na sali)

(Senator Robert Smoktunowicz: Musimy być za tym „prawidłowo”).

Nie, nie, nie. Przepraszam bardzo, ale to jest dyskusja troszkę absurdalna, ponieważ ta prawidłowość dotyczy obowiązującego stanu prawnego w tym zakresie, a nie czegoś w jakimś sensie metafizycznym, co pan tutaj sugeruje.

(Rozmowy na sali)

(Senator Krzysztof Putra: Panie Marszałku, nie ma dyskusji w czasie głosowania.)

(Senator Piotr Andrzejewski: Już było głosowanie.)

(Senator Ryszard Bender: Obstrukcję tu pan senator uprawia.)

(Rozmowy na sali)

Przy okazji, pozwolę sobie zauważyć, że wniosek pana senatora nie ma charakteru formalnego, tylko dotyczy treści owej poprawki, ale dla czystości sytuacji odpowiem na tę kwestię.

Z informacji, którą uzyskałem, wynika, że błąd został popełniony w ramach legislacji sejmowej. My ten błąd tą poprawką naprawiamy. Nieprawidłowo został wskazany ów organ. Tak że ta zmiana ma charakter korygujący w stosunku do tego, co było w Sejmie.

Ale powtarzam: pana uwaga nie miała charakteru wniosku formalnego. Czynień ustępstwo w tym przypadku, ale proszę państwa o przestrzeganie zasady, że tylko wnioski formalne w tym punkcie obrad będą brane pod uwagę.

(Głos z sali: Jasne.)

A więc proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za? Proszę o naciśnięcie przycisku „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Proszę o naciśnięcie „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał od głosu? Proszę o naciśnięcie przycisku „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o podanie wyników.

Na 84 obecnych senatorów 57 głosowało za, 17 – przeciw, 10 wstrzymało się od głosu. (**Głosowanie nr 86**)

Poprawka została przyjęta.

Poprawka trzydziesta siódma wskazuje organ uprawniony do odwołania prezesa Wojskowej Agencji Mieszkaniowej.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za? Proszę o naciśnięcie przycisku „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Proszę o naciśnięcie przycisku „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał od głosu? Proszę o naciśnięcie przycisku „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o podanie wyników.

Na 81 obecnych senatorów 75 głosowało za, 2 – przeciw, 4 wstrzymało się od głosu. (**Głosowanie nr 87**)

Poprawka została przyjęta.

Poprawka trzydziesta ósma ma charakter precyzujący.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za? Proszę nacisnąć przycisk „za” i podnieść rękę.

Kto jest przeciw? Proszę nacisnąć przycisk „przeciw” i podnieść rękę.

Kto się wstrzymał od głosu? Proszę nacisnąć przycisk „wstrzymuję się” i podnieść rękę.

Proszę o podanie wyników.

Na 82 obecnych senatorów 78 głosowało za, 2 – przeciw, 1 wstrzymał się od głosu, 1 nie głosował. (**Głosowanie nr 88**)

Poprawka została przyjęta.

Poprawka trzydziesta dziewięta przewiduje nowy, zgodny z ustawą tryb powoływania i odwoływania prezesa i wiceprezesów Rządowego Centrum Legislacji.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za? Proszę nacisnąć przycisk „za” i podnieść rękę.

Kto jest przeciw? Proszę nacisnąć przycisk „przeciw” i podnieść rękę.

Kto się wstrzymał od głosu? Proszę nacisnąć przycisk „wstrzymuję się” i podnieść rękę.

Proszę o podanie wyników.

Na 83 obecnych senatorów 57 głosowało za, 26 – przeciw. (**Głosowanie nr 89**)

Poprawka została przyjęta.

Poprawka czterdziesta zmierza do wprowadzenia nowego trybu powoływania i odwoływania dyrektora Polskiego Instytutu Spraw Międzynarodowych.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za? Proszę nacisnąć przycisk „za” i podnieść rękę.

Kto jest przeciw? Proszę nacisnąć przycisk „przeciw” i podnieść rękę.

Kto się wstrzymał od głosu? Proszę nacisnąć przycisk „wstrzymuję się” i podnieść rękę.

(wicemarszałek R. Legutko)

Proszę o podanie wyników.

Na 81 obecnych senatorów 50 głosowało za, 27 – przeciw, 4 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 90)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawkę czterdziestą pierwszą przegłosowaliśmy już łącznie z poprawkami trzydziestą drugą, trzydziestą czwartą, czterdziestą piątą itd.

Poprawka czterdziesta druga przewiduje nowy, zgodny z ustawą, tryb powoływania i odwoływania prezesa i wiceprezesów Polskiej Organizacji Turystycznej.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za? Proszę nacisnąć przycisk „za” i podnieść rękę.

Kto jest przeciw? Proszę nacisnąć przycisk „przeciw” i podnieść rękę.

Kto się wstrzymał od głosu? Proszę nacisnąć przycisk „wstrzymuję się” i podnieść rękę.

Proszę o podanie wyników.

Na 82 obecnych senatorów 54 głosowało za, 27 – przeciw, 1 wstrzymał się od głosu. **(Głosowanie nr 91)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawka czterdziesta trzecia wskazuje organ uprawniony do odwołania prezesa Urzędu Patentowego.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za? Proszę o naciśnięcie przycisku „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Proszę o naciśnięcie przycisku „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał? Proszę o naciśnięcie przycisku „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o podanie wyników.

Na 83 obecnych senatorów 82 głosowało za, 1 wstrzymał się od głosu. **(Głosowanie nr 92)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawka czterdziesta czwarta była już przegłosowana łącznie z poprawkami z tej długiej listy. Także było już głosowanie nad poprawkami: czterdziestą piątą, czterdziestą szóstą, czterdziestą siódmą.

Poprawka czterdziesta ósma przewiduje nowy, zgodny z ustawą, tryb powoływania i odwoływania prezesa i wiceprezesa Urzędu Dozoru Technicznego.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za? Proszę o naciśnięcie przycisku „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Proszę o naciśnięcie przycisku „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał? Proszę o naciśnięcie przycisku „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o podanie wyników.

Na 83 obecnych senatorów 56 głosowało za, 27 – przeciw. **(Głosowanie nr 93)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawka czterdziesta dziewiąta została już przegłosowana łącznie z poprawkami trzydziestą drugą, trzydziestą trzecią itd. Podobnie poprawki pięćdziesiąta i pięćdziesiąta pierwsza.

Nad poprawką pięćdziesiątą drugą było głosowanie łącznie z poprawkami szóstą i czterdnastą.

Poprawka pięćdziesiąta trzecia przewiduje nowy, zgodny z ustawą, tryb powoływania i odwoływania prezesa i wiceprezesów Urzędu Rejestracji Produktów Leczniczych, Wyrobów Medycznych i Produktów Biobójczych.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za? Proszę o naciśnięcie przycisku „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Proszę o naciśnięcie przycisku „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał? Proszę o naciśnięcie przycisku „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o podanie wyników.

Na 83 obecnych senatorów 56 głosowało za, 27 – przeciw. **(Głosowanie nr 94)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawka pięćdziesiąta czwarta wskazuje organ uprawniony do odwoływania głównego inspektora farmaceutycznego.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za? Proszę o naciśnięcie przycisku „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Proszę o naciśnięcie przycisku „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał? Proszę o naciśnięcie przycisku „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o podanie wyników.

Na 83 obecnych senatorów 80 głosowało za, 1 – przeciw, 1 wstrzymał się od głosu, 1 nie głosował. **(Głosowanie nr 95)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawka pięćdziesiąta piąta była już przegłosowana łącznie z poprawkami trzydziestą drugą, trzydziestą trzecią itd. Podobnie poprawki pięćdziesiąta szóstą i pięćdziesiątą siódmą.

Poprawka pięćdziesiąta ósma przewiduje nowy, zgodny z ustawą, tryb powoływania i odwoływania dyrektora Polskiego Centrum Akredytacji.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za? Proszę o naciśnięcie przycisku „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Proszę o naciśnięcie przycisku „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał? Proszę o naciśnięcie przycisku „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o podanie wyników.

Na 83 obecnych senatorów 56 głosowało za, 27 – przeciw. **(Głosowanie nr 96)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawka pięćdziesiąta dziewiąta przewiduje nowy tryb powoływania i odwoływania prezesa

(wicemarszałek R. Legutko)

Polskiego Komitetu Normalizacyjnego i jego zastępców.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za? Proszę o naciśnięcie przycisku „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Proszę o naciśnięcie przycisku „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał? Proszę o naciśnięcie przycisku „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o podanie wyników.

Na 82 obecnych senatorów 54 głosowało za, 28 – przeciw. (**Głosowanie nr 97**)

Poprawka została przyjęta.

Poprawka sześćdziesiąta była przegłosowana łącznie z poprawkami trzydziestą drugą, trzydziestą trzecią itd. Podobnie poprawki sześćdziesiąta pierwsza, sześćdziesiąta druga, sześćdziesiąta trzecia i sześćdziesiąta czwarta.

Poprawka sześćdziesiąta piąta ma charakter redakcyjny.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za? Proszę o naciśnięcie przycisku „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Proszę o naciśnięcie przycisku „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał? Proszę o naciśnięcie przycisku „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o podanie wyników.

Na 83 obecnych senatorów 59 głosowało za, 22 – przeciw, 2 wstrzymało się od głosu. (**Głosowanie nr 98**)

Poprawka została przyjęta.

Poprawka sześćdziesiąta szоста określa zasady powoływania i odwoływania prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia i jego zastępców z uwzględnieniem ostatniej nowelizacji ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za? Proszę o naciśnięcie przycisku „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Proszę o naciśnięcie przycisku „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał? Proszę o naciśnięcie przycisku „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o podanie wyników.

Na 83 obecnych senatorów 56 głosowało za, 26 – przeciw, 1 wstrzymał się od głosu. (**Głosowanie nr 99**)

Poprawka została przyjęta.

Poprawka sześćdziesiąta siódma wskazuje organ uprawniony do odwołania prezesa Prokuratury Generalnej.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za? Proszę o naciśnięcie przycisku „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Proszę o naciśnięcie przycisku „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał? Proszę o naciśnięcie przycisku „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o podanie wyników.

Na 83 obecnych senatorów 82 głosowało za, 1 – przeciw. (**Głosowanie nr 100**)

Poprawka została przyjęta.

Poprawka sześćdziesiąta ósma była przegłosowana łącznie z poprawkami trzydziestą drugą, trzydziestą trzecią itd.

Poprawka sześćdziesiąta dziewiąta ma na celu umożliwienie włączenia do państwowego zasobu kadrowego osób, które pozostają na urlopie bezpłatnym w służbie cywilnej i zajmują kierownicze stanowiska państwowe.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za? Proszę o naciśnięcie przycisku „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Proszę o naciśnięcie przycisku „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał? Proszę o naciśnięcie przycisku „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o podanie wyników.

Na 83 obecnych senatorów 82 głosowało za, 1 wstrzymał się od głosu. (**Głosowanie nr 101**)

Poprawka została przyjęta.

Poprawka siedemdziesiąta była przegłosowana łącznie z poprawkami piątą i siedemdziesiątą pierwszą. Poprawka siedemdziesiąta pierwsza – łącznie z poprawką piątą i siedemdziesiątą.

Poprawka siedemdziesiąta druga ma charakter uściślający.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za? Proszę o naciśnięcie przycisku „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Proszę o naciśnięcie przycisku „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał? Proszę o naciśnięcie przycisku „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o podanie wyników.

Na 83 obecnych senatorów 81 głosowało za, 2 wstrzymało się od głosu. (**Głosowanie nr 102**)

Poprawka została przyjęta.

Przystępujemy do głosowania nad podjęciem uchwały w sprawie ustawy o państwowym zasobie kadrowym i wysokich stanowiskach państwowych w całości, ze zmianami wynikającymi z przyjętych poprawek.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa senatorów jest za podjęciem uchwały? Proszę o naciśnięcie przycisku „za” i podniesienie ręki.

Kto z państwa jest przeciw? Proszę o naciśnięcie przycisku „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał? Proszę o naciśnięcie przycisku „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Proszę o podanie wyników głosowania.

(wicemarszałek R. Legutko)

Na 83 obecnych senatorów 56 głosowało za, 27 – przeciw. (**Głosowanie nr 103**)

Wobec wyników głosowania stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o państwowym zasobie kadrowym i wysokich stanowiskach państwowych.

(Senator Jerzy Szmit: Wniosek formalny, Panie Marszałku.)

Proszę bardzo.

Senator Jerzy Szmit:

Panie Marszałku, chciałbym złożyć wniosek formalny o piętnaście minut przerwy.

(Głos z sali: Jest kontrwniosek...)

(Rozmowy na sali)

Wicemarszałek Ryszard Legutko:

Ogłaszam przerwę do godziny 21.35.

Senator Sekretarz Andrzej Mazurkiewicz:

Posiedzenie Klubu Prawa i Sprawiedliwości odbędzie się w sali nr 217 po ogłoszeniu przerwy.

(Przerwa w obradach od godziny 21 minut 20 do godziny 21 minut 40)

Wicemarszałek Maciej Płażyński:

Proszę o zajęcie miejsc.

Powracamy do rozpatrywania punktu szóstego porządku obrad: drugie czytanie projektu ustawy o zmianie ustawy o wyborze Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej oraz niektórych innych ustaw.

Przypominam, że Senat po przeprowadzeniu drugiego czytania projektu ustawy skierował go do Komisji Ustawodawczej, Komisji Praw Człowieka i Praworządności oraz Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej oraz zobowiązał te komisje do przedstawienia jeszcze na obecnym posiedzeniu Senatu dodatkowego sprawozdania.

Komisje w przerwie w obradach na wspólnym posiedzeniu ustosunkowały się do zgłoszonych w toku dyskusji wniosków i przygotowały dodatkowe sprawozdanie. Sprawozdanie to zawarte jest w druku nr 133X.

Wobec przygotowania przez połączone komisje dodatkowego sprawozdania Senat może przystąpić do trzeciego czytania projektu ustawy.

Przystępujemy więc do trzeciego czytania projektu ustawy o zmianie ustawy o wyborze Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej oraz niektórych innych ustaw.

Chciałbym też przypomnieć, że zgodnie z art. 82 ust. 1 Regulaminu Senatu trzecie czytanie projektu ustawy obejmuje przedstawienie Senatowi dodatkowego sprawozdania komisji o projekcie ustawy i głosowanie.

Proszę sprawozdawcę Komisji Ustawodawczej, Komisji Praw Człowieka i Praworządności oraz Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej, senatora Przemysława Alexandrowicza, o zabranie głosu i przedstawienie dodatkowego sprawozdania komisji.

Proszę bardzo, Panie Senatorze.

Senator Przemysław Alexandrowicz:

Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

Komisje senackie, Komisja Ustawodawcza, Komisja Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej oraz Komisja Praw Człowieka i Praworządności, na wspólnym posiedzeniu w dniu 2 sierpnia rozpatrzyły projekt ustawy oraz wnioski zgłoszone do tego projektu podczas drugiego czytania. Wnioski te prowadzą do odrzucenia propozycji głosowania pośredniego, głosowania przez pełnomocników.

Po dyskusji połączone komisje zaproponowały przyjęcie poprawek: pierwszej, drugiej, trzeciej, czwartej i piątej, oraz wnoszą o ich przyjęcie przez Senat wraz z jednolitym projektem ustawy o zmianie ustawy o wyborze Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej oraz niektórych innych ustaw, a także projektem uchwały w sprawie wniesienia do Sejmu tego projektu ustawy.

Ponadto informuję, że poprawki zgłoszone w trakcie drugiego czytania projektu ustawy są zgodne z prawem Unii Europejskiej.

Poprawki zawarte w zestawieniu, od pierwszej do piątej, należy przegłosować łącznie. Pierwszy punkt w każdej z tych pięciu poprawek przywraca zasadę, że głosowanie jest osobiste, a następane dwa punkty w każdej z nich usuwają przepisy dotyczące głosowania przez pełnomocników.

Komisje poparły ten projekt ośmioma głosami przeciwko sześciu głosom.

Wicemarszałek Maciej Płażyński:

Dziękuję bardzo.

Przypominam, że zgodnie z art. 52 ust. 6 i w związku z art. 82 ust. 2 Regulaminu Senatu po przerwie głos mogą zabrać jedynie sprawozdawcy i wnioskodawcy.

Czy ktoś z państwa chce zabrać głos?

(Senator Dariusz Bachalski: Ja, Panie Marszałku.)

Ale pan senator nie był ani sprawozdawcą, ani wnioskodawcą.

(Senator Dariusz Bachalski: Jestem wnioskodawcą.)

(wicemarszałek M. Płażyński)

Ale chodzi o wnioskodawcę dodatkowego sprawozdania...

(Rozmowy na sali)

(Głos z sali: Trzeba być wnioskodawcą całej ustawy.)

(Senator Dariusz Bachalski: Ja nie mogę?)

(Głos z sali: Taki jest regulamin.)

Pan senator nie jest wnioskodawcą, przykro mi, Panie Senatorze.

I tak wszystko wiemy.

(Głos z sali: Następnym razem.)

(Wesołość na sali)

Przepraszam, ale regulamin jest regulaminem.

Zgodnie z art. 82 ust. 3 Regulaminu Senatu przed przystąpieniem do głosowania senatorowie mogą zgłaszać trwające nie dłużej niż minutę zapytania do sprawozdawcy lub wnioskodawcy w związku z przedstawionym dodatkowym sprawozdaniem.

Czy ktoś z państwa senatorów chce zadać pytanie? Nie ma chętnych.

Zgodnie z art. 82 ust. 1 pkt 2 Regulaminu Senatu przystępujemy do głosowania w sprawie projektu ustawy o zmianie ustawy o wyborze Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej oraz niektórych innych ustaw.

Przypominam, że zestawienie wniosków zgłoszonych w trakcie drugiego czytania zostało przedstawione w druku nr 133X.

Informuję, że zgodnie z art. 82 ust. 6 pkt 2 Regulaminu Senatu za chwilę przeprowadzimy głosowanie nad poprawkami do poszczególnych artykułów lub ustępów według kolejności przepisów projektu, a następnie – nad przyjęciem projektu w całości w brzmieniu zaproponowanym przez komisje ze zmianami wynikającymi z przyjętych poprawek.

Przystępujemy do głosowania nad przedstawionymi poprawkami, zawartymi w druku nr 133X.

Poprawki od pierwszej do piątej należy zgłaszać łącznie.

Mają one na celu wykreślenie z projektu uregulowań dotyczących pełnomocnika do głosowania w wyborach.

Proszę nacisnąć przycisk obecności.

Kto jest za?

Kto jest przeciw? Proszę nacisnąć przycisk „przeciw”.

Kto wstrzymał się od głosu? Przycisk „wstrzymuję się”.

Dziękuję.

Na 81 obecnych 50 było za, 27 – przeciw, 4 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 104)**

Poprawki zostały przyjęte.

Przypominam, że wszystkie wnioski zgłoszone w trakcie dyskusji zostały poddane pod głosowanie.

Przystępujemy do głosowania nad przyjęciem projektu ustawy o zmianie ustawy o wyborze Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej oraz niektórych innych ustaw w całości, ze zmianami wynikającymi z przyjętych poprawek, oraz nad projektem uchwały w sprawie wniesienia do Sejmu tego projektu ustawy.

Przypominam ponadto, że komisje proponują, aby Senat upoważnił senatora Dariusza Bachalskiego do reprezentowania stanowiska Senatu w dalszych pracach nad projektem tej ustawy.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem projektu ustawy oraz projektu uchwały? Proszę o naciśnięcie przycisku „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Proszę o naciśnięcie przycisku „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto wstrzymał się od głosu? Proszę o naciśnięcie przycisku „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Dziękuję.

Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 81 obecnych senatorów 79 było za, 1 – przeciw, 1 wstrzymał się od głosu. **(Głosowanie nr 105)**

Wobec wyników głosowania stwierdzam, że Senat przyjął projekt ustawy o zmianie ustawy o wyborze Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej oraz niektórych innych ustaw i podjął uchwałę w sprawie wniesienia do Sejmu tego projektu ustawy.

Jednocześnie informuję, że Senat upoważnił senatora Dariusza Bachalskiego do reprezentowania stanowiska Senatu w dalszych pracach nad tym projektem.

Powracamy do rozpatrywania punktu siódmego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Prawo energetyczne.

Przypominam, że debata nad rozpatrywaną ustawą została zakończona i obecnie możemy przystąpić do głosowania w sprawie tej ustawy.

Przystępujemy do głosowania w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Prawo energetyczne.

Przypominam, że Komisja Gospodarki Narodowej przedstawiła projekt uchwały, w którym wносиła o przyjęcie tej ustawy bez poprawek – druk senacki nr 211A.

Przystępujemy do głosowania nad przedstawionym przez komisję projektem uchwały.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem przedstawionego projektu uchwały? Proszę o naciśnięcie przycisku „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Proszę nacisnąć przycisk „przeciw” i podnieść rękę.

Kto się wstrzymał? Proszę nacisnąć przycisk „wstrzymuję się” i podnieść rękę.

Dziękuję.

(wicemarszałek M. Płażyński)

Na 80 obecnych senatorów 79 było za, 1 nie głosował. **(Głosowanie nr 106)**

Wobec wyników głosowania stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Prawo energetyczne.

Powracamy do rozpatrywania punktu ósmego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych oraz ustawy o podpisie elektronicznym.

Przypominam, że w przerwie w obradach odbyło się posiedzenie Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej oraz Komisji Gospodarki Narodowej, które ustosunkowały się do przedstawionych w toku debaty wniosków i przygotowały sprawozdanie w tej sprawie.

Dyskusja nad rozpatrywaną ustawą została zamknięta. Obecnie, zgodnie z art. 52 ust. 6 Regulaminu Senatu, mogą zabrać głos jedynie sprawozdawcy i wnioskodawcy.

Proszę sprawozdawcę Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej oraz Komisji Gospodarki Narodowej, senatora Jerzego Szymurę, o zabranie głosu i przedstawienie uzgodnionych na posiedzeniu wniosków.

Proszę, Panie Senatorze.

Senator Jerzy Szymura:

Szanowny Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Mam przyjemność przedstawić sprawozdanie połączonych komisji, Komisji Gospodarki Narodowej oraz Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej, dotyczące ustawy o zmianie ustawy o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych oraz ustawy o podpisie elektronicznym.

W trakcie obrad połączonych komisji senator wnioskodawca Jerzy Szymura przedstawił pięć poprawek. W trakcie dyskusji zostały wyjaśnione motywy wprowadzenia tych poprawek. Dwie poprawki mają charakter legislacyjny; dwie dotyczą określenia terminu, w którym ma być wprowadzony podpis elektroniczny, jako 30 października przyszłego roku; jedna dotyczy rozporządzenia, które zobowiązywałoby rząd do przedstawienia harmonogramu działań zmierzających do wprowadzenia podpisu elektronicznego do dnia 30 października tego roku, tak aby wszystkie podmioty uczestniczące w tym przedsięwzięciu mogły się do niego właściwie przygotować.

W trakcie głosowania połączone komisje w sposób jednogłówny przyjęły poprawki senatora wnioskodawcy i rekomendują Izbie przyjęcie ustawy wraz z poprawkami pierwszą, trzecią, piątą i szóstą. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Maciej Płażyński:

Dziękuję bardzo.

Czy senatorowie wnioskodawcy chcą zabrać głos? Nie.

Czy senator sprawozdawca chce zabrać głos? Nie.

Dziękuję.

Przystępujemy do głosowania w sprawie ustawy o zmianie ustawy o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych oraz ustawy o podpisie elektronicznym.

Przypominam, że w tej sprawie zostały przedstawione następujące wnioski: senator Marek Waszkowiak wnosił o przyjęcie ustawy bez poprawek, Komisja Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej, Komisja Gospodarki Narodowej oraz senator wnioskodawca Jerzy Szymura przedstawili wnioski o wprowadzenie poprawek do ustawy.

Zgodnie z art. 54 ust. 1 Regulaminu Senatu w pierwszej kolejności zostanie przeprowadzone głosowanie nad wnioskiem o przyjęcie ustawy bez poprawek, a następnie, w wypadku odrzucenia tego wniosku, nad przedstawionymi poprawkami według kolejności przepisów ustawy.

Przystępujemy do głosowania nad wnioskiem senatora Marka Waszkowiaka o przyjęcie ustawy o zmianie ustawy o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych oraz ustawy o podpisie elektronicznym bez poprawek.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem przedstawionego wniosku? Proszę o naciśnięcie przycisku „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Proszę nacisnąć przycisk „przeciw” i podnieść rękę.

Kto się wstrzymał od głosu? Proszę nacisnąć przycisk „wstrzymuję się” i podnieść rękę.

Dziękuję.

Na 79 obecnych 48 głosowało za, 30 – przeciw, 1 wstrzymał się od głosu. **(Głosowanie nr 107)**

Wniosek został przyjęty.

Wobec wyników głosowania stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o zmianie ustawy o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych oraz ustawy o podpisie elektronicznym.

Powracamy do rozpatrywania punktu dziewiątego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o Policji oraz niektórych innych ustaw.

Przypominam, że w przerwie w obradach odbyło się posiedzenie Komisji Praw Człowieka i Praworządności oraz Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej, które ustosunkowały się do przedstawionych w toku debaty wniosków i przygotowały wspólne sprawozdanie w tej sprawie.

(wicemarszałek M. Płażyński)

Dyskusja nad rozpatrywaną ustawą została zamknięta i obecnie głos mogą zabrać jedynie sprawozdawcy i wnioskodawcy.

Proszę sprawozdawcę Komisji Praw Człowieka i Praworządności oraz Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej, senatora Sławomira Sadowskiego, o zabranie głosu i przedstawienie uzgodnionych na posiedzeniu wniosków.

Proszę bardzo, Panie Senatorze.

Senator Sławomir Sadowski:

Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

W czasie mojego sprawozdawania ustawy o zmianie ustawy o Policji oraz niektórych innych ustaw pan senator Antoni Szymański zgłosił do art. 1 następującą poprawkę. W pktcie 12, w art. 25a w ust. 1 po wyrazach „Straży Pożarnej” dodaje się wyrazy „Służby Więziennej” – ta poprawka zmierza do przyznania Służbie Więziennej nowych uprawnień – i dalej konsekwentnie w ust. 2 po wyrazach „Straży Pożarnej” dodaje się wyrazy „Dyrektorem Generalnym Służby Więziennej”; w pktcie 20, w art. 47 w ust. 2 po wyrazach „Straży Pożarnej” dodaje się wyrazy „Służby Więziennej”; i wreszcie w pktcie 21, w ust. 4 po wyrazach „Straży Pożarnej” dodaje się wyrazy „Służby Więziennej”.

Jeżeli jest konieczność przytoczenia tego...

(Głosy z sali: Nie, nie!)

Wobec tego rezygnuję.

Szanowni Państwo, Komisja Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej oraz Komisja Praw Człowieka i Praworządności zebrały się w dniu wczorajszym i przychyliły do poprawki senatora Antoniego Szymańskiego w głosowaniu. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Maciej Płażyński:

Dziękuję bardzo.

Czy senator wnioskodawca lub senator sprawozdawca chcą zabrać głos?

Proszę bardzo, pan senator Antoni Szymański.

Senator Antoni Szymański:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Jest tylko ta jedna poprawka do tej ustawy. Gdyby została przyjęta, wydłużyłoby to wprowadzenie ustawy w życie o jeden miesiąc, a nie jest to sprawa najwyższej wagi.

Z tego powodu wycofuję tę poprawkę.

Wicemarszałek Maciej Płażyński:

Dziękuję, Panie Senatorze.

Czy ktoś chce podtrzymać tę poprawkę? Dziękuję.

Przystępujemy do głosowania...

(Senator Robert Smoktunowicz: Podtrzymujemy...)

(Senator Czesław Ryszka: Kto podtrzymuje? Prosimy o nazwiska.)

No, konkretnie który z senatorów podtrzymuje?

Senator Stefan Niesiołowski:

Wittbrodt, Niesiołowski – dwóch.

(Głosy z sali: Cały klub!) (Wesołość na sali)

Wicemarszałek Maciej Płażyński:

Dwóch senatorów podtrzymuje, dobrze.

Przystępujemy do głosowania w sprawie ustawy o zmianie ustawy o Policji oraz niektórych innych ustaw.

Przypominam, że w toku debaty zostały przedstawione następujące wnioski: komisja wносиła o przyjęcie ustawy bez poprawek; senator wnioskodawca Antoni Szymański przedstawił wniosek o wprowadzenie poprawki i wycofał go, wniosek został podtrzymany przez senatorów Wittbrodta i Niesiołowskiego.

Informuję, że zgodnie z art. 54 ust. 1 Regulaminu Senatu w pierwszej kolejności zostanie przeprowadzone głosowanie nad wnioskiem o przyjęcie ustawy bez poprawek, a następnie, w wypadku odrzucenia tego wniosku, nad przedstawioną poprawką.

Przystępujemy do głosowania nad wnioskiem komisji o przyjęcie ustawy o zmianie ustawy o Policji oraz innych ustaw bez poprawek.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem przedstawionego wniosku? Proszę o naciśnięcie przycisku „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Proszę nacisnąć przycisk „przeciw”, podnieść rękę.

Kto się wstrzymał? Nacisnąć przycisk „wstrzymuję się”, podnieść rękę.

Dziękuję.

Na 80 obecnych senatorów 56 głosowało za, 24 – przeciw (**Głosowanie nr 108**).

Wobec wyników głosowania stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o zmianie ustawy o Policji oraz niektórych innych ustaw.

Powracamy do rozpatrywania punktu dziesiątego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o pracownikach samorządowych.

Przypominam, że w przerwie w obradach odbyło się posiedzenie Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej, która ustosunkowała się do przedstawionych w toku debaty wniosków i przygotowała sprawozdanie w tej sprawie.

Przypominam też, że dyskusja nad rozpatrywaną ustawą została zamknięta i obecnie mogą zabrać głos jedynie sprawozdawcy i wnioskodawcy.

(wicemarszałek M. Płażyński)

Proszę sprawozdawcę Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej, senatora Andrzeja Jarocha, o zabranie głosu i przedstawienie uzgodnionych na posiedzeniu wniosków.

Proszę bardzo, Panie Senatorze.

Senator Andrzej Jaroch:

Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

Na wczorajszym posiedzeniu komisja rozpatrzyła wszystkie siedem wniosków, które wpłynęły i które są przedstawione w sprawozdaniu. Pan senator Ciecierski, autor czterech spośród tych siedmiu wniosków, zmienił treść swojego wniosku, korzystając z art. 52 ust. 4 Regulaminu.

W wyniku głosowania komisja nie przyjęła wniosku umieszczonego w sprawozdaniu jako poprawka czwarta. Nie przyjęła też rozstrzygnięcia co do alternatywnych poprawek szóstej i siódmej.

W związku z tym mam zaszczyt prosić Wysoki Senat w imieniu komisji, aby przyjął poprawki pierwszą, drugą, trzecią i piątą. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Maciej Płażyński:

Dziękuję bardzo.

Pan senator Ciecierski chce zabrać głos?

Proszę bardzo.

Senator Ryszard Ciecierski:

Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

Chciałbym odnieść się jeszcze do poprawki czwartej, której komisja nie była uprzejma uwzględnić. Na czym polegała poprawka? Jest tam takie zdanie: „W razie nieuwzględnienia przez kierownika jednostki odwołania, pracownik samorządowy może, w ciągu czternastu dni od dnia doręczenia decyzji kierownika jednostki, odwołać się do sądu pracy”. Komisja nie zdecydowała się na przyjęcie poprawki, ponieważ uznała, że ta regulacja jest zawarta w prawie pracy. Owszem, prawo pracy obowiązuje również pracowników samorządowych, ale w prawie pracy nie wyznacza się tych czternastu dni. Ta poprawka została pomyślana jako analogiczna do zapisu w ustawie o administracji, o służbie cywilnej, gdzie również jest taka regulacja, która uszczegóławia termin możliwy na odwołanie. I to jest jedna sprawa.

Tu są dwie alternatywne poprawki. Autorem jednej z poprawek jestem ja. W tej poprawce sugeruję Wysokiemu Senatowi przyjęcie nieco dłuższego terminu na przeprowadzenie ocen przez kierowników jednostek. Jestem przekonany, że te oceny będą robić już nowi kierownicy jednostek samorządowych,

nowi wójtowie, burmistrzowie, marszałkowie, i że przystąpią do tego dopiero po wyborach. Ponadto proszę sobie wyobrazić, że ocena jednego pracownika zajmie jedną stroniczkę, a my tą regulacją wprowadziliśmy obowiązek oceny wszystkich pracowników. Dotychczas ocena dotyczyła wyłącznie pracowników mianowanych, więc w większym urzędzie, liczącym tysiąc urzędników, tych kartek z ocenami trzeba było napisać, przykładowo, sto. A teraz, żeby przeprowadzić ocenę w całym urzędzie, zgodnie z tą regulacją, którą wprowadza Senat, trzeba będzie zrobić takich stron tysiąc. Poza tym nowe władze muszą się zapoznać z pracownikami, a to zapoznanie nie następuje ad hoc. Na to jest potrzebny czas. Na dodatek regulacja zostaje wprowadzona w okresie wyętej pracy samorządów na przełomie roku. Jestem zdania, że określenie terminu na dwanaście miesięcy jest odpowiednie, dlatego że kierowników jednostek samorządowych nie trzeba prowadzić za rączkę, oni będą wiedzieli, kiedy zdążą to zrobić i kiedy wypada najbardziej odpowiedni z ich punktu widzenia termin oceny.

Tak więc prosiłbym szczególnie o danie pewnej szansy samorządom, o wydłużenie im terminu przez przyjęcie poprawki siódmej. Proszę również o dookreślenie tego przepisu, którego dotyczy poprawka czwarta, uwzględniająca prawo pracy, ale uszczegóławiająca termin czternastu dni. Dziękuję, Panie Marszałku, Wysoki Senacie.

Wicemarszałek Maciej Płażyński:

Dziękuję bardzo.

Przystępujemy do głosowania w sprawie ustawy o zmianie ustawy o pracownikach samorządowych.

Przypominam, że w tej sprawie w toku debaty komisja oraz senator wnioskodawca Ryszard Ciecierski przedstawili wnioski o wprowadzenie poprawek do ustawy.

Informuję, że za chwilę zostaną przeprowadzone kolejne głosowania nad przedstawionymi poprawkami, według kolejności przepisów ustawy.

Przystępujemy do głosowania nad przedstawionymi poprawkami.

Poprawki pierwszą i drugą należy przegłosować łącznie.

Poprawki pierwsza i druga mają na celu wyeliminowanie niespójności w ustawie poprzez dookreślenie kręgu pracowników samorządowych, którzy podlegają okresowym ocenom kwalifikacyjnym, oraz doprecyzowanie skutków uzyskania ujemnych ocen kwalifikacyjnych przez tych pracowników.

Proszę nacisnąć przycisk obecności.

(wicemarszałek M. Płażyński)

Kto jest za? Przycisk „za”.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw”.

Kto się wstrzymał od głosu? Przycisk „wstrzymuję się”.

Dziękuję.

Na 80 obecnych senatorów 80 głosowało za.

(Głosowanie nr 109)

Poprawki zostały przyjęte.

Poprawka trzecia zmierza do tego, aby przy ocenie okresowej uwzględnione było wywiązywanie się przez pracownika z obowiązków określonych w przepisach ustawy, z wyłączeniem zakazu konkurencji określonego w art. 18 ust. 1 ustawy, oraz z obowiązków wynikających z zakresu czynności na zajmowanym stanowisku pracy.

Proszę nacisnąć przycisk obecności.

Kto jest za? Przycisk „za”.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw”.

Kto się wstrzymał od głosu? Przycisk „wstrzymuję się”.

Dziękuję.

Na 80 obecnych senatorów 79 głosowało za, 1 – przeciw. **(Głosowanie nr 110)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawka czwarta wskazuje termin wniesienia odwołania do sądu pracy od decyzji kierownika jednostki zatrudniającej pracownika, która nie uwzględnia odwołania pracownika od uzyskanej oceny kwalifikacyjnej.

Proszę nacisnąć przycisk obecności.

Kto jest za? Przycisk „za”.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw”.

Kto się wstrzymał od głosu? Przycisk „wstrzymuję się”.

Dziękuję.

Na 79 obecnych senatorów 34 głosowało za, 43 – przeciw, 2 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 111)**

Poprawka została odrzucona.

Poprawka piąta ma na celu doprecyzowanie przepisu.

Proszę nacisnąć przycisk obecności.

Kto jest za? Przycisk „za”.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw”.

Kto się wstrzymuje od głosu? Przycisk „wstrzymuję się”.

Dziękuję.

Na 79 obecnych senatorów 79 głosowało za. **(Głosowanie nr 112)**

Poprawka została przyjęta.

Przyjęcie poprawki szóstej wykluczy głosowanie nad poprawką siódmą.

Poprawka szósta określa termin, w jakim zostanie przeprowadzona pierwsza okresowa ocena kwalifikacyjna w stosunku do tej grupy pracowników samorządowych, których dotychczas nie dotyczył obowiązek poddania się takiej oce-

nie, to jest termin ośmiu miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

Proszę nacisnąć przycisk obecności.

Kto jest za? Przycisk „za”.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw”.

Kto się wstrzymał od głosu? Przycisk „wstrzymuję się”.

Dziękuję.

Na 80 obecnych senatorów 5 głosowało za, 74 – przeciw, 1 wstrzymał się od głosu. **(Głosowanie nr 113)**

Poprawka została odrzucona.

Poprawka siódma przewiduje, że pierwsza okresowa ocena kwalifikacyjna w stosunku do tej grupy pracowników samorządowych, których dotychczas nie dotyczył obowiązek poddania się ocenie kwalifikacyjnej, nastąpi w ciągu dwunastu miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

Proszę nacisnąć przycisk obecności.

Kto jest za? Przycisk „za”.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw”.

Kto się wstrzymał od głosu? Przycisk „wstrzymuję się”.

Dziękuję.

Na 80 obecnych senatorów 78 głosowało za, 2 – przeciw. **(Głosowanie nr 114)**

Poprawka została przyjęta.

Przystępujemy do głosowania nad podjęciem uchwały w sprawie ustawy o zmianie ustawy o pracownikach samorządowych w całości, ze zmianami wynikającymi z przyjętych poprawek.

Proszę nacisnąć przycisk obecności.

Kto z państwa senatorów jest za podjęciem uchwały? Proszę nacisnąć przycisk „za” i podnieść rękę.

Kto jest przeciw? Proszę nacisnąć przycisk „przeciw”.

Kto się wstrzymał od głosu? Proszę nacisnąć przycisk „wstrzymuję się”.

Dziękuję.

Na 80 obecnych senatorów 78 głosowało za, 1 – przeciw, 1 wstrzymał się od głosu. **(Głosowanie nr 115)**

Wobec wyników głosowania stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o zmianie ustawy o pracownikach samorządowych.

Powracamy do rozpatrywania punktu następnego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy zmieniającej ustawę o zmianie ustawy – Prawo o adwokaturze i niektórych innych ustaw.

Debata nad rozpatrywaną ustawą została zakończona i obecnie możemy przystąpić do głosowania w sprawie tej ustawy.

Przystępujemy do głosowania w sprawie ustawy zmieniającej ustawę o zmianie ustawy – Prawo o adwokaturze i niektórych innych ustaw.

Przypominam, że Komisja Praw Człowieka i Praworządności przedstawiła projekt uchwały,

(wicemarszałek M. Płażyński)

w którym wносиła o przyjęcie tej ustawy bez poprawek.

Przystępujemy do głosowania nad przedstawionym przez komisję projektem uchwały.

Proszę nacisnąć przycisk obecności.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem przedstawionego projektu uchwały? Proszę nacisnąć przycisk „za” i podnieść rękę.

Kto jest przeciw? Proszę nacisnąć przycisk „przeciw”.

Kto się wstrzymał od głosu? Proszę nacisnąć przycisk „wstrzymuję się”.

Dziękuję.

Na 79 obecnych senatorów 78 głosowało za, 1 wstrzymał się od głosu. **(Głosowanie nr 116)**

Wobec wyników głosowania stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy zmieniającej ustawę o zmianie ustawy – Prawo o adwokaturze i niektórych innych ustaw.

Dziękuję.

Powracamy do rozpatrywania punktu dwunastego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o finansowym wsparciu rodzin w nabywaniu własnego mieszkania.

Przypominam, że w przerwie w obradach odbyło się posiedzenie Komisji Rodziny i Polityki Społecznej oraz Komisji Gospodarki Narodowej, które ustosunkowały się do przedstawionych w toku debaty wniosków i przygotowały wspólne sprawozdanie w tej sprawie.

Dyskusja nad rozpatrywaną ustawą została zamknięta i obecnie głos mogą zabrać jedynie sprawozdawca i wnioskodawcy.

Proszę sprawozdawcę Komisji Rodziny i Polityki Społecznej oraz Komisji Gospodarki Narodowej senatora Jerzego Szmita o zabranie głosu i przedstawienie uzgodnionych na posiedzeniu wniosków.

Proszę, Panie Senatorze.

Senator Jerzy Szmit:

Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

W dniu dzisiejszym odbyło się wspólne posiedzenie Komisji Gospodarki Narodowej oraz Komisji Rodziny i Polityki Społecznej, które rozpatrzyły poprawki zgłoszone w trakcie prac nad ustawą o finansowym wsparciu rodzin w nabywaniu własnego mieszkania.

Komisje rekomendują przyjęcie poprawek pierwszej, drugiej, czwartej, piątej, siódmej i ósmej. Pozostałe poprawki komisje proponują odrzucić. Takie stanowisko rekomenduję Senatowi. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Maciej Płażyński:

Dziękuję.

Proszę bardzo, jeszcze pytanie...

(Głos z sali: A poprawka dziesiąta?)

(Senator Robert Smoktunowicz: Dobrze, dobrze, nam się podobało.)

Senator Jerzy Szmit:

Sprostowanie. W związku z tym sprostuję i jeszcze raz odczytam listę poprawek, których przyjęcie komisja rekomenduje: pierwsza, druga, czwarta, piąta, siódma i dziesiąta, powtarzam: dziesiąta.

Wicemarszałek Maciej Płażyński:

Czy senatorowie wnioskodawcy lub pozostali senatorowie sprawozdawcy chcą zabrać głos? Nie. Dziękuję.

Przypominam, że następujący wnioskodawcy wycofali swoje wnioski: senator Adam Biela – poprawki trzecią i szóstą, druk nr 198Z, a senator Jerzy Szmit – poprawkę dziewiątą, druk nr 198Z.

Czy ktoś z państwa senatorów chce podtrzymać wycofane wnioski? Nie widzę chętnych.

Przystępujemy do głosowania w sprawie ustawy o finansowym wsparciu rodzin w nabywaniu własnego mieszkania.

Przypominam, że w tej sprawie w toku debaty komisje oraz senatorowie wnioskodawcy przedstawili wnioski o wprowadzenie poprawek do ustawy.

Informuję, że za chwilę zostaną przeprowadzone kolejne głosowania nad przedstawionymi poprawkami, według kolejności przepisów ustawy.

Przystępujemy do głosowania nad przedstawionymi poprawkami.

Poprawka pierwsza rozszerza zakres przedmiotowy ustawy o możliwość zaciągania kredytu preferencyjnego na zakup mieszkania zakładowego przez jego dotychczasowego najemcę.

Proszę nacisnąć przycisk obecności.

Kto jest za? Proszę nacisnąć przycisk „za”.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw”.

Kto się wstrzymał od głosu? Przycisk „wstrzymuję się”.

Dziękuję.

Obecnych 78 senatorów, 28 głosowało za, 3 – przeciw, 18 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 117)**

Poprawka została odrzucona.

Poprawka druga ma charakter redakcyjny.

Proszę nacisnąć przycisk obecności.

Kto jest za? Przycisk „za”.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw”.

Kto się wstrzymał? Przycisk „wstrzymuję się”.

Dziękuję.

Obecnych 77 senatorów, 77 głosowało za. **(Głosowanie nr 118)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawka czwarta dostosowuje terminologię ustawy do terminologii stosowanej w tym zakresie w innych aktach prawnych.

(wicemarszałek M. Płażyński)

Powracamy do rozpatrywania punktu czternastego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy zmieniającej ustawę o zmianie ustawy o organizacji rynku mleka i przetworów mlecznych.

W przerwie w obradach odbyło się posiedzenie Komisji Rolnictwa i Ochrony Środowiska, która ustosunkowała się do przedstawionych w toku debaty wniosków i przygotowała sprawozdanie w tej sprawie.

Dyskusja nad rozpatrywaną ustawą została zamknięta i obecnie, zgodnie z art. 52 ust. 6 Regulaminu Senatu, głos mogą zabrać sprawozdawca i wnioskodawcy.

Proszę sprawozdawcę Komisji Rolnictwa i Ochrony Środowiska senatora Pawła Michalaka o przedstawienie uzgodnionych na posiedzeniu wniosków.

Proszę bardzo, Panie Senatorze.

Senator Paweł Michalak:

Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

Pragnę przedstawić sprawozdanie z dzisiejszego posiedzenia komisji w sprawie ustawy zmieniającej ustawę o zmianie ustawy o organizacji rynku mleka i przetworów mlecznych.

Dzisiaj, podczas posiedzenia plenarnego, wpłynął wniosek. Istotą tej rozpatrywanej poprawki była zmiana terminów rozliczeń roku kwotowego. Wprowadzenie tej poprawki miałooby taki skutek, że nie trzeba by było dwukrotnie wysłać około stu czterdziestu tysięcy decyzji do rolników: jednej w sprawie opłaty i drugiej, korygującej. Koszty wysłania tych decyzji administracyjnych to jest więcej niż 0,5 miliona zł. Jednak formalną podstawą tych zmian jest rozporządzenie Komisji Europejskiej. Niestety, mimo różnych sygnałów do dzisiaj oficjalnie to rozporządzenie Komisji Europejskiej się nie ukazało.

Dlatego komisja po rozpatrzeniu tej poprawki postanowiła jednak rekomendować Senatowi przyjęcie tej ustawy bez poprawek. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Maciej Płażyński:

Dziękuję bardzo.

Senator Chróścikowski?

(Senator Bronisław Korfanty: Nie ma go.)

Nie ma.

Przystępujemy do głosowania w sprawie ustawy zmieniającej ustawę o zmianie ustawy o organizacji rynku mleka i przetworów mlecznych.

Przypominam, że w tej sprawie w toku debaty zostały przedstawione następujące wnioski: komisja wnosiła o przyjęcie ustawy bez poprawek, a senatorowie wnioskodawcy przedstawili wnioski o wprowadzenie poprawki do ustawy.

Zgodnie z art. 54 ust. 1 Regulaminu Senatu w pierwszej kolejności zostanie przeprowadzone głosowanie nad wnioskiem o przyjęcie ustawy bez poprawek, a następnie, w wypadku odrzucenia tego wniosku, nad przedstawioną poprawką.

Przystępujemy do głosowania nad wnioskiem komisji, popartym przez komisję, o przyjęcie ustawy zmieniającej ustawę o zmianie ustawy o organizacji rynku mleka i przetworów mlecznych bez poprawek.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem przedstawionego wniosku? Proszę nacisnąć przycisk „za”.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw”.

Kto się wstrzymał? Przycisk „wstrzymuję się”.

Dziękuję.

Obecnych 79 senatorów, 76 głosowało za, 2 – przeciw, 1 wstrzymał się od głosu. **(Głosowanie nr 126)**

Wobec wyników głosowania stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy zmieniającej ustawę o zmianie ustawy o organizacji rynku mleka i przetworów mlecznych.

Powracamy do rozpatrywania punktu piętnastego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia.

W przerwie w obradach odbyło się posiedzenie Komisji Zdrowia, która ustosunkowała się do przedstawionych w toku debaty wniosków i przygotowała sprawozdanie w tej sprawie. Obecnie głos mogą zabrać jedynie sprawozdawca i wnioskodawcy.

Proszę sprawozdawcę Komisji Zdrowia senatora Czesława Żelichowskiego o zabranie głosu i przedstawienie wniosków.

Proszę bardzo.

Senator Czesław Żelichowski:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

W przerwie w dzisiejszych obradach zebrała się Komisja Zdrowia, która obradowała na temat poprawek wniesionych do ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia. Państwo otrzymali już druk nr 201Z, a ja przedstawiam państwu sprawozdanie z posiedzenia tej komisji.

Komisja rekomenduje następujące poprawki: pierwszą, drugą, piątą, szóstą, siódmą, ósmą, dziewiątą, dziesiątą, czternastą, szesnastą, osiemnastą, dziewiętnastą, dwudziątą, dwudziątą pierwszą, dwudziątą drugą, dwudziątą trzecią, dwudziątą czwartą, dwudziątą piątą, dwudziątą szóstą, dwudziątą siódmą, dwudziątą ósmą, dwudziątą dziewiątą, trzydziątą, trzydziątą pierwszą, trzydziątą drugą, trzydziątą trzecią, trzydziątą czwartą, trzydziątą piątą, trzydziątą szóstą, trzydziątą ósmą, trzydziątą dziewiątą i czterdziątą. Negatywnie zaś

(senator Cz. Żelichowski)

komisja zaopiniowała poprawki zgłoszone przez senatora Szaleńca, a są to poprawki: trzecia, czwarta, jedenasta, dwunasta, trzynasta, piętnasta, siedemnasta, trzydziesta siódma. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Maciej Płażyński:

Dziękuję.

Czy senator Szaleniec chce zabrać głos? Nie.

Przystępujemy do głosowania w sprawie ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia.

Przypominam, że w tej sprawie w toku debaty komisja oraz senator wnioskodawca przedstawili wnioski o wprowadzenie poprawek do ustawy.

Za chwilę zostaną przeprowadzone kolejne głosowania nad przedstawionymi poprawkami według kolejności przepisów ustawy.

Przystępujemy do głosowania nad przedstawionymi poprawkami.

Poprawka pierwsza uzupełnia słowniczek ustawy o brakujące definicje pojęć „informowanie o ryzyku” oraz „zarządzanie ryzykiem”.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za? Przycisk „za”.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw”.

Kto się wstrzymał od głosu? Przycisk „wstrzymuję się”.

Dziękuję.

Na 78 obecnych senatorów 78 głosowało za. **(Głosowanie nr 127)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawka druga ma na celu skorelowanie zawartych w ustawie definicji najwyższego dopuszczalnego poziomu pozostałości pestycydów z definicją tego pojęcia sformułowaną w przepisach wspólnotowych.

Proszę nacisnąć przycisk obecności.

Kto jest za? Przycisk „za”.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw”.

Kto się wstrzymał od głosu? Przycisk „wstrzymuję się”.

Dziękuję.

Na 78 obecnych senatorów 78 głosowało za. **(Głosowanie nr 128)**

Poprawka została przyjęta.

Nad poprawkami trzecią, dwunastą i trzynastą głosujemy łącznie.

Poprawki trzecia, dwunasta i trzynasta wprowadzają do ustawy instytucję ogólnego oświadczenia zdrowotnego, w tym określają, co należy rozumieć pod tym pojęciem. Umożliwiają one też zawieranie takich oświadczeń w oznakowaniu, prezentacji i reklamie suplementów diety oraz upoważniają ministra właściwego do spraw zdrowia do określenia w drodze rozporządzenia wymagań w zakresie treści takich oświadczeń.

Proszę nacisnąć przycisk obecności.

Kto jest za? Przycisk „za”.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw”.

Kto się wstrzymał od głosu? Przycisk „wstrzymuję się”.

Dziękuję.

Na 78 obecnych senatorów 25 głosowało za, 52 – przeciw, 1 nie głosował. **(Głosowanie nr 129)**

Poprawki zostały odrzucone.

Poprawka czwarta zmienia definicję suplementu diety, odnosząc ją do wpływu, jaki może wywierać suplement diety na zdrowie człowieka. Jednocześnie poprawka eliminuje z definicji sformułowanie, w myśl którego z suplementów diety wyłączone miałyby być produkty posiadające właściwości produktu leczniczego w rozumieniu przepisów prawa farmaceutycznego.

Proszę nacisnąć przycisk obecności.

Kto jest za? Proszę nacisnąć przycisk „za”.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw”.

Kto się wstrzymał od głosu? Przycisk „wstrzymuję się”.

Dziękuję.

Na 78 obecnych senatorów 26 głosowało za, 51 – przeciw, 1 wstrzymał się od głosu. **(Głosowanie nr 130)**

Poprawka została odrzucona.

Nad poprawkami piątą i trzydziestą piątą głosujemy łącznie. Poprawki te zmierzają do ujednolicenia w ramach systemu prawa sposobu tłumaczenia na język polski określenia „system RASFF”.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za? Proszę nacisnąć przycisk „za” i podnieść rękę.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw”.

Kto się wstrzymał od głosu? Przycisk „wstrzymuję się”.

Dziękuję.

Na 78 obecnych senatorów 76 głosowało za, 1 – przeciw, 1 nie głosował. **(Głosowanie nr 131)**

Poprawki zostały przyjęte.

Poprawka szósta zmierza do wyeliminowania wątpliwości interpretacyjnych związanych z art. 8 ustawy przez wskazanie, że przepis ten dotyczy produktu wprowadzanego do obrotu jako środek spożywczy specjalnego przeznaczenia żywieniowego albo suplement diety, a nie jako jakiegokolwiek środka spożywczy.

Proszę nacisnąć przycisk obecności.

Kto jest za? Proszę nacisnąć przycisk „za”.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw”.

Kto się wstrzymał od głosu? Przycisk „wstrzymuję się”.

Dziękuję.

Na 78 obecnych senatorów 77 głosowało za, 1 – przeciw. **(Głosowanie nr 132)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawki siódma, ósma, dziewiąta, dwudziesta, nad którymi głosujemy łącznie, eliminują

(wicemarszałek M. Płażyński)

z wytycznych zawartych w przepisach upoważniających elementy naruszające zasady techniki prawodawczej.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za? Proszę nacisnąć przycisk „za”.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw”.

Kto się wstrzymał od głosu? Przycisk „wstrzymuję się”.

Dziękuję.

Na 77 obecnych 77 głosowało za. **(Głosowanie nr 133)**

Poprawki zostały przyjęte.

Poprawka dziesiąta zmierza do uwzględnienia zasady techniki prawodawczej, w myśl której nie odsyła się do przepisów zawierających odesłania.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za? Przycisk „za”.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw”.

Kto się wstrzymał od głosu? Przycisk „wstrzymuję się”.

Dziękuję.

Na 78 obecnych senatorów 77 głosowało za, 1 – przeciw. **(Głosowanie nr 134)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawka jedenasta zmierza do wskazania, że innymi aniżeli witaminy i składniki mineralne substancjami wykazującymi efekt odżywczy lub inny efekt fizjologiczny, które mogą być zawarte w suplementach diety, są w szczególności aminokwasy, kwasy tłuszczowe, błonnik oraz substancje roślinne.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za? Proszę nacisnąć przycisk „za”.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw”.

Kto się wstrzymał od głosu? Przycisk „wstrzymuję się”.

Dziękuję.

Na 78 obecnych senatorów 25 głosowało za, 50 – przeciw, 3 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 135)**

Poprawka została odrzucona.

Poprawka czternasta zmierza do tego, aby główny inspektor sanitarny, prowadząc postępowanie, o którym mowa w art. 30 ust. 1, wyjaśniał również, czy suplementy diety oraz środki spożywcze wzbogacane substancjami dodawanymi do żywności spełniają warunki określone w przepisach wydanych, odpowiednio, na podstawie art. 27 ust. 7 i art. 28 ust. 4.

Proszę nacisnąć przycisk obecności.

Kto jest za? Proszę nacisnąć przycisk „za”.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw”.

Kto się wstrzymuje od głosu? Przycisk „wstrzymuję się”.

Dziękuję.

Na 78 obecnych senatorów 77 głosowało za, 1 – przeciw. **(Głosowanie nr 136)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawka piętnasta zmierza do tego, aby główny inspektor sanitarny nie weryfikował, czy produkt, jako środek spożywczy, posiada właściwości produktu leczniczego określonego przepisami prawa farmaceutycznego. Poprawka siedemnasta zaś pozbawia Urząd Rejestracji Produktów Leczniczych, Wyrobów Medycznych i Produktów Biobójczych kompetencji do wydawania opinii w tej sprawie.

Nad poprawkami głosujemy łącznie.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za? Proszę nacisnąć przycisk „za”.

Coś tutaj nie gra...

(Głos z sali: Zacięło się.)

Zacięło się.

(Głos z sali: Przegrzało się.)

(Głos z sali: Zawiesiło się.)

Zawiesiło się.

Niech pan tam da znać, że się komputer zawiesił.

(Rozmowy na sali)

Kto jest za? Proszę nacisnąć przycisk „za” i podnieść rękę.

Kto jest przeciw? Proszę nacisnąć przycisk „przeciw” i podnieść rękę.

Kto się wstrzymał od głosu? Naciśnięcie przycisku „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Dziękuję.

Na 79 obecnych senatorów 25 głosowało za, 49 – przeciw, 4 wstrzymało się od głosu, 1 nie głosował. **(Głosowanie nr 137)**

Poprawki zostały odrzucone.

Poprawka szesnasta zmierza do uwzględnienia zasady techniki prawodawczej, w myśl której nie odsyła się do przepisów zawierających odesłania.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za? Proszę nacisnąć przycisk „za” i podnieść rękę.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał od głosu? Przycisk „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Dziękuję.

Na 78 obecnych senatorów 77 głosowało za, 1 nie głosował. **(Głosowanie nr 138)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawka osiemnasta ma na celu precyzyjne określenie, jakie podmioty będą zobowiązane ponosić koszty wydania opinii, o których mowa w art. 31 ust. 1.

Proszę nacisnąć przycisk obecności.

Kto jest za? Proszę nacisnąć przycisk „za”.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw”.

Kto się wstrzymał od głosu? Przycisk „wstrzymuję się”.

Dziękuję.

Na 78 obecnych senatorów 77 głosowało za, 1 wstrzymał się od głosu. **(Głosowanie nr 139)**

Poprawka została przyjęta.

(wicemarszałek M. Płażyński)

Poprawka dziewiętnasta określa organ zobowiązany do ogłaszania w dzienniku urzędowym ministra właściwego do spraw zdrowia wykazu wód uznanych za naturalne wody mineralne. Zgodnie z poprawką obowiązek taki będzie spoczywał na głównym inspektorze sanitarnym.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za? Proszę nacisnąć przycisk „za”.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw”.

Kto się wstrzymał? Przycisk „wstrzymuję się”.

Dziękuję.

Na 79 obecnych senatorów 78 głosowało za, 1 wstrzymał się od głosu. **(Głosowanie nr 140)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawka dwudziesta pierwsza usuwa możliwe wątpliwości interpretacyjne w zakresie kwalifikacji wymaganych od kandydata na klasyfikatora grzybów.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za? Proszę nacisnąć przycisk „za”.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw”.

Kto się wstrzymał od głosu? Przycisk „wstrzymuję się”.

Dziękuję.

Na 77 obecnych 77 głosowało za. **(Głosowanie nr 141)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawka dwudziesta druga zmierza do zapewnienia spójności terminologicznej w ramach systemu prawa.

Proszę nacisnąć przycisk obecności.

Kto jest za? Przycisk „za”.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw”.

Kto się wstrzymuje? Przycisk „wstrzymuję się”.

Dziękuję.

Na 77 obecnych senatorów 77 głosowało za. **(Głosowanie nr 142)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawka dwudziesta trzecia zmierza do tego, aby w terminie co najmniej trzydziestu dni przed dniem rozpoczęcia planowanej działalności musiały być składane jedynie wnioski o wpis do rejestru zakładów oraz wnioski o zatwierdzenie zakładu i wpis do rejestru zakładów. Termin ten nie będzie dotyczył wniosków o dokonanie zmian w rejestrze zakładów.

Proszę nacisnąć przycisk obecności.

Kto jest za? Proszę nacisnąć przycisk „za”.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw”.

Kto się wstrzymał? Przycisk „wstrzymuję się”.

Dziękuję.

Na 79 obecnych 79 głosowało za. **(Głosowanie nr 143)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawki dwudziesta czwarta, dwudziesta piąta i dwudziesta szósta mają na celu zapewnienie dostatecznej czytelności przepisów z punktu

widzenia adresatów norm prawnych. Poprawki polegają na jednoznacznym wskazaniu, ze odstępstwa od wymagań higienicznych, o których mowa w art. 69 ust. 3, mają inny charakter niż odstępstwa, o których mowa w art. 69 ust. 4.

Proszę nacisnąć przycisk obecności.

Kto jest za? Proszę nacisnąć przycisk „za”.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw”.

Kto się wstrzymuje? Przycisk „wstrzymuję się”.

Na 79 obecnych 79 głosowało za. **(Głosowanie nr 144)**

Poprawki zostały przyjęte.

Poprawka dwudziesta siódma zmierza do zapewnienia jednolitości terminologicznej w ramach systemu prawa.

Proszę nacisnąć przycisk obecności.

Kto jest za? Proszę nacisnąć przycisk „za”.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw”.

Kto się wstrzymał? Przycisk „wstrzymuję się”.

Dziękuję.

Na 79 obecnych 79 głosowało za. **(Głosowanie nr 145)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawka dwudziesta ósma ma na celu zapewnienie precyzji przepisów ustawowych. Uściśla ona, że w art. 82 ust. 2 mowa jest o tym samym organie, co w ust. 1 tego artykułu.

Proszę nacisnąć przycisk obecności.

Kto jest za? Proszę nacisnąć przycisk „za”.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw”.

Kto się wstrzymuje? Przycisk „wstrzymuję się”.

Dziękuję.

Na 79 obecnych 79 głosowało za. **(Głosowanie nr 146)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawka dwudziesta dziewiąta rozszerza katalog ministrów, w porozumieniu z którymi minister właściwy do spraw zdrowia będzie określał wykaz przejść granicznych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, przez które środki spożywcze oraz materiały lub wyroby przeznaczone do kontaktu z żywnością będą mogły być wprowadzane na terytorium Wspólnoty Europejskiej, o ministra właściwego do spraw gospodarki morskiej. Poprawka uwzględnia podział kompetencji w ramach administracji rządowej wynikający z ustawy o działach administracji rządowej.

Proszę nacisnąć przycisk obecności.

Kto jest za? Proszę nacisnąć przycisk „za”.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw”.

Kto się wstrzymał? Przycisk „wstrzymuję się”.

Dziękuję.

Na 78 obecnych 78 głosowało za. **(Głosowanie nr 147)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawka trzydziesta ma charakter redakcyjny.

Proszę nacisnąć przycisk obecności.

Kto jest za? Proszę nacisnąć przycisk „za”.

Kto jest przeciw? Proszę nacisnąć przycisk „przeciw”.

(wicemarszałek M. Płażyński)

Kto się wstrzymał? Przycisk „wstrzymuję się”.
Dziękuję.

Na 78 obecnych 78 głosowało za. **(Głosowanie nr 148)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawka trzydziesta pierwsza rozszerza katalog wykroczeń podlegających karze grzywny o czyn polegający na oferowaniu lub dostarczaniu konsumentom preparatów do początkowego żywienia niemowląt oraz przedmiotów służących do karmienia niemowląt, ich próbek lub innych przedmiotów tego typu o charakterze promocyjnym, wbrew zakazowi określone w art. 25 ust. 2.

Proszę nacisnąć przycisk obecności.

Kto jest za? Proszę nacisnąć przycisk „za”.

Kto jest przeciw? Proszę nacisnąć przycisk „przeciw”.

Kto się wstrzymał? Przycisk „wstrzymuję się”.

Dziękuję.

Na 78 obecnych senatorów 77 głosowało za, 1 – przeciw. **(Głosowanie nr 149)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawka trzydziesta druga ujednotolica terminologię ustawy.

Proszę nacisnąć przycisk obecności.

Kto jest za? Proszę nacisnąć przycisk „za”.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw”.

Kto się wstrzymał? Przycisk „wstrzymuję się”.

Dziękuję.

Na 78 obecnych 78 głosowało za. **(Głosowanie nr 150)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawka trzydziesta trzecia ma na celu zapewnienie dostatecznej precyzji przepisu dotyczącego kary pieniężnej. Poprawka ta uwzględnia, że wymagania w zakresie znakowania środków spożywczych sformułowane są zarówno w ustawie, jak i w rozporządzeniach, a także uwzględnia fakt, że art. 50 ust. 2 nie określa takich wymagań.

Proszę nacisnąć przycisk obecności.

Kto jest za? Proszę nacisnąć przycisk „za”.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw”.

Kto się wstrzymał? Przycisk „wstrzymuję się”.

Dziękuję.

Na 78 obecnych senatorów 77 głosowało za, 1 nie głosował. **(Głosowanie nr 151)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawka trzydziesta czwarta zmierza do wyeliminowania z systemu prawa jednego z dwóch identycznych przepisów upoważniających do wydania rozporządzenia, gdyż przyjmuje, że przepis taki powinien znaleźć się w ustawie o bezpieczeństwie żywności i żywienia, a nie w ustawie o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych. Konsekwencją poprawki trzydziestej czwartej są poprawki trzydziesta dziewiąta i czterdziesta. Głosujemy nad nimi łącznie.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za? Proszę nacisnąć przycisk „za”.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw”.

Kto się wstrzymał? Przycisk „wstrzymuję się”.

Dziękuję.

Na 78 obecnych 78 głosowało za. **(Głosowanie nr 152)**

Poprawki zostały przyjęte.

Poprawka trzydziesta szósta uzupełnia katalog zmian dokonywanych w ustawie o ochronie roślin o zmianę w art. 38 ust. 1 pkt 4. Poprawka zmierza do zapewnienia spójności terminologicznej ustawy o ochronie roślin z ustawą o bezpieczeństwie żywności i żywienia.

Proszę nacisnąć przycisk obecności.

Kto jest za? Proszę nacisnąć przycisk „za”.

Kto jest przeciw? Proszę nacisnąć przycisk „przeciw”.

Kto się wstrzymał? Przycisk „wstrzymuję się”.

Dziękuję.

Na 76 obecnych 76 głosowało za. **(Głosowanie nr 153)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawka trzydziesta siódma zmierza do tego, aby rozszerzyć zakres przepisu przejściowego dotyczącego suplementów diety. Poprawka odnosi przepis przejściowy do wszystkich wymagań dotyczących suplementów diety, a nie jedynie do wymagań w zakresie oznakowania. Ponadto poprawka wydłuża okres przejściowy przewidziany zmieniającym przepisem z sześciu do osiemnastu miesięcy.

Proszę nacisnąć przycisk obecności.

Kto jest za? Proszę nacisnąć przycisk „za”.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw”.

Kto się wstrzymał? Przycisk „wstrzymuję się”.

Dziękuję.

Na 78 obecnych senatorów 24 głosowało za, 52 – przeciw, 2 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 154)**

Poprawka została odrzucona.

Poprawka trzydziesta ósma zmierza do tego, aby suplementy diety niespełniające wymagań w zakresie oznakowania, wprowadzone do obrotu przed dniem wejścia w życie ustawy, mogły znajdować się w obrocie do wyczerpania zapasów, lecz nie dłużej niż przez dwanaście miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy. Przepis w dotychczasowym brzmieniu stanowił o sześciu miesiącach.

Proszę nacisnąć przycisk obecności.

Kto jest za? Proszę nacisnąć przycisk „za”.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw”.

Kto się wstrzymał od głosu? Przycisk „wstrzymuję się”.

Dziękuję.

Na 78 obecnych senatorów 74 głosowało za, 1 – przeciw, 3 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 155)**

Poprawka została odrzucona...

(Głosy z sali: Przyjęta.)

Przyjęta, przepraszam. Oczywiście przyjęta.

(wicemarszałek M. Płażyński)

Przystępujemy do głosowania nad podjęciem uchwały w sprawie ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia w całości, ze zmianami wynikającymi z przyjętych poprawek.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa senatorów jest za podjęciem uchwały? Proszę nacisnąć przycisk „za” i podnieść rękę.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał? Przycisk „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Na 78 obecnych senatorów 78 głosowało za. **(Głosowanie nr 156)**

Wobec wyników głosowania stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia.

Powracamy do rozpatrywania punktu szesnastego porządku obrad: drugie czytanie projektu uchwały w sprawie ustanowienia roku 2007 Rokiem Miasta Krakowa.

Przypominam, że dzisiaj zostało przedstawione sprawozdanie komisji o projekcie uchwały oraz została przeprowadzona dyskusja. Senat może teraz przystąpić do głosowania.

Przystępujemy do głosowania nad projektem uchwały w sprawie ustanowienia roku 2007 Rokiem Miasta Krakowa.

Komisja oraz senatorowie wnioskodawcy po rozpatrzeniu projektu uchwały przedstawili wnioski o wprowadzenie poprawek do projektu uchwały.

Za chwilę przeprowadzimy kolejne głosowania nad przedstawionymi poprawkami, a następnie nad podjęciem uchwały w całości, ze zmianami wynikającymi z przyjętych poprawek.

Przyjęcie poprawki pierwszej wykluczy głosowanie nad poprawką drugą. W akapicie pierwszym w zdaniu pierwszym skreśla się wyraz „wielki”.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za? Proszę nacisnąć przycisk „za” i podnieść rękę.

Kto jest przeciw? Przycisk „przeciw” i podniesienie ręki.

Kto się wstrzymał? Przycisk „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Na 78 obecnych senatorów 15 głosowało za, 52 – przeciw, 10 wstrzymało się od głosu, 1 nie głosował. **(Głosowanie nr 157)**

Poprawka została odrzucona.

Poprawka druga. W akapicie pierwszym w zdaniu pierwszym wyraz „wielki” zastępuje się wyrazem „znaczący”.

Proszę nacisnąć przycisk obecności.

Kto jest za? Proszę nacisnąć przycisk „za”.

Kto jest przeciw? Proszę nacisnąć przycisk „przeciw”.

Kto się wstrzymał? Proszę nacisnąć przycisk „wstrzymuję się”.

Dziękuję.

Na 78 obecnych senatorów 10 głosowało za, 55 – przeciw, 13 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 158)**

Poprawka została odrzucona.

Przyjęcie poprawki trzeciej wykluczy głosowanie nad poprawkami czwartą i piątą.

Poprawka trzecia: w akapicie pierwszym skreśla się zdanie drugie.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za? Proszę nacisnąć przycisk „za” i podnieść rękę.

Kto jest przeciw? Proszę nacisnąć przycisk „przeciw”.

Kto się wstrzymał? Proszę nacisnąć przycisk „wstrzymuję się”.

Na 77 obecnych senatorów 66 głosowało za, 1 – przeciw, 10 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 159)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawka szósta: w akapicie czwartym skreśla się wyraz „tego”.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za? Proszę nacisnąć przycisk „za”.

Kto jest przeciw? Proszę nacisnąć przycisk „przeciw”.

Kto się wstrzymał? Proszę nacisnąć przycisk „wstrzymuję się”.

Na 78 obecnych senatorów 59 głosowało za, 4 – przeciw, 15 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 160)**

Poprawka została przyjęta.

Przystępujemy do głosowania nad podjęciem uchwały w sprawie ustanowienia roku 2007 Rokiem Miasta Krakowa w całości, ze zmianami wynikającymi z przyjętych poprawek.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa senatorów jest za podjęciem uchwały? Proszę o naciśnięcie przycisku „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw? Proszę nacisnąć przycisk „przeciw”.

Kto się wstrzymał? Proszę nacisnąć przycisk „wstrzymuję się”.

Dziękuję.

Na 77 obecnych senatorów wszyscy głosowali za. **(Głosowanie nr 161) (Oklaski)**

Wobec wyników głosowania stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustanowienia roku 2007 Rokiem Miasta Krakowa.

Komunikaty.

Proszę bardzo.

**Senator Sekretarz
Andrzej Mazurkiewicz:**

Uprzejmie informuję, że posiedzenie Komisji Regulaminowej, Etyki i Spraw Senatorskich od-

(senator sekretarz A. Mazurkiewicz)

będzie się w dniu 4 sierpnia o godzinie 10.00 w sali nr 182. W porządku obrad jest wyrażenie opinii o projekcie budżetu Kancelarii Senatu na rok 2007.

(Senator Piotr Andrzejewski: Sala!)

(Senator Piotr Andrzejewski: W której sali? Głośno.)

Sala nr 182.

(Głos z sali: Jaka komisja?)

(Senator Piotr Andrzejewski: Regulaminowa!)

I następny komunikat. Uprzejmie informuję, że marszałek Senatu zwołuje posiedzenie Konwentu Seniorów na dzień jutrzejszy, to jest 4 sierpnia, na godzinę 8.30. Posiedzenie Prezydium Senatu rozpocznie się o godzinie 9.00. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Maciej Płażyński:

Dziękuję.

Informuję, że porządek obrad szesnastego posiedzenia Senatu został wyczerpany.

Przystępujemy do oświadczeń senatorów poza porządkiem obrad.

Oświadczenie nie może być dłuższe niż pięć minut. Nad oświadczeniem senatorskim nie dyskutuje się.

Kto z państwa senatorów pragnie zabrać głos?

Pan senator Dariusz Górecki.

Senator Dariusz Górecki:

Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

Oświadczenie swoje kieruję do ministra transportu Jerzego Polaczka.

Szanowny Panie Ministrze! Pozwalam sobie zwrócić się do pana ministra zaniepokojony próbą dokonania przez Generalną Dyрекcję Dróg Krajowych i Autostrad zmiany ustalonego przebiegu drogi ekspresowej S8.

Obecnie obowiązujące ustalenia zakładają, że droga ekspresowa S8 Wrocław – Warszawa w regionie łódzkim przebiegać będzie przez Sieradz, Zduńską Wolę, Łask, Pabianice i poprzez węzły w rejonie Łodzi łączyć się będzie z autostradą A1 i zachodnią obwodnicą Łodzi S14. Lokalizacja taka jest w pełni uzasadniona intensywnie urbanizującymi się okolicami Łodzi, Pabianic, Łasku, Zduńskiej Woli i Sieradza. Na realizację tego celu w budżecie państwa na 2006 r. zaplanowano kwotę 10 milionów zł. W ostatnim czasie Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad podejmuje próby dokonania zmiany przebiegu trasy S8, tak by biegła ona przez Wieluń, Bełchatów, Piotrków Trybunalski.

Wobec tego pytam pana ministra: po pierwsze, jak ostatecznie będzie przebiegać droga ekspresowa S8, a po drugie, kiedy należy spodziewać się rozpoczęcia prac budowlanych?

Wicemarszałek Maciej Płażyński:

Dziękuję bardzo.

Pan senator Czesław Rybka, proszę bardzo.

Senator Czesław Rybka:

Panie Marszałku!

Oświadczenie to kieruję do pana Jerzego Polaczka, ministra transportu, a dotyczy ono budowy drogi ekspresowej S8.

Planowana trasa S8 będzie niewątpliwie bardzo ważnym szlakiem komunikacyjnym naszego kraju, łączącym południowo-zachodnią jego część z regionem łódzkim oraz Warszawą. Obecnie komunikacja samochodowa pomiędzy Łodzią a Wrocławiem odbywa się po drogach krajowych nr 8, 12 i 14. Nie ma możliwości wyboru innej trasy, co niestety w sposób zasadniczy komplikuje tę komunikację. Z roku na rok powstaje także coraz większy problem w związku z intensyfikacją ruchu tranzytowego przez Łódź, Pabianice, Łask, Zduńską Wolę i Sieradz. W miastach tych żyje około półtora miliona ludzi.

W dniu 28 czerwca 2006 r. przedmiotem obrad Komisji Oceny Przedsięwzięć Inwestycyjnych przy dyrektorze Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad było studium techniczno-ekonomiczne z elementami studium wykonalności drogi ekspresowej S8 na odcinku Wieruszów – autostrada A1. Z niezrozumiałych przyczyn na tym spotkaniu przewodniczący Komisji Oceny Przedsięwzięć Inwestycyjnych podjął decyzję o przeprowadzeniu analizy porównawczej trzech wariantów przebiegu trasy S8, która dopuszcza możliwość zmiany jej ułożenia na trasie Wieluń – Bełchatów i dalej do Piotrkowa Trybunalskiego. Jednocześnie do końca września 2006 r. wstrzymano prace nad decyzją lokalizacyjną dotyczącą północnego wariantu trasy S8, co prawdopodobnie spowoduje, że 10 milionów zł zapisanych w budżecie państwa na ten cel nie zostanie wykorzystanych. Dziwnym trafem już przy zapisach budżetowych mówiono o możliwości niewykorzystania tych środków.

Przez wiele lat zainteresowane samorzady lokalne czyniły usilne zabiegi o zatwierdzenie przebiegu trasy S8 na odcinku Łódź – Walichnowy przez Pabianice, Łask, Zduńską Wolę i Sieradz. Taki przebieg korytarza S8 stał się optymalnym rozwiązaniem komunikacyjnym, uwzględniającym wszelkie uwarunkowania przestrzenne, a także te w zakresie ochrony środowiska. Wspomniany przebieg drogi ekspresowej na terenie województwa łódzkiego został ustalony rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 15 maja 2004 r. w sprawie sieci autostrad i dróg ekspresowych, DzU nr 128 poz. 1334.

Dlaczego więc, mimo wcześniejszych kilkuletnich działań przygotowawczych, podejmowane

(senator Cz. Rybka)

są próby ustalania na nowo przebiegu drogi S8? Takie postępowanie w oczywisty sposób przyczyni się do ogromnego opóźnienia w przygotowaniu i realizacji tej inwestycji. Wynika to z braku jakiegokolwiek zabezpieczenia korytarzy pod przebieg S8 w planach przestrzennych gmin na trasie Wieruszów – Wieluń – Bełchatów – Piotrków Trybunalski. Podnoszenie zaś standardu drogi krajowej nr 8 do standardu drogi ekspresowej jest technicznie niemożliwe. Bezsprzeczny jest również fakt, że zmiana wariantu lokalizacji S8 na wariant południowy sprawi, iż budowa trasy S14, zachodniej obwodnicy Łodzi, stanie się nieuzasadniona.

Jako członek senackiej Komisji Obrony Narodowej pragnę również zauważyć, że strategiczne w najbliższej przyszłości dla kraju lotnisko w Łasku, jako baza NATO, i port lotniczy w Lublinku straciłyby możliwość bliskiego połączenia z drogą S8, co w znacznym stopniu zahamuje ich rozwój.

Mając na uwadze wymienione argumenty, zwracam się do pana ministra z prośbą o przeanalizowanie wszystkich aspektów związanych z tą sprawą i zajęcie stanowiska. Wierzę głęboko, że od dawna wyznaczona trasa przebiegu drogi ekspresowej S8 nie ulegnie zmianie, gdyż może to doprowadzić do niekorzystnego układu dróg w województwie łódzkim, czemu stanowczo się sprzeciwiam. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Maciej Płażyński:

Pani senator Tomaszewska, proszę bardzo.

Senator Ewa Tomaszewska:

Dziękuję bardzo.

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Urząd Komunikacji Elektronicznej zamierza swą strategią doprowadzić do oszczędności w wysokości 1 miliarda zł pozostającego rocznie w kieszeniach mieszkańców naszego kraju, co ma wynikać z poprawy konkurencyjności, związanej z przyjętą strategią. To jest oczywiście dobra wiadomość. Niemniej przyjęcie, wdrożenie w życie tej strategii może zaowocować także skutkami społecznymi w postaci zwolnienia od pięciu do dziesięciu tysięcy pracowników TP SA. To jest problem społeczny, a także ekonomiczny dla państwa, oznacza to bowiem wzrost kosztów związanych z bezrobociem, czyli wydatków z Funduszu Pracy na zasiłki dla bezrobotnych, wydatków na pomoc społeczną.

Dlatego wydaje mi się ważne, by przy podejmowaniu decyzji strategicznych rozważać również te koszty i może spróbować znaleźć rozwiązanie, które nie spowoduje tak drastycznych skutków. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Maciej Płażyński:

Dziękuję bardzo.

Pan senator Antoni Szymański.

Senator Antoni Szymański:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Swoje oświadczenie kieruję do minister pracy i polityki społecznej, pani Anny Kalaty. Dotyczy ono warunków zatrudniania osób prowadzących rodzinne domy dziecka.

Doceniamy rolę rodzinnych domów dziecka w systemie opieki nad dzieckiem pozbawionym opieki rodziców naturalnych. Ludzie, którzy podejmują się prowadzenia rodzinnych domów dziecka, wykonują bardzo wielką pracę, są dobrze do tego przygotowani, są dobrze przeszkoleni. Ta praca nie jest normowana wymiarem ośmiu czy dwunastu godzin, jest to praca w różnych okresach, czasami trwająca całą dobę, z podziałem na role ojca i matki, kiedy przyjmowane są małe dzieci.

Osoby, które są w tych domach zatrudniane, nie mają nawet uprawnień do urlopu. Tak jest w Gdańsku. Występowałem w tej sprawie do prezydenta Gdańska. Powołując się na obecne przepisy, odmówił on udzielania urlopów, mógłby jedynie ewentualnie dać czas na urlop bezpłatny. Czy sytuacja prawna w rodzinnych domach dziecka rzeczywiście jest taka, że nie mają one uprawnień do urlopu, choć za tą ciężką pracę w moim przekonaniu prowadzącym rodzinne domy dziecka ten urlop się należy?

Proszę o sprawdzenie obecnego stanu prawnego i jeśli nie przewiduje on urlopu w tej sytuacji, proszę o rozważenie możliwości zmiany właściwej ustawy w taki sposób, żeby osoby prowadzące rodzinne domy dziecka miały również uprawnienie do urlopu. Dziękuję.

Wicemarszałek Maciej Płażyński:

Dziękuję bardzo.

Pan senator Czesław Ryszka.

Senator Czesław Ryszka:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Oświadczenie złożone w imieniu własnym oraz senatorów Ryszarda Bendera, Jana Szafranca i Adama Bieli kieruję do ministra sprawiedliwości Zbigniewa Ziobry oraz do minister spraw zagranicznych Anny Fotygi.

Sprawa dotyczy nowej książki Jana Tomasza Grossa „Strach. Antysemityzm w Polsce po Auschwitz”. Książka ukazała się nakładem wydawnictwa Random House w USA i, jak nam wiadomo, przygotowany jest do druku polski przekład. Autor, podobnie jak w książce „Sąsiedzi”

(senator Cz. Ryszka)

poświęconej zbrodni w Jedwabnem, w sposób niedopuszczalny uogólnia pojedyncze przypadki bandytyzmu czy chuligaństwa, tworząc tym samym obraz Polaków pełnych nienawiści do narodu żydowskiego. Co więcej, wpływowo media, od „Gazety Wyborczej” i „Rzeczpospolitej” po „Politykę” i „Tygodnik Powszechny”, kreują Grossa na polskiego patriotę i na wielki autorytet moralny, dokonujący narodowego rozrachunku za lata ostatniej wojny.

We wspomnianej książce nie ma nawet cienia elementarnej uczciwości w spojrzeniu na Polskę i Polaków. Według Grossa podczas wojny tylko nieliczni Polacy zachowali się wobec Żydów godnie, a ogromna większość była pozbawiona współczucia dla mordowanych Żydów, kolaborowała z Niemcami, do spółki z nimi grabiąc żydowskie majątki, a częstokroć nawet mordując Żydów. Mamy w książce nieznanie historykom opisy mówiące o podrzynaniu Żydom gardeł w pociągach, o wyrzucaniu ich z pędzącego pociągu, torturowaniu Żydówek, aby powiedziały, gdzie ukryły złoto i kosztowności, opisy mówiące o polskich rabusiach, którzy w 1945 r. w okolicy obozu w Treblince łopatami rozgrzebywali kości pomordowanych Żydów, szukając kosztowności.

Na takim kłamliwym schemacie, przedstawiającym „nikczemnych” Polaków jako „katów” niewinnych Żydów, oparta jest cała książka Grossa. Autor niemal całkowicie pomija pomoc okazaną Żydom, pomija ratowanie ich z narażeniem życia. Tymczasem, jak uważają historycy, w różnorodną pomoc Żydom mogło być zaangażowanych nawet do miliona Polaków, a każdy przypadek pomocy narażał pomagającego i jego rodzinę na natychmiastowy wyrok, na śmierć z rąk niemieckich okupantów. Przypominamy, że byliśmy jedynym krajem w Europie, w którym za pomaganie Żydom groziła śmierć.

Jednym słowem, ponadtrzydziestolatnia książka Grossa ukazuje jedynie tragiczne losy Żydów, mordowanych przez Polaków z żądzy rabunku w czasie wojny i w pierwszych latach powojennych, całkowicie przemilczając wojenną martyrologię Polaków. W książce nie ma słowa o tym, że Oświęcim był początkowo obozem głównie dla Polaków, nie znajdziemy również niczego o innych katowniach niemieckich dla Polaków. Nie ma w książce Grossa ani słowa o tym, że grabieży mienia żydowskiego dokonali głównie Niemcy, jest zaś napisane, że na holokaucie wzbogaciła się polska burżuazja i chłopci i rzekomo dzięki temu rozwinęła się polska klasa średnia. Co więcej, według książki Grossa Polacy mordowali i grabili Żydów także po wojnie.

Czemu służą te kłamstwa? Jak można sądzić, kłamstwa Grossa, wszystkie te antypolskie oskarżenia, wielokrotnie powtarzane we wspo-

mnianej książce, mają utrwalić w umysłach amerykańskich czytelników obraz Polaków, którzy wzbogacili się na grabieży Żydów i obecnie powinni ten majątek zwrócić z nawiązką. Uważamy, że książka powstała wyłącznie po to, aby odpowiednio lobby w USA wykorzystało ją jako materiał dowodowy do maksymalnego zintensyfikowania nacisków w celu wymuszenia na Polsce jak największych odszkodowań dla Żydów. Potwierdzają to działania różnych środowisk żydowskich w Stanach Zjednoczonych wysuwających roszczenia wobec setek tysięcy parceli w Polsce, których wartość szacuje się na kilkadziesiąt miliardów dolarów. Dopiero spełnienie tych astronomicznych żądań miałyby zadośćuczynić holokaustowi i doprowadzić do polsko-żydowskiego pojednania.

Tymczasem, jak uważamy, „przedsiębiorstwo holokaust” nie reprezentuje ani tych, którzy zostali zamordowani, ani ocalałych Żydów, ani nawet ich spadkobierców. Jest to najzwyczajsze wyłudzenie pieniędzy, o czym pisze żydowski naukowiec z USA, profesor Norman Finkelstein, w książce „Przedsiębiorstwo holokaust”.

Dlatego zwracamy się do Ministerstwa Spraw Zagranicznych, a także do Ministerstwa Sprawiedliwości, aby zajęły się tą paszkwilancką, antypolską książką i jej autorem. Nie może być tak, że Gross bezkarnie wygłasza odczyty w naszym kraju, obraża nasz naród, między innymi nazywając antysemitą kardynała Adama Sapiechę, który był głównym organizatorem potajemnej kościelnej akcji pomocy Żydom w Małopolsce w czasie wojny. Czy polska prokuratura powinna milczeć wobec ewidentnych kłamstw historycznych rozsiewanych przez Grossa? Czy polska ambasada w USA nie powinna odpowiednio bronić dobrego imienia Polski?

Prosimy o zajęcie się tą książką i jej autorem. Dziękuję bardzo. (Oklaski)

Wicemarszałek Maciej Płażyński:

Dziękuję.

Pan senator Szaleniec.

Senator Zbigniew Szaleniec:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Oświadczenie swoje kieruję do Jarosława Kaczyńskiego, prezesa Rady Ministrów Rzeczypospolitej Polskiej.

Szanowny Panie Premierze! Obowiązek wybudowania i utrzymania urządzeń użytku publicznego spoczywa z mocy prawa na właściwych organach państwa lub gminach, powołanych do zaspokajania zbiorowych potrzeb społeczności lokalnych na podstawie art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym. Koszt tych zadań został przez ustawodawcę rozłożony na podmioty odnoszące korzyści z faktu rozbudo-

(senator Z. Szaleniec)

wy infrastruktury technicznej w postaci opłat adiacenckich. Szczegółowe zasady ich wnoszenia reguluje ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami.

W imieniu przedstawicieli samorządów gminnych, a więc osób najbardziej zainteresowanych możliwością pobierania opłat, pragnę prosić pana premiera o pomoc w rozwiązaniu problemów dotyczących polskie gminy, związanych z regulacjami prawnymi dotyczącymi opłat adiacenckich. Obowiązująca od prawie dwóch lat nowelizacja przedmiotowej ustawy wprowadziła obowiązek ustalenia przez Radę Ministrów, w drodze rozporządzenia, kryteriów pozwalających na uznanie, że zostały stworzone warunki do podłączenia nieruchomości do urządzeń infrastruktury technicznej albo warunki do korzystania z wybudowanej drogi, które będą wystarczające do ustalenia opłaty adiacenckiej – art. 148a ustawy o gospodarce nieruchomościami. Pomimo upływu tak długiego czasu od wejścia w życie wspomnianej nowelizacji do dnia dzisiejszego rozporządzenie niezbędne do prawidłowego funkcjonowania gmin nie zostało przez Radę Ministrów wydane. Skutkuje to znacznymi utrudnieniami

w zakresie możliwości pobierania opłat adiacenckich, a często wręcz niemożliwością stwierdzenia powstania obowiązku wniesienia opłaty.

W związku z tym zwracam się z prośbą o przyspieszenie prac nad wydaniem przedmiotowego rozporządzenia, co z pewnością pozwoli na skuteczniejsze i lepsze zaspokajanie potrzeb mieszkańców, czyli na realizację nadrzędnego celu zarówno gmin, jak i całego państwa. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Maciej Płażyński:

Dziękuję bardzo.

Wyczerpaliśmy listę chętnych do wygłoszenia oświadczeń.

Informuję, że protokół szesnastego posiedzenia Senatu zostanie udostępniony senatorom w terminie trzydziestu dni po posiedzeniu Senatu w Biurze Prac Senackich.

Pozostaje mi życzyć państwu dobrego trzytygodniowego wypoczynku. Spotykamy się 22 sierpnia.

Zamykam posiedzenie Senatu Rzeczypospolitej Polskiej szóstej kadencji.

(Wicemarszałek trzykrotnie uderza laską marszałkowską)

(Koniec posiedzenia o godzinie 23 minut 01)

Wyniki głosowań

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20
1 M.J. Adamczak	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+
2 F. Adamczyk	-	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+
3 P. Alexandrowicz	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+
4 P.Ł. Andrzejewski	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+
5 D. Arciszewska-Mielewczyk	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+
6 M. Augustyn	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+
7 D.J. Bachalski	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+
8 R.J. Bender	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+
9 A. Bentkowski	+	+	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
10 P. Berent
11 A. Biela	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+
12 K. Bochenek
13 P.M. Boroń	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+
14 B.M. Borusewicz	+	+	+	+	-	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+
15 M. Budner
16 J.M. Chmielewski	+	+	+	-	-	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+
17 J.M. Chróścikowski
18 R. Ciecierski	+	+	+	+	?	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?	+	?	+
19 K.P. Cugowski	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+
20 J. Fetlińska	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+
21 U.J. Gacek	+	+	+	+	-	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+
22 J.P. Gałkowski	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+
23 E. Gelert	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+
24 A.M. Gołaś	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+
25 J. Gowin	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+
26 D.M. Górecki	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+
27 R.J. Górecki	+	+	+	+	+	-	+	+	#	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+
28 H. Górski	+	+	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+
29 A.S. Jaroch	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+
30 S. Karczewski	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+
31 A.J. Kawecki	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+
32 S. Kogut	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+
33 B.J. Korfanty	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+
34 W.J. Kraska	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+
35 J. Kubiak	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+
36 A.M. Kurska
37 K.J. Kutz	+	+	+	+	?	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+
38 J.W. Lasecki	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+
39 R.A. Legutko	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+
40 T.S. Lewandowski
41 B. Lisiecki	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+
42 R.E. Ludwiczuk	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+
43 A. Łuczycki	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+
44 J.M. Łyczak	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+
45 W. Łyczywek	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+
46 T. Maćkała	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+
47 A. Massalski	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+
48 M.S. Maziarz	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+
49 A.T. Mazurkiewicz	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	?	+	+	-	+	-	+
50 P. Michalak	+	+	+	-	-	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+
51 M. Miłek	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?	+	+
52 T.W. Misiak
53 A.A. Motyczka	+	+	+	+	+	.	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+

	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38	39	40
1 M.J. Adamczak	-	+	+	+	-	+	-	+	+	-	+	-	-	+	+	+	-	-	-	-
2 F. Adamczyk	-	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+
3 P. Alexandrowicz	-	+	+	+	-	+	-	+	+	-	+	-	-	+	+	+	-	-	-	-
4 P.Ł. Andrzejewski	?	+	+	+	-	?	-	-	+	-	.	?	-	+	+	+	-	-	-	-
5 D. Arciszewska-Mielewczyk	-	+	+	+	-	+	-	+	+	-	+	-	-	+	+	+	-	-	-	-
6 M. Augustyn	-	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+
7 D.J. Bachalski	.	.	.	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+
8 R.J. Bender	-	+	+	-	-	+	-	+	+	-	+	-	-	+	+	+	-	-	-	+
9 A. Bentkowski	-	+	+	-	-	+	+	+	+	.	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+
10 P. Berent
11 A. Biela	-	+	+	-	-	+	-	+	+	-	+	-	-	?	+	+	-	-	-	-
12 K. Bochenek
13 P.M. Boroń	-	+	+	+	-	+	-	+	+	-	+	-	-	+	+	+	-	-	-	-
14 B.M. Borusewicz	-	+	+	-	-	+	+	+	-	+	+	+	+	?	+	+	+	-	+	+
15 M. Budner
16 J.M. Chmielewski	-	+	+	+	-	+	-	+	+	-	+	-	-	+	+	+	-	-	-	-
17 J.M. Chróścikowski
18 R. Ciecierski	-	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+
19 K.P. Cugowski	-	+	+	+	-	+	-	+	+	-	+	-	-	+	+	+	-	-	-	-
20 J. Fetlińska	-	+	+	+	-	+	-	+	+	-	+	-	-	+	+	+	-	-	-	-
21 U.J. Gacek	-	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+
22 J.P. Gałkowski	-	+	+	+	.	+	-	+	+	-	+	-	-	+	+	+	-	-	-	-
23 E. Gelert	-	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+
24 A.M. Gołaś	-	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+
25 J. Gowin	-	+	+	-	+	+	+	+	?	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+
26 D.M. Górecki	-	+	+	+	-	+	-	+	+	-	+	-	-	+	+	+	-	-	-	-
27 R.J. Górecki	-	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+
28 H. Górski	-	+	+	+	-	+	-	+	+	-	+	-	-	+	+	+	-	-	-	-
29 A.S. Jaroch	-	+	+	+	-	+	-	+	+	-	+	-	-	+	+	+	-	-	-	-
30 S. Karczewski	-	+	+	+	-	+	-	+	+	-	+	-	-	+	+	+	-	-	-	-
31 A.J. Kawecki	-	+	+	+	-	+	-	+	+	-	+	-	-	-	+	+	-	-	-	-
32 S. Kogut	-	+	+	+	-	+	-	+	+	-	+	-	-	-	+	+	-	-	-	-
33 B.J. Korfanty	-	+	+	+	-	+	-	+	+	-	+	-	-	+	+	+	-	-	-	-
34 W.J. Kraska	-	+	+	-	-	+	-	+	+	-	+	-	-	+	+	+	-	-	-	-
35 J. Kubiak	-	+	+	-	-	+	-	+	+	-	+	-	-	?	+	+	-	-	-	-
36 A.M. Kurska
37 K.J. Kutz	-	+	+	+	+	+	+	+	?	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+
38 J.W. Lasecki	-	+	+	+	-	+	-	+	+	-	+	-	-	+	+	+	-	-	-	-
39 R.A. Legutko	-	+	+	+	-	+	.	.	+	-	+	-	-	+	+	+	-	-	-	-
40 T.S. Lewandowski
41 B. Lisiecki	-	+	+	+	-	+	-	+	+	-	+	-	?	+	+	+	-	-	-	-
42 R.E. Ludwiczuk	-	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+
43 A. Łuczycki	-	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+
44 J.M. Łyczak	-	+	+	+	-	+	-	+	+	-	+	-	-	-	+	+	-	-	-	-
45 W. Łyczywek	-	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+
46 T. Maćkała	-	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
47 A. Massalski	-	+	+	+	.	+	-	+	+	-	+	.	-	+	+	+	-	-	-	-
48 M.S. Maziarz	-	+	+	+	-	+	-	+	+	-	+	-	-	+	+	+	-	-	-	-
49 A.T. Mazurkiewicz	+	+	+	+	-	+	-	+	+	-	+	-	-	+	+	+	-	-	-	-
50 P. Michalak	-	+	+	+	-	+	-	+	+	-	+	-	-	+	+	+	-	-	-	-
51 M. Miłek	-	+	+	+	-	+	-	+	+	+	+	?	-	-	+	+	-	-	+	-
52 T.W. Misiak
53 A.A. Motyczka	-	+	+	-	+	+	+	.	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+

	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38	39	40
54 S.K. Niesiołowski	-	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+
55 M. Nykiel
56 M. Okła	-	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+
57 W. Ortyl	-	+	+	+	-	+	-	+	+	-	+	-	-	+	+	+	-	-	-	-
58 A. Owczarek	-	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+
59 M. Pańczyk-Pozdziej
60 A. Person	-	+	+	-	+	+	+	+	?	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+
61 K.M. Piesiewicz	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+
62 S. Piotrowicz	-	+	+	+	-	+	-	+	+	-	+	-	-	+	+	+	-	-	-	-
63 M. Płażyński	-	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	?	-	-	+	+	.	.	+	-
64 L.P. Podkański	-	+	+	-	-	+	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+
65 K.J. Putra	-	+	+	+	-	+	-	+	+	-	+	-	-	#	+	+	-	-	-	-
66 E. Rafalska	-	+	+	+	-	+	-	+	+	-	+	-	+	-	+	+	-	-	-	-
67 Z.W. Rau	-	+	+	+	-	+	-	+	+	-	+	-	-	+	+	+	-	-	-	-
68 M.D. Rocki	-	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+
69 Z. Romaszewski	-	+	+	+	-	+	-	+	#	-	+	-	-	+	+	+	-	-	-	-
70 J.J. Rudnicka	-	+	-	+	.	+	-	+	+	-	+	.	-	+	+	+	+	-	-	-
71 C. Rybka	-	+	+	+	-	+	-	+	+	-	+	-	-	+	+	+	-	-	-	-
72 C.W. Ryszka	-	+	+	+	-	+	-	+	+	-	+	-	-	+	+	+	-	-	-	-
73 S. Sadowski	-	+	+	+	-	+	-	+	+	-	+	-	+	+	+	+	-	-	-	-
74 J. Sauk	-	+	+	+	-	+	-	+	+	-	+	-	-	+	+	+	-	-	-	-
75 W. Sidorowicz
76 R.T. Sikorski
77 R.M. Smoktunowicz	-	.	+	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+
78 J. Szafraniec	-	+	+	-	-	+	-	+	+	-	+	-	-	+	+	+	-	-	-	+
79 Z.M. Szaleniec	-	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+
80 J. Szmit	-	+	+	+	-	+	-	+	+	-	+	-	-	+	+	+	-	-	-	-
81 A. Szymański	-	+	+	+	-	+	-	+	+	-	+	-	-	+	+	+	-	-	-	-
82 J.M. Szymura	-	+	+	+	-	+	-	+	+	-	+	-	-	+	+	-	-	-	-	-
83 M. Szyszka	-	+	+	+	-	+	-	+	+	-	+	-	-	+	+	+	-	-	-	-
84 R.J. Ślusarz	-	+	+	+	-	+	-	+	+	-	+	-	-	+	+	+	-	-	-	-
85 E. Tomaszewska	-	+	+	+	-	+	-	+	+	+	+	-	-	+	+	+	-	-	-	-
86 Z.A. Trybuła	-	+	+	+	-	+	-	+	+	-	+	-	-	+	+	+	-	-	-	-
87 P. Wach	-	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+
88 M. Waszkowiak	?	+	+	+	-	+	-	+	+	-	+	-	?	+	+	+	-	-	-	-
89 K. Wiatr	-	+	+	+	-	+	-	+	+	-	+	-	-	+	+	+	-	-	-	-
90 R.W. Wierzbicki
91 E. Więclawska-Sauk	-	+	+	+	-	+	-	+	+	-	+	-	-	+	+	+	-	-	-	-
92 M.S. Witczak
93 E.K. Wittbrodt	-	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+
94 J.W. Włosowicz
95 M.J. Wojtczak	-	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+
96 L. Zalewski	-	+	+	-	-	+	-	.	+	-	+	-	-	+	+	+	-	-	-	-
97 P.B. Zientarski	-	+	+	-	+	#	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+
98 M. Ziółkowski
99 K.T. Złotowski	-	+	+	+	-	+	-	+	+	-	+	-	-	+	+	+	-	-	-	-
100 C.M. Żelichowski	-	+	+	+	-	+	-	+	+	-	+	-	+	-	+	+	-	-	-	-
Obecnych	84	83	84	85	82	85	84	82	85	84	84	83	85	85	85	85	84	84	85	85
Za	2	83	83	50	27	83	30	81	60	31	84	28	33	48	85	84	31	29	32	32
Przeciw	80	0	1	35	55	0	54	1	22	52	0	52	50	32	0	1	53	55	53	53
Wstrzymało się	2	0	0	0	0	1	0	0	2	1	0	3	2	4	0	0	0	0	0	0
Nie głosowało	0	0	0	0	0	1	0	0	1	0	0	0	0	1	0	0	0	0	0	0

	41	42	43	44	45	46	47	48	49	50	51	52	53	54	55	56	57	58	59	60
1 M.J. Adamczak	+	+	+	-	-	-	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+
2 F. Adamczyk	?	+	+	+	?	?	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	-	?
3 P. Alexandrowicz	+	+	+	-	-	-	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+
4 P.Ł. Andrzejewski	+	+	+	-	-	-	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+
5 D. Arciszewska-Mielewczyk	+	+	+	-	-	-	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	-	+	+
6 M. Augustyn	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	-	+
7 D.J. Bachalski	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	-	+
8 R.J. Bender	+	+	+	-	-	-	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+
9 A. Bentkowski	+	+	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+
10 P. Berent
11 A. Biela	+	+	-	-	-	-	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+
12 K. Bochenek
13 P.M. Boroń	+	+	+	-	-	-	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+
14 B.M. Borusewicz	-	+	?	-	-	-	+	?	+	+	+	+	-	+
15 M. Budner
16 J.M. Chmielewski	+	+	+	-	-	-	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	-
17 J.M. Chróścikowski
18 R. Ciecierski	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	-	?
19 K.P. Cugowski	+	+	+	-	-	-	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+
20 J. Fetlińska	+	+	+	-	-	-	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+
21 U.J. Gacek	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	-	+
22 J.P. Gałkowski	+	+	+	-	-	-	#	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+
23 E. Gelert	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	-	+
24 A.M. Gołaś	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	-	+
25 J. Gowin	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	-	+
26 D.M. Górecki	+	+	+	-	-	-	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+
27 R.J. Górecki	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	+
28 H. Górski	+	+	+	-	-	-	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+
29 A.S. Jaroch	+	+	+	-	-	-	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+
30 S. Karczewski	+	+	+	-	-	-	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+
31 A.J. Kawecki	+	+	+	-	-	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+
32 S. Kogut	+	+	+	-	-	-	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	-	+	+
33 B.J. Korfanty	+	+	+	-	-	-	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+
34 W.J. Kraska	+	+	+	-	-	-	+	+	+	.	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+
35 J. Kubiak	+	?	+	-	-	-	+	+	+	+	+	+	?	+	-	+	-	?	+	+
36 A.M. Kurska
37 K.J. Kutz	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	-	+
38 J.W. Lasecki	+	+	+	-	-	-	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	-	+	+
39 R.A. Legutko	+	+	+	-	-	-	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+
40 T.S. Lewandowski
41 B. Lisiecki	+	+	+	-	-	-	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+
42 R.E. Ludwiczuk	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	-	+
43 A. Łuczycki	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	-	+
44 J.M. Łyczak	+	+	+	?	-	-	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+
45 W. Łyczywek	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	-	+
46 T. Maćkała	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	-	+
47 A. Massalski	+	+	+	-	-	-	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+
48 M.S. Maziarz	+	+	+	-	-	-	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+
49 A.T. Mazurkiewicz	-	+	?	-	-	-	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+
50 P. Michalak	+	+	+	-	-	-	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+
51 M. Miłek	+	+	+	-	-	-	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+
52 T.W. Misiak
53 A.A. Motyczka	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	-	+

	61	62	63	64	65	66	67	68	69	70	71	72	73	74	75	76	77	78	79	80
1 M.J. Adamczak	+	+	-	-	+	+	-	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	-	-	-
2 F. Adamczyk	+	-	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	+
3 P. Alexandrowicz	+	+	-	-	+	+	-	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	-	-	-
4 P.Ł. Andrzejewski	?	?	-	-	-	+	-	+	+	+	+	+	+	-	?	+	+	-	-	-
5 D. Arciszewska-Mielewczyk	+	+	-	-	+	+	-	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	-	-	-
6 M. Augustyn	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
7 D.J. Bachalski	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
8 R.J. Bender	+	+	-	-	+	+	-	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	-	-	-
9 A. Bentkowski	+	+	-	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-
10 P. Berent
11 A. Biela	+	+	-	-	+	+	-	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	-	-	-
12 K. Bochenek
13 P.M. Boroń	+	+	-	-	+	+	-	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	-	-	-
14 B.M. Borusewicz
15 M. Budner
16 J.M. Chmielewski	+	+	-	-	+	+	-	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	-	-	-
17 J.M. Chróścikowski
18 R. Ciecierski	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	+
19 K.P. Cugowski	+	+	-	-	+	+	-	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	-	-	-
20 J. Fetlińska	+	+	-	-	+	+	-	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	-	-	-
21 U.J. Gacek	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
22 J.P. Gałkowski	+	+	-	-	#	-	-	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	-	-	-
23 E. Gelert	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	+
24 A.M. Gołaś	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
25 J. Gowin	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
26 D.M. Górecki	+	+	-	-	+	+	-	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	-	-	-
27 R.J. Górecki	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
28 H. Górski	+	+	-	-	+	+	-	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	-	-	-
29 A.S. Jaroch	+	+	-	-	+	+	-	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	-	-	-
30 S. Karczewski	+	+	-	-	+	+	-	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	-	-	-
31 A.J. Kawecki	+	+	-	-	+	+	-	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	-	-	-
32 S. Kogut	+	+	-	-	+	+	-	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	-	-	-
33 B.J. Korfanty	+	+	-	-	+	+	-	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	-	-	-
34 W.J. Kraska	+	+	-	-	+	+	-	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	-	-	-
35 J. Kubiak	+	+	-	-	+	+	-	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	-	-	-
36 A.M. Kurska
37 K.J. Kutz	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	#	+	+	+
38 J.W. Lasecki	+	+	-	-	+	+	-	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	-	-	-
39 R.A. Legutko	+	+	-	-	+	+	-	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	-	-	-
40 T.S. Lewandowski
41 B. Lisiecki	+	+	-	?	+	+	-	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	-	-	-
42 R.E. Ludwiczuk	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
43 A. Łuczycki	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
44 J.M. Łyczak	+	+	-	-	+	+	-	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	-	-	-
45 W. Łyczywek	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
46 T. Maćkała	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
47 A. Massalski	+	+	-	-	+	+	-	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	-	+	-
48 M.S. Maziarz	+	+	-	-	+	+	-	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	-	-	-
49 A.T. Mazurkiewicz	+	+	-	-	+	+	-	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	-	-	-
50 P. Michalak	+	+	-	-	+	+	-	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	-	-	-
51 M. Miłek	+	+	-	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	+	?	-
52 T.W. Misiak
53 A.A. Motyczka	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+

	61	62	63	64	65	66	67	68	69	70	71	72	73	74	75	76	77	78	79	80
54 S.K. Niesiołowski	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
55 M. Nykiel
56 M. Okła	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
57 W. Ortyl	+	+	-	-	+	+	-	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	-	-	-
58 A. Owczarek	+	-	+	+	+	+	.	.	.	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
59 M. Pańczyk-Pozdziej
60 A. Person	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	.	+
61 K.M. Piesiewicz	+	-	+	+	-	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
62 S. Piotrowicz	+	+	-	-	+	+	-	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	-	-	-
63 M. Płażyński	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
64 L.P. Podkański	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
65 K.J. Putra	+	-	+	+	+	+	+	-	-	-
66 E. Rafalska	+	+	-	-	+	+	-	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	-	-	-
67 Z.W. Rau	+	+	-	-	+	+	-	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	-	-	-
68 M.D. Rocki	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
69 Z. Romaszewski	+	+	-	-	+	+	-	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	-	-	-
70 J.J. Rudnicka	+	+	-	-	+	+	-	+	+	+	+	+	+	-	-	.	+	-	-	-
71 C. Rybka	+	+	-	-	+	+	-	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	-	-	-
72 C.W. Ryszka	+	+	-	-	+	+	-	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	-	-	-
73 S. Sadowski	+	+	-	-	+	+	-	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	-	-	-
74 J. Sauk	+	+	-	-	+	+	-	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	-	-	-
75 W. Sidorowicz
76 R.T. Sikorski
77 R.M. Smoktunowicz	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
78 J. Szafraniec	+	+	-	-	+	+	-	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	-	-	-
79 Z.M. Szaleniec	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	.	+
80 J. Szmit	+	+	-	-	+	+	-	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	-	-	-
81 A. Szymański	+	+	-	-	+	+	-	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	-	-	-
82 J.M. Szymura	+	+	-	-	+	+	-	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	-	-	-
83 M. Szyszka	+	+	-	-	+	+	-	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	-	-	-
84 R.J. Ślusarz	+	+	-	-	+	+	-	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	-	-	-
85 E. Tomaszewska	+	+	-	-	+	+	-	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	-	-	-
86 Z.A. Trybuła	+	+	-	-	+	+	-	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	-	-	-
87 P. Wach	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	.	+
88 M. Waszkowiak	+	+	-	-	+	+	-	+	+	+	+	+	+	.	-	+	+	-	-	-
89 K. Wiatr	+	+	-	-	+	+	-	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	-	-	-
90 R.W. Wierzbicki
91 E. Więclawska-Sauk	+	+	-	-	+	+	-	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	-	-	-
92 M.S. Witczak
93 E.K. Wittbrodt	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
94 J.W. Włosowicz
95 M.J. Wojtczak	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
96 L. Zalewski	+	+	-	-	+	+	-	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	-	-	-
97 P.B. Zientarski	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
98 M. Ziółkowski
99 K.T. Złotowski	+	+	-	-	+	+	-	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	-	-	-
100 C.M. Żelichowski	+	+	-	-	+	+	-	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	-	-	-
Obecnych	83	83	83	83	83	84	84	83	83	83	84	83	83	82	83	82	84	84	81	84
Za	82	56	28	30	79	82	30	83	83	83	84	83	83	30	27	82	83	31	27	29
Przeciw	0	25	55	52	2	2	54	0	0	0	0	0	0	52	52	0	0	53	53	55
Wstrzymało się	1	2	0	1	1	0	0	0	0	0	0	0	0	0	4	0	0	0	1	0
Nie głosowało	0	0	0	0	1	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	1	0	0	0

	81	82	83	84	85	86	87	88	89	90	91	92	93	94	95	96	97	98	99	100
1 M.J. Adamczak	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
2 F. Adamczyk	+	-	-	-	-	?	?	+	-	-	-	+	-	-	+	-	-	-	-	+
3 P. Alexandrowicz	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
4 P.Ł. Andrzejewski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
5 D. Arciszewska-Mielewczyk	+
6 M. Augustyn	+	-	-	-	-	?	+	+	-	-	-	+	-	-	+	-	-	-	-	+
7 D.J. Bachalski	+	.	-	-	-	?	+	+	-	-	-	+	-	-	+	-	-	-	-	+
8 R.J. Bender	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
9 A. Bentkowski	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	#	+	+	+	+	+
10 P. Berent
11 A. Biela	-	+	+	+	?	+	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
12 K. Bochenek
13 P.M. Boroń	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
14 B.M. Borusewicz	+	+	+	#	-	+	+	-	-	.	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+
15 M. Budner
16 J.M. Chmielewski	-	.	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
17 J.M. Chróścikowski
18 R. Ciecierski	+	-	-	-	-	-	+	+	-	-	-	+	-	-	+	-	-	-	-	+
19 K.P. Cugowski	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
20 J. Fetlińska	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
21 U.J. Gacek	+	-	-	-	-	?	+	+	-	-	-	+	-	-	+	-	-	-	-	+
22 J.P. Gałkowski	-	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
23 E. Gelert	+	-	-	-	-	-	+	+	-	-	-	+	-	-	+	-	-	-	-	+
24 A.M. Gołaś	+	-	-	-	-	?	-	-	-	-	-	+	-	-	+	-	-	?	-	+
25 J. Gowin	+	-	-	-	-	?	+	+	-	-	-	+	-	-	+	-	-	-	-	+
26 D.M. Górecki	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
27 R.J. Górecki	+	-	-	-	-	-	+	+	-	-	-	+	-	-	+	-	-	+	-	+
28 H. Górski	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
29 A.S. Jaroch	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
30 S. Karczewski	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
31 A.J. Kawecki	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
32 S. Kogut	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+
33 B.J. Korfanty	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
34 W.J. Kraska	-	+	+	+	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
35 J. Kubiak	?	?	+	+	-	+	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
36 A.M. Kurska
37 K.J. Kutz	+	-	-	+	+	-	+	+	+	-	-	+	-	-	+	-	-	+	-	+
38 J.W. Lasecki	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
39 R.A. Legutko	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
40 T.S. Lewandowski
41 B. Lisiecki	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
42 R.E. Ludwiczuk	+	-	-	-	-	-	+	+	-	-	-	+	-	-	+	-	-	-	-	+
43 A. Łuczycki	+	-	+	-	-	?	?	+	-	-	-	+	-	-	+	-	-	-	-	+
44 J.M. Łyczak	+	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
45 W. Łyczywek	+	-	-	-	-	-	?	+	-	-	-	+	-	-	-	-	-	+	-	+
46 T. Maćkała	+	-	-	-	-	?	+	+	-	-	-	+	-	-	+	-	-	-	-	+
47 A. Massalski	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
48 M.S. Maziarz	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
49 A.T. Mazurkiewicz	-	+	+	+	+	+	+	+	+	.	.	+	+	+	+	+	+	+	+	+
50 P. Michalak	-	+	+	+	+	+	.	.	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
51 M. Miłek	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
52 T.W. Misiak
53 A.A. Motyczka	+	-	-	-	-	-	+	+	-	-	-	+	-	-	+	-	-	-	-	+

. nieobecny; + za; - przeciw; ? wstrzymał się; # nie głosował

	81	82	83	84	85	86	87	88	89	90	91	92	93	94	95	96	97	98	99	100
54 S.K. Niesiołowski	+	-	-	-	-	-	+	+	-	-	-	+	-	-	+	-	-	-	-	+
55 M. Nykiel
56 M. Okła	+	-	-	-	-	-	+	+	-	-	-	+	-	-	+	-	-	-	-	+
57 W. Ortyl	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
58 A. Owczarek	+	-	-	-	-	-	+	?	-	-	-	+	-	-	+	-	-	-	-	+
59 M. Pańczyk-Pozdziej
60 A. Person	+	-	-	-	-	-	+	+	-	-	-	+	-	-	+	-	-	-	-	+
61 K.M. Piesiewicz	+	-	-	-	-	?	+	+	+	?	-	?	-	-	?	-	-	-	?	-
62 S. Piotrowicz	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
63 M. Płażyński	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
64 L.P. Podkański	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
65 K.J. Putra	+	+	+	+	+	+
66 E. Rafalska	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
67 Z.W. Rau	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
68 M.D. Rocki	+	-	-	-	-	?	+	+	-	-	-	+	-	-	+	-	-	-	-	+
69 Z. Romaszewski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
70 J.J. Rudnicka	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
71 C. Rybka	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
72 C.W. Ryszka	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
73 S. Sadowski	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
74 J. Sauk	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
75 W. Sidorowicz
76 R.T. Sikorski
77 R.M. Smoktunowicz	+	-	-	-	-	-	+	+	-	-	-	+	-	-	+	-	-	-	-	+
78 J. Szafraniec	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
79 Z.M. Szaleniec	+	-	-	-	-	-	+	+	-	-	-	+	-	-	+	-	-	?	-	+
80 J. Szmit	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
81 A. Szymański	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
82 J.M. Szymura	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
83 M. Szyszka	-	+	+	+	+	+	+	#	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
84 R.J. Ślusarz	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
85 E. Tomaszewska	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
86 Z.A. Trybuła	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
87 P. Wach	+	-	-	-	-	-	-	+	-	-	-	+	-	-	+	-	-	-	-	+
88 M. Waszkowiak	-	+	+	+	+	+	.	+	+	+	+	+	+	+	+	+	.	+	+	+
89 K. Wiatr	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
90 R.W. Wierzbicki
91 E. Więclawska-Sauk	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
92 M.S. Witczak
93 E.K. Wittbrodt	+	-	-	-	-	-	+	+	-	-	-	+	-	-	+	-	-	-	-	+
94 J.W. Włosowicz
95 M.J. Wojtczak	+	-	-	-	-	-	+	+	-	-	-	+	-	-	+	-	-	-	-	+
96 L. Zalewski	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
97 P.B. Zientarski	+	-	-	-	-	-	?	+	-	-	-	+	-	-	+	-	-	-	-	+
98 M. Ziółkowski
99 K.T. Złotowski	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
100 C.M. Żelichowski	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
Obecnych	85	82	84	84	84	84	81	82	83	81	82	83	83	83	83	83	82	83	83	83
Za	44	54	58	57	51	57	75	78	57	50	54	82	56	56	80	56	54	59	56	82
Przeciw	39	27	26	26	31	17	2	2	26	27	27	0	27	27	1	27	28	22	26	1
Wstrzymało się	2	1	0	0	2	10	4	1	0	4	1	1	0	0	1	0	0	2	1	0
Nie głosowało	0	0	0	1	0	0	0	1	0	0	0	0	0	0	1	0	0	0	0	0

	101	102	103	104	105	106	107	108	109	110	111	112	113	114	115	116	117	118	119	120
1 M.J. Adamczak	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	-	+	+	+
2 F. Adamczyk	+	+	-	-	+	+	-	-	+	+	+	+	-	+	+	+	?	+	+	+
3 P. Alexandrowicz	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	-	+	+	+
4 P.Ł. Andrzejewski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+
5 D. Arciszewska-Mielewczyk.	.	.	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+
6 M. Augustyn	+	+	-	-	+	+	-	-	+	+	+	+	-	+	+	+	?	+	+	+
7 D.J. Bachalski	+	+	-	-	+	+
8 R.J. Bender	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
9 A. Bentkowski	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+
10 P. Berent
11 A. Biela	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+
12 K. Bochenek
13 P.M. Boroń	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	-	+	+	+
14 B.M. Borusewicz	+	+	+
15 M. Budner
16 J.M. Chmielewski	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+
17 J.M. Chróścikowski
18 R. Ciecierski	+	+	-	-	+	+	-	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+
19 K.P. Cugowski	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+	?	+	-	+	+	+	-	+	+	+
20 J. Fetlińska	+	+	+	+	+	#	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	-	.	+	+
21 U.J. Gacek	+	+	-	-	+	+	-	-	+	+	+	+	-	+	+	+	?	+	+	+
22 J.P. Gałkowski	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	-	+	+	+
23 E. Gelert	+	+	-	-	+	+	-	-	+	+	+	+	-	+	+	+	?	+	+	+
24 A.M. Gołaś	+	?	-	-	+	+	-	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+
25 J. Gowin	+	+	-	-	+	.	.	-	+	+	+	+	-	+	+	+	?	+	+	+
26 D.M. Górecki	+	+	+	?	?	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	-	+	+	+
27 R.J. Górecki	+	+	-	-	+	+	-	-	+	+	+	+	-	+	+	+	?	+	+	+
28 H. Górski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	-	+	+	+
29 A.S. Jaroch	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	-	+	+	+
30 S. Karczewski	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	-	+	-	+	+	+	-	+	+	+
31 A.J. Kawecki	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	-	+	+	+
32 S. Kogut	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+
33 B.J. Korfanty	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+
34 W.J. Kraska	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+
35 J. Kubiak	?	+	+	?	+	+	-	+	+	+	?	+	-	+	+	+	+	+	+	+
36 A.M. Kurska
37 K.J. Kutz	+	+	-	-	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
38 J.W. Lasecki	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+
39 R.A. Legutko	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+
40 T.S. Lewandowski
41 B. Lisiecki	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	-	+	+	+
42 R.E. Ludwiczuk	+	+	-	-	+	+	-	-	+	+	+	+	-	+	+	+	?	+	+	+
43 A. Łuczycki	+	+	-	-	+	+	-	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+
44 J.M. Łyczak	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+
45 W. Łyczywek	+	+	-
46 T. Maćkała	+	+	-	-	+	+	+	-	+	+	+	+	-	-	-	+	+	+	+	+
47 A. Massalski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	-	+	+	+
48 M.S. Maziarz	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	.	-	+	+	+	-	+	+	+
49 A.T. Mazurkiewicz	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	+	-	+	+	+	-	+	+	+
50 P. Michalak	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	-	+	+	+
51 M. Miłek	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+
52 T.W. Misiak
53 A.A. Motyczka	+	+	-	-	+	+	-	-	+	+	+	+	-	+	+	+	?	+	+	+

	121	122	123	124	125	126	127	128	129	130	131	132	133	134	135	136	137	138	139	140
1 M.J. Adamczak	+	-	#	+	+	+	+	+	-	-	+	-	+	-	-	+	-	+	+	+
2 F. Adamczyk	+	+	?	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
3 P. Alexandrowicz	+	-	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+
4 P.Ł. Andrzejewski	+	-	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+
5 D. Arciszewska-Mielewczyk	+	-	+	+	#	+	+	+	-	-	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+
6 M. Augustyn	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
7 D.J. Bachalski
8 R.J. Bender	+	-	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+
9 A. Bentkowski	.	-	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
10 P. Berent
11 A. Biela	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
12 K. Bochenek
13 P.M. Boroń	+	-	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+
14 B.M. Borusewicz
15 M. Budner
16 J.M. Chmielewski	+	-	+	-	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+
17 J.M. Chróścikowski
18 R. Ciecierski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
19 K.P. Cugowski	+	-	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+
20 J. Fetlińska	+	-	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+
21 U.J. Gacek	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
22 J.P. Gałkowski	+	-	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+
23 E. Gelert	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
24 A.M. Gołaś	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
25 J. Gowin	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	+
26 D.M. Górecki	+	-	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+
27 R.J. Górecki	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
28 H. Górski	+	-	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+
29 A.S. Jaroch	+	-	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+
30 S. Karczewski	+	-	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+
31 A.J. Kawecki	+	-	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+
32 S. Kogut	+	-	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+
33 B.J. Korfanty	+	-	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+
34 W.J. Kraska	+	-	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+
35 J. Kubiak	+	+	?	+	+	?	+	+	-	-	+	+	+	+	?	+	?	+	+	+
36 A.M. Kurska
37 K.J. Kutz	+	?	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	-	+	?	+	+	+
38 J.W. Lasecki	+	-	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+
39 R.A. Legutko	+	-	+	+	+	+	+	+	-	-	-	+	+	+	-	+	-	+	+	+
40 T.S. Lewandowski
41 B. Lisiecki	+	?	?	+	+	+	+	+	#	?	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+
42 R.E. Ludwiczuk	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
43 A. Łuczycki	+	+	?	-	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	?	+	?	+	+	+
44 J.M. Łyczak	+	-	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+
45 W. Łyczywek
46 T. Maćkała	+	?	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
47 A. Massalski	+	-	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+
48 M.S. Maziarz	+	-	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	-	+	-	.	+	+
49 A.T. Mazurkiewicz	+	-	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+
50 P. Michalak	+	-	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+
51 M. Miłek	+	-	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	+	+	?	+	?	+
52 T.W. Misiak
53 A.A. Motyczka	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+

. nieobecny; + za; - przeciw; ? wstrzymał się; # nie głosował

	121	122	123	124	125	126	127	128	129	130	131	132	133	134	135	136	137	138	139	140
54 S.K. Niesiołowski	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
55 M. Nykiel
56 M. Okła	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
57 W. Ortyl
58 A. Owczarek	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
59 M. Pańczyk-Pozdziej
60 A. Person	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
61 K.M. Piesiewicz	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
62 S. Piotrowicz	+	-	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+
63 M. Płażyński	+	-	+	+	+	+	+	+	-	-	#	+	+	+	-	+	#	#	+	+
64 L.P. Podkański	+	-	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
65 K.J. Putra	+	-	+	+	+	+
66 E. Rafalska	+	-	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+
67 Z.W. Rau	+	-	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+
68 M.D. Rocki	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?
69 Z. Romaszewski	+	-	+	+	+	.	+	+	-	-	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+
70 J.J. Rudnicka	+	-	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+
71 C. Rybka	+	-	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+
72 C.W. Ryszka	+	-	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+
73 S. Sadowski	+	-	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+
74 J. Sauk	+	-	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	-	-	-	+	+	+
75 W. Sidorowicz
76 R.T. Sikorski
77 R.M. Smoktunowicz	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
78 J. Szafraniec	+	-	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+
79 Z.M. Szaleniec	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
80 J. Szmit	+	-	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+
81 A. Szymański	+	-	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+
82 J.M. Szymura	+	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+
83 M. Szyszka	+	-	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	-	+	-	+	.	+
84 R.J. Ślusarz	+	-	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+
85 E. Tomaszewska	+	-	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+
86 Z.A. Trybuła	+	-	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+
87 P. Wach	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
88 M. Waszkowiak	+	-	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	.	+	-	.	-	+	+	+
89 K. Wiatr	+	-	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+
90 R.W. Wierzbicki
91 E. Więclawska-Sauk	+	-	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+
92 M.S. Witczak
93 E.K. Wittbrodt	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
94 J.W. Włosowicz
95 M.J. Wojtczak	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
96 L. Zalewski	+	-	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+
97 P.B. Zientarski
98 M. Ziółkowski
99 K.T. Złotowski	+	-	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+
100 C.M. Żelichowski	+	-	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+

Obecnych	79	80	80	80	80	79	78	78	78	78	78	78	77	78	78	78	79	78	78	79
Za	79	24	73	59	79	76	78	78	25	26	76	77	77	77	25	77	25	77	77	78
Przeciw	0	53	0	20	0	2	0	0	52	51	1	1	0	1	50	1	49	0	0	0
Wstrzymało się	0	3	6	1	0	1	0	0	0	1	0	0	0	0	3	0	4	0	1	1
Nie głosowało	0	0	1	0	1	0	0	0	1	0	1	0	0	0	0	0	1	1	0	0

	141	142	143	144	145	146	147	148	149	150	151	152	153	154	155	156	157	158	159	160
1 M.J. Adamczak	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	-	+	+
2 F. Adamczyk	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+
3 P. Alexandrowicz	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	-	-	?	+
4 P.Ł. Andrzejewski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	-	-	+	+
5 D. Arciszewska-Mielewczyk	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	-	+	+
6 M. Augustyn	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?	?	?
7 D.J. Bachalski
8 R.J. Bender	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	-	-	+	+
9 A. Bentkowski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	.	+	+	+	+	+	+	+
10 P. Berent
11 A. Biela	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?	+	+	+
12 K. Bochenek
13 P.M. Boroń	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	-	-	+	+
14 B.M. Borusewicz
15 M. Budner
16 J.M. Chmielewski	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+	-	-	-	+	+
17 J.M. Chróścikowski
18 R. Ciecierski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?	?	+	+
19 K.P. Cugowski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	-	-	+	+
20 J. Fetlińska	.	.	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	.	-	+	+	-	-	.	+
21 U.J. Gacek	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	+	-
22 J.P. Gałkowski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	#	+	+	-	+	+	-	-	+	+
23 E. Gelert	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	+	-
24 A.M. Gołaś	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?
25 J. Gowin	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?	+	+	-	+	?	?
26 D.M. Górecki	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	-	-	+	+
27 R.J. Górecki	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?	+	?	-	+	+
28 H. Górski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	-	-	+	+
29 A.S. Jaroch	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	-	-	+	+
30 S. Karczewski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	-	-	+	+
31 A.J. Kawecki	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	-	-	+	+
32 S. Kogut	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	-	-	+	+
33 B.J. Korfanty	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	-	-	+	+
34 W.J. Kraska	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	-	-	+	+
35 J. Kubiak	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?	+	+	-	-	+	+
36 A.M. Kurska
37 K.J. Kutz	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	?	+	+
38 J.W. Lasecki	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	-	-	+	+
39 R.A. Legutko	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	-	-	+	+
40 T.S. Lewandowski
41 B. Lisiecki	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	?	+	+
42 R.E. Ludwiczuk	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?	?	?	?
43 A. Łuczycki	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?	?	?	?
44 J.M. Łyczak	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	-	-	+	+
45 W. Łyczywek
46 T. Maćkała	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?	?	?	?
47 A. Massalski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	-	-	+	+
48 M.S. Maziarz	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	-	-	+	+
49 A.T. Mazurkiewicz	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	-	+	+	+
50 P. Michalak	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	-	-	+	+
51 M. Miłek	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	-	-	+	?
52 T.W. Misiak
53 A.A. Motyczka	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	+	?

	141	142	143	144	145	146	147	148	149	150	151	152	153	154	155	156	157	158	159	160
54 S.K. Niesiołowski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?	+	?	?	+	-
55 M. Nykiel
56 M. Okła	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?
57 W. Ortyl
58 A. Owczarek	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?	?	+	?
59 M. Pańczyk-Pozdziej
60 A. Person	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?	?	+
61 K.M. Piesiewicz	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?	?
62 S. Piotrowicz	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	-	-	+	+
63 M. Płażyński	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	-	-	+	+
64 L.P. Podkański	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+
65 K.J. Putra
66 E. Rafalska	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	-	-	+	+
67 Z.W. Rau	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	-	-	+	+
68 M.D. Rocki	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	?
69 Z. Romaszewski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	+	+	-	+	?
70 J.J. Rudnicka	+	.	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	-	-	+	+
71 C. Rybka	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	-	-	+	+
72 C.W. Ryszka	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	-	+	+	+
73 S. Sadowski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	-	-	+	+
74 J. Sauk	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	-	+	?
75 W. Sidorowicz
76 R.T. Sikorski
77 R.M. Smoktunowicz	+	+	+	+	+
78 J. Szafraniec	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	-	-	+	+
79 Z.M. Szaleniec	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	?	+
80 J. Szmit	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	-	-	+	+
81 A. Szymański	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	-	-	+	+
82 J.M. Szymura	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	-	-	+	+
83 M. Szyszka	.	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	#	-	+	+
84 R.J. Ślusarz	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	-	-	+	+
85 E. Tomaszewska	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	-	-	+	+
86 Z.A. Trybuła	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	-	-	+	+
87 P. Wach	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?	?	+
88 M. Waszkowiak	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	-	-	+	+
89 K. Wiatr	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	-	-	+	+
90 R.W. Wierzbicki
91 E. Więclawska-Sauk	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	-	-	+	+
92 M.S. Witczak
93 E.K. Wittbrodt	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?	+	?	?	+	-
94 J.W. Włosowicz
95 M.J. Wojtczak	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?	?	+	?
96 L. Zalewski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	-	+	+
97 P.B. Zientarski
98 M. Ziółkowski
99 K.T. Złotowski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	-	-	+	+
100 C.M. Żelichowski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	-	-	+	+
Obecnych	77	77	79	79	79	79	78	78	78	78	78	78	76	78	78	78	78	78	77	78
Za	77	77	79	79	79	79	78	78	77	78	77	78	76	24	74	78	15	10	66	59
Przeciw	0	0	0	0	0	0	0	0	1	0	0	0	0	52	1	0	52	55	1	4
Wstrzymało się	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	2	3	0	10	13	10	15
Nie głosowało	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	1	0	0	0	0	0	1	0	0	0

	161
1 M.J. Adamczak	+
2 F. Adamczyk	+
3 P. Alexandrowicz	.
4 P.Ł. Andrzejewski	+
5 D. Arciszewska-Mielewczyk	+
6 M. Augustyn	+
7 D.J. Bachalski	.
8 R.J. Bender	+
9 A. Bentkowski	+
10 P. Berent	.
11 A. Biela	+
12 K. Bochenek	.
13 P.M. Boroń	+
14 B.M. Borusewicz	.
15 M. Budner	.
16 J.M. Chmielewski	+
17 J.M. Chróścikowski	.
18 R. Ciecierski	+
19 K.P. Cugowski	+
20 J. Fetlińska	+
21 U.J. Gacek	+
22 J.P. Gałkowski	+
23 E. Gelert	+
24 A.M. Gołaś	+
25 J. Gowin	+
26 D.M. Górecki	+
27 R.J. Górecki	+
28 H. Górski	+
29 A.S. Jaroch	+
30 S. Karczewski	+
31 A.J. Kawecki	+
32 S. Kogut	+
33 B.J. Korfanty	+
34 W.J. Kraska	+
35 J. Kubiak	+
36 A.M. Kurska	.
37 K.J. Kutz	+
38 J.W. Lasecki	+
39 R.A. Legutko	+
40 T.S. Lewandowski	.
41 B. Lisiecki	+
42 R.E. Ludwiczuk	+
43 A. Łuczycki	+
44 J.M. Łyczak	+
45 W. Łyczywek	.
46 T. Maćkała	+
47 A. Massalski	+
48 M.S. Maziarz	+
49 A.T. Mazurkiewicz	+
50 P. Michalak	+
51 M. Miłek	+
52 T.W. Misiak	.
53 A.A. Motyczka	+

	161
54 S.K. Niesiołowski	+
55 M. Nykiel	.
56 M. Okła	+

. nieobecny; + za; - przeciw; ? wstrzymał się; # nie głosował

57 W. Ortyl	.
58 A. Owczarek	+
59 M. Pańczyk-Pozdziej	.
60 A. Person	+
61 K.M. Piesiewicz	+
62 S. Piotrowicz	+
63 M. Płażyński	+
64 L.P. Podkański	+
65 K.J. Putra	.
66 E. Rafalska	+
67 Z.W. Rau	+
68 M.D. Rocki	+
69 Z. Romaszewski	+
70 J.J. Rudnicka	+
71 C. Rybka	+
72 C.W. Ryszka	+
73 S. Sadowski	+
74 J. Sauk	+
75 W. Sidorowicz	.
76 R.T. Sikorski	.
77 R.M. Smoktunowicz	.
78 J. Szafraniec	+
79 Z.M. Szaleniec	+
80 J. Szmit	+
81 A. Szymański	+
82 J.M. Szymura	+
83 M. Szyszka	+
84 R.J. Ślusarz	+
85 E. Tomaszewska	+
86 Z.A. Trybuła	+
87 P. Wach	+
88 M. Waszkowiak	+
89 K. Wiatr	+
90 R.W. Wierzbicki	.
91 E. Więclawska-Sauk	+
92 M.S. Witczak	.
93 E.K. Wittbrodt	+
94 J.W. Włosowicz	.
95 M.J. Wojtczak	+
96 L. Zalewski	+
97 P.B. Zientarski	.
98 M. Ziółkowski	.
99 K.T. Złotowski	+
100 C.M. Żelichowski	+
Obecnych	77
Za	77
Przeciw	0
Wstrzymało się	0
Nie głosowało	0

Przemówienia i oświadczenia
senatorów
przekazane do protokołu,
niewygłoszone
podczas 16. posiedzenia Senatu

Oświadczenie złożone przez senatora Franciszka Adamczyka

Oświadczenie skierowane do ministra obrony narodowej Radosława Sikorskiego

Polska jest aktywnym uczestnikiem międzynarodowych misji pokojowych i operacji wojskowych. Kontyngenty sił zbrojnych RP oraz Policji są zaangażowane w operacjach ONZ, NATO, UE i koalicji amerykańskiej, dając sygnał społecznościom międzynarodowym, że jesteśmy wiarygodnym uczestnikiem struktur międzynarodowych, do których należymy. Negatywne oceny tej formy polskiej aktywności dotychczas były przede wszystkim krytyką podejmowanych decyzji politycznych.

Artykuł redaktor Agaty Jabłońskiej w tygodniku „Wprost”, nr 30 z 30 lipca bieżącego roku, „Nasze jądro ciemności” jest ponurą relacją z Kinszasy w Demokratycznej Republice Kongo, gdzie stacjonuje polski kontyngent wojskowy działający w oparciu o mandat Unii Europejskiej. Krytyka, która dociera z Kinszasy, odnosi się przede wszystkim do niewystarczającego zabezpieczenia logistycznego – przygotowanie bazy, warunki zakwaterowania oraz wyżywienie. Odpowiedzialność za to ponosi dowództwo sił zbrojnych, EUFOR.

W świetle tego należałoby przyjąć zasadę ograniczonego zaufania i sprawdzać wywiązywanie się międzynarodowych dowództw z podjętych zobowiązań, a także dokonywać inspekcji przed wysłaniem naszych żołnierzy.

Proszę również uprzejmie o przekazanie Komisji Obrony Narodowej informacji o rzeczywistej sytuacji polskiego kontyngentu wojskowego w Kongo.

Z poważaniem
Franciszek Adamczyk

Oświadczenie złożone przez senator Dorotę Arciszewską-Mielewczyk

Oświadczenie skierowane do prokuratora krajowego Rzeczypospolitej Polskiej Janusza Kaczmarka

Szanowny Panie Prokuratorze Krajowy!

Oświadczenie moje kieruję w sprawie czynu zabronionego zagrożenia życia z art. 160 §1 kodeksu karnego w związku z burzeniem pawilonu Marii i Zdzisława Kalatów w Zgorzelcu dnia 3 lipca 2006 r. Sprawa ta została opisana w „Gazecie Powiatowej – Dolny Śląsk”, nr 13 (116) z 14–27 lipca 2006 r., w artykule pod tytułem „Mogli zginąć ludzie!”, w którym zamieszczono zdjęcia relacjonujące dokładnie cały przebieg wydarzenia.

W poniedziałek 3 lipca 2006 r. od godziny 10.00 na zlecenie firmy Citronex usiłowano bezprawnie zburzyć pawilon handlowy Marii i Zdzisława Kalatów, poprzez rozburzenie pawilonu sąsiadującego, w mniemaniu wyburzających trwale połączonego z pawilonem państwa Kalatów. Sposób, w jaki przeprowadzono te działania – abstrahując już od faktu, że państwo Kalatowie nie dostali prawomocnej decyzji starosty o zgodzie na wyburzenie swojego sklepiku przez firmę Citronex, mającej od lutego 2006 prawo użytkowania wieczystego działki, spornej zresztą, o którą toczy się obecnie postępowanie sądowe – sprawia wrażenie napaści pod kontrolą policji.

W artykule Waldemara Gruny „Mogli zginąć ludzie!” czytamy: „Rozpoczęło się wyburzanie pomimo tego, że w sklepie przebywała prawie siedemdziesięcioletnia Maria Kalata. Prowadziła wtedy normalną działalność handlową. Szef Citronexu Toronowski był bardzo agresywny. W pewnym momencie nawet doszło do rękoczynów ze Zdzisławem Kalatą, którego przed upadkiem uratowały ręce życzliwych mu uczestników zajścia. Dewastacja pawilonu z ludźmi w środku – było w nim oprócz Kalatów jeszcze kilka innych osób – nabrała tempa, choć instalacja elektryczna sklepiku była cały czas pod napięciem, a w sklepie znajdowały się łatwopalne środki chemiczne. Bez zabezpieczenia terenu Toronowski w asyście policji, posiłkując się pismem starosty Tyca, bezwzględnie niszczył obiekt handlowy. Gdy Kalatowie nie chcieli opuścić sklepiku, policjanci bliscy byli zatrzymania Kalatów i ich sojuszników siłą. Zamierzali wywieźć ich do komendy Policji, by w czasie ich przesłuchania stworzyć Citronexowi warunki do spokojnego wyburzania pawilonu. Być może strach przed tłumem, a może brak decyzji przełożonych powstrzymał jednak ich zapędy”. Cytuję za „Gazetą Powiatową – Dolny Śląsk”, nr 13 z 14–27 lipca bieżącego roku, strona 3.

Ostatecznie przyzwolenie zgorzeleckiej policji na ekscesy dokonywane na polecenie prokurenta Citronexu, pana Artura Toronowskiego, przerwała interwencja z Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji na prośbę redaktora „Gazety Polskiej” Tomasza Sakiewicza.

Czy opisane działania, polegające na zdemolowaniu pawilonu na polecenie, nie stanowią znamion czynu zabronionego zagrożenia życia z art. 160 §1 kodeksu karnego? Jeżeli tak, to dlaczego policja powiatowa w Zgorzelcu nie potrafi, wobec udokumentowanego zajścia, określić sprawców przestępstwa?

Sprawę częściowego zniszczenia pawilonu pana Kalaty i narażenia ludzi na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu zna Adam Kietliński, który przyjął zawiadomienie o przestępstwie w Wydziale Kontroli Wewnętrznej we Wrocławiu, gdzie pełnomocnik pana Kalaty, Kajetan Marcinkowski, złożył 5 lipca 2006 r. szczegółowe zeznania w ciągu kilku godzin. Trafiły one do prokuratora apelacyjnego we Wrocławiu, pana Śledzia, a sprawę zna również zastępca dyrektora Wydziału Kontroli Wewnętrznej Komendy Głównej Policji Ryszard Walczuk.

Dlaczego w Wydziale Kontroli Wewnętrznej Komendy Głównej Policji, jak również w Prokuraturze Apelacyjnej we Wrocławiu nie nadano do tej pory sprawie sygnatur? Dlaczego nikt nawet nie próbował przesłuchać Zdzisława i Marii Kalatów jako świadków?

Pismem z dnia 18 lipca 2006 r. państwo Zdzisław i Maria Kalatowie zwrócili się do Prokuratury Apelacyjnej we Wrocławiu z wnioskiem o wszczęcie śledztwa przeciwko: prokurentowi spółki Citronex Arturowi Toronowskiemu oraz działającemu na jego zlecenie kierownikowi budowy, a także pracownikom bezpośrednio wykonującym roboty wyburzeniowo-rozbiórkowe pawilonów handlowych przy ulicy Konarskiego w Zgorzelcu; policjantom KPP w Zgorzelcu, ze szczególnym uwzględnieniem oficerów Policji, w obecności których wykonywano wspomniane roboty wyburzeniowe i rozbiórkowe; staroście zgorzeleckiemu Andrzejowi Tycowi; powiatowemu inspektorowi budowlanemu Tomaszowi Kasperkowi.

Wnioskodawcy wskazali w uzasadnieniu, że prowadzona akcja stwarzała groźbę zawalenia się ścian oraz stropodachu i powstania pożaru, a obowiązkiem policji nie było obserwowanie wydarzeń i wspieranie Citronexu, ale przede wszystkim ochrona zdrowia, życia, a także majątku poszkodowanych. Wnioskodawcy w tym piśmie zwrócili się między innymi o wszczęcie postępowania karnego, a przynajmniej

dyscyplinarnego, wobec odpowiedzialnych policjantów z KPP w Zgorzelcu, ze skutkiem natychmiastowego zawieszenia ich w pełnieniu obowiązków służbowych.

Prokuratura Apelacyjna we Wrocławiu zdecydowała przenieść sprawę z okręgu jeleniogórskiego do okręgu legnickiego.

Bardzo proszę Pana Prokuratora Krajowego o ustosunkowanie się do przedstawionych przeze mnie wydarzeń i pytań w tej sprawie. Proszę Pana o informację, jakie działania w tej sprawie zamierza dalej prowadzić prokuratura.

Z poważaniem

Dorota Arciszewska-Mielewczyk

Oświadczenie złożone przez senatora Adama Bieleę

Oświadczenie skierowane do prezesa Rady Ministrów Jarosława Kaczyńskiego

Panie Premierze!

W nawiązaniu do wystąpienia na piątym posiedzeniu Senatu RP w dniu 31 stycznia bieżącego roku – patrz: <http://www.senat.aov.pl/k6/pos/pos.htm>, stenogram z drugiego dnia obrad w formacie PDF, wersja robocza, strony 36–37 – chciałbym ponownie podnieść tematykę nierozwiązanego dotychczas problemu lokatorów zajmujących mieszkania w kamienicach prywatnych na podstawie administracyjnych przydziałów.

W następstwie wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, ETPC, dotyczącego naruszenia przez Polskę prawa własności tak zwanych kamieniczników bez jakiegokolwiek odniesienia do popeerelowskich pozostałości w zakresie polityki mieszkaniowej oraz w następstwie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego skutkującego uwolnieniem czynszu, sytuacja wielomilionowej rzeszy lokatorów prywatnych kamienic stała się wręcz dramatyczna.

Problem ten składa się z kilku podstawowych elementów. Są to: ciągłość państwa polskiego i obowiązek ponoszenia konsekwencji za decyzje parlamentu z czasów peerelu – prawo lokalowe z dnia 30 stycznia 1959 r., DzU nr 62.47.227: „Pełną odpowiedzialność za fakt, iż podmiotowi lokatorzy mieszkają w budynkach stanowiących obecnie własność osób prywatnych, ponosi Państwo Polskie[...]” – realizacja praw zagwarantowanych przez Konstytucję RP; strona ekonomiczna problemu; koszty społeczne.

Pierwsze dwa elementy dotyczą każdego bez wyjątku obywatela Rzeczypospolitej!

Omawiana sprawa sprowadza się do realizacji praw lokatorów wszystkich kategorii, które to prawa są konsekwencją gospodarki nakazowo-rozdzielczej PRL. Zastana w systemie gospodarki mieszkaniowej sytuacja z czasu, gdy ograniczane były wolności obywatela, w tym do swobodnego wyboru mieszkania lub do jego zakupu, nie może rodzić ograniczenia czy wręcz łamania prawa równości obywateli w rozwiązywaniu pozostawionych przez PRL problemów. Nie do przyjęcia jest stosowanie kryterium losowości w realizacji praw obywatelskich. Nie ma takiego zapisu w Konstytucji RP! A losowość taka wynika z losowości lokalizacji przydzielonego mieszkania.

Strona ekonomiczna to najbardziej dyskusyjny i drażliwy społecznie element tego problemu.

Koszt rozwiązania tego problemu wydaje się duży, ale o ile większy koszt generuje rozwiązanie niesystemowe. Rozwiązywanie wycinkowych problemów w zależności od nacisków silnych i zorganizowanych grup społecznych powoduje złą jakość i niespójność systemu rozwiązań, co w efekcie prowadzi do jego destabilizacji. Jesteśmy tego świadkami w zakresie prywatyzacji. Opracowanie spójnego i społecznie akceptowanego systemu to podstawa realizacji każdej polityki mieszkaniowej.

Niepodejmowanie rozwiązania trudnych społecznie problemów generuje zwiększone koszty, zarówno ekonomiczne – niekończące się procesy sądowe – jak i groźniejsze koszty społeczne, w tym utratę zaufania do państwa i zerwane poczucie identyfikowania się z ojczyzną i jej sprawami, czy obojętność w zakresie obowiązków obywatelskich. Czy to nie jest również powód emigracji młodych Polaków?

Jako przykład można przytoczyć jedną z licznych wypowiedzi młodych ludzi ze stron internetowych: „[...] I jak tu mieszkać w Polsce – zlepek prywatnych właścicieli, a obowiązek obrony państwa mamy wszyscy! Kto wobec tego nam zapłaci za ten obowiązek? Przecież to też towar – bo w gospodarce rynkowej można wszystko nazwać towarem. A kto więcej straci w przypadku jakichkolwiek zaburzeń światowych? Czy ten, co nie ma nic, ma bronić tego, który ma wszystko? Czy to jeszcze Polska? Nie, to zlepek prywatnych właścicieli; i czy tu się jeszcze da żyć? [...]”.

Sposób rozwiązania, w krótkim czasie, tego problemu w sąsiednich krajach, takich jak Czechy, Węgry, Litwa, Estonia czy Niemcy, a dokładniej była NRD, świadczy o tym, że taka możliwość istnieje. W Polsce brak jest tylko dobrej woli.

Wspomniane uprzednio próby wycinkowego rozwiązania problemów mieszkaniowych poprzez stosowne akty prawne pozwoliły przybliżyć się do rozwiązania w dziedzinie mieszkań spółdzielczych, zakładowych oraz gminnych.

Znacząca grupa lokatorów prywatnych kamienic, około sześciuset tysięcy mieszkań, została zaś praktycznie pozostawiona samej sobie. Wystawieni nie tylko na skutki ekonomiczne, ciąganie po sądach, ale także liczne szykany ze strony właścicieli, obrażani i narażani na naruszenie dobrego imienia i godności osobistej poprzez zrzućenie na nich konsekwencji polityki lokalowej peerelu i braku odrobiny szczęścia w lokalizacji przydzielonego mieszkania w zasobach prywatnych kamienic, działaniami wybranych przez siebie władz zostali strąceni do obywatelskiego niebytu.

Powstałymi regulacjami prawnymi umożliwiającymi prywatyzację przydziałowych mieszkań spółdzielczych, zakładowych czy gminnych, przez fakt pominięcia lokatorów prywatnych kamienic oraz przez zastosowane wobec nich kryteria spowodowano ich dyskryminację.

W tych grupach mieszkań obdarowano ich lokatorów 90-95% bonifikatą, nie uwzględniając ani powierzchni zajmowanego lokalu, ani ich statusu majątkowego, podczas gdy lokatorom prywatnych kamienic, posiadającym taki sam administracyjny przydział i równym wobec prawa, pozostawiono wolność wyboru pomiędzy zakupem mieszkań na wolnym rynku a – oczekiwaniem przez kilka lat na mieszkanie o znacznie gorszym standardzie i obowiązującej minimalnej powierzchni, jeśli ich dochody spełniają kryterium socjalne. Trudno takie działanie sklasyfikować inaczej niż jako dyskryminujące!

Lokatorom mieszkań zakładowych, za których pieniądze zbudowano te mieszkania, słusznie należy się prawo ich pierwokupu z wysoką, 90% bonifikatą. Ale cóż w takim razie mają powiedzieć lokatorzy kamienic prywatnych, którym za ich uczciwą pracę zabierano, jak innym, podatki, które przeznaczane były między innymi na utrzymanie struktur państwa oraz na budowę mieszkań gminnych czy na dotacje na budowę infrastruktury nowych spółdzielczych osiedli itp., do których wprowadzano innych lokatorów? Nie korzystali z przydziału nowo wybudowanych mieszkań, bo przecież mieszkania dobrodziejstwem władzy zostały im wcześniej przydzielone!!! To, że w zasobach prywatnych, nie miało w tamtym czasie żadnego znaczenia. To znaczenie dodano dopiero teraz i tylko w odniesieniu do jednej grupy lokatorów!!!

Ich dobre imię jest często naruszane przez nazywanie ich marginesem społecznym, pasożytami, czy jeszcze bardziej obraźliwymi epitetami. A przecież wśród tych lokatorów jest również wielu mieszkańców będących uczciwymi, uznanymi i szanowanymi obywatelami, w tym także nauczycielami czy cenionymi pracownikami naukowymi, którzy przez lata peerelu byli dyskryminowani finansowo, a w nowej rzeczywistości po 1989 r. ich zasady moralne nie pozwoliły wejść w układy dające wysokie profity.

Obecny stan prawny dotyczący rozwiązania problemu mieszkańców prywatnych kamienic spowodował, że lawinowo ruszył proces bardzo dużych podwyżek czynszu.

Efektom tego jest niemożność zapłacenia nowych, horrendalnych czynszów przy niskich dochodach lokatorów oraz przy braku dostępności wynajęcia komunalnych, tańszych mieszkań, jak to jest możliwe w innych krajach Unii Europejskiej, a w konsekwencji zaleganie z opłatami, co skutkuje widmem eksmisji. Niektóre eksmisje już wykonano. Wynajęcie mieszkania na wolnym rynku czy zakup nowych mieszkań, których cena sięga obecnie 4 tysięcy zł za 1 m², przy tendencji wzrostowej w miastach, gdzie problem ten jest szczególnie gorący, nie są możliwe.

Wobec niemożności doczekania się stosownych i zadowalających rozwiązań ze strony ustawodawcy, po wielokrotnym zwracaniu się do parlamentu oraz rządu RP, pozostawieni samym sobie lokatorzy, pod naciskiem wyroków sądowych skutkujących eksmisją, bądź pod jej groźbą, drogą przetartą przez właścicieli prywatnych kamienic wystąpili ze skargą do Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej. Z uwagi na to, że kopię tej skargi jako senator RP otrzymałem od skarżących, moim obowiązkiem jest powiadomić o tym zdarzeniu Wysoką Izbę i zainicjować określone działania Senatu.

Wobec eskalacji problemu właściciel – lokator przygotowywane są dalsze podobne wnioski. Czekają nas zatem kolejna długa seria procesów i wyroków w Europejskim Trybunale Praw Człowieka, które i tak nie rozwiązują naszych problemów, pokazują natomiast niewydolność naszego systemu.

Uprzedzając i tak konieczne działania związane z rozwiązaniem problemu, należy, wykorzystując inicjatywy działających i doświadczonych grup lokatorskich, podjąć próby wypracowania zadowalającego rozwiązania.

Rozwiązaniem tego problemu mogłaby zająć się powołana parlamentarno-społeczna komisja negocjacyjna pomiędzy Grupą Inicjatywną Lokatorów Prywatnych Kamienic i Rządem Rzeczypospolitej, której podstawowym celem byłoby opracowanie takiej koncepcji rozwiązania problemu, której podstawą byłaby realizacja kryterium równości obywateli wobec prawa.

Państwo, a także gospodarka, są jednym organizmem i nie da się wyizolować jakiegoś problemu dla jego rozwiązania. Trzeba stworzyć perspektywę, w której umiejscowi się system rzeczywistych powiązań problemów, oraz sposób i termin ich rozwiązania, tak zwaną mapę drogową.

Stosowanie wycinkowych rozwiązań tworzy niespójny i kosztowny układ prowadzący do jego destabilizacji, czego, jak wcześniej już wspomniano, jesteśmy świadkami w zakresie prywatyzacji. Opracowanie spójnego i społecznie akceptowanego systemu to podstawa realizacji każdej polityki mieszkaniowej.

Takiemu rozwiązaniu może służyć wykorzystanie opracowanych już propozycji społecznej inicjatywy lokatorów prywatnych kamienic, przybliżające nas do rozwiązania jednego z bardziej palących problemów społecznych.

W związku z zaistniałym problemem chciałbym postawić następujące pytania.

W jakim stopniu rząd przygotowuje systemowe rozwiązanie istniejącego problemu lokatorów kamienic prywatnych?

Czy w związku z tym proponuje się w przyszłorocznym budżecie stosowne środki finansowe dla rekompensaty podwyżki czynszów w kamienicach prywatnych wynikającej z decyzji Europejskiego Trybunału Praw Człowieka?

Z wyrazami szacunku
Adam Biela

Oświadczenie złożone przez senatora Adama Biele

Oświadczenie skierowane do ministra sprawiedliwości, prokuratora generalnego Rzeczypospolitej Polskiej Zbigniewa Ziobry oraz do ministra budownictwa Antoniego Jaszcza

Wielce Szanowny Panie Ministrze!

Zwracam się o pomoc w rozwikłaniu kwestii prawnej oraz stosowną pomoc państwu Zbigniewowi i Marii Majewskim, zamieszkałym w Lublinie przy ulicy Uniwersyteckiej 8. Spółdzielnia Budowlano-Mieszkaniowa Pracowników Państwowych w Lublinie, w moim odczuciu, robi nadzwyczajne trudności w nabyciu przez nich prawa odrębnej własności lokalu użytkowego, w której mieścił się ich sklep. Aktem notarialnym z dnia 23 maja 1968 r. nabyli oni udział we współwłasności nieruchomości położonej przy ulicy Uniwersyteckiej 8, dla której poprowadzono księgę wieczystą Kw Nr 2398, wynoszący 1/4 część nieruchomości. Wraz z pozostałymi współwłaścicielami tej nieruchomości zostali oni zmuszeni, według obowiązujących w PRL przepisów, przenieść swoją współwłasność na Spółdzielnię Budowlano-Mieszkaniową Pracowników Państwowych w Lublinie, gdyż spółdzielnia ta zwróciła się do nich z „propozycją nie do odrzucenia”, mając wobec nieruchomości przy ulicy Uniwersyteckiej 8 określone plany. Spółdzielnia zobowiązała się w ramach tej „transakcji” przydzielić odpowiednim osobom lokale wraz z pomieszczeniami pomocniczymi. W następnym roku na przedmiotowej nieruchomości, willi, zostały nadbudowane drugie i trzecie piętro, tworząc z niej blok trzypiętrowy. Państwo Majewscy użytkowali także pomieszczenie piwniczne, jedno z ośmiu istniejących w zakupionej wcześniej przez nich willi – 1/4 udziałów w nieruchomości. Drugie pomieszczenie piwniczne im przypadające pozostawało przez następne lata niewykorzystane.

W 1992 r. państwo Majewscy wystąpili do zarządu spółdzielni o zezwolenie na zaadaptowanie dodatkowej piwnicy na lokal użytkowy. Władze spółdzielni wyraziły zgodę na wykonanie adaptacji lokalu piwnicznego do celów usługowo-handlowych i zawarły stosowną umowę, chociaż, zdaniem państwa Majewskich, był to nadal ich lokal i powinni go po prostu dostać jako drugą przynależną im piwnicę. Wykonali oni adaptację przedmiotowego lokalu, czyli zabezpieczyli i wzmocnili fundament, wykonali otwory na drzwi i okno. Ponieśli przy tym bardzo znaczne koszty. Zgodnie z ustawą z dnia 15 grudnia o spółdzielniach mieszkaniowych ponieśli więc całkowicie koszt budowy tego lokalu, gdyż najpierw byli jego właścicielami przed „przeobrażeniem” spółdzielni, a później ponieśli sami całkowicie koszty adaptacji tej piwnicy na lokal użytkowy. Spółdzielnia nie poniosła więc kosztów związanych z tym lokalem.

Państwo Majewscy wielokrotnie zwracali się do spółdzielni o umożliwienie im wykupienia użytkowanego przez nich lokalu. Pierwszy wniosek złożony został w dniu 5 czerwca 2001 r. Zgodnie z obowiązującym w tamtym okresie stanem prawnym, przepisami ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych, zgodnie z art. 39 ust. 3, spółdzielnia była zobowiązana do przeniesienia własności lokalu na najemcę lokalu użytkowego, jeżeli nakłady na budowę takiego lokalu poniósł w pełnym zakresie najemca lub jego poprzednicy prawni. Nakłady na budowę przedmiotowego lokalu ponieśli w całości poprzednicy prawni najemcy, od których nabył on część willi – 1/4 willi, to jest mieszkanie i dwa z ośmiu znajdujących się w willi pomieszczeń piwnicznych. Spółdzielnia była zatem zobowiązana przenieść na najemcę – w tym przypadku na Marię Majewską – prawo własności przedmiotowego lokalu. Nie otrzymali jednak od spółdzielni żadnej odpowiedzi na swój wniosek.

Drugi wniosek został złożony dnia 15 kwietnia 2002 r. Po czterech miesiącach Zbigniew Majewski otrzymał odpowiedź spółdzielni, z której wynikało, iż spółdzielnia rozpatrzy wniosek dopiero po określeniu przedmiotu odrębnej własności wszystkich lokali. Zdaniem państwa Majewskich była to ze strony spółdzielni jedynie gra na zwłokę.

Złożyli oni w spółdzielni następny wniosek, z dnia 30 września 2004 r., w którym domagali się przeniesienia na nich własności przedmiotowego lokalu. Wniosek ten został rozpatrzony negatywnie.

Zgodnie z obowiązującymi w tamtym okresie przepisami – art. 39 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych, DzU z 2003 r. nr 119 poz. 1116, z późniejszymi zmianami – spółdzielnia była zobowiązana, na pisemne żądanie członka spółdzielni będącego najemcą lokalu użytkowego, który poniósł w pełnym zakresie koszty budowy tego lokalu, zawrzeć z tą osobą umowę o ustanowienie spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu lub umowę przeniesienia własności lokalu.

Państwo Majewscy uważają, iż w przypadku tego lokalu ponieśli w pełnym zakresie koszty jego budowy, gdyż nabyli przedmiotowy lokal wraz z nabyciem 1/4 udziałów w zakupionej przez nią nieruchomości w roku 1968. Oprócz posiadania mieszkania w tej nieruchomości stali się także właścicielami dwóch piwnic – 1/4 z ośmiu piwnic znajdujących się w willi przy ulicy Uniwersyteckiej 8. Przeniesienie własno-

ści udziałów na spółdzielnię spowodowane było obowiązującymi wówczas przepisami prawa, popierającego spółdzielcze formy własności, a stojącego w opozycji do prawa własności osób fizycznych.

Do dnia dzisiejszego spółdzielnia nie wyraziła zgody na przeniesienie prawa własności do tego lokalu, a zgodziła się jedynie go im nadal wynajmować, co jest, ich zdaniem, bezprawne i narusza ich słusne interesy.

Moim zdaniem, w sposób ewidentny zostało tutaj złamane prawo obowiązujące w Rzeczypospolitej Polskiej. Spółdzielnia ma bowiem obowiązek przenieść na członka lub najemcę prawo odrębnej własności lokalu użytkowego, jeśli spełnia on ustawowe warunki. Jeśli moje rozumowanie nie jest poprawne, to proszę wskazać, w którym momencie się mylę. Jeśli zaś jest poprawne, to proszę jakąś sugestią pomóc państwu Majewskim w nabyciu zgodnie z prawem własności lokalu użytkowego. Jeśli potrzebna byłaby jakaś nowelizacja istniejących przepisów w celu ułatwienia rozwiązywania tego typu spraw, bardzo proszę również zasugerować konkretne rozwiązanie. Akurat obecnie toczą się prace legislacyjne nad ustawą o spółdzielniach mieszkaniowych, gdzie Senat RP też przedstawił swoją propozycję. Można by w razie potrzeby dokonać korekty przedstawionych projektów legislacyjnych.

Z wyrazami szacunku
Adam Biela

Oświadczenie złożone przez senatora Adama Bielę

Oświadczenie skierowane do prezesa Najwyższej Izby Kontroli Mirosława Sekuły oraz do ministra finansów Stanisława Kluzy

Poruszana kwestia dotyczy prawidłowości rozliczeń spółdzielni mieszkaniowych z budżetem państwa w związku z ustanawianiem prawa odrębnej własności dla członków spółdzielni mających spółdzielcze lokatorskie prawo do lokalu. Spółdzielnie w takich sytuacjach winne są na mocy aktualnie obowiązujących przepisów bankowych oraz samej ustawy budżetowej wpłacać nominalną kwotę umorzenia części kredytu lub dotacji, którą spółdzielnia uzyskała ze środków finansów publicznych na finansowanie inwestycji budowlanych.

Niestety, zbyt nagminne są przykłady jaskrawych nieprawidłowości w tym zakresie w spółdzielniach mieszkaniowych. Przykładami mogą być m.in. Spółdzielnia Mieszkaniowa w Mogilnie oraz Leszczyńska Spółdzielnia Mieszkaniowa w Lesznie. Członkowie tych spółdzielni, m.in. Helena Wazowicz z Mogilna oraz Antoni Pacholczyk z Leszna, zwrócili się ze stosowną prośbą o wyjaśnienie nurtujących ich kwestii w sprawach swoich spółdzielni do Ministerstwa Sprawiedliwości. Uzyskali stosowne wyjaśnienia w skierowanych do nich pismach, sygnatury BM III 986/2004/P oraz BM III 827/2004/P, że odnośnie do przedstawianych zarzutów wobec spółdzielni proponuje się zwrócić się do urzędu kontroli skarbowej z wnioskiem o przeprowadzenie kontroli prawidłowości rozliczeń spółdzielni mieszkaniowych z budżetem państwa. Jednak właściwe miejscowo urzędy kontroli skarbowej, do których zwracają się członkowie spółdzielni, nie podejmują przedmiotowej kontroli.

Urząd Kontroli Skarbowej w Bydgoszczy, odpowiadając na pismo pani Heleny Wazowicz, poinformowała, iż nie ma on możliwości przeprowadzenia kontroli skarbowej w Spółdzielni Mieszkaniowej w Mogilnie, patrz: pismo z dnia 29 lipca 2004 r. nr NK-1-421-157-2004. Z kolei Urząd Kontroli Skarbowej w Poznaniu, odpowiadając na pismo pana Antoniego Pacholczyka, stwierdził w piśmie z dnia 19 lipca 2004 r. nr UKS-DA-908/420-101-04, iż kontrola przyjęcia znominalizowanej kwoty umorzonego kredytu przez spółdzielnię mieszkaniową nie jest objęta zakresem kontroli skarbowej. Wobec takiego stanu rzeczy dochodzi do nagminnych nadużyć w spółdzielniach mieszkaniowych. Spółdzielnie nie przekazują do budżetu państwa kwot wpłacanych przez spółdzielców do spółdzielni z tytułu spłaty umorzeń kredytów. Tracą na tym nie tylko spółdzielcy, lecz również budżet państwa.

W tej samej kwestii składałem już stosowne oświadczenia w 2005 r. do NIK, uzyskując zapewnienie, iż przedmiotowa kwestia zostanie objęta planem kontroli w spółdzielniach w 2006 r. Chciałbym uprzejmie zapytać, kiedy to nastąpi. Zanim nie zostanie przeprowadzona systematyczna kontrola spółdzielni, prosiłbym o objęcie kontrolą wymienionych w moim oświadczeniu spółdzielni.

Prosiłbym też o zwrócenie uwagi urzędowi kontroli skarbowej na obowiązek kontrolowania spraw, z którymi zwracają się do nich obywatele, zwłaszcza gdy tryb takiej kontroli jest sugerowany przez Ministerstwo Sprawiedliwości.

Z wyrazami szacunku
Adam Biela

Oświadczenie złożone przez senatora Adama Bielę

Oświadczenie skierowane do minister rozwoju regionalnego Grażyny Gęsickej oraz do ministra transportu Jerzego Polaczka

Szanowni Państwo Ministrowie!

Jako senator RP z województwa lubelskiego wyrażam swoje zaniepokojenie brakiem rozwoju infrastruktury komunikacyjnej w tym województwie, co praktycznie przekreśla szersze możliwości rozwoju gospodarczego w tym obszarze Polski.

Bez poziomu infrastruktury porównywalnego chociaż częściowo do poziomu w innych regionach Polski Lubelszczyzna nie jest zdolna wyjść z zapaści gospodarczej, co lokuje ją na antypodach całej UE jako region najuboższy. Dlatego bardzo niepokojąca jest opinia o wycofaniu się rządu RP z przebudowy drogi S19 na drogę szybkiego ruchu oraz wsparcia budowy lotniska pod Lublinem. Bardzo proszę o ustosunkowanie się do tej opinii.

Mam nadzieję, iż resort dysponuje konkretnym harmonogramem prac w zakresie przebudowy drogi S19 na drogę szybkiego ruchu. Jestem nim zainteresowany i chciałbym się z nim zapoznać, podobnie jak z planami dotyczącymi wsparcia budżetowego budowy lotniska pod Lublinem.

Druga kwestia, którą chcę poruszyć, dotyczy podziału środków na Regionalne Programy Operacyjne w latach 2007–2013. Wariant drugi podziału tych środków zapewnia wszystkim województwom Polski Wschodniej w miarę równy i stosunkowo łatwy dostęp do funduszy Unii Europejskiej. Przyjęcie natomiast wariantu trzeciego ograniczyłoby niestety i tak skromne środki pomocowe dla województwa lubelskiego.

Z poważaniem
Adam Biela

Oświadczenie złożone przez senatora Adama Bielę

Oświadczenie skierowane do ministra sprawiedliwości, prokuratora generalnego Rzeczypospolitej Polskiej Zbigniewa Ziobry

Szanowny Panie Ministrze!

Kwestia, z którą się zwracam, dotyczy zmiany przepisów dotyczących dopuszczenia wniosku o kasację uwarunkowanego wartością przedmiotu sporu.

W sprawie z powództwa Bolesława Strączka przeciwko Bankowi Polska Kasa Opieki SA w Warszawie, sygnatura akt I CK 157/05, Sąd Najwyższy dnia 8 listopada 2005 r. uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie do ponownego rozpoznania i orzeczenia o kosztach postępowania kasacyjnego. Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny po ponownym rozpatrzeniu tej sprawy oddalił apelację, przyznając radcy prawnemu powoda opłacenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym i apelacyjnym. Problem obecnie leży jednak w tym, iż z uwagi na zmianę przepisów określających warunki kasacji z uwagi na wartość przedmiotu sporu trudno jest wnieść ponownie wniosek o kasację do Sądu Najwyższego. Sąd Najwyższy uzasadniał swoją kasację tym, iż powództwo zostało w prawie określone jako powództwo o ukształtowanie, a nie powództwo o ustalenie. W tym pierwszym powód nie potrzebuje wykazywać swojego interesu prawnego, jaki ma we wniesieniu powództwa. Wystarczy tu legitymacja powoda, wynikająca z przepisów prawa materialnego, względnie z przepisów prawa procesowego. Sąd apelacyjny, w moim przekonaniu, w uzasadnieniu swojego orzeczenia przy ponownym rozpatrywaniu tej sprawy argumentował, iż powód miał obowiązek wykazania swojego interesu prawnego, gdzie wartość przedmiotu zaskarżenia wynosi 43 tysiące 742 zł i 46 gr – wartość mieszkania – jednak powód domaga się nabycia faktycznie tego mieszkania na warunkach preferencyjnych, o których mowa w art. 6 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o zasadach zbywania mieszkań zakładowych, to jest za kwotę 1 tysiąca 537 zł i 83 gr.

Jak w tej sytuacji postąpić, przygotowując wniosek o kolejną kasację orzeczenia sądu apelacyjnego?

Z wyrazami szacunku
Adam Biela

Oświadczenie złożone przez senatora Adama Bielę

Oświadczenie skierowane do przewodniczącego zarządu Fundacji Polsko-Niemieckie Pojednanie Mariusza Muszyńskiego

Wielce Szanowny Panie Przewodniczący!

Zwracam się do pana, popierając wniosek skierowany do waszej fundacji przez panią Teresę Pióro, zamieszkałą w Kołobrzegu przy ulicy Narutowicza 12/7, w sprawie odszkodowania lub rekompensaty dla jej matki. Pracowała ona przymusowo w czasie II wojny światowej w Niemczech w Fabryce AGFA Filmfabrik w Wolfen. Wniosek w tej sprawie został złożony w 2000 r. wraz z wymaganymi załącznikami zawierającymi siedem pozycji. Pani Teresa Pióro otrzymała odpowiedź, iż jej matce nic się nie należy. Nie zwrócono jej żadnych dokumentów ani nie doradzono, w jaki sposób złożony wniosek trzeba by uzupełnić, żeby należą rekompensatę uzyskać. W związku z tym proszę o ponowne rozpatrzenie w tym trybie złożonego wniosku i doprowadzenie do faktycznego załatwienia tej sprawy. Wasza fundacja ma przecież służyć osobom poszkodowanym przez III Rzeszę, a do takich osób niewątpliwie należy matka pani Teresy Pióro z Kołobrzegu.

Z poważaniem
Adam Biela

Oświadczenie złożone przez senator Urszulę Gacek

Oświadczenie skierowane do prezesa Rady Ministrów Jarosława Kaczyńskiego oraz do ministra finansów Stanisława Kluzy

Zgodnie z art. 12 ust. 2 ustawy z dnia 14 kwietnia 2000 r. o umowach międzynarodowych, DzU nr 39 poz. 443 oraz z 2000 r. nr 216 poz. 1824, związanie Rzeczypospolitej Polskiej umową nastąpi w drodze ratyfikacji za uprzednią zgodą wyrażoną w ustawie, ponieważ spełnia ona przesłanki określone w art. 89 ust. 5 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r., DzU nr 78 poz. 483.

Proszę o podanie w przybliżeniu terminu posiedzenia rządu, na którym zostanie rozpatrzony projekt ustawy ratyfikującej konwencję pomiędzy Rzeczpospolitą Polską a Zjednoczonym Królestwem Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej w sprawie unikania podwójnego opodatkowania i zapobiegania uchylaniu się od opodatkowania w zakresie podatków od dochodu i od zysków majątkowych, podpisaną dnia 19 lipca bieżącego roku, oraz terminu ratyfikacji umowy.

Chciałabym również poznać stanowisko rządu w sprawie umów z pozostałymi państwami UE, z którymi uzgodnienia dotyczące opodatkowania są niekorzystne dla obywateli Rzeczypospolitej Polskiej, czyli Holandią, Belgią, Finlandią, Danią, Islandią, a spoza UE – USA.

Urszula Gacek

Oświadczenie złożone przez senator Urszulę Gacek

Oświadczenie skierowane do minister spraw zagranicznych Anny Fotygi

Szanowna Pani Minister!

Wraz z przystąpieniem Polski do UE nasiliły się znacznie ruchy migracyjne obywateli polskich. Coraz więcej ludzi podróżuje po krajach Europy, nawiązuje kontakty ekonomiczne i handlowe, podejmuje studia poza granicami kraju lub poszukuje korzystniejszych dla siebie warunków pracy.

Od maja 2004 r., kiedy to wraz z rozszerzeniem Unii Europejskiej o dziesięć nowych państw trzy kraje, Wielka Brytania, Irlandia i Szwecja, jako pierwsze otworzyły swoje rynki pracy, wzrasta się fala migracji zarobkowej Polaków. Wyjeżdżają najbardziej zdesperowani, młodzi, wykształceni, ambitni, zaradni i odważni. Główne kierunki migracji to Wielka Brytania i Irlandia. Liczbę Polaków pracujących na Wyspach, tych oficjalnie zarejestrowanych, ocenia się na dwieście pięćdziesiąt tysięcy. Nieoficjalnie mówi się o liczbie dwukrotnie większej.

Jestem zaangażowana w prace senackiej Komisji Spraw Emigracji i Łączności z Polakami za Granicą. Żywo interesuję się sytuacją oraz problemami naszych rodaków, dlatego też chciałabym zwrócić uwagę Pani Minister na problem sprawnego funkcjonowania polskich placówek konsularnych.

Wzrost liczby Polaków za granicą spowodował, że przybyło też spraw i problemów, którymi muszą zajmować się polskie służby konsularne. Wzrosła liczba tak zwanych rejestrowanych czynności konsularnych, czyli legalizacji, poświadczania dokumentów, paszportów, pomocy finansowej. Do tego dochodzą jeszcze tak zwane czynności niepodlegające opłatom: informacje, opieka konsularna, interwencje w przypadku osób zatrzymanych, pomoc rodzinom ofiar wypadków.

Wiem, że w Wielkiej Brytanii od maja 2004 r., pomimo tego, że zdecydowanie, o kilkaset procent, wzrosła liczba obsługiwanych Polaków, nie zmieniła się struktura konsulatów i liczba osób w nich zatrudnionych. Polacy oczekują szybkiej i fachowej pomocy, dlatego uważam, że trzeba wyjść naprzeciw oczekiwaniom naszych rodaków i usprawnić funkcjonowanie placówek konsularnych.

W związku z tym uprzejmie proszę o odpowiedź na następujące pytania.

Jak wygląda obecnie sytuacja w polskich placówkach służby konsularnej w krajach UE, które jako pierwsze otworzyły swoje rynki pracy dla Polaków? Szczególnie proszę o informacje dotyczące Wielkiej Brytanii i Irlandii, dokąd za pracę wyjechało najwięcej Polaków.

Czy wobec szybko rosnącej liczby emigrantów z Polski planowane jest zwiększenie liczby pracowników zatrudnionych w istniejących placówkach konsularnych?

Czy MSZ planuje otwarcie nowych placówek w metropoliach, na przykład w Manchesterze w Wielkiej Brytanii, w których są największe skupiska Polaków?

Jak wygląda sytuacja placówek służby konsularnej w krajach, które w maju i lipcu bieżącego roku całkowicie zniosły restrykcje wobec nowych członków UE na swym rynku pracy, to znaczy w Hiszpanii, Portugalii, Grecji, Finlandii, a ostatnio także we Włoszech?

Z poważaniem
Urszula Gacek

Oświadczenie złożone przez senatora Ryszarda Góreckiego

Oświadczenie skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów, ministra spraw wewnętrznych i administracji Ludwika Dorna

Szanowny Panie Ministrze!

W styczniu bieżącego roku zwróciłem się do Pana Premiera z prośbą o wzmocnienie kontroli przestrzegania przepisów ruchu drogowego w całej Polsce, przede wszystkim w odniesieniu do samochodów ciężarowych. W mojej ocenie oraz w ocenie społeczeństwa właśnie ta kategoria pojazdów stanowi ogromne zagrożenie dla pozostałych uczestników ruchu drogowego. Z całą pewnością nie możemy mówić o poczuciu bezpieczeństwa na polskich drogach, a w szczególności na niezwykle niebezpiecznych trasach Polski północno-wschodniej.

2 sierpnia bieżącego roku doszło do tragicznego w skutkach wypadku na drodze krajowej nr 16. Pod Ostródą zginęły dwie osoby, a dwie kolejne odniosły ciężkie obrażenia. Sprawcą wypadku był kierowca rosyjskiego tira, który jadąc z nadmierną prędkością, wpadł na przeciwny pas ruchu i niemal zmiął nadjeżdżających z przeciwka młodych motocyklistów. Wypadek miał miejsce pomimo tego, że dokładnie w tym samym miejscu w grudniu zeszłego roku śmierć poniósł znany biznesmen Piotr Jocz, którego samochód osobowy został przygnieciony przez tira. Obie sytuacje były bardzo podobne, tym bardziej bulwersujący jest fakt, że nie wyciągnięto wniosków z poprzedniego tragicznego wydarzenia. Nie zostały podjęte skuteczne środki zapobiegawcze, czego konsekwencją była śmierć kolejnych osób.

W imieniu tych, którzy mieli to szczęście, że nie doznali groźnej kolizji na drodze, zwracam się do Pana Premiera z dramatycznym apelem, aby podległe Panu służby wzięły pod szczególną uwagę tragiczny odcinek pod Ostródą, będący jednym z najczarniejszych punktów w województwie warmińsko-mazurskim. Podkreślam, iż ci młodzi ludzie – turyści, którzy przyjechali na Warmię i Mazury – zginęli, ponieważ nie mieli żadnych szans w starciu z ogromnym pojazdem. Niestety, niezrozumiałe jest dla mnie, że wysiłki podjęte przez podległe Panu służby były niewystarczające.

Pragnę zwrócić uwagę Pana Premiera na to, że tiry stanowią ogromne zagrożenie dla uczestników ruchu drogowego. W mojej ocenie zarówno Policja, jak również Inspekcja Transportu Drogowego muszą podjąć bardziej intensywne działania prewencyjne, aby skuteczniej ograniczać możliwości poważnych wypadków samochodów ciężarowych. Pasażerowie wielokrotnie mniejszych od nich samochodów osobowych nigdy nie mają szans na przetrwanie takich kolizji.

W odpowiedzi na moje pismo z 3 stycznia bieżącego roku, skierowane do MSWiA, podsekretarz stanu, pan Władysław Stasiak, zapewnił mnie, że realizowana jest dyrektywa Komisji Europejskiej, zgodnie z którą do 2010 r. nastąpi redukcja wypadków o 50%. Uprzejmie proszę o informację, jak przebiega dotychczasowa realizacja tego zamierzenia. Pragnę zapoznać się również z oceną resortu odnoszącą się do Krajowego Programu Gambit 2005, według którego powinny być realizowane cele prewencyjne na lata 2005–2013. W ostatnich latach dwukrotnie wzrosło natężenie ruchu drogowego w województwie warmińsko-mazurskim, a w konsekwencji liczba wypadków, dlatego tak ważna jest skuteczna realizacja programów mających za zadanie zwiększenie bezpieczeństwa na drogach.

Z wyrazami szacunku
Ryszard Górecki

Oświadczenie złożone przez senatora Ryszarda Góreckiego

Oświadczenie skierowane do ministra transportu Jerzego Polaczka

Szanowny Panie Ministrze!

2 sierpnia bieżącego roku doszło do tragicznego w skutkach wypadku na drodze krajowej nr 16. Pod Ostródą zginęły dwie osoby, a dwie kolejne odniosły ciężkie obrażenia. Sprawcą wypadku był kierowca rosyjskiego tira, który, jadąc z nadmierną prędkością, wpadł na przeciwległy pas ruchu i niemal zmiął nadjeżdżających z przeciwka młodych motocyklistów. Wypadek miał miejsce, mimo iż dokładnie w tym samym miejscu w grudniu zeszłego roku śmierć poniósł znany biznesmen Piotr Jocz, którego samochód osobowy został przygnieciony przez tira. Obie sytuacje były bardzo podobne, tym bardziej bulwersujący jest fakt, iż nie wyciągnięto wniosków z poprzedniego tragicznego wydarzenia. Nie zostały podjęte skuteczne środki zapobiegawcze, czego konsekwencją była śmierć kolejnych osób.

Zapewnienie bezpieczeństwa uczestnikom ruchu drogowego zależy w ogromnym stopniu od stanu technicznego polskich dróg. Zwracam się do Pana Ministra, gdyż sprawy bezpieczeństwa podróży traktuję priorytetowo. Uważam, iż w tej materii nie możemy pozwolić sobie na kompromis i godzić się na ludzkie tragedie.

Z całą pewnością na wypadek wpływ miały dwa główne czynniki. Pierwszym z nich jest nadmierna prędkość tira, drugim natomiast nieprawidłowo wyprofilowany zakręt drogi, który przyczynił się do zajęcia przeciwległego toru jazdy przez pojazd ciężarowy. Proszę Pana Ministra o zainicjowanie zmian, mających na celu poprawę charakterystyki tego łuku, oraz dokonanie innych niezbędnych modyfikacji, zwiększających bezpieczeństwo użytkowników tego odcinka drogi nr 16. Apeluję, aby prace nad tym rozwiązaniem przebiegały niezwykle sprawnie. Nie możemy pozwolić, aby miały tam miejsce kolejne tragiczne wypadki.

Województwo warmińsko-mazurskie zajmuje czołowe miejsca w statystykach wypadkowych. Aby to zmienić, potrzebnych jest wiele lat intensywnych działań. Konieczna jest jednak eliminacja najczarniejszych punktów układu komunikacyjnego i właśnie o to zwracam się w imieniu tych wszystkich, którzy pragną bezpiecznie poruszać się po drogach Polski północno-wschodniej.

Z poważaniem
Ryszard Górecki

Oświadczenie złożone przez senatora Ryszarda Góreckiego

Oświadczenie skierowane do minister pracy i polityki społecznej Anny Kalaty

Szanowna Pani Minister!

Wydanie orzeczenia o niezdolności do pracy w celu ustalenia uprawnień do świadczeń uzależnione jest od stwierdzenia niezdolności do pracy i niezdolności do samodzielnej egzystencji. Wydawanie tego rodzaju orzeczeń należy do zadań lekarzy orzeczników i komisji lekarskich Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Lekarze orzecznicy działają w czterdziestu sześciu, zaś komisje lekarskie w zaledwie szesnastu oddziałach Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Niestety, rozporządzenie ministra polityki społecznej w sprawie orzekania o niezdolności do pracy z 14 grudnia 2004 r., DzU nr 273 poz. 2711, nie uwzględnia możliwości przeprowadzania badania przez znajdujące się w większych miastach powiatowych inspektoraty ZUS, a tylko przez oddziały. Powoduje to problemy w dostępie do lekarzy orzeczników oraz komisji lekarskich.

Istnieje możliwość przeprowadzenia badania w miejscu pobytu osoby, jeżeli stan zdrowia stwierdzony w zaświadczeniu lekarskim uniemożliwia osobiste zgłoszenie się na badanie. W rzeczywistości jednak w takim przypadku czas oczekiwania jest bardzo często długi z uwagi na nieobecność osób ubiegających się o świadczenie w miejscu zamieszkania lub z innych powodów organizacyjnych. Oczekiwanie w takim wypadku może wynosić nawet miesiąc. Niestety powoduje to zniecierpliwienie i dodatkowy stres u osób oczekujących na badania. Z tych powodów osoby o wątłym przecież stanie zdrowia zmuszone są pokonywać dystans dzielący je od oddziałów ZUS, przy tym często zmuszone są angażować osoby towarzyszące. Przejazd może trwać nawet kilka godzin.

Taka sytuacja ma miejsce między innymi w województwie warmińsko-mazurskim, w którym istnieją oddziały ZUS w Olsztynie oraz Elblągu, zaś inspektoraty z miejscowości takich jak Ełk czy Giżycko są oddalone odpowiednio o 150 km oraz o 110 km od Olsztyna. Niestety, taka odległość w warunkach województwa warmińsko-mazurskiego oznacza kilkugodzinną, uciążliwą podróż. Tymczasem system wyjazdów lekarzy z oddziałów jest nieuzasadniony ekonomicznie z powodu konieczności zwrotu kosztów przejazdów lekarzom lub konieczności korzystania ze służbowego taboru samochodowego ZUS. Nawet zawieranie umów z lekarzami wydającymi opinię, którzy nie są pracownikami ZUS, czyli lekarzami orzecznikami, nie stanowi rozwiązania problemu, gdyż opinia taka stanowi jedynie pomoc przy orzekaniu, a lekarze orzecznicy muszą być w rezultacie zaangażowani w badania.

Z wyżej wymienionych powodów zwracam się do Pani Minister o zmianę rozporządzenia w sprawie orzekania o niezdolności do pracy poprzez stworzenie możliwości przeprowadzenia badań w inspektoratach ZUS, a nie – jak dotychczas – tylko w jego oddziałach. Proszę również o rozważenie możliwości utworzenia samodzielnego oddziału Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w Ełku, który mógłby obsługiwać również mieszkańców powiatów sąsiadujących, zmuszonych pokonywać znaczne odległości dzielące ich od oddziałów.

Z wyrazami szacunku i poważania
Ryszard Górecki

Oświadczenie złożone przez senatora Ryszarda Góreckiego

Oświadczenie skierowane do ministra sprawiedliwości, prokuratora generalnego Rzeczypospolitej Polskiej Zbigniewa Ziobry

Szanowny Panie Ministrze!

Niniejszym popieram starania władz powiatowych w Elku, wyrażonych w uchwale nr LIV/418/06 Rady Powiatu w Elku z dnia 21 czerwca 2006 r. Rada zwraca uwagę na potrzebę utworzenia w mieście Ośrodka Zamiejscowego Sądu Okręgowego w Olsztynie Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oraz Wydział VI Cywilny Rodzinny.

Według przepisów prawa sądy rejonowe są sądami pierwszej instancji i mają ograniczony zakres uprawnień spraw do rozpatrywania. Sądy okręgowe orzekają w pierwszej i drugiej instancji, a zakres orzecznictwa jest w tym przypadku znacznie szerszy.

Za powstaniem Ośrodka Zamiejscowego Sądu Okręgowego przemawia kilka czynników. Elk jest trzecim co do wielkości miastem w województwie warmińsko-mazurskim, największym miastem na Mazurach i w części wschodniej województwa. Stanowi bardzo ważny ośrodek administracyjny w tym regionie. Utworzenie wydziałów przyczyniłoby się przede wszystkim do poprawy obsługi spraw mieszkańców, a także do wzrostu znaczenia miasta. Powstanie ośrodka pozwoliłoby osiągnąć wymierne korzyści nie tylko mieszkańcom powiatu elckiego, ale również powiatów oleckiego, piskiego i gołdapskiego.

Doskonałym przykładem wprowadzenia rozwiązania korzystnego dla tej części województwa jest już funkcjonujący w Elku ośrodek zamiejscowy Wydziału Ubezpieczeń Społecznych, który obsługuje sprawy z terenu powiatów elckiego, oleckiego i piskiego.

W związku z tym zwracam się do Pana Ministra z prośbą o podjęcie stosownych działań celem utworzenia w Elku wymienionych wydziałów Sądu Okręgowego w Olsztynie.

Z wyrazami szacunku
Ryszard Górecki

Oświadczenie złożone przez senatora Stanisława Koguta

Oświadczenie skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów, ministra spraw wewnętrznych i administracji Ludwika Dorna

Szanowny Panie Premierze!

W związku z pismem pani Beaty Babińskiej, zamieszkałej przy ulicy Grunwaldzkiej 26, 12-240 Drygały, matki Pawła Babińskiego, urodzonego 2 stycznia 2000 r., u którego rozpoznano autyzm dziecięcy, F 84.0, oraz wydano opinię o potrzebie wczesnego wspomagania, zwracam się do Pana z uprzejmą prośbą o możliwie szybką interwencję mającą na celu przyznanie wspomnianemu zainteresowanemu specjalistycznych usług opiekuńczych dla osób z zaburzeniami psychicznymi na podstawie ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej, DzU z 2004 r. nr 64 poz. 593, z późniejszymi zmianami, oraz rozporządzenia ministra polityki społecznej z dnia 22 września 2005 r. w sprawie specjalistycznych usług opiekuńczych, DzU z 2005 r. nr 189 poz. 1598.

W załączeniu przesyłam kopię dokumentów oraz wnioski zainteresowanej i udzielonych jej odpowiedzi*. Proszę o pozytywne ustosunkowanie się do mojej prośby.

Z wyrazami szacunku
Stanisław Kogut

* Załączniki do wglądu w dokumentacji Biura Prac Senackich.

Oświadczenie złożone przez senatora Stanisława Koguta

Oświadczenie skierowane do ministra transportu Jerzego Polaczka

Szanowny Panie Ministrze!

„Strategia dla transportu kolejowego do roku 2009”, opublikowana ostatnio w Internecie i szeroko przez resort kolportowana, poświęca sporo uwagi planom tak zwanej regionalizacji, usamorządowienia przewozów regionalnych. Regionalizacja ma polegać na podziale obecnie funkcjonującej spółki PKP Przewozy Regionalne na kilka niezależnych jednostek, kapitałowo związanych między innymi z samorządem wojewódzkim.

Pragnę zwrócić uwagę Pana Ministra na fakt, że w cytowanym dokumencie brak ekonomicznej i organizacyjnej analizy skutków projektowanego działania. Z moich obserwacji rynku kolejowego w ostatnich latach wynika, że decyzje o tworzeniu nowych przedsiębiorstw, spółek, wydzielonych z części tych wcześniej istniejących, nie przynoszą wzrostu efektywności. Najlepszym dowodem jest stan zobowiązań grupy PKP SA.

W tych okolicznościach zasadne jest pytanie, jaki będzie ekonomiczny efekt planowanych działań. Nie wyjaśnia tego ogólna wzmianka o możliwym ułatwieniu dostępu do środków UE.

Chciałbym również prosić o informację, ile będzie kosztować wielokrotne dublowanie poszczególnych służb i koordynacja działania poszczególnych projektowanych tak zwanych kompanii kolejowych.

Interesuje mnie także wykonana przez resort ocena technicznych skutków podziału jednolitego obecnie organizmu. Jakie to przyniesie rezultaty, na przykład w odniesieniu do zróżnicowania taboru kolejowego w kraju.

Uważam, że przedstawiana obecnie do powszechnej oceny koncepcja powinna zawierać odpowiedzi na te pytania, jeśli ma być koncepcją pełną, przekonującą, zasługującą na poważną środowiskową debatę.

Bardzo proszę Pana Ministra o odpowiedzi na postawione pytania.

Z poważaniem
Stanisław Kogut

Oświadczenie złożone przez senatora Stanisława Koguta

Oświadczenie skierowane do sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej, pełnomocnika rządu do spraw osób niepełnosprawnych Pawła Wypycha

Szanowny Panie Ministrze!

W związku z licznymi interwencjami opiekunów dzieci cierpiących na autyzm zwracam się do Pana z uprzejmą prośbą o podjęcie kroków mających na celu pomoc w umożliwieniu rozwoju i w przygotowaniu do życia w społeczeństwie młodych osób dotkniętych tą chorobą.

Rodzice dzieci chorych na autyzm spotykają się z licznymi utrudnieniami dotyczącymi prowadzenia terapii, przyjęcia dzieci do szkół integracyjnych oraz wielu innych dziedzin, o których mowa w kopii pisma jednej z matek dziecka cierpiącego na autyzm. Pismo to dołączam do niniejszego oświadczenia*.

Proszę o pozytywne ustosunkowanie się do mojej prośby.

Z wyrazami szacunku
Stanisław Kogut

* Załącznik do wglądu w dokumentacji Biura Prac Senackich.

Oświadczenie złożone przez senatora Janusza Kubiaka

Oświadczenie skierowane do ministra zdrowia Zbigniewa Religi

Wobec przesłania do Sejmu RP projektu ustawy o przekazaniu pracodawcom środków finansowych na wzrost wynagrodzeń dla wszystkich pracujących w ochronie zdrowia oraz przyjęcia przez Senat ustawy w zakresie wzrostu wynagrodzeń ze środków NFZ dla personelu lekarskiego, pragnę zwrócić uwagę, że podwyżka nie obejmuje wszystkich publicznych zakładów opieki zdrowotnej, gdyż część z nich nie jest finansowana przez NFZ. Należą do nich między innymi wojewódzkie ośrodki medycyny pracy, tworzone i utrzymywane – zgodnie z art. 15 ustawy o służbie medycyny pracy z 27 czerwca 1997 r. – przez samorządy województwa.

Ustawa nierówno traktuje niektóre publiczne zakłady opieki zdrowotnej, jakimi niewątpliwie są wojewódzkie ośrodki medycyny pracy, oraz nie daje podstawy prawnej do objęcia wzrostem wynagrodzeń ich pracowników od 1 października 2006 r.

Zwracam się z prośbą o spowodowanie i podjęcie takich działań, aby usunąć zaistniałe nieprawidłowości, z uwzględnieniem pracowników wojewódzkich ośrodków medycyny pracy, które nie mają kontraktów z NFZ, a należą do publicznych zakładów opieki zdrowotnej.

W jaki sposób ten problem zamierza rozwiązać minister zdrowia?

Janusz Kubiak

Oświadczenie złożone przez senatora Jarosława Laseckiego

Oświadczenie skierowane do ministra kultury i dziedzictwa narodowego Kazimierza Ujazdowskiego

Szanowny Panie Ministrze!

Konferencja „Pozyskiwanie środków europejskich a ochrona dziedzictwa kulturowego”, zorganizowana w Senacie w dniu 20 czerwca 2006 r., spotkała się z ogromnym zainteresowaniem uczestników, którzy nie tylko reprezentowali właścicieli zabytków znajdujących się w rękach Skarbu Państwa, ale przede wszystkim zabytków będących w rękach osób prywatnych. Struktura własności w obszarze zabytków uległa znacznej zmianie po przemianach ustrojowych 1989 r. I chociaż nie wszystkim prawnym właścicielom zwrócono bezprawnie zabrane mienie, to jednak obecnie zaledwie 15% obiektów zabytkowych należy do Skarbu Państwa. Pozostałe 85% to własność samorządów i osób prywatnych!

To właśnie na osobach prywatnych w większości spoczywa trud utrzymania zabytków w odpowiednim stanie i dbanie o ich przekazanie przyszłym pokoleniom. Obowiązkiem państwa, które zgodnie z art. 5 Konstytucji RP strzeże dziedzictwa narodowego, jest zaś pomaganie w zachowaniu zabytków naszej narodowej kultury potomnym.

Podczas konferencji uczestnicy zwrócili jednak uwagę na to, że w programie przeznaczającym środki również na ratowanie zabytków w latach 2007–2013 w ramach regionalnych programów operacyjnych nie ma możliwości finansowania projektów dla właścicieli obiektów zabytkowych jako osób prywatnych! Jest to jawna dyskryminacja osób prywatnych w stosunku do osób prawnych.

W związku z tym uprzejmie proszę Pana Ministra o spowodowanie, aby w ramach RPO na lata 2007–2013 uwzględnąć możliwość finansowania projektów w obszarze ratowania obiektów zabytkowych osób prywatnych oraz wpisanie na listę potencjalnych beneficjentów osób prywatnych będących właścicielami obiektów zabytkowych.

Pisząc to oświadczenie, również w imieniu wielu osób zgłaszających powyższe postulaty, jako pokłosie konferencji, uprzejmie proszę Pana Ministra o odpowiedzi na następujące pytania.

Czy, a jeśli tak, to kiedy, osoby prywatne jako właściciele obiektów zabytkowych będą mogły otrzymać dofinansowanie w ramach RPO na ratowanie zabytków?

Czy, a jeśli tak, to kiedy, będzie uzupełniana lista potencjalnych beneficjentów RPO o osoby prywatne będące właścicielami obiektów zabytkowych?

Czy w podziale środków unijnych na lata 2007–2013 przewidziano programy strukturalne na cele ratowania zabytków skierowane do prywatnych właścicieli zabytków?

Jakie inne działania podejmie Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego w celu szerszego wspierania ratowania zabytków przez osoby prywatne?

Proszę o odpowiedzi na powyższe pytania i przesyłam wyrazy szacunku.

Jarosław W. Lasecki

Oświadczenie złożone przez senatora Jarosława Laseckiego

Oświadczenie skierowane do sekretarza stanu w Ministerstwie Rozwoju Regionalnego Władysława Ortyła

Szanowny Panie Ministrze!

Konferencja „Pozyskiwanie środków europejskich a ochrona dziedzictwa kulturowego” zorganizowana w Senacie w dniu 20 czerwca 2006 r. spotkała się z ogromnym zainteresowaniem uczestników, którzy reprezentowali właścicieli nie tylko zabytków znajdujących się w rękach Skarbu Państwa, ale przede wszystkim zabytków będących w rękach osób prywatnych. Struktura własności w dziedzinie zabytków uległa znacznej zmianie po przemianach ustrojowych 1989 r. Aczkolwiek nie wszystkim prawowitym właścicielom zwrócono zabrane bezprawnie mienie, to jednak obecnie zaledwie 15% obiektów zabytkowych należy do Skarbu Państwa. Pozostałe 85% to własność samorządów i osób prywatnych!

W większości to właśnie na osobach prywatnych spoczywa trud utrzymania zabytków w odpowiednim stanie i dbania o ich przekazanie przyszłym pokoleniom. Obowiązkiem zaś państwa, które zgodnie z art. 5 Konstytucji RP strzeże dziedzictwa narodowego, jest pomagać w zachowaniu zabytków naszej narodowej kultury dla potomnych.

Podczas konferencji uczestnicy zwrócili jednak uwagę na to, że w programie przeznaczenia środków również na ratowanie zabytków w latach 2007–2013 w ramach regionalnych programów operacyjnych nie ma możliwości finansowania projektów w wypadku właścicieli obiektów zabytkowych będących osobami prywatnymi! Jest to jawna dyskryminacja osób prywatnych wobec osób prawnych.

W związku z tym uprzejmie proszę Pana Ministra o spowodowanie, aby w ramach RPO na lata 2007–2013 uwzględniono możliwość finansowania projektów w dziedzinie ratowania obiektów zabytkowych w wypadku osób prywatnych oraz aby wpisano na listę potencjalnych beneficjentów osoby prywatne będące właścicielami obiektów zabytkowych.

Przedstawiam to oświadczenie również w imieniu wielu osób zgłaszających powyższe postulaty, jako pokłosie konferencji, i uprzejmie proszę Pana Ministra o odpowiedzi na następujące pytania.

Po pierwsze, czy, a jeśli tak, to kiedy, osoby prywatne jako właściciele obiektów zabytkowych będą mogły otrzymać w ramach RPO dofinansowanie na ratowanie zabytków?

Po drugie, czy, a jeśli tak, to kiedy, lista potencjalnych beneficjentów RPO zostanie uzupełniona o osoby prywatne będące właścicielami obiektów zabytkowych?

Po trzecie, czy w podziale środków unijnych na lata 2007–2013 przewidziano programy strukturalne na cele ratowania zabytków w wypadku prywatnych właścicieli zabytków?

Po czwarte, jakie inne działania podejmie Ministerstwo Rozwoju Regionalnego w celu szerszego wspierania ratowania zabytków przez osoby prywatne?

Prosząc o odpowiedzi na powyższe pytania, przesyłam wyrazy szacunku.

Jarosław W. Lasecki

Oświadczenie złożone przez senatora Jarosława Laseckiego

Oświadczenie skierowane do ministra obrony narodowej Radosława Sikorskiego

Szanowny Panie Ministrze!

W ostatnim czasie pojawiło się sporo informacji o przygotowywanej przez MON nowelizacji ustawy o powszechnym obowiązku obrony. Według wypowiedzi przedstawicieli MON pomysł ten ma na celu lepsze przygotowanie społeczeństwa na wypadek wojny, zamachów terrorystycznych czy kataklizmów.

Powszechne w opinii publicznej są także wiadomości o powoływaniu przez wojskowe komendy uzupełnień na obowiązkowe szkolenia wojskowe czynnych już zawodowo absolwentów wyższych uczelni, menedżerów, naukowców czy przedsiębiorców, niekiedy ludzi z olbrzymim bagażem wiedzy teoretycznej w wielu specjalnościach, olbrzymim doświadczeniem zawodowym i życiowym w kraju i za granicą, elity intelektualnej kraju. Obywatele ci wywiązują się ze swych powinności w stosunku do państwa i absolwują tego rodzaju szkolenia, traktując je często jako zło konieczne. Pomimo swych ogromnych zalet zawodowych i życiowych mają często zaledwie podstawowy stopień wojskowy szeregowca, więc z racji hierarchicznej struktury w wojsku nie mogą w pełni podzielić się swymi zaletami czy też wiedzą życiową i są zaledwie odbiorcami rozkazów. Toteż w przypadku wojny, zamachów terrorystycznych czy kataklizmów spożytkowanie ich wiedzy czy doświadczeń w tak zhierarchizowanej strukturze, jaką jest i jak najbardziej powinno być wojsko, byłoby trudne.

W grupie osób absolwujących takie szkolenia jest jednak zapewne sporo osób traktujących to nie jako zło konieczne, lecz jako sposób służenia krajowi w duchu jak najlepszej postawy obywatelskiej.

W związku z tym chciałbym zapytać:

Jakie są możliwości otrzymania stopnia oficerskiego przez szeregowców rezerwistów z wyższym wykształceniem, którzy już zrobili karierę zawodową poza wojskiem, a teraz odbywają przeszkolenia wojskowe?

Jak długo i jak często taka osoba musi odbywać takie szkolenia, aby otrzymać stopień oficerski?

Kto, na czyj wniosek i po spełnieniu przez rezerwistę jakich warunków nadaje stopień oficerski rezerwistom z opisanymi walorami?

Czy MON ma program – i jak on wygląda – promujący takich ludzi w celu wykorzystania ich potencjału intelektualnego czy zawodowego w przypadku potencjalnych konfliktów, ataków terrorystycznych czy kataklizmów?

Ilu szeregowców rezerwistów otrzymało według odpowiedniej procedury stopnie oficerskie w 2005 i 2006 r.?

Proszę o szczegółowe odpowiedzi na postawione pytania.

Z wyrazami szacunku
Jarosław W. Lasecki

Oświadczenie złożone przez senatora Józefa Łyczaka

Oświadczenie skierowane do ministra Skarbu Państwa Wojciecha Jasińskiego

Szanowny Panie Ministrze!

Na czwartym posiedzeniu Senatu w dniu 5 stycznia 2006 r. zostało już przeze mnie złożone oświadczenie w sprawie przywrócenia do pierwotnego stanu basenu termosolankowego w Ciechocinku, stanowiącego majątek Przedsiębiorstwa Uzdrowisko Ciechocinek SA z siedzibą w Ciechocinku. Odpowiedź, jaką otrzymałem od ministra skarbu państwa Andrzeja Mikosza nie usatysfakcjonowała mnie, bowiem nie zawierała podstawowej odpowiedzi na pytanie dotyczące działań, jakie winny być podjęte celem odnowienia basenu tak, aby mógł on ponownie stanowić atrakcję turystyczną Ciechocinka. Pan minister ograniczył się jedynie do zwięzłego przedstawienia historii basenu oraz jego losów na przestrzeni kilku ostatnich lat. Fakty przedstawione przez pana ministra są mi doskonale znane. Ponadto pan minister podał, iż sprawa basenu termosolankowego pozostaje nadal kwestią do uregulowania, zaznaczając jednocześnie, iż szczupłość środków, którymi dysponuje spółka PUC, powoduje problemy związane z funkcjonowaniem i remontowaniem powyższego obiektu. Od odpowiedzi pana ministra na moje oświadczenie upłynęło ponad pół roku, w którym to czasie nie zostały podjęte żadne działania ze strony ministerstwa. Brak jest również jakiegokolwiek zainteresowania problemem ciechocińskiego basenu termosolankowego ze strony władz państwowych.

Proszę Pana Ministra o wnikliwe zajęcie się sprawą basenu termosolankowego w Ciechocinku i stanowcze podjęcie działań zmierzających do rozwiązania wskazanego przeze mnie problemu. Celem uszczegółowienia sytuacji basenu termosolankowego ponownie podaję do wiadomości Pana Ministra, co następuje: decyzją wojewódzkiego konserwatora zabytków we Włocławku z dnia 29 października 1993 r. obiekt ten został wpisany do rejestru zabytków pod nr 322A. Basen termosolankowy jest kompleksem budynków, urządzeń i odkrytej niecki basenowej, otoczonej terenem parkowym z wytyczonymi alejkami. W 2002 r. po raz pierwszy od siedemdziesięciu lat zabytek ten został wyłączony z eksploatacji. Do tego momentu stanowił on największą atrakcję turystyczną Ciechocinka, bowiem zapewniał kąpiele na wolnym powietrzu w solance produkowanej w Uzdrowisku. Z uwagi na fakt, iż w tej sprawie nie została wydana żadna decyzja organu architektoniczno-budowlanego, wyłączająca ten obiekt z użytkowania, decyzję w tej sprawie podjął wyłącznie właściciel. Grunt, na którym znajduje się basen, stanowi własność Skarbu Państwa w wiecznym użytkowaniu Przedsiębiorstwa Uzdrowisko Ciechocinek SA.

Obszar ten nie posiada aktualnego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, zaś ważność poprzedniego planu wygasła z dniem 31 grudnia 2002 r.

Zgodnie z art. 5 pkt 3 i 4 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami – DzU nr 162 z 2003 r. pozycja 1568 – opieka nad zabytkiem sprawowana przez jego właściciela lub posiadacza polega, w szczególności, na zapewnieniu warunków: zabezpieczenia i utrzymania zabytku oraz jego otoczenia w jak najlepszym stanie; korzystania z zabytku w sposób zapewniający trwałe zachowanie jego wartości.

Po wyłączeniu basenu z użytkowania pojawiła się inicjatywa nieodpłatnego przekazania tego obiektu gminie Ciechocinek, która deklarowała zdobycie funduszy na remont basenu.

Właściciel obiektu, PUC, nie dysponował takimi środkami i nie miał możliwości uzyskania dotacji z funduszy unijnych.

Zabiegi dotyczące nieodpłatnego przejęcia obiektu przez gminę Ciechocinek trwają do dnia dzisiejszego.

Mimo pozytywnej opinii Zarządu PUC SA i Rady Nadzorczej przy PUC SA w przedmiotowej sprawie, projekt nie został zrealizowany. Nową uchwałą z 2003 r. PUC zdecydował się przekazać basen gminie w drodze sprzedaży, a ponieważ gmina wyraża jedynie wolę nieodpłatnego przejęcia, PUC zaproponował urzędowi marszałkowskiemu przejęcie basenu na zasadzie umowy użytkowania. Marszałek województwa kujawsko-pomorskiego nie wyraził zainteresowania propozycją, popierając jednocześnie zabiegi burmistrza Ciechocinka dotyczące przejęcia obiektu.

Minister skarbu państwa nie wyraził zgody na nieodpłatne przekazanie basenu gminie Ciechocinek, zaś zwyczajne walne zgromadzenie akcjonariuszy PUC SA w dniu 28 czerwca 2003 r. podjęło uchwałę o zbyciu basenu na drodze przetargu publicznego.

W marcu 2004 r. Wielkopolska Spółka Leasingowo-Handlowa przedstawiła w siedzibie Zarządu PUC w Ciechocinku koncepcję zatytułowaną „Aquabasen termalnosolankowy z zabudową terenu międzytężniowego w Ciechocinku”, dotyczącą zabudowania całego terenu pomiędzy tężniami zespołem hoteli, restauracji, sklepów i akwaparkiem. Koncepcja ta poprzez zabudowę częściowo likwidowałaby obszar zabytkowego Parku Tężniowego, ignorując zupełnie zasady ochrony zabytków i strefę ochrony obszaru

uzdrowiska Ciechocinek. Na wniosek PUC kujawsko-pomorski wojewódzki konserwator zabytków w Toruniu pismem z dnia 31 stycznia 2005 r. określił warunki konserwatorskie zagospodarowania i użytkowania terenu Parku Tężniowego i znajdujących się na nim budowli wskazując, że obecny i przyszły sposób zagospodarowania i użytkowania obiektu winien być zgodny z jego historyczną funkcją i zachowywać w stanie niezmienionym i czytelnym wszystkie wartości, składające się na unikalne walory tego obszaru, a więc układ przestrzenny, formę architektoniczną i lokalizację historycznych obiektów kubaturowych, układ kompozycyjny zieleni urządzonej, a także walory klimatyczne ukształtowane przez wyżej wymienione składniki.

Negocjacje odnośnie do przekazania basenu trwają nadal i nasuwają przypuszczenie o braku dobrej woli ze strony PUC, które prowadzi działania nieprzystające do oficjalnego toku postępowania.

Zgodnie ze stanowiskiem kierownika Delegatury Wojewódzkiego Urzędu Ochrony Zabytków we Włocławku, nadrzędnym i jedynym celem działań w stosunku do basenu termalnosolankowego powinno być pilne podjęcie jego remontu i przywrócenie go wraz z otoczeniem, jako głównego elementu zagospodarowania tego terenu, do jego pierwotnej funkcji i wyglądu, z wykluczeniem jakiegokolwiek innego zagospodarowania tego obszaru.

PUC wielokrotnie deklarowało, że nie posiada środków na remont basenu. W tej sytuacji art. 49 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami, dający możliwość wydania decyzji nakazującej osobie fizycznej lub jednostce organizacyjnej posiadającej tytuł prawny do korzystania z zabytku wpisanego do rejestru, wynikający z prawa własności, użytkowania wieczystego lub stosunku zobowiązaniowego przeprowadzenie prac konserwatorskich lub robót budowlanych przy tym zabytku, jeśli ich wykonanie jest niezbędne ze względu na zagrożenie zniszczeniem lub istotnym uszkodzeniem tego zabytku, nie może znaleźć zastosowania. Ponadto wykonawstwo zastępcze jest niemożliwe, nierealne do zastosowania.

Obecny właściciel nie wywiązuje się z ustawowych obowiązków w zakresie ochrony zabytku. Nadal niewyjaśniona jest również sprawa zmiany właściciela, która mogłaby skutkować szybkim podjęciem remontu obiektu.

Zwracam się do Pana Ministra z prośbą o zbadanie tej sprawy i podjęcie działań, w wyniku których basen termalnosolankowy zostanie przywrócony do pierwotnego stanu i ponownie będzie stanowił atrakcję turystyczną Ciechocinka. Ponadto uważam, iż słuszne byłoby zapoznanie się przez Pana Ministra z sytuacją basenu na miejscu, w Ciechocinku, co w moim przekonaniu ułatwiłoby i przyspieszyłoby podjęcie konkretnych działań.

Z poważaniem
Józef Łyczak

Oświadczenie złożone przez senatora Tadeusza Maćka

Oświadczenie skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów, ministra spraw wewnętrznych i administracji Ludwika Dorna

Szanowny Panie Ministrze!

W dniu 12 kwietnia bieżącego roku zwróciłem się do Pana Ministra z zapytaniem dotyczącym działalności wynalazczej kierownictwa Wyższego Urzędu Górniczego.

Prosiłem o udzielenie mi szczegółowej informacji w następującym zakresie:

Czy prezes lub wiceprezesa Wyższego Urzędu Górniczego są właścicielami patentów, a jeśli tak, to czy pobierają obecnie lub pobierali, i w jakim okresie, wynagrodzenie z tego tytułu?

Jakie stanowiska zajmowali w momencie zarejestrowania praw patentowych i pobierania wynagrodzenia z tego tytułu?

Swoje zapytanie skierowałem, mając na uwadze rygory, jakie w stosunku do tych stanowisk narzuca ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne, DzU nr 106 pozycja 679, z późniejszymi zmianami, oraz obowiązująca wcześniej ustawa z dnia 5 czerwca 1992 r. o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne, DzU nr 56 pozycja 274, z późniejszymi zmianami.

Nie mogę niestety wyrazić zadowolenia z odpowiedzi, jaką otrzymałem od działającego z upoważnienia Pana Ministra sekretarza stanu Jarosława Zielińskiego, który potrzebował prawie dwóch miesięcy na udzielenie mi odpowiedzi składającej się tylko i wyłącznie z informacji przekazanych ministerstwu przez Urząd Patentowy RP, informacji ogólnie dostępnych, których pozyskanie z internetowej bazy urzędu trwa kilka minut, a które mówią o tym, że osoby o nazwiskach Wojciech Bradecki i Jan Szczerbiński były twórcami wynalazków, i które wyszczególniają numery wynalazków.

Występując do ministra spraw wewnętrznych i administracji, który sprawuje nadzór nad prezesem Wyższego Urzędu Górniczego, oczekiwałem nie ogólników przekazanych przez Urząd Patentowy RP i stwierdzeń: „Nie możemy stwierdzić, czy osoby te są tożsame z osobami zasiadającymi obecnie w kierownictwie Wyższego Urzędu Górniczego”. Oczekiwałem precyzyjnej informacji w zakresie postawionych pytań.

W związku z tym, że dotychczas udzielona mi odpowiedź nie jest dla mnie satysfakcjonująca, uprzejmie proszę o udzielenie mi szczegółowej i wyczerpującej odpowiedzi na pytania dotyczące działalności wynalazczej WUG o treści przedstawionej powyżej.

Z poważaniem
Tadeusz Maćka

Oświadczenie złożone przez senatora Mieczysława Maziarza

Oświadczenie skierowane do prezesa Rady Ministrów Jarosława Kaczyńskiego

Szanowny Panie Premierze!

W moim okręgu wyborczym obserwuję sytuacje i zdarzenia, które uzasadniają – moim zdaniem – ponowne rozważenie formalnego zakresu swobody decyzyjnej organów samorządu terytorialnego odnośnie do zasadniczych funkcji publicznych. Przykładem mogą być kontrowersje wokół dalszego funkcjonowania gimnazjum w Dębnie koło Leżajska.

Władze gminy Leżajsk podjęły kontrowersyjną dla środowiska decyzję o sztucznym wyodrębnieniu gimnazjum z zespołu szkół w Dębnie, obejmującego poza tym szkołę podstawową i przedszkole, i włączeniu klas gimnazjalnych do takiej szkoły w Wierzawicach.

Decyzja ta w istocie oznacza marnotrawstwo powstałej w Dębnie infrastruktury i zubożenie kulturowe środowiska zasługującego na szczególną opiekę ze względu na fakt, iż znaczną część mieszkańców miejscowości stanowią emigranci ze Wschodu.

Pozostawienie cząstkowego gimnazjum w Dębnie nie oznacza wcale zwiększenia wydatków z kasy gminy. Decyzja ta wcale nie uwzględnia uwarunkowań ekonomicznych ani społecznych i wydaje się służyć jedynie celom bieżącej polityki lokalnej.

Konflikt w Dębnie koło Leżajska, którym chcę Pana Premiera zainteresować, stanowi moim zdaniem dowód, że niekiedy pozostawienie pełnej swobody decyzyjnej organom gminy w stosunku do wydatków finansowanych ze środków publicznych prowadzi do rosnących animozji w środowiskach lokalnych i może powodować marnotrawstwo, dominację prywaty, poczucie bezradności.

Rzeczpospolita wciąż ponosi skutki marksistowskiej inżynierii społecznej, upatrującej w wykorze-nianiu sposobu na ubezwłasnowolnienie narodu. Władze leżajskiej gminy nie biorą pod uwagę potrzeby zagwarantowania rozwoju młodzieży w najważniejszym, najtrudniejszym gimnazjalnym okresie we własnym środowisku.

Młodzież, która ze swojej osady zaczyna wyjeżdżać do szkoły, zbyt często już poza nią pozostaje na całe życie.

Opierając się na relacjonowanym wyżej przykładzie wnoszę o rozważenie takich zmian ustawowych, które zagwarantują uwzględnienie interesów narodowych, państwowych i społecznych w procesach decyzyjnych odnoszących się do takich składników infrastruktury społecznej jak szkoły.

Z poważaniem
Mieczysław Maziarz

Oświadczenie złożone przez senatora Mariana Miłka

Oświadczenie skierowane do ministra środowiska Jana Szyszki

Zwracam się z prośbą o wyjaśnienie nieumieszczenia niektórych instalacji ciepłowniczych w Krajowym Rejestrze Upwawnień do Emisji CO₂. W szczególności proszę o wyjaśnienie powodów nieumieszczenia w Rejestrze Elektrociepłowni Zielona Góra, znajdującej się pod nr 51 w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 27 grudnia 2005 r. w sprawie przyjęcia Krajowego Planu Rozdziału Upwawnień do emisji dwutlenku węgla na lata 2005–2007.

Elektrociepłownia „Zielona Góra” SA jest spółką działającą w moim okręgu wyborczym, produkującą energię elektryczną w rocznej wartości 1,4 TWh, a co ważniejsze, jest jedynym zakładem dostarczającym ciepło do miejskiej sieci ciepłowniczej w Zielonej Górze. Z informacji, jakie uzyskałem, wynika, że po uruchomieniu Krajowego Rejestru Upwawnień do Emisji został wydany przez Krajowego Administratora Systemu Handlu Upwawnieniami do Emisji CO₂, KASHUE, komunikat nr 2/10-07-2006 z dnia 5 lipca bieżącego roku dotyczący przedsiębiorstw, które nie znalazły się w wyżej wymienionym rejestrze, informujący, że rejestracja niektórych instalacji została wstrzymana przez Komisję Europejską. Jako powody podawano brak lub opóźnienie w dostarczaniu weryfikacji raportów o emisji CO₂ za rok 2005, względnie zmiany właścicielskie. Żaden z wymienionych powodów nie dotyczy Elektrociepłowni „Zielona Góra” SA. W tej sytuacji ta elektrociepłownia zwróciła się do ministra środowiska i KASHUE, pisma z dnia 7 lipca bieżącego roku, o wyjaśnienie przyczyn nieumieszczenia tejże instalacji w rejestrze. Do dnia złożenia oświadczenia Elektrociepłownia „Zielona Góra” SA nie otrzymała w tej sprawie pisemnej odpowiedzi.

Ze względu na istotną rolę, jaką w całej sprawie odgrywa upływający czas, proszę Pana Ministra o przedstawienie efektów negocjacji z Komisją Europejską w przedmiotowej sprawie oraz podanie przyczyn, z powodu których EC Zielona Góra nie została umieszczona w wykazie akceptowanym przez Komisję Europejską.

Marian Miłek

Oświadczenie złożone przez senatora Antoniego Motyczkę

Oświadczenie skierowane do minister pracy i polityki społecznej Anny Kalaty

Oświadczenie dotyczy ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych, określającej warunki nabywania prawa do świadczeń rodzinnych oraz zasady ich ustalania, przyznawania i wypłacania.

Poważny problem, przed którym stoją osoby ubiegające się o zasiłek rodzinny, to zebranie różnego rodzaju zaświadczeń, oświadczeń i innych dokumentów niezbędnych do określenia, czy zasiłek danej osobie przysługuje, czy też nie. Wydaje się jednak, że w nowoczesnym państwie europejskim przyznawanie jakichkolwiek środków finansowych na pomoc rodzinie powinno odbywać się przy całkowitym ograniczeniu formalności.

Obecnie zasiłek rodzinny przysługuje, jeżeli dochód netto rodziny z roku poprzedzającego okres zasiłkowy nie przekracza w przeliczeniu na osobę kwoty 504 zł; w przypadku zaś, gdy członkiem rodziny jest dziecko niepełnosprawne – jeżeli dochód rodziny w przeliczeniu na osobę nie przekracza kwoty 583 zł. Do jego ustalenia niezbędnym dokumentem jest zaświadczenie z urzędu skarbowego. Art. 3 ustawy o świadczeniach rodzinnych w sposób szczegółowy określa, co jest uznawane za dochód. Istnieje wiele przykładów, które dobitnie ukazują sztywne i niesprawiedliwe społecznie przepisy tego artykułu.

Przykładem może być tutaj matka samotnie wychowująca dziecko chore na stwardnienie rozsiane, która otrzymała zwrot drobnej kwoty pieniędzy z tytułu ulg podatkowych za rok ubiegły, a w rezultacie została pozbawiona zasiłku rodzinnego i innych świadczeń, gdyż po wliczeniu kwoty zwrotu przekroczyła w niewielkim stopniu granice dochodu określone w ustawie. Innym razem ojciec wychowujący czwórkę dzieci, otrzymując nagrodę jubileuszową w wysokości 1 tysiąca 500 zł, stracił około 2 tysięcy 900 zł z tytułu pozbawienia dzieci wyżej wymienionego zasiłku.

Przekroczenie ram dochodu ustalonego w ustawie o świadczeniach rodzinnych nawet o kilka, kilkadziesiąt groszy oraz uzyskanie dodatkowego dochodu – mniejszego niż potencjalny zasiłek – pozbawia możliwości jego przyznania. W efekcie następuje pogorszenie sytuacji materialnej rodziny.

Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej powinno przygotować zmiany w ustawie o świadczeniach rodzinnych, uwzględniające te i inne absurdalne sytuacje wynikające z obecnie obowiązujących przepisów.

Łączę wyrazy szacunku
Antoni Motyczka

Oświadczenie złożone przez senatora Antoniego Motyczkę

Oświadczenie skierowane do ministra finansów Stanisława Kluzy

Do mojego biura senatorskiego zwraca się coraz więcej osób z prośbą o interwencję w sprawie projektu podwyżki akcyzy na lekki olej opałowy, tak zwany LOO, i mazut. Ministerstwo Finansów zakłada, że akcyza na olej opałowy ma wzrosnąć o około 400% – z 232 zł do 1 tysiąca 139 zł za 1 tysięcy l, oraz o 2000% na mazut – z 60 zł do 1 tysiąca 284 zł za 1 tysięcy kg.

Tajemnicą poliszynela jest powód wzrostu przedmiotowej akcyzy. Państwo najwyraźniej nie radzi sobie z szarą strefą w obrocie paliwami i próbuje ukrócić ten proceder poprzez drastyczną podwyżkę akcyzy na LOO. Wzrost akcyzy spowoduje, że nie będzie się już opłacało łać do baku oleju opałowego zamiast oleju napędowego. Przy okazji jednak ucierpią setki tysięcy gospodarstw domowych, które zdecydowały się na zakup drogiej kotłowni olejowych.

Taka polityka Ministerstwa Finansów jest tym bardziej niezrozumiała, gdy weźmiemy pod uwagę fakt, że poczynając od 1998 r. państwo znacznymi środkami dotowało budowę instalacji grzewczych na lekki olej opałowy, jako technologicznie nowoczesnych i energooszczędnych oraz bezpiecznych dla środowiska. Okazuje się jednak, że w ten sposób państwo zastawiło na swoich obywateli pułapkę finansową. Jak bowiem inaczej można wytłumaczyć fakt, że z powodu nieudolności instytucji państwowych egzekwujących prawo w tym przypadku, to jest Policji, inspekcji drogowej i Służby Celnej, cierpią obywatele, którzy w dobrej wierze skorzystali z preferencyjnych możliwości zakupu kotłowni olejowych? Teraz zapewne wielu z nich z powrotem przejdzie na ogrzewanie węglowe.

Należy się także zastanowić, czy właściwe są niektóre zapisy ustawy o zwrocie części wydatków ponoszonych w latach 2006–2012 na ogrzewanie olejami opałowymi powierzchni bytowych oraz o zmianie niektórych ustaw, dotyczące takich kwestii, jak:

— arbitralne ustalenie kwoty zwrotu na poziomie 1,11 zł/l fakturowanego oleju z jednoczesnym ograniczeniem kwoty do 19 zł/m² w okresie roku kalendarzowego, co w żadnym wypadku nie pokrywa wzrostu kosztów ponoszonych na ogrzewanie;

— całkowite pominięcie wpływu 22% stawki podatku VAT naliczanej już od dużo wyższej podstawy, co w przypadku jednostek budżetowych i osób fizycznych niemających prawa do odliczeń podatku VAT skutkuje jeszcze drastyczniejszym wzrostem kosztów ogrzewania;

— wyłączenie ze zwrotów kosztów zakupu oleju na wytworzenie ciepłej wody użytkowej;

— brak możliwości skontrolowania rozdziału zużycia ciepła na cele grzewcze i pozostałe;

— nierówne traktowanie odbiorców i wyłączenie z całości systemu zwrotów podmiotów prowadzących działalność gospodarczą, czyli wszystkich firm, co może się przełożyć na wzrost ich kosztów działalności operacyjnej i tym samym spadek konkurencyjności.

Należy się ponadto zastanowić, czy proponowany przez ministerstwo w ustawie system zwrotów części kosztów zakupu oleju opałowego nie wywołała procederu handlowania tak zwanymi lewymi fakturami i wyłudzenia pieniędzy. W takim przypadku proponowane zmiany mogą przynieść efekt odwrotny od zamierzonego.

Pragnę zwrócić się do ministra finansów, pana Stanisława Kluzy, z prośbą o powtórne przeanalizowanie sprawy podwyżki akcyzy na lekki olej opałowy i mazut oraz bezpośrednio związanej z tym ustawy o zwrocie części wydatków ponoszonych w latach 2006–2012 na ogrzewanie olejami opałowymi powierzchni bytowych oraz o zmianie niektórych ustaw.

Z poważaniem
Antoni Motyczka

Oświadczenie złożone przez senatora Andrzeja Persona

Oświadczenie skierowane do prezesa Rady Ministrów Jarosława Kaczyńskiego

W odniesieniu do odpowiedzi ministra środowiska, I.dz. ZWiu-070/01/2006, z dnia 13 stycznia 2006 r., udzielonej na moje oświadczenie z dnia 29 grudnia 2005 r., I.dz. BPS/DSK-043-25/05, oraz w nawiązaniu do licznych wystąpień i artykułów prasowych, świadom powagi zagrożenia katastrofą budowlaną zapory we Włocławku, zwracam się do Pana Premiera z prośbą o interwencję mającą na celu zdecydowane przyspieszenie prac związanych z realizacją uchwały Sejmu z grudnia 2000 r.

Krytyczny stan techniczny obiektów piętrzących stopnia wodnego we Włocławku znacząco skraca czas pozostający na podjęcie działań niezbędnych do zapewnienia bezpieczeństwa stopnia i miasta Włocławka. Utrzymywanie obecnego stanu jest ciągłym narażaniem obiektów stopnia na awarię, szczególnie w wypadku wystąpienia niekorzystnych warunków hydrometeorologicznych. Katastrofa budowlana zapory może doprowadzić do utraty życia mieszkańców miejscowości położonych poniżej stopnia i do wielomilionowych strat majątkowych. Uruchomienie znacznej części z 40 milionów m³ silnie zanieczyszczonych osadów zgromadzonych w zbiorniku spowoduje nieodwracalne straty w środowisku naturalnym doliny Wisły, łącznie z Bałtykiem.

Panie Premierze! „Koncepcja programowo-przestrzenna z wariantowym studium wykonalności budowy stopnia wodnego Nieszawa-Ciechocinek” została pozytywnie przyjęta przez Ministerstwo Środowiska na początku 2005 r. W związku z tym docierające z różnych stron informacje o zamierzeniach resortu dotyczących rozpisania przetargu na aktualizację i weryfikację zaakceptowanej „Koncepcji...” odbierane są z niemalym zdziwieniem i niepokojem. Zamiar ministra środowiska dotyczący ogłoszenia przez Regionalny Zarząd Gospodarki Wodnej w Gdańsku przetargu na aktualizację „Koncepcji...” opóźni o kilka lat (!) podjęcie decyzji o rozpoczęciu prac nad projektem budowlanym. A ze względu na stan techniczny stopnia i postępującą erozję dna poniżej zapory powinno się rozpocząć roboty budowlane niezwłocznie.

Wiedząc, jakie skutki może wywołać nagłe wylanie się 370 milionów m³ wody zgromadzonej w zbiorniku włocławskim w wyniku przerwania zapory, uprzejmie proszę Pana Premiera o interwencję w tej sprawie. W imieniu mieszkańców Włocławka proszę o podjęcie działań, aby uniknąć kolejnego wielkiego nieszczęścia, za które winę ponosić będą nie projektanci, lecz decydenci na szczeblu rządowym, którzy od uchwały Sejmu RP podjętej w dniu 22 grudnia 2000 r. nie zrobili prawie nic, aby zapewnić bezpieczeństwo mieszkańcom doliny Wisły poniżej zapory we Włocławku.

Andrzej Person

Oświadczenie złożone przez senatora Andrzeja Persona

Oświadczenie skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów, ministra spraw wewnętrznych i administracji Ludwika Dorna

Zwracam się do Pana Ministra z prośbą o pozytywne rozpatrzenie wniosku o dotację złożonego przez proboszcza parafii pod wezwaniem świętego Jana Chrzciciela we Włocławku, księdza doktora Bolesława Cieślaka – znak sprawy DWRMNI-E-FK-6764-I-76/06/009/06/HK. Wniosek wpłynął do Wydziału Funduszu Kościelnego departamentu wyznań religijnych MSWiA w kwietniu bieżącego roku, a dotyczy remontu więźby dachowej z pokryciem i odwodnieniem zabytkowego kościoła parafialnego.

Prace remontowe zostały już rozpoczęte. Ich podjęcie było konieczne ze względu na zagrożenie katastrofą budowlaną. Kościół świętego Jana Chrzciciela był pierwszym kościołem parafialnym we Włocławku i jest najstarszy w mieście, po kościele świętego Witalisa i bazylice katedralnej pod wezwaniem Wniebowzięcia NMP.

Historia kościoła świętego Jana sięga X wieku. Obecna świątynia stoi na miejscu dawnej i została wybudowana w 1538 r. jest to miejsce szczególne nie tylko dla mieszkańców Włocławka. Jest to zabytek naszego dziedzictwa narodowego, ważny dowód historii Polski. Usytuowany nad brzegiem Wisły, jest świadkiem trwania i obrony polskości. To tutaj w sierpniu 1920 r. miało miejsce jedno z ważniejszych wydarzeń w Europie, obrona Wisły przed bolszewikami. W wyniku ostrzału artyleryjskiego kościół został częściowo uszkodzony. Dla upamiętnienia wydarzeń wojennych postawiono Pomnik Obrońców Wisły, po jej drugiej stronie.

Obecnie parafia liczy około czterech tysięcy ośmiuset wiernych. W większości są to ludzie bezrobotni, emeryci i renciści. Nie ma możliwości pokrycia kosztów remontu kapitalnego tego zabytkowego obiektu sakralnego z ich skromnych datków. Całkowity zakres koniecznych prac konserwatorskich jest znacznie rozszerzony w stosunku do zakresu przedstawionego we wniosku. Przewiduje on wymianę całej konstrukcji nośnej dachu, naprawę murów zewnętrznych całego kościoła, nową instalację odgromową, osuszenie, odgrzybienie, naprawę sklepień i ścian w prezbiterium, zakrystii, sieni, kaplicy świętej Zyty i Matki Boskiej Szkaplerznej, rewaloryzację zniszczonych polichromii w kaplicy Matki Boskiej Szkaplerznej. Niezbędne jest zatem wsparcie finansowe zamierzonego remontu.

Panie Ministrze, w imieniu wszystkich tych, których życie złożyło się na historię naszej Ojczyzny, uprzejmie proszę o pozytywne rozpatrzenie prośby księdza proboszcza, by kościół pod wezwaniem świętego Jana Chrzciciela przez następne co najmniej pięćset lat, służył Narodowi Polskiemu i zaświadczał o Jego trwaniu.

Z poważaniem
Andrzej Person

Oświadczenie złożone przez senatora Andrzeja Persona

Oświadczenie skierowane do ministra finansów Stanisława Kluzy

Zwracam się do pana z zapytaniem w następującej sprawie. Zgodnie z zapewnieniami, Pana resort miał być bardziej przyjazny dla podatników, a postępowanie – mniej sformalizowane. Owe obietnice miał Pan realizować, podnosząc poziom w podległych Panu urzędach oraz wydając stosowne wytyczne. Nie jestem w stanie stwierdzić, czy tę drugą część Pan wykonuje, niemniej jednak napływają do mnie coraz liczniejsze skargi na podległe Panu urzędy.

Wyróżniający się w tym zakresie jest Urząd Skarbowy w Golubiu-Dobrzyniu, który, stosownie do posiadanych przeze mnie informacji, ma niechlubne pierwsze miejsce pod względem opieszałości w załatwianiu spraw, nadmiernego sformalizowania prowadzonych spraw, jak też kompletnego braku zrozumienia dla przedstawianych mu problemów „życia gospodarczego”.

Jako przykład mogę podać sprawę, która mnie osobiście zbulwersowała. Urszula Adamska zmarła w 2004 r. Formalności dopełniono, wszczynając między innymi postępowanie w sprawie ustalenia podatku od spadków i darowizn. Rozumiem, iż postępowanie podatkowe winno być prowadzone zgodnie z literą prawa, w tym powinny zostać zebrane wszelkie dowody i rozpatrzone wszelkie okoliczności. W tym też kontekście, pomimo osobistego zdania w temacie, mogę przyjąć do wiadomości, że rzadko kiedy urzędy są w stanie zakończyć postępowanie w sześć miesięcy. Ale w przedstawionej Panu sprawie postępowanie trwa już niemal drugi rok. Naczelnik wspomnianego urzędu raz za razem „zbiera” dowody, które de facto może uzyskać z posiadanych przez siebie zbiorów deklaracji i zeznań, a jeżeli nie, to w krótkim czasie mógł je uzyskać od innych organów administracji rządowej. Tymczasem postępowanie trwa niemal drugi rok i ani razu nie zostało prawidłowo przedłużone, stosownie do treści art. 140, w związku z art. 139 ustawy – Ordynacja podatkowa. Nadmienię też, iż przez długotrwałe i przewlekłe postępowanie podatnicy narażeni są na realne straty w postaci przymusu ponoszenia danin i opłat związanych z majątkiem spadkodawcy, a jednocześnie nie są w stanie majątkiem tym dysponować. Z posiadanej przeze mnie dokumentacji wynika też, iż organ podatkowy nie odnosi się do składanych pism i wniosków dowodowych ani nie odpowiada na ponaglenia ze strony podatników.

Moim zdaniem sytuacja taka nie powinna w ogóle mieć miejsca w Pana resorcie. Co więcej, w dobie, gdy Polska ma na swoim koncie niechlubny rekord pod względem liczby spraw kierowanych do Trybunału Sprawiedliwości, takie zdarzenia nie powinny w ogóle mieć miejsca. Ponadto z posiadanej przeze mnie informacji wynika, że nie jest to sprawa jednostkowa, w związku z czym niniejsze pismo stało się konieczne.

Dlatego też zwracam się z prośbą o wyjaśnienie sytuacji i o poinformowanie mnie o podjętych krokach, o ile uzna Pan takie za stosowne.

Andrzej Person

Oświadczenie złożone przez senatora Macieja Płażyńskiego wspólnie z innymi senatorami

Oświadczenie skierowane do ministra środowiska Jana Szyszki

Szanowny Panie Ministrze!

Pani senator Anna Kurska zwróciła się do Pana z interwencją w sprawie zahamowania samowolnego wycinania przydrożnych drzew pod pretekstem poprawy bezpieczeństwa na drogach. Problem ten narasta w ostatnich latach i wymaga szybkiej interwencji poprzez właściwe zmiany legislacyjne. Sprawa była dyskutowana w poprzedniej kadencji Sejmu. Niestety, przyjęto niewłaściwe rozwiązanie ustawowe, stwarzające pole do nadużyć i do nieodwracalnego niszczenia piękna krajobrazu.

Podzielając w pełni treść oświadczenia pani senator Kurskiej, chcemy przyłączyć się do prośby o szybkie przedstawienie właściwych propozycji legislacyjnych. Sądymy, że może Pan Minister liczyć w tej sprawie na poparcie wielu senatorów zatroskanych o piękno naszego krajobrazu.

Z wyrazami szacunku
Maciej Płażyński
Andrzej Person
Paweł Michałak
Henryk Górski
Jarosław Chmielewski
Marian Milek
Jarosław Lasecki
Ryszard Górecki
Ryszard Ciecierski
Kazimierz Kutz
Józef Łyczak

Oświadczenie złożone przez senator Jadwigę Rudnicką

Oświadczenie skierowane do minister spraw zagranicznych Anny Fotygi

Szanowna Pani Minister!

Zwracam się z wnioskiem o podjęcie działań zmierzających do utworzenia konsulatu polskiego z siedzibą w Winnicy na Ukrainie z okręgiem konsularnym obejmującym obwody: żytomierski, winnicki oraz chmielnicki.

Historycznie i obecnie największa liczba Polaków na Ukrainie zamieszkuje ten właśnie obszar. Pod względem obsługi konsularnej jest on podzielony między trzy okręgi konsularne: lwowski (obwód chmielnicki), łucki (obwód żytomierski) oraz kijowski (obwód winnicki). Siedziby właściwych terytorialnie konsulatów znajdują się w znacznej odległości od mieszkańców. I tak Chmielnicki, dawniej Płoskirów, oddalony jest od Lwowa o około 222 km w linii prostej, Żytomierz od Łucka – o około 246 km, zaś Winnica od Kijowa – o około 201 km. Odległości drogowe są jeszcze większe. Ludność tam zamieszkała jest biedna i nie stać jej na pokonywanie takich odległości. W dodatku granice między poszczególnymi okręgami konsularnymi są tak wyznaczone, że często członkowie tej samej rodziny muszą załatwiać sprawy w różnych urzędach konsularnych.

Stąd też mój apel o utworzenie placówki konsularnej w Winnicy, obejmującej swoim zasięgiem trzy wspomniane wyżej obwody ukraińskie, co znacznie polepszyłoby sytuację naszych rodaków na Ukrainie.

Jadwiga Rudnicka

Oświadczenie złożone przez senatora Czesława Ryszkę

Oświadczenie skierowane do ministra Skarbu Państwa Wojciecha Jasińskiego

Panie Ministrze!

Zwrócili się do mnie pracownicy Zakładów Mięsnych w Dębicy SA w upadłości – 39-204 Dębica, ulica Fabryczna 1 – z prośbą, abym interweniował w sprawie celowego zniszczenia ich zakładu przez byłych prezesów, Mariana Ukowskiego i Marka Kasprzyka, oraz przez syndyka, Adama Pileckiego, który powołał na stanowisko dyrektora do spraw finansowych głównego księgowego spółki, Jacka Boro.

Wspomniany księgowy doskonale orientował się w kondycji finansowej zakładu, wiedział o pogarszaniu się sytuacji, mimo to zgadzał się na remonty oraz inwestycje, które w ciągu pięciu lat doprowadziły do upadłości. Między innymi włoska firma budowała linię uboju, której stan pozostawia wiele do życzenia, wymieniano płytki, które dopiero co zostały ułożone. W tym czasie pracownicy, oprócz kierownictwa, byli pozbawieni wszelkich nagród i premii. Zastraszano ich zwolnieniami, gdy kondycja zakładu ulegała pogorszeniu.

Do zadłużenia zakładu przyczyniła się między innymi sprzedaż do Niemiec wyrobów, za które nie otrzymano zapłaty. W tym czasie w zakładzie pojawił się między innymi pan Skrobich, który w ramach marketingu dokonał zakupu ośmiu nowych samochodów, przyjmowano również do pracy nowych pracowników. Kiedy do zakładu wszedł syndyk, zaczęto zwalniać doświadczonych pracowników, tych z wieloletnim stażem. Obecna liczba pracowników jest taka, że nie są oni w stanie utrzymać produkcji na poziomie wystarczającym do zaspokojenia obciążeń finansowych. Wydaje się, że to również jest celowe działanie podejmowane po to, aby zakład upadł i mógł zostać przejęty dosłownie za grosze.

Tymczasem zakład ma uprawnienia do eksportu do krajów UE, jest dobrze zmodernizowany, na co zostały zaciągnięte kredyty, jednym słowem, jest łakomym kąskiem do przejęcia.

Proszę Pana Ministra o przeanalizowanie zaistniałej sytuacji, a zwłaszcza o doprowadzenie do kontroli działalności kierownictwa Zakładów Mięsnych w Dębicy SA.

Czesław Ryszka

Oświadczenie złożone przez senatora Czesława Ryszkę

Oświadczenie skierowane do ministra Skarbu Państwa Wojciecha Jasińskiego

Panie Ministrze!

Zwrócili się do mnie pracownicy Zakładów Remontowo-Montażowych „Koniecpol” SA w Koniecpolu z prośbą o pomoc w sprawie nadużyć przy likwidacji i sprzedaży ich spółki pracowniczej, w której Skarb Państwa ma 49,79% udziałów. Oni sami mają 50,21% udziałów.

Nie będę dokładnie opisywał sytuacji w omawianym zakładzie, jest to szczegółowo przedstawione w skierowanym do mnie liście pracowników, który dołączam wraz z podpisami załogi. Jedno jest pewne: prezes spółki, Wiesław Hanyż, po utworzeniu spółki-córki pod nazwą „Remko-Pol Koniecpol” Spółka z o.o., do niej właśnie kierował zyski, a długi zrzucił na spółkę-matkę, czyli na ZRM „Koniecpol” SA, co doprowadziło zakład do upadłości. Pracownicy ZRM utracili obecnie wszystko. Także Skarb Państwa nic z tego nie ma. Zyskali tylko prezesi, którzy kiedyś byli zwykłymi akcjonariuszami, jak wszyscy, a dzisiaj są właścicielami obydwu spółek.

Panie Ministrze, proszę o zbadanie tej sprawy, aby prawu i sprawiedliwości stało się zadość.

Dołączam list pracowników oraz kilka najważniejszych dokumentów*.

Czesław Ryszka

* Załączniki do wglądu w dokumentacji Biura Prac Senackich.

Oświadczenie złożone przez senatora Jacka Sauka

Oświadczenie skierowane do przewodniczącej Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji Elżbiety Kruk

Zwracam się z pytaniem o nieregularne wpływy do Polskiego Radia Szczecin SA z tytułu abonamentu. Rozgłównia nie otrzymuje środków abonamentowych zgodnie z założonym planem wpływów przyjętym w uchwale Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji nr 301/2005. Różnica między tym planem a stanem z dnia 30 czerwca 2006 r. wynosi 414 tysięcy 896 zł. Zwiększający się w takim tempie niedobór na koniec roku 2006 wyniesie około 1 miliona zł, co stanowi poważne zagrożenie dla płynności finansowej spółki, która swój plan finansowy oparła na założeniach zawartych we wspomnianej uchwale.

Proszę o wyjaśnienie zaistniałej sytuacji oraz przekazanie informacji, w jakim terminie Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji uzupełni niedobory.

Z poważaniem
Jacek Sauk

Oświadczenie złożone przez senatora Jana Szafraniec

Oświadczenie skierowane do prezesa Rady Ministrów Jarosława Kaczyńskiego

Zmiana ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych została uchwalona przez Sejm RP 16 lipca 2004 r. Niestety skutki społeczno-ekonomiczne jej wyprowadzenia okazały się fatalne. Około siedmiu milionów emerytów i rencistów zostało całkowicie pozbawionych waloryzacji emerytur i rent za lata 2004–2005, co przyczyniło się w znacznym stopniu do pogorszenia poziomu ich życia materialnego. Wartość realna emerytury i renty w lutym 2006 r. w porównaniu do 2003 r. spadła o 6,8%.

W związku z tym chciałbym uzyskać od Pana Premiera odpowiedzi na następujące pytania.

Kiedy rząd RP spowoduje dekomunizację systemu emerytalno-rentowego w Polsce, w przedmiocie waloryzacji świadczeń, poprzez uchylenie patologicznych komunistycznych rozwiązań prawnych wprowadzonych przez lewicę w 2004 r. i wprowadzenie nowych regulacji prawnych zgodnych z prawem międzynarodowym i Konstytucją RP?

Czy emeryci i renciści, których pozbawiono waloryzacji świadczeń za 2004 r. i 2005 r., otrzymają wyrównanie jednorazowe powodujące zachowanie realnej wartości świadczeń?

Kiedy nastąpi korekta w górę waloryzacji miesięcznych kwot emerytur i rent do poziomu wskaźnika 106,5%, zamiast zaniżonego wskaźnika 106,2%, dla osób, które nabyły prawa do świadczeń w 2003 r. i w latach wcześniejszych?

Kiedy nastąpi korekta w dół waloryzacji emerytur i rent przyznanych od stycznia 2004 r. do lutego 2006 r. do poziomu zachowania realnej wartości świadczeń zgodnie z istotą prawa do waloryzacji?

Waloryzacja zgodnie z konstytucją, orzecznictwem Trybunału Konstytucyjnego oraz prawem międzynarodowym ma na celu zachowanie realnej wartości świadczeń. Zatem prawo człowieka do waloryzacji emerytur i rent podlega także ochronie konstytucyjnej. Należałoby w tym miejscu zastanowić się, czy celem przedmiotowej ustawy jest rzeczywiście zachowanie realnej wartości świadczeń.

Zwracam się do Pana Premiera o zainteresowanie się przedstawionym problemem oraz o spowodowanie istotnych zmian w obecnie obowiązującej ustawie o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Z poważaniem
Jan Szafraniec

Oświadczenie złożone przez senatora Jana Szafraniec

Oświadczenie skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów, ministra edukacji narodowej Romana Giertycha

Zwrócili się do mnie wójt gminy Dziadkowice w województwie podlaskim oraz wójt gminy Rudka w województwie podlaskim z prośbą o pomoc w przydzieleniu autobusu szkolnego z przeznaczeniem na dowóz dzieci do szkół.

Z przedstawionych przez wójta gminy Dziadkowice informacji wynika, iż obecnie używany jest bardzo wyeksploatowany autobus starego typu, ma on już osiemnaście lat, który jest warunkowo dopuszczony do ruchu. Utrzymanie tego autobusu wymaga dużych nakładów finansowych, gdyż ulega on częstym awariom, spowodowanym złym stanem technicznym oraz niską jakością dróg. Gmina Dziadkowice jest gminą wiejską, typowo rolniczą, w której nie ma możliwości korzystania z regularnych linii komunikacji PKS w Siemiatyczach. Obowiązkiem dowozu jest objętych trzysta sześćdziesięcioro ośmiu dzieci z dziewiętnastu miejscowości, które dojeżdżają do trzech szkół podstawowych i gimnazjum. Mimo subwencji oświatowej gmina Dziadkowice musi dokładać na utrzymanie szkół podstawowych oraz gimnazjum własne środki finansowe w wysokości ok. 42% budżetu gminy i dlatego nie jest ona w stanie samodzielnie ponieść kosztów zakupu nowego autobusu. Powyższa sytuacja grozi likwidacją dwóch szkół podstawowych.

Wójt gminy Rudka natomiast poinformował mnie, iż podjęte dotychczas starania nie przyniosły oczekiwanego rezultatu. Do Zespołu Szkół w Rudce, jest to szkoła podstawowa i gimnazjum, i Szkoły Podstawowej w Niemyjach Nowych dojeżdża sto pięćdziesięcioro pięcioro dzieci. W związku z koniecznością ograniczenia wydatków na utrzymanie szkół, co stanowi ponad 60% budżetu gminy, zlikwidowana została jedna szkoła podstawowa, jednakże wskutek powyższej sytuacji wzrosła liczba dowożonych dzieci. W styczniu bieżącego roku jeden z trzech autobusów uległ awarii. Według ekspertyzy wykonanej przez uprawnionego rzeczoznawcę pojazd nie kwalifikuje się do remontu, zużycie określono na 75%. Drugi z używanych autobusów również ulega częstym awariom z uwagi na znaczne wyeksploatowanie i katastrofalny stan dróg. Korzystanie z linii PKS nie jest niestety możliwe, gdyż autobusy PKS nie kursują przez miejscowości, z których dowożone są dzieci.

W związku z powyższym w imieniu wójta gminy Dziadkowice oraz wójta gminy Rudka zwracam się do Pana Ministra o zainteresowanie się przedstawionymi sprawami oraz o pozytywne ich rozpatrzenie.

Z poważaniem
Jan Szafraniec

Oświadczenie złożone przez senatora Jana Szafranca

Oświadczenie skierowane do rzecznika praw obywatelskich Janusza Kochanowskiego

W olsztyńskim miesięczniku „Krajobrazy i spojrzenia” – maj 2006 r., nr 4, rok II – ukazała się recenzja autorstwa Irka Bruskiego zatytułowana „Dyplomowa profanacja”. Dotyczyła ona wystawianej w maju bieżącego roku – wizyta w naszym kraju Ojca Świętego Benedykta XVI – w teatrze imienia Stefana Jaracza w Olsztynie sztuki „Podróż do wnętrza pokoju” Michała Walczaka z Sanoka w reżyserii Giovanniego Castellanos z Kolumbii.

W akcie trzecim tejże sztuki – pisze pan Bruski – „Pokój głównego bohatera, Jerzego Skóry, odwiedza papież. Postać w białej sutannie, z krzyżem na piersiach, a w tle płynący z głośnika nagrany, jakże znajomy z papieskich audiencji generalnych, głos rozentuzjzmowanego tłumu wiernych. Na dodatek «olsztyński» papież wjeżdża na scenę, stojąc w supermarketowym wózku (to swoista «nowa wersja» papamobile?!), szerokim gestem błogosławiąc wyimaginowane tłumy wiernych. «Panie Skóra, karierę zrobiłem w Kościele Świętym. I papieżem zostałem» – słyszymy z ust aktora. – «Zrobiłem schizmę. Dopuściłem aborcję i prezerwatywy. Mam tu trochę z Watykanu. Kochają mnie. Chcesz pan? Dobre kondomy, poświęcone» – dodaje i szerokim gestem je rozrzuca. Opuszczając scenę, rozsiada się wygodnie na wózku, a tłumacząc swoją krótką wizytę w pokoju Skóry dodaje: – «No, mam tu jeszcze kilka pielgrzymek do odwalenia».

W związku z tym radny sejmiku województwa warmińsko-mazurskiego, pan Bogdan Nowacki, LPR, złożył 27 czerwca 2006 r. interpelację do marszałka województwa w sprawie „kpin i szyderstw z kapłaństwa oraz religii, jak i wyrażenia pogardy wobec osoby Ojca Świętego”.

W odpowiedzi na powyższą interpelację marszałek województwa pan Andrzej Ryński, SLD, pouczył radnego, że powyższa inscenizacja „piętnuje komercjalizację wiary i pozwala wyraźnie odróżnić sferę sacrum od sfery profanum. Nie jest także polem antychrześcijańskich fobii, a tym bardziej wyrażeniem pogardy wobec Ojca Świętego”. Konkludując, uświadomił radnemu, że „wolność sztuki stanowi wielką wartość, której należy odpowiednio strzec (...). Temu służy także wolność słowa jako możliwość publicznego wyrażania własnego zdania, współcześnie uznawana za standard norm cywilizacyjnych (...). Wolność słowa to także niezbywalny atrybut demokracji, ustroju, którym, będąc społeczeństwem obywatelskim, możemy i powinniśmy przede wszystkim się szczycić”.

Dla poparcia swego stanowiska marszałek posłużył się tekstem listu otwartego, podpisanego przez czterdziestu czterech sygnatariuszy, którzy autorytarnie uznali, że „działania artystyczne in extenso nie powinny podlegać interpelacyjnej weryfikacji, czynionej z pozycji radnego czy polityka (...) i nie można jej (wolności – JS) naginać do politycznej poprawności, wywołanej potrzebą chwili”. Zastrzeżenia poczynione przez radnego sygnatariusze uznali za problem postrzegany z wysokości drabiny, podczas gdy autor i reżyser sztuki postrzegają go z wysokości wielometrowego wysięgnika (!).

Czterdziestu czterech „znawców” na wszelki wypadek podparło się listem J. Sieradzkiego „wybitnego znawcy teatru, krytyka, recenzenta”... itd., który w piśmie skierowanym do dyrektora teatru uświadomił radnemu, że ten fałszywie odczytał przesłanie autora i reżysera sztuki, i autorytarnie stwierdził, że nie mieli oni przypisywanych im intencji.

Szanowny Panie Rzeczniku! Nie sposób podejmować dyskusji z powyższą argumentacją, ponieważ doprowadzi to do przysłowiowego mlócenia słomy czy bicia piany. Dyskurs z „wysięgnikiem” z poziomu drabiny nie zaowocuje porozumieniem i wyrównaniem poziomów.

Obywatel domagający się respektu dla powszechnie uznanych wartości został potraktowany jako osoba funkcjonująca na niskim pułapie rozumienia, spostrzegająca rzeczywistość z poziomu drabiny, której bezkarnie można wbijać do głowy stereotypowe werbalizmy, utarte slogany i jałową argumentację po to tylko, by zrationalizować „artystyczną” prowokację. Posługiwanie się argumentem wolności słowa w kontekście świadomej zamierzonej prowokacji wydaje się być kpiną i drwiną z wartości, której nieodłącznym atrybutem zawsze była i jest odpowiedzialność. Odmowa prawa interpelacji co do „artystycznych działań” w kontekście zarzutu politycznej poprawności podkreśla nie tylko miałość argumentacji, ale jest też wyrazem zawłaszczania autokratycznej postawy.

Nie pierwszy już raz dla uzasadnienia relatywnie moralnego przedstawienia przywoływane są argumenty „wybitnego dzieła”, „uznanego znawcy”, „intelektualnej stymulacji”, „pedagogicznej perswazji” itd., które mają poruszyć zastygłe w stagnacji umysły, by te wyzwoliły się z zaściankowości i zrozumiały wreszcie sztukę z „najwyższego pułapu”.

Zwracam się do Pana Rzecznika, by uwzględniając powyższe okoliczności, podjął stosowne działania, mając na celu ochronę tych obywateli, którzy doświadczając podobnych sytuacji miotają się we własnej bezradności.

Z wyrazami szacunku
Jan Szafraniec

Oświadczenie złożone przez senatora Jana Szafranca

Oświadczenie skierowane do ministra kultury i dziedzictwa narodowego Kazimierza Ujazdowskiego

W związku z IV Międzynarodowym Festiwalem Filmów Przyrodniczych imienia Braci Wagów, który odbędzie się w Rajgrodzie w województwie podlaskim w dniach 4–8 października bieżącego roku zwracam się z uprzejmą prośbą o ponowne rozważenie możliwości przyznania – zgodnie z przyjętą już tradycją – nagrody Grand Prix w kwocie 3000 euro.

Nadmieniam, iż wspomniany festiwal został objęty patronatem senackiej Komisji Kultury i Środków Przekazu.

Z wyrazami szacunku
Jan Szafraniec

Oświadczenie złożone przez senatora Jana Szafranca

Oświadczenie skierowane do przewodniczącej Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji Elżbiety Kruk

W związku z IV Międzynarodowym Festiwalem Filmów Przyrodniczych imienia Braci Wagów, który odbędzie się w Rajgrodzie w województwie podlaskim w dniach 4–8 października bieżącego roku, zwracam się z uprzejmą prośbą o ponowne rozważenie możliwości przyznania, zgodnie z przyjętą już tradycją, jednej z nagród specjalnych w kwocie 1000 euro.

Nadmieniam, iż wspomniany festiwal został objęty patronatem senackiej Komisji Kultury i Środków Przekazu.

Z wyrazami szacunku
Jan Szafraniec

Oświadczenie złożone przez senatora Rafała Ślusarza

Oświadczenie skierowane do ministra transportu Jerzego Polaczka

Transport kolejowy w Polsce przeżywa kryzys coraz dotkliwiej godzący w pasażerów. Brak środków na infrastrukturę powodujący stopniowe zużycie dróg kolejowych wymusza na przewoźnikach ograniczenie prędkości przejazdu. Wydłużający się czas podróży zniechęca pasażerów do korzystania z usług powolnego środka transportu – dojazd z Jeleniej Góry do Wrocławia trwa trzy i pół godziny – a spadająca liczba podróżnych jest dla przewoźnika argumentem na rzecz likwidacji połączeń. Trasy, na których kursuje mało pociągów, nie są poddawane modernizacji i kwestią czasu jest całkowite wyłączenie ich z ruchu.

Opisany tu proces postępującego upadku cywilizacji technicznej staje się udziałem połączenia kolejowego nr 274 Wrocław – Jelenia Góra – Lubań, z odgałęzieniem do Szklarskiej Poręby. Region Kotliny Jeleniogórskiej i Podgórze Sudeckiego nie posiadający z Wrocławiem dobrego połączenia drogowego, a tym bardziej lotniczego, stopniowo traci również łączność kolejową. Przysparza to zmartwień mieszkańcom tego terenu, samorządowcom, a co gorsza blokuje rozwój turystyczny i gospodarczy regionu.

Równocześnie parlamentarzyści mobilizowani są do wspierania inwestowania w koleje wysokich prędkości łączące Wrocław z Warszawą, choć w sposób oczywisty nasili to dysproporcje pomiędzy ośrodkami o rozbudowanych możliwościach komunikacyjnych a tymi, których mieszkańcy mają coraz większe problemy z dojazdem.

Uprzejmie proszę o informację, jakie są koncepcje rozwoju komunikacji dla Kotliny Jeleniogórskiej.

Rafał Ślusarz

Oświadczenie złożone przez senatora Piotra Wacha

Oświadczenie skierowane do ministra finansów Stanisława Kluzy

Szanowny Panie Ministrze!

Zwracam się do Pana Ministra z zapytaniem związanym z finansowaniem jednostek budżetowych. Biorąc pod uwagę przepisy prawa krajowego regulujące finansowanie odpowiednich jednostek, nie jest możliwe przekazywanie tym jednostkom bezzwrotnej pomocy w formie dotacji.

Z analizy istniejących przepisów wynika, iż jednostki budżetowe nie mogą pozyskać dotacji na przykład z wojewódzkiego funduszu ochrony środowiska i gospodarki wodnej, a jedynie mogą korzystać z pożyczek preferencyjnych. Z analizy art. 20 ustawy z dnia 30 czerwca 2005 r. o finansach publicznych – DzU nr 249 poz. 2104 ze zmianami – możemy wnioskować, że na pokrycie wydatków związanych z wykonywaniem zadań ujętych w planie finansowym państwa jednostka budżetowa otrzymuje środki z budżetu państwa, a pobrane dochody odprowadza na rachunek dochodów budżetu państwa. Tym samym nie jest możliwe przekazanie jednostce dotacji. Wynika tak również z interpretacji rozporządzenia ministra finansów z dnia 28 grudnia 2004 r., art. 10 ust. 4 – DzU nr 285 poz. 2854 z późniejszymi zmianami – w sprawie szczegółowego sposobu wykonywania budżetu państwa.

Postanowienia przepisów wykonawczych, o których mowa, umożliwiają gromadzenie na rachunku państwowej jednostki budżetowej środków pieniężnych na finansowanie inwestycji realizowanych z innych źródeł – ale nie może być to dotacja – niż środki własne państwowej jednostki budżetowej. Zgodnie z art. 10 ust. 4 państwowa jednostka budżetowa po wykonaniu zlecenia w terminie określonym w umowie rozlicza się ze zleceniodawcą z otrzymanych środków. Można więc wnioskować, że wykorzystanie środków finansowych z Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej oraz wojewódzkich funduszy ochrony środowiska i gospodarki wodnej jest możliwe pod warunkiem utworzenia pomocniczego rachunku i otrzymania odpowiedniego zlecenia.

W związku z tym proszę o rozważenie możliwości dokonania zmian legislacyjnych w sprawie finansowania jednostek budżetowych, tak aby udzielając im bezzwrotnej pomocy, wojewódzki fundusz ochrony środowiska i gospodarki wodnej mógł udzielać pożyczek, których część mogłaby na ich wniosek podlegać umorzeniu. Wtedy nie trzeba byłoby poszukiwać wątpliwych rozwiązań pośrednich w postaci zleceń na przeprowadzenie niezbędnej inwestycji o charakterze ekologicznym.

Moje zapytanie wiąże się z zaawansowaną inwestycją Aresztu Śledczego w Opolu, związaną z koniecznością zainstalowania spełniającego wymogi ochrony środowiska systemu grzewczego, który miał być współfinansowany z wojewódzkiego funduszu ochrony środowiska i gospodarki wodnej, a obecnie możliwość taka została zakwestionowana.

Z wyrazami szacunku
Piotr Wach

Oświadczenie złożone przez senatora Piotra Wacha

Oświadczenie skierowane do minister rozwoju regionalnego Grażyny Gęsickej

Szanowna Pani Minister!

Przyłączając się do apelu mieszkańców województwa opolskiego oraz uchwał podjętych przez rady miejskie i rady gmin w sprawie konieczności zmiany algorytmu, zwracam się z propozycją zmiany dotyczącej podziału środków strukturalnych na regionalne programy operacyjne. Z analizy danych wynika, że dla województwa opolskiego i innych województw o mniejszym stopniu rozwoju korzystny jest wariant II proponowanego algorytmu, a wariant I jest zdecydowanie niekorzystny.

Nie zgadzamy się na zastosowanie algorytmu I, ponieważ ogranicza on szansę na przyspieszenie rozwoju najbardziej potrzebujących regionów.

Jeszcze raz zwracam się z apelem o zastosowanie algorytmu II, ponieważ uwzględnia on duże potrzeby rozwojowe opóźnionych w rozwoju regionów.

Apeluję o zmianę.

Z wyrazami szacunku
Piotr Wach

Uchwały Senatu RP
podjęte
na 16. posiedzeniu Senatu

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 3 sierpnia 2006 r.

w sprawie ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 21 lipca 2006 r. ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych, wprowadza do jej tekstu następujące poprawki:

- 1) w art. 2 w ust. 1 pkt 17 otrzymuje brzmienie:

„17) rolnik – osobę fizyczną, osobę prawną oraz jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, prowadzącą w gospodarstwie rolnym w rozumieniu ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. o podatku rolnym (Dz. U. z 1993 r. Nr 94, poz. 431, z późn. zm.) działalność rolniczą w rozumieniu ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2000 r. Nr 14, poz. 176, z późn. zm.) i ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2000 r. Nr 54, poz. 654, z późn. zm.);”;
- 2) w art. 2 w ust. 1 w pkt 24 wyraz „roku” zastępuje się wyrazami „roku kalendarzowego”;
- 3) w art. 2 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Przez rolnika rozumie się także:

 - 1) grupę osób fizycznych prowadzących w gospodarstwach rolnych w rozumieniu ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. o podatku rolnym działalność rolniczą w rozumieniu ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, pod warunkiem, że grupa ta wytwarza biopaliwa ciekłe wyłącznie na własny użytek członków tej grupy;
 - 2) grupę producentów rolnych w rozumieniu ustawy z dnia 15 września 2000 r. o grupach producentów rolnych i ich związkach oraz o zmianie innych ustaw (Dz. U. Nr 88, poz. 983, z późn. zm.), pod warunkiem, że grupa ta wytwarza biopaliwa ciekłe wyłącznie na własny użytek członków tej grupy.”;
- 4) w art. 11 w ust. 3 wyrazy „25%” zastępuje się wyrazami „50%”;
- 5) w art. 12 w pkt 3 po wyrazie „biomasy” dodaje się wyrazy „, które nie powinny być bardziej rygorystyczne niż na innych rynkach Unii Europejskiej”;
- 6) w art. 14:
 - a) w ust. 3:
 - pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) imię, nazwisko i adres miejsca zamieszkania albo nazwę i adres siedziby rolnika, a w przypadku grup, o których mowa w art. 2 ust. 3 – imiona, nazwiska i adresy członków grupy lub nazwę grupy i jej siedzibę;”;
 - w pkt 3 lit. d otrzymuje brzmienie:

„d) powierzchni użytków rolnych będących w posiadaniu rolnika, a w przypadku grup, o których mowa w art. 2 ust. 3 – będących w posiadaniu członków grupy.”;
 - b) w ust. 5:
 - pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) imię, nazwisko i adres miejsca zamieszkania albo nazwę i adres siedziby rolnika, a w przypadku grup, o których mowa w art. 2 ust. 3 – imiona, nazwiska i adresy członków grupy lub nazwę grupy i jej siedzibę;”;
 - pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) podpis rolnika, a w przypadku:
 - a) grupy osób fizycznych, o której mowa w art. 2 ust. 3 pkt 1 – podpisy członków tej grupy,
 - b) grupy producentów rolnych, o której mowa w art. 2 ust. 3 pkt 2 – podpisy członków tej grupy lub osób ją reprezentujących.”;
- 7) w art. 14 w ust. 3 w pkt 3 lit. c otrzymuje brzmienie:

„c) maksymalnej dopuszczalnej ilości biopaliw ciekłych wytworzonych na własny użytek, którą rolnik może wyprowadzić ze składu podatkowego w okresie roku kalendarzowego;”;
- 8) w art. 14 w ust. 4 w pkt 1 w treści oświadczenia w pkt 3 w lit. b wyrazy „niewprowadzania do obrotu” zastępuje się wyrazami „niesprzedawania i niezbywania w innej formie”;
- 9) w art. 14 w ust. 4 w pkt 1 w treści oświadczenia w pkt 3 w lit. b wyrazy „nieprzekraczania dopuszczalnego limitu ilości wytworzonych biopaliw ciekłych” zastępuje się wyrazami „nieprzekraczania dopuszczalnego limitu ilości biopaliw ciekłych wyprowadzanych ze składu podatkowego”;
- 10) w art. 19 w ust. 2 w pkt 1 wyrazy „wprowadza do obrotu” zastępuje się wyrazami „sprzedaje lub zbywa w innej formie”;

- 11) w art. 21 w ust. 1 w pkt 2 wyrazy „wprowadzania do obrotu” zastępuje się wyrazami „sprzedawania lub zbywania w innej formie”;
- 12) w art. 21 w ust. 1 pkt 3 otrzymuje brzmienie:
„3) wyprowadzania przez rolników ze składu podatkowego biopaliw ciekłych wytworzonych przez nich na własny użytek, w ilości przekraczającej w okresie roku kalendarzowego limit określony w ust. 2 i 3.”;
- 13) w art. 23:
 - a) w ust. 2 pkt 1 otrzymuje brzmienie:
„1) liczony jest według wartości opałowej poszczególnych biokomponentów”;
 - b) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:
„3. Minister właściwy do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia, wartość opałową poszczególnych biokomponentów i paliw ciekłych uwzględniając stan wiedzy technicznej w tym zakresie.”;
- 14) w art. 24 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:
„2. W przypadku wystąpienia na rynku nadzwyczajnych zdarzeń skutkujących zmianą warunków zaopatrzenia w surowce rolnicze lub biomasę, Rada Ministrów może obniżyć, w drodze rozporządzenia, Narodowy Cel Wskaźnikowy wyznaczony na dany rok kalendarzowy.”;
- 15) art. 26 otrzymuje brzmienie:
„Art. 26. Przedsiębiorcy, o których mowa w ustawie z dnia... o systemie monitorowania i kontroli jakości paliw, wprowadzający do obrotu biopaliwa ciekłe na stacjach paliwowych, są obowiązani do zamieszczania czytelnych informacji o dostępności biopaliw ciekłych na tych stacjach.”;
- 16) w art. 30 w ust. 1 w zdaniu wstępnym i w ust. 2 w zdaniu wstępnym wyrazy „30 dni” zastępuje się wyrazami „45 dni”;
- 17) w art. 30 w ust. 1 w pkt 2 w zdaniu wstępnym i w ust. 2 w pkt 2 w zdaniu wstępnym po wyrazie „wyszczególnieniem” dodaje się wyraz „zagregowanych”;
- 18) w art. 30 w ust. 2 w pkt 1 dodaje się lit. e w brzmieniu:
„e) biopaliw ciekłych zużytych na potrzeby własne”;
- 19) w art. 31 w ust. 1 w zdaniu wstępnym wyrazy „30 dni” zastępuje się wyrazami „45 dni”;
- 20) w art. 31 w ust. 1:
 - a) pkt 2 otrzymuje brzmienie:
„2) wytworzonych biopaliw ciekłych”;
 - b) dodaje się pkt 3 i 4 w brzmieniu:
„3) biopaliw ciekłych wyprowadzonych ze składu podatkowego;
4) biopaliw ciekłych zużytych na własny użytek.”;
- 21) w art. 31 w ust. 3 wyrazy „końca lutego” zastępuje się wyrazami „dnia 15 marca”;
- 22) w art. 32 w ust. 1 w pkt 3 lit. b otrzymuje brzmienie:
„b) biopaliw ciekłych wytworzonych przez rolników na własny użytek i zużytych na własny użytek”;
- 23) skreśla się art. 33;
- 24) w art. 34 w ust. 1 w pkt 3 i w ust. 3 wyrazy „25%” zastępuje się wyrazami „50%”;
- 25) w art. 34 w ust. 1 w pkt 7 skreśla się wyrazy „ust. 1, lub nie podaje jej w sposób, o którym mowa w art. 26 ust. 2”;
- 26) w art. 34 w ust. 1 w pkt 9 lit. b otrzymuje brzmienie:
„b) sprzedaje biopaliwa ciekłe lub zbywa je w innej formie”;
- 27) w art. 34 w ust. 1 w pkt 9 lit. c otrzymuje brzmienie:
„c) wyprowadził ze składu podatkowego biopaliwa ciekłe w ilości przekraczającej w ciągu roku limit określony w art. 21 ust. 2 lub 3.”;
- 28) w art. 34 ust. 7 i 8 otrzymują brzmienie:
 7. W przypadkach, o których mowa w ust. 1 pkt 9 lit. b, kara pieniężna równa jest podwojonemu iloczynowi stawki akcyzy na olej napędowy oznaczony kodem CN 2710 19 41 i ilości biopaliw ciekłych wyprowadzonych ze składu podatkowego w ciągu 30 dni poprzedzających kontrolę.
 8. W przypadkach, o których mowa w ust. 1 pkt 9 lit. c, kara pieniężna jest równa iloczynowi stawki akcyzy na olej napędowy oznaczony kodem CN 2710 19 41 i ilości biopaliw ciekłych wyprowadzonych ze składu podatkowego ponad limit, o którym mowa w art. 21 ust. 2 lub 3.”;
- 29) art. 36 otrzymuje brzmienie:
„Art. 36. W ustawie z dnia 23 stycznia 2004 r. o podatku akcyzowym (Dz. U. Nr 29, poz. 257, z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany:
 - 1) w art. 31 po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:
„1a. Przepisu ust. 1 pkt 2 nie stosuje się do rolników występujących z wnioskiem o wydanie zezwolenia na prowadzenie składu podatkowego, w którym będą wykonywane, zgodnie

z ustawą z dnia... o biokomponentach i biopaliwach ciekłych (Dz. U. Nr..., poz....), wyłącznie czynności polegające na wytwarzaniu na własny użytek estru lub czystego oleju roślinnego, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 11 lit. c tej ustawy.”;

2) w art. 44 po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Przepisów ust. 2 pkt 2 – 4 nie stosuje się do rolników prowadzących skład podatkowy, w którym są wykonywane, zgodnie z ustawą z dnia... o biokomponentach i biopaliwach ciekłych, wyłącznie czynności polegające na wytwarzaniu na własny użytek estru lub czystego oleju roślinnego, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 11 lit. c tej ustawy.”;

30) w art. 38 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) wsparcie finansowe, ze środków publicznych, w tym środków funduszy Unii Europejskiej w ramach Narodowej Strategii Spójności, na wsparcie finansowe inwestycji w zakresie wytwarzania biokomponentów, biopaliw ciekłych lub innych paliw odnawialnych;”.

MARSZAŁEK SENATU

Bogdan BORUSEWICZ

UZASADNIENIE

Senat po rozpatrzeniu ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych postanowił wprowadzić do jej tekstu 30 poprawek.

Poprawką 1 Senat zmienił definicję rolnika w tym celu, aby możliwość wytwarzania biopaliw ciekłych na własny użytek uzależnić od prowadzenia działalności rolniczej w gospodarstwie rolnym. W wersji zaproponowanej przez Sejm prawo wytwarzania biopaliw ciekłych na własny użytek miały osoby prowadzące gospodarstwa rolne bez względu na to, czy faktycznie prowadziły w nim działalność rolniczą.

Poprawka 2 uściśla, że Narodowy Cel Wskaźnikowy będzie określany na rok kalendarzowy. Senat uznał za niezbędne doprecyzowanie tego przepisu w związku z terminem określenia po raz pierwszy Narodowego Celu Wskaźnikowego. Zgodnie z art. 37 ust. 1 ustawy ma to nastąpić do dnia 15 czerwca 2007 r. Aby uniknąć ewentualnych wątpliwości od kiedy powstanie ustawowy obowiązek wprowadzania przez przedsiębiorców określonej ilości biokomponentów i innych paliw odnawialnych w ogólnej ilości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych (od dnia określonego w rozporządzeniu czy od dnia 1 stycznia 2008 r.) postanowiono przyjąć omówioną poprawkę.

Poprawki 3 i 6 umożliwiają wytwarzanie biopaliw ciekłych na własny użytek grupie osób fizycznych, która nie będzie grupą producentów rolnych, pod warunkiem, że grupa ta wytwarzać będzie biopaliwa ciekłe wyłącznie na własny użytek członków tej grupy. Senat miał na względzie interesy rolników, którzy wykorzystując stosunki sąsiedzkie, niższymi nakładami (wspólna urządzenia techniczne, infrastruktura) będą mogli wytwarzać biopaliwa ciekłe. Ponadto Senat doprecyzował, w celu uszczelnienia systemu, że grupa producentów rolnych o statusie rolnika będzie mogła wytwarzać biopaliwa ciekłe wyłącznie na własny użytek członków tej grupy.

Poprawki 4 i 24 liberalizują przepis uchwalony przez Sejm, zgodnie z którym 75% biokomponentów wytworzonych z biomasy powinno pochodzić z biomasy pozyskanej na podstawie umów kontraktacji, dostawy lub z produkcji własnej. Senat obniżył tę ilość do 50%, a tym samym uczynił krok w kierunku większej swobody w zawieraniu umów przez podmioty działające na rynku biokomponentów.

Przyjmując poprawkę 5 Senat postanowił, że jakość surowca rolniczego lub innego rodzaju biomasy nie może być określona w umowie kontraktacji lub dostawy w sposób bardziej rygorystyczny niż na innych rynkach Unii Europejskiej.

Senat zliberalizował przepis stanowiący o zakazie wytwarzania przez rolników biopaliw ciekłych na własny użytek ponad roczny limit. Poprawkami 7, 9, 12, 20, 22, 27 i 28 umożliwiono rolnikom ich wytworzenie w ilości przekraczającej limit, a zakazem objęto wyprowadzenie biopaliw ciekłych ponad ten limit ze składu podatkowego. Wysokość kary pieniężnej za złamanie tego zakazu będzie uzależniona od ilości biopaliw ciekłych wyprowadzonych ze składu podatkowego ponad limit. Jednocześnie uzupełniono sprawozdawczość rolników o biopaliwa ciekłe wyprowadzone ze składu podatkowego oraz zużyte na własny użytek.

Poprawki 8, 10, 11 i 26 zmierzają do uszczelnienia systemu poprzez zakazanie rolnikom sprzedaży i zbywania w innej formie biopaliw ciekłych, co obejmie zarówno zakaz wprowadzania do obrotu (poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy) oraz zakaz sprzedaży i zbywania w innej formie biopaliw ciekłych w składach podatkowych. Zatem wyprowadzenie biopaliw ciekłych ze składu podatkowego będzie mogło służyć jedynie wykorzystaniu biopaliw ciekłych na własny użytek.

Poprawka 13 upoważnia ministra właściwego do spraw gospodarki do określenia, w drodze rozporządzenia, wartości opałowej biokomponentów i paliw ciekłych. Senat uznał, że skoro Narodowy Cel Wskaźnikowy, który mają realizować przedsiębiorcy jest określany według wartości opałowej paliw, wartość ta powinna zostać jednoznacznie określona w rozporządzeniu.

Poprawka 14 umożliwia obniżenie Narodowego Celu Wskaźnikowego w przypadku wystąpienia na rynku nadzwyczajnych zdarzeń skutkujących zmianą warunków zaopatrzenia w surowce rolnicze lub biomase. Ma ona zapewnić elastyczność realizacji Narodowego Celu Wskaźnikowego, gdyby skutek nadzwyczajnych zdarzeń przedsiębiorcy nie mogli zrealizować uprzednio nałożonego obowiązku.

Senat, mając na względzie prawo konsumenta do informacji, zobowiązał wszystkich przedsiębiorców wprowadzających biopaliwa ciekłe na stacjach paliwowych, do zamieszczania informacji o dostępności biopaliw ciekłych na tych stacjach – bez względu na liczbę tych stacji. Jednocześnie ograniczył zakres i sposób podania tych informacji do ich czytelności (poprawki 15 i 25).

Poprawki 16, 19 i 21 wydłużają termin przekazywania przez wytwórców i producentów sprawozdań kwartalnych z 30 dni do 45 dni po zakończeniu kwartału oraz termin przekazywania przez rolników sprawozdań rocznych z 30 dni do 45 dni po zakończeniu roku kalendarzowego. Jednocześnie jako konsekwencję wydłużenia terminu dla sprawozdawczości rolników określono nowy termin przekazywania ministrom zbiorczego raportu przez Prezesa Agencji Rynku Rolnego – z końca lutego na dzień 15 marca.

Poprawka 17 skutkuje objęciem sprawozdawczością wytwórców i producentów zagregowanych kosztów (a nie kosztów) wytworzenia biokomponentów lub paliw ciekłych i biopaliw ciekłych.

Senat, przyjmując poprawkę 18, uznał za konieczne rozszerzenie sprawozdawczości producentów o biopaliwa ciekłe zużyte na potrzeby własne.

Poprawka 23 eliminuje z ustawy przepis upoważniający Radę Ministrów do określenia, w drodze rozporządzenia, zasad użycia biopaliw ciekłych lub innych paliw odnawialnych przez pojazdy znajdujące się w dyspozycji administracji państwowej i jednostek samorządu terytorialnego oraz podległych im jednostek organizacyjnych. W ocenie Senatu upoważnienie to nie ma oparcia w przepisach materialnych ustawy, a ponadto realizacja przyjętego zakresu upoważnienia byłaby trudna do realizacji.

Poprawka 29 wprowadza zmianę w ustawie o podatku akcyzowym polegającą na umożliwieniu wystąpienia – przez rolnika niebędącego podatnikiem podatku od towarów i usług – z wnioskiem o wydanie pozwolenia na prowadzenie składu podatkowego, w którym będzie wyłącznie wytwarzał na własny użytek ester lub czysty olej roślinny.

Poprawka 30 doprecyzowuje przepis i dostosowuje jego treść do istniejącej sytuacji faktycznej.

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 3 sierpnia 2006 r.

w sprawie ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 21 lipca 2006 r. ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, wprowadza do jej tekstu następujące poprawki:

- 1) w art. 2 w ust. 1 w pkt 1 po wyrazie „wytwarzania,” dodaje się wyrazy „transportowania,”;
- 2) w art. 2 w ust. 1 po pkt 16 dodaje się pkt 16a w brzmieniu:
„16a) transportowanie – przewożenie paliwa przeznaczonego do magazynowania, wprowadzania do obrotu oraz gromadzenia w stacji zakładowej;”;
- 3) w art. 3 w ust. 1 wyrazy „Paliwa magazynowane,” zastępuje się wyrazami „Paliwa transportowane, magazynowane,”;
- 4) w art. 7 w ust. 1 i 2 po wyrazach „Zabrania się” dodaje się wyraz „transportowania,”;
- 5) w art. 7 w ust. 4 wyrazy „Zabrania się magazynowania lekkiego oleju opałowego oraz jego wprowadzania do obrotu” zastępuje się wyrazami „Zabrania się transportowania, magazynowania oraz wprowadzania do obrotu lekkiego oleju opałowego”;
- 6) w art. 11 w ust. 1 po wyrazie „przeciwdziałanie” dodaje się wyraz „transportowaniu,”;
- 7) w art. 12 w ust. 2 w pkt 1 po wyrazach „w zakresie wytwarzania paliw,” dodaje się wyrazy „przedsiębiorców wykonujących działalność gospodarczą w zakresie transportowania paliw,”;
- 8) dodaje się art. 13a w brzmieniu:
„Art. 13a. Kontrolę jakości paliwa transportowanego przeprowadza się wyłącznie:
 - 1) na wniosek Policji;
 - 2) w toku czynności wykonywanych przez Policję.”;
- 9) w art. 30 w ust. 1 po wyrazach „Kto wytwarza,” dodaje się wyraz „transportuje,”.

MARSZAŁEK SENATU

Bogdan BORUSEWICZ

UZASADNIENIE

Senat po rozpatrzeniu ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw postanowił wprowadzić do jej tekstu 9 poprawek.

Poprawki mają na celu umożliwienie przeprowadzania kontroli jakości paliwa transportowanego. Zdaniem Senatu w ustawie istnieje luka, którą ze względu na konieczność zapewnienia szczelności systemu kontroli, należy bezwzględnie usunąć.

Kluczową w tej koncepcji jest poprawka 8, zgodnie z którą kontrola jakości paliwa transportowanego będzie przeprowadzana na wniosek Policji, w toku czynności przez nią wykonywanych. Inne poprawki:

- modyfikują definicję przedsiębiorcy, którym będzie również podmiot wykonujący działalność gospodarczą w zakresie transportowania paliw (poprawka 1),
- wprowadzają definicję transportowania, przez które należy rozumieć przewożenie paliwa przeznaczonego do magazynowania, wprowadzania do obrotu oraz gromadzenia w stacji zakładowej (poprawka 2),
- statuują wymóg spełniania przez paliwa transportowane wymagań jakościowych określonych dla danego paliwa ze względu na ochronę środowiska, wpływ na zdrowie ludzi oraz prawidłową pracę silników (poprawka 3),
- zakazują transportowania paliw ciekłych, biopaliw ciekłych, gazu skroplonego (LPG) oraz lekkiego oleju opałowego niespełniających wymagań jakościowych (poprawka 4, 5) oraz wprowadzają sankcje karne za nieprzestrzeganie zakazu (poprawka 9),
- do zadań Systemu Monitorowania i Kontrolowania Jakości Paliw dodają przeciwdziałanie transportowaniu paliw niespełniających wymagań jakościowych (poprawka 6),
- kompetencjami Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów obejmują prowadzenie wykazów przedsiębiorców wykonujących działalność gospodarczą w zakresie transportowania paliw (poprawka 7).

**U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

z dnia 3 sierpnia 2006 r.

w sprawie ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 21 lipca 2006 r. ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym, przyjmuje tę ustawę bez poprawek.

MARSZAŁEK SENATU

Bogdan BORUSEWICZ

U C H W A Ł A SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 3 sierpnia 2006 r.

w sprawie ustawy o służbie cywilnej

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 22 lipca 2006 r. ustawy o służbie cywilnej, wprowadza do jej tekstu następujące poprawki:

- 1) w art. 2 w ust. 4 wyrazy „art. 47¹” zastępuje się wyrazami „stanowisk, o których mowa w art. 47¹ ust. 1”;
- 2) w art. 4 w pkt 3 oraz w art. 40 w pkt 4 wyrazy „przestępstwo umyślne” zastępuje się wyrazami „umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe”;
- 3) w art. 4 po pkt 3 dodaje się pkt 3a w brzmieniu:
„3a) nie jest pozbawiona władzy rodzicielskiej z powodu jej nadużywania lub rażącego zaniedbywania swoich obowiązków względem dziecka.”;
- 4) w art. 8 w ust. 3 w pkt 6 kropkę na końcu zastępuje się średnikiem oraz dodaje się pkt 7 w brzmieniu:
„7) prowadzi ewidencję jednostek organizujących i prowadzących szkolenia w służbie cywilnej.”;
- 5) w art. 8 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:
„4. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, organizację, zasady i tryb wykonywania zadań określonych w ust. 3, uwzględniając konieczność zapewnienia kadrowej i organizacyjnej obsługi Szefa Kancelarii Prezesa Rady Ministrów, w tym delegowania uprawnień.”;
- 6) w art. 11 w ust. 3 wyrazy „10 dni” zastępuje się wyrazami „14 dni”;
- 7) w art. 12 wyrazy „wyniku naboru” zastępuje się wyrazem „kandydatach”;
- 8) dodaje się art. 14a w brzmieniu:
„Art. 14a.
 1. Dyrektor generalny urzędu upowszechnia informację o wyniku naboru w terminie 14 dni od dnia zatrudnienia wybranego kandydata albo zakończenia naboru w przypadku, gdy w jego wyniku nie doszło do zatrudnienia żadnego kandydata.
 2. Informacja, o której mowa w ust. 1, zawiera:
 - 1) nazwę i adres urzędu;
 - 2) określenie stanowiska pracy, imię i nazwisko wybranego kandydata oraz jego miejsce zamieszkania w rozumieniu przepisów Kodeksu cywilnego;
 - 3) uzasadnienie dokonanego wyboru kandydata albo uzasadnienie niezatrudnienia żadnego kandydata.
 3. Informację o wyniku wyboru upowszechnia się w Biuletynie i w miejscu powszechnie dostępnym w siedzibie urzędu, przez okres co najmniej 3 miesięcy.
 4. Umieszczenie informacji o wyniku naboru w Biuletynie jest bezpłatne.”;
- 9) w art. 41 w ust. 1 dodaje się pkt 3a w brzmieniu:
„3a) pozbawienia władzy rodzicielskiej, w przypadkach o których mowa w art. 4 pkt 3a.”;
- 10) w art. 49 ust. 6 otrzymuje brzmienie:
„6. Urzędnik służby cywilnej nie może w związkach zawodowych pełnić funkcji wyższych niż na szczeblu zakładowym lub międzyzakładowym.”;
- 11) w art. 50:
 - a) wyraz „cywilnej” zastępuje się wyrazem „publicznej”,
 - b) dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 oraz dodaje się ust. 2 w brzmieniu:
„2. Użyte w ust. 1 określenie „służba publiczna” oznacza służbę cywilną oraz państwowy zasób kadrowy w rozumieniu ustawy z dnia... o państwowym zasobie kadrowym i wysokich stanowiskach państwowych (Dz. U. Nr..., poz....).”;
- 12) w art. 60 w ust. 3 wyrazy „ustawy z dnia 11 kwietnia 1997 r. o ujawnieniu pracy lub służby w organach bezpieczeństwa państwa lub współpracy z nimi w latach 1944-1990 osób pełniących funkcje publiczne (Dz. U. z 1999 r. Nr 42, poz. 428, z późn. zm.) w okresie od dnia 22 lipca 1944 r. do dnia 1 lipca 1989 r.” zastępuje się wyrazami „ustawy z dnia... o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (Dz. U. Nr..., poz....).”;
- 13) w art. 61 w ust. 3 oraz w art. 64 w ust. 3 wyrazy „ustawy z dnia 11 kwietnia 1997 r. o ujawnieniu pracy lub służby w organach bezpieczeństwa państwa lub współpracy z nimi w latach 1944-1990 osób pełniących funkcje publiczne w okresie od dnia 22 lipca 1944 r. do dnia 1 lipca 1989 r.” zastępuje się wyrazami „ustawy z dnia... o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów”;
- 14) w art. 99 w pkt 2, w art. 3a:

- a) w ust. 1 wyraz „pracownik” zastępuje się wyrazami „członek korpusu”,
- b) skreśla się ust. 2 oraz oznaczenie ust. 1;
- 15) skreśla się art. 103;
- 16) w art. 106, w ust. 1 wyrazy „art. 44 i art. 50” zastępuje się wyrazami „art. 43 i art. 49” oraz wyrazy „art. 64 i art. 65” zastępuje się wyrazami „i art. 64”;
- 17) w art. 109, w ust. 7 wyrazy „art. 66” zastępuje się wyrazami „art. 70”;
- 18) w art. 126 ust. 2 otrzymuje brzmienie:
„2. Do kary zastosowanej na podstawie art. 108 ust. 1 ustawy uchylanej w art. 133, która stała się prawomocna przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy o przedawnieniu i zatarciu kary dyscyplinarnej, chyba że upłynął już termin przedawnienia.”;
- 19) w art. 132 wyrazy „, o której mowa w art. 133,” zastępuje się wyrazami „uchylanej w art. 133”;
- 20) art. 133 otrzymuje brzmienie:
„Art. 133. Traci moc ustawa z dnia 18 grudnia 1998 r. o służbie cywilnej (Dz. U. z 1999 r. Nr 49, poz. 483, z późn. zm.) z wyjątkiem art. 6 ust. 1 oraz art. 80 ust. 1 i ust. 2, które tracą moc z dniem 31 grudnia 2007 r.”;
- 21) art. 134 otrzymuje brzmienie:
„Art. 134. Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia z wyjątkiem art. 6 ust. 1, art. 55, art. 57 ust. 2 i ust. 3 oraz art. 58, które wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2008 r.”.

MARSZAŁEK SENATU

Bogdan BORUSEWICZ

UZASADNIENIE

Senat, rozpatrując ustawę o służbie cywilnej, postanowił wprowadzić do jej tekstu 21 poprawek.

W toku prac legislacyjnych nad ustawą Senat wiele uwagi poświęcił katalogowi wymagań, jakie powinna spełniać osoba, która ubiega się o zatrudnienie w służbie cywilnej. Izba postanowiła uzupełnić ten katalog o 2 dodatkowe przesłanki.

Pierwsza z nich dotyczy popełnionego umyślnie przestępstwa skarbowego (poprawka nr 2). Uzupełnienie to było konieczne ze względu na fakt, że w Kodeksie karnym skarbowym wyraźne jest formalne rozgraniczenie pojęcia „przestępstwa skarbowego” od pojęcia „przestępstwa”, podobnie zresztą jak pojęcia „wykroczenia skarbowego” od pojęcia „wykroczenia”.

Druża przesłanka jest związana z pozbawieniem władzy rodzicielskiej, ale wyłącznie z powodu jej nadużycia lub rażącego zaniedbywania obowiązków względem dziecka (poprawka nr 3). Konsekwencje opisanych rozwiązań Senat postanowił zróżnicować – w przypadku skazania za umyślne przestępstwo skarbowe będzie to wygaśnięcie stosunku pracy urzędnika służby cywilnej (poprawka nr 2), w przypadku pozbawienia władzy rodzicielskiej – rozwiązanie stosunku pracy takiego urzędnika (poprawka nr 9).

W przekonaniu Senatu konieczne było rozszerzenie kompetencji Szefa Kancelarii Prezesa Rady Ministrów o prowadzenie ewidencji jednostek organizujących i prowadzących szkolenia w służbie cywilnej (poprawka nr 4).

Z kolei przyjęcie poprawki nr 5 wynika z konieczności zapewnienia sprawnej obsługi Szefa Kancelarii Prezesa Rady Ministrów, zarówno w sferze organizacyjnej jak i kadrowej, w wykonywaniu zadań dotyczących służby cywilnej.

Senat zajął stanowisko, że wskazane jest skorygowanie terminu na składanie dokumentów w ogłoszonym naborze do służby cywilnej. Proponowany termin 10-dniowy Senat uznał za zbyt krótki, co niejednokrotnie mogłoby utrudnić zgłoszenie akcesu do naboru, oraz przygotował poprawkę wydłużającą ten termin do 14 dni (poprawka nr 6).

Poprawki nr 7 i 8 rozszerzają zakres informacji o prowadzonym naborze na wolne stanowiska pracy w służbie cywilnej o informacje o wszystkich kandydatach, którzy zgłosili się do naboru, a także wyraźnie wskazują elementy składowe informacji o wyniku naboru.

Poprawka nr 10, zgodnie z zaleceniami organizacji międzynarodowych, liberalizuje zakaz dotyczący pełnienia funkcji w związkach zawodowych przez urzędników służby cywilnej, ograniczając go jedynie do pełnienia funkcji wyższych niż na szczeblu zakładowym lub międzyzakładowym.

Mając na względzie profesjonalny i bezstronny charakter zatrudnienia w celu wykonywania zadań państwa, Senat uznał za konieczne rozciągnięcie zakazu powstania stosunku podległości służbowej między osobami bliskimi na służbę publiczną (poprawka nr 11).

Równoległe z pracami legislacyjnymi dotyczącymi nowych uregulowań w służbie cywilnej toczyły się prace nad nową ustawą lustracyjną. Senat postanowił skorelować rozwiązania tych dwóch aktów prawnych. W tym celu zgłosił poprawki nr 12, 13 i 15.

Poprawka nr 14 zmierza do tego, aby członkowie korpusu służby cywilnej mogli być przenoszeni wyłącznie na stanowiska urzędników państwowych zatrudnionych na podstawie umowy o pracę. Senat uznał takie rozwiązanie za właściwe, zważywszy na wygaszanie w urzędach państwowych stosunków pracy na podstawie mianowania (art. 110 ustawy o służbie cywilnej).

W ocenie Senatu nowelizacja ustawy – Prawo własności przemysłowej w sposób niezamierzony poszerzyła zakres uprawnień przysługujących ekspertom i aplikantom eksperckim. Poprawka nr 16, w sposób zgodny z intencją projektodawców ustawy, ustala ten zakres.

Poprawki nr 20 i 21 wynikają z konieczności dostosowania wprowadzenia nowego systemu ustalania wynagrodzeń w służbie cywilnej do terminarza prac nad projektem ustawy budżetowej.

Pozostałe poprawki (nr 1, 17, 18 i 19) mają charakter uściślający bądź redakcyjny i zmierzają do poprawienia jakości legislacyjnej i czytelności ustawy.

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 3 sierpnia 2006 r.

**w sprawie ustawy o państwowym zasobie kadrowym
i wysokich stanowiskach państwowych**

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 22 lipca 2006 r. ustawy o państwowym zasobie kadrowym i wysokich stanowiskach państwowych, wprowadza do jej tekstu następujące poprawki:

- 1) w art. 2 pkt 2 otrzymuje brzmienie:
„2) wysokie stanowiska państwowe – stanowiska, w tym kierownicze stanowiska państwowe, o których mowa w art. 4.”;
- 2) w art. 4 w pkt 9 po wyrazie „urzędów” dodaje się wyrazy „lub osób na innych równoważnych stanowiskach utworzonych na podstawie odrębnych przepisów”;
- 3) dodaje się art. 4a w brzmieniu:
„Art. 4a.
1. Wysokie stanowiska państwowe, o których mowa w art. 4 pkt 8 – 11, mogą także zajmować osoby oddelegowane, na podstawie odrębnych przepisów, do wykonywania zadań poza jednostką organizacyjną, w której są zatrudnione.
2. Osoby, o których mowa w ust. 1, nie należą do państwowego zasobu kadrowego.”;
- 4) w art. 5 w ust. 1 w pkt 3 kropkę na końcu zastępuje się średnikiem oraz dodaje się pkt 4 w brzmieniu:
„4) osoby mianowane przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej na pełnomocnych przedstawicieli Rzeczypospolitej Polskiej w innych państwach i przy organizacjach międzynarodowych.”;
- 5) w art. 6 w ust. 3 w pkt 5 oraz w art. 10 w pkt 5 wyrazy „przestępstwo umyślne” zastępuje się wyrazami „umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe”;
- 6) w art. 6 w ust. 3 dodaje się pkt 5a w brzmieniu:
„5a) nie jest pozbawiona władzy rodzicielskiej z powodu jej nadużywania lub rażącego zaniedbywania swoich obowiązków względem dziecka.”;
- 7) w art. 8 w ust. 2 po wyrazach „imię i nazwisko” dodaje się wyrazy „oraz adres zamieszkania”;
- 8) w art. 8 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:
„3. Dane objęte ewidencją, o której mowa w ust. 1, Szef Kancelarii Prezesa Rady Ministrów udostępnia osobie upoważnionej do powołania na wysokie stanowisko państwowe, na jej wniosek.”;
- 9) w art. 9:
 - a) w ust. 6 skreśla się wyrazy „i 11”,
 - b) dodaje się ust. 6a w brzmieniu:
„6a. Osoby na stanowiska, o których mowa w art. 4 pkt 11, powołuje – z wyłączeniem pełnomocnych przedstawicieli Rzeczypospolitej Polskiej w innych państwach i przy organizacjach międzynarodowych – z państwowego zasobu kadrowego podmiot wskazany w ustawie z dnia 27 lipca 2001 r. o służbie zagranicznej (Dz. U. Nr 128, poz. 1403 i z 2004 r. Nr 273, poz. 2703).”;
- 10) dodaje się art. 9a w brzmieniu:
„Art. 9a. Osoba powołana na wysokie stanowisko państwowe powinna cieszyć się nieposzlakowaną opinią.”;
- 11) w art. 10 dodaje się pkt 5a w brzmieniu:
„5a) pozbawienia władzy rodzicielskiej, w przypadkach, o których mowa w art. 6 ust. 3 pkt 5a.”;
- 12) dodaje się art. 13a w brzmieniu:
„Art. 13a. Na wysokich stanowiskach państwowych nie może powstać stosunek podległości służbowej między małżonkami oraz osobami pozostającymi ze sobą w stosunku pokrewieństwa do drugiego stopnia włącznie lub powinowactwa pierwszego stopnia oraz w stosunku przysposobienia, opieki lub kurateli.”;
- 13) w art. 16 w ust. 2 w pkt 1 po wyrazie „państwowego” dodaje się wyrazy „w rozumieniu przepisów o wynagrodzeniu osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe”;
- 14) w art. 16 w ust. 2 w pkt 2 wyraz „urzędnikiem” zastępuje się wyrazami „członkiem korpusu”;
- 15) w art. 18 w ust. 6 wyrazy „w ust. 3 i 4” zastępuje się wyrazami „w ust. 4”;
- 16) w art. 19 po wyrazach „zagranicznej oraz” dodaje się wyraz „innych”;
- 17) w art. 21 w ust. 2 w pkt 7 po wyrazach „etyki zawodowej” dodaje się wyrazy „pracowników i”;
- 18) w art. 21 w ust. 2 pkt 8 otrzymuje brzmienie:

- „8) ocenia sposób przeprowadzania egzaminu i konkursów na wysokie stanowiska państwowe oraz postępowania kwalifikacyjnego dla pracowników służby cywilnej ubiegających się o mianowanie.”;
- 19) w art. 22 ust. 1–3 otrzymują brzmienie:
- „1. Rada liczy 16 członków.
 2. Prezes Rady Ministrów powołuje 8 członków Rady spośród osób, odpowiadających warunkom określonym w art. 6 pkt 1–3 i 5, których wiedza, doświadczenie i autorytet dają rękojmię prawidłowej realizacji zadań Rady.
 3. Prezes Rady Ministrów powołuje 8 członków Rady spośród osób reprezentujących wszystkie kluby parlamentarne, odpowiadających warunkom określonym w art. 6 pkt 1–3 i 5.”;
- 20) w rozdziale VI dodaje się art. 26a w brzmieniu:
- „Art. 26a. W ustawie z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz. U. z 2002 r. Nr 147 poz. 1231, z późn. zm.) w art. 3 ust. 5 otrzymuje brzmienie:
- „5. Agencją kieruje dyrektor powoływany przez ministra właściwego do spraw zdrowia, spośród osób należących do państwowego zasobu kadrowego. Minister właściwy do spraw zdrowia odwołuje dyrektora Agencji.”;

- „Art. 41b. W ustawie z dnia 20 grudnia 1996 r. o Polskim Instytucie Spraw Międzynarodowych (Dz. U. Nr 156, poz. 777 i z 2001 r. Nr 128, poz. 1403) art. 5 otrzymuje brzmienie:
- „Art. 5.
1. Dyrektor Instytutu kieruje Instytutem i reprezentuje go na zewnątrz.
 2. Dyrektora Instytutu powołuje Prezes Rady Ministrów, spośród osób należących do państwowego zasobu kadrowego, po zasięgnięciu opinii ministra właściwego do spraw zagranicznych. Prezes Rady Ministrów odwołuje Dyrektora Instytutu.”;
- 30) w art. 43 w pkt 3, ust. 2 otrzymuje brzmienie:
- „2. Zastępców Prezesa, na wniosek Prezesa zaopiniowany przez Radę Nadzorczą, powołuje minister właściwy do spraw zabezpieczenia społecznego, spośród osób należących do państwowego zasobu kadrowego. Minister właściwy do spraw zabezpieczenia społecznego odwołuje zastępców Prezesa, na wniosek Prezesa zaopiniowany przez Radę Nadzorczą.”;
- 31) dodaje się art. 44a w brzmieniu:
- „Art. 44a. W ustawie z dnia 25 czerwca 1999 r. o Polskiej Organizacji Turystycznej (Dz. U. Nr 62, poz. 689, z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany:
- 1) art. 9 otrzymuje brzmienie:
„Art. 9.
 1. Prezesa Polskiej Organizacji Turystycznej powołuje minister właściwy do spraw turystyki, spośród osób należących do państwowego zasobu kadrowego, po zasięgnięciu opinii Rady Polskiej Organizacji Turystycznej. Minister właściwy do spraw turystyki odwołuje Prezesa Polskiej Organizacji Turystycznej.
 2. Prezesem Polskiej Organizacji Turystycznej może być także osoba zajmująca kierownicze stanowisko państwowe w rozumieniu przepisów o wynagradzaniu osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe.”; - 2) w art. 10 ust. 1 otrzymuje brzmienie:
„1. Wiceprezesów Polskiej Organizacji Turystycznej w liczbie od 1 do 3 powołuje Prezes Polskiej Organizacji Turystycznej, spośród osób należących do państwowego zasobu kadrowego, po zasięgnięciu opinii Rady Polskiej Organizacji Turystycznej. Prezes Polskiej Organizacji Turystycznej odwołuje wiceprezesów Polskiej Organizacji Turystycznej.”;
- 32) w art. 45, w ust. 2 dodaje się zdanie drugie w brzmieniu:
- „Prezes Rady Ministrów odwołuje Prezesa Urzędu Patentowego.”;
- 33) w art. 45, ust. 3 otrzymuje brzmienie:
- „3. Zastępców Prezesa Urzędu Patentowego powołuje Prezes Rady Ministrów, spośród osób należących do państwowego zasobu kadrowego, na wniosek Prezesa Urzędu Patentowego. Prezes Rady Ministrów, na wniosek Prezesa Urzędu Patentowego, odwołuje jego zastępców.”;
- 34) w art. 47, ust. 3 otrzymuje brzmienie:
- „3. Minister właściwy do spraw środowiska, na wniosek Prezesa Agencji, powołuje wiceprezesów Agencji, spośród osób należących do państwowego zasobu kadrowego. Minister właściwy do spraw środowiska odwołuje, na wniosek Prezesa Agencji, wiceprezesów Agencji.”;
- 35) w art. 48 w pkt 2, art. 25 otrzymuje brzmienie:
- „Art. 25. Prezes Rady Ministrów powołuje wiceprezesów Urzędu spośród osób należących do państwowego zasobu kadrowego. Prezes Rady Ministrów odwołuje wiceprezesów Urzędu.”;
- 36) dodaje się art. 48a w brzmieniu:
- „Art. 48a. W ustawie z dnia 21 grudnia 2000 r. o dozorze technicznym (Dz. U. Nr 122, poz. 1321, z późn. zm.) w art. 38:
- 1) ust. 1 otrzymuje brzmienie:
„1. Organem UDT jest Prezes, powoływany przez ministra właściwego do spraw gospodarki, spośród osób należących do państwowego zasobu kadrowego. Minister właściwy do spraw gospodarki odwołuje Prezesa.”;
 - 2) ust. 4 otrzymuje brzmienie:
„4. Wiceprezesa UDT powołuje, na wniosek Prezesa UDT, minister właściwy do spraw gospodarki, spośród osób należących do państwowego zasobu kadrowego. Minister właściwy do spraw gospodarki odwołuje wiceprezesa UDT.”;
- 37) w art. 49, ust. 3 otrzymuje brzmienie:
- „3. Zastępców Głównego Inspektora, w liczbie do trzech, powołuje minister właściwy do spraw rynków rolnych, spośród osób należących do państwowego zasobu kadrowego, na wniosek Głównego Inspektora. Minister właściwy do spraw rynków rolnych odwołuje, na wniosek Głównego Inspektora, jego zastępców.”;
- 38) w art. 50 w pkt 1, w pkt 1 lit. a i b otrzymują brzmienie:

- „a) prezes powoływany przez ministra właściwego do spraw środowiska, spośród osób należących do państwowego zasobu kadrowego, oraz odwoływany przez ministra właściwego do spraw środowiska – na wniosek Rady Nadzorczej Narodowego Funduszu,
- b) zastępcy prezesa powoływani przez ministra właściwego do spraw środowiska, spośród osób należących do państwowego zasobu kadrowego, oraz odwoływani przez ministra właściwego do spraw środowiska – na wniosek Rady Nadzorczej Narodowego Funduszu.”;
- 39) w art. 51 w pkt 2, ust. 3 otrzymuje brzmienie:
„3. Wiceprezesów Urzędu powołuje minister właściwy do spraw gospodarki, spośród osób należących do państwowego zasobu kadrowego, na wniosek Prezesa. Minister właściwy do spraw gospodarki, na wniosek Prezesa, odwołuje wiceprezesów Urzędu.”;
- 40) w art. 52, ust. 3 otrzymuje brzmienie:
„3. Zastępcy Prezesa Krajowego Zarządu są powoływani przez ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej, spośród osób należących do państwowego zasobu kadrowego, na wniosek Prezesa Krajowego Zarządu. Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej, na wniosek Prezesa Krajowego Zarządu, odwołuje jego zastępców.”;
- 41) dodaje się art. 52a w brzmieniu:
„Art. 52a. W ustawie z dnia 27 lipca 2001 r. o Urzędzie Rejestracji Produktów Leczniczych, Wyrobów Medycznych i Produktów Biobójczych (Dz. U. Nr 126, poz. 1379, z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany:
1) art. 2 otrzymuje brzmienie:
„Art. 2.
1. Na czele Urzędu stoi Prezes Urzędu powoływany przez ministra właściwego do spraw zdrowia, spośród osób należących do państwowego zasobu kadrowego. Minister właściwy do spraw zdrowia odwołuje Prezesa Urzędu.
2. Prezes Urzędu reprezentuje Urząd na zewnątrz. „;
2) uchyla się art. 4;
3) art. 5 otrzymuje brzmienie:
„Art. 5.
1. Wiceprezesów Urzędu, w liczbie nieprzekraczającej 3, powołuje minister właściwy do spraw zdrowia, spośród osób należących do państwowego zasobu kadrowego, na wniosek Prezesa Urzędu. Minister właściwy do spraw zdrowia odwołuje Wiceprezesów Urzędu, na wniosek Prezesa Urzędu.
2. Wiceprezesem Urzędu może zostać osoba, która ukończyła wyższe studia i uzyskała tytuł magistra lub równorzędny oraz spełnia wymogi określone w art. 3 pkt 1, 2 i 4.”.”;
- 42) w art. 53:
a) skreśla się pkt 2,
b) pkt 3 otrzymuje brzmienie:
„3) uchyla się art. 28.”;
- 43) w art. 54 w pkt 1, w ust. 1 dodaje się zdanie drugie w brzmieniu:
„Prezes Rady Ministrów odwołuje Głównego Inspektora Farmaceutycznego.”;
- 44) w art. 54 w pkt 2, ust. 3 otrzymuje brzmienie:
„3. Zastępcę Głównego Inspektora Farmaceutycznego powołuje minister właściwy do spraw zdrowia, spośród osób należących do państwowego zasobu kadrowego, na wniosek Głównego Inspektora Farmaceutycznego. Minister właściwy do spraw zdrowia odwołuje, na wniosek Głównego Inspektora Farmaceutycznego, jego zastępcę.”;
- 45) w art. 55, ust. 3 otrzymuje brzmienie:
„3. Zastępcę Głównego Inspektora powołuje minister właściwy do spraw transportu, spośród osób należących do państwowego zasobu kadrowego, na wniosek Głównego Inspektora. Minister właściwy do spraw transportu odwołuje, na wniosek Głównego Inspektora, jego zastępcę.”;
- 46) w art. 56 w pkt 3, ust. 4 otrzymuje brzmienie:
„4. Minister właściwy do spraw transportu, na wniosek Prezesa Urzędu, powołuje nie więcej niż trzech wiceprezesów Urzędu, spośród osób należących do państwowego zasobu kadrowego. Minister właściwy do spraw transportu, na wniosek Prezesa Urzędu, odwołuje wiceprezesów Urzędu.”;
- 47) dodaje się art. 56a w brzmieniu:
„Art. 56a. W ustawie z dnia 30 sierpnia 2002 r. o systemie oceny zgodności (Dz. U. z 2004 r. Nr 204, poz. 2087, z późn. zm.) w art. 27:
1) ust. 2 otrzymuje brzmienie:
„2. Dyrektora Centrum powołuje minister właściwy do spraw gospodarki, spośród osób należących do państwowego zasobu kadrowego, posiadających:

- 1) wykształcenie wyższe,
 - 2) co najmniej pięcioletni staż pracy na stanowisku kierowniczym,
 - 3) doświadczenie zawodowe w wykonywaniu pracy związanej z dokonywaniem oceny zgodności.”;
- 2) uchyla się ust. 3 i 4;
- 3) ust. 5 otrzymuje brzmienie:
„5. Minister właściwy do spraw gospodarki odwołuje Dyrektora Centrum.”;
- 48) dodaje się art. 56b w brzmieniu:
„Art. 56b. W ustawie z dnia 12 września 2002 r. o normalizacji (Dz. U. Nr 169, poz. 1386, z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany:
- 1) art. 16 otrzymuje brzmienie:
„Art. 16.
 1. Prezes Rady Ministrów powołuje Prezesa w trybie konkursu, o którym mowa w art. 7 ustawy z dnia... o państwowym zasobie kadrowym i wysokich stanowiskach państwowych (Dz. U. Nr..., poz....). Prezes Rady Ministrów odwołuje Prezesa.
 2. Na stanowisko Prezesa może kandydować osoba spełniająca warunki określone w art. 6 ust. 3 ustawy, o której mowa w ust. 1, oraz legitymująca się co najmniej czteroletnim stażem pracy związanym z normalizacją.
 3. Prezes Rady Ministrów powołuje dwóch zastępców Prezesa, spośród osób należących do państwowego zasobu kadrowego, na wniosek Prezesa. Prezes Rady Ministrów odwołuje zastępców Prezesa. „;
 - 2) w art. 18 uchyla się ust. 5.”;
- 49) w art. 57 w pkt 2, ust. 3 otrzymuje brzmienie:
„3. Minister właściwy do spraw transportu, na wniosek Prezesa UTK, powołuje dwóch wiceprezesów Urzędu Transportu Kolejowego, spośród osób należących do państwowego zasobu kadrowego. Minister właściwy do spraw transportu odwołuje wiceprezesów Urzędu Transportu Kolejowego, na wniosek Prezesa UTK.”;
- 50) w art. 59 w pkt 3, ust. 3 otrzymuje brzmienie:
„3. Minister właściwy do spraw wewnętrznych, na wniosek Prezesa Urzędu, powołuje zastępców Prezesa Urzędu, spośród osób należących do państwowego zasobu kadrowego. Minister właściwy do spraw wewnętrznych odwołuje, na wniosek Prezesa Urzędu, jego zastępców.”;
- 51) w art. 60, ust. 3 otrzymuje brzmienie:
„3. Zastępców Głównego Inspektora powołuje minister właściwy do spraw rolnictwa, spośród osób należących do państwowego zasobu kadrowego, na wniosek Głównego Inspektora. Minister właściwy do spraw rolnictwa odwołuje, na wniosek Głównego Inspektora, jego zastępców.”;
- 52) w art. 61 w pkt 2 w lit. a, ust. 2 otrzymuje brzmienie:
„2. Wiceprezesów Urzędu powołuje Prezes Rady Ministrów, spośród osób należących do państwowego zasobu kadrowego, na wniosek Prezesa Urzędu. Prezes Rady Ministrów odwołuje wiceprezesów Urzędu na wniosek Prezesa Urzędu.”;
- 53) w art. 62, ust. 4 otrzymuje brzmienie:
„4. Zastępców Głównego Lekarza Weterynarii, w liczbie dwóch, powołuje minister właściwy do spraw rolnictwa, spośród osób należących do państwowego zasobu kadrowego, na wniosek Głównego Lekarza Weterynarii. Minister właściwy do spraw rolnictwa odwołuje, na wniosek Głównego Lekarza Weterynarii, jego zastępców.”;
- 54) w art. 63, ust. 3 otrzymuje brzmienie:
„3. Prezes Agencji kieruje działalnością Agencji przy pomocy zastępców Prezesa Agencji oraz dyrektorów oddziałów terenowych. Zastępców Prezesa Agencji w liczbie od 2 do 4 powołuje, spośród osób należących do państwowego zasobu kadrowego, minister właściwy do spraw rynków rolnych. Minister właściwy do spraw rynków rolnych odwołuje zastępców Prezesa Agencji.”;
- 55) w art. 65:
- a) w pkt 1 w lit. a, ust. 2 otrzymuje brzmienie:
„2. Prezesa Funduszu powołuje Prezes Rady Ministrów, spośród osób należących do państwowego zasobu kadrowego, na wniosek ministra właściwego do spraw zdrowia, po zasięgnięciu opinii Rady Funduszu. Prezes Rady Ministrów odwołuje Prezesa Funduszu na wniosek ministra właściwego do spraw zdrowia, po zasięgnięciu opinii Rady Funduszu.”;
 - b) pkt 2 otrzymuje brzmienie:
„2) w art. 103:
 - a) ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:
„2. Minister właściwy do spraw zdrowia, na wniosek Prezesa Funduszu, po zasięgnięciu opinii Rady Funduszu, powołuje, spośród osób należących do państwowego zasobu

kadrowego, zastępców Prezesa. Minister właściwy do spraw zdrowia odwołuje zastępców Prezesa na wniosek Prezesa Funduszu, po zasięgnięciu opinii Rady Funduszu.

3. Zastępcę Prezesa do spraw służb mundurowych powołuje, spośród osób należących do państwowego zasobu kadrowego, minister właściwy do spraw zdrowia, na wspólny wniosek Prezesa Funduszu, Ministra Obrony Narodowej, ministra właściwego do spraw wewnętrznych oraz Ministra Sprawiedliwości, po zasięgnięciu opinii Rady Funduszu. Minister właściwy do spraw zdrowia odwołuje zastępcę Prezesa do spraw służb mundurowych na wspólny wniosek Prezesa Funduszu, Ministra Obrony Narodowej, ministra właściwego do spraw wewnętrznych oraz Ministra Sprawiedliwości, po zasięgnięciu opinii Rady Funduszu."

b) w ust. 5 uchyla się pkt 1 i 3;"

- 56) w art. 67 w pkt 1, w ust. 1 dodaje się zdanie drugie w brzmieniu:

„Prezes Rady Ministrów odwołuje Prezesa Prokuraturii Generalnej.”;

- 57) w art. 67 w pkt 3, ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Wiceprezesów Prokuraturii Generalnej, w liczbie nieprzekraczającej dwóch, powołuje minister właściwy do spraw Skarbu Państwa, spośród osób należących do państwowego zasobu kadrowego, na wniosek Prezesa Prokuraturii Generalnej. Minister właściwy do spraw Skarbu Państwa odwołuje, na wniosek Prezesa Prokuraturii Generalnej, wiceprezesów Prokuraturii Generalnej.”;

- 58) w art. 69 w ust. 1 po wyrazach „staż pracy” dodaje się wyrazy „, a także osoby, które pozostają w dniu wejścia w życie ustawy na urlopie bezpłatnym udzielonym w służbie cywilnej lub służbie zagranicznej, i zajmują kierownicze stanowiska państwowe, określone w ustawie z dnia 31 lipca 1981 r. o wynagrodzeniu osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe”;

- 59) w art. 69 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Do osób, o których mowa w ust. 1, nie zalicza się osób oddelegowanych do wykonywania zadań poza jednostką organizacyjną, w której są zatrudnione, zajmujących stanowiska określone w art. 4.”;

- 60) dodaje się art. 71a w brzmieniu:

„Art. 71a. Osoby oddelegowane do wykonywania zadań poza jednostką organizacyjną, w której są zatrudnione, zajmujące w dniu wejścia w życie ustawy stanowiska określone w art. 4 pkt 8–11, pozostają na tych stanowiskach.”;

- 61) w art. 74 w ust. 2 po wyrazach „V kadencji” dodaje się wyrazy „i Senatu VI kadencji”.

MARSZAŁEK SENATU

Bogdan BORUSEWICZ

UZASADNIENIE

Senat, rozpatrując ustawę o państwowym zasobie kadrowym i wysokich stanowiskach państwowych, postanowił wprowadzić do jej tekstu 61 poprawek.

Poprawka nr 2 jest wynikiem przekonania Senatu, że niezbędne jest zapewnienie możliwości stosowania ustawy do innych, poza określonymi w ustawie, stanowisk nadzorowanych przez Prezesa Rady Ministrów lub podległych Prezesowi Rady Ministrów.

Poprawki nr 3, 59 i 60 mają na celu umożliwienie dalszego zajmowania wysokich stanowisk państwowych osobom oddelegowanym na podstawie odrębnych przepisów. Jednocześnie Senat przesądził, że osoby te nie będą należały do państwowego zasobu kadrowego.

Przy okazji prac legislacyjnych nad ustawą Senat zwrócił uwagę na konstytucyjne uprawnienia Prezydenta RP w zakresie mianowania osób na pełnomocnych przedstawicieli Rzeczypospolitej Polskiej w innych państwach i przy organizacjach międzynarodowych. Problem ten został podniesiony w kontekście nieograniczania uprawnień Prezydenta, w związku z regulacjami wprowadzonymi ustawą. Senat uznał, że osoby te zajmują kierownicze stanowiska państwowe w służbie zagranicznej i z tego powodu powinny znaleźć się w państwowym zasobie kadrowym. Poprawki nr 4, 9 i 42 wprowadzają przedstawione rozwiązania.

W toku prac legislacyjnych nad ustawą Senat wiele uwagi poświęcił katalogowi wymagań, jakie powinna spełniać osoba, która przystępuje do egzaminu do państwowego zasobu kadrowego. Izba postanowiła uzupełnić ten katalog o 2 dodatkowe przesłanki.

Pierwsza z nich dotyczy popełnionego umyślnie przestępstwa skarbowego (poprawka nr 5). Uzupełnienie to było konieczne ze względu na fakt, że w Kodeksie karnym skarbowym wyraźne jest formalne rozgraniczenie pojęcia „przestępstwa skarbowego” od pojęcia „przestępstwa”, podobnie zresztą jak pojęcia „wykroczenia skarbowego” od pojęcia „wykroczenia”.

Dруга przesłanka jest związana z pozbawieniem władzy rodzicielskiej, ale wyłącznie z powodu jej nadużywania lub rażącego zaniedbywania obowiązków względem dziecka (poprawka nr 6). Konsekwencją opisanych rozwiązań, decyzją Senatu, będzie obligatoryjne odwołanie z zajmowanego stanowiska (poprawki nr 5 i 9).

Zgodnie z poprawką nr 7 rozszerzony zostanie zakres danych, jakie będą zamieszczone w ewidencji osób należących do państwowego zasobu kadrowego. Poprawka nr 8 ma na celu umożliwienie korzystania z tej ewidencji osobom upoważnionym do powoływania na wysokie stanowiska państwowe.

Senat uznał za konieczne wprowadzenie weryfikacji spełniania warunków etycznych nie tylko w momencie przystąpienia do egzaminu do państwowego zasobu kadrowego, ale również w chwili powołania (poprawka nr 10).

Mając na względzie profesjonalny i bezstronny charakter zatrudnienia na wysokich stanowiskach państwowych, Senat uznał za konieczne wprowadzenie zakazu powstania stosunku podległości służbowej między osobami bliskimi (poprawka nr 12).

Poprawka nr 14 usuwa nierówność w traktowaniu członków korpusu służby cywilnej przebywających na urloпах bezpłatnych i powołanych w tym czasie na wysokie stanowiska państwowe, w zakresie uprawnień do odprawy pieniężnej.

W przekonaniu Senatu uzasadnione było uzupełnienie katalogu uprawnień Rady Służby Publicznej o wyrażanie opinii w sprawach etyki zawodowej pracowników służby publicznej oraz o dokonywanie oceny sposobu przeprowadzania postępowania kwalifikacyjnego dla pracowników służby cywilnej ubiegających się o mianowanie (poprawki nr 17 i 18).

Poprawka nr 19 proponuje odmienne, w porównaniu z przedłożeniem sejmowym, rozwiązania dotyczące Rady Służby Publicznej. W ocenie Senatu wskazane jest przesądzenie w drodze ustawy o liczebności Rady Służby Publicznej oraz zwiększenie liczby jej członków reprezentujących wszystkie kluby parlamentarne, w proporcji do liczby pozostałych członków Rady.

Senat dostrzegł, że wskazane jest dostosowanie przepisów zmieniających normy obowiązujące do brzmienia art. 4 ustawy, który obejmuje swoim zakresem szerszy krąg podmiotów aniżeli te, które zostały wskazane w uchwalonych przez Sejm przepisach zmieniających. W związku z faktem, że przepisy ustawy znajdują zastosowanie do osób zajmujących stanowiska kierowników państwowych jednostek organizacyjnych podległych lub nadzorowanych przez Prezesa Rady Ministrów lub ministrów i ich zastępców, konieczne są zmiany w ustawach, które regulują sposób powoływania i odwoływania osób na takich stanowiskach, a nie tylko w części tych ustaw. Poprawki nr 20, 28, 29, 31, 36, 41, 47 i 48 uzupełniają rozdział VI ustawy o przepisy zmieniające dodatkowo: ustawę z dnia 26 października 1982 roku o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi, ustawę z dnia 8 sierpnia 1996 roku o Radzie Ministrów, ustawę z dnia 20 grudnia 1996 roku o Polskim Instytucie Spraw Międzynarodowych, ustawę z dnia 25 czerwca 1999 roku o Polskiej Organizacji Turystycznej, ustawę z dnia 21 grudnia 2000 roku o dozorze technicznym, ustawę z dnia 27 lipca 2001 roku o Urzędzie Rejestracji Produk-

tów Leczniczych, Wyrobów Medycznych i Produktów Biobójczych, ustawę z dnia 30 sierpnia 2002 roku o systemie oceny zgodności oraz ustawę z dnia 12 września 2002 roku o normalizacji.

Poprawka nr 23 prawidłowo określa organ kompetentny w zakresie powoływania i odwoływania władz Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego, uwzględniając obowiązujący stan prawny w tym zakresie. Z kolei poprawka nr 25 prawidłowo określa organ kompetentny w zakresie powoływania i odwoływania Prezesa i Wiceprezesów Wyższego Urzędu Górniczego.

Poprawka nr 24 ma na celu zwiększenie z jednego do kilku liczby Wiceprezesów Agencji Nieruchomości Rolnych.

Poprawki nr 26, 32, 43 i 56 uzupełniają przepisy o wskazanie organu uprawnionego (Prezes Rady Ministrów) do odwołania określonych w tych przepisach Prezesów.

Poprawka nr 55 określa zasady powoływania i odwoływania Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia i jego zastępców, z uwzględnieniem ostatniej nowelizacji ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych.

Poprawka nr 58 ma na celu umożliwienie włączenia do państwowego zasobu kadrowego osób, które pozostają na urlopie bezpłatnym w służbie cywilnej i zajmują kierownicze stanowiska państwowe.

Szereg przepisów wzbudził zastrzeżenia Senatu z punktu widzenia zasad prawidłowej legislacji. Zastrzeżenia te dotyczą zamieszczenia w jednym zdaniu kilku norm prawnych, np. umocowania organu upoważnionego do powołania i do odwołania, określenia kręgu osób, spośród których będzie dokonywane powołanie oraz wskazania podmiotu występującego z wnioskiem. Taki zabieg legislacyjny spowodował, że przepisy te są nielogiczne i nieczytelne. Konsekwencją przedstawionych zastrzeżeń są poprawki nr 21, 22, 30, 33, 34, 35, 37, 38, 39, 40, 44, 45, 46, 49, 50, 51, 52, 53 i 57.

Pozostałe poprawki (nr 1, 13, 15, 16, 27, 54 i 61) mają charakter uściślający bądź redakcyjny i zmierzają do polepszenia jakości legislacyjnej i czytelności ustawy.

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 3 sierpnia 2006 r.

**w sprawie wniesienia do Sejmu projektu ustawy o zmianie ustawy
o wyborze Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej oraz niektórych innych ustaw**

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r., Senat wnosi do Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy o zmianie ustawy o wyborze Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej oraz niektórych innych ustaw.

Jednocześnie upoważnia senatora Dariusza Bachalskiego do reprezentowania Senatu w pracach nad projektem.

MARSZAŁEK SENATU

Bogdan BORUSEWICZ

p r o j e k t

Ustawa

z dnia

**o zmianie ustawy o wyborze Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej
oraz niektórych innych ustaw¹⁾**

Art. 1.

W ustawie z dnia 27 września 1990 r. o wyborze Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2000 r. Nr 47, poz. 544, z późn. zm.²⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 7 po ust. 2 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Głosowanie w wyborach jest przeprowadzane w ciągu dwóch dni.”;

2) w art. 16 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Obwodową komisję wyborczą, w składzie od 7 do 11 osób, powołuje najpóźniej w 21 dniu przed dniem wyborów wójt (burmistrz, prezydent miasta). Kandydatów do komisji zgłaszają spośród wyborców danej gminy pełnomocnicy komitetów wyborczych lub upoważnione przez nich osoby. Z urzędu w skład komisji wchodzi, jako jej członek, osoba wskazana przez wójta (burmistrza, prezydenta miasta) spośród pracowników samorządowych gminy lub gminnych jednostek organizacyjnych.”;

3) po art. 27a dodaje się art. 27b w brzmieniu:

„Art. 27b. Dla osób kończących 18 lat w drugim dniu głosowania sporządza się dodatkowy spis.”;

4) art. 49 otrzymuje brzmienie:

„Art. 49.

1)Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 27 września 1990 r. o wyborze Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, ustawę z dnia 16 lipca 1998 r. – Ordynacja wyborcza do rad gmin, rad powiatów i sejmików województw, ustawę z dnia 12 kwietnia 2001 r. – Ordynacja wyborcza do Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej i do Senatu Rzeczypospolitej Polskiej, ustawę z dnia 15 marca 2002 r. o ustroju miasta stołecznego Warszawy, ustawę z dnia 14 marca 2003 r. o referendum ogólnokrajowym i ustawę z dnia 23 stycznia 2004 r. – Ordynacja wyborcza do Parlamentu Europejskiego.

2)Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2002 r. Nr 113, poz. 984 i Nr 153, poz. 1271, z 2003 r. Nr 57, poz. 507 i Nr 130, poz. 1188 oraz z 2004 r. Nr 25, poz. 219.

1. Głosowanie odbywa się w lokalu obwodowej komisji wyborczej, w ciągu dwóch dni. Termin głosowania określa się na dzień wolny od pracy oraz dzień go poprzedzający.
 2. Głosowanie odbywa się każdego z dni, o których mowa w ust. 1, bez przerwy od godziny 8.00 do 22.00, a przerwa następuje od godziny 22.00 pierwszego dnia do godziny 8.00 drugiego dnia.
 3. Głosowanie w obwodach głosowania utworzonych na polskich statkach morskich oraz za granicą odbywa się w ciągu dwóch dni, każdego dnia od godziny 8.00 do 22.00 czasu miejscowego, z przerwą od godziny 22.00 pierwszego dnia do godziny 8.00 drugiego dnia. Jeżeli głosowanie miało być zakończone w dniu następnym po drugim dniu głosowania w kraju, głosowanie rozpoczyna się w dniu poprzedzającym pierwszy dzień głosowania w kraju.”;
- 5) art. 57 otrzymuje brzmienie:
- „Art. 57.
1. Od chwili rozpoczęcia głosowania do chwili ustalenia jego wyników, z zastrzeżeniem przerwy, o której mowa w art. 49 ust. 2 i 3, w lokalu wyborczym powinny być równocześnie obecne co najmniej 3 osoby wchodzące w skład obwodowej komisji wyborczej, przy czym jedną z nich powinien być przewodniczący komisji lub jego zastępca.
 2. W każdym z dni głosowania w lokalu wyborczym podczas wszystkich czynności obwodowej komisji wyborczej mają prawo być obecni, na podstawie upoważnienia wydanego zgodnie z przepisami ustawy, mężowie zaufania.”;
- 6) po art. 58 dodaje się art. 58a w brzmieniu:
- „Art. 58a.
1. Obwodowa komisja wyborcza po zakończeniu głosowania w pierwszym dniu:
 - 1) zapieczętowuje otwór urny;
 - 2) ustala protokolarnie:
 - a) liczbę niewykorzystanych kart do głosowania,
 - b) liczbę osób uprawnionych do głosowania, czyli liczbę osób ujętych w spisie osób uprawnionych do udziału w wyborach,
 - c) liczbę kart wydanych – na podstawie podpisów osób w spisie osób uprawnionych do udziału w wyborach.
 2. Po wykonaniu czynności, o których mowa w ust. 1, obwodowa komisja wyborcza umieszcza w opieczetowanych pakietach odrębnie karty niewykorzystane i spis osób uprawnionych do udziału w wyborach, które wraz z urną pozostają w lokalu komisji.
 3. Po zakończeniu głosowania w pierwszym dniu przeprowadzania wyborów i wykonaniu czynności, o których mowa w ust. 1 i 2, przewodniczący komisji zamyka lokal komisji i opieczetowuje wejście do lokalu pieczęcią komisji. Wójt (burmistrz, prezydent miasta) zapewnia ochronę lokalu komisji w czasie przerwy w głosowaniu.
 4. Dane, o których mowa w ust. 1 pkt 2, obwodowa komisja wyborcza podaje niezwłocznie do wiadomości publicznej, po wykonaniu czynności, o których mowa w ust. 3, przez wywieszenie protokołu, w miejscu łatwo dostępnym dla zainteresowanych, w budynku, w którym mieści się siedziba komisji; przepis art. 63 ust. 3 stosuje się odpowiednio. Wzór protokołu ustala, w drodze uchwały, Państwowa Komisja Wyborcza.
 5. Przed rozpoczęciem głosowania w drugim dniu obwodowa komisja wyborcza stwierdza protokolarnie, czy pieczęcie na wejściu do lokalu komisji, a także na pakietach z kartami do głosowania oraz ze spisem osób uprawnionych do głosowania są nienaruszone.
 6. Minister właściwy do spraw administracji publicznej, po porozumieniu z Państwową Komisją Wyborczą, określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe wymagania w zakresie ochrony lokalu komisji w czasie przerwy w głosowaniu, w tym również zasady udzielania przez Policję pomocy wójtom (burmistrzom, prezydentom miast) w celu prawidłowej ochrony tych lokali.
 7. Szczegółowy sposób wykonywania przez obwodową komisję wyborczą czynności, o których mowa w ust. 1–5, określa, w drodze uchwały, Państwowa Komisja Wyborcza, zapewniając poszanowanie zasad przeprowadzania wyborów oraz ochronę urny, pakietów i dokumentów związanych z wyborami.
 8. Przepisy ust. 1–7 stosuje się do obwodów głosowania utworzonych na polskim statku morskim i za granicą, z tym że:
 - 1) obowiązek zapewnienia ochrony lokalu komisji, o którym mowa w ust. 3, spoczywa odpowiednio na kapitanie statku i konsulu;
 - 2) minister właściwy do spraw gospodarki morskiej, po porozumieniu z Państwową Komisją Wyborczą, określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe wymagania oraz obowiązki kapitana polskiego statku morskiego w zakresie ochrony lokalu komisji w czasie przerwy w głosowaniu;

- 3) minister właściwy do spraw zagranicznych, po porozumieniu z Państwową Komisją Wyborczą, określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe wymagania oraz obowiązki konsula w zakresie ochrony lokalu komisji w czasie przerwy w głosowaniu.”;
- 7) w art. 59 ust. 1 otrzymuje brzmienie:
„1. Głosowania, z zastrzeżeniem art. 49 ust. 2 i 3, przerywać nie wolno. Gdyby wskutek nadzwyczajnych wydarzeń głosowanie było przejściowo uniemożliwione, obwodowa komisja wyborcza może zarządzić jego przerwanie, przedłużenie albo odroczenie do dnia następnego. Uchwała w tej sprawie powinna być natychmiast podana do publicznej wiadomości, przekazana okręgowej komisji wyborczej, wójtowi (burmistrzowi, prezydentowi miasta) oraz przesłana Państwowej Komisji Wyborczej za pośrednictwem okręgowej komisji.”;
- 8) w art. 76b ust. 2 otrzymuje brzmienie:
„2. Kampanii wyborczej nie można prowadzić na 24 godziny przed dniem głosowania i w dniach głosowania aż do jego zakończenia.”;
- 9) w art. 76c dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:
„2. Zakaz, o którym mowa w ust. 1, nie dotyczy podawania do wiadomości publicznej danych obwodowych komisji wyborczych, o których mowa w art. 58a ust. 4.”.

Art. 2.

W ustawie z dnia 16 lipca 1998 r. – Ordynacja wyborcza do rad gmin, rad powiatów i sejmików województw (Dz. U. z 2003 r. Nr 159, poz. 1547, z późn. zm.³⁾) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 18 ust. 2 otrzymuje brzmienie:
„2. W skład komisji wchodzi od 7 do 11 osób, z zastrzeżeniem ust. 2a i 2b, w tym z urzędu, jako członek, osoba wskazana przez wójta (burmistrza, prezydenta miasta) spośród pracowników samorządowych gminy lub gminnych jednostek organizacyjnych.”;
- 2) w art. 25 po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:
„1a. Głosowanie w wyborach przeprowadza się w ciągu dwóch dni.”;
- 3) po art. 34 dodaje się art. 34a w brzmieniu:
„Art. 34a. Dla osób kończących 18 lat w drugim dniu głosowania sporządza się dodatkowy spis.”;
- 4) art. 38 otrzymuje brzmienie:
„Art. 38. Spis wyborców przekazuje się w przeddzień głosowania przewodniczącemu obwodowej komisji wyborczej.”;
- 5) w art. 40:
a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:
„1. Głosowanie odbywa się w lokalu obwodowej komisji wyborczej, zwanym dalej „lokałem wyborczym”, w ciągu dwóch dni. Termin głosowania określa się na dzień wolny od pracy oraz dzień go poprzedzający.”,
b) dodaje się ust. 1a w brzmieniu:
„1a. Głosowanie odbywa się każdego z dni, o których mowa w ust. 1, bez przerwy od godziny 8.00 do 22.00, a przerwa następuje od godziny 22.00 pierwszego dnia do godziny 8.00 drugiego dnia.”,
c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:
„3. O godzinie 22.00 przewodniczący komisji zarządza zakończenie głosowania. Od tej chwili mogą głosować tylko wyborcy, którzy przybyli do lokalu wyborczego przed godziną 22.00.”;
- 6) art. 43 otrzymuje brzmienie:
„Art. 43.
1. Od chwili rozpoczęcia głosowania, aż do jego zakończenia, z zastrzeżeniem przerwy, o której mowa w art. 40 ust. 1a, w lokalu wyborczym powinno być obecnych co najmniej 3 członków obwodowej komisji wyborczej, w tym przewodniczący komisji lub jego zastępca.
2. W każdym z dni głosowania w lokalu wyborczym podczas wszystkich czynności obwodowej komisji wyborczej mogą przebywać mężowie zaufania wyznaczeni przez pełnomocników komitetów wyborczych w trybie określonym niniejszą ustawą.”;
- 7) po art. 45 dodaje się art. 45a w brzmieniu:
„Art. 45a.
1. Obwodowa komisja wyborcza po zakończeniu głosowania w pierwszym dniu:
1) zabezpiecza otwór urny;
2) ustala protokolarnie:

3)Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 25, poz. 219, Nr 102, poz. 1055 i Nr 167, poz. 1760, z 2005 r. Nr 175, poz. 1457 oraz z 2006 r. Nr 17, poz. 128 i Nr 34, poz. 242.

- a) liczbę niewykorzystanych kart do głosowania,
 - b) liczbę osób uprawnionych do głosowania, czyli liczbę osób ujętych w spisie osób uprawnionych do udziału w wyborach,
 - c) liczbę kart wydanych – na podstawie podpisów osób w spisie osób uprawnionych do udziału w wyborach.
2. Po wykonaniu czynności, o których mowa w ust. 1, obwodowa komisja wyborcza umieszcza w opieczetowanych pakietach odrębnie karty niewykorzystane i spis osób uprawnionych do udziału w wyborach, które wraz z urną pozostają w lokalu komisji.
 3. Po zakończeniu głosowania w pierwszym dniu przeprowadzania wyborów i wykonaniu czynności, o których mowa w ust. 1 i 2, przewodniczący komisji zamyka lokal komisji i opieczętuje wejście do lokalu pieczęcią komisji. Wójt (burmistrz, prezydent miasta) zapewnia ochronę lokalu komisji w czasie przerwy w głosowaniu.
 4. Dane, o których mowa w ust. 1 pkt. 2, obwodowa komisja wyborcza podaje niezwłocznie do wiadomości publicznej, po wykonaniu czynności, o których mowa w ust. 3, przez wywieszenie protokołu, w miejscu łatwo dostępnym dla zainteresowanych, w budynku, w którym mieści się siedziba komisji; przepis art. 54 ust. 4 stosuje się odpowiednio. Wzór protokołu ustala, w drodze uchwały, Państwowa Komisja Wyborcza.
 5. Przed rozpoczęciem głosowania w drugim dniu obwodowa komisja wyborcza stwierdza protokolarnie, czy pieczęcie na wejściu do lokalu komisji, a także na pakietach z kartami do głosowania oraz ze spisem osób uprawnionych do głosowania są nienaruszone.
 6. Minister właściwy do spraw administracji publicznej, po porozumieniu z Państwową Komisją Wyborczą, określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe wymagania w zakresie ochrony lokalu komisji w czasie przerwy w głosowaniu, w tym również zasady udzielania przez Policję pomocy wójtom (burmistrzom, prezydentom miast) w celu prawidłowej ochrony tych lokali.
 7. Szczegółowy sposób wykonywania przez komisję obwodową czynności, o których mowa w ust. 1–5, określa, w drodze uchwały, Państwowa Komisja Wyborcza, zapewniając poszanowanie zasad przeprowadzania wyborów oraz ochronę urny, pakietów i dokumentów związanych z wyborami.”;
- 8) w art. 47 ust. 1 otrzymuje brzmienie:
„1. Głosowania, z zastrzeżeniem art. 40 ust. 1a, nie wolno przerywać. Gdyby wskutek nadzwyczajnych wydarzeń głosowanie było przejściowo uniemożliwione, obwodowa komisja wyborcza może zarządzić jego przerwanie, przedłużenie albo odroczenie do dnia następnego. Uchwała w tej sprawie powinna być natychmiast podana do publicznej wiadomości, i przesłana terytorialnej komisji wyborczej, wójtowi (burmistrzowi, prezydentowi miasta) oraz komisarzowi wyborczemu.”;
- 9) w art. 64f w ust. 8, w art. 83e w ust. 3 w pkt 1 i 2, w art. 83g, w art. 84 w ust. 8, w art. 87, w art. 88 w ust. 1, w art. 90 w ust. 1 i 2, w art. 98 w ust. 2 w pkt 1 i 2, w art. 100 w ust. 1 w pkt 1 i 2, w art. 117 w ust. 1, w art. 118 w ust. 1, w art. 122 w ust. 1, w art. 123 w ust. 1, w art. 140 w ust. 1, w art. 165 w ust. 1, w art. 192 w ust. 1 i w art. 194 w ust. 1 wyraz „20.000” zastępuje się wyrazem „40.000”;
- 10) w art. 65 ust. 1 otrzymuje brzmienie:
„1. Kampania wyborcza rozpoczyna się z dniem ogłoszenia rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów o zarządzeniu wyborów i ulega zakończeniu na 24 godziny przed dniem głosowania.”;
- 11) w art. 69 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:
„2. Zakaz, o którym mowa w ust. 1, nie dotyczy podawania do wiadomości publicznej danych obwodowych komisji wyborczych, o których mowa w art. 45a ust. 4.”.

Art. 3.

W ustawie z dnia 12 kwietnia 2001 r. – Ordynacja wyborcza do Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej i do Senatu Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. Nr 46, poz. 499 z późn. zm.⁴⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 3 otrzymuje brzmienie:

„Art. 3. Wybory do Sejmu i Senatu odbywają się łącznie. Wybory wyznacza się na dzień wolny od pracy. Głosowanie w wyborach przeprowadza się w ciągu dwóch dni.”;

2) w art. 17:

a) ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Jeden egzemplarz spisu wyborców przekazuje się w przeddzień głosowania przewodniczącemu właściwej obwodowej komisji wyborczej.”,

⁴⁾Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2001 r. Nr 74, poz. 786 i Nr 154, poz. 1802, z 2002 r. Nr 14, poz. 128, Nr 113, poz. 984, Nr 127, poz. 1089 i Nr 153, poz. 1271, z 2003 r. Nr 57, poz. 507, Nr 130, poz. 1188, z 2004 r. Nr 25, poz. 219 oraz z 2005 r. Nr 140, poz. 1173.

- b) po ust. 7 dodaje się ust. 8 w brzmieniu:
„8. Dla osób kończących 18 lat w drugim dniu głosowania sporządza się dodatkowy spis.”;
- 3) w art. 59:
- a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:
„1. Głosowanie odbywa się w lokalu obwodowej komisji wyborczej, zwanym dalej „lokałem wyborczym”, w ciągu dwóch dni. Termin głosowania określa się na dzień wolny od pracy oraz dzień go poprzedzający.”;
- b) dodaje się ust. 1a w brzmieniu:
„1a. Głosowanie odbywa się każdego z dni, o których mowa w ust. 1, bez przerwy od godziny 8.00 do 22.00, a przerwa następuje od godziny 22.00 pierwszego dnia do godziny 8.00 drugiego dnia.”;
- c) ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:
„2. Głosowanie w obwodach głosowania utworzonych na polskich statkach morskich oraz za granicą odbywa się w ciągu dwóch dni, każdego dnia od godziny 8.00 do 22.00 czasu miejscowego, z przerwą od godziny 22.00 pierwszego dnia do godziny 8.00 drugiego dnia. Jeżeli głosowanie miałyby być zakończone w dniu następnym po drugim dniu głosowania w kraju, głosowanie rozpoczyna się w dniu poprzedzającym pierwszy dzień głosowania w kraju.
3. Głosowanie w obwodach głosowania utworzonych w szpitalach i zakładach pomocy społecznej może się rozpocząć później niż o godzinie określonej w ust. 1a. W wypadku oddania głosu przez wszystkich wyborców głosowanie może zakończyć się wcześniej niż o godzinie określonej w ust. 1a. Skrócenie czasu głosowania zarządza obwodowa komisja wyborcza, po porozumieniu z kierownikiem szpitala lub zakładu pomocy społecznej, powiadamiając o tym wyborców, wójta lub burmistrza (prezydenta miasta) oraz właściwą okręgową komisję wyborczą.”;
- 4) w art. 61 ust. 3 i 4 otrzymują brzmienie:
„3. Od chwili rozpoczęcia głosowania aż do jego zakończenia z zastrzeżeniem przerwy, o której mowa w art. 59 ust. 1a i 2, w lokalu wyborczym muszą być równocześnie obecne co najmniej 3 osoby wchodzące w skład obwodowej komisji wyborczej, przy czym jedną z nich powinien być przewodniczący komisji lub jego zastępca.
4. W każdym z dni głosowania w lokalu wyborczym podczas wszystkich czynności obwodowej komisji wyborczej mają prawo być obecni, na podstawie zaświadczenia wydanego zgodnie z przepisami ustawy, mężowie zaufania.”;
- 5) po art. 63 dodaje się art. 63a w brzmieniu:
„Art. 63a.
1. Obwodowa komisja wyborcza po zakończeniu głosowania w pierwszym dniu:
1) zapieczętowuje otwór urny;
2) ustala protokolarnie:
a) liczbę niewykorzystanych kart do głosowania,
b) liczbę osób uprawnionych do głosowania, czyli liczbę osób ujętych w spisie osób uprawnionych do udziału w wyborach,
c) liczbę kart wydanych – na podstawie podpisów osób w spisie osób uprawnionych do udziału w wyborach.
2. Po wykonaniu czynności, o których mowa w ust. 1, obwodowa komisja wyborcza umieszcza w opieczetowanych pakietach odrębnie karty niewykorzystane i spis osób uprawnionych do udziału w wyborach, które wraz z urną pozostają w lokalu komisji.
3. Po zakończeniu głosowania w pierwszym dniu przeprowadzania wyborów i wykonaniu czynności, o których mowa w ust. 1 i 2, przewodniczący komisji zamyka lokal komisji i opieczetowuje wejście do lokalu pieczęcią komisji. Wójt lub burmistrz (prezydent miasta) zapewnia ochronę lokalu komisji w czasie przerwy w głosowaniu.
4. Dane, o których mowa w ust. 1 pkt. 2, obwodowa komisja wyborcza podaje niezwłocznie do wiadomości publicznej, po wykonaniu czynności, o których mowa w ust. 3, przez wywieszenie protokołu, w miejscu łatwo dostępnym dla zainteresowanych, w budynku, w którym mieści się siedziba komisji; przepis art. 73 ust. 5 stosuje się odpowiednio. Wzór protokołu ustala, w drodze uchwały, Państwowa Komisja Wyborcza.
5. Przed rozpoczęciem głosowania w drugim dniu obwodowa komisja wyborcza stwierdza protokolarnie, czy pieczęcie na wejściu do lokalu komisji, a także na pakietach z kartami do głosowania oraz ze spisem osób uprawnionych do głosowania są nienaruszone.
6. Minister właściwy do spraw administracji publicznej, po porozumieniu z Państwową Komisją Wyborczą, określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe wymagania w zakresie ochrony lokalu komisji w czasie przerwy w głosowaniu, w tym również zasady udzielania przez Policję pomocy wójtom, burmistrzom (prezydentom miast) w celu prawidłowej ochrony tych lokali.

7. Szczegółowy sposób wykonywania przez obwodową komisję wyborczą czynności, o których mowa w ust. 1–5, określa, w drodze uchwały, Państwowa Komisja Wyborcza, zapewniając poszanowanie zasad przeprowadzania wyborów oraz ochronę urny, pakietów i dokumentów związanych z wyborami.
8. Przepisy ust. 1–7 stosuje się do obwodów głosowania utworzonych na polskim statku morskim i za granicą, z tym że:
 - 1) obowiązek zapewnienia ochrony lokalu komisji, o którym mowa w ust. 3, spoczywa odpowiednio na kapitanie statku i konsulu;
 - 2) minister właściwy do spraw gospodarki morskiej, po porozumieniu z Państwową Komisją Wyborczą, określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe wymagania oraz obowiązki kapitana polskiego statku morskiego w zakresie ochrony lokalu komisji w czasie przerwy w głosowaniu;
 - 3) minister właściwy do spraw zagranicznych, po porozumieniu z Państwową Komisją Wyborczą, określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe wymagania oraz obowiązki konsula w zakresie ochrony lokalu komisji w czasie przerwy w głosowaniu.”;
- 6) w art. 64 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Głosowania, z zastrzeżeniem art. 59 ust. 1a i 2, nie wolno przerywać. Gdyby wskutek nadzwyczajnych wydarzeń głosowanie było przejściowo uniemożliwione, obwodowa komisja wyborcza może zarządzić jego przerwanie, przedłużenie albo odroczenie do dnia następnego. Uchwała w tej sprawie powinna być natychmiast podana do wiadomości publicznej, przekazana okręgowej komisji wyborczej, wójtowi lub burmistrzowi (prezydentowi miasta) oraz przesłana Państwowej Komisji Wyborczej za pośrednictwem okręgowej komisji.”;
- 7) w art. 67:
 - a) w ust. 2 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) osobę skreśloną ze spisu dla danego obwodu głosowania w związku z umieszczeniem w spisie wyborców w szpitalu lub zakładzie pomocy społecznej, o którym mowa w art. 20 ust. 1, jeżeli udokumentuje, iż opuściła szpital lub zakład pomocy społecznej w przeddzień głosowania.”,
 - b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio w wypadku przybycia wyborcy do szpitala lub zakładu pomocy społecznej w przeddzień głosowania.”; „;
- 8) w art. 85 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Kampania wyborcza rozpoczyna się z dniem ogłoszenia postanowienia Prezydenta Rzeczypospolitej o zarządzeniu wyborów i ulega zakończeniu na 24 godziny przed dniem głosowania.”;
- 9) w art. 86 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. Zakaz, o którym mowa w ust. 1, nie dotyczy podawania do wiadomości publicznej danych obwodowych komisji wyborczych, o których mowa w art. 63a ust. 4.”.

Art. 4.

W ustawie z dnia 15 marca 2002 r. o ustroju miasta stołecznego Warszawy (Dz. U. z 2002 r. Nr 41, poz. 361 i Nr 127, poz. 1087) w art. 7 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

- „2. Do wyborów do rady dzielnicy stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 16 lipca 1998 r. – Ordynacja wyborcza do rad gmin, rad powiatów i sejmików województw (Dz. U. z 2003 r. Nr 159, poz. 1547 z późn. zm.⁵⁾) dotyczące wyboru radnych do rady gminy liczącej więcej niż 40.000 mieszkańców, z tym że komitetom wyborczym zgłaszającym kandydatów do rady dzielnicy nie przysługuje prawo do bezpłatnego rozpowszechniania audycji wyborczych w publicznym radiu i publicznej telewizji z tytułu tego zgłoszenia.”.

Art. 5.

W ustawie z dnia 14 marca 2003 r. o referendum ogólnokrajowym (Dz. U. Nr 57, poz. 507 i Nr 85, poz. 782) w art. 5 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

- „4. Jeżeli głosowanie w referendum przeprowadza się w ciągu dwóch dni, głosowanie odbywa się każdego z tych dni bez przerwy od godziny 8.00 do 22.00, a przerwa następuje od godziny 22.00 pierwszego dnia do godziny 8.00 drugiego dnia.”.

⁵⁾Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 25, poz. 219, Nr 102, poz. 1055 i Nr 167, poz. 1760, z 2005 r. Nr 175, poz. 1457 oraz z 2006 r. Nr 17, poz. 128 i Nr 34, poz. 242.

Art. 6.

W ustawie z dnia 23 stycznia 2004 r. – Ordynacja wyborcza do Parlamentu Europejskiego (Dz. U. Nr 25, poz. 219) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 10 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:
„3. Głosowanie w wyborach przeprowadza się w ciągu dwóch dni.”;
- 2) w art. 33:
 - a) ust. 6 otrzymuje brzmienie:
„6. Jeden egzemplarz spisu wyborców przekazuje się w przeddzień głosowania przewodniczącemu właściwej obwodowej komisji wyborczej.”,
 - b) po ust. 6 dodaje się ust. 7 w brzmieniu:
„7. Dla osób kończących 18 lat w drugim dniu głosowania sporządza się dodatkowy spis.”;
- 3) w art. 73 ust. 1 otrzymuje brzmienie:
„1. Kampania wyborcza rozpoczyna się z dniem ogłoszenia postanowienia Prezydenta Rzeczypospolitej o zarządzeniu wyborów i ulega zakończeniu na 24 godziny przed dniem głosowania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.”;
- 4) w art. 77 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:
„2. Zakaz, o którym mowa w ust. 1, nie dotyczy podawania do wiadomości publicznej danych obwodowych komisji wyborczych, o których mowa w art. 63a ust. 4 Ordynacji wyborczej do Sejmu i do Senatu.”.
- 5) w art. 106:
 - a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:
„1. Głosowanie odbywa się w lokalu obwodowej komisji wyborczej, zwanym dalej”lokałem wyborczym”, w ciągu dwóch dni. Termin głosowania określa się na dzień wolny od pracy oraz dzień go poprzedzający.”,
 - b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:
„1a. Głosowanie odbywa się każdego z dni, o których mowa w ust. 1, bez przerwy od godziny 8.00 do 22.00, a przerwa następuje od godziny 22.00 pierwszego dnia do godziny 8.00 drugiego dnia.”,
 - c) ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:
 - „2. Głosowanie w obwodach głosowania utworzonych w szpitalach, zakładach pomocy społecznej, zakładach karnych lub aresztach śledczych może zakończyć się wcześniej niż o godzinie określonej w ust. 1a. Skrócenie czasu głosowania zarządza obwodowa komisja wyborcza, po porozumieniu z kierownikiem szpitala, zakładu pomocy społecznej, zakładu karnego lub aresztu śledczego, powiadamiając o tym wyborców, wójta lub burmistrza (prezydenta miasta) oraz właściwą okręgową komisję wyborczą.
 3. Głosowanie w obwodach głosowania utworzonych na polskich statkach morskich oraz za granicą odbywa się w ciągu dwóch dni, każdego dnia od godziny 8.00 do 22.00 czasu miejscowego, z przerwą od godziny 22.00 pierwszego dnia do godziny 8.00 drugiego dnia. Jeżeli głosowanie miałyby być zakończone w dniu następnym po drugim dniu głosowania w kraju, głosowanie rozpoczyna się w dniu poprzedzającym pierwszy dzień głosowania w kraju.”;
- 6) w art. 108:
 - a) w ust. 2 pkt 3 otrzymuje brzmienie:
„3) wyborcę skreślonego ze spisu dla danego obwodu głosowania w związku z umieszczeniem w spisie wyborców w szpitalu lub zakładzie pomocy społecznej, jeżeli udokumentuje, że opuścił szpital lub zakład pomocy społecznej w przeddzień głosowania;”,
 - b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:
„3. Przepis ust. 2 stosuje się również w przypadku przybycia wyborcy do szpitala lub zakładu pomocy społecznej w przeddzień głosowania.”.

Art. 7.

Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

Jednym z większych problemów polskiej demokracji, na który zwracają uwagę zarówno socjologowie, jak i przedstawiciele Państwowej Komisji Wyborczej, jest systematycznie spadająca frekwencja w wyborach. O potrzebie zmiany tej tendencji mówią przedstawiciele partii politycznych, organizacji pozarządowych itp. Z analizy przyczyn absencji wyborczej wynika, że często jest nią niedogodny czas głosowania – społeczeństwo staje się coraz bardziej mobilne, niedziela jest dniem szczególnie sprzyjającym wyjazdom poza miejsce zamieszkania. Ponadto dla wielu wyborców jest to dzień pracy. Dlatego Senat proponuje rozwiązania zmierzające do podniesienia frekwencji wyborczej i umożliwienia pełniejszej realizacji zagwarantowanego Konstytucją czynnego prawa wyborczego. Proponowane zmiany w ordynacjach wyborczych polegają na wydłużeniu głosowania w każdym wyborach do dwóch dni oraz zmianie jego godzin. Kolejnym proponowanym rozwiązaniem jest rozciągnięcie zasady wyborów większościowych, obowiązującej w wyborach do rad gmin liczących do 20.000 mieszkańców, na gminy, w których liczba mieszkańców wynosi od 20.000 do 40.000 mieszkańców.

Zgodnie z obowiązującymi ustawami wyborczymi głosowanie w wyborach przeprowadzane jest jednego dnia, w godzinach od 6.00 do 20.00, z wyjątkiem wyborów do Parlamentu Europejskiego (od 8.00 do 22.00). Głosowanie w referendum ogólnokrajowym odbywa się w ciągu jednego albo dwóch dni, w godzinach od 6.00 do 22.00. Senat proponuje wprowadzenie zasady dwudniowego głosowania w wyborach parlamentarnych, prezydenckich, samorządowych i do Parlamentu Europejskiego, w godzinach od 8.00 do 22.00. Wydłużenie głosowania pozytywnie wpływa na frekwencję wyborczą, czego dowodem było dwudniowe referendum akcesyjne. Proponowane przesunięcie godzin głosowania na godziny większej aktywności społeczeństwa w dzień wolny od pracy i dzień poprzedzający również wydaje się elementem sprzyjającym podjęciu decyzji o udziale w wyborach.

Zwiększeniu frekwencji wyborczej w wyborach samorządowych ma także m. in. służyć wprowadzenie wyborów większościowych do rad gmin w gminach liczących od 20.000 do 40.000 mieszkańców. Jest oczywiste, że samorząd w niewielkich gminach i w dużych aglomeracjach pełni zupełnie inne funkcje społeczne. Ten różnorodny charakter bardzo wyraźnie ujawnia się w statystyce dotyczącej frekwencji wyborczej. W gminach do 40.000 mieszkańców sięga ona 50%, podczas gdy w gminach większych nie przekracza 35%. Wskazuje to bardzo wyraźnie na dużo większe zainteresowanie małych gmin życiem samorządowym. O ile wybory w dużych gminach powinny pozostać wyborami proporcjonalnymi, w których poszczególne komitety wyborcze przedstawiają swoje programy i opcje polityczne, to dla małych gmin, dużo bardziej zintegrowanych, zasadniczą rolę odgrywa autorytet, uczciwość czy postawa kandydata. Powinno to być uszanowane w ordynacji wyborczej.

Wejście w życie ustawy pociągnie za sobą obciążenie budżetu państwa związane z dodatkowym dniem głosowania. Biorąc pod uwagę wzrost kosztów referendum akcesyjnego spowodowany wydłużeniem głosowania do dwóch dni, należy szacować, iż skutkiem wprowadzenia proponowanego rozwiązania będzie około 30% wzrost kosztu wyborów.

Projekt jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Projekt, w zakresie dwudniowego głosowania i zmiany jego godzin, został opracowany we współpracy z Instytutem Spraw Publicznych, w oparciu o przeprowadzone przez Instytut konsultacje społeczne w zakresie przedmiotu nowelizacji oraz wyniki badań prowadzonych przez pracownię badań społecznych dotyczące przyczyn absencji wyborczej. W posiedzeniach komisji senackich brali udział przedstawiciele Instytutu Spraw Publicznych, Krajowego Biura Wyborczego oraz Urzędu Komitetu Integracji Europejskiej.

**URZĄD
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ STANU
Ewa Ośniecka - Tamecka**

Min.EOT/1750/2006/DP/md

Warszawa, 27.07. 2006

**Pan
Janusz Gałkowski
Przewodniczący
Komisji Ustawodawczej
Senat RP**

Opinia o zgodności z prawem Unii Europejskiej projektu ustawy o zmianie ustawy o wyborze Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej oraz niektórych innych ustaw (druk nr 133 S), wyrażona na podstawie art. 2, ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Komitecie Integracji Europejskiej (Dz. U. Nr 106, poz. 494) w związku z art. 60 ust. 3 pkt. 1 i ust. 5 Regulaminu Senatu przez Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej, Ewę Ośniecką - Tamecką, działającą z upoważnienia Przewodniczącego Komitetu Integracji Europejskiej

Szanowny Panie Przewodniczący!

W związku z przedłożonym przy piśmie z dnia 18 lipca 2006 r. (nr BPS/KU-034/49/06) projektem ustawy o zmianie ustawy o wyborze Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej oraz niektórych innych ustaw (druk nr 133 S), pozwalam sobie wyrazić następującą opinię:

I. Przedłożony projekt ma na celu zmianę następujących ustaw:

- ustawy z dnia 27 września 1990 r. o wyborze Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2000 r. Nr 47, poz. 544 *tekst jednolity*, z późn. zm.),
- ustawy z dnia 12 kwietnia 2001 r. – Ordynacja wyborcza do Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej i do Senatu Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2001 r. Nr 46, poz. 499, z późn. zm.),

- ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o referendum ogólnokrajowym (Dz. U. z 2003 r. Nr 57, poz. 507, z późn. zm.),

- ustawy z dnia 16 lipca 1998 r. – Ordynacja wyborcza do rad gmin, rad powiatów i sejmików województw (Dz. U. z 1998 r. Nr 95, poz. 602 z późn. zm), oraz

- ustawy z dnia 23 stycznia 2004 r.- Ordynacja wyborcza do Parlamentu Europejskiego (Dz.U. Nr 25, poz. 219).

II. Planowane zmiany zakładają, między innymi, wprowadzenie do ww. ustaw instytucji pełnomocnictwa celem umożliwienia udziału w wyborach tym osobom, których udział w wyborach na normalnych zasadach jest utrudniony.

III. Przedmiot projektowanej regulacji nie jest, co do zasady, objęty zakresem prawa Unii Europejskiej, nie wykonuje też aktów prawa wspólnotowego. Niemniej jednak, należy mieć na względzie brzmienie przepisu art. 19 ust. 2 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską (TWE), który wprowadza prawo związane z posiadaniem obywatelstwa Unii Europejskiej do głosowania i kandydowania w wyborach do Parlamentu Europejskiego w stosunku do obywateli Unii, mających miejsce zamieszkania w jednym z państw członkowskich. Szczegółowe warunki i zakres wykonywania tego prawa określa Dyrektywa Rady 93/109/WE z dnia 6 grudnia 1993 r. *ustanawiająca szczegółowe warunki wykonywania prawa głosowania i kandydowania w wyborach do Parlamentu Europejskiego przez obywateli Unii, mających miejsce zamieszkania w państwie członkowskim, którego nie są obywatelami* (Dz. Urz. WE L 329, 20.12.1993, s. 34, z późn. zm). Zarówno z brzmienia art. 19 ust. 2 TWE , jak i przepisów ww. dyrektywy wynika, że intencją art. 19 ust. 2 TWE jest zapewnienie wszystkim obywatelom Unii, bez względu na to, czy są obywatelami państwa członkowskiego, na obszarze którego zamieszkują, możliwości korzystania w tym państwie z prawa do głosowania i kandydowania w wyborach do Parlamentu Europejskiego na równych zasadach.

IV. Brzmienie projektowanego art. 6 pkt 8, odnoszącego się do art. 109 ustawy – Ordynacja wyborcza do Parlamentu Europejskiego, w pełni uwzględnia konieczność zagwarantowania opisanych w punkcie III praw wyborczych. Zgodnie z projektowanym art. 6 pkt 8 w celu sporządzenia aktu pełnomocnictwa do głosowania w wyborach do Parlamentu Europejskiego konieczne jest przedstawienie wniosku zawierającego m.in. numer ewidencyjny PESEL. W przypadku obywateli innych państw członkowskich UE, zamieszkujących na terenie RP, którzy

nie posiadają numeru ewidencyjnego PESEL, możliwe jest podanie numeru paszportu lub innego dokumentu stwierdzającego tożsamość. Zaproponowane rozwiązanie zapewni równe traktowanie wszystkich obywateli Unii Europejskiej głosujących w Polsce w wyborach do Parlamentu Europejskiego.

W konkluzji pragnę stwierdzić, iż projekt ustawy o zmianie ustawy o wyborze Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej oraz niektórych innych ustaw w części dokonującej zmian w ustawie z dnia 23 stycznia 2004 r.- Ordynacja wyborcza do Parlamentu Europejskiego (Dz.U. Nr 25, poz. 219) jest zgodny z prawem Unii Europejskiej. W pozostałym zakresie projektowana regulacja nie jest objęta zakresem prawa Unii Europejskiej.

Z poważaniem,

**U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

z dnia 3 sierpnia 2006 r.

w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Prawo energetyczne

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 21 lipca 2006 r. ustawy o zmianie ustawy – Prawo energetyczne, przyjmuje tę ustawę bez poprawek.

MARSZAŁEK SENATU

Bogdan BORUSEWICZ

**U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

z dnia 3 sierpnia 2006 r.

**w sprawie ustawy o zmianie ustawy o ogłaszaniu aktów normatywnych
i niektórych innych aktów prawnych oraz ustawy o podpisie elektronicznym**

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 21 lipca 2006 r. ustawy o zmianie ustawy o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych oraz ustawy o podpisie elektronicznym, przyjmuje tę ustawę bez poprawek.

MARSZAŁEK SENATU

Bogdan BORUSEWICZ

**U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

z dnia 3 sierpnia 2006 r.

w sprawie ustawy o zmianie ustawy o Policji oraz niektórych innych ustaw

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 21 lipca 2006 r. ustawy o zmianie ustawy o Policji oraz niektórych innych ustaw, przyjmuje tę ustawę bez poprawek.

MARSZAŁEK SENATU

Bogdan BORUSEWICZ

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 3 sierpnia 2006 r.

w sprawie ustawy o zmianie ustawy o pracownikach samorządowych

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 21 lipca 2006 r. ustawy o zmianie ustawy o pracownikach samorządowych, wprowadza do jej tekstu następujące poprawki:

- 1) w art. 1 dodaje się pkt 1a w brzmieniu:
„1a) w art. 10 w ust. 1 uchyla się pkt 1.”;
- 2) w art. 1 w pkt 2, w art. 17:
 - a) w ust. 1 po zdaniu pierwszym dodaje się zdanie w brzmieniu:
„Okresowej ocenie kwalifikacyjnej dokonywanej przez bezpośredniego przełożonego podlega również pracownik samorządowy mianowany zatrudniony na stanowisku innym niż urzędnicze.”,
 - b) w ust. 2 wyrazy „zatrudnionego na stanowisku urzędniczym” zastępuje się wyrazami „, o którym mowa w ust. 1.”,
 - c) ust. 4 otrzymuje brzmienie:
„4. Po doręczeniu pracownikowi, o którym mowa w ust. 1, ujemnej okresowej oceny kwalifikacyjnej, potwierdzonej ponowną ujemną oceną, która nie może być dokonana wcześniej niż po upływie trzech miesięcy, pracodawca samorządowy:
 - 1) niezwłocznie rozwiązuje stosunek pracy z pracownikiem samorządowym zatrudnionym na stanowisku urzędniczym za wypowiedzeniem lub odwołuje go ze stanowiska,
 - 2) może rozwiązać stosunek pracy z pracownikiem samorządowym mianowanym zatrudnionym na stanowisku innym niż urzędnicze za wypowiedzeniem.”,
 - d) dodaje się ust. 4a w brzmieniu:
„4a. Do rozwiązania stosunku pracy z pracownikiem samorządowym mianowanym z przyczyny, o której mowa w ust. 4, stosuje się okres wypowiedzenia, o którym mowa w art. 10 ust. 4.”;
- 3) w art. 1 w pkt 2, w art. 17 w ust. 2:
 - a) wyrazy „określonych w art. 15, art. 16 ust. 1 i art. 18 ust. 1” zastępuje się wyrazami „wynikających z zakresu czynności na zajmowanym stanowisku pracy oraz obowiązków określonych w art. 15 i art. 16 ust. 1”,
 - b) dodaje się zdanie drugie w brzmieniu:
„Ocenę niezwłocznie doręcza się pracownikowi.”;
- 4) dodaje się art. 2a w brzmieniu:
„Art. 2a. Pierwszą okresową ocenę kwalifikacyjną pracowników samorządowych, o których mowa w art. 17 ust. 1 ustawy wymienionej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, innych niż pracownicy samorządowi mianowani, przeprowadza się w ciągu 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.”.

MARSZAŁEK SENATU

Bogdan BORUSEWICZ

UZASADNIENIE

Senat proponuje wprowadzenie 4 poprawek do ustawy o zmianie ustawy o pracownikach samorządowych.

Poprawki nr 1 i 2 mają na celu wyeliminowanie niespójności w ustawie poprzez dookreślenie kręgu pracowników samorządowych, którzy podlegają okresowym ocenom kwalifikacyjnym oraz doprecyzowanie skutków uzyskania ujemnych ocen kwalifikacyjnych przez tych pracowników. Ustawa o pracownikach samorządowych, w obowiązującym brzmieniu, zawiera uregulowanie odnoszące się do wymogu przeprowadzania ocen wobec pracowników samorządowych mianowanych, przewidując możliwość rozwiązania stosunku pracy za wypowiedzeniem z pracownikiem mianowanym, który uzyskał dwie następujące po sobie negatywne oceny kwalifikacyjne (art. 10 ust. 1 pkt 1). Przepis ten nie ulega zmianie mimo, iż w nowelizacji w art. 17 w ust. 1, wprowadza się obowiązek przeprowadzania okresowych ocen kwalifikacyjnych w stosunku do wszystkich pracowników samorządowych zatrudnionych na stanowiskach urzędniczych, tak więc oba wymienione przepisy będą odnosiły się do pracowników samorządowych mianowanych zatrudnionych na stanowiskach urzędniczych, co – uwzględniając odmienną rolę rozwiązań wynikających z tych przepisów – będzie rodzić trudności w ich stosowaniu wobec tej grupy pracowników (np. pojawi się wątpliwość, czy do pracowników mianowanych zatrudnionych na stanowiskach urzędniczych ma zastosowanie przepis przewidujący 3-miesięczny okres wypowiedzenia).

Poprawka nr 3 zmierza do tego, aby przy ocenie okresowej uwzględniane było wywiązywanie się przez pracownika z obowiązków określonych w przepisach ustawy, z wyłączeniem zakazu konkurencji określonego w art. 18 ust. 1 ustawy – naruszenie tego przepisu wiąże się bowiem z odrębną sankcją, oraz z obowiązkami wynikającymi z zakresu czynności na zajmowanym stanowisku pracy.

Przyjmując poprawkę nr 4 Izba określiła termin, w jakim zostanie przeprowadzona pierwsza okresowa ocena kwalifikacyjna w stosunku do tej grupy pracowników samorządowych, których dotychczas nie dotyczył obowiązek poddania się takiej ocenie – 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

**U C H W A Ł A SENATU
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

z dnia 3 sierpnia 2006 r.

**w sprawie ustawy zmieniającej ustawę o zmianie ustawy – Prawo o adwokaturze
i niektórych innych ustaw**

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 21 lipca 2006 r. ustawy zmieniającej ustawę o zmianie ustawy – Prawo o adwokaturze i niektórych innych ustaw, przyjmuje tę ustawę bez poprawek.

MARSZAŁEK SENATU

Bogdan BORUSEWICZ

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 3 sierpnia 2006 r.

w sprawie ustawy o finansowym wsparciu rodzin w nabywaniu własnego mieszkania

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 13 lipca 2006 r. ustawy o finansowym wsparciu rodzin w nabywaniu własnego mieszkania, wprowadza do jej tekstu następujące poprawki:

- 1) w art. 3 w ust. 1 w pkt 2 w lit. c wyrazy „do ukończenia 25 lat” zastępuje się wyrazami „do ukończenia przez nie 25 roku życia.”;
- 2) w art. 4 w ust. 5 i 6 oraz w art. 9 w ust. 3 i 4 wyrazy „stan wymagalności” zastępuje się wyrazami „stan natychmiastowej wymagalności”;
- 3) w art. 4 w ust. 6 wyraz „przestępstwa” zastępuje się wyrazem „przestępstwo”;
- 4) w art. 5:
 - a) w ust. 1 w pkt 3 wyrazy „koszt budowy domu jednorodzinnego lub wkład budowlany” zastępuje się wyrazami „cena zakupu spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu, wkład budowlany, koszt budowy domu jednorodzinnego, koszt nadbudowy, przebudowy lub rozbudowy budynku mieszkalnego lub koszt adaptacji budynku lub lokalu o innym przeznaczeniu na cele mieszkalne”;
 - b) w ust. 4 po wyrazach „lit. e” dodaje się wyrazy „lub lokalu mieszkalnego, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 lit. f”;
 - c) w ust. 5 po wyrazach „Koszt budowy domu jednorodzinnego,” dodaje się wyrazy „koszt nadbudowy, przebudowy lub rozbudowy budynku mieszkalnego lub koszt adaptacji.”;
- 5) w art. 15 pkt 1 otrzymuje brzmienie:
 - „1) w art. 21 ust. 2 otrzymuje brzmienie:
„2. Pożyczki i kredyty przeznaczone na cele mieszkaniowe mogą być udzielane członkom kasy na okres nie dłuższy niż 8 lat.”; „

MARSZAŁEK SENATU

Bogdan BORUSEWICZ

UZASADNIENIE

W dniu 4 sierpnia 2006 r. Senat przyjął uchwałę w sprawie ustawy o finansowym wsparciu rodzin w nabywaniu własnego mieszkania. Senat zaproponował wprowadzenie do ustawy 5 poprawek.

W art. 5 w ust. 1 ustawy określone zostały podstawowe warunki stosowania dopłat. W punkcie pierwszym w literze f) ustawodawca przewidział możliwość zastosowania dopłat w przypadku nadbudowy, przebudowy, rozbudowy budynku lub jego adaptacji na cele mieszkalne. Poprawka Senatu oznaczona nr 4 wprowadza konsekwencje przyznania w ustawie prawa do dopłat na cele wskazane w lit. f). Poprawka precyzuje jak liczyć w takim przypadku cenę lokalu, koszty budowy i powierzchnię użytkową lokalu lub domu.

Istotną zmianę wprowadza Senat do art. 15 ustawy. W obecnym brzmieniu nowelizowanego art. 21 spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe mogą udzielać pożyczek i kredytów na okres do lat trzech, z wyjątkiem tych na cele mieszkaniowe, które mogą być udzielane na okres 5 lat. W ustawie uchwalonej przez Sejm przyjęto rozwiązanie, które znosi wszelkie ograniczenia dotyczące okresu na jaki kasy mogą udzielać wszelkich pożyczek i kredytów. Poprawka nr 5 uchwalona przez Senat również proponuje rozszerzenie uprawnień spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych, jednakże nie w tak szerokim zakresie jak uchwalił Sejm. Senat zaproponował nowy przepis, zgodnie z którym rozszerza się uprawnienia kas tylko w zakresie udzielania pożyczek i kredytów mieszkaniowych i przyznaje się prawo udzielania takich kredytów i pożyczek na okres do 8 lat.

Pozostałe poprawki mają na celu doprecyzowanie przepisów ustawy.

**U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

z dnia 3 sierpnia 2006 r.

w sprawie ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 13 lipca 2006 r. ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy, przyjmuje tę ustawę bez poprawek.

MARSZAŁEK SENATU

Bogdan BORUSEWICZ

**U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

z dnia 3 sierpnia 2006 r.

**w sprawie ustawy zmieniającej ustawę o zmianie ustawy
o organizacji rynku mleka i przetworów mlecznych**

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 21 lipca 2006 r. ustawy zmieniającej ustawę o zmianie ustawy o organizacji rynku mleka i przetworów mlecznych, przyjmuje tę ustawę bez poprawek.

MARSZAŁEK SENATU

Bogdan BORUSEWICZ

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 3 sierpnia 2006 r.

w sprawie ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 13 lipca 2006 r. ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia, wprowadza do jej tekstu następujące poprawki:

- 1) w art. 3 w ust. 3 dodaje się:
 - a) pkt 10a w brzmieniu:
„10a) informowanie o ryzyku – informowanie o ryzyku w rozumieniu art. 3 pkt 13 rozporządzenia nr 178/2002;”,
 - b) pkt 56a w brzmieniu:
„56a) zarządzanie ryzykiem – zarządzanie ryzykiem w rozumieniu art. 3 pkt 12 rozporządzenia nr 178/2002;”;
- 2) w art. 3 w ust. 3 w pkt 13 skreśla się wyraz „prawnie”;
- 3) w art. 3 w ust. 3 w pkt 41 wyraz „szybkiego” zastępuje się wyrazem „wczesnego”;
- 4) art. 8 otrzymuje brzmienie:
„Art. 8. Właściwy państwowy powiatowy inspektor sanitarny, w drodze decyzji, zakazuje wprowadzania do obrotu lub nakazuje wycofanie z obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jako środka spożywczego specjalnego przeznaczenia żywieniowego albo suplementu diety, produktu, który nie spełnia wymagań określonych dla tych środków spożywczych w niniejszym dziale.”;
- 5) w art. 10 w zdaniu końcowym skreśla się wyrazy „, przestrzeganie wymagań określonych w art. 9”;
- 6) w art. 13 w ust. 2 w zdaniu końcowym skreśla się wyrazy „, przestrzeganie wymagań określonych w ust. 1 i w art. 12”;
- 7) w art. 14 w ust. 2 w zdaniu końcowym skreśla się wyrazy „, przestrzeganie wymagań określonych w ust. 1 i w art. 12”;
- 8) w art. 26 w ust. 1 w pkt 2 wyrazy „w pkt 1” zastępuje się wyrazami „w art. 24 ust. 2 pkt 1–4”;
- 9) w art. 30 w ust. 1 w pkt 2 wyrazy „ust. 6” zastępuje się wyrazami „ust. 6 i 7” oraz wyrazy „ust. 3” zastępuje się wyrazami „ust. 3 i 4”;
- 10) w art. 30 w ust. 3 skreśla się wyrazy „art. 31”;
- 11) w art. 31 w ust. 3 wyrazy „ponoszą zainteresowane podmioty” zastępuje się wyrazami „ponosi podmiot, o którym mowa w art. 29 ust. 1”;
- 12) w art. 36 ust. 2 otrzymuje brzmienie:
„2. Główny Inspektor Sanitarny nie rzadziej niż raz w roku podaje do wiadomości, w formie obwieszczenia, w dzienniku urzędowym ministra właściwego do spraw zdrowia, wykaz wód uznanych jako naturalne wody mineralne.”;
- 13) w art. 39 w zdaniu końcowym skreśla się wyrazy „, przestrzeganie warunków określonych w art. 33”;
- 14) w art. 43 w ust. 1 w pkt 2 w lit. a wyraz „gimnazjum,” zastępuje się wyrazami „gimnazjum oraz”;
- 15) w art. 45 w ust. 2 wyrazy „towarowe i” zastępuje się wyrazami „towarowe, nazwy”;
- 16) w art. 64 w ust. 1 przecinek po wyrazach „pkt 2–4” zastępuje się kropką oraz wyrazy „w terminie” zastępuje się wyrazami „Wniosek o wpis do rejestru zakładów oraz wnioski o zatwierdzenie zakładu i o wpis do rejestru zakładów składa się w terminie”;
- 17) w art. 69 w ust. 3 po wyrazie „rozporządzenia,” dodaje się wyraz „ogólne”;
- 18) w art. 69 w ust. 4 po wyrazie „przyznających” dodaje się wyraz „indywidualne”;
- 19) w art. 69 w ust. 5 po wyrazie „przyznanych” dodaje się wyraz „indywidualnych”;
- 20) w art. 81 w ust. 1 po wyrazie „właściwego” dodaje się wyraz „państwowego”;
- 21) w art. 82 w ust. 2 wyrazy „Państwowej Inspekcji Sanitarnej” zastępuje się wyrazami „, o którym mowa w ust. 1.”;
- 22) w art. 83 w ust. 2 w pkt 1 po wyrazie „wewnętrznych,” dodaje się wyrazy „ministrem właściwym do spraw gospodarki morskiej.”;
- 23) w art. 99 w ust. 1 w pkt 5 wyraz „którym” zastępuje się wyrazem „których”;
- 24) w art. 100 w ust. 1 dodaje się pkt 5a w brzmieniu:
„5a) oferuje lub dostarcza preparaty do początkowego żywienia niemowląt oraz przedmioty służące do karmienia niemowląt, ich próbki lub inne przedmioty tego typu o charakterze promocyjnym, konsumentom wbrew zakazowi określonemu w art. 25 ust. 2.”;
- 25) w art. 100 w ust. 2 po wyrazie „terminu” dodaje się wyraz „przydatności”;
- 26) w art. 103 w ust. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

- „1) nie przestrzega wymagań w zakresie znakowania środków spożywczych określonych w art. 27 ust. 4, art. 33 ust. 3 i 4 oraz art. 45–49, a także wymagań w tym zakresie określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 50 ust. 1 i art. 51 oraz na podstawie przepisów wymienionych w art. 50 ust. 2,”;
- 27) w art. 107 pkt 2 otrzymuje brzmienie:
„2) w art. 15 uchyla się pkt 1;”;
- 28) w art. 107 w pkt 4, w lit d oraz w art. 113 w pkt 2, w art. 69 wyrazy „niebezpiecznych produktach żywnościowych” zastępuje się wyrazami „niebezpiecznej żywności”;
- 29) w art. 113 przed pkt 1 dodaje się pkt... w brzmieniu:
„...”) w art. 38 w ust. 1 pkt 4 otrzymuje brzmienie:
„4) został ustalony najwyższy dopuszczalny poziom pozostałości w środkach spożywczych, których dotyczy zastosowanie tego środka, na podstawie przepisów rozporządzenia (WE) nr 396/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 lutego 2005 r. w sprawie najwyższych dopuszczalnych poziomów pozostałości pestycydów w żywności i paszy pochodzenia roślinnego i zwierzęcego oraz na ich powierzchni, zmieniającego dyrektywę Rady 91/414/EWG (Dz. Urz. UE L 70 z 16.03.2005, str. 1) lub przepisów o bezpieczeństwie żywności i żywienia;”;
- 30) w art. 119 wyraz „sześć” zastępuje się wyrazem „dwanaście”;
- 31) w art. 126 w ust. 1 skreśla się wyrazy „art. 24 ust. 5,” oraz wyrazy „art. 50 ust. 1,”;
- 32) w art. 126 ust. 4 otrzymuje brzmienie:
„4. Przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 15 pkt 1 ustawy, o której mowa w art. 107, oraz art. 24 ust. 5 ustawy, o której mowa w art. 127 pkt 2, zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 50 ust. 1 niniejszej ustawy.”.

MARSZAŁEK SENATU

Bogdan BORUSEWICZ

UZASADNIENIE

Na posiedzeniu w dniu 3 sierpnia 2006 r. Senat rozpatrzył ustawę o bezpieczeństwie żywności i żywienia i uchwalił do niej 32 poprawki. Celem poprawek jest przede wszystkim zapewnienie zgodności ustawy z zasadami techniki prawodawczej, usunięcie nieścisłości, wyeliminowanie wątpliwości interpretacyjnych, uzupełnienie brakujących przepisów oraz zapewnienie spójności terminologicznej w ramach systemu prawa.

Mając na względzie przejrzystość przepisów oraz jasność co do znaczenia terminów, którymi posługuje się ustawodawca, a także fakt, że pojęcia „zarządzanie ryzykiem” oraz „informowanie o ryzyku” nie zostały zdefiniowane w słowniczku ustawy, Senat uznał za stosowne wprowadzenie do ustawy definicji tych pojęć (poprawka nr 1). Uchwalając poprawkę Senat uwzględnił również fakt, że uchylana ustawa o warunkach zdrowotnych żywności i żywienia formułowała analogiczne definicje. Odesłanie w ramach definicji do stosownych przepisów rozporządzenia nr 178/2002 zapewni spójność regulowanych instytucji prawnych na gruncie krajowym i unijnym.

Poprawka nr 2 koreluje sformułowaną w ustawie definicję pojęcia „najwyższy dopuszczalny poziom pozostałości pestycydów” z definicją tego pojęcia sformułowaną w rozporządzeniu (WE) nr 396/2005. W art. 3 ust. 2 lit. d tego rozporządzenia zdefiniowany jest „najwyższy dopuszczalny poziom pozostałości” (NDP), a nie „najwyższy prawnie dopuszczalny poziom pozostałości”.

W art. 3 ust. 3 pkt 41 ustawy uchwalonej przez Sejm określenie „system RASFF” tłumaczy się jako system szybkiego ostrzegania o niebezpiecznej żywności i paszach. Zmieniany tą ustawą art. 17 ust. 1 pkt 1 lit. d (art. 107 pkt 4) ustawy o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych mówi o systemie wczesnego ostrzegania o niebezpiecznych produktach żywnościowych i paszach (tak samo zmieniany art. 69 ustawy o ochronie roślin – art. 113 pkt 2). Ponadto nowouchwalona ustawa o paszach stanowi również, że system RASFF jest systemem wczesnego ostrzegania. Jednocześnie należy wskazać, że w dotychczasowych przepisach mówiono o systemie wczesnego ostrzegania. Mając na uwadze powyższe uwagi Senat uznał, że polska nazwa systemu RASFF powinna zostać ujednolicona w ramach całego systemu prawa i zaproponował poprawki nr 3 i 28. W myśl jednej z podstawowych zasad techniki prawodawczej do oznaczenia jednakowych pojęć powinno się używać jednakowych określeń.

Wprowadzając poprawkę nr 4 Senat uznał, że art. 8 w brzmieniu uchwalonym przez Sejm budzi wątpliwości interpretacyjne. Analizując ten przepis można bowiem dojść do wniosku, że każdy produkt będący środkiem spożywczym wprowadzony do obrotu na terytorium Polski musi spełniać wymagania przewidziane dla środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz suplementów diety. Mając świadomość, że intencja autorów ustawy była inna oraz kierując się zasadą, w myśl której przepisy ustawy powinny być zredagowane tak, aby dokładnie i w sposób zrozumiały dla adresatów zawartych w nich norm wyrażały intencje prawodawcy, Senat proponuje stosowną poprawkę, która nadaje art. 8 brzmienie adekwatne do woli ustawodawcy, eliminując przy tym możliwe wątpliwości interpretacyjne.

W wytycznych do przepisu upoważniającego ministra właściwego do spraw zdrowia do wydania stosownego rozporządzenia na podstawie art. 10 znalazło się sformułowanie zgodnie, z którym rozporządzenie wydane przez ministra musi być zgodne z wymaganiami określonymi w art. 9 rozpatrywanej ustawy. Zdaniem Senatu taka wytyczna jest zbędna w związku z powszechnie przyjętą zasadą techniki prawodawczej, w myśl której w rozporządzeniu nie zamieszcza się przepisów niezgodnych z ustawą upoważniającą lub z innymi ustawami i ratyfikowanymi umowami międzynarodowymi (innymi słowy rozporządzenie musi pozostawać w zgodzie ze wszystkimi aktami wyższymi rangą). Zasada ta wynika z przyjęcia w polskiej Konstytucji hierarchicznej budowy systemu aktów prawnych. Analogiczna uwaga dotyczy art. 13 ust. 2, art. 14 ust. 2 oraz art. 39. Mając na względzie powyższe Senat proponuje przyjęcie poprawek nr 5, 6, 7 i 13.

Poprawki nr 8 i 10 zmierzają do uwzględnienia zasady techniki prawodawczej, zgodnie z którą nie odsyła się do przepisów, które już zawierają odesłania.

Wprowadzając poprawkę nr 9 Senat miał na względzie, że warunki i wymagania odnoszące się do suplementów diety oraz środków spożywczych wzbogacanych substancjami dodawanymi do żywności mogą być określone również na podstawie art. 27 ust. 7 oraz art. 28 ust. 4. Wobec powyższego, zdaniem Senatu, jest wskazane, aby Główny Inspektor Sanitarny przeprowadzając postępowanie, o którym mowa w art. 30 ust. 1, wyjaśniał również, czy środki spożywcze, o których mowa wyżej, spełniają wymagania określone tych przepisach.

Mając na uwadze konieczność zapewnienia precyzji regulacji ustawowych, Senat proponuje jednoznaczne określenie podmiotów zobowiązanych do ponoszenia kosztów opinii, o których mowa w art. 31 ust. 1 (poprawka nr 11).

W art. 36 ust. 2 sformułowano obowiązek ogłaszania wykazu wód uznanych jako naturalne wody mineralne, niemniej nie wskazano podmiotu zobowiązanego do realizacji tego obowiązku. Na podstawie

przepisu nie można jednoznacznie wskazać, czy podmiotem zobowiązanym będzie minister właściwy do spraw zdrowia, czy też Główny Inspektor Sanitarny. Dążąc do zapewnienia jednoznaczności przepisów oraz mając na uwadze, że uznania wody jako naturalnej wody mineralnej dokonuje Główny Inspektor Sanitarny, Senat przyjął, że wykaz powinien być ogłaszany przez ten podmiot (poprawka nr 12).

Rozpatrując art. 43 ust. 1 Senat uznał, że sposób sformułowania art. 43 ust. 1 pkt 2 budzi wątpliwości, czy warunki określone w tym przepisie muszą być spełnione przez kandydata na klasyfikatora grzybów kumulatywnie, czy fakultatywnie. Analiza tego przepisu oraz art. 43 ust. 2 formułującego warunki nabycia uprawnień grzyboznawcy, prowadzić może do wniosku, że osoba będąca kandydatem na klasyfikatora grzybów musi spełnić przynajmniej jeden z warunków wskazanych w art. 43 ust. 1 pkt 2. Ponieważ wolą ustawodawcy jest kumulatywne spełnienie obu warunków, Senat uchwalił poprawkę nr 14.

Poprawka nr 15 ma charakter terminologiczny i zmierza do zapewnienia spójności terminologicznej w ramach systemu prawa.

Uchwalając poprawkę nr 16 Senat miał na względzie, że dotrzymanie terminu, o którym mowa w art. 64 ust. 1, nie jest możliwe w przypadku wniosku o dokonanie zmian w rejestrze zakładów. Art. 64 ust. 1 wskazuje bowiem, że wszystkie wnioski, o których mowa w tym przepisie, powinny być złożone w terminie co najmniej 30 dni przed dniem rozpoczęcia planowanej działalności. W przypadku wniosku o dokonanie zmian w rejestrze taki wniosek będzie składany nie przed rozpoczęciem działalności, ale w trakcie jej prowadzenia (wniosek taki powinien być składany niezwłocznie).

Konieczność zapewnienia czytelności ustawy z punktu widzenia adresatów zawartych w niej norm prawnych, wymóg dostatecznej precyzji języka prawnego, brzmienie art. 7 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 2074/2005, a także fakt, że odstępstwa, o których mowa w art. 69 ust. 3 nie są tym samym rodzajem odstępstw co odstępstwa, o których mowa w ust. 4 tego artykułu, skłoniły Senat do przyjęcia poprawek nr 17, 18 i 19.

Poprawka nr 20 zmierza do zapewnienia spójności terminologicznej w ramach systemu prawa.

Zmiana zaproponowana w poprawce nr 21 ma na celu doprecyzowanie, że w art. 82 ust. 2 mowa jest o tym samym organie co w ust. 1 tego artykułu.

Państwowy graniczny inspektor sanitarny wykonuje zadania Państwowej Inspekcji Sanitarnej dla obszarów przejść granicznych drogowych, kolejowych, lotniczych, rzecznych i morskich, portów lotniczych i morskich oraz jednostek pływających na obszarze wód terytorialnych. Przepis art. 10 ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej stanowi, że dział gospodarka morska obejmuje m.in. sprawy transportu morskiego i żeglugi morskiej, obszarów morskich, a także portów i przystani morskich. W sprawach dotyczących tego działu właściwy jest minister właściwy do spraw gospodarki morskiej. Mając powyższe na uwadze Senat uznał za niezbędne rozszerzenie katalogu ministrów, w porozumieniu z którymi minister właściwy do spraw zdrowia będzie określał wykaz przejść granicznych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, przez które środki spożywcze oraz materiały lub wyroby przeznaczone do kontaktu z żywnością będą mogły być wprowadzane na terytorium Wspólnoty Europejskiej, o ministra właściwego do spraw gospodarki morskiej.

Poprawka nr 23 ma charakter redakcyjny.

Analiza przepisu karnego sformułowanego w art. 100 ust. 1 prowadzi do wniosku, że odpowiedzialności karnej nie będzie podlegała osoba postępująca wbrew zakazowi sformułowanemu w art. 25 ust. 2 pkt 3. Zakazem tym objęte jest oferowanie lub dostarczanie przez producentów lub dystrybutorów preparatów do początkowego żywienia niemowląt oraz przedmiotów służących do karmienia niemowląt, ich próbek lub innych przedmiotów tego typu o charakterze promocyjnym – konsumentom, w tym przede wszystkim kobietom ciężarnym, rodzicom niemowląt lub członkom ich rodzin, bezpośrednio lub za pośrednictwem podmiotów udzielających świadczeń zdrowotnych, bezpłatnie lub po obniżonej cenie. W żadnym z przepisów działu VIII zawierającego katalog sankcji za naruszenie przepisów ustawy nie sformulowano sankcji za naruszenie tych zakazów. Zdaniem Senatu postępowanie wbrew zakazom określonym w art. 25 ust. 2 pkt 3 powinno być czynem karalnym i w związku z tym przyjęto poprawkę nr 24.

Poprawka nr 25 ma na celu ujednoczenie terminologii ustawy.

Uchwalając poprawkę nr 26 Senat miał na uwadze, że art. 50 ust. 2 nie określa wymagań w zakresie znakowania środków spożywczych, ale wskazuje katalog przepisów, w których takie wymagania są określone. Zaproponowana poprawka uwzględnia ponadto, że wymagania w zakresie znakowania środków spożywczych sformułowane są zarówno w ustawie, jak i rozporządzeniach. Dostateczna precyzja zmienianego przepisu jest szczególnie istotna, jeśli wziąć pod uwagę, że przepis ten stanowi o karze pieniężnej.

Wprowadzając poprawki 27, 31 i 32 Senat wziął pod uwagę, że przepis upoważniający do wydania rozporządzenia sformułowany w zmienianym art. 15 pkt 1 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych jest identyczny, w zakresie spraw przekazanych do uregulowania, z przepisem art. 50 ust. 1 nowej ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia. W świetle zasad techniki prawodawczej nie jest poprawne formułowanie takich samych przepisów w różnych aktach prawnych, dotyczy to również przepisów upoważniających. Błędne jest również wydawanie jednego ak-

tu wykonawczego na podstawie kilku upoważnień zamieszczonych w różnych ustawach. Przestrzeganie tej zasady jest ważne z punktu widzenia reguł walidacyjnych rządzących obowiązywaniem rozporządzeń. W przypadku rozporządzeń wydanych na podstawie więcej niż jednego upoważnienia powstają istotne niejasności, w przypadku gdy traci moc jedna z ustaw upoważniających bądź jeden z przepisów upoważniających i trzeba ustalić, w jakim zakresie tracą moc przepisy wykonawcze wydane na podstawie danej ustawy (danych przepisów upoważniających). Ze względu na to zasady techniki prawodawczej nakazują konsekwentnie respektować zasadę, w myśl której, jednym aktem wykonawczym "wykonuje się" jedno i tylko jedno upoważnienie. Sformułowanie dwóch jednakowych upoważnień w dwóch różnych ustawach i wydanie na ich podstawie jednego rozporządzenia utrudnia także interpretację przepisów rozporządzenia. Rozporządzenie jest bowiem powiązane z ustawą upoważniającą, nie tylko kompetencyjnie, ale również funkcjonalnie i tematycznie. Oznacza to, że jest ono związane z treścią ustawy upoważniającej (dany akt wykonawczy ma być interpretowany w powiązaniu z ustawą udzielającą upoważnienia do jego wydania) oraz służy jej wykonaniu. Ponadto poprawki nr 31 i 32 uwzględniają fakt, że utrzymywane w mocy rozporządzenie wydane zostało zarówno na podstawie art. 15 pkt 1 ustawy o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych, jak i art. 24 ust. 5 uchylanej ustawy o warunkach zdrowotnych żywności i żywienia, a więc na podstawie dwóch ustaw. Brzmienie art. 126 ust. 1 i art. 126 ust. 4 mogłoby sugerować, że wydano dwa różne rozporządzenia.

Poprawka nr 29 uzasadniona jest tym, że dokonując nowelizacji ustawy o ochronie roślin nie dokonano zmiany w art. 38 ust. 1 pkt 4, w którym również znalazło się odesłanie do przepisów o warunkach zdrowotnych żywności i żywienia.

Zdaniem Senatu przewidziany w art. 119 sześciomiesięczny okres przejściowy jest zbyt krótki i nie pozwoli producentom suplementów diety dostosować się do wymagań w zakresie oznakowania. Licząc się z interesami producentów takich środków spożywczych przyjęto poprawkę nr 30 wydłużającą ten okres do dwunastu miesięcy.

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 3 sierpnia 2006 r.

w sprawie ustanowienia roku 2007 Rokiem Miasta Krakowa

W 2007 roku przypada wielki jubileusz Krakowa – 750-lecie lokacji miasta dokonanej przez księcia Bolesława Wstydliwego.

Ponadtyścioletnia historia Krakowa zasługuje na szczególne uhonorowanie, zarówno przez samych krakowian, jak i przez najwyższe władze Rzeczypospolitej.

Ustanowienie Roku Miasta Krakowa to wyraz szacunku dla jego historycznego znaczenia, tradycji oraz dziedzictwa naukowego i kulturowego, a nade wszystko wyjątkowej roli, jaką Kraków odegrał i nadal odgrywa w kształtowaniu naszej polskiej tożsamości narodowej. Dla Polaków rozproszonych po całym świecie Kraków to także ważny symbol łączności z Ojczyzną.

Senat Rzeczypospolitej Polskiej, pragnąc uhonorować zasługi Stołeczno-Królewskiego Miasta, ogłasza rok 2007 Rokiem Miasta Krakowa.

Uchwała podlega ogłoszeniu w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”

MARSZAŁEK SENATU

Bogdan BORUSEWICZ

Treść

16. posiedzenia Senatu w dniu 2 i 3 sierpnia 2006 r.

(Obrady w dniu 2 sierpnia)

Otwarcie posiedzenia	
Wyznaczenie sekretarzy	
Przyjęcie protokołu czternastego posiedzenia	
Projekt porządku obrad	
Wniosek formalny o zmianę kolejności rozpatrywania punktu piętnastego porządku obrad: drugie czytanie projektu ustawy o zmianie ustawy o wyborze Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej oraz niektórych innych ustaw senator Dariusz Bachalski	6
Wniosek formalny o łączne rozpatrzenie punktów czwartego i piątego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o służbie cywilnej; stanowisko Senatu w sprawie ustawy o państwowym zasobie kadrowym i wysokich stanowiskach państwowych senator Jerzy Szmit. senator Dariusz Bachalski	6 6
Przyjęcie wniosku formalnego o łączne rozpatrzenie punktów czwartego i piątego porządku obrad	
Przyjęcie wniosku formalnego o zmianę kolejności rozpatrywania punktu piętnastego porządku obrad senator Stefan Niesiołowski.	6
Zatwierdzenie porządku obrad szesnastego posiedzenia	
Punkt pierwszy porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych	
Sprawozdanie Komisji Gospodarki Narodowej senator sprawozdawca Andrzej Owczarek	7
Sprawozdanie Komisji Rolnictwa i Ochrony Środowiska senator sprawozdawca Jerzy Chróścikowski	7
Sprawozdanie mniejszości komisji senator sprawozdawca mniejszości Józef Łyczak	8
Zapytania i odpowiedzi senator Edmund Wittbrodt senator sprawozdawca Jerzy Chróścikowski	9 9
Wystąpienie podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki podsekretarz stanu Tomasz Wilczak.	10
Zapytania i odpowiedzi senator Andrzej Gołaś senator Lesław Podkański senator Edmund Wittbrodt senator Janina Fetlińska senator Adam Biela podsekretarz stanu Tomasz Wilczak. senator Andrzej Gołaś podsekretarz stanu Tomasz Wilczak. senator Bogdan Borusewicz podsekretarz stanu Sebastian Filipek-Kaźmierczak	10 11 11 11 11 12 12 12 13 13
Otwarcie dyskusji senator Jerzy Chróścikowski senator Marek Waszkowiak	13 14
Zamknięcie dyskusji	
Punkt drugi porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw	
Sprawozdanie Komisji Gospodarki Narodowej senator sprawozdawca Jerzy Szmit	15
Wystąpienie podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki podsekretarz stanu Tomasz Wilczak.	16
Zapytania i odpowiedzi senator Andrzej Łuczycki	17

senator Rafał Ślusarz	17	senator Marek Rocki	32
podsekretarz stanu		senator Jerzy Szmit	35
Tomasz Wilczak.	17	senator Franciszek Adamczyk	36
Otwarcie dyskusji		senator Andrzej Jaroch	36
Zamknięcie dyskusji		podsekretarz stanu	
Wznowienie obrad		Grzegorz Bliźniuk.	36
Punkt trzeci porządku obrad: stanowisko		Zamknięcie łącznej dyskusji	
Senatu w sprawie ustawy o nadzorze nad		Komunikaty	
rynkiem finansowym		Wznowienie obrad	
Sprawozdanie Komisji Gospodarki Naro-		Punkt szósty porządku obrad: drugie czy-	
dowej		tanie projektu ustawy o zmianie ustawy	
senator sprawozdawca		o wyborze Prezydenta Rzeczypospolitej	
Jerzy Szymura	18	Polskiej oraz niektórych innych ustaw	
Sprawozdanie mniejszości komisji		Sprawozdanie połączonych komisji: Kom-	
sprawozdawca mniejszości		sji Ustawodawczej, Komisji Praw Czł-	
Andrzej Gołaś.	19	wieka i Praworządności oraz Komisji Sa-	
Wystąpienie podsekretarza stanu w Mini-		morządu Terytorialnego i Administracji	
sterstwie Finansów		Państwowej	
podsekretarz stanu		senator sprawozdawca	
Paweł Banaś	20	Jerzy Szmit	37
Zapytania i odpowiedzi		Zapytania i odpowiedzi	
senator Andrzej Owczarek.	23	senator Piotr Andrzejewski	39
podsekretarz stanu		senator sprawozdawca	
Paweł Banaś	23	Jerzy Szmit	39
senator Jarosław Chmielewski	23	senator Dariusz Bachalski	40
podsekretarz stanu		senator Mieczysław Augustyn	40
Paweł Banaś	24	senator Dariusz Bachalski	40
senator Adam Biela	24	senator Bogdan Lisiecki	42
podsekretarz stanu		senator Dariusz Bachalski	42
Paweł Banaś	24	senator Andrzej Łuczycki	42
Otwarcie dyskusji		senator Dariusz Bachalski	42
senator Marek Waszkowiak	25	senator Andrzej Łuczycki	42
senator Andrzej Owczarek.	26	senator Dariusz Bachalski	43
Zamknięcie dyskusji		senator Piotr Andrzejewski	43
Punkty czwarty i piąty porządku obrad:		senator Dariusz Bachalski	43
stanowisko Senatu w sprawie ustawy		senator Piotr Boroń	44
o służbie cywilnej; stanowisko Senatu		senator Dariusz Bachalski	44
w sprawie ustawy o państwowym zasobie		senator sprawozdawca	
kadrowym i wysokich stanowiskach		Jerzy Szmit	44
państwowych		senator Bogdan Lisiecki	44
Sprawozdanie Komisji Samorządu Teryto-		senator sprawozdawca	
rialnego i Administracji Państwowej		Jerzy Szmit	44
senator sprawozdawca		senator Piotr Andrzejewski	45
Janusz Kubiak	27	senator sprawozdawca	
Zapytania i odpowiedzi		Jerzy Szmit	45
senator Franciszek Adamczyk	30	Otwarcie dyskusji	
senator sprawozdawca		senator Przemysław Alexandrowicz	45
Janusz Kubiak	30	senator Mieczysław Augustyn	46
Wystąpienie podsekretarza stanu w Mini-		senator Stanisław Piotrowicz	46
sterstwie Spraw Wewnętrznych i Admini-		senator Przemysław Alexandrowicz	47
stracji		senator Franciszek Adamczyk	48
podsekretarz stanu		senator Dariusz Bachalski	48
Grzegorz Bliźniuk.	30	senator Piotr Wach	49
Zapytania i odpowiedzi		senator Urszula Gacek	49
senator Franciszek Adamczyk	30	Wniosek formalny o przeprowadzenie trze-	
podsekretarz stanu		ciego czytania projektu ustawy o zmianie	
Grzegorz Bliźniuk.	31	ustawy o wyborze Prezydenta Rzeczypo-	
Otwarcie łącznej dyskusji		spolitej Polskiej oraz niektórych innych	
senator Ewa Tomaszewska	31	ustaw na obecnym posiedzeniu Senatu	
senator Andrzej Mazurkiewicz.	31	senator Dariusz Bachalski	50

Zamknięcie dyskusji	
Skierowanie projektu ustawy do Komisji Ustawodawczej, Komisji Praw Człowieka i Praworządności oraz Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej	
Przyjęcie wniosku formalnego o przeprowadzenie trzeciego czytania projektu ustawy o zmianie ustawy o wyborze Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej oraz niektórych innych ustaw na obecnym posiedzeniu Senatu	
Punkt siódmy porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Prawo energetyczne	
Sprawozdanie Komisji Gospodarki Narodowej	
senator sprawozdawca	
Marian Miłek	50
Zapytania i odpowiedzi	
senator Urszula Gacek	52
senator Piotr Andrzejewski	52
senator Bronisław Korfanty	52
senator Zbigniew Trybuła	52
podsekretarz stanu	
w Ministerstwie Gospodarki	
Tomasz Wilczak.	53
senator Mieczysław Augustyn	53
senator Urszula Gacek	53
podsekretarz stanu	
Tomasz Wilczak.	54
senator Zbigniew Trybuła	54
senator Bogdan Borusewicz	54
podsekretarz stanu	
Tomasz Wilczak.	54
Otwarcie dyskusji	
senator Marian Miłek	55
senator Zbigniew Trybuła	55
Zamknięcie dyskusji	
Punkt ósmy porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych oraz ustawy o podpisie elektronicznym	
Sprawozdanie Komisji Gospodarki Narodowej	
senator sprawozdawca	
Jerzy Szymura	56
Sprawozdanie Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej	
senator sprawozdawca	
Andrzej Owczarek	56
Wystąpienie podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki	
podsekretarz stanu	
Tomasz Wilczak.	57
Zapytania i odpowiedzi	
senator Mieczysław Augustyn	58
senator Janusz Kubiak	58
podsekretarz stanu	
Tomasz Wilczak.	58
Otwarcie dyskusji	
senator Kazimierz Wiatr	59
senator Jerzy Szymura	59
Zamknięcie dyskusji	
Punkt dziewiąty porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o Policji oraz niektórych innych ustaw	
Sprawozdanie Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej	
senator sprawozdawca	
Sławomir Sadowski	61
Sprawozdanie Komisji Praw Człowieka i Praworządności	
senator sprawozdawca	
Kosma Złotowski	63
Zapytania i odpowiedzi	
senator Piotr Wach	63
sekretarz stanu	
w Ministerstwie	
Spraw Wewnętrznych i Administracji	
Władysław Stasiak	64
Otwarcie dyskusji	
Zamknięcie dyskusji	
Punkt dziesiąty porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o pracownikach samorządowych	
Sprawozdanie Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej	
senator sprawozdawca	
Ryszard Ciecierski	64
Zapytania i odpowiedzi	
senator Jarosław Chmielewski	65
senator sprawozdawca	
Ryszard Ciecierski	65
senator Jarosław Chmielewski	65
Otwarcie dyskusji	
senator Ryszard Ciecierski	66
Zamknięcie dyskusji	
Punkt jedenasty porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy zmieniającej ustawę o zmianie ustawy – Prawo o adwokaturze i niektórych innych ustaw	
Sprawozdanie Komisji Praw Człowieka i Praworządności	
senator sprawozdawca	
Janusz Kubiak	67
Wystąpienie podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości	
podsekretarz stanu	
Krzysztof Józefowicz	67
Zapytania i odpowiedzi	
senator Ewa Tomaszewska	68
podsekretarz stanu	
Krzysztof Józefowicz	68
senator Jarosław Chmielewski	68
podsekretarz stanu	
Krzysztof Józefowicz	68

senator Zbigniew Trybuła	68
podsekretarz stanu Krzysztof Józefowicz	68

Otwarcie dyskusji
Zamknięcie dyskusji
Komunikaty

*(Obrady w dniu 3 sierpnia)***Wznowienie** posiedzenia

Punkt dwunasty porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o finansowym wsparciu rodzin w nabywaniu własnego mieszkania

Sprawozdanie Komisji Rodziny i Polityki Społecznej

senator sprawozdawca Antoni Szymański	70
--	----

Sprawozdanie Komisji Gospodarki Narodowej

senator sprawozdawca Jerzy Szmit	72
---	----

Sprawozdanie mniejszości komisji

senator sprawozdawca mniejszości Andrzej Owczarek	73
--	----

Zapytania i odpowiedzi

senator Ewa Tomaszewska	73
senator sprawozdawca Jerzy Szmit	73
senator sprawozdawca Antoni Szymański	73
senator Mirosław Adamczak	74
senator sprawozdawca Antoni Szymański	74
senator Zbigniew Rau	74
senator sprawozdawca Antoni Szymański	74
senator sprawozdawca Jerzy Szmit	74
senator Franciszek Adamczyk	74
senator sprawozdawca Antoni Szymański	74
senator sprawozdawca Jerzy Szmit	75

Wystąpienie sekretarza stanu
w Ministerstwie Budownictwa

sekretarz stanu Piotr Styczeń	75
--	----

Zapytania i odpowiedzi

senator Ryszard Bender	75
sekretarz stanu Piotr Styczeń	75
senator Ewa Tomaszewska	76
sekretarz stanu Piotr Styczeń	76
senator Mieczysław Augustyn	76
sekretarz stanu Piotr Styczeń	77
senator Mieczysław Augustyn	78

sekretarz stanu

Piotr Styczeń	78
senator Mieczysław Augustyn	79
sekretarz stanu Piotr Styczeń	79
senator Jarosław Chmielewski	79
sekretarz stanu Piotr Styczeń	79
senator Czesław Rybka	80
sekretarz stanu Piotr Styczeń	80
senator Adam Biela	80
sekretarz stanu Piotr Styczeń	81
senator Elżbieta Gelert	81
sekretarz stanu Piotr Styczeń	81

Otwarcie dyskusji

senator Mieczysław Augustyn	82
senator Ewa Tomaszewska	84
senator Jadwiga Rudnicka	84
senator Jarosław Chmielewski	85
senator Jarosław Chmielewski	86
senator Jerzy Szmit	87

Zamknięcie dyskusji

Punkt trzynasty porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy

Sprawozdanie Komisji Rodziny i Polityki Społecznej

senator sprawozdawca Ewa Tomaszewska	88
---	----

Otwarcie dyskusji**Zamknięcie** dyskusji

Punkt czternasty porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy zmieniającej ustawę o zmianie ustawy o organizacji rynku mleka i przetworów mlecznych

Sprawozdanie Komisji Rolnictwa i Ochrony Środowiska

senator sprawozdawca Paweł Michalak	89
--	----

Otwarcie dyskusji**Zamknięcie** dyskusji

Punkt piętnasty porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia

Sprawozdanie Komisji Zdrowia

senator sprawozdawca Czesław Żelichowski	91	podsekretarz stanu Joanna Kluzik-Rostkowska	108
Zapytania i odpowiedzi senator Edmund Wittbrodt	92	senator Andrzej Gołaś	108
senator sprawozdawca Czesław Żelichowski	92	podsekretarz stanu Joanna Kluzik-Rostkowska	108
Wystąpienie podsekretarza stanu w Mini- sterstwie Zdrowia podsekretarz stanu Andrzej Wojtyła	92	senator Mieczysław Augustyn	109
Zapytania i odpowiedzi senator Rafał Ślusarz	93	podsekretarz stanu Joanna Kluzik-Rostkowska	110
podsekretarz stanu Andrzej Wojtyła	93	senator Ewa Tomaszewska	110
senator Edmund Wittbrodt	93	podsekretarz stanu Joanna Kluzik-Rostkowska	110
podsekretarz stanu Andrzej Wojtyła	93	senator Przemysław Alexandrowicz	111
senator Zbigniew Szaleniec	94	podsekretarz stanu Joanna Kluzik-Rostkowska	112
podsekretarz stanu Andrzej Wojtyła	94	senator Marek Ziółkowski	113
senator Andrzej Mazurkiewicz	94	podsekretarz stanu Joanna Kluzik-Rostkowska	113
podsekretarz stanu Andrzej Wojtyła	95	senator Janina Fetlińska	114
Otwarcie dyskusji senator Zbigniew Szaleniec	95	podsekretarz stanu Joanna Kluzik-Rostkowska	114
senator Rafał Ślusarz	97	senator Bronisław Korfanty	115
Zamknięcie dyskusji Wystąpienie podsekretarza stanu w Mini- sterstwie Zdrowia podsekretarz stanu Andrzej Wojtyła	97	podsekretarz stanu Joanna Kluzik-Rostkowska	115
Punkt szesnasty porządku obrad: drugie czytanie projektu uchwały w sprawie ustanowienia roku 2007 Rokiem Miasta Krakowa		senator Andrzej Jaroch	116
Sprawozdanie połączonych komisji: Kom- isji Ustawodawczej oraz Komisji Kultury i Środków Przekazu senator sprawozdawca Piotr Boroń	99	podsekretarz stanu Joanna Kluzik-Rostkowska	116
Otwarcie dyskusji senator Adam Massalski	99	Otwarcie dyskusji senator Antoni Szymański	117
Zamknięcie dyskusji Wznowienie obrad		senator Mieczysław Augustyn	119
Punkt osiemnasty porządku obrad: infor- macja Rządu o działaniach w zakresie polityki społecznej na rzecz rodzin podsekretarz stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Joanna Kluzik-Rostkowska	100	senator Elżbieta Rafalska	120
Zapytania i odpowiedzi senator Antoni Szymański	104	senator Janina Fetlińska	121
podsekretarz stanu Joanna Kluzik-Rostkowska	105	Zamknięcie dyskusji	
senator Józef Łyczak	106	Komunikaty	
podsekretarz stanu Joanna Kluzik-Rostkowska	106	Wznowienie obrad	
senator Jarosław Gowin	107	Wznowienie obrad	
		Wznowienie obrad	
		Wniosek formalny o skreślenie z porządku obrad punktu siedemnastego: stanowis- ko Senatu w sprawie ustawy o ujawnia- niu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944–1990 oraz treści tych dokumentów senator Bogdan Borusewicz	122
		senator Jarosław Lasecki	122
		Przyjęcie wniosku formalnego	
		Punkt pierwszy porządku obrad (cd.)	
		Sprawozdanie połączonych komisji: Kom- isji Rolnictwa i Ochrony Środowiska oraz Komisji Gospodarki Narodowej senator sprawozdawca Marek Waszkowiak	123
		Głosowanie nr 1.	123
		Głosowanie nr 2.	123
		Głosowanie nr 3.	123
		Głosowanie nr 4.	124
		Głosowanie nr 5.	124
		Głosowanie nr 6.	124

Głosowanie nr 7	125	Głosowanie nr 39	131
Głosowanie nr 8	125	Głosowanie nr 40	132
Głosowanie nr 9	125	Głosowanie nr 41	132
Głosowanie nr 10	125	Głosowanie nr 42	132
Głosowanie nr 11	125	Głosowanie nr 43	132
Głosowanie nr 12	126	Głosowanie nr 44	132
Głosowanie nr 13	126	Głosowanie nr 45	132
Głosowanie nr 14	126	Głosowanie nr 46	132
Głosowanie nr 15	126	Głosowanie nr 47	132
Głosowanie nr 16	127	Głosowanie nr 48	133
Głosowanie nr 17	127	Głosowanie nr 49	133
Głosowanie nr 18	127	Głosowanie nr 50	133
Głosowanie nr 19	127	Głosowanie nr 51	133
Głosowanie nr 20	127	Głosowanie nr 52	133
Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o bio- komponentach i biopaliwach ciekłych		Głosowanie nr 53	133
Punkt drugi porządku obrad (cd.)		Głosowanie nr 54	133
Sprawozdanie Komisji Gospodarki Naro- dowej		Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o służ- bie cywilnej	
senator sprawozdawca		Punkt piąty porządku obrad (cd.)	
Jerzy Szmit	127	Sprawozdanie Komisji Samorządu Teryto- rialnego i Administracji Państwowej	
Głosowanie nr 21	128	senator sprawozdawca	
Głosowanie nr 22	128	Janusz Kubiak	134
Głosowanie nr 23	128	Głosowanie nr 55	134
Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o sys- temie monitorowania i kontrolowania ja- kości paliw		Głosowanie nr 56	134
Punkt trzeci porządku obrad (cd.)		Głosowanie nr 57	134
Sprawozdanie Komisji Gospodarki Naro- dowej		Głosowanie nr 58	135
senator sprawozdawca		Głosowanie nr 59	135
Jerzy Szymura	128	Głosowanie nr 60	135
Sprawozdanie mniejszości komisji		Głosowanie nr 61	135
senator sprawozdawca mniejszości		Głosowanie nr 62	135
Andrzej Gołaś	128	Głosowanie nr 63	135
Sprawozdanie mniejszości komisji		Głosowanie nr 64	136
senator sprawozdawca mniejszości		Głosowanie nr 65	136
Adam Biela	129	Głosowanie nr 66	136
Głosowanie nr 24	129	Głosowanie nr 67	136
Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o nad- zorze nad rynkiem finansowym		Głosowanie nr 68	136
Punkt czwarty porządku obrad (cd.)		Głosowanie nr 69	136
Sprawozdanie Komisji Samorządu Teryto- rialnego i Administracji Państwowej		Głosowanie nr 70	136
senator sprawozdawca		Głosowanie nr 71	136
Janusz Kubiak	129	Głosowanie nr 72	137
Głosowanie nr 25	130	Głosowanie nr 73	137
Głosowanie nr 26	130	Głosowanie nr 74	137
Głosowanie nr 27	130	Głosowanie nr 75	137
Głosowanie nr 28	130	Głosowanie nr 76	137
Głosowanie nr 29	130	Głosowanie nr 77	137
Głosowanie nr 30	130	Głosowanie nr 78	137
Głosowanie nr 31	130	Głosowanie nr 79	137
Głosowanie nr 32	131	Głosowanie nr 80	138
Głosowanie nr 33	131	Głosowanie nr 81	138
Głosowanie nr 34	131	Głosowanie nr 82	138
Głosowanie nr 35	131	Głosowanie nr 83	138
Głosowanie nr 36	131	Głosowanie nr 84	138
Głosowanie nr 37	131	Głosowanie nr 85	138
Głosowanie nr 38	131	senator Mieczysław Augustyn	138
		Głosowanie nr 86	139
		Głosowanie nr 87	139
		Głosowanie nr 88	139
		Głosowanie nr 89	139
		Głosowanie nr 90	140

Głosowanie nr 91	140	Komisji Samorządu Terytorialnego i Ad-	
Głosowanie nr 92	140	ministracji Państwowej	
Głosowanie nr 93	140	senator sprawozdawca	
Głosowanie nr 94	140	Sławomir Sadowski	145
Głosowanie nr 95	140	senator Antoni Szymański	145
Głosowanie nr 96	140	senator Stefan Niesiołowski	145
Głosowanie nr 97	141	Głosowanie nr 108	145
Głosowanie nr 98	141	Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o zmia-	
Głosowanie nr 99	141	nie ustawy o Policji oraz niektórych in-	
Głosowanie nr 100	141	nych ustaw	
Głosowanie nr 101	141	Punkt dziesiąty porządku obrad (cd.)	
Głosowanie nr 102	141	Sprawozdanie Komisji Samorządu Teryto-	
Głosowanie nr 103	141	rialnego i Administracji Państwowej	
Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o pań-		senator sprawozdawca	
stwowym zasobie kadrowym i wysokich		Andrzej Jaroń	146
stanowiskach państwowych		senator Ryszard Ciecierski	146
Wniosek formalny o ogłoszenie przerwy		Głosowanie nr 109	147
senator Jerzy Szmit	142	Głosowanie nr 110	147
Przyjęcie wniosku formalnego		Głosowanie nr 111	147
Komunikaty		Głosowanie nr 112	147
Wznowienie obrad		Głosowanie nr 113	147
Punkt szósty porządku obrad (cd.)		Głosowanie nr 114	147
Przystąpienie do trzeciego czytania pro-		Głosowanie nr 115	147
jektu ustawy o zmianie ustawy o wyborze		Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o zmia-	
Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej		nie ustawy o pracownikach samorządo-	
oraz niektórych innych ustaw		wych	
Sprawozdanie połączonych komisji: Komi-		Punkt jedenasty porządku obrad (cd.)	
sji Ustawodawczej, Komisji Praw Człó-		Głosowanie nr 116	148
wieka i Praworządności oraz Komisji Sa-		Podjęcie uchwały w sprawie ustawy zmie-	
morządu Terytorialnego i Administracji		nającej ustawę o zmianie ustawy – Pra-	
Państwowej		wo o adwokaturze i niektórych innych	
senator sprawozdawca		ustaw	
Przemysław Alexandrowicz	142	Punkt dwunasty porządku obrad (cd.)	
Głosowanie nr 104	143	Sprawozdanie połączonych komisji: Komi-	
Głosowanie nr 105	143	sji Rodziny i Polityki Społecznej oraz Ko-	
Podjęcie uchwały w sprawie wniesienia do		misji Gospodarki Narodowej	
Sejmu projektu ustawy o zmianie ustawy		senator sprawozdawca	
o wyborze Prezydenta Rzeczypospolitej		Jerzy Szmit	148
Polskiej oraz niektórych innych ustaw		Głosowanie nr 117	148
Punkt siódmy porządku obrad (cd.)		Głosowanie nr 118	148
Głosowanie nr 106	144	Głosowanie nr 119	149
Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o zmia-		Głosowanie nr 120	149
nie ustawy – Prawo energetyczne		Głosowanie nr 121	149
Punkt ósmy porządku obrad (cd.)		Głosowanie nr 122	149
Sprawozdanie połączonych komisji: Komi-		Głosowanie nr 123	149
sji Samorządu Terytorialnego i Admini-		Głosowanie nr 124	149
stracji Państwowej oraz Komisji Gospo-		Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o fi-	
darki Narodowej		nansowym wsparciu rodzin w nabywa-	
senator sprawozdawca		niu własnego mieszkania	
Jerzy Szymura	144	Punkt trzynasty porządku obrad (cd.)	
Głosowanie nr 107	144	Głosowanie nr 125	149
Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o zmia-		Podjęcie uchwały w sprawie ustawy	
nie ustawy o ogłaszaniu aktów normaty-		o ochronie roszczeń pracowniczych w ra-	
wnych i niektórych innych aktów praw-		zie niewypłacalności pracodawcy	
nych oraz ustawy o podpisie elektronicz-		Punkt czternasty porządku obrad (cd.)	
nym		Sprawozdanie Komisji Rolnictwa i Ochrony	
Punkt dziewiąty porządku obrad (cd.)		Środowiska	
Sprawozdanie połączonych komisji: Komi-		senator sprawozdawca	
sji Praw Człowieka i Praworządności oraz		Paweł Michalak	150
		Głosowanie nr 126	150

Podjęcie uchwały w sprawie ustawy zmieniającej ustawę o zmianie ustawy o organizacji rynku mleka i przetworów mlecznych

Punkt piętnasty porządku obrad (cd.)

Sprawozdanie Komisji Zdrowia

senator sprawozdawca

Czesław Żelichowski. 150

Głosowanie nr 127 151

Głosowanie nr 128 151

Głosowanie nr 129 151

Głosowanie nr 130 151

Głosowanie nr 131 151

Głosowanie nr 132 151

Głosowanie nr 133 152

Głosowanie nr 134 152

Głosowanie nr 135 152

Głosowanie nr 136 152

Głosowanie nr 137 152

Głosowanie nr 138 152

Głosowanie nr 139 152

Głosowanie nr 140 153

Głosowanie nr 141 153

Głosowanie nr 142 153

Głosowanie nr 143 153

Głosowanie nr 144 153

Głosowanie nr 145 153

Głosowanie nr 146 153

Głosowanie nr 147 153

Głosowanie nr 148 154

Głosowanie nr 149 154

Głosowanie nr 150 154

Głosowanie nr 151 154

Głosowanie nr 152 154

Głosowanie nr 153 154

Głosowanie nr 154 154

Głosowanie nr 155 155

Głosowanie nr 156 155

Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia

Punkt szesnasty porządku obrad (cd.)

Głosowanie nr 157 155

Głosowanie nr 158 155

Głosowanie nr 159 155

Głosowanie nr 160 155

Głosowanie nr 161 155

Podjęcie uchwały w sprawie ustanowienia roku 2007 Rokiem Miasta Krakowa

Komunikaty

Oświadczenia

senator Dariusz Górecki 156

senator Czesław Rybka 156

senator Ewa Tomaszewska 157

senator Antoni Szymański 157

senator Czesław Ryszka 157

senator Zbigniew Szaleniec 158

Zamknięcie posiedzenia

Wyniki głosowań

Przemówienia i oświadczenia senatorów przekazane do protokołu, niewygłoszone podczas 16. posiedzenia Senatu

Oświadczenie złożone
przez senatora Franciszka Adamczyka . . . 183

Oświadczenie złożone
przez senator
Dorotę Arciszewską-Mielewczyk 184

Oświadczenie złożone
przez senatora Adama Biele 186

Oświadczenie złożone
przez senatora Adama Biele 189

Oświadczenie złożone
przez senatora Adama Biele 191

Oświadczenie złożone
przez senatora Adama Biele 192

Oświadczenie złożone
przez senatora Adama Biele 193

Oświadczenie złożone
przez senatora Adama Biele 194

Oświadczenie złożone
przez senator Urszulę Gacek 195

Oświadczenie złożone
przez senator Urszulę Gacek 196

Oświadczenie złożone
przez senatora Ryszarda Góreckiego . . . 197

Oświadczenie złożone
przez senatora Ryszarda Góreckiego . . . 198

Oświadczenie złożone
przez senatora Ryszarda Góreckiego . . . 199

Oświadczenie złożone
przez senatora Ryszarda Góreckiego . . . 200

Oświadczenie złożone
przez senatora Stanisława Koguta 201

Oświadczenie złożone
przez senatora Stanisława Koguta 202

Oświadczenie złożone
przez senatora Stanisława Koguta 203

Oświadczenie złożone
przez senatora Janusza Kubiaka 204

Oświadczenie złożone
przez senatora Jarosława Laseckiego . . . 205

Oświadczenie złożone
przez senatora Jarosława Laseckiego . . . 206

Oświadczenie złożone
przez senatora Jarosława Laseckiego . . . 207

Oświadczenie złożone
przez senatora Józefa Łyczaka 208

Oświadczenie złożone
przez senatora Tadeusza Maćka 210

Oświadczenie złożone
przez senatora Mieczysława Maziarza . . . 211

Oświadczenie złożone
przez senatora Mariana Miłka 212

Oświadczenie złożone
przez senatora Antoniego Motyczkę 213

Oświadczenie złożone
przez senatora Antoniego Motyczkę 214

Oświadczenie złożone
przez senatora Andrzeja Persona 215

Oświadczenie złożone
przez senatora Andrzeja Persona 216

Oświadczenie złożone przez senatora Andrzeja Persona	217	Uchwała Senatu w sprawie ustawy o pań- stwowym zasobie kadrowym i wysokich stanowiskach państwowych	246
Oświadczenie złożone przez senatora Macieja Płażyńskiego wspólnie z innymi senatorami	218	Uchwała Senatu w sprawie wniesienia do Sejmu projektu ustawy o zmianie usta- wy o wyborze Prezydenta Rzeczypospo- litej Polskiej oraz niektórych innych ustaw.	254
Oświadczenie złożone przez senator Jadwigę Rudnicką	219	Uchwała Senatu w sprawie ustawy o zmia- nie ustawy – Prawo energetyczne	265
Oświadczenie złożone przez senatora Czesława Ryszkę	220	Uchwała Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych ak- tów prawnych oraz ustawy o podpisie elektronicznym	266
Oświadczenie złożone przez senatora Czesława Ryszkę	221	Uchwała Senatu w sprawie ustawy o zmia- nie ustawy o Policji oraz niektórych innych ustaw	267
Oświadczenie złożone przez senatora Jacka Sauka	222	Uchwała Senatu w sprawie ustawy o zmia- nie ustawy o pracownikach samorządo- wych	268
Oświadczenie złożone przez senatora Jana Szafranca	223	Uchwała Senatu w sprawie ustawy zmie- niającej ustawę o zmianie ustawy – Prawo o advokaturze i niektórych innych ustaw	270
Oświadczenie złożone przez senatora Jana Szafranca	224	Uchwała Senatu w sprawie ustawy o finan- sowym wsparciu rodzin w nabywaniu własnego mieszkania	271
Oświadczenie złożone przez senatora Jana Szafranca	225	Uchwała Senatu w sprawie ustawy o ochro- nie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy	273
Oświadczenie złożone przez senatora Jana Szafranca	227	Uchwała Senatu w sprawie ustawy zmie- niającej ustawę o zmianie ustawy o or- ganizacji rynku mleka i przetworów mlecznych	274
Oświadczenie złożone przez senatora Jana Szafranca	228	Uchwała Senatu w sprawie ustawy o bezpie- czeństwie żywności i żywienia	275
Oświadczenie złożone przez senatora Rafała Ślusarza	229	Uchwała Senatu w sprawie ustanowienia roku 2007 Rokiem Miasta Krakowa	280
Oświadczenie złożone przez senatora Piotra Wacha	230		
Oświadczenie złożone przez senatora Piotra Wacha	231		
Uchwały			
Uchwała Senatu w sprawie ustawy o biokom- ponentach i biopaliwach ciekłych.	235		
Uchwała Senatu w sprawie ustawy o syste- mie monitorowania i kontrolowania jakości paliw	240		
Uchwała Senatu w sprawie ustawy o nadzo- rze nad rynkiem finansowym	242		
Uchwała Senatu w sprawie ustawy o służbie cywilnej.	243		